

• ШУТЪТ И УБИЕЦЪТ •

— ТРЕТА КНИГА —

СЪДБАТА НА ШУТА

Възхитителни герои, богата и сложна фабула!

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

РОБИН ХОБ

РОБИН ХОБ СЪДБАТА НА ШУТА

Превод: Венцислав Божилов

chitanka.info

Блестящата авторка на фентъзи Робин Хоб предприема финалната стъпка в спиращата дъха трилогия за Шута и убиеца, в която историята на Фицрицарин Пророка стига необичайния си край...

Убиец, шпионин и майстор на Умението, Фицрицарин вече е твърдо установен в кралския двор в Бъкип. Заедно с принц Предан, наставника си Сенч и слабоумния, но надарен с огромен талант в Умението Шишко, Фиц се опитва да помогне за изпълняването на мисия, която би могла да осигури мира между Шестте херцогства и Външните острови и да спечели за Предан ръката на нарческа Елиания. Нарческата е поставила на принца немислима задача — да обезглави дракон, скован в ледовете на остров Аслевалял. Но не всички кланове от Външните острови подкрепят опитите да се посегне на почитания им защитник. Дали зад искането на нарческата не се спотайват някакви тъмни сили? И може ли Фиц да разкрие загадките навреме, за да спаси съюза — и света?

Сложно, изпълнено с атмосфера приключение с множество изненади, печелившо съчетание от силни герои и пъстроцветни общности.

ПРОЛОГ

ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО КЪМ СЪДБАТА

Целта на Белия ясновидец изглежда проста. Той иска да насочи света по различен път от онзи, по който е обикалял толкова дълго. Според него времето винаги се повтаря и при всяко повторение хората правят почти едни и същи глупави грешки. Живеят ден за ден и се отдават на страстите и желанията си, убедени, че вършеното от тях няма значение за света като цяло.

Според Белия ясновидец нищо не би могло да е по-далеч от истината от това убеждение. Всяка дребна безкористна постъпка насочва света към по-добро и натрупването на дребни постъпки е в състояние да го промени. Съдбата на света може да зависи от смъртта на един-единствен човек. Или да тръгне по различен път заради оцеляването му. А кой бях аз за Белия ясновидец? Неговият Изменящ. Действащият. Камъкът, който той щеше да подхвърли под колелото на времето, за да го извади от коловоза. Мъничко камъче, способно да отклони времето — така каза той и ме предупреди, че за самото камъче това рядко е приятно изживяване.

Белият ясновидец твърдеше, че е видял не само бъдещето, а множество възможни негови варианти — и повечето от тях били печално подобни един на друг. В отделни случаи обаче имало разлики, водещи към блестящ свят на нови възможности.

Първата от тях била наличието на оцелял наследник на Пророците. Това бях аз. Да ме принуждава да оцелея, да ме измъкна от лапите на смъртта, която непрекъснато се опитваше да ме елиминира, за да могат колелата отново да се върнат в удобните коловози — това се бе превърнало в дело на живота му. Смъртта и смъртните опасности ме поглъщаха и всеки път той ме извличаше, очукан и измъчен, за да го следвам отново. Използваше ме непреклонно, но не и без съжаление.

И успя да принуди съдбата да се отклони от предварително заложения ѝ път към друг, по-добър за света. Или поне така казваше. Имаше обаче и хора, които не споделяха мнението му. Хора, които си

представяха бъдеще без наследник на Пророците и без дракони. Една от тях реши да осигури това бъдеще, като се отърве от глупака, който се бе изпречил на пътя ѝ.

ГЛАВА 1

ГУЩЕРИ

Понякога изглежда нечестно, че толкова древни събития могат да се пресегнат през годините, да забият нокти в нечий живот и да го променят коренно. Но може би това в крайна сметка е върховната справедливост — ние сме сборът от всички наши постъпки, прибавен към всичко онова, което са сторили с нас. И от това няма измъкване. За никого.

С други думи, всичко казано и премълчано от Шута се събра в едно цяло. И сборът беше, че го предадох. А в същото време смятах, че действам единствено в негов и в свой интерес. Той бе предрекъл, че ако отидем на остров Аслеваля, ще загине и Смъртта може отново да щракне с челюсти към мен. Обеща да направи всичко по силите си, за да оцелея, тъй като това се изискваше от грандиозния му план за промяна на бъдещето. Но спомените ми за последното ми разминаване със смъртта бяха твърде пресни и затова намерих обещанията му за по-скоро застрашителни, отколкото обнадеждаващи. Освен това небрежно беше подхвърлил, че на острова ще трябва да направя избор между приятелството ни и верността ми към принц Предан.

Може би бях в състояние да се изправя твърдо пред едната от тези възможности, но не ми се вярваше. Всяка от тях сама по себе си бе достатъчна, за да ме лиши от мъжество. А изправянето пред сбора им бе отвъд силите ми.

Затова се обърнах към Сенч. Споделих какво бе казал Шутът. И старият ми наставник подреди нещата така, че когато отплаваме за Вънните острови, Шутът да не е с нас.

В Бъкип дойде пролет. Мрачният каменен замък все още се свиваше подозрително върху стръмните скали над града, но по хълмовете зад крепостта новата трева оптимистично си пробиваше път през увехналите стръкове от миналата година. Голите клони на дърветата започнаха да се отрупват с мънички зелени листа, зимните купчини мъртви водорасли по черните брегове в подножието на скалите бяха пометени от приливите. Прелетните птици се върнаха и се предизвикваха с песни по гористите хълмове и покрай брега, където чайките се бореха за по-удобно място за гнездене. Пролетта нахлу дори в полутъмните зали и високите тавани на замъка — напъпили клонки и цъфнали цветя красяха всяка ниша.

По-топлиите ветрове сякаш успяха да отвеят унинието ми. Проблемите и грижите ми си останаха, но пролетта е способна да накара човек да престане да мисли за куп безпокойства. Физическото ми състояние се подобри — чувствах се по-млад, отколкото преди да навърша тридесет. Не само че отново трупях мускули, но и изведнъж придобих тяло, подобаващо на мъж във форма на моята възраст. Грубото изцеление, на което бях подложен под неопитните ръце на котерията, неволно бе премахнало и старите поражения. Страданията, които ми причиняваха ръцете на Гален, докато ме учеше на Умението, раните от сраженията и дълбоките белези от мъченията в тъмницата на Славен — всичко това бе заличено. Главоболието бе почти изчезнало, зрението ми вече не се замъгляваше, когато бях уморен, сутрешният мраз не събуждаше болезки. Живеех в тялото на силно и здраво животно. Малко неща са по-въодушевяващи от доброто здраве в ясна пролетна утрин.

Стоях на върха на кулата и гледах накъдреното море. Зад мен в напълнени със свежа пръст качета растяха млади овошки, отрупани с бели и бледорозови цветчета. В по-малки саксии имаше лози със зелени пъпки. Дългите зелени листа на луковиците надничаха като съгледвачи, пратени да проверят какъв е въздухът. В някои съдове стърчаха само голи кафяви стебла, но и в тях се долавяше обещание за живот. Всяко растение очакваше завръщането на по-топлиите дни. Между саксиите бяха подредени статуи и подканващи пейки. Защитени от вятъра свещи бяха готови да разпръснат мрака на приятните вечери. Кетрикен бе възстановила Градината на кралицата в някогашното ѝ великолепие. Тук бе нейното лично убежище.

Простотата му отразяваше планинските ѝ корени, но самото му съществуване бе далеч по-стара бъкипска традиция.

Направих неспокойна обиколка по пътеката покрай градината и накрая си наложих да спра. Момчето не закъсняваше. Аз бях подранил. Не беше негова вината, че минутите едва се точеха. Вълнението се бореше с нежеланието, докато чаках първата си среща насаме с Пъргав, сина на Бърич. Кралицата ме бе натоварила с отговорността да го науча на грамотност и да борави с оръжие. Задачата ме ужасяваше. Момчето бе не само Осезавац, но и вироглаво колкото си иска. Тези две качества наред с острия му ум можеха да го вкарат в беля. Кралицата бе постановила, че към Осезаваците трябва да се проявява уважение, но мнозина все още бяха убедени, че най-добрият лек срещу Зверската магия е въжето, ножът и огънят.

Разбих мотивите на кралицата да ми повери Пъргав. Баща му Бърич го бе отпратил от дома си, когато момчето отказа да загърби Осезанието. А в същото време самият Бърич бе посветил дълги години да отгледа мен, момчето, изоставено като копеле от царствения си баща, който не смееше да ме признае за свой син. Така че бе напълно уместно сега аз да сторя същото за сина на Бърич, макар че никога нямаше да позволя момчето да научава, че навремето съм бил Фицрицарин и повереник на баща му. И ето че очаквах кльошавото хлапе на десет лета с такъв трепет, сякаш щях да се изправа пред баща му. Вдишах дълбоко прохладния утринен въздух, изпълнен с аромата на овошките. За пореден път си напомних, че задачата ми няма да се проточи. Скоро щях да съпровожда принца на приключението му на Аслеваля, един от Външните острови. Дотогава със сигурност можех да издържа ролята си на учител на момчето.

Магията на Осезанието кара човек да усеща присъствието на друг живот и затова се обърнах преди Пъргав да бутне тежката врата и да я затвори тихо зад себе си. Дългото катерене по стръмните каменни стъпала не го беше оставило без дъх. Наблюдавах го, отчасти скрит от разцъфналите дръвчета. Беше облечен в прости дрехи в характерното за Бъкип синьо, както подобава на паж. Сенч беше прав. От него щеше да стане чудесен боец със секира. Бе слаб като повечето активни момчета на неговата възраст, но по раменете му личеше, че ще стане як като баща си. Съмнявах се, че ще е висок, но пък щеше да компенсира това със силата си. Имаше черните очи и тъмната вълниста коса на

баща си, но в линията на челюстта му и чертите на лицето се долавяше и нещо от Моли. Моли, моята изгубена любов и съпруга на Бърич. Поех дълбоко дъх. Можеше да се окаже по-трудно, отколкото предполагам.

Видях го как долови присъствието ми. Останах неподвижен и чаках да ме намери с очи. Няколко мига стояхме неподвижно, без да говорим. После той тръгна по лъкатушещите пътеки и се изправи пред мен. Поклонът му бе твърде старателен, за да е изящен.

— Милорд, аз съм Пъргав Осезавация. Наредено ми бе да ви се явя, и ето ме пред вас.

Личеше си, че си е направил труда да се научи на дворцови обноски, но крещящото включване на Зверската магия в името му изглеждаше почти като невъзпитано предизвикателство, сякаш искаше да провери дали закрилата на кралицата ще е в сила и тук, очи в очи с мен. Посрещна погледа ми открито и по начин, който мнозина благородници биха намерили за проява на нахалство. Но пък аз не съм благородник, рекох си. И му го казах.

— Не съм никакъв „милорд“, момко. Аз съм Том Беджърлок, войник от гвардията на кралицата. Можеш да се обръщаш към мен с майстор Беджърлок, а аз ще те наричам Пъргав. Става ли?

Той примигна два пъти и кимна. И веднага се усети, че така не бива.

— Да, господине. Майстор Беджърлок.

— Добре тогава. Пъргав, знаеш ли защо те пратиха при мен?

Той прехапа бързо два пъти горната си устна, пое дълбоко дъх и заговори със сведен поглед.

— Предполагам, че съм разсърдил някого. — Вдигна очи към мен. — Но не знам какво съм направил, нито на кого. — И добави почти предизвикателно: — Аз съм си такъв, какъвто съм. Ако е заради това, че съм Осезаващ, не е честно. Кралицата каза, че моята магия не бива да е повод да ме третират по различен начин.

Дъхът ми секна. Сякаш баща му ме гледеше от тези черни очи. Безкомпромисната честност и твърдата решимост да говори истината бе типична за Бърич. И същевременно в бързия му и рязък отговор долових невъздържаността на Моли. За миг изгубих дар слово.

Момчето прие мълчанието ми за неодобрение и отново сведе поглед. Но раменете му бяха все така изправени; не мислеше, че е

извършил нещо нередно, и нямаше намерение да се разкайва за каквото и да било, докато не се провини.

— Не си разсърдил никого, Пъргав. И ще откриеш, че за някои хора в Бъкип Осезанието ти няма никакво значение. Не затова те отделихме от останалите деца. Направихме го за твое добро. Грамотността ти надминава тази на връстниците ти. Но не искахме и да те слагаме в група от по-големи от теб. Освен това бе решено, че ще ти е от полза и да се научиш да боравиш с бойна секира. Мисля, че именно затова ме натовариха да бъда твой наставник.

Той рязко вдигна глава и ме погледна смаяно.

— Бойна секира ли?

Кимнах, както на него, така и на себе си. Сенч отново бе започнал със старите си номера. Явно никой не бе питал момчето дали проявява интерес да се научи да борави с подобно оръжие. Насилих се да се усмихна.

— Определено бойна секира. Войниците в Бъкип си спомнят, че баща ти е бил истински майстор с нея. И тъй като си наследил телосложението и външността му, изглежда напълно естествено неговото предпочитано оръжие да стане и твое.

— Изобщо не приличам на баща си. Господине.

Едва не се разсмях на глас — не от радост, а защото точно в този момент момчето най-много приличаше на Бърич. Беше странно да гледам *надолу* към някой, който ме гледа намръщено с тези черни очи. Но подобно отношение към момче на неговата възраст не бе подобаващо и затова отговорих хладно.

— Приличаш достатъчно, поне според преценката на кралицата и на съветник Сенч. Нима оспорваш онова, което са решили за теб?

Всичко се крепеше на косъм. Видях мига, когато взе решението си, и почти четях мислите му. Можеше да откаже.

Тогава щеше да се покаже като неблагодарник и да бъде отпратен обратно при баща си. По-добре бе да наведе глава пред противната задача и да остане.

— Не, господине — тихо рече той. — Приемам решението им.

— Добре — отвърнах с престомена сърдечност.

Той заговори, преди да успее да продължи:

— Но аз вече имам опит с едно оръжие. С лъка, господине. Не го споменах досега, защото не мислех, че ще представлява интерес за

някого. Но щом се налага да се обучавам, освен за паж и за воин, си имам предпочитано оръжие.

Интересно. Известно време го гледах мълчаливо. Бях видял в него достатъчно от Бърич, за да подозирам, че думите му не са просто перчене с нещо, което не умее.

— Добре. Ще ми покажеш на какво си способен с лъка. Но сега времето е отделено за други уроци. Имаме позволение да използваме свитъците от библиотеката. Това е голяма чест и за двама ни.

Зачаках отговор.

Той кимна, след което се сети за обноските.

— Да, господине.

— Добре. Значи утре ще се срещнем там. Ще изкараме един час със свитъците и перото, след което ще идем на игрищата.

Отново зачаках отговор.

— Да, господине. Господине?

— Какво има?

— Аз съм добър ездач, господине. Макар че сега малко съм изгубил форма. През последната година баща ми не ми позволяваше да се навъртам около конете му. Но съм добър ездач.

— Добре, че го сподели, Пъргав.

Знаех на какво се надява. Наблюдавах лицето му и видях как светлината в очите му помръкна от неутралния ми отговор. Бях реагирал почти инстинктивно. Момче на негова възраст не би трябвало да се замисля да се свързва с животно. Но ето че когато той сведе разочаровано глава, долових отгласа на собствената си самота през онези години. И Бърич бе правил всичко по силите си, за да ме предпази от свързване. Осъзнаването на мъдростта му не заглушаваше спомена за мъчителната изолация. Прочистих гърлото си и се опитах гласът ми да звучи уверено.

— Значи така, Пъргав. Утре бъди точен. А, и си облечи стари дрехи. Доста ще се поизпотим и ще се изцапаме.

Той изглеждаше съкрушен.

— Какво има, момко?

— Аз... господине, не мога. Тоест, вече нямам стари дрехи. А само двата костюма, които ми даде кралицата.

— Какво стана с другите?

— Аз... зарових ги, господине. — Изведнъж отново бе станал предизвикателен. Погледна ме в очите и стисна зъби.

Помислих си дали да го попитам защо го е направил. Не беше необходимо. Виждаше се от позата му. Беше направил демонстрация за самия себе си, бе разрушил всичко, което го свързва с миналото. Запитах се дали да не го накарам да го признае на глас, но реших, че това няма да промени нищо. Със сигурност подобно пропиляване на годно за употреба облекло го караше да се срамува. Зачудих се колко ли му е било тежко заради различията с баща му. Изведнъж синият пролетен ден като че ли помръкна мъничко. Свих рамене и заряха темата.

— Значи носи каквото имаш — казах с надеждата, че думите ми не са твърде груби.

Той продължи да стои и да ме гледа, докато най-сетне се сетих, че не съм го освободил.

— Можеш да вървиш, Пъргав. Ще се видим утре.

— Да, господине. Благодаря, майстор Беджърлок. — Поклони се не особено умело и отново се поколеба. — Господине? Мога ли да ви попитам още нещо?

— Разбира се.

Той се огледа едва ли не подозрително.

— Защо се срещаме тук?

— Защото е тихо. И приятно. Когато бях на твоите години, не можех да понасям да ме държат на затворено в пролетен ден.

Пъргав се усмихна колебливо.

— И с мен е така, господине. Не обичам също да ме изолират от животни. Предполагам, че това е зовът на магията ми.

Искаше ми се да не го беше казвал.

— Може би. И може би е по-добре хубаво да си помислиш, преди да му отвърнеш. — Този път се постарях да чуе укора в гласа ми.

Той трепна и ме погледна възмутено.

— Кралицата каза, че моята магия не бива да кара останалите да ме възприемат като различен. И че никой не бива да се отнася зле с мен заради нея.

— Така е. Но това не означава, че заради Осезанието ти трябва да се отнасят добре с теб. Съветвам те да пазиш магията си в тайна, Пъргав. Не парадирай с нея пред хората, докато не ги опознаеш. Ако

желаеш да научиш как да владееш Осезанието, най-добре ще е да прекарваш известно време с Уеб, докато разказва историите си пред камината вечер.

Мръщеше се още преди да съм завършил. Освободих го с рязко махване с ръка и той си тръгна. Помислих си, че го разбирам достатъчно добре. Осезанието бе бойната линия между него и баща му. Вече беше предизвикал успешно Бърич и бе избягал в Бъкип, твърдо решен да живее открито като Осезавац в толерантния двор на кралица Кетрикен. Но ако си мислеше, че Осезанието е единственото, което му е нужно, за да осигури мястото си... какво пък, скоро щях да му покажа как стоят нещата. Нямах намерение да го лишавам от магията му. Но ме тревожеше, че я излага на показ — все едно да размахаш парцал пред муцуната на териер, за да видиш каква ще е реакцията му. Рано или късно щеше да се сблъска с някой млад благородник, който с радост щеше да го предизвика заради презряната Зверска магия. Толерантността бе наложена и приета с неохота от мнозина, които все още хранеха старото си отвращение от нашата дарба. Поведението на Пъргав затвърди още повече решението ми да не разбира, че съм Осезавац. Достатъчно лошо бе, че развява така наперено собствената си магия; нямах намерението да му позволявам да издава моята.

Отново се обърнах към широката панорама от море и небе. Гледката бе въодушевяваща, едновременно спираща дъха и окуражително позната. После се насилих да погледна надолу над ниската стена, отделяща ме от пропастта, вещаеща неминуема смърт. Навремето, измъчен физически и духовно от Гален, се бях опитал да се хвърля през този парапет. Тогава ме спря ръката на Бърич. Той ме отнесе долу, погрижи се за раните ми и след това отмъсти за тях на майстора на Умението. Още му бях длъжник за това. Може би обучението на сина му и грижата за него в двора щяха да се окажат единственото отплащане, което бих могъл да му предложа. Запечатах тази мисъл в сърцето си, за да подкрепя отслабващия си ентузиазъм към задачата, и слязох от кулата. Трябваше да бързам за още една среща и слънцето ми показваше, че вече съм на път да закъснея.

Сенч беше дал да се разбере, че сега той обучава младия принц на наследствената му магия. Бях едновременно благодарен и огорчен от този обрат на събитията. Защото това означаваше, че принц Предан и Сенч вече не е нужно да се срещат тайно. Това, че принцът води на

уроците слабоумния си прислужник, се разглеждаше като един вид ексцентричност. Никой в двора не би и помислил, че Шишко е съученик на принца и много по-силен в Умението от който и да било жив в момента Пророк. Огорчението идваше от факта, че аз, истинският учител, бях единственият, който все още трябваше да крие участието си в тези събирания. Сега бях Том Беджърлок, а един скромнен гвардеец нямаше причина да знае каквото и да било за магията на Пророците.

Спуснах се по стълбата от Градината на кралицата и забързах през крепостта. От района на прислугата имаше шест възможни входа в тайния лабиринт, който се виеше из недрата на замъка Бъкип. Всеки ден внимавах да използвам различен път. Днес избрах входа край килера на готвачите. Издебнах удобен момент и когато в коридора нямаше никого, влязох в склада и минах покрай редиците окачени наденици, преди да отворя скритата врата и да пристъпя във вече познатия мрак.

Не изчаках очите ми да свикнат с тъмното. В тази част на плетеницата нямаше никакво осветление. При първите ми няколко посещения носех свещ. Днес реших, че знам пътя достатъчно добре, за да се оправя и така. Преброих стъпките си и пипнешком изкачих стъпалата на тясното стълбище. Горе завих надясно и видях тънките пръсти на пролетното слънце да проникват в прашния коридор. Забързах приведен по него и скоро стигнах до по-позната част от лабиринта. Не след дълго бях в Морската кула. Бутнах панела на мястото му и замръзнах, когато чух някой да вдига резето на вратата. Едва успях да се скрия зад дългите завеси на прозорците.

Затаих дъх, но се оказа, че са просто Сенч, Предан и Шишко. Изчаках вратата да се затвори и едва тогава излязох от скривалището си. Шишко се стресна, а Сенч спокойно отбеляза:

— Имаш паяжина на лявата буза.

Избърсах лепкавите нишки.

— Изненадан съм, че е само там. Пролетта сякаш е събудила цял легион паяци.

Сенч кимна и каза:

— Някога носех четка за прах от пера и я размахвах пред себе си. Помагаше. Донякъде. Естествено, по онова време нямаше особено

значение как изглеждам, когато стигах до целта си. Просто не ме беше грижа, че нещо пълзи с малките си крака по тила ми.

Принц Предан се ухили при мисълта как безупречно облеченият и сресан кралски съветник се мъкне по тесните коридори. Някога лорд Сенч се бе подвизавал като таен жител на замъка Бъкип — придворен убиец, който крие лицето си и раздава кралското правосъдие от сенките. Но вече не бе така. Сега той крачеше величествено из залите и открито се представяше като дипломат и доверен съветник на кралицата. Елегантните му дрехи в сини и зелени тонове и скъпоценностите по шията и ушите му отразяваха положението му. Белоснежната му коса и пронизващите зелени очи сякаш бяха внимателно подбрани допълнения към гардероба му. Белезите, които така го тревожеха, бяха избледнели с годините. Изобщо не му завиждах за тази изтънченост. Старецът заслужаваше да се радва на онова, от което е бил лишен на младини. Това не пречеше на никого и онези, които оставаха заслепени от външността, често пропускаха острия му като рапира ум — а именно той бе неговото истинско оръжие.

За разлика от него, принцът бе облечен съвсем просто, почти като мен. Приписах го на суровите планински традиции на кралица Кетрикен и на присъщата ѝ пестеливост. Петнадесетгодишният Предан растеше стремително като бурен. Какъв смисъл имаше да му се шият фини дрехи за ежедневието, когато или бързо му ставаха малки, или ги късаше в раменете, докато се упражняваше на игрищата. Вперих поглед в младежа, който стоеше ухилен пред мен. Тъмните му очи и черната му коса бяха досущ като на баща му, но височината и линията на челюстта му ми напомняха повече на портрета на баща ми Рицарин.

Дундестият мъж, който го съпровождаше, бе негов пълен контраст. Доколкото можех да преценя, Шишко приближаваше трийсетте. Малките му прилепнали уши и полуизплезеният език показваха, че не е наред с главата. Принцът го бе облякъл в синя туника и гамаши, точно като неговите собствени, чак до черния герб с елена на гърдите. Но туниката се издуваше от шкембето на дребосъка, а панталоните провисваха комично на коленете и глезените му. Беше странен образ, едновременно смешен и малко отблъскващ за онези, които не можеха като мен да доловят магията на Умението, горяща в него като огън в ковашка пещ. Учеше се да контролира Умелата си

музика, която заместваше мислите на обикновения човек. Сега тя не бе толкова всепроникваща и съответно не така дразнеща, но въпреки това силата на магията му бе толкова голяма, че продължаваше да я споделя непрекъснато с всички нас. Можех да я блокирам, но това означаваше да заглуша почти напълно възприемчивостта си към Умението, в това число към по-слабите послания на Сенч и Предан. Не можех да го блокирам и същевременно да ги обучавам, така че засега ми се налагаше да търпя.

Днес музиката на Шишко бе съставена от щракане на ножици и тракане на тъкачен стан, между които се виеше пронизителен кикот на жена.

— Е, значи днес сутринта си имал поредната проба? — попитах принца.

Той не се изненада — разбра как съм стигнал до това заключение. Кимна уморено.

— И аз, и Шишко. Беше дълга сутрин.

Шишко кимна съчувствено.

— Качи се на столчето. Не се чеши. Не мърдай. А те бодат Шишко с карфици. — Последните думи бяха казани мрачно, съпроводени с укорителен поглед към принца.

Предан въздъхна.

— Беше случайно, Шишко. Тя ти каза да не мърдаш.

— Тя е лоша — промърмори под нос слабоумният и предположих, че не е далеч от истината. На мнозина от благородниците им бе трудно да приемат приятелството между принца и Шишко, а поради някаква причина слугите се чувстваха още по-засегнати. Заподозрях, че някои от тях са намерили един или друг начин да изразят недоволството си.

— Вече всичко свърши, Шишко — успокои го Предан.

Заехме обичайните си места около огромната маса. След като Сенч бе обявил, че започват заедно с принца да изучават Умението, стаята в Морската кула беше обзаведена добре. Пред високите прозорци се спускаха дълги завеси, които сега бяха дръпнати, за да допуснат приятния ветрец. Каменните стени и подът бяха почистени, масата и столовете — намазани и полирани. Бяха донесли рафтове за малката библиотека на Сенч, както и сигурно заключен шкаф за онези свитъци, които смяташе за много ценни или опасни. Върху голямо

писалище имаше мастилници и подострени пера, както и достатъчно хартия и пергамент. Бяха сложили и бюфет с бутилки вино, чаши и други неща за нуждите на принца. Стаята бе станала удобна и дори пищна, макар да отразяваше по-скоро вкуса на Сенч, отколкото на Предан.

Промяната ми харесваше.

Вгледах се в лицата около себе си. Предан бе вперил очакващ поглед в мен. Шишко правеше някакви разкопки в лявата си ноздра. Сенч седеше като глътнал бастун и леко трепереше от изпълващата го енергия. Каквото и да бе взел за подсилване, не беше помогнало на кървясалите му очи. Контрастът на червените жилки и зеления му поглед беше обезпокоителен.

— Днес искам да... Шишко. Моля те, престани.

Той ме погледна с празен поглед, без да вади пръст от носа си.

— Не мога. Тормози ме.

Сенч разтърка чело, извърна поглед и предложи, без да се обръща към никой конкретно:

— Дайте му носна кърпа.

Предан седеше най-близко.

— Ето, издухай си носа. Може и да излезе.

Подаде на Шишко бродирана ленена кърпа. Шишко я погледа колебливо и накрая я взе.

— Тази нощ всеки трябваше да се опита да използва Умението в сънищата си — казах между оглушителните напъни откъм Шишко.

Бях доста неспокоен, когато направих предложението, но почувствах, че Предан и Сенч са готови да опитат. Шишко редовно забравяше какво трябва да прави вечер, така че не ми беше особена грижа. Когато пътешества с Умението в сънищата си, човек може да напусне за кратко собственото си тяло и да погледне живота през очите на някой друг. Бях го правил няколко пъти, най-често случайно. В свитъците се споменаваше, че това не само е чудесен начин за събиране на информация, но и за откриване на такива, които са достатъчно открити, за да бъдат използвани като Кралски хора, източник на сила за използващия Умението. Вчера Сенч бе доста запален, но един поглед ми бе достатъчен, за да разбера, че не е постигнал нищо. Предан също изглеждаше унил.

— Е, значи нямаше успех?

— Успях! — тържествуващо възкликна Шишко.

— Пътешествал си с Умението? — Бях поразен.

— Неее. Извадих го. Вижте! — Показа зеленикавия си трофей в средата на носната кърпа на принца. Сенч се извърна отвратено. Като типичен петнайсетгодишен хлапак, Предан се разсмя.

— Страхотно постижение, Шишко. Бива си го. Прилича на стар зелен саламандър.

— Ъхъ — доволно се съгласи Шишко и се ухили до уши. — Снощи сънувах голям син гущер. По-голям от този! — И смехът му, подобен на тежкото дишане на куче, се присъедини към този на Предан.

— Мой принце и бъдещ кралю, имаме работа — напомних строго.

В действителност се мъчех да запазя сериозна физиономия. Хубаво бе да виждам Предан да се смее свободно, та дори за толкова детинско нещо. Откакто го срещнах, той все изглеждаше натоварен от положението си и непрекъснатите си задължения. Сега за пръв път го виждах да се държи като младеж. А и беше пролет. Съжалих за укора си, когато усмивката му рязко изчезна. С много по-голяма сериозност от моята той се обърна към Шишко, взе му носната кърпа и я направи на топка.

— Не, Шишко. Престани. Чуй ме. Значи си сънувал голям син гущер? Колко голям?

Настойчивостта на въпроса му привлече вниманието на Сенч. Но Шишко беше объркан и обиден от това колко бързо се бе променил тонът и отношението на Предан към него. Челото му се набръчка, долната устна и езикът му се издадоха още по-напред и той се нацупи.

— Това не е хубаво.

Познавах тази фраза. Работехме върху обноските на Шишко на масата — щом като трябваше да замине с нас за Аслева, трябваше да се научи поне на най-основни неща. За съжаление, той май си спомняше правилата само когато можеше да ги използва, за да укори някого.

— Извинявай, Шишко. Прав си. Не е хубаво да грабнеш нещо от ръката на друг. А сега ми разкажи за големия гущер от съня.

Принцът се усмихваше искрено, но смяната на темата бе твърде бърза за дребния човек. Шишко поклати тежката си глава, извърна се,

скръсти късите си ръце на гърдите си и каза сърдито:

— Няма.

— Моля те, Шишко — започна принцът, но Сенч го прекъсна:

— Предан, това не може ли да почака? До заминаването ни остават малко дни, а все още имаме да вземем много неща, ако искаме да действваме като котерия.

Разбих безпокойството на стареца. И го споделях. Умението можеше да се окаже жизненоважно за успеха на принца. Никой от нас не смяташе наистина, че ще му се наложи да убива някакъв погребан в леда дракон. Истинската ценност на Умението бе в това двамата със Сенч да успеем да съберем информация и да я предаваме на Предан, за да могат преговорите около сватбата да минат гладко.

— Не. Важно е, Сенч. Така мисля. Е, поне би могло. Защото снощи и аз сънувах син гущер. Всъщност не гущер, а дракон.

Настъпи моментна тишина.

— Е, не би трябвало да е изненадващо, ако двамата с Шишко сте сънували едно и също — колебливо рече Сенч. — Двата често сте свързани чрез Умението през деня. Какво пречи връзката да продължи и нощем?

— Работата е там, че май не спях, когато се случи. Опитах се да пътувам. Фи... Том казва, че му е най-лесно да го прави, когато дреме. Затова легнах и се опитах да заспя, но не много дълбоко, като в същото време използвам Умението. И точно тогава го почувствах.

— Какво си почувствал? — попита Сенч.

— Че някой ме търси — каза Шишко. С огромните си сребристи очи.

— Да — бавно потвърди принцът.

Сърцето ми се сви.

— Не разбирам — раздражено каза Сенч. — Започни отначало и обясни както трябва.

Думите му бяха отправени към Предан. Напълно разбих защо се беше засегнал толкова. Отново тримата бяха опитали да изпълнят упражнението и Шишко с Предан бяха постигнали известен успех, докато самият Сенч бе претърпял неуспех. Към това се добавяше и споменаването на дракон. Напоследък твърде често ставаше дума за дракони — замръзнал дракон, който Предан трябва да изрови и обезглави, драконите, с които се перчеха бинградските пратеници (уж

готови да се отзоват на призива им), а сега и дракон в упражнението ни. Знаехме съвсем малко за тях. Не смеехме да ги пренебрегваме като легенди и лъжи — твърде добре си спомняхме каменните дракони, които се бяха притекли на помощ на Шестте херцогства преди шестнайсет години, но въпреки това не знаехме за тях почти нищо.

— Няма много за обясняване — отвърна Предан. Пое си дъх и въпреки собствените си думи започна по стриктния начин, на който ни бе обучил Сенч. — Лежах в леглото. Огънят в камината догаряше и го гледах, като отпусках ума си по начин, който се надявах да покани съня и същевременно да ме остави достатъчно буден, че да използвам Умението. На два пъти задряхах. Всеки път се събуждах и се опитвах отново да изпълня упражнението. На третия път започнах отзад напред. Пресегнах се с Умението, задържах се в състояние на готовност и чак тогава се опитах да потъна в сън. — Изглежда ни един по един. — И усетих нещо голямо. Наистина голямо. — Обърна се към мен. — Като онзи път на брега.

Шишко — следеше разказа му с полуотворена уста и в мъничките му очи се скупчваха мисли — се осмели да се обади:

— Голям тлъст син гущер.

— Не, Шишко — меко и търпеливо рече Предан. — Не отначало. Най-напред беше само това огромно... присъствие. Копнеех да тръгна към него и същевременно се страхувах. Не защото усещах някаква преднамерена заплаха. Тъкмо напротив, изглеждаше... безкрайно кротък. Спокоен и безопасен. Страхувах се да го докосна, защото... защото се боях, че ще изгубя желание да се върна. Приличаше ми като край на нещо. Край или място, отвъд което започва нещо друго. Не. Сякаш беше, нещо, живеещо на място, където започва нещо различно... — Гласът на принца стихна.

— Не разбирам. Говори смислено — настоя Сенч.

— Едва ли ще се получи по-смислено — намесих се тихо. — Познавам това същество, чувство или място, за което говори принцът. И аз съм се сблъсквал с подобни неща. Веднъж едно от тях ни помогна. Но имах чувството, че то е изключение. Може би друго би ни погълнало, без дори да забележи.

Това е неимоверно притегателна сила, Сенч. Топла и приемаща, нежна като майчинска любов.

Принцът се намръщи и поклати глава.

— Това създание беше силно. Закрилящо и мъдро. По-скоро като баща.

Премълчах. Отдавна бях решил, че тези сили ни представят онова, за което жадуваме най-силно. Майка ми ме беше изоставила като съвсем малък. Предан не познаваше баща си. Подобни неща оставят големи празнини в душата на човек.

— Защо не си го казвал досега? — сопнато попита Сенч.

Наистина, защо? Защото срещата ми се бе видяла твърде лична, за да я споделям. Но намерих друго оправдание.

— Защото щеше да ми кажеш същото, което каза и сега. Говори смислено. Това е феномен, който не мога да обясня. Може би дори думите ми са просто опит да осмисля изпитаното. Сякаш да разказваш сън. Да се опиташ да съставиш смислена история от поредица събития, в които няма никаква логика.

Сенч се кротна, но не изглеждаше особено доволен. Примирих се, че по-късно отново ще ме разпитва за още факти, мисли и впечатления.

— Искам да кажа за големия гущер — заяви сърдито Шишко, без да се обръща към никого конкретно. Беше стигнал до момента, когато от време на време му харесваше да е център на внимание. Явно смяташе, че разказът на принца го измества от сцената.

— Давай, Шишко. Кажу какво си сънувал, а после съм аз. — Принцът насочи цялото си внимание към него.

Сенч се облегна назад с шумна въздишка. Погледнах Шишко и видях как лицето му грейва. Размърда се като погалено кутре, присви замислено очи и започна разказа си, като прилежно имитираше начина, по който двамата с Предан докладвахме на Сенч.

— Снощи си легнах. И се завих с червеното си одеяло. После Шишко беше почти заспал, унесен в музиката. И тогава разбрах, че Предан е там. Понякога Шишко го следва в сънищата. Има много хубави сънища, сънища за момичета...

Гласът му замря за момент и той задиша през уста, потънал в мисли. Принцът изглеждаше доста смутен, но двамата със Сенч успяхме да запазим спокойни заинтересувани физиономии.

— И си помислих: къде ли е? — продължи Шишко. — Може би е някаква игра. Крие се от Шишко. Викам му: „Принце“, а той — „Тихо“. Така че мълквам и Шишко е малък, а музиката все звучи около мен.

Като криеница зад завесите. После надниквам, едва-едва. И виждам голям тлъст гущер, син, син като ризата ми, обаче лъскав, като се движи, също като ножовете в кухнята. И тя ми казва: „Излез, излез. Хайде да си поиграем“. Но принцът ми казва: „Шшш, недей“, така че не излизам, а тя се ядосва и става още по-голяма. Очите ѝ заблестяват и стават кръгли и големи като оная паница, дето я изпуснах. И Шишко си мисли: „Но тя е в съня. Ще се махна от него“. Карам музиката да зазвучи по-силно и се събуждам. И гущера го нямаше, а червеното ми одеяло беше на пода.

Завърши разказа си с дълбока въздишка. Открих, че се опитвам да побутна Сенч с Умението. Той ми хвърли поглед, но се престори, че го прави случайно. Испитах огромна гордост от стареца, когато каза:

— Отличен доклад, Шишко. Даде ми много материал за обмисляне. А сега да чуем принца и после ще видя дали имам други въпроси към теб.

Шишко се изправи в стола си и така се наду, че туниката му се опъна по кръглия му корем. Езикът все още се подаваше от ухилената му уста, но мъничките му очички святкаха, докато местеше поглед от Предан към мен, за да се увери, че сме забелязали триумфа му. Запитах се кога ли впечатляването на Сенч е станало толкова важно за него и осъзнах, че това също е имитация на принца.

Предан мъдро го изчака няколко мига да се наслади на вниманието ни.

— Шишко разказа повечето, но нека и аз да добавя мъничко. Казах за огромното присъствие. Аз... е, не точно гледах, а по-скоро я — или може би го — усещах и то започна постепенно да ме привлича все повече и повече. Не беше плашещо. Знаех, че е опасно, но не ме беше грижа, че мога да бъда погълнат и да се изгубя завинаги. Просто не ми се струваше важно. А после присъствието започна да чезне. Искаше ми се да го последвам, но в този момент усетих, че нещо ме наблюдава. И то не беше толкова кротко. Имах чувството, че докато съм размишлявал върху онова присъствие, другото създание се е промъкнало при мен. Огледах се и видях, че се намирам край някаква млечнобяла река, на съвсем тесен глинест бряг. Зад мен се издигаше гора от огромни дървета. Бяха по-високи от кули и превръщаха деня в сумрак. Отначало не виждах нищо друго. После забелязах дребно създание, също като гущер, само че по-дебело. Стоеше на широкото

листо на някакво дърво и ме гледаше. И щом го видях, започна да расте. Или може би аз се смаявах, не съм сигурен. Гората също стана още по-голяма и когато животното стъпи на глината, беше дракон. Син и сребрист, огромен и прекрасен. И ми заговори. „Така значи. Видя ме. Какво пък, не ме е грижа. Но теб ще те е грижа. Ти си един от неговите. Каж ми. Какво знаеш за черния дракон?“ И тогава стана нещо много странно. Не можех да се намеря. Сякаш се бях взирал твърде напрегнато в нея и съм забравил, че съществувам. И тогава реших, че ще се скрия зад дърво. И се озовах зад дърво.

— Това не ми прилича на Умение — раздразнено го прекъсна Сенч. — А на сън.

— Именно. Точно затова го пренебрегнах, когато се събудих. Знаех, че съм използвал Умението за кратко, но реших, че после съм заспал и че е било сън. И ето че изведнъж Шишко се оказа до мен по странния начин, по който се случва в сънищата. Не знаех дали е видял дракона, така че се свързах с него и му казах да мълчи и да се крие. Крихме се, а тя страшно се ядоса — мисля, че знаеше, че сме наблизо, но не се показваме. После Шишко внезапно изчезна. И това ме стресна толкова много, че отворих очи. — Принцът сви рамене. — Бях в спалнята си. Реших, че просто съм сънувал много ярък сън.

— Най-вероятно е така. И двамата с Шишко сте го споделили — рече Сенч. — Мисля, че засега можем да оставим това и да се захващаме за работа сериозно.

— Не мисля — намесих се. Лекотата, с която Сенч загърбваше въпроса, ме накара да заста на нащрек. Явно старецът не искаше да говорим по темата, но бях готов да жертвам отчасти тайната си, за да открия неговата. — Смятам, че драконът е истински. Нещо повече — мисля, че вече сме чували за него. Тинтаглия, драконът на Бинград. Онзи, за когото говореше маскираното момче.

— Селден Вестрит — тихо каза Предан. — Значи според теб драконите могат да използват Умението? Защо настояваше да научи какво знаем за черния дракон? Айсфир ли е имала предвид?

— Почти съм сигурен, че да. Но това е единственият отговор, който мога да ти дам. — Обърнах се неохотно към намръщения Сенч. — Тя докосна и моите сънища, със същото искане. Настояваше да й кажа какво знам за някакъв черен дракон и за остров. Знае за пътуването ни, най-вероятно от бинградската делегация, която дойде

да ни покани така сърдечно да вземем участие във войната им с Халкида. Но мисля, че знае само колкото тях. Че там има уловен в леда дракон и че Предан отива да го поразии.

Сенч издаде звук, подобен на ръмжене.

— В такъв случай знае и името на острова. Аслевял. Въпрос на време е да открие къде точно се намира. Бинградските търговци са прочути именно с това — с търговията си. Ако им потрябва карта, показваща пътя до Аслевял, ще се сдобият с нея.

Разперих ръце, за да демонстрирам спокойствие, каквото не изпитвах.

— Нищо не можем да направим, Сенч. Ще се наложи да се справяме с онова, което ни чака.

Той бутна стола си назад.

— Е, бих могъл да се справя по-добре, ако знаех какво всъщност ни чака. — Отиде до прозореца и се загледа към морето. После се обърна и се вторачи свирепо в мен. — Какво още не си ми разказал?

Ако бяхме сами, сигурно щях да му кажа как драконът бе заплашил Копривка и как тя го беше разкарала. Но не исках да говоря за дъщеря си в присъствието на Предан, така че само поклатих глава. Сенч отново се обърна към морето.

— Значи може да се окажем изправени пред друг враг, освен студа и леда на Аслевял. Така. Поне ми кажи колко голямо е това създание? Колко е силно?

— Не зная. Виждам съм я само в сънищата си, а в тях тя променяше размерите си. Не мисля, че можем да сме сигурни за каквото и да било, което ни показва насън.

— Полезна информация, няма що — обезсърчено отвърна Сенч. Върна се при масата и се плъосна в стола си. — Ти нощес усети ли дракона?

— Не.

— Но въпреки това си пътешествал с Умението.

— За кратко. — Бях посетил Копривка. Нямах намерение да обсъждам това тук. Той сякаш не забеляза нежеланието ми да говоря.

— А аз никак. Въпреки всичките ми усилия.

Гласът му бе като на обидено дете. Погледнах го в очите и видях в тях не просто огорчение, а болка. Гледаше ме, сякаш съм го изключил от някаква голяма тайна или чудесно приключение.

— Сенч. С времето ще се получи. Понякога ми се струва, че се стараяш прекалено много.

Изговорих думите, но не бях уверен в тях. И в същото време не можех да произнеса онова, което тайно подозирах — че е започнал уроците твърде късно и никога няма да овладее магията, която толкова дълго му е била отказвана.

— Все това казваш — глухо рече той.

Не знаех какво да му отговоря. През остатъка от урока направихме няколко упражнения от един от свитъците, но без кой знае какъв успех. Обезсърчаването на Сенч като че ли съвсем го лиши от способностите му. Когато се хващаме за ръце, той можеше да приема прещаните от мен думи и образи, но когато се разделяхме и отивахме в различни краища на стаята, не можех да го достигна, нито пък той бе в състояние да докосне умовете на Предан или Шишко. Растящото му отчаяние се отразяваше на всички ни. Когато Предан и Шишко си тръгнаха, не само че не бяхме постигнали напредък, но дори не успяхме да направим онова, което ни се беше удадо предишния ден.

— Мина още един ден, а така и не се приближаваме до създаването на работеща котерия — горчиво отбеляза Сенч, когато останахме сами. Отиде до бюфета и си наля бренди. Погледна ме въпросително, но аз поклатих глава.

— Не, благодаря. Още не съм хапнал нищо.

— Аз също.

— Сенч, изглеждаш изтощен. Мисля, че час-два сън и обилна храна ще ти се отразят по-добре от брендито.

— Намери ми два свободни часа и ще ги проспая с радост — отвърна той, но не заядливо. Отиде с чашата си до прозореца и се загледа към морето. — Всичко се трупа върху мен, Фиц. Трябва да заключим този съюз с Външните острови. Покрай войната между Халкида и Бинград търговията съвсем е замряла. Ако Халкида победи, което е напълно вероятно, ще обърне оръжието си срещу нас. Трябва да се съюзим с Външните острови, преди да го е направила Халкида. И в същото време не става въпрос само за подготовката за пътуването.

Трябва да се постарая също всичко в Бъкип да върви като по вода, докато ме няма. — Отпи глътка. — Заминаваме за Аслевиал след дванайсет дни. Дванайсет дни, а сигурно няма да ми стигнат и пет пъти по толкова, за да уредя всичко.

Знаех, че не говори за неща като осигуряване на провизии, събиране на данъци и трениране на стражата. За всички тези неща се грижеха други и те бяха пряко подчинени на кралицата. Сенч се безпокоеше за мрежата си от шпиони и доносници. Никой не знаеше колко точно ще продължи дипломатическата ни мисия на Външните острови, още по-малко колко време ще отнеме пътуването на принца до Аслевял. Все още таях отслабващата надежда, че „съсичането на дракона“ ще се окаже някакъв странен тамошен ритуал, но Сенч беше убеден, че в ледника наистина има труп и че на Предан ще му се наложи да го изкопае, колкото да отсече главата му и да я поднесе на нарческата пред всички.

— Не се съмнявам, че ученикът ти ще може да се справи с тези въпроси, докато те няма — рекох.

Досега не бях повдигал въпроса за избора на Сенч. Все още не бях готов да приема лейди Розмарин като дама от двора, още по-малко като чирак убиец. Като дете тя бе инструмент на Славен и Претендентът я беше използвал безжалостно срещу нас. Но сега не бе времето да разкривам пред Сенч, че знам кой е ученикът му. И без това духът му не бе особено приповдигнат.

Той поклати раздражено глава.

— Някои от хората ми се доверяват единствено на мен. Няма да докладват на никого друго. А най-важното е, че знам кога да задавам допълнителни въпроси и на кои слухове да обърна повече внимание. Не, Фиц. Трябва да се примиря с мисълта, че макар ученикът ми да се опита да върти делата ми, ще има пропуски.

— Вече ти се случи да напуснеш Бъкип, по време на Войната на Алените кораби. Как се справих тогава?

— А, онова беше съвсем друго. Тогава следвах заплахата, стигнах до самото сърце на интригите. Този път също ще присъствам на много важни преговори, но и в Бъкип се случват много неща, които трябва да се държат под око.

— Петнистите — уточних аз.

— Именно. Наред с останалите. Но именно от тях се боя най-много, макар да се укротиха напоследък.

Знаех какво има предвид. Липсата на активност от страна на Петнистите не вещаеше нищо добро. Бях убил водача им, но се боях, че на мястото на Лодвайн ще се появи някой друг. Бяхме направили

много, за да спечелим уважението и сътрудничеството на Осезаващите. Може би това стопляне на отношенията щеше да успее да изсмуче гнева и омразата, върху които вирееха екстремистите. Стратегията ни бе да премахнем движещата сила на Петнистите, като предложим амнистия на Осезаващите. Ако кралицата ги приемеше радушно и дори ги насърчаваше да заявят открито магията си, те биха имали по-малко интерес да желаят да свалят управлението на Пророците. Такива бяха надеждите ни и изглежда, планът ни работеше. Но ако не беше така, те все още можеха да предприемат действия срещу принца и да се опитат да го дискредитират пред собствените му благородници, като го изобличат като Осезаващ. Кралската прокламация, че Осезанието вече не бива да се приема за поквара, не можеше да отмени вековните предразсъдъци и недоверие. Надявахме се, че това ще се промени с появата на Осезаващи в самия двор на кралицата. И то не само на момчета като Пъргав, но и на зрели хора като Уеб.

Сенч все още се взираше тревожно в морето.

Трепнах, но не можех да задържа думите си.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

Той ме погледна в очите.

— Честно ли ми предлагаш?

Тонът му ме накара да застана нащрек.

— Мисля, че да. Защо? Какво ще поискаш от мен?

— Нека изпратя да доведат Копривка. Не е нужно да я признаваш за своя дъщеря. Само ми позволи отново да се обърна към Бърич с молба да я доведе в двора да се учи на Умението. Мисля, че в сърцето му е останало нещо от някогашната му клетва към Пророците и че ще се отзове, ако му кажа, че тя е нужна на принца. А и за Пъргав определено ще е по-добре сестра му да е наблизо.

— Ох, Сенч. — Поклатих глава. — Искай всичко друго. Само остави детето ми на мира.

Той само поклати глава. Постоях още малко до него, но накрая приех мълчанието му като покана да си тръгна. Оставих го да се взира на североизток, към Външните острови.

ГЛАВА 2

СИНОВЕ

Граблин бил първият, който се нарекъл крал в замъка Бъкип. Дошъл по тези брегове от Външните острови като разбойник и крадец, подобно на мнозина преди него. Дървеното укрепление върху скалите над реката му се видяло идеално за трайно установяване по тези места. Така казват някои. Други твърдят, че бил много лош моряк и изгарял от нетърпение да се махне от неспокойните води на океана и отново да стъпи на твърда земя. Каквито и да са били мотивите му, той успешно атакувал и превзел дървения замък върху древните му каменни основи и станал първият Пророк в Бъкип. Достигнал целта си, като оставял след себе си пепелища, и затова построил всичките си нови укрепления в Бъкип от черен камък, какъвто се среща в изобилие в района. Така корените на управляващата фамилия в Шестте херцогства са от Външните острови. Естествено, те не са единствените. Шестте херцогства и жителите на Външните острови смесвали кръвта си толкова често, колкото и я проливали.

Вентурн, „Истории“

До заминаването оставаха само пет дни и пътешествието започна да става реалност и за мен. Дотогава бях в състояние да го избутам от мислите си и да го смятам за нещо абстрактно. Бях се приготвил за него, но само като за някаква абстрактна възможност. Бях се запознал с писмеността на Външните острови и прекарвах доста от вечерите в една кръчма, в която често се отбиваха техни търговци и моряци. Там се мъчех да науча колкото се може повече от езика им. Слушането беше най-добрата ми техника за целта. Езикът на Външните острови

има много общи корени с нашия и след няколко вечери престана да ми звучи странно. Не можех да го говоря добре, но можех да се оправя криво-ляво. А най-важното бе, че можех да разбирам повечето от чутото. Надявах се това да е достатъчно.

Уроците ми с Пъргав напредваха добре. Момчето донякъде щеше да ми липсва. В същото време се радвах, че ще се отърва от него. Както твърдеше, Пъргав се оказа чудесен стрелец за десетгодишно момче. Кресуел, главният оръжейник, го пое с радост.

— Има усет. Не е от ония, дето стоят и се прицелват внимателно. При този момък стрелата излита колкото от лъка, толкова и от окоето му. Секирата изобщо не е за него. По-добре да натрупа сили и постепенно да минава на по-дълги и мощни лъкове.

Предадох оценката му на Сенч и старият убиец се съгласи донякъде, но все пак заяви:

— Но ще трябва да се научи да върти и секирата. Няма да му навреди.

По-малкото време с момчето се оказа огромно облекчение, макар и да не бях готов да си го призная. Беше умно хлапе и бе приятно да си имаш работа с него във всяко отношение, с изключение на две — твърде много ми напомняше за Моли и Бърч и не можеше да изостави темата за магията си. Какъвто и урок да започвахме, намираше начин да го обърне в обсъждане на Осезанието. Дълбините на невежеството му в тази област ме ужасяваха и в същото време не ми беше удобно да коригирам погрешните му представи. Реших да се посъветвам по този въпрос с Уеб.

Първата трудност бе да го открия сам. Откакто се бе появил в двора на Бъкип като говорител и защитник на своите хора и злепоставената им магия, той бе спечелил уважението на мнозина, които преди това бяха презирали Осезанието и онези, които го практикуваха. Сега често го наричаха майстор на Осезанието. Титлата, която някога бе подигравка над приемането на обявената извън закона магия от страна на кралицата, бързо започваше да се приема като почетна. Мнозина търсеха съветите му, при това не само по въпроси, свързани с магията или Старата кръв. Уеб беше приветлив, проявяваше интерес към всеки и можеше да разговаря оживено по почти всяка тема, но в същото време не беше толкова бърбърив, колкото активен слушател. Хората реагират добре на човек, който не пропуска нито

една тяхна дума. Дори и да не бе официален посланик на Осезаващите от кралството, Уеб пак щеше да стане любимец в двора. Но тази странна връзка го правеше още по-важен — ако някой искаше да покаже на кралицата, че споделя политиката ѝ относно Осезаващите, какво по-добро от това да покани Уеб на вечеря или на някаква забава? Мнозина благородници се опитваха да спечелят благоволението на Кетрикен по този начин. Сигурен бях, че нищо от досегашния опит на Уеб не го бе подготвило за ролята му на знаменитост, но въпреки това той се справяше с лекота, както сякаш и с всичко останало. Доколкото можех да преценя, това изобщо не го бе променило. С еднакво удоволствие бърбеше с някое момиче от прислугата и водеше сложни дискусии с най-високопоставени благородници. Рядко го виждах самичък.

Но все пак има места, където възпитаното общество не следва знаменитостите. Изчаках Уеб да излезе от клозета, поздравих го и казах:

— Бих искал да се посъветвам с теб по един въпрос. Имаш ли време да се поразходим из Женската градина и да поговорим?

Той повдигна учудено посивяващите си вежди и кимна. Последва ме мълчаливо. Имаше моряшка походка и с лекота следваше дългите ми крачки. Винаги съм харесвал Женската градина, още откакто бях малък. Тя осигурява голяма част от билките и свежите зеленчуци за кухнята през лятото, но в същото време е пригодена и за приятна разходка. Наричат я Женска само защото в нея работят предимно жени; никой нямаше да се учуди, ако ни види там. Откъснах по пътя няколко млади стръкчета меден копър и подадох едно на Уеб. Над главите ни се разлистваше бреза. Около пейката, която си избрахме, имаше лехи ревен, дебелите червени стъбла вече се подаваха над земята. Тук-там набръчкани листа вече се отваряха за слънцето. Растенията скоро трябваше да бъдат пресадени, за да могат да пораснат достатъчно, за да са от полза. Споменах това на Уеб.

Той замислено почеса подстриганата си сива брада. В очите му заиграха весели пламъчета.

— За ревена ли искаше да се посъветваш с мен? — Лапна стръкчето копър и го задъвка, чакаше отговора ми.

— Не, разбира се. Знам, че си зает, и няма да ти отнемам много време. Загрижен съм за едно момче, което ми повериха да обучавам на

грамотност и боравене с оръжие. Казва се Пъргав и е син на мъж, който някога беше главен коняр в Бъкип, Бърич. Но между баща и син имало разправия относно използването на Осезанието и сега момчето се нарича Пъргав Осезавация.

— Аха! — Уеб кимна. — Да, познавам го хлапето. Често идва, когато вечер разказвам истории, но не си спомням да сме разговаряли.

— Разбирам. Е, аз го посъветвах не само да те слуша, но и да поговори с теб. Тревожи ме как гледа на магията си. И как говори за нея. Неопитен е, тъй като баща му изобщо не одобрява Осезанието. А в същото време невежеството му не го прави предпазлив, а безразсъден. Разкрива пред всеки срещнат, че е Осезаващ, пъха магията си под носовете на хората и настоява те да я признаят. Предупредих го, че въпреки декрета на кралицата в Бъкип има мнозина, които все още намират Осезанието за поквара. Като че ли не схваща, че една промяна на закона не може да доведе до принудителна промяна на мисленето. Перчи се с магията си и това може да го изложи на опасност. А скоро ще трябва да го оставя да се оправя сам, тъй като заминавам с принца. Имам само пет дни, за да го науча на повече предпазливост.

— Разбирам защо се чувстваш така неудобно.

Не очаквах точно такъв отговор и за момент се слисах.

— Не е само защото смятам, че се излага на опасност, като разкрива магията си — оправдах се. — Има и още. Говори открито, че иска да избере животно, с което да се свърже, при това в най-скоро време. Дори потърси помощта ми и ме помоли да го разведа из конюшната. Казах му, че не смятам, че това е правилният начин, че във връзката трябва да има нещо повече, но той не ми обръща внимание и твърди, че ако съм бил владеел Осезанието, съм щял да разбере по-добре нуждата му да сложи край на изолацията си.

Постарах се да скрия раздражението си, докато произнасях последните думи.

Уеб се поизкашля и се усмихна кисело.

— Разбирам също и защо си толкова огорчен.

От думите му ме побиха тръпки. Тежаха от неизречено познание. Опитах се да не обръщам внимание.

— Затова се обръщам към теб, Уеб. Ще поговориш ли с него? Мисля, че ти най-добре можеш да го научиш как да приеме магията си, без да позволи тя да го подчини на себе си. Би могъл да му кажеш защо

е по-добре да изчака с обвързването и защо трябва да е по-предпазлив. С две думи, можеш да го научиш да носи магията си както подобава на един мъж — с достойнство и без да парадира с нея.

Уеб се замисли. Стръкчето копър затанцува между зъбите му.

— На всичко това можеш да го научиш и ти, и то не по-зле от мен, Фицрицарин. Стига да искаш — тихо рече той.

Погледна ме спокойно и в яркия пролетен ден очите му изглеждаха по-скоро сини, отколкото сиви. Погледът му не беше студен, но въпреки това се почувствах като пронизан с лед. Поех бавно дъх, за да се овладеея. Седях неподвижно и се надявах да не се издам, докато се чудех откъде е научил. Кой му бе казал? Сенч? Кетрикен? Предан?

Заговори отново и логиката му беше желязна.

— Разбира се, думите ти ще имат тежест за него само ако му кажеш, че ти също си Осезаващ. А най-въздействащи ще са, ако му разкриеш и истинското си име, както и връзката ти с баща му. Но може би е все още твърде малък, за да му се доверява такава тайна.

Известно време ме гледа втренчено, после се извърна. И тъкмо да изпитам облекчение, добави:

— Вълкът все още наднича от очите ти. Мислиш, че ако се спотайваш, никой няма да те види. Това не работи при мен, младежо.

Станах. Копнеех да отрека името си, но увереността му бе толкова голяма, че само щях да се покажа като пълен глупак, ако го направя. А не исках майстор Уеб да ме смята за глупак.

— Не съм младеж — възразих. — Но може би си прав. Сам ще поговоря с Пъргав.

— По-млад си от мен — каза Уеб зад гърба ми. — И не само по години, майстор Беджърлок.

Спрях и го погледнах през рамо.

— Пъргав не е единственият, който трябва да бъде научен да владее магията си — каза той съвсем тихо. — Но няма да обучавам никой, който не дойде и не ме помоли за това. Кажи го на момчето. Че трябва да дойде и да ме помоли. Няма да му налагам нищо насила.

Разбрах, че това е краят на разговора, и си тръгнах. И отново чух гласа му.

— Холи би харесала ден като този. Чисто небе и лек ветреца. Как само щеше да се рее ястребът й!

Така получих отговор на незададения ми въпрос и разбрах, че това е истинска проява на милост. Уеб не искаше да ме оставя да се чудя кой в Бъкип е издал тайната ми и ясно ми даде да разбера, че е научил истинското ми име от другаде. Холи, вдовицата на Черния Ролф, който се бе опитал да ме научи на Осезанието преди толкова много години. Продължих да вървя, сякаш думите му бяха просто невинна забележка, но сега ме замъчиха още по-тревожни въпроси. Дали Холи бе разказала направо на Уеб, или тайната бе пътувала от човек на човек, докато стигне до него? Колко Осезаваци знаеха кой съм в действителност? Колко опасно беше това знание? Как би могло да се използва срещу трона на Пророците?

Този ден бях разсеян. Потренирах с гвардейската рота и прекалено многото мисли ми докараха повече синини от обичайното. Освен това трябваше да пробваме за последен път новите униформи, които щяхме да носим. Неотдавна бях станал гвардеец от новосъздадената Гвардия на принца. Сенч беше уредил не само да вляза в тази елитна група, но и жребият да ме избере за един от онези, които щяха да съпроводят принца в пътешествието му. Униформата беше синьо върху синьо, с елена на Пророците на гърдите. Надявах се моята да стане готова навреме, за да мога да добавя няколкото малки допълнителни джобове. Бях заявил, че вече не съм придворен убиец. Но това не означаваше, че съм се отказал от инструментите на занаята.

Бях доволен, че нямам среща със Сенч или Предан този следобед, защото и двамата щяха незабавно да усетят, че нещо не е наред. Знаех, че ще се наложи да разкажа на Сенч — той определено трябваше да разполага с тази информация. Но не исках да я споделям веднага. Първо трябваше да я премисля сам и да видя до какво може да доведе.

Знаех, че най-добрият начин за това е да насоча мислите си другаде. Когато вечерта тръгнах към града, реших да си спестя посещението в кръчмата на островитяните и да прекарам известно време с Хеп. Трябваше да кажа на осиновения си син, че съм бил „избран“ да замина с принца, и да се сбогувам с него в случай, че не ми се удаде друга възможност. От доста време не бях виждал момчето, а до отплаването оставаха съвсем малко дни и затова реших, че имам право да помоля майстор Гиндаст да го пусне за цялата вечер. Бях много доволен от напредъка му, откакто се премести при чираците и

изцяло се посвети на учението. Майстор Гиндаст бе един от най-добрите дърводелци в града. Все още се смятах за щастливец, че се беше съгласил да приеме момчето — естествено, не без помощта на Сенч. Ако Хеп се обучеше добре, го очакваше добро бъдеще, в която и част на Шестте херцогства да решише да се установи.

Пристигнах точно когато чираците се готвеха за вечеря. Майстор Гиндаст го нямаше, но един от старшите калфи пусна Хеп. Зачудих се защо се съгласи толкова навъсено, но реших, че си има някакъв личен проблем. Хеп обаче не изглеждаше особено радостен да ме види. Трябваше му много време да вземе наметалото си, а когато излязохме, тръгна до мен мълчаливо.

— Хеп, всичко наред ли е? — попитах го най-сетне.

— Мисля, че да — тихо отвърна той. — Но не се и съмнявам, че няма да се съгласиш. Дадох дума на майстор Гиндаст, че сам ще уредя този въпрос. Обидно ми е, че все още смята, че трябва да ти прати вест да дойдеш и също да ми триеш сол на главата.

— Нямам представа за какво говориш.

Мъчех се да говоря спокойно, макар че сърцето ми беше отишло в петите. Не ме напускаше мисълта, че трябва да отплавам само след няколко дни. Можех ли да оправя нещата за толкова кратък срок, каквито и да са те? Объркан, изтърсих новината.

— Името ми бе изтеглено с жребий. Заминавам с принца за Външните острови. Дойдох да ти го кажа и да прекараме вечерта заедно, преди да тръгна.

Той изсумтя презрително, но мисля, че недоволството му бе насочено към самия него. Беше се издал, че има проблем — а ако беше малко по-внимателен, можеше да си спести неловкото положение. Продължих да вървя до него в очакване да заговори. Улиците на града бяха доста тихи тази вечер. Вече се стъмваше по-късно, но пък и хората започваха да стават по-рано и да работят повече, така че мнозина си лягаха още по светло. Хеп продължаваше да мълчи и отново заговорих:

— „Куче и свирка“ е наблизо. Да идем ли?

— Бих предпочел „Набученото прасе“, ако ти е все едно — отвърна той, без да ме поглежда.

— Не ми е — отвърнах с непоколебимо любезен тон. — Кръчмата е близо до дома на Джина и много добре знаеш, че тя

понякога се отбива там. Знаеш също, че двамата се разделихме в известен смисъл. Бих предпочел да не я срещам, ако имам избор.

Със закъснение бях открил, че „Набученото прасе“ е също така сборище на Осезаващи, макар че никой не го казваше открито. Това бе една от причините за не особено добрата репутация на кръчмата; другата бе, че наистина бе доста мръсно и зле поддържано заведение.

— Не искаш ли всъщност да кажеш, че Сваня също живее наблизо? — остро попита той.

Потиснах въздишката си. Завихме към „Набученото прасе“.

— Нали те заряза заради онзи неин моряк с хубавите подаръци.

Той трепна, но въпреки това отговори спокойно:

— И на мен така ми се струваше. Но след като Рефтен отплава, тя ме намери и ми каза как стоят нещата. Родителите ѝ са уредили и одобрили връзката. Именно това било причината да не ме харесват.

— Значи са смятали, че си знаел, че е обещана, но въпреки това продължаваш да се срещаш с нея?

— Предполагам. — Отново го каза хладно.

— Жалко, че така и не се е сетила да каже на родителите си, че те мами. Или да ти разкаже за онзи Рефтен.

— Не е точно така, Том. — В гласа му се промъкнаха гневни нотки. — Не е искала да мами никого. Отначало си мислела, че ще сме просто приятели и че няма защо да ми казва за уговорката. След като започнахме да изпитваме чувства един към друг, се бояла да говори, за да не си помисля, че му изневерява. В действителност никога не го била харесвала. Той получил единствено думата на родителите ѝ.

— А когато се върне?

Хеп пое дълбоко дъх.

— Сложно е, Том. Майка ѝ не е добре със здравето, а желае от цялото си сърце тази връзка. Рефтен е син на нейна приятелка. А баща ѝ не иска да оттегли думата си, след като се е съгласил на женитбата. От гордост. Затова Сваня решила, че ще е най-добре да се преструва, че всичко е наред, за краткото време, в което Рефтен е тук.

— И след като е заминал, се е върнала при теб, така ли?

— Да. — Изтърси го така, сякаш нямаше какво повече да казва.

Поставих ръка на рамото му. Мускулите му се бяха стегнали, твърди като камък. Зададох въпроса, който трябваше да задам.

— И какво ще се случи, когато той отново се върне с подаръци и с представата, че тя е неговата възлюбена?

— Тогава тя ще му каже, че обича мен и вече е моя — тихо отвърна той. — Или аз ще го направя.

Известно време крачехме мълчаливо. Не се беше отпуснал под ръката ми, но и не се дръпна.

— Мислиш ме за глупав — рече той, когато най-сетне завихме по улицата, на която се намираше „Набученото прасе“. — Мислиш си, че си играе с мен и че когато Рефтен се върне, отново ще ме зареже.

Опитах се да изрека меко тежките думи.

— Определено ми се вижда вероятно.

Той въздъхна и рамото му се отпусна.

— И на мен. Но какво да направя, Том? Обичам я. Сваня и никоя друга. Тя е моя половинка, заедно правим едно цяло, в което не мога да се съмнявам. Дори и аз се чувствам пълен наивник, като вървя с теб и ти казвам това. Затова изказвам съмненията си на глас. Същите като твоите. Но когато съм с нея и ме погледне в очите, знам, че ми казва истината.

Повървахме още малко в мълчание. Градът забавяше темпото си, хората се готвеха да вечерят със семействата си. Търговците затваряха магазинчетата си. От домовете се носеше миризма на готвено. Кръчмите примамваха такива като нас с Хеп. Напразно ми се искаше просто да можем да седнем и да се нахраним спокойно заедно. Смятах, че момчето е вече в спокойни води, и се успокоявах с това всеки път, когато си помислех, че ще напусна Бъкип. Зададох въпрос, който бе колкото неизбежен, толкова и глупав.

— Има ли вероятност да спреш да се виждаш с нея за известно време?

— Не. — Отговори, без дори да си поеме дъх. Гледаше право напред. — Не мога, Том. Не мога да я оставя, както не бих могъл без храна и вода.

Споделих откровено страха си.

— Боя се, че докато ме няма, ще си навлечеш неприятности, Хеп. И нямам предвид просто сбиване с Рефтен заради момчето, макар че и това е достатъчно лошо. Хартсхорн не харесва и двамата ни. Ако сметне, че си обезчестил дъщеря му, може да поиска да ти отмъсти.

— Мога да се оправя с баща й — намусено рече той и усетих как раменете му отново се стягат.

— Как? Като изядеш бой от него ли? Или като го пребиеш? Не забравяй, че се бих с него, Хеп. Нито ще моли за милост, нито ще я даде. Ако градската стража не се беше намесила, щяхме да продължим да се бием, докато единият от нас не изгуби съзнание или не умре. Но дори и да не се стигне дотам, може да направи и други неща. Може да иде при Гиндаст и да се оплаче, че чиракът му няма никакъв морал. А Гиндаст ще приеме сериозно това, нали? Доколкото разбирам от думите ти, майсторът и така не е много доволен от теб. Може да те изгони. Или пък Хартсхорн да изхвърли дъщеря си на улицата. Тогава какво?

— Тогава ще я прибера — мрачно отвърна Хеп. — И ще се грижа за нея.

— Как?

— Все някак. Не знам точно, но въпреки това ще го направя! — Гневът в отговора му бе насочен не към мен, а към самия него — ядосваше се, че не може да намери начин да отговори на въпроса ми. Реших, че е по-добре да запазя мълчание. Момчето ми не можеше да бъде изкарано от този път. Ако се помъчех да го направя, щях само да го накарам да ми обърне гръб и да тръгне след Сваня.

Приближихме „Набученото прасе“.

— Не се виждате открито, нали?

— Не — отвърна неохотно той. — Минавам покрай тях. Тя ме гледа, но се преструваме, че не се забелязваме. Но ако ме види, намира някакъв повод да се измъкне по-късно вечерта, за да се видим.

— В „Набученото прасе“ ли?

— Не, разбира се. Открихме едно местенце, където можем да сме сами.

Така аз също станах част от измамата им. Досега не знаех къде точно живее Сваня. Когато минахме покрай дома й, тя седеше на предното стъпало с някакво момченце. Не знаех, че има братче. Щом ни видя, веднага стана и влезе в къщата с детето, сякаш не иска да ни вижда. Продължихме към кръчмата.

Не ми се влизаше, но последвах Хеп. Кръчмарят ни кимна грубо. Изненадах се, че не ме изхвърли. При последното си посещение се бях сбил с Хартсхорн и дойде градската стража. Може би подобни събития

не бяха толкова необичайни тук. От поздрава на сервитьора разбрах, че Хеп вече е станал редовен посетител. Настана се на една маса в ъгъла, сякаш това бе обичайното му място. Сложих монета на масата и скоро получихме две халби бира и паници безвкусна рибена яхния. Хлябът беше корав. Хеп сякаш не забеляза. Почти не разговаряхме, докато се хранехме. Почувствах как мери времето и преценява кога Сваня ще намери начин да се измъкне и да иде на мястото им за среща.

— Мислех да оставя на Гиндаст пари, за да не останеш с празни ръце, докато ме няма.

Хеп поклати мълчаливо глава — устата му бе пълна. Преглътна и отговори тихо:

— Не. Ако ми се ядоса, просто няма да ми ги даде.

— Значи очакваш майсторът да е недоволен от теб?

— Той си мисли, че трябва да ме държи изкъсо, сякаш съм десетгодишно хлапе. А вечерите трябва да са си само мои и да правя каквото си искам. Ти плати за обучението ми и през деня си върша работата. Друго не би трябвало да го интересува. Но не, той иска да оставам с другите чираци и да кърпя чорапи, докато жена му не се развика да престанем да пилеем свещи и да си лягаме. Подобно наставничество не ми е нужно и няма да го допусна.

— Разбирам.

Продължихме да ядем в мълчание блудкавата храна. Борех се с решението. Хеп беше твърде горд, за да поиска направо пари от мен. Можех да му откажа в знак, че не одобрявам поведението му. Определено не ми харесваше какви ги върши. Виждах, че ще си докара беля... и че ако белята му се стовари, докато ме няма, може да му потрябват пари, за да се измъкне. Много добре познавах градската тъмница и нямах никакво желание момчето ми да кисне в нея, без да може да си плати глобата. Но ако му оставех пари, нямаше ли по този начин да му дам достатъчно въже, за да се обеси сам? Нямаше ли да отидат за подаръци и угощения, за да впечатли любимата си? Като едното нищо.

Нещата се свеждаха до едно — вярвах ли на момчето, което бях възпитавал от седем години? Вече беше загърбил много от онова, на което го бях учил. Но пък и Бърич би казал същото за мен на тази възраст, ако знаеше колко много използвах Осезанието. Така би казал и Сенч, ако знаеше за тайните ми екскурзии до града. Но ето че си бях

останал до голяма степен онзи, когото бяха създали. Дотолкова, че нямаше да покажа пълната си кесия в кръчма с толкова лоша репутация.

— В такъв случай просто ще ти дам парите и ще се доверя на благоразумието ти — казах тихо.

Лицето на Хеп грейна и знаех, че това е заради доверието, а не заради парите.

— Благодаря, Том. Ще внимавам.

След това вечерята продължи по-приятно. Разговоряхме за предстоящото ми пътуване. Хеп ме попита колко дълго ще отсъствам. Казах му, че не зная. Попита дали ще е опасно. Всички бяха чули, че принцът заминава да убие дракон в чест на нарческата. Присмях се на идеята, че ще намерим подобен звяр в ледовете на Външните острови. И му казах съвсем откровено, че очаквам най-вече неудобства и отегчение, но не и рискове. В края на краищата нали бях само незначителен гвардеец, на който се е паднала честта да бъде избран да пътува с принца. Несъмнено щях да прекарам повечето време в чакане някой да ми каже какво да правя. Разсмяхме се и се надявах, че е разбрал намека ми — че подчинението не се отнася само за децата, а е дълг, който всеки мъж може да очаква в живота си. Но дори да беше видял думите ми в тази светлина, Хеп не го спомена.

Не се задържахме много. Храната не беше добра, а и усещах, че Хеп с нетърпение очаква срещата си със Сваня. При тази мисъл сърцето ми се свиваше, но знаех, че няма начин да го спра. Така че щом свършихме, бутнахме мръсните паници настрана и излязохме. Повървахме заедно, гледахме как вечерта се прокрадва в града. Когато бях малък, в този час улиците бяха почти пуссти. Но Бъкип се беше разраснал, а заедно с него и по-тъмните дела. На едно по-оживено кръстовище бавно се разхождаха жени и хвърляха многозначителни погледи на минаващите мъже. Хеп спря и каза:

— Трябва да вървя.

Кимнах, без да коментирам. Извадих подготвената кесия от жакета си и му я бутнах скришно.

— Не ги носи всичките, а само колкото смяташ, че ще са ти нужни за деня. Имаш ли къде да държиш останалото?

— Благодаря, Том — сериозно отвърна той и скри кесията под ризата си. — Имам. Или поне Сваня има. Ще ѝ ги дам да ги пази.

Наложи ми се да впрегна цялото си самообладание и дългогодишен опит, за да не позволя съмненията ми да проличат в очите или на лицето ми. Кимнах, сякаш бях сигурен, че всичко ще е наред. Прегърнах го и се разделихме.

Още не ми се връщаше в замъка. Денят между думите на Уеб и новините от сина ми се оказа наистина тревожен. А и храната в „Набученото прасе“ по-скоро ужаси, отколкото задоволи стомаха ми. Подозирах, че няма да се задържи дълго в мен. Така че поех в друга посока — не исках Хеп да си помисли, че го следя. Известно време се мотах по улиците. Безпокойството ми се смесваше с чувството ми за самота. Открих, че минавам покрай шивачницата, която навремето бе магазинчето за свещи, в което работеше Моли. Поклатих глава и завих към пристанището. Повървах по кея, броях колко кораба са от Външните острови, колко — от Бинград, Джамайлия или от подалечни земи и колко са нашите собствени. Кейовете бяха станали по-дълги и многолюдни, отколкото ги помнех, а чуждите кораби бяха на брой колкото нашите. Докато минавах покрай един, някакъв островитянин изкрещя груба шега на приятелите си и чух хапливите им отговори. Почувствах се доволен, че разбирам думите им.

Корабите, които щяха да ни отведат до Външните острови, бяха на главното пристанище. Поспрях и загледах голите им мачти. Товаренето бе спряно за през нощта, но на палубите имаше стражи с фенери. Сега корабите ми се виждаха големи. Знаех колко малки щяха да станат след няколко дни в морето. Освен онзи, в който щеше да пътува принцът и подбраният му антураж, имаше още три за по-дребните благородници и техния багаж, както и товарен кораб с подаръци и стоки за търговия. Флагманът се наричаше „Девичи шанс“. Беше по-стар и се бе доказал като добро и надеждно корито. Сега, прясно изстърган и пребоядисан, изглеждаше чисто нов. Тъй като беше построен като търговски кораб, предназначен да разнася стоки, скоростта му бе пожертвана в името на по-големия трюм и стабилност; корпусът му бе издут като на бременна свиня. Предната част беше разширена, за да осигури подходящи условия за знатните гости. Изглеждаше ми страшно тежка и се запитах дали корабостроителят е одобрил промените, направени за удобството на Предан. Щях да пътувам с него заедно с останалите гвардейци на принца. Разсеяно се запитах дали Сенч ще успее да ми осигури каюта, или ще трябва да се

настаня където намеря. Казах си, че е безсмислено да се питам такива неща. Каквото и да ме чакаше, щях да му мисля, когато му дойде времето. Горчиво си помислих, че не ми се ходи никъде.

А много добре си спомнях времето, когато с нетърпение очаквах всяко пътуване. Събуждах се рано сутрин, изпълнен с ентузиазъм и в очакване на предстоящото приключение. Бях готов да тръгна, докато останалите тепърва се измъкваха изпод завивките.

Не знаех кога съм изгубил тази трепетна възбуда от пътуването, но определено вече я нямаше. Не изпитвах радостно вълнение, а растящ ужас. Само мисълта за предстоящото плаване на североизток и дните в претъпканите каюти бе достатъчна да ме накара да ми се иска да можех да си спестя това удоволствие. Дори не смеех да позволявам на ума си да се зарее отвъд плаването, към съмнителното гостоприемство на островитяните и продължителния ни престой в студената им скалиста страна. А откриването на дракон в леда и отсичането на главата му ми се струваше направо невъобразимо. Почти всяка вечер ругаех странното решение на нарческата да постави тази задача на принца, за да се докаже достоен за ръката ѝ. Отново и отново се опитвах да намеря мотив, който да бъде разбираем. Но не успях.

Вървях по ветровитите улици на Бъкип и отново мислех за най-големия си страх. Най-много се ужасявах от момента, когато Шутът узнае, че съм разказал за плановете му на Сенч. Макар да бях направил всичко по силите си да оправя отношенията си с него, двамата рядко се виждахме. Отчасти го избягвах, защото не исках да издам предателството си със случаен поглед или жест. Но по-скоро Шутът бе онзи, който гледаше да не се срещаме.

Лорд Златен, както се наричаше сега, в последно време значително бе променил поведението си. Досега богатството му позволяваше да поддържа екстравагантен гардероб и да се забавлява със скъпи дреболии. Напоследък обаче харчеше за доста по-вулгарни неща. Пилееше пари като слуга, който чисти четката си за прах. Освен покоите си в замъка беше наел целия горен етаж на „Сребърния ключ“ — градска странноприемница, в която често отсядаха заможни клиенти. Модното заведение се бе лепнало като мида за един стръмен склон в доста непривлекателен за строителство район, когато бях

момче. Но пък от високите му балкони човек можеше да наблюдава както града, така и морето.

Там лорд Златен държеше личен готвач и прислуга. Слуховете за редките вина и изтънчени деликатеси правеха масата му по-популярна от тази и на самата кралица. Докато вечеряше с подобрните си приятели, най-добрите менестрели на Шестте херцогства си съперничеха за вниманието му. Не беше необичайно да се чуе, че е поканил менестрел, акробат и жонгльор да изнасят едновременно представленията си в различни ъгли на залата му за хранене. Подобни угощения неизменно се придружаваха от хазартни игри и залозите бяха такива, че само най-богатите и разточителни благородници можеха да поддържат темпото му. Дните му започваха късно, а вечерите продължаваха до зазоряване.

Освен това се носеха слухове, че угажда не само на небцето си. Всеки път, когато в пристанището пристигаше кораб от Бинград, Джамайлия или Пиратските острови, той неизменно имаше посетители. Татуирани куртизанки, някогашни джамайлийски роби, стройни момчета с гримирани очи, жени в доспехи и сурови моряци се спираха на прага му, прекарваха нощта насаме с него и отново заминаваха. Някои казваха, че му носели най-добрия „пушек“, а също и синдин — джамайлийска поквара, която наскоро се бе появила в Бъкип. Други твърдяха, че удовлетворявали и останалите му „джамайлийски вкусове“. Онези, които се осмеляваха да попитат за гостите му, получаваха в отговор само повдигане на вежди или съдържано мълчание.

Колкото и да е странно, екстравагантността му сякаш само засили неговата популярност сред определен кръг от аристокрацията на Шестте херцогства. Мнозина млади благородници бяха строго отзовани от Бъкип или биваха навестявани от родител, внезапно загрижил се за разходите, които прави, за да държи отрочето си в двора. По-консервативните мърмореха, че чужденецът бил повел младежта на Бъкип по лош път. Но далеч по-силно от неодобрението се усещаше похотливото възхищение от екстравагантността и неморалността на лорд Златен. Разправяха какви ли не шантави истории за него. Но в основата на всяка клюка имаше зрънце истина. Златен бе навлязъл толкова дълбоко в царството на ексцесиите, колкото не бе отивал никой от времето на принц Славен.

Не можех да проумея поведението му и това ме тревожеше. В незначителната си роля на Том Беджърлок не можех открито да се обърна към такова високопоставено лице като лорд Златен, а той не ме търсеше. Дори когато прекарваше нощта в замъка Бъкип, покоите му бяха пълни с гости и артисти, докато небето не избледняваше. Някои казваха, че се бил преместил в града, за да е по-близо до заведенията, в които се играе комар и има неприлични забавления, но аз подозирах, че го е направил, за да е по-далеч от очите на Сенч и че чуждоземните му гости не са за плътски удоволствия, а шпиони или пратеници от приятелите му на юг. Какви ли вести му носеха и защо бе така твърдо решен да си съсипе репутацията и да разпилее богатството си? Какви съобщения отнасяха обратно към Бинград и Джамайлия?

Но тези въпроси не се различаваха особено от мислите ми за мотивите на нарческата да накара принц Предан да убие дракона Айсфир. Нямаше ясни отговори и това само караше мислите ми да се въртят уморено през часовете, в които бе по-добре да поспя.

Погледнах изящните решетки на прозорците на „Сребърния ключ“. Краката ми сами ме бяха довели тук. Разкошните покои на горния етаж бяха осветени и от време на време се мяркаше по някой гост. На един балкон стояха жена и млад мъж и разговаряха оживено. По гласовете им личеше, че са отдали дължимото на виното. Отначало бяха тихи, но постепенно повишиха тон. Коленичих, сякаш завързвам обувката си, и се заслушах.

— Имам чудесна възможност да опразня кесията на лорд Златен, но само ако имах пари, които да заложа на масата. Върни ми дълга! — остро рече младият мъж.

— Не мога. — Жената говореше с внимателната дикция на човек, който отказва да признае, че е пиян. — Нямам пари, приятелче. Но скоро ще имам. Когато лорд Златен ми плати изгубеното вчера, ще ти се издължа. Ако знаех, че ще си толкова алчен, изобщо нямаше да ти искам пари.

Младежът нададе нисък стон, нещо средно между ужас и ярост.

— Кога лорд Златен ще ти даде пари? Никога. Всички знаят, че е затънал в дългове. Ако знаех, че ми искаш пари, за да играеш срещу него, никога нямаше да ти дам.

— Стига с тия тъпотии — укори го тя. — Аз пък знам, че богатството му е неизчерпаемо. Когато от Джамайлия пристигне

следващият кораб, ще има достатъчно, за да се изплати на всички ни.

Гледах и се вслушвах внимателно, скрит в сенките на ъгъла.

— Ако изобщо има следващ кораб от Джамайлия — в което се съмнявам, като гледам как се развива войната, — той трябва да е колкото планина, за да побере всички пари, които Златен дължи в момента! Не си ли чула, че не плаща дори наема си и че собственикът го държи само защото му осигурява други клиенти?

Жената гневно се обърна и понечи да си тръгне, но младежът я хвана за китката.

— Чуй ме добре, глупава повлекано! Предупреждавам те, че няма да чакам още дълго да ми върнеш парите. По-добре намери начин да ми платиш още тази вечер. — Огледа я похотливо. — Не е задължително да е в пари.

— А, лейди Хелиотроп. Ето къде сте била. Търсех ви, малка хитрушо! Нима ме избягвате?

Лорд Златен. Говореше небрежно. Излезе на балкона и светлината зад него очерта стройната му фигура и косата му заблестя. Отиде до парапета, опря ръце на него и се загледа към града. Мъжът незабавно пусна китката на жената и тя отстъпи назад, тръсна глава и отиде при лорд Златен. Наклони глава към него и когато заговори, гласът ѝ бе като на капризно дете.

— Скъпи лорд Златен, лорд Способен току-що ми каза, че нямало много шанс да ми върнете дълга. Моля ви, кажете му колко се заблуждава!

Лорд Златен елегантно повдигна рамо.

— Какви ли не слухове плъзват, стига да закъснееш със само един-два дни с издължаването на приятел. Естествено, никой не бива да залага повече, отколкото може да си позволи да изгуби... или без което може да мине, докато не му платят. Не сте ли съгласен, лорд Способен?

— А може би не трябва да залагаш повече от онова, което не можеш да извадиш веднага — ехидно отвърна лорд Способен.

— О? Но това би ограничило забавлението! Да се задоволиш само с онова, което е в джобовете ти? Ама че малки залози. Както и да е, мила моя, защо бих дошъл да ви търся, ако не за да платя облога? Ето, мисля, че това е значителна част от дължимото. Надявам се да нямате нищо против, че са перли вместо монети.

Тя изглежда пренебрежително вкисналия се лорд Способен.

— Разбира се, че нямам против. А ако има такива, които не биха приели... какво пък, може би просто трябва да се примирят и да изчакат тъпите си пари. Играта не бива да е заради парите, скъпи лорд Златен.

— Естествено, че не бива. Рискът е наслада, както казвам, а победата — удоволствие. Не сте ли съгласен, Способен?

— И каква полза ще имам, ако не съм? — кисело попита Способен. Явно вече бе забелязал, че жената не направи опит незабавно да му върне *неговия* дълг.

Лорд Златен се разсмя и мелодичният му смях се понесе в прохладната пролетна вечер.

— Разбира се, че никаква, скъпи приятелю. Разбира се, че никаква! А сега се надявам и двамата да влезете и да опитате с мен новото вино. Човек може да настине до смърт от този леден вятър. Нима приятелите не могат да намерят по-топло местенце, за да си поговорят?

Двамата вече се бяха обърнали да се върнат в осветените покои. Лорд Златен се задържа за момент и се загледа замислено към мястото, където си въобразявах, че съм се скрил. Леко ми кимна, обърна се и изчезна.

Изчаках още малко и излязох от сенките. Бях раздразнен, че ме е забелязал така лесно и че поканата му да се срещнем някъде другаде е прекалено смътна, за да я разбера. Все пак, макар и да ми се искаше да поговоря с него, много повече се страхувах, че ще открие предателството ми. Реших, че е по-добре да избягвам приятеля си, отколкото да ми се налага да го погледна в очите. Закрачих унило по тъмните улици, измъчван от самота. Вятърът в тила ми ме пронизваше, макар и да ме побутваше обратно към замъка Бъкип.

ГЛАВА 3

БЕЗПОКОЙСТВО

Тогава Хокин се разлютил на онези, които не били съгласни с отношението му към неговата Изменяща, и затова решил да направи демонстрация на властта си над нея. „Може и да е дете — заявил той. — Но въпреки това товарът си е неин и трябва да се мъкне. И никой не бива да я кара да се съмнява в ролята си или да я убеждава да спаси себе си с цената на това да обрече целия свят“.

И поискал от нея да отиде при родителите си и да се отрече от тях с думите: „Нямам майка, нямам баща. Аз съм само Изменящата на Белия ясновидец Хокин“. И след това трябвало да каже: „Връщам ви името, което сте ми дали. Вече не съм Реда, а Щуроочка, както ме нарече Хокин“. Той я кръстил така, защото едното ѝ око все гледало настрани.

Тя не искала да изпълни това. Плакала по пътя, плакала, докато изговаряла думите, плакала и на връщане. Цели два дни и две нощи сълзите не спирали да текат от очите ѝ и той я оставил да се натъгува. После ѝ казал: „Щуроочке, спри да ревеш“.

И тя спряла. Защото била длъжна.

Книжник Катерен, „За Белия ясновидец Хокин“

Когато до заминаването остават дванайсет дни, това ти се струва повече от достатъчно, за да подготвиш всичко. Дори и да са седем, пак ти се струва, че ще си готов навреме. Но когато дните се стопят до пет, четири и накрая три, отминаващите часове се пръскат като мехури и някога простите на вид задачи изведнъж стават неимоверно сложни. Трябваше да приготвя всичко, което е нужно на един убиец, шпионин и

майстор на Умението, като в същото време давам вид, че нося само обикновеното снаряжение на гвардеец. Трябваше и да се сбогувам — с някои по-лесно, с други — трудно.

Единствената част от пътуването, която можех да очаквам с нетърпение, бе евентуалното ни завръщане в Бъкип. Ужасът може да изтощи човек повече от честния труд, а моят се натрупваше с всеки изминал ден. Три нощи преди отплаването се чувствах изстискан и едва ли не поболян от него. Напрежението ме събуди много преди зазоряване и не ми даде да мигна след това. Седнах. Вългелите осветяваха само лопатата и опрянния до камината ръжен. После очите ми постепенно свикнаха с мрака на стаята без прозорци. Беше ми позната от дните ми на чирак убиец. Изобщо не ми бе минавало през главата, че някога ще стане моя. Измъкнах се от старото легло на Сенч и от смачканите от кошмарите чаршафи и станах.

Отидох до камината и сложих една цепеница. Окачих котлето на куката и го провесих над слабите пламъци. Бях твърде разтревожен, за да мога да заспя, и твърде уморен, за да призная, че вече съм буден. Стаята бе мизерна, до болка позната и близка, и привързаността ми към нея растеше с приближаването на датата на отпътуване. Запалих фитил от танцуващите пламъци на камината и го поднесох към разклонения свещник на издрасканата стара маса. Седнах със стон. Столът бе студен.

Седях на работната маса по нощница и се взирах в различните карти, които бях насъбрал снощи. Всички бяха от Външните острови, но толкова се различаваха по размери и изпълнение, че беше трудно да се види общото помежду им. Островитяните имаха странния обичай да чертаят морските си карти единствено върху кожата на морски бозайник или риба. Подозирах, че са били обработвани с урина, защото от тях се разнасяше особена прилепчива миризма. Традицията на Външните острови също така повеляваше, че всеки остров следва да бъде представен като една от техните божии руни, на отделна карта. Това означаваше, че върху изображенията имаше всякакви украшения и финтифлюшки, които нямаха нищо общо с физическата характеристика на острова. Добавките имаха огромно значение за островитяните, тъй като отбелязваха удобните за акостиране места и възможните течения, както и дали „късметът“ на даден остров е добър, лош или неутрален. За мен заврънкулките бяха само объркващи.

Четири свитъка, с които се бях сдобил, бяха дело на различни ръце и имаха различни мащаби. Бях ги разположил на масата един до друг, но въпреки това получих само мъглява представа за разстоянието, което щеше да ни се наложи да прекосим. Проследих пътя ни от карта на карта.

Първо щяхме да отплаваме от Бъкип за Скайрен. Това не бе най-големият от Външните острови, но бе известен с най-голямото пристанище и най-плодородните земи, поради което бе и с най-голямото население. Пиотре, вуйчото на нарческата, бе говорил с презрение за Цайлиг. Беше обяснил на Сенч и Кетрикен, че Цайлиг, най-оживеното пристанище на Външните острови, се е превърнал в рай за какви ли не типове. Идвали чужденци, за да позяпат и да търгуват, и по мнението на Пиотре твърде много от тях оставали, като домъквали със себе си просташките си обичаи. Освен това бил и продоволствено пристанище за корабите, заминаващи на север да ловят морски бозайници заради кожата и маста им, и грубите им екипажи разваляли местната младеж и особено момичетата. Според думите му Цайлиг бе мръсно и опасно пристанищно градче, а жителите му — измет.

Там беше първата ни спирка. Майчината къща на Аркон Кървавия меч се намираше на другата страна на Скайрен, но имали също и къща-крепост в Цайлиг. Там щяхме да се срещнем с хетгурда, рехавия съюз на тамошните първенци, за да обсъдим пътешествието. Двамата със Сенч бяхме доста подозрителни относно срещата. Сенч очакваше съпротива срещу брачния съюз, а може би и срещу задачата на принца. За някои островитяни Айсфир бе дух-хранител на островите и поръчението ни да отсечем главата му можеше и да не се посрещне с добро око.

След срещата щяхме да се прехвърлим от нашия кораб на техен, по-пригоден за тамошните плитчини и с капитан и екипаж, които познаваха водите. Те щяха да ни откарат до Уислингтън на Мейл, родния остров на клана на Нарвала — и съответно на Елиания и Пиотре. Предан трябваше да бъде представен на семейството ѝ и да бъде приет в майчиния ѝ дом. Щеше да има празненства по случай годежа и съвети към принца относно предстоящата му задача. След посещението ни в родното им село щяхме да се върнем в Цайлиг и да вземем кораб за Аслевял и скования в леда дракон.

Импулсивно бутнах картите настрана. Отпуснах глава върху събраните си ръце и се загледах в тъмното. Вътрешностите ми се свиваха от ужас. Не само заради предстоящото пътуване. Имаше и други проблеми за решаване, преди да стъпим на палубата. Котерията все още не бе овладяла магията си. Подозирах, че въпреки предупрежденията ми Предан и приятелят му лорд Любезен използват Осезанието и че принцът може да се издаде. Напоследък твърде често и открито се явяваше в компанията на Осезаваци. Макар че кралицата бе постановила, че в Осезанието няма нищо срамно, обикновените хора и благородниците все още презираха практикуващите Зверската магия. Предан рискуваше себе си, а може би и годежните преговори. Нямах представа какво е отношението на островитяните към Осезанието.

Мислите ми се гонеха в кръг, без да намерят изход от тревогите. Хеп все още се влачеше подир Сваня и се ужасявах, че трябва да го оставя сам. Малкото пъти, когато сънищата ми докосваха сънищата на Копривка, тя изглеждаше едновременно потайна и неспокойна. Пъргав сякаш с всеки ден ставаше все по-упорит. За мен щеше да е облекчение да се освободя от отговорността за това момче, но се тревожех какво ще стане с него в мое отсъствие. Все още не бях казал на Сенч, че Уeb знае кой съм, нито пък бях обсъдил информацията със самия Уeb. Отчаяно копнеех да мога да споделя с някого и това само ме караше да осъзная още по-силно изолацията си. Нощни очи страшно ми липсваше — сигурно така биха ми липсвали и ударите на сърцето ми.

Челото ми тупна върху масата и рязко се събудих. Сънят, който ми бе избягал в леглото, ме бе хванал на работната маса. Изправих се с въздишка, разкърших рамене и се примирих, че ме чака цял ден. Имах много задачи, а времето бе малко. На кораба щях да имам предостатъчно време да си отспя — и още повече за безплодни тревоги. Малко неща ми се виждаха по-оттегчителни от продължителното плаване.

Станах и се протегнах. Скоро щеше да се съмне. Време бе да се облека и да ида в Градината на кралицата за сутрешния урок с Пъргав. Водата в котлето беше почти изкипяла. Смесих я със студена от умивалника, измих се и се облякох. Проста кожена туника върху риза и панталони в синьото на Бък. Обух меки ботуши и вързах подстриганата си коса в късата опашка на воин.

След заниманията с Пъргав трябваше да се срещна с котерията за поредния урок по Умение. Не го очаквах с удоволствие. Всеки ден имахме прогрес, но недостатъчен, за да задоволи Сенч. Той виждаше бавния си напредък като провал. Разочарованието му се бе превърнало в осезаема и разстройваща сила при всяка сбирка. Предния ден бях забелязал, че Шишко се страхува да погледне стареца в очите и че в любезното изражение на Предан се прокрадва отчаяние. Поговорих със Сенч насаме и го помолих да не е така суров към себе си и да проявява повече търпимост към слабостите на останалите членове на котерията. Той прие молбата ми като укор и само стана още по-мрачен и затворен в яростта си. Това ни най-малко не намали собственото ми напрежение.

— Фиц — тихо рече някой и аз стреснато се обърнах.

Шутът стоеше на входа, който обикновено бе скрит от рафтовете с бутилки. Никой не можеше да се движи по-тихо от него. Освен това беше невидим за моето Осезание. Макар да имах усет за другите живи същества, той имаше способността да ме изненадва. Знаеше го и мисля, че това му доставяше удоволствие. Усмихна ми се извинително и пристъпи в стаята. Русата му коса бе привързана отзад и лицето му бе чисто от грима на лорд Златен. Тенът му изглеждаше по-бронзов от всеки друг път. Беше облечен в широките дрехи на Златен, но костюмът му изглеждаше не на място, когато не бе съчетан с изтънчените маниери на лорда.

Никога не бе идвал тук без покана.

— Какво правиш тук? — изтърсих и веднага добавих по-любезно: — Но все пак се радвам да те видя.

— А. Чудех се дали ще се радваш. Когато те видях да се спотайваш под прозореца ми, си помислих, че искаш да се срещнем. На следващия ден пратих на Сенч тайно съобщение за теб, но не получих отговор. Така че реших да улесня нещата.

— Аха. Е, влизай. — Внезапната му поява, наред с вестта, че Сенч не ми е предал съобщението му, ме потресе. — Времето не е от най-подходящите. Скоро трябва да се срещна с Пъргав в Градината на кралицата. Но все пак имам няколко минути. Тъъ, да сложа ли чай?

— Да, ако обичаш. Стига да имаш време. Не искам да се натрапвам. Знаем, че всички имаме много неща за вършене през оставащите няколко дни. — Внезапно млъкна и впери поглед в мен.

Усмивката изчезна от лицето му. — Виж само колко неловки сме станали. Толкова любезни и внимателни да не се обидим един друг.

Пое дълбоко дъх и заговори с необичайна за него прямота:

— След като пратих съобщението и не получих отговор, започнах да се тревожа. Зная, че напоследък имаме разногласия. Мислех, че сме ги изгладили, но ме загризаха съмнения. И тази сутрин реших да се изправя срещу тях. И ето ме тук. Искаше ли да ме видиш, Фиц? Защо не отговори на съобщението ми?

— Не съм получавал нищо. Може би Сенч го е разбрал погрешно или е забравил. Напоследък има много грижи.

— А онази вечер, когато дойде под прозореца ми?

Отиде до камината, наля вода в чайника и го сложи да заври. Коленичи да разрови огъня и да добави дърва. Бях благодарен, че не се налага да го гледам в очите.

— Просто се мотаех из града и си блъсках главата върху собствените си проблеми. Нямах намерение да се срещам с теб. Краката ми ме отведоха сами.

Звучеше нелепо и тъпо, но той кимна мълчаливо. Осъзнаването на неловкостта, която чувствахме и двамата, бе като стена помежду ни. Бях направил всичко по силите си да сложа край на скарването ни, но споменът за него бе все още силен. Щеше ли да си помисли, че избягвам погледа му, за да скрия от него някакъв затаен гняв? Или щеше да познае, че се опитвам да скрия вината си?

— Собствени проблеми? — тихо повтори той, докато ставаше и си изтупваше ръцете. Бях благодарен, че мога да се хвана за тази тема. Споделянето на тревогите ми относно Хеп ми се струваше най-безопасното нещо за обсъждане.

Така че му разказах за тревогите си за сина ми и докато говорех, стената помежду ни постепенно се стопи. Сложих билки в заврялата вода и препекох малко хляб, останал от вечерята ми. Шутът слушаше внимателно, докато събираше картите и бележките ми в края на масата. Докато свърша разказа си, вече наливаше димящ чай в чашите. Ритуалът около сервирането на храната ми напомни колко непринудени бяха нещата помежду ни. И в същото време това ме караше да чувствам още по-голяма пустота при мисълта как го заблуждавам. Искях да го държа по-далеч от Аслева, защото той вярваше, че ще умре там; Сенч бе на моя страна, защото не искаше

Шутът да се намесва в мисията на принца. Резултатът обаче си оставаше същият — когато дойдохе денят на отплаването, Шутът внезапно щеше да открие, че няма да замине с нас. И то заради мен.

Потопах се в мислите си и помежду ни отново се възцари мълчание. Той вдигна чашата си, отпи и рече:

— Не си виновен, Фиц. Той е взел решението си и никакви думи и действия от твоя страна няма да го накарат да го промени.

За миг ми се стори, че отговаря на мислите ми, и настръхнах — познаваше ме прекалено добре. После добави:

— Понякога на бащата не му остава друго, освен да стои и да гледа катастрофата, след което да събере отломките.

Поех си дъх.

— Мъката ми е, че няма да съм тук, за да гледам, нито да събера отломките, Шуте. Ами ако се забърка в истинска беда и няма да има кой да се застъпи за него?

Той вдигна чашата си с две ръце и ме погледна над нея.

— Нима тук няма да остане никой, който да го наглежда?

Потиснах импулсивното си желание да попитам: „Какво ще кажеш да си ти?“, и поклатих глава.

— Никой, когото познавам достатъчно добре. Разбира се, Кетрикен ще остане, но едва ли подобава да моля кралицата да се грижи за сина на прост гвардеец. Дори отношенията ни с Джина да бяха останали добри, вече нямам вяра на преценките ѝ. — Обезсърчено добавих: — Понякога е малко страшно да осъзнаеш на колко малко хора можеш да се довериш истински. Колко малко хора познаваш добре. Имам предвид, като Том Беджърлок.

Замълчах, обмислях думите си. Том Беджърлок беше фасата, маска, която носех всеки ден, но въпреки това никак не ми бе удобно с нея. Чувствах се неловко, че заблуждавам добри хора като Вим и Лоръл. Създаваше пречка за всякакво истинско приятелство.

— Как го правиш? — попитах го изненадващо за самия мен. — Ти непрекъснато се променяш, в зависимост от годината и мястото. Не ти ли е мъчно, че никой не те познава такъв, какъвто си се родил?

Той бавно поклати глава.

— Аз не съм такъв, какъвто съм се родил. Нито пък ти. Изобщо не познавам такива хора. Всъщност, Фиц, ние познаваме само една или друга страна на човека. Може би имаме чувството, че се познаваме

добре, когато знаем няколко страни на една и съща личност. Баща, син, брат, приятел, любовник, съпруг... човек може да е всички тези неща, но никой не го познава във всичките му роли. Гледам те като баща на Хеп и в същото време не те познавам, както познавах своя баща, нито както го е познавал брат му. Така че когато се показвам в различна светлина, това не е преструвка. А всъщност показвам на света своя друга страна, която той не е виждал. Наистина, в сърцето ми си остава едно място, в което съм завинаги Шутът и твой другар от детинство. Но в същото време там има и истински лорд Златен, любител на изтънчените напитки и ястия, на елегантното облекло и остроумните забележки. Така че когато се показвам като него, аз не заблуждавам никого, а просто споделям тази своя различна част.

— А Янтар? — попитах тихо. И се учудих, че съм се осмелил да задам въпроса.

Той ме погледна спокойно.

— Тя е друга моя страна. Нищо повече. И нищо по-малко.

Искаше ми се да не бях повдигал темата. Насочих разговора в предишната му посока.

— Е, това не ми решава проблемите. Относно това да намеря кой да наглежда Хеп.

Той кимна и отново настъпи неловко мълчание. Не можех да понасям, че сме станали толкова стеснителни един към друг, но не знаех как да променя нещата. Шутът все още бе мой стар приятел от детството. И в същото време не беше. Разбирането, че има други „страни“, промени всичките ми представи за него. Чувствах се като в капан, исках приятелството ни отново да стане както някога, но в същото време копнеех да избягам. Той го усети и ме разбра.

— Е, съжалявам, че дойдох в лош момент. А и нали скоро трябва да се срещнеш с Пъргав. Може би ще ни се удаде възможност да поговорим отново, преди да отплаваме.

— Може да ме почака — чух се да казвам най-неочаквано. — Нищо няма да му стане.

— Благодаря — каза той.

И отново разговорът ни се запъна. Шутът спаси положението, като взе една от картите.

— Това ли е Аслеваля?

— Не. Скайрен. Първата ни спирка ще е в Цайлиг.

— А това какво е? — Шутът посочи една заврънкулка покрай бреговата линия.

— Островни орнаменти. Така мисля. Но може да означава водовъртеж, непостоянно течение или плитчини с водорасли. Не знам. Явно виждат нещата различно от нас.

— Несъмнено. Имаш ли карта на Аслевял?

— Онази малката, с кафявото петно в края.

Той я разви до първата и ги сравни.

— Разбирам какво имаш предвид — промърмори, като проследи с пръст невъзможно надипленото крайбрежие. — Какво е това според теб?

— Топящ се ледник. Или поне така смята Сенч.

— Чудя се защо не ти е предал съобщението ми.

— Може би наистина е забравил — отвърнах невинно. — Днес ще се видя с него и ще го питам.

— Всъщност аз също бих искал да говоря с него. Може би ще мога да присъствам на днешния ви урок.

Чувствах се ужасно неудобно, но не можех да намеря начин да се измъкна.

— Насрочен е чак за следобед, след урока с Пъргав и упражненията с оръжие.

Той кимна спокойно.

— Идеално. Тъкмо имам да събера някои неща в покоите си долу. Почти напуснах онези стаи — добави той, сякаш ме подканваше да го попитам защо. — Там няма да остане почти нищо, което да попречи на някого.

— Значи смяташ да се установиш за постоянно в „Сребърния ключ“?

За миг ме изгледа неразбиращо. Бях го изненадал. После поклати бавно глава и се усмихна.

— Не вярваш на нито една моя дума, нали, Фиц? Какво пък, може би това е спасило и двамата ни по време на бурите. Не, приятелю. Когато замина, ще оставя покоите си в Бъкип празни. А повечето от чудесните предмети и мебели в „Сребърния ключ“ вече принадлежат на други като гаранция за дълговете ми. Които, естествено, нямам намерение да връщам. Щом напусна града, кредиторите ми ще се нахвърлят като лешояди и ще опразнят квартирата ми. И това ще е

краят на лорд Златен. Няма да се върна в Бъкип. Няма да се върна никъде.

Гласът му изобщо не трепна. Говореше спокойно, без да сваля поглед от мен. И все пак думите му ми въздействаха като ритник на кон. Говореше като човек, който знае, че ще умре, и привежда остатъка от живота си в порядък. Изведнъж го погледнах с други очи. Неловкостта ми с него се дължеше на неотдавнашното ни скарване и защото знаех, че го лъжа. Не се страхувах от смъртта му, защото знаех, че вече съм я предотвратил. А неговото неудобство се коренеше другаде. Говореше с мен като човек, който знае, че го чака смърт, и разговаря със стар приятел, който няма отношение към този факт. Колко ли безсърдечен му бях изглеждал, докато го бях избягвал всички тези дни? Може би си беше помислил, че се старая да прекъсна внимателно контакта помежду ни, преди смъртта да го е направила внезапно и болезнено. Думите изригнаха от мен и бяха единственото честно нещо, което му казах този ден.

— Стига глупости! Няма да позволя да умреш, Шуте!

Гърлото ми внезапно се стегна. Вдигнах чашата изстинал чай и загълтах.

А той ахна и после се разсмя, и смехът му приличаше на звън на чупещо се стъкло. В очите му се появиха сълзи.

— Дълбоко вярваш в това, нали? Ах, Любими. От всичко, с което трябва да се сбогувам, ти си онзи, когото ще ми е най-трудно да изгубя. Прости ми, че те избягвах. Може би е по-добре да се откъснем един от друг и да свикнем с това, преди съдбата да ни е принудила насила.

Треснах чашата на масата. Чаят се разля.

— Престани да говориш така! Еда и Ел, Шуте! Затова ли пилееш богатството си и живееш като някакъв джамайлийски дегенерат? Моля те, кажи ми, че не си похарчил всичко, че е останало нещо за... за когато се върнеш.

И замълчах, тъй като бях стигнал на ръба да се издам.

Той се усмихна странно.

— Нищо не остана, Фиц. Или е похарчено, или е уредено да бъде дарено. И отърваването от такова богатство се оказа не само предизвикателство, но и далеч по-голямо удоволствие, отколкото да го притежавам. Оставих разпореждане Малта да бъде дадена на Бърич.

Можеш ли да си представиш каква физиономия ще направи, когато някой му подаде поводите ѝ? Знам, че ще я цени и ще се грижи добре за нея. Колкото до Търпение... о, само да можеше да видиш какво ѝ изпратих! Цял товар свитъци и книги на всяка тема, за която можеш да си помислиш. Така и няма да разбере откъде са се появили. Погрижих се също и за Гарета, градинарката. Купих ѝ малка къща и парцел земя, а също така ѝ оставих достатъчно пари, за да живее добре. Това сигурно ще предизвика малък скандал: хората ще се чудят защо лорд Златен е оставил на някаква си градинарка такова състояние. Е, тяхна си работа. Тя ще ме разбере и няма да я е грижа. А на Джофрон, приятелката ми от Джаампе, пратих подбор от най-доброто си дърво и всичките си инструменти. Ще ги оцени по достойнство и ще си спомня с добро за мен, въпреки че я напуснах така внезапно. Станала е прочута като майстор на играчки. Знаеше ли го?

Докато разказваше за щедрите си пакости, се усмихваше и сянката на неизбежната смърт почти изчезна от очите му.

— Моля те, не говори така. Обещавам, че няма да позволя да умреш.

— Не ми обещавай нищо, което може да пречупи и двама ни, Фиц. Освен това — той си пое дъх, — дори и да успееш да се опълчиш срещу всичко предначертано от съдбата и да ме опазиш жив, лорд Златен пак ще трябва да изчезне. Той се изживя и вече не е полезен. След като се махна оттук, никога вече няма да съм лорд Златен.

Призля ми, докато продължи да говори как се е отървал от състоянието си и как името му ще потъне в забрава. Беше твърдо решен и не бе пропуснал нищо. Когато го изоставехме на кея, щеше да се окаже в много трудно положение. Не се съмнявах, че Кетрикен ще се погрижи за него, независимо как е пропилял богатството си. Реших да поговоря насаме с нея преди заминаването, за да я подготвя да го спаси, ако се наложи. После насочих мислите си обратно към разговора, защото Шутът ме гледаше странно.

Прочистих гърлото си и се помъчих да кажа нещо смислено.

— Струва ми се, че гледаш твърде мрачно на нещата. Ако ти е останало нещо на твое име, по-добре бъди по-пестелив. Просто в случай, че се окаже прав и спася живота ти. А сега трябва да вървя, Пъргав вече ме чака.

Той кимна и станахме едновременно.

— Ще минеш ли през старите ми покои, когато дойде време за срещата със Сенч и урока?

— Ще мина — съгласих се, като се мъчех да скрия нежеланието си.

Той се усмихна унило.

— Успех с момчето на Бърич. — И излезе.

Чашите и картите все още си бяха на масата. Изведнъж се почувствах твърде изтощен, за да ги махна. Нямах и никакво желание да бързам за урока с Пъргав. Въпреки това си наложих да тръгна и когато стигнах в градината на върха на кулата, той ме чакаше в назъбен квадрат слънчева светлина, опрял гръб в студената каменна стена, и лениво свиреше на малка свирка. В краката му се въртяха и гукаха няколко гълъба и за момент сърцето ми се сви. Когато приближих, птиците отлетяха и вятърът от крилете, им разпиля шепата зърно, което ги бе привлякло. Пъргав забеляза облекчението ми, свали свирката от устните си и ме погледна.

— Мислехте, че съм ги извикал с Осезанието и това ви уплаши.

— Наистина се уплаших за момент — съгласих се след кратка пауза. — Но не от това, че може би използваш Осезанието. Страхувах се, че се опитваш да се свържеш с някоя от птиците.

Той бавно поклати глава.

— Не. Не бих го направил с птица. Докосвал съм техни умове и мислите ми отскачат от тях като плоски камъчета от вода. — Усмихна се снизходително и добави: — Не че очаквам да разберете какво имам предвид.

Заставих се да премълча.

— Прочете ли свитъка за крал Убиец и присъединяването на Беарния?

Той кимна и продължихме със заниманията за деня, но поведението му продължаваше да ме дразни. Изкарах си го на игрището, като настоях да вземе секирата и да изпробва силата си срещу мен, преди да му позволя да продължи с лъка. Секирите се оказаха по-тежки, отколкото ги помнех, и въпреки че остриетата бяха плътно увити в дебела кожа, синините от подобни упражнения са доста големи. Пъргав направо не можеше да вдигне своята, когато го пуснах да иде при Кресуел за урока с лъка. После наказах себе си, че съм си го изкарал на момчето, като си намерих нов партньор, опитен

майстор с брадвата. Когато окончателно се убедих колко залинели са навиците ми, напуснах игрището и минах през банята.

Изчистен от потта и раздразнението, хапнах набързо хляб и супа. В помещението на стражата разговорът се въртеше около предстоящата експедиция, жените и напитките на Външните острови. И за двете се твърдеше, че били силни и апетитни. Опитах се да се смея на грубите шеги, но прямотата на по-младите гвардейци ме караше да се чувствам стар. С облекчение намерих повод да си тръгна и забързах към работилницата си.

Оттам поех по тайния коридор до стаята, която обитавах като слуга на лорд Златен. Ослушах се, преди да отворя тайната врата. От другата страна цареше тишина. Надявах се, че Шутът не е там. Но още не бях затворил, когато той се появи на прага. Носеше проста черна туника, гамаши и ниски обувки в същия цвят. Светлината от прозореца позлатяваше косата му, проникваше покрай силуета му и осветяваше старата ми койка, затрупана от изоставените ми вещи. Прекрасният меч, който ми бе подарил, лежеше върху купчина пъстроцветни екстравагантни дрехи, шити специално за мен. Погледнах го объркано.

— Твои са — тихо рече той. — Трябва да ги вземеш.

— Не ми се вярва да ми се удаде случай отново да се обличам така — отвърнах.

— Никога не можеш да си сигурен — каза той и отмести поглед. — Може би някой ден лорд Фицрицарин отново ще крачи из залите на замъка Бъкип. Ако се случи, тези цветове и кройки ще му стоят забележително добре.

— Съмнявам се, че ще стане някога. — Това също прозвуча студено и остро, така че се опитах да го смекча. — Но все пак ти благодаря. Ще ги взема, просто за всеки случай.

Отново цялата неловкост се стовари отгоре ми като задушавача завеса.

— И мечът — напомни ми той. — Не забравяй меча. Знам, че е малко крещящ за вкуса ти, но...

— Но си остава едно от най-добрите оръжия, които съм държал. Ще го пазя като очите си.

Опитвах се да загладя първоначалния си отказ. Разбрах, че съм наранил чувствата му, като съм оставил меча при напускането на бърлогата ми.

— А. Това също. Най-добре е да се върне при теб.

Посегна да свали украсената дървена обеца, която неизменно носеше лорд Златен. Знаех какво е скрито в нея — обещата на свободата, която бе предадена от бабата на Бърич на Бърич, после на баща ми и накрая на мен.

— Не! — Сграбчих китката му. — Престани с този погребален обред! Казах ти: нямам намерение да те оставя да умреш.

Той замръзна.

— Погребален обред — прошепна. Разсмя се. Усетих дъх на кайсиево бренди.

— Стегни се, Шуте! Толкова не приличаш на себе си, че почти не знам как да говоря с теб — възкликнах раздразнено, обзет от онзи гняв, който се буди единствено от безпокойството. — Не можем ли просто да се отпуснем и да бъдем себе си през оставащите ни дни?

— Оставащите ни дни — повтори той като ехо. Завъртя китката си и с лекота се освободи от хватката ми.

Последвах го в по-голямата му и светла стая. Останала гола, сега тя изглеждаше още по-просторна. Шутът взе гарафата бренди, наля си още и сипа за мен.

— Дните преди да отплаваме — обясних, докато вземах чашката.

Огледах се. Най-необходимите неща си бяха на мястото — маса, столове, писалище. Всичко друго беше или изчезнало, или подготвено да бъде изнесено. Навитите гоблени и килими лежах покрай стената като дебели наденици. Вратата на кабинета зееше отворена и той бе гол и пуст, лишен от тайните си. Влязох там с чаша в ръка.

— Изтрил си всички следи от себе си — казах. Гласът ми отекна странно.

Той ме последва и двамата застанахме до прозореца, загледани навън.

— Обичам да си прибирам нещата. Човек оставя толкова недовършени неща в този живот, че ми харесва да приключа с онези, които мога.

— Никога не съм знаел, че се наслаждаваш на подобни емоции. Сякаш ти доставя удоволствие. — Опитах се да не го кажа с отвращение.

На лицето му заигра странна усмивка. Той си пое дъх, сякаш се е освободил от нещо.

— Фиц, единствено ти в целия свят можеш да ми кажеш подобно нещо. И може би си прав. Има драма в това да се изправиш пред неизбежния край. Никога не съм изпитвал подобни чувства преди... но все пак на мое място ти би останал незасегнат от тях. Веднъж се опита да ми обясниш как вълкът винаги живее в настоящето и те е учил да се наслаждаваш на онова, което ти предлага моментът. Добре си усвоил този урок. А аз, който през целия си живот се опитвам да определя бъдещето, преди да го достигна, изведнъж съзирам място, отвъд което всичко е черно. Чернота. Нея сънувам нощем. И когато се опитам съзнателно да се пресегна напред, да видя накъде ме отвежда пътят ми, виждам същото. Чернота.

Не знаех какво да кажа. Виждах как се опитва да се отърси от отчаянието, както куче би се опитало да се освободи от захапалия го за гърлото вълк. Отпих глътка бренди. Изпълни ме дъх на кайсии и омайващата топлина на летен ден. Спомних си дните ни в селската ми къща. Вкусът на брендито събуди удоволствието от онова време, когато всичко бе по-просто.

— Чудесно е — казах, без да се замислям.

Шутът се сепна и впери поглед в мен. После примигна, за да махне сълзите от очите си. Усмивката му бе искрена.

— Да — каза тихо. — Прав си. Брендито е много добро и нищо от онова пред нас не може да го промени. Бъдещето не може да ни отнеме оставащите ни дни... освен ако ние не му позволим.

Беше минал някакъв свой кръстопът и сега бе намерил известен покой. Отпих още глътка и се загледах към хълмовете зад Бъкип. Когато отново се обърнах към него, той се взираше в мен с любов, която едва можех да понеса. Нямах да ме гледа толкова мило, ако знаеше как го мамя. И в същото време ужасът му от предстоящите дни само ме убеди още по-силно в правотата на решението ми.

— Не ми се иска да го казвам, но Сенч и другите сигурно вече чакат.

Шутът кимна сериозно, вдигна чашата си в наздравица и я пресуши. Последвах примера му и замрях, докато питието разливаше топлината си в мен.

— Чудесно е — повторих.

Той се усмихна едва-едва.

— Ще ти оставя останалите бутилки — каза съвсем тихо и се разсмя, когато го изгледах кръвнишки. Все пак стъпките му изглеждаха по-леки, докато ме следваше през лабиринта коридори и стъпала между стените на Бъкип. Вървах в сумрака и се питах как ли щях да се чувствам, ако знаех часа и деня на смъртта си. За разлика от лорд Златен, няхах много неща за пропиляване. Прехвърлих съкровищата си наум. Струваше ми се, че не притежавам нищо, което да представлява ценност за друг, освен мен. И изведнъж осъзнах, че това не е вярно. Със себично самосъжаление реших да поправа нещата. Стигнахме скрития вход към Морската кула, задействах механизма и се появихме иззад камината.

Другите вече се бяха събрали, така че няхах възможност да подготвя Сенч насаме. Щом влязохме, принцът възкликна радостно и стана да поздрави лорд Златен. Шишко бе по-предпазлив и се намръщи подозрително. Сенч ми хвърли укорителен поглед, след което направи мила физиономия и поздрави Шута. Веднага след това в стаята стана неловко. Развълнуван от появата на непознат, Шишко започна да обикаля безцелно, вместо да заеме мястото си на масата. Почти виждах как принцът се опитва да си представи лорд Златен, макар и облечен толкова просто, в ролята на шута на крал Умен от разказите на кралицата. Накрая Сенч наруши мълчанието.

— Е, скъпи друже, какво ви води насам? — попита малко безцеремонно. — Разбира се, радвам се да ви видя, но все още имаме много за учене, а времето ни притиска.

— Разбирам — отвърна Шутът. — Но и за мен няма много време да споделя каквото знам. Затова дойдох да поговорим насаме след урока.

— Чудесно е, че сте тук — не особено елегантно се намеси принцът. — Мисля, че трябваше да ви включим от самото начало. Вие бяхте онзи, който ни помогна да съчетаем силата си и да я прекараме през вас, за да излекуваме Том. Имате толкова право да сте член на котерията, колкото и всеки друг в тази стая.

Шутът като че ли се трогна. Сведе поглед към ръцете си в черни ръкавици и разсеяно разтърка пръсти.

— Не притежавам истинско Умение. Само използвах онова, което остана от докосването до Искрен. И онова, което знам за... Том.

Щом чу името на баща си, принцът наостри уши като хрътка, уловила миризмата на лисица. Наведе се към Шута, сякаш можеше да попие онова, което той знаеше за крал Искрен.

— Въпреки това с нетърпение очаквам да пътуваме заедно — увери той лорд Златен. — Мисля, че ще бъдете ценен член на котерията, независимо какво е Умението ви. Искате ли да вземете участие в урока и да ни позволите да видим докъде се простират способностите ви?

Виждах, че Сенч се разкъсва от противоречиви чувства. Шутът предлагаше допълнителна сила за котерията, сила, за каквато така копнееше старият убиец. В същото време се боеше от несъгласието му с основната ни мисия да вземем главата на дракона. Запитах се дали няма и момент на ревност, докато гледах как очите на Сенч се стрелкат от мен към Шута. Двамата открай време бяхме близки и Сенч знаеше, че Шутът има влияние върху мен като приятел. И в същото време сега старият ми наставник желаше да ме управлява повече от всеки друг път.

Жаждата за Умение победи и Сенч подкрепи Предан.

— Моля, лорд Златен, седнете с нас. Ако не друго, усилията ни може да ви се сторят забавни.

— Е, добре — почти с удоволствие прие Шутът, седна и зачака.

Запитах се дали някой от другите усеща по-тъмните вълнения под ведрата външност, която представяше Шутът. Със Сенч се настанихме от двете му страни, докато Предан убеждаваше Шишко да заеме мястото си. Когато и той се настани, четиримата едновременно поехме дълбоко дъх и влязохме в онова състояние на откритост, от което можехме да използваме Умението. Докато го правехме, получих прозрение, едновременно тревожно и утвърждаващо. Шутът беше натрапник тук. За краткото време, през което се мъчехме да станем котерия, бяхме създали общност. Не го осъзнавах до появата му. Когато включих съзнанието си към Предан и Шишко, усетих как Сенч пърха като обезумяла пеперуда на границата на единството ни. Шишко му протегна ръка, за да му помогне да установи по-силен контакт с останалите. Сенч бе един от нас, но не и Шутът.

Беше по-скоро отсъствие, отколкото присъствие. Още преди години бях забелязал, че е невидим за Осезанието ми. А сега, когато

нарочно се обръщах към него с Умението, беше сякаш се опитвам да вдигна отражението на слънцето от тихата повърхност на езерце.

— Лорд Златен, избягвате ли ни? — съвсем тихо попита Сенч.

— Тук съм — отвърна той. Думите му преминаха в стаята като вълнички и сякаш ги усетих толкова добре, колкото и ги чух.

— Дайте ми ръката си — предложи Сенч. Постави ръка с длан нагоре на масата и я протегна към приятеля ми. Приличаше колкото на покана, толкова и на предизвикателство.

Усетих едва доловим страх. Трептеше между мен и Шута — значи връзката чрез Умението все още съществуваше. Накрая той вдигна облечената си в ръкавица ръка и я постави в дланта на Сенч.

И тогава го почувствах, но ми е трудно да опиша по какъв точно начин. Ако обединеното ни Умение бе спокойно езеро, то Шутът бе като носещо се по повърхността му листо.

— Обърнете се към него — предложи Сенч и го направихме. Безпокойството на Шута се засили, но едва ли някой друг го усещаше. Останалите сякаш всеки момент щяха да го докоснат, но той се разделяше пред тях и отново ставаше едно цяло зад гърба им, сякаш пръстите им минаваха през вода. Вълнуваше се, но си оставаше недостъпен за тях. Страхът му се усили. Внимателно го доближих по връзката ни, мъчех се да открия какво го плаши.

Обладаването. Не искаше да бъде докосван по начин, който да позволи на някого да го обладае. Със закъснение си спомних какво му бяха сторили навремето Славен и неговата котерия. Бяха го открили чрез връзката помежду ни, бяха взели част от съзнанието му и я използваша срещу мен, за да ме шпионират и да разберат къде се намира Моли. Онова предателство все още го караше да изпитва срам и болка. Продължаваше да носи бремето на вина за нещо, случило се преди толкова много време. Стана ми още по-болно, защото щеше да разбере, че и аз съм го предал.

Вината не е твоя, опитах се да го успокоя чрез връзката ни. Той отказа да приеме. И тогава, сякаш някъде отдалеч, но въпреки това съвсем ясно, мислите му достигнаха до мен.

Знаех, че ще се случи. Самият аз го предсказах още като дете. Че най-близкият ти човек ще те предаде. И в същото време не можеш да повярвам, че този човек ще съм аз. И така изпълних собственото си пророчество.

Но оцеляхме.

На косъм.

— *Да не би да разговаряте?* — сопнато попита Сенч. Едновременно чух и усетих думите му.

Поех дълбоко дъх и се потопих още повече в Умението.

— Да — прошепнах. — Мога да стигна до него. Но едва-едва. И само защото помежду ни съществува връзка.

— *Още?* — едва чуто предложи Шутът. Долових предизвикателство, но не можех да го разбера.

— Да, моля. Опитай.

Долових, че Шутът се размърда до мен, но погледът ми бе премрежен и не разбрах намеренията му, докато ръката му не докосна китката ми. Пръстите му безпогрешно откриха избледнелите сиви отпечатъци, които бе оставил върху плътта ми преди толкова много години. Докосването му бе нежно, но усещането бе като от забила се в сърцето стрела. Физически се сгърчих като пронизана от харпун риба и замръзнах. Шутът течеше във вените ми, горещ като бренди и студен като лед. За миг споделихме физическо усещане един за друг. Бе по-силно от всяко друго, което бях изпитвал. Бе по-интимно от целувка и по-дълбоко от забит нож, по-силно от Умението и от секса, по-силно дори от Осезателната ми връзка с Нощни очи. Не споделяхме помежду си, а ставахме другия. Нито болката, нито насладата можеха да обгърнат усещането. А най-лошото бе, че чувствах как се отварям за него, сякаш за целувката на любима, а в същото време не знаех дали ще погълна, или ще бъда погълнат. След още миг щяхме да сме едно цяло, да се познаваме по-пълно, отколкото би трябвало да се познават две отделни същества.

Щеше да узнае тайната ми.

— Не! — извиках, преди да е открил заговора ми срещу него.

Освободих се, изтръгнах ума и тялото си. Падах дълго, докато не се ударих в студения каменен под. Претърколих се запъхтян под масата, за да избегна това докосване. Имах чувството, че съм прекарал часове в чернота, но бяха минали само няколко мига, преди Сенч да измъкне свитото ми на кълбо тяло. Коленичи до мен и ме притисна към гърдите си. Смътно чух думите му.

— Какво стана? Добре ли си? Какво му направи, Шуте?

Чух как Шишко изхлипа. Може би той бе единственият, който бе усетил какво се бе случило. По тялото ми пробягаха тръпки. Не виждах нищо. Осъзнах, че съм стиснал клепачи и тялото ми е свито на кълбо. Знаех тези неща, но въпреки това ми трябваше време да се убедя, че мога да ги променя. Тъкмо отворих очи, когато мисълта на Шута се разви в съзнанието ми като листо за слънчевите лъчи.

Не поставям граници за любовта си.

— Това е прекалено — рекох задавено. — Никой не може да дава толкова много. Никой.

— Ето бренди — каза озовалият се до мен Предан.

Сенч ме вдигна да седна и допря чашата до устните ми. Изгълтах брендите като вода и се закашлях. Когато успях да завъртя глава, Шутът бе единственият, който все още седеше на стола си. Ръцете му отново бяха с ръкавици и ме гледаше с непроницаем поглед. Шишко се бе свил в ъгъла и трепереше. Музиката му бе песента на майка му, отчаян опит да се успокои.

— Какво стана? — остро попита Сенч. Все още бях облегнат на гърдите му и чувствах гнева му като горещи вълни. Знаех, че е насочил обвинителния си поглед към Шута, но все пак отговорих:

— Беше твърде силно. Създадохме толкова пълна връзка с Умението, че направо се изгубих. Сякаш се бяхме слели в едно същество.

Наричах го Умение, но не бях сигурен, че името е подходящо. Все едно да наречеш слънцето искра. Поех дъх по-дълбоко.

— Уплаших се. И затова се отскубнах. Не очаквах нищо подобно.

Думите ми бяха отправени колкото към Шута, толкова и към останалите. Виждах, че ги е чул, но мисля, че ги разтълкува по свой начин.

— А на теб отрази ли се? — остро го попита Сенч.

Предан ми помогна да се изправя — имах нужда от помощта му. Почти веднага рухнах на стола си. Чувствах не физическа умора, а неуправляема енергия. Можех да изкача и най-високата кула на Бъкип, стига да можех да си спомня как да накарам коленете си да се сгъват.

— Отрази се — тихо отвърна Шутът и ме погледна в очите. — Но по различен начин. Не ме уплаши.

— Да опитаме ли отново? — невинно предложи Предан.

— Не! — възкликнахме едновременно Сенч, Шутът и аз, макар и с различна сила.

— Не — тихо повтори Шутът в настъпилото мълчание. — Аз лично научих достатъчно днес.

— Може би се отнася за всички ни — сърдито рече Сенч. — А и без това е време да бягаме по задачи.

— Имаме още много време — възрази Предан.

— При нормални обстоятелства, да — съгласи се Сенч. — Но сега времето лети. Имаш да приготвяш много неща за пътуването, Предан. Изрепетирай отново благодарствената си реч за гостоприемството на островитяните. Не забравяй, че произнасят „х“ гърлено.

— Вече съм я чел сто пъти — изстена принцът.

— Когато дойде времето, думите трябва да звучат така, сякаш излизат от сърцето ти, а не от свитък.

Предан кимна неохотно и погледна с копнеж към яркия ветровит ден навън.

— Хайде, тръгвайте — каза му Сенч и стана ясно, че нарежда на Шишко и Предан да излязат.

На лицето на принца се изписа разочарование. Обърна се към лорд Златен.

— По време на плаването, когато имаме повече време и по-малко задачи, бих искал да науча от вас за баща ми. Ако нямате нищо против. Знам, че сте се грижили за него, когато... в края на дните му.

— Така е — меко отвърна Шутът. — И ще се радвам да споделя спомените си с вас.

— Благодаря. — Предан отиде в ъгъла и нежно поведе Шишко, като го питаше какво толкова го е подплашило, нали никой не бил пострадал. Бях благодарен, че слабоумният няма да може да отговори смислено.

Бяха почти на вратата, когато си спомних нещо.

— Принц Предан, бихте ли дошли в работната ми стая довечера? Имам нещо за вас.

Той повдигна вежда, но понеже не казах нищо повече, отвърна:

— Ще намеря време. Е, значи до довечера.

Излезе, следван от Шишко. Но на прага слабоумният се обърна и изгледа странно и уважително Шута, след което премести поглед върху

мен. Запитах се с безпокойство какво ли от преминалото помежду ни е доловил. После Шишко излезе, като затръшна вратата малко по-силно от необходимото.

За момент се страхувах, че Сенч ще поиска да разбере повече за случилото се. Шутът обаче го изпревари.

— Принц Предан не бива да убива Айсфир. Това е най-важното, което трябва да ти кажа, Сенч. Животът на дракона трябва да бъде запазен на всяка цена.

Сенч беше отишъл до бутилките. Избра една, наля си мълчаливо и се обърна към нас.

— Създанието е замразено в ледник. Не ти ли се струва, че е малко късно да се тревожим за запазването на живота му? — Отпи. — Или наистина смяташ, че каквото и да било същество може да оцелее толкова дълго без топлина, вода и храна?

Шутът сви рамене и поклати глава.

— Какво изобщо знаем за драконите? Колко са спали каменните дракони, преди Фиц да ги събуди? Ако имат нещо общо с истинските, може би в Айсфир все още тлее някаква искрица живот.

— Какво знаеш за Айсфир? — подозрително попита Сенч. Върна се при масата и седна.

— Не повече от теб, Сенч.

— Тогава защо ни забраняваш да отсечем главата му, щом знаеш, че нарческата го наложи като условие за брака? Или си мислиш, че светът ще поеме по по-добър път, ако двете държави продължават да се стискат за гърлата още едно-две столетия?

Трепнах от сарказма му. Никога не бих се подиграл с целта на Шута да промени света. Бях смаян от думите на Сенч и те ме накараха да осъзная дълбочината на антагонизма му.

— Не обичам борбите, Сенч Звездопад — тихо отвърна Шутът. — Но дори една война между хора не е най-лошото, което може да се случи. По-добре война, отколкото да причиним по-дълбока и смъртна вреда на нашия свят. Особено ако имаме минимален шанс да поправим едно почти непоправимо зло.

— И то е?

— Ако Айсфир е жив... признавам, че би било изненадващо, ако е така, но ако в него все още има искрица живот, трябва да загърбим всичко друго, да го освободим от леда и да го съживим.

— Защо?

— Не си ли му казал? — попита ме обвинително Шутът. Избегнах погледа му и той не изчака отговора ми. — Тинтаглия, драконът на Бинград, е единственият зрял женски дракон на света. С всяка следваща година става все по-ясно, че малките, които се появяват, ще останат хилави и слаби, неспособни да ловуват и да летят. Драконите се чифтосват по време на полет. Ако новоизлюпените не полетят, никога няма да създадат потомство. Драконите ще изчезнат от този свят. И този път това ще е завинаги. Освен ако някъде не е останал напълно развит мъжки дракон. Такъв, който да може да се чифтоса с Тинтаглия и да създадат ново поколение.

Бях разказал всичко това на Сенч. Да не би да беше задал въпроса, за да изпита честността на Шута?

— Иначе казано — внимателно заговори Сенч, — трябва да рискуваме мира между Външните острови и Шестте херцогства заради спасяването на драконите. И каква ще е ползата ни от това?

— Никаква — призна Шутът. — Тъкмо обратното. Спасяването на драконите ще създаде много проблеми на хората. И много промени. Драконите са арогантни и агресивни създания. Не обръщат внимание на граници и нямат концепция за „собственост“. Ако гладен дракон види крава в обор, ще я изяде. За тях нещата са прости. Светът предлага и ти взимаш от него онова, което ти трябва.

Сенч се усмихна криво.

— Значи може би трябва да направя същото в името на човечеството. Светът ни предлага време без дракони. Мисля, че ще го взема.

Наблюдавах Шута. Не беше смутен от думите на Сенч. Помълча няколко мига.

— Както искаш. Но когато моментът настъпи, решението може и да не е твое. А мое. Или на Фиц.

В очите на Сенч пламнаха гневни огънове.

— И не само светът, а самото човечество се нуждае от дракони — добави Шутът.

— Това пък защо? — презрително попита Сенч.

— За запазване на равновесието — отвърна Шутът и погледна към мен, после през прозореца. Погледът му стана далечен и замислен. — Човечеството не се бои от съперници. Забравили сте какво е да

споделяш света със създания, които са толкова арогантни и силни като вас самите. Искате да го подредите както ви се харесва. Нанасяте остров на картата, чертаете линии през него и го наричате свой само защото сте в състояние да го нарисувате. Наричате свои растенията и животните, като вземате не само онова, което живее днес, но и което би могло да расте утре, за да правите с него каквото си поискате. А после с цялата си самонадеяност и агресивност започвате войни и се избивате един друг по линиите, които сте си въобразили върху лицето на света.

— Значи драконите са по-добри от нас, защото не правят такива неща и защото просто вземат каквото видят. Свободни духове, природни създания, надарени с цялата морална висота, идваща от това да не мислиш.

Шутът се усмихна и поклати глава.

— Не. Драконите не са по-добри от хората. Даже почти не се различават от тях. Но ще вдигнат огледало пред човешкия егоизъм. Ще ви напомнят, че можете да твърдите, че това или онова е ваше, но че думите ви са като ръмженето на вързано куче или предизвикателната песен на птичка. Реалността на твърденията съществува само в момента на изказването им. Можете да говорите каквото си искате и да предявявате всякакви претенции, но светът не принадлежи на хората. А хората принадлежат на света. Няма да притежавате пръстта, в която в крайна сметка ще се превърне тялото ви, нито пък тя ще си спомня как сте я наричали.

Сенч не отговори веднага. Помислих си, че е поразен от думите на Шута и че са го накарали да погледне на света с други очи. Но след малко той изсумтя презрително.

— Глупости. От думите ти само ми става още по-ясно, че няма да излезе нищо добро, ако възкресим този дракон. — Разтърка уморено очи. — Ох, защо ли изобщо се занимаваме с тези безсмислени спорове? Никой не знае какво ще намерим, когато стигнем там. В момента това са само философски дрънканици и приказки за лека нощ. Когато му дойде времето, тогава ще мисля как е най-добре да постъпя. Ето. Доволен ли си?

— Не мисля, че те интересува дали аз съм доволен.

Докато изговаряше тези странни думи, Шутът погледна косо към мен. Но не за да срещне погледа ми, а за да ме посочи с очи на Сенч.

— Прав си — спокойно се съгласи Сенч. — Изобщо не ме интересува дали си доволен. А съгласието на Фиц. Знам обаче, че ако решението се окаже единствено негово, той ще придаде много тежест на мнението ти и може би дори ще застраши благополучието на Пророците. — Старият ми учител ме погледна преценяващо, сякаш бях някаква окуцяла кранта, която няма да издържи още една битка. Усмивката му беше почти отчаяна. — Въпреки това се надявам, че ще чуе и моите грижи. — Погледите ни се срещнаха. — Когато дойде моментът, *ние* ще решаваме. Дотогава изборът си остава открит. Това устройва ли те?

— Почти — отвърна Шутът и добави хладно: — Дай ми думата си на Пророк, че когато настъпи моментът, Фиц ще може да постъпи така, както сам реши.

— Думата ми на Пророк!? — възмутено възкликна Сенч.

— Именно — спокойно рече Шутът. — Освен ако думите ти не са просто празни приказки, колкото да караш Фиц да прави каквото му кажеш.

Облегна се назад и отпусна ръце върху облегалките на стола. За момент познах слабия мъж в черно с прибраната назад блестяща коса. Това беше някогашното момче, превърнало се в мъж. После той обърна глава към Сенч и приликата изчезна. Лицето му бе застинало и непоколебимо. Никога не бях виждал някой така самоуверено да предизвиква Сенч.

Смаях се от думите, които изрече старият убиец. Усмивката му бе странна, докато местеше поглед от мен към Шута и обратно. Гледаше ме в очите, когато ги каза.

— Давам думата си на Пророк. Няма да искам от него да върши каквото и да било против волята си. Доволен ли си?

Шутът кимна бавно.

— О, да. Доволен съм. Защото решението ще е негово и защото го виждам толкова ясно, колкото всичко, което ми остава да видя. — Кимна сякаш на себе си. — Имаме и други неща за обсъждане, но за тях ще има време на кораба. А денят приближава, а аз все още имам да подготвя много неща за пътуването. Приятен ден, лорд Звездопад.

На лицето му заигра съвсем лека усмивка. Премести поглед от мен към Сенч. И направи най-странния жест. Разпери ръце и изящно

се поклони, сякаш са му оказали голяма чест. Изправи се и се обърна към мен. Тонът му бе по-топъл.

— Радвам се, че успях да прекарам малко време с теб, Фиц. Липсваше ми.

Въздъхна, сякаш спомнил си за някакво неприятно задължение. Заподозрях, че предсказаната му смърт отново се е настанила в ума му. Усмивката му изчезна.

— Извинете ме — промърмори и излезе през тесния вход на камината с грацията на лорд, напускащ банкет.

Седях, вперил поглед след него. Срещата ни с Умението все още отекваше в съзнанието ми наред със странните му думи и още по-странни жестове. Беше се сблъскал със Сенч за нещо и бе излязъл победител. А аз не бях сигурен какво точно бяха уредили помежду си.

Старият ми наставник сякаш прочете мислите ми.

— Предизвиква ме за твоята вяроност! Как смее?! Мен, който на практика те отгледа! Как може да си помисли, че между нас може да има несъгласия, особено когато и двамата знаем колко много неща зависят от успешното завършване на мисията? Думата ми на Пророк, моля ви се! И за какъв те мисли, че говори и прави всичко това?

Обърна се и ме загледа, сякаш очакваше да се съглася с него, без да се замислям.

— Може би смята, че е Белият ясновидец, а аз — неговият Изменящ — отвърнах. Поех дълбоко дъх и също зададох въпрос. — Как можете да се карате за верността ми, сякаш не мога да мисля самостоятелно и да вземам решения? — Изсумтях отвратено. — Сякаш умът ми е колкото на кон, псе или пионка за игра.

Той се взираше покрай мен към прозореца. Не мисля, че наистина си даваше сметка за думите си.

— Не като на кон или псе, Фиц. Не. Никога не бих помислил подобно нещо. Не. Ти си меч. Такъв беше създаден. От мен. Оръжие, което да се използва. А той мисли, че пасваш най-добре в неговата ръка. — Старецът изсумтя презрително. — Остава си все същият глупак. — Погледна ме и кимна. — Умно направи, че ми разказа за плановете му. Добре е, че ще го оставим тук.

Като че ли нямаше какво да отговоря. Напуснах Морската кула през тъмния лабиринт в стените на Бъкип. Днес бях видял приятеля и наставника си по-ясно, отколкото би ми се искало. Запитах се дали

докосването на Шута не беше демонстрация за нас със Сенч на влиянието, което има върху мен. И все пак не го бях усетил по този начин. Нима не ме бе попитал дали го желая? Въпреки това сякаш искаше да ми покаже нещо. Случайно ли беше, че го показа и на Сенч? Или намерението му бе да разбере ясно какво мисли старият убиец за мен и как е приел, че винаги може да разчита, че ще изпълнявам волята му? Поклатих глава. Възможно ли бе Шутът да си представи, че не знам? Стиснах зъби. Щеше да настъпи момент, когато щеше да разбере, че двамата със Сенч сме заговорничели срещу него и че днес съм премълчал.

Вървах към работната си стая, без да харесвам нито една от мислите, които мъкнех със себе си.

Отворих вратата и моментално разбрах, че Шутът е бил тук. Беше оставил подаръка си на масата до стола ми. Отидох до него и прокарах пръст по гърба на Нощни очи. Вълкът ми бе изобразен в разцвета на силите си. Между предните му лапи лежеше мъртъв заек. Главата му бе вдигната, тъмните му очи ме гледаха умно и търпеливо.

Вдигнах го. Бях видял как Шутът започва да работи върху него, докато седеше на масата в къщата ми. Така и не разбрах какво ще представлява и почти бях забравил, че бе обещал да ми го покаже, когато го завърши. Докоснах наострените уши на статуетката. Седнах на стола и се загледах в огъня, прегърнал вълка си.

ГЛАВА 4

РАЗМЯНА НА ОРЪЖИЯ

Главен оръжейник Ход получила титлата си след дълга служба като калфа на главен оръжейник Кренд. Годишите ѝ на този пост били ползотворни, защото тя не само била запозната с използването на всяко оръжие, но и знаела как се изработват добри остриета. Всъщност някои все още твърдят, че основният ѝ талант бил в създаването на чудесни оръжия и че Бъкип щял да има повече изгода, ако някой друг бил получил титлата главен оръжейник, а тя си била останала в ковачницата. Крал Умен обаче мислел другояче. След смъртта на Кренд тя незабавно била издигната на неговия пост и ръководела тренирането на всички войници в Бъкип. Служила добре на Пророците и накрая дала живота си за престолонаследника Искрен.

Книжник Федрен, „Хроники“

Грижливото освобождаване на Шута от имуществото му внезапно запали в мен желанието също да подредя нещата си. Така че вместо да си събирам багажа седнах на ръба на старото легло на Сенч, заобиколен от всичките ми принадлежности. Може би това щеше да ме натъжи, ако бях склонен към фаталистичната меланхолия на Шута. Вместо това открих, че съм се ухилил при мизерния вид на имуществото ми. Дори порчето Гили, което душеше из вещите ми, не изглеждаше особено впечатлено.

Основната част от съкровището ми бе купчината дрехи от покоите на Шута и великолепият меч с пишно украсената дръжка. Дрехите ми от времето в селската къща бяха купчина парцали край работната маса. Имах две нови униформи като гвардеец на принца. Едната вече бе грижливо поставена в пътния сандък на пода до леглото

заедно с няколко чифта бельо. Под тях бяха скрити малки пакетчета отрови, приспивателни и възстановяващи средства, които бяхме приготвили със Сенч. На леглото до мен имаше различни дребни инструменти, шперц и други полезни джунджурии: бях ги увил в малък вързоп, който лесно можеше да се скрие под ризата. Него също сложих в сандъка. Запрехвърлях останалото от странната ми колекция, докато чаках Предан.

Фигурката на Нощни очи беше на полицата над камината. Не исках да рискувам да я взема. Тук бе и амулетът от странстващата вещица Джина от времето, когато бяхме в по-приятелски отношения. Вече никога нямаше да го нося, но все пак някак не ми се искаше да се отърва от него. Оставих го при дрехите, пробутани ми от лорд Златен. Както винаги, малката карфица с лисица от Кетрикен се намираше от вътрешната страна на ризата ми, малко над сърцето. Нямах намерение да се разделям с нея. Отделно бях сложил някои неща за Хеп. Повечето бяха дреболии, които си бях изработил или придобил като дете — пумпал, подскачащо човече и други такива. Прибрах ги внимателно в една кутия с изрязан върху капака жълъд. Щях да му я дам, когато се сбогуваме.

В центъра на леглото бе купчината пера, които бях намерил на брега на Другите. Вече се бях опитал да ги дам на Шута, за да ги добави към дървената си корона. Сигурен бях, че ще паснат. Но той ги удостои само с един поглед и отказа да ги приеме. Развих меката кожа, в която ги пазех, разгледах ги едно по едно и отново ги завих. Известно време се чудех какво да правя с тях. Накрая ги сложих в ъгъла на сандъка. Добавих и игли и различни макари конец. Още едни обувки и чорапи. Бръснач. Чаша, купа и лъжица за кораба.

И това беше всичко. Нямаше какво друго да събирам. Малко други неща в този свят ми принадлежаха. Оставаше Моя черна, но тя не изпитваше особен интерес към мен — просто правеше онова, което се налага. Предпочиташе себеподобните си и изобщо нямаше да ѝ липсвам. Едно момче от конюшните щеше да я упражнява редовно и докато Хендс оставаше главен коняр на Бъкип, бях сигурен, че за Моя черна ще се грижат добре и няма да я занемарят.

Гили изникна от купчината дрехи и се втурна през леглото да ме предизвика на двубой.

— И ти едва ли ще тъгуваш за мен — казах му, докато се правеше, че ме хапе по ръката. Мишките и плъховете в стените на Бъкип бяха в изобилие и нямаше да гладува. Сигурно щеше да му хареса, че цялото легло ще си е за него. И без това вече смяташе, че възглавницата му принадлежи. Погледът ми обходи стаята. Сенч бе взел всички свитъци, които бях донесъл от къщата си. Безобидните прати в библиотеката на Бъкип и заключи на сигурно място в шкафовете си онези, в които се казваха прекалено много истини. Не изпитвах чувство на загуба.

Понесох една купчина към един от старите гардероби на Сенч с намерението да натикам всичко вътре, но съвестта ме загриза и ме накара грижливо да изтръскам и сгъна всяка дреха, преди да я прибера. Докато го правех, осъзнах, че когато се гледат една по една, много от дрехите не са толкова крециящи, колкото си ги представях. Добавих към багажа наметалото с топла подплата. Когато всичко бе подредено или прибрано, поставих украсения със скъпоценности меч върху сандъка. Той също щеше да замине с мен. Въпреки крециящата дръжка оръжието бе превъзходно изработено и чудесно балансирано. Подобно на човека, който ми го подари, блестящият му външен вид скриваше истинското му предназначение.

Чу се любезно почукване и рафтът с вино се отмести. Предан влезе уморено и Гили моментално скочи от леглото и се втурна срещу него, оголи заплашително бели зъбки и заскача в краката му.

— Да, и аз се радвам да те видя — поздрави го Предан и вдигна малката животинка с една ръка. Почеса нежно порчето по гърлото и го пусна на пода. Тръгна през стаята, като внимаваше да не го настъпи. — Каза, че имам да взимам още нещо ли? — Въздъхна тежко и седна на леглото до мен. — Писна ми от събиране на багажи. Надявам се да е нещо малко.

— На масата е — казах му. — И не е малко.

Докато вървеше към масата, за миг изпитах огромно съжаление и сигурно щях да задържа подаръка, ако можех. Нима можеше да има такова значение за това момче, каквото имаше за мен? Той го погледна и се обърна към мен изненадано.

— Не разбирам. Даваш ми меч?

Станах и казах тихо:

— Това е мечът на баща ти. Искрен ми го даде, когато се разделихме за последен път. Сега е твой.

Изражението на Предан изтри всяка следа от съжалението ми. Протегна ръка към меча, отдръпна я и отново погледна към мен. Беше изумен. Усмихнах се.

— Казах, че е твой. Вземи го и виж как лежи в ръката ти. Току-що го почистих и наточих, така че внимавай.

Пръстите му се свиха около дръжката. Зачаках да го вдигне и да открие изящния му баланс. Но той отново дръпна ръката си.

— Не.

Бях смаян.

— Чакай тук. Моля те. Един момент. — Обърна се и изтича от стаята. Чух как забързаните му стъпки заглъхват в тайния коридор.

Реакцията му ме озадачи. Отначало изглеждаше така възхитен. Отидох до масата и отново погледнах оръжието. Наскоро смазано и почистено, то блестеше на светлината на свещите. Бе едновременно красиво и елегантно и в изработката му нямаше нищо, което да обърка основното му предназначение. Това бе инструмент за убиване на хора. Бе изработен за Искрен от главен оръжейник Ход, която ме бе научила да въртя меча и пиката. Когато Искрен тръгна, тя също замина и умря за него. Мечът бе достоен за крал. Защо Предан не го прие?

Седнах пред камината с чаша горещ чай в ръка. Принцът се върна. Носеше дълъг вързоп. Говореше и го развързваше, докато влизаше през вратата.

— Не знам защо не се сетих за това по-рано, още когато научих от майка си кой си. Сигурно защото ми бе подарен отдавна, а после майка ми го прибра. Ето!

Парчето кожа падна на пода и Предан вдигна високо меча. Ухили се, внезапно го обърна и ми го подаде с дръжката напред. В очите му блестеше възхита и очакване.

— Вземи го, Фицрицарин Пророк. Това е мечът на баща ти.

Побиха ме тръпки. Настръхнах. Оставих чашата и бавно се изправих.

— Мечът на Рицарин?

— Да. — Не вярвах, че усмивката му може да стане по-широка, но се лъжех.

Вперих поглед в него. Да. Дори без да ми казва, щях да го позная. Този меч бе по-големият брат на меча на Искрен. Приличаше на него, но бе малко по-украсен и по-дълъг, предназначен за по-висок мъж от Искрен. На гардата имаше стилизиран елен. Внезапно осъзнах, че това е меч, създаден за принц, който ще стане крал. Знаех, че никога не бих могъл да го нося. Но въпреки това копнеех за него.

— Откъде го взе? — попитах със затаен дъх.

— Беше у Търпение, естествено. Оставила го във Върбов лес, когато дошла в Бъкип. След края на Войната на Алените кораби „подреждаха вехториите“, както се изрази, преди да се премести в Трейдфорд. И попаднала на него. В един шкаф. „Добре, че така и не го занесох в Бъкип — каза ми, когато ми го даваше. — Славен щеше да го вземе и да го продаде. Или да го задържи за себе си“.

Беше толкова типично за Търпение, че не се сдържах и се усмигнах. Кралски меч. Сред нейните „вехтории“.

— Вземи го! — настоятелно нареди Предан и не ми оставаше друго, освен да се подчиня.

Трябваше да проверя поне веднъж как ще се чувства ръката ми там, където е била ръката на баща ми. Стори ми се лек като перце. Кацна в ръката ми като птичка. Щом го взех, Предан отиде до масата за меча на Искрен. Чух как възкликна доволно и се ухили, когато го хвана с две ръце и замахна във въздуха. Известно време двамата се държахме като момчета и въртяхме мечовете по различни начини, от най-малкото движение на ръката и китката, за да блокира и отрази удар на нападател, до безразсъдния замах на Предан, който мина на косъм над свитъците върху масата.

Мечът на Рицарин ми подхождаше. Изпитвах удовлетворение от това, макар да осъзнавах колко недостойни са уменията ми за подобно оръжие. Бях малко над средното ниво във владенето на меч. Запитах се как ли би се почувствал абдикираният крал, ако узнае, че синът му е по-добър със секирата, отколкото с меча, и по-склонен да използва отрова, отколкото някое от тези оръжия. Тези мисли бяха обезкуражаващи, но преди да успея да се потопя в тях, Предан застана до мен и сравни мечовете.

— На Рицарин е по-дълъг!

— Той беше по-висок от Искрен. Но ми се струва, че е по-лек. Искрен имаше сила, която да вложи в тежкия удар, и мисля, че Ход се е

съобразила с това. Интересно ще е да видим кой от двата ще ти подхожда най-добре, когато пораснеш.

Той моментално разбра думите ми.

— Фиц. Дадох ти меча на баща ти, за да е твой. Съвсем сериозно. Кимнах.

— И съм ти благодарен за това. Но ще се задоволя с доброто намерение вместо с реалността. Това е кралски меч, Предан. А не за гвардеец, още по-малко за убиец или копеле. Ето, виж дръжката. Еленът на Пророците, от ясно по-ясно. Има го и на меча на Искрен, но по-малък. Увивах дръжката в кожа, за да го крия по време на Войната на Алените кораби. Всеки, който го видеше, щеше да познае, че не би могъл да ми принадлежи по право. А този се набива на очи още повече.

Със съжаление и почит оставих меча на масата. Предан внимателно положи меча на Искрен до него. На лицето му се бе изписало упорито изражение.

— Как мога да взема бащиния си меч от теб, щом ти не вземаш меча на Рицарин от мен? Баща ми ти е дал това оръжие. Искал е ти да го носиш.

— Сигурен съм, че тогава го е искал. И в продължение на много години той ми служи вярно. Още по-хубаво ще е да го видя в твоите ръце. Знам, че Искрен би се съгласил с мен. Засега ще е най-добре да оставим настрана меча на Рицарин. Когато те коронясат, благородниците ще очакват да видят кралския меч на кръста ти.

Предан се намръщи.

— Умен нямал ли е меч? Какво е станало с него?

— Несъмнено е имал. Но нямам представа какво е станало с него. Може би е у Търпение по право. Може би Славен го е продал или го е прибрал и са го откраднали след смъртта му. Така или иначе, изчезнал е. Когато дойде време да заемеш престола, би трябвало да носиш кралски меч. А когато отплаваш за Аслевял, би трябвало да носиш меча на баща си.

— Ще го нося. Но няма ли да се зачудят откъде съм го взел?

— Не ми се вярва. Ще накараме Сенч да скалпи някаква история, че го е запазил за теб. Хората обичат подобни приказки. И ще повярват с радост.

Той кимна замислено.

— Жалко, че не можеш да носиш меча на Рицарин така открито, както аз мога да нося този. Така част от удоволствието изчезва.

— И за мен е така — признах си болезнено честно. — Бих го носил, ако можех, Предан. Но просто така стоят нещата. А и имам подарен меч от лорд Златен, чието качество също надхвърля уменията ми. Ако се наложи да вдигна оръжие в твоя защита, бих предпочел да е секира.

Той сведе замислено поглед. После постави ръка върху дръжката на меча на Рицарин.

— Искам да остане при теб до деня, когато ще ми го дадеш. В деня на моята коронация. — Пое дъх. — И когато взема от теб меча на баща ти, ще ти дам този на моя баща.

Не можех да откажа такъв жест.

Скоро си отиде по същия път, по който беше дошъл, и отнесе меча на Искрен. Налях си още чай и седнах, загледан в меча на баща си. Опитах се да реша какво означава той за мен, но открих в себе си само някаква странна пустота. Дори неотдавнашното ми откритие, че не ме е пренебрегвал, а ме е следил чрез Умението през очите на брат си, не компенсираше физическото му отсъствие в живота ми. Може би ме беше обичал отдалеч, но Бърич бе онзи, който ме бе възпитал, а Сенч — моят учител. Гледах меча и се мъчех да доловя някаква връзка, някакво чувство, каквото и да е, но не успях. Допих чая, но все още нямах отговор; дори не бях съвсем сигурен какъв е въпросът ми. Но вече бях решил да намеря време да се видя отново с Хеп преди заминаването.

Легнах си и дори успях да отвоювам възглавницата от Гили. Въпреки това спах лошо и дори тази непълноценна почивка бе прекъсната. Копривка се промъкна в сънищата ми като дете, търсещо с неохота утеха. Контрастът беше странен. В съня си пресичах стръмен сипей в планините. Вървах и носех безжизненото тяло на Шута. Не ми тежеше, но сипеят бе стръмен, а пропастта — бездънна. Под краката ми предателски се търкаляха камъчета. Във всеки момент можех да се хлъзна надолу. Мускулите ме боляха от напрежението, по гърба ми се стичаше пот. Изведнъж долових движение с крайчеца на окото си. Обърнах бавно глава — не смеех да се движа рязко. Копривка седеше спокойно над мен и наблюдаваше мъчителното ми придвижване.

Седеше сред трева и диви цветя. Роклята ѝ беше зелена, косата ѝ бе украсена с мънички маргаритки. Дори в очите ми на баща изглеждаше по-скоро жена, отколкото дете, но седеше като малко момиченце, опряла брадичка на свитите си колене и обгърнала краката си с ръце. Беше боса и в погледа ѝ се четеше тревога.

Аз все още се мъчех да запазя равновесие на несигурния склон. А в своя сън, присъединил се към моя, тя седеше на планинска поляна. Присъствието ѝ ме принуди да призная, че сънувам, но въпреки това не можех да се избавя от напрежението на кошмара. Не знаех дали се боя от падането и сигурната смърт, или от събуждането.

— Какво има? — викнах ѝ, като продължавах да пристъпвам по сипея. Нямаше значение колко крачки правя; твърдата земя си оставаше все така далеч, а Копривка си седеше над мен.

— Тайната ми — тихо рече тя. — Не ми дава мира. Затова дойдох да потърся съвета ти.

И млъкна. Не отговорих. Не исках да научавам тайната ѝ, нито да давам съвети. Не можех да си позволя да ѝ помагам. Въпреки че бе сън, знаех, че скоро ще напусна Бъкип. А дори и да останех тук, не можех да вляза в живота ѝ, без да рискувам да го унищожа. По-добре бе да си остана за нея смътен образ от сънищата, някъде на ръба на реалността.

Тя отново заговори.

— Ако си обещал да млъчиш за нещо, без да разбираш колко болка ще донесе то не само на теб, но и на другите, длъжен ли си да държиш на думата си?

Въпросът бе твърде сериозен, за да бъде подминат.

— Знаеш отговора — рекох задъхано. — Думата на една жена си е нейна. Или държи на нея, или нищо не струва.

— Но аз не знаех колко мъки ще причини, когато я дадох. Чев се държи като половин човек. Не знаех, че мама ще обвинява татко, нито че татко ще започне да пие и да смята, че той е виновен за всичко.

Спрях. Беше опасно, но се обърнах към нея. Думите ѝ ме излагаха на по-голяма опасност от зейналата под мен бездна.

— И мислиш, че си намерила начин да заобиколиш дадената дума — рекох внимателно. — Да ми кажеш онова, което си обещала да не казваш на тях.

Тя опря чело в коленете си. Гласът ѝ бе глух.

— Каза, че преди много време си познавал татко. Не знам кой си всъщност, но може би все още го познаваш. Можеш да поговориш с него. Последния път, когато Пъргав избяга, ти ми каза, когато двамата с татко бяха в безопасност и се връщат у дома. Моля те, Сенковълк! Не знам каква е връзката ти със семейството ми, но знам, че я има. В опита си да помогна на Пъргав едва не съсипах всички. Няма към кой друг да се обърна. И не съм обещавала на Пъргав, че няма да казвам на теб.

Погледнах краката си. Беше ме променила според своята представа за мен. Сънят ѝ поглъщаше моя. Сега бях наполовина човек, наполовина вълк. Черните ми нокти се бяха забили в чакъла. Запълзях бавно на четири крака към нея, почти долепен до земята.

— Какво да ми казваш? — изръмжах, когато бях достатъчно близо, за да видя солените следи от засъхнали сълзи по бузите ѝ.

Повече разрешения не ѝ трябваха.

— Мислят, че Пъргав е избягал към морето, защото така го направихме да изглежда. Не, не ме гледай така! Не знаеш какво беше тук! Татко през цялото време бе навъсен като буреносен облак, а и Пъргав не му отстъпваше. Горкият Чев се мъкнеше като бито куче и го беше срам да спечели похвала от татко, защото не можеше да я сподели. А мама, мама беше като полудяла, всяка вечер настояваше да разбере какво ги мъчи, а те не ѝ отговаряха. В дома ни нямаше и помен от мир. Затова когато Пъргав дойде при мен и ме помоли да му помогна да се измъкне, ми се стори разумно да го направя.

— И как точно му помогна?

— Дадох му пари, мои пари, които можех да харча както си поискам, парите, които сама си спечелих, като миналата пролет помагах на Госойн с агнетата. Мама често го пращаше до града да занесе мед или свещи. Аз измислих да почне да разпитва съседите и хората в града за кораби, риболова и морето. А накрая написах писмо и го подписах от името на татко, както бях свикнала да го правя вместо него. Очите му... татко все още може да пише, но ръката му се отплесва, защото не вижда добре буквите. Затова напоследък аз пиша вместо него документите, когато продава кон и тъй нататък. Всички казват, че почеркът ми е точно като неговия. Може би защото той ме научи да пиша. И така.

— И така си написала писмо за Пъргав, в което се казва, че баща му вдига ръце от него и че може да замине и да прави каквото иска с живота си.

Говорех бавно. Всяка нейна дума само увеличаваше товара ми. Бърич и Моли се караха и той отново бе започнал да пие. Зрението му отслабваше и той вярваше, че е прогонил сина си. Късаше ми се сърцето да науча тези неща, защото знаех, че не мога да помогна с нищо.

— Може да е трудно за момче да си намери каквато и да било работа, ако хората помислят, че е избягал чирак или че мястото му все още е при баща му. — Говореше бързо, като се опитваше да извини измамата си. Не смеех да я погледна. — Мама приготви шест кутии свещи и прати Пъргав в града да ги занесе и да вземе парите. Когато се сбогува с мен, разбрах, че смята да се възползва от тази възможност. Така и не се върна.

Цветята около нея се разтвориха и една пчеличка забръмча от едно на друго в търсене на нектар.

— Значи е откраднал парите от свещите, за да замине? — Мнението ми за Пъргав започна да се понижава.

— Не беше... не беше точно кражба. Винаги е помагал с кошерите. И му трябваша!

Бавно поклатих глава. Бях разочарован, че му намира извинения. Но пък аз не съм бил нечий по-малък брат. Може би всички сестри правеха така.

— Няма ли да ми помогнеш? — жално попита тя.

— Не мога — рекох безпомощно. — Не мога.

— Защо?

— Как да ти помогна?

Вече се намирах изцяло в нейния сън. Тревата на поляната растеше върху твърда земя. Беше пролетен ден сред хълмовете. Пчелата забръмча покрай ухото ми и я прогоних. Знаех, че кошмарът ми все още се спотайва зад мен. Ако направех две крачки назад, отново щях да се озова на коварния сипей.

— Поговори с татко. Кажу ми, че не е негова вината, че Пъргав избяга.

— Не мога да говоря с татко ти. Аз съм много, много далеч. Само в сънищата можем да се свързваме на такива големи разстояния.

— Не можеш ли да посещаваш и неговите сънища, както идваш в моите? Не можеш ли да поговориш с него в тях?

— Не мога.

Преди много години баща ми изключил Бърч от всички останали Умели. Самият Бърч ми го беше казал. Рицарин можел да черпи сила от него за Умението и връзката помежду им означавала, че щял да бъде уязвим чрез Бърч за останалите Умели. Смътно се запитах дали това означава, че някога Бърч е имал известна дарба в Умението? Или просто двамата са били толкова близки, че Рицарин е можел да взема сила от него?

— Защо? Идваш в моите сънища. И преди много години сте били приятели, сам го каза. Моля те. Не може да продължава така. Това го убива. Също и майка ми. — И добави тихо: — Мисля, че му го дължиш.

Пчелата забръмча пред лицето ми и я пропъдих. Реших, че трябва по-бързо да прекъсна връзката. Момичето правеше твърде много заключения за баща си и мен.

— Не мога да идвам в сънищата на баща ти, Копривке. Но може би мога да направя нещо друго. Може да успея да говоря с някой, който да намери Пъргав и да го върне у дома.

Още докато изговарях думите, сърцето ми се сви. Колкото и да ме дразнеше Пъргав, знаех, че ще е лошо да го върнат при Бърч. Стегнах се. Това наистина не беше мой проблем. Пъргав бе син на Бърч и трябваше сами да решат разногласията помежду си.

— Значи знаеш къде е Пъргав? Виждал ли си го? Добре ли е, в безопасност ли е? Непрекъснато си мисля за него, толкова малък и сам някъде по света. Изобщо не биваше да му позволявам да ме убеди за това! Разкажи ми за него.

— Добре е — отвърнах кратко.

Пчелата отново забръмча покрай ухото ми. Усетих как кацна на врата ми. Опитах се да я пропъдя с лапа, но в следващия миг бях притиснат от огромна тежест. Изскимтях и се помъчих да се освободя, но преди да успея да поема дъх, вече се намирах между челюстите на дракон. Тръсна ме — не за да ме убие, а за да ме предупреди. Спрях да се мятам и увиснах неподвижно. Зъбите бяха хванали козината на врата ми. Не разкъсваха кожата и плътта ми, но ме парализираха.

Копривка скочи възмутено и посегна към мен, но драконът ме вдигна по-високо. Заклатих се над Копривка, след което бях провесен над бездната от собствения ми кошмар.

— Леко! — предупреди драконът и двама ни. — Едно движение и го пускам. Вълците не летят.

Думите не излизаха от устата и гърлото, а проникваха направо в мислите, сякаш се бе докоснала до съзнанието ми.

Копривка замръзна.

— Какво искаш? — Тъмните ѝ очи станаха като от кремък.

— Той знае — отвърна Тинтаглия и пак леко ме тръсна. Усетих го с всеки прешлен на гръбнака си. — Искам да знам всичко, което знаеш за онзи черен дракон в леда. Всичко, което знаеш за острова, наричан от хората Аслева.

— Нищо не знам! — гневно отвърна Копривка. Ръцете ѝ се свиха в юмруци. — Пусни го.

— Ами добре.

Драконът ме пусна и за един шеметен миг полетях надолу. После главата ѝ върху змийската шия се стрелна и ме улови отново. Този път челюстите ѝ се затвориха около ребрата ми. Стисна ме, за да ми покаже с каква лекота може да ме смаже. После намали натиска.

— А ти какво знаеш, вълче?

— Нищо! — изпъсках и целият въздух от гърдите ми излезе, когато тя стисна челюсти. Поне ще е бързо, рекох си. Нямах да се мъча дълго. Тя не бе търпеливо създание. Щеше да ме убие бързо. Обърнах се да погледна за последен път дъщеря си.

Копривка изведнъж сякаш бе станала по-голяма. Разпери широко ръце. Косата ѝ се замята от вятър, който чувстваше само тя, и се вдигна като ореол около лицето ѝ. Отметна глава и изкрещя:

— Това е *сън*! И то *мой* сън! Изхвърлям те от него! — Изрече го със заповедния тон на истинска кралица. За пръв път проумях силата на Умението ѝ. Способността на дъщеря ми да оформя сънища и да заповядва какво да става в тях бе проява на огромния ѝ талант.

Тинтаглия ме метна в безкрайната бездна. Видях под себе си не каменистата пропаст от съня си, а огромна пустота без никакъв цвят или край. Зърнах как драконът се гърчи, докато Копривка отново го смалява до размерите на пчела. После затворих очи от замайващото

пропадане. Докато поемах болезнено дъх да изкрещя, Копривка заговори тихо в ухото ми:

— Това е само сън, Сенковълк. И той си е мой. В моите сънища никога няма да пострадаш. Отвори си очите. Събуди се в собствения си свят.

Миг преди да се събудя усетих успокояващия допир на леглото под мен и когато отворих очи в тъмната стая, не бях обзет от паника. Копривка бе махнала ужаса от кошмара. За момент изпитах облекчение. Поех дълбоко дъх и докато заспивах отново, изпитах сънено възхищение от странната сила на Умението на дъщеря си. Но докато придърпвах одеялото над рамото си и си връщах половината възглавница от пора, предишната част от съня отново ме разбуди. Пъргав беше излъгал. Бърич не се бе отказал от него. Даже по-лошо, напускането му бе предизвикало хаос в семейството му.

Лежах неподвижно със затворени очи и напразни надежди за сън. Момчето трябваше да бъде пратено у дома, но не исках аз да съм онзи, който да го направи. Щеше да поиска да знае откъде съм научил, че е излъгал. Така. Щях да кажа на Сенч, че Бърич не е отпратил Пъргав от дома си. Това означаваше, че трябваше да му призная, че отново съм се свързал с Копривка. Какво пък, нищо не можеше да се направи по този въпрос. Всичките ми тайни сякаш искаха да се измъкнат от мен и да станат известни на другите.

Така че взех решение и се опитах да се убедя, че това е най-доброто, което мога да направя. Опитах се да не си представям как Бърич се напива всяка вечер и как сърцето на Моли се къса не само заради пропилия се съпруг, но и от изчезването на сина ѝ. Опитах се да не се питам доколко е отслабнало зрението на Бърич. Достатъчно бе, че или не беше опитал да намери сина си, или опитът му е завършил с провал.

Станах на разсъмване. Взех хляб, мляко и бекон от казармата и отидох да закуся в Женската градина. Седнах, слушах песента на птиците и усещах как топлината на новия ден докосва земята. Подобни неща винаги са ме успокоявали. Тази сутрин те отново ми доказваха, че добрината на земята е безкрайна, и ужасно ми се прииска да мога да остана и да гледам как лятото набира сили и плодовете натежават по клоните.

Усетих я, преди да я видя. Славей носеше светлосиня утринна роба. Косата ѝ бе спусната по раменете и изящните ѝ тесни стъпала бяха обути в прости сандали. Държеше димяща чаша. Гледах я и ми се прииска нещата помежду ни да бяха по-прости. Когато ме забеляза да седя мълчаливо на пейката под дървото, тя ахна с престорена изненада, после се усмихна и дойде при мен. Седна, изу сандалите и сви крака върху пейката помежду ни.

— Е, добро утро. — В очите ѝ се четеше лека почуда. — За малко да не те позная, Фиц. Сякаш си се подмладил с десет години.

— Том — напомних ѝ учтиво, като много добре си давах сметка, че нарочно ме бе нарекла със старото ми име, за да ме стресне. — И се чувствам така, сякаш наистина съм се подмладил. Може би съм имал нужда точно от ежедневието на гвардеец.

Тя изсумтя скептично и отпи от чашата си. После вдигна очи и добави кисело:

— Май не мислиш същото и за мен, нали?

— Какво, че ще ти е по-добре като гвардеец ли? — попитах невинно. Тя се престори, че се кани да ме ритне. — Славей, за мен винаги изглеждаш като себе си. Нито по-стара, нито по-млада от очакваното. Но винаги Славей.

Тя се намръщи за момент, после сви рамене и се разсмя.

— Така и не мога да разбера дали думите ти са комплимент, или не. — Наклони се по-близо до мен и подуши. — Парфюм? Да не би да си слагаш благовония напоследък, Том Беджърлок? Ако те интересува женска компания...

— Не. И изобщо не са благовония. Просто спя с един пор.

Бях отговорил съвсем честно и гръмкият ѝ смях ме изненада. Миг по-късно и аз се ухилих, а тя клатеше глава към мен. Премести се така, че затопленото ѝ от слънцето бедро се притисна в моето.

— Типично за теб, Фиц. Типично. — Въздъхна доволно и ме попита мързеливо: — Да смятам ли, че си приключил с траура и си се свързал отново?

Думите ѝ помрачиха светлото утро. Прочистих гърлото си.

— Не. Съмнявам се, че ще го направя някога. С Нощни очи си пасвахме като нож и кания. — Погледнах близката леха с лайка и добавих тихо: — След него няма да има друг. Би било в ущърб на всяко

създание, с което се свързва, защото то ще е само заместник, но не и истински партньор.

Тя прочете в думите ми повече неща, отколкото бях вложил. Постави ръка върху облегалката на пейката, облегна глава на нея и се загледа към небето през клоните. Допих млякото си и оставих празната чаша. Тъкмо се канех да се оттегля за сутрешния урок с Пъргав, когато тя попита:

— В такъв случай замислял ли си се да си върнеш Моли?

— Какво?

Тя повдигна глава.

— Ти я обичаше. Или поне винаги така си твърдял. И тя ти роди дете, заради което плати прескъпо. Знаеш, че можеше да го махне, ако беше решила. Това, че не го е направила, означава, че изпитва дълбоки чувства към теб. Трябва да идеш при нея. Да си я върнеш.

— Това между Моли и мен бе преди много време. Сега тя е омъжена за Бърич. Двамата заедно са изградили живота си. Имат шест свои деца — отвърнах твърдо.

— И какво от това? — Погледна ме в очите. — Видях го, когато дойде в Бъкип да прибере Пъргав. Мълчалив и мрачен. И стар. Накуцва и очите му са замъглени. — Поклати глава. — Ако решиш да му отнемеш Моли, не би могъл да ти се противопостави.

— Никога не бих го направил!

Тя отпи от чашата си, без да сваля поглед от мен.

— Знам — рече, когато отлепи устни от нея. — Въпреки че той я отне от теб.

— И двамата мислеха, че съм мъртъв! — отговорих с малко по-груб тон, отколкото възнамерявах.

— Сигурен ли си, че не си? — насмешливо попита тя. При вида на изражението ми погледът ѝ омекна. — Ох, Фиц. Никога не правиш нищо за себе си, нали? Никога не вземаш онова, което искаш. — Наведе се към мен. — Мислиш ли, че Моли би ти благодарила за решението ти? Смяташ ли наистина, че си имал правото да решаващ вместо нея? — Отдръпна се леко и се загледа в лицето ми. — Отказа се от нея и от детето, сякаш намери добър дом за кутре. Защо?

Бях отговарял толкова много пъти на този въпрос, че дори не ми се наложи да се замисля.

— Той беше по-добър мъж за нея. Тогава това бе истина. Истина е и сега.

— Нима? Чудя се дали Моли би се съгласила.

— А твоят съпруг как е? — попитах грубо.

Погледът ѝ стана непроницаем.

— Кой знае? Отиде за първа в планината с лорд и лейди Дъбрава. Както знаеш, подобни излети никога не са ми харесвали. — Извърна поглед и добави: — Но прекрасната им дъщеря Бръшлян явно ги харесва. Чух, че скачала от радост, като научила за пътуването.

Не беше нужно да ми обяснява. Взех ръката ѝ.

— Славея. Съжалявам.

Тя пое дъх.

— Нима? Все ми е тая. Разполагам с името и владенията му. И той ми дава свободата да живея като менестрел и да се връщам и заминавам, както ми се хареса. — Наклони глава към мен. — Мисля да се присъединя към антуража на Предан за пътуването до Външните острови. Как ти се струва?

Сърцето ми се сви. Не, само това не.

— Мисля, че ще е много по-лошо от ходене за първа. Очаквам преди всичко неудобства и студ. А и храната на Външните острови е ужасна. Ако ти поднесат смес от свинска мас, мед и костен мозък, знай, че това е върхът на кулинарното им изкуство.

Тя се изправи грациозно и каза:

— Рибен пастет. Забрави рибния им пастет. Рибен пастет върху всичко.

Стана, протегна ръка и махна няколко кичура от челото ми. Пръстите ѝ проследиха спускащия се по лицето ми белег.

— Някой ден ще разбереш, че ние с теб бяхме идеалната двойка. Че винаги и навсякъде съм била единствената, която наистина те е разбирала и въпреки това те е обичала.

Зяпнах я. През всичките прекарани заедно години никога не бе споменавала думата „обич“.

Пръстите ѝ се плъзнаха под брадичката ми и ми затвориха устата.

— Трябва по-често да закусваме заедно. — И се отдалечи, като отпиваше в движение от чашата си. Знаеше, че продължавам да я гледам.

— Какво пък. Поне успя да ме накараш да забравя за малко всичките си останали проблеми — казах тихо аз.

Върнах чашата си в кухнята и тръгнах към Градината на кралицата. Може би причината бе в разговора ми със Славей, защото когато се качих горе и намерих момчето да храни гълъбите, бях директен.

— Излъгал си — казах, преди да успее да ми каже „добро утро“.
— Баща ти не те е отпращал. Избягал си. И си откраднал пари, за да го направиш.

Той ме зяпна. Лицето му побеля.

— Кой... откъде...

— Откъде съм разбрал ли? Ако отговоря на въпроса ти, ще го направя пред Сенч и кралицата. Искаш ли да научават какво знам?

Молах се да съм го преценил правилно. Когато преглътна и поклати мълчаливо глава, разбрах, че съм успял. Щом имаше шанс да побегне към дома, без никой по-важен тук да разбере как се е посрамил, щеше да го направи.

— Семейството ти е полудяло от тревога за теб. Нямах право да караш онези, които те обичат, да се измъчват и да се чудят какво е станало с теб. Събирай си нещата и заминавай, момче, точно както дойде. Вземи. — Импулсивно извадих кесията от колана си. — Вътре има достатъчно, за да се прибереш и да върнеш каквото си взел. Гледай да го направиш.

Не посмя да ме погледне в очите.

— Слушам, господине.

Не понечи да вземе кесията, затова хванах ръката му и му я тикнах. Когато го пуснах, той продължи да стои и да се взира в мен. Посочих вратата на стълбището. Той се обърна зашеметено и се запрепъва натам. Спря на прага.

— Не знаете какво ме чака там — прошепна едва чуто.

— Напротив. Знам. И е много по-добро, отколкото си представяш. Върни се у дома, сведи глава пред баща си и служи на семейството си, докато не станеш мъж, както подобава на честно момче. Нима родителите ти не са те отгледали? — Нима не са ти дали живот, не осигуряват храната в чинията ти, дрехите на гърба ти, обувките на краката ти? В такъв случай по право трудът ти им принадлежи, докато не станеш по закон мъж. Тогава можеш открито да

тръгнеш по своя път. Ще имаш години да откриеш своята магия. Години, които са си само твои, спечелени заслужено и които можеш да изживееш както си поискаш. Осезанието ти може да почака дотогава.

Той опря за момент глава на вратата.

— Не. Магията ми няма да чака.

— Ще ѝ се наложи! — отвърнах рязко. — А сега се прибирай, Пъргав. Заминавай още днес.

Той сведе глава, бутна вратата и излезе. Заслушах се в отдалечаващите се стъпки и почувствах как присъствието му избледнява в Осезанието ми. Едва тогава си позволих да въздъхна. Бях го натоварил с тежка задача. Надявах се синът на Бърич да има силата да я издържи. Надявах се, макар и да не вярвах много, че завръщането на момчето ще е достатъчно да възстанови семейството. Отидох до парапета и се загледах към скалите долу.

ГЛАВА 5

ЗАМИНАВАНЕ

Не се отнасяй с пренебрежение към онези, при които Умението се проявява най-силно в оформянето на сънища. Този талант най-често се проявява сред единаци. Тези самотни Умели, макар и да не са ефективни като котерия, могат да служат на монарха, като използват уникалната си дарба фино и в същото време с добър резултат. Зловещи сънища, пратени на някой неприятелски лорд, могат да го накарат да се откаже от намеренията си, а сънища за победи и слава — да засилят куража на всеки военачалник. Сънищата могат да бъдат награди и в някои случаи — да предложат лек за обезкуражените и обезсърчените.

Трийний, „Второстепенни приложения на Умението“

Вечерта казах на Сенч, че Пъргав го е обхванала непреодолима носталгия и, че съм го пратил в дома му с надеждата да оправи отношенията си с Бърч. Старецът кимна разсеяно — момчето беше най-малката му грижа.

Разказах му също за разговора ми с Уеб.

— Знае кой съм. Мисля, че откакто дойде тук.

Този път реакцията бе по-съпричастна.

— Проклятие! Защо трябва да започнат да те разкриват точно сега, когато имам толкова други неща за вършене?

— Не мисля, че ме разкриват — отвърнах категорично. — По-скоро смятам, че някой го е знаел през цялото време и сега си показва зъбите. Какво предлагаш да правя?

— Да правиш? Какво можеш да направиш? — сопна се той. — Известно е, момче. Остава единствено да се надяваме, че Уеб наистина е толкова добронамерен към нас, колкото се представя. И че това

знание не е широко разпространено сред Осезаващите. — Тупна кожения тубус, за да намести свитъците в него, и започна да го завързва. — Холи, казваш? — попита след малко. — Мислиш ли, че тя е разказала на Уеб?

— Стори ми се, че това намекваше.

— А кога я видя за последен път?

— Преди години, когато живеех сред Осезаващите. Беше жена на Ролф.

— Знам! Още не съм изкукуригал чак толкова. — Замислено нави поредния свитък. — Няма време — заяви накрая. — Ако имаше, щях да те пратя при тази Холи да видиш на колко още хора е разказала. Но просто няма време. Така че мисли с мен, Фиц. Как ще използват това?

— Не съм сигурен, че Уеб изобщо има намерение да го използва. Каза го така, сякаш искаше да ми помогне. Не усетих заплаха от него. Дори не ми се стори, че е готов да използва тайната ми. По-скоро ме увещаваше да съм честен с Пъргав като най-добрия начин да се сближа с него.

— Хм — замислено отвърна старецът, докато завързваше последния тубус. — Бутни чайника насам. Уеб е загадка, нали? — попита, докато наливаше. — Знае страшно много, при това не само онези приказки, дето ги разказва. Не бих го нарекъл образован, но пък, както сам се изразява, успява да намери начин да научава всичко, за което реши, че трябва да знае.

Докато говореше, погледът му стана отнесен. Явно беше мислил доста за Уеб.

— Не ми харесва предложението на Любезен Предан да има Осезаваща котерия, щом няма Умела. Не е имало публично споменаване за подобно нещо. Но въпреки всичко сякаш се появи. Любезен Бресинга и котката му, онзи менестрел Кокъл и Уеб. Всички смятат да дойдат с нас на пътешествието. И имам чувството, макар принцът да не е склонен да говори за това, че са един вид „котерия“. Помежду им съществува близост, която ме изключва, когато се съберат в едно помещение. Уеб определено е центърът на групата. И е по-скоро свещеник, отколкото лидер; искам да кажа, че не нарежда, а ги напътства и често говори за служба на „духа на света“ или за „божественото“. Не се притеснява, че подобни думи могат да го

накарат да изглежда глупаво. Ако имаше амбиции, щеше да е опасен. Със знанията си може да ни събори като едното нищо. Няколкото пъти, когато разговаряше с мен, все го правеше някак уклончиво. Имам чувството, че ни подтиква да действаме, но не казва какво точно се надява, че ще направим. Хм.

— Така. — Започнах да броя вероятностите на пръсти. — Може би Уеб просто е искал да съм честен с Пъргав. След като момчето го няма, въпросът вече не стои. Но може пък да иска да разкрия на всички кой съм в действителност. Или пък иска Пророците да признаят, че принцът е Осезавац. Или, ако двете неща се разкрият едновременно, това ще означава, че Осезанието тече и в кръвта на Пророците.

И изведнъж езикът ми замръзна. Осезанието наистина ли течеше в кръвта на Пророците? Последният, който определено го имаше, е бил Петнистият принц, но той не е оставил наследници. Короната минала към различен клон на Пророците. В такъв случай може би бях получил Осезанието по планинската линия на майка ми. И го бях предал, когато Искрен узурпира тялото ми, за да зачене Предан. Това беше частица от загадката, която така и не бях дал на Сенч, а и не смятах да го правя. Бях твърдо убеден, че Предан е син на духа на Искрен. Но въпреки това се запитах с тревога дали чрез използването на тялото ми Искрен не е предал и част от моята опетнена магия.

— Фиц — каза Сенч и ме стресна, тъй като мислите ми ме бяха отнесли надалеч. — Не се безпокой толкова. Ако Уеб искаше да ни навреди, не би му било изгодно да разкрива картите си. Заминава с нас, така че ще можем да го държим под око. И да разговаряме с него. Особено ти. Престори се, че искаш да научиш повече за Осезанието. Така ще го спечелиш.

Въздъхнах тихо. Беше ми дошло до гуша от измами. Споделих го със Сенч. Той изсумтя коравосърдечно.

— Ти си, роден за измами, Фиц. Роден. Също като мен, също като всички копелета. Ние сме криеци опасности неща — синове, но не и наследници, с кралска кръв, но не и принцове. Мислех си, че вече си го приел.

Премълчах.

— Ще се опитам да опозная по-добре Уеб по време на пътуването и да разбера какво е намислил.

Сенч кимна велемъдро.

— Корабът е чудесно място за подобни неща. По време на път човек няма какво друго да прави, освен да говори. И ако се окаже, че е заплаха за нас... ясно.

Не беше нужно да казва, че по време на път с човек могат да се случат всякакви бели. Искаше ми се да не бе казвал нищо. Но той не млъкваше.

— Ти ли пусна мухата на Славей да дойде с нас? Защото помоли. Изнесе пред кралицата витиевата реч за това как трябвало да замине и менестрел, за да донесе ясна история за приключението на принца.

— Не съм аз. Кралицата разреши ли?

— Аз отказах под предлог, че всички места на кораба на принца са вече заети и че менестрелът Кокъл ще идва с нас. Защо? Мислиш, че ще ни е от полза ли?

— Не. Боя се, че може да се окаже като последната ми мисия — колкото по-малко истина се върне с нас, толкова по-добре. — Изпитвах облекчение, че Сенч е отказал на Славей, но въпреки това някъде дълбоко в себе си бях малко разочарован. Чувството ме засрамваше твърде много, за да го разуча по-подробно.

На следващия ден успях да се видя с Хеп. Посещението бе съвсем кратко. Разговаряхме, докато работеше. Един от калфите изпълняваше проект с инкрустации и бе поръчал на Хеп да изчисти с шкурка съединените части. Работата ми се стори отегчителна до смърт, но Хеп изглеждаше погълнат от нея. Усмихна се уморено на поздрава ми и сериозно прие малките подаръци и спомени, които му бях приготвил. Когато го попитах как е, не се престори, че не ме е разбрал.

— Със Сваня сме все така заедно, родителите й все така не знаят, а аз все така съчетавам някак това със задълженията ми на чирак. Но мисля, че се справям. Надявам се, че ако се старая повече тук, по-бързо ще стана калфа. И тогава вече може би ще мога да се представя на бащата на Сваня като перспективен кандидат за дъщеря му. — Въздъхна. — Страшно се уморих от тази криеница, Том. Мисля, че на Сваня й харесва... че това прави всичко по-вълнуващо за нея. Но за мен... предпочитам нещата да са уредени и точни. Стана ли калфа, ще мога да правя всичко както би трябвало да е.

Успях навреме да си затворя устата и да не казвам, че чиракуването продължава години, а не месеци. И двамата го знаехме. Важното бе, че Хеп не занемаряваше обучението си, а му се бе

посветил с надеждата да осъществи мечтите си. Какво повече бих могъл да искам от него? Така че прегърнах сина си и му казах, че ще мисля за него. Той също ме прегърна.

— Няма да те посрамя, Том. Обещавам, че няма да те посрамя.

Заедно с останалите гвардейци натоварих сандъка си в една каруца и я последвах до пристанището. Градът бе украсен за Пролетния празник. По первазите имаше гирлянди от цветя, вееха се знамена. Вратите на кръчмите бяха отворени и от тях се носеха песни и аромат на празнични ястия. Някои войници мърмореха, че пропускат забавата, но пък първият ден на пролетта бе благоприятен за начало на пътешествие.

Утре сутринта щяхме тържествено да ескортираме принца до кораба. Днес се качихме на „Девичи шанс“ и дружески се сражавахме за място на отредената ни долна палуба. Нашата част бе тъмна, задушна и пропита от вонята на скупчени натясно мъже и вода в трюма под нас. На два пъти ударих главата си в ниските греди и накрая се принудих да ходя приведен. Очертаваше се да пътуваме натъпкани като в бъчва, без много възможности за уединение и тишина. Потъмнелите от пушек греди изпускаха задушавачи зловония. Водата плискаше шумно от другата страна на корпуса, сякаш за да ми напомни, че от студеното и мокро море ме делят само дъски.

Оставих нещата си бързо — вече изгарях от нетърпение да изляза навън. Не ме беше особено грижа какво място ми се е паднало — бях решил да стоя на въздух колкото се може повече. Около половината стражници имаха опит в подобни пътувания. Бяха много доволни, че са отделно от моряците, които презираха като пияници, крадци и кавгаджии. Лично аз подозирах, че моряците мислят същото за войниците.

Настаних се бързо и се качих палубата. Не можех да се мотая там, защото беше претъпкана с моряци и пътници, чиято единствена цел като че ли бе да ме блъскат. Над главата ми преминаваха разни сандъци и щайги, вдигани от кея и спускани през отворите в трюма. Моряците, които не си крещяха един на друг, ругаеха гръмко изпречилите се на пътя им земни плъхове.

Слязох на пристанището и въздъхнах с облекчение. Много скоро щях да съм затворен на този кораб без никаква възможност да се измъкна. Но докато се спусках по трапа, облекчението ми се изпари.

На кея стоеше лорд Златен, пламнал от ярост. Зад него имаше кортеж слуги с кутии, сандъци и всевъзможен багаж. Пътят му се препречваше от изтормозен писар със свитък в ръка. Клатеше глава и почти беше затворил очи от гръмогласната тирада на лорд Златен.

— Съвсем ясно е, че има грешка! И явно ти убягва, че тя не е моя. Още преди месеци беше решено, че ще замина с принца! Кой може да го съветва по-добре от човек като мен, пътешествал толкова много и запознат с най-различни култури? Така че се махай от пътя ми! Лично ще си избира подходяща каюта, щом твърдиш, че нямам запазена, и ще се настаня най-удобно, докато тичаш да разбереш кой е виновен за това безобразие.

Писарят така и не беше престанал да клати глава. Когато заговори, бях сигурен, че изрича думи, които вече е казал.

— Лорд Златен, най-смирено съжалявам за грешката. Списъкът ми бе предаден лично от лорд Сенч и заповедите му са изрични. На кораба на принца се допускат само онези, чиито имена са записани тук. Нямам право да напускам поста си и да тичам да проверявам дали е направена грешка. Заповедите ми са съвсем ясни. — И сякаш с надежда, че ще се отърве от лорд Златен, добави: — Може би са ви зачислили към някой от другите кораби.

Лорд Златен въздъхна, изгубил търпение. Докато се обръщаше към слугата си, очите му сякаш се плъзнаха за миг през мен.

— Остави това! — заповяда той и слугата остави с облекчение кутията на земята. Лорд Златен седна на нея, кръстоса обутите си в зелени панталони, крака и махна заповеднически на останалите си хора. — Всички вие! Оставете багажа тук.

— Но... вие препречвате... Моля ви, лорд Златен...

Лорд Златен не обърна внимание на терзанията на писаря.

— Ще остана тук, докато въпросът не бъде решен. — Скръсти ръце на гърдите си, вдигна брадичка и се загледа в морето, сякаш нищо друго на този свят не го интересуваше.

Писарят хвърли поглед зад гърба му. Слугите и багажът на лорд Златен доста успешно блокираха кея. Отзад вече започнаха да се събират други пътници и докери с колички и бъчви с продоволствия. Писарят пое дъх и се помъчи да придаде авторитет на гласа си.

— Господине, трябва да освободите пътя, докато въпросът не се разреши.

— Няма да го освободя. Предлагам ти да пратиш бързо някой до лорд Сенч и той да се разпореда да бъде допуснат на борда. Нищо друго не ще ме удовлетвори.

Сърцето ми се сви. Знаех, че думите на лорд Златен са по-скоро за мен, отколкото за писаря. Беше ме видял. Очакваше да побързам да се върна в замъка и да подшушна на Сенч, за да се намери по-бързо решение на ситуацията. Все още не подозираше, че това е мое дело, и макар вече да съжалявах, Сенч щеше да остане непоколебим. Докато се извъръщах от представлението, което устройваше Шутът, го видях да ми смигва. Несъмнено си мислеше, че грандиозното заминаване на лорд Златен от Бъкип ще се превърне в една от градските легенди.

Повече не исках да гледам. Докато бяхтех по стръмния път към замъка, си казах, че няма причина да се измъчвам. Лорд Златен щеше да си остане там, докато не го махнат. Нищо повече. И когато утре отплавахме без него, щеше да остане в безопасност в Бъкип. Нищо повече.

Денят сякаш се влачеше безкрайно. След лудницата през изминалите дни последните часове се оказаха абсолютно празни. Нямаше какво повече да се прави. Мястото ми в казармата беше опразнено, с изключение на униформата и оръжието, които щях да нося утре. Гвардията на принца щеше да е представителна. Панталоните, ризата и горната туника бяха от бъкипско синьо. На гърдите се мъдреше еленът на Пророците. Новите ми ботуши ми бяха по мярка и не убиваха. Вече ги бях намазал добре, за да не пропускат. Макар да бе пролет, наметалата бяха от дебела вълна, за да ни предпазят от очакваните студове на Външните острови. Подареният ми от Шута меч върху дрехите изглеждаше като упрек. Оставих го там — в казармата, където честта е почти всичко, което притежава човек на този свят, той бе в пълна безопасност.

В работната ми стая в кулата бе същото. Дори и да бе забелязал меча на Рицарин, който сега бе окачен над камината, Сенч бе предпочел да се въздържа от коментари. Помотах се безцелно, прибирах пръснатите неща, останали след приготвянията. Картите на Външните острови и всички текстове, които Сенч бе сметнал за необходими, вече бяха прибрани. Нямаше какво друго да правя, така че легнах на леглото и се заиграх с порчето. Но скоро дори на Гили му омръзна и излезе на лов за плъхове. Отидох до банята, изтърках се

хубаво и се обръснах два пъти. След това се върнах в казармата и легнах на койката си. Дългото помещение бе тихо и почти празно. Само неколцина от по-старите бяха предпочели да си легнат рано. Останалите бяха излезли до града и се прощаваха с кръчмите и уличниците. Придърпах одеялото и се загледах в тавана.

Запитах се колко ли упорито ще се опита да ни последва Шутът. Сенч ме бе уверил, че няма да му бъде позволено да напусне града по море. Щеше да му се наложи да отиде до друго пристанище и да плати много, за да убеди някой капитан да тръгне след нас. А лорд Златен вече не разполагаше със средства. След последните му изпълнения едва ли щеше да набери склонни да му отпуснат заем приятели. Иначе казано, беше заседнал.

И несъмнено страшно ядосан. На мен. Имаше остър ум. Скоро щеше да разбере кой стои зад изоставянето му. Щеше да разбере, че съм избрал живота му пред онова, което възприемаше като своя съдба. Нямах да ми е благодарен. Неговият Изменящ трябваше да му помогне да промени пътя на света, а не да го спъва.

Затворих очи и въздъгнах. Трябваша ми няколко опита, за да се успокоя. Когато най-сетне се зарях точно под повърхността на съня, потърсих Копривка. Този път седеше на един дъб и носеше рокля от пеперуди. Погледнах нагоре към нея от една могилка под дървото. Отново бях наполовина човек, наполовина вълк, както винаги изглеждах в сънищата й.

— Толкова много мъртви пеперуди — казах тъжно и поклатих глава.

— Глупости. Това е само сън.

Изправи се на клона и скочи. Вдигнах се на задните си лапи и понечих да я хвана, но пеперудите от роклята й изведнъж размахаха криле и тя се понесе във въздуха като перце и кацна до мен. В косата й имаше голяма жълта пеперуда, като панделка. Цветът на дрехата й се менеше на вълни от ленивите движения на насекомите.

— Уф. Всичките тези малки крачета не гъделичкат ли?

— Не. Това е сън, забрави ли? Не е нужно да търпиш неприятните неща.

— И никога нямаш кошмари, така ли? — попитах с възхищение.

— Мисля, че имах, когато бях съвсем малка. Но вече не. Защо да оставаш в сън, който не ти харесва?

— Не всеки може да контролира съня си като теб, дете. Трябва да го приемеш като благословия.

— Ти сънуваш ли кошмари?

— Понякога. Не помниш ли къде ме намери миналия път, как прекосяхах онзи сипей?

— О. Да, помня. Но реших, че ти харесва. Някои мъже обичат опасните неща, нали знаеш.

— Може би. Но някои от тях сме се наситили на тях и бихме избягвали кошмарите, стига да можехме.

Тя кимна бавно.

— Мама понякога има ужасни кошмари. Обаче дори когато влизам в тях и ѝ казвам да излезе, не го прави. Или не иска, или не може да ме види. А татко... знам, че също има кошмари, защото понякога вика насън. Но изобщо не мога да попадна в неговите сънища. — Млъкна за момент и се замисли. — Май затова започна отново да пие. Когато е пиан, не толкова заспива, колкото изпада в безсъзнание. Мислиш ли, че може би така се крие от кошмарите си?

— Не зная — казах и ми се прииска да не ми беше казвала тези неща. — Имам обаче новина, която може да облекчи и двамата. Пъргав се връща вкъщи.

Тя плесна с ръце.

— О, благодаря ти, Сенковълк. Знаех си, че ще ми помогнеш.

Опитах се да бъда строг.

— Нямаше да се налага да ти помагам, ако беше мислила. Пъргав е твърде млад, за да е самостоятелен. Не биваше да му помагаш да бяга.

— Сега вече го знам. Но не и тогава. Защо животът не може да е като сънищата? Насън ако нещо тръгне на зло, можеш просто да го промениш. — Вдигна ръце към раменете си и приглади роклята си. Изведнъж се оказа облечена в макови листенца. — Виждаш ли? Вече няма гъделичкащи крачета. Просто казваш на неприятните неща да се махат.

— Както изгони дракона ли?

— Какъв дракон?

— Знаеш кого имам предвид. Тинтаглия. Отначало изглежда малка, като гущер или пчела, а после става голяма, докато не я пропъдиш.

— А. Тя значи. — Копривка сбърчи чело. — Идва само когато и ти си тук. Помислих си, че е част от твоя сън.

— Не. Тя не е част от ничий сън. Толкова е истинска, колкото ти и аз.

Изведнъж се разтревожих, че Копривка не е разбрала това. Дали разговорите ни насън не я излагаха на по-голяма опасност, отколкото си мислех?

— Тогава коя е тя, когато е будна?

— Казах ти. Дракон.

— Дракони няма — заяви тя със смях.

— Не вярваш ли в дракони? Тогава кой спаси Шестте херцогства от нашествениците от Алените кораби?

— Предполагам, че най-вече войниците и моряците. Всъщност има ли изобщо значение? Било е толкова отдавна.

— За някои от нас има, и то много — промърморих. — Особено за онези, които са били там.

— Сигурна съм, че е така. Но съм забелязала, че почти никой не може да каже какво точно се е случило и кой е спасил Шестте херцогства. Само видели дракони в далечината и после Алените кораби потъвали или ставали на парчета. А драконите били толкова далеч, че почти не се виждали.

— Драконите действат странно на спомените на хората — обясних ѝ. — Те... те сякаш ги поглъщат, когато прелитат над главите им. Все едно забърсваш с парцал разлята бира.

Тя се ухили.

— Ако това е вярно, тогава защо Тинтаглия не ни действа по същия начин? Как така си спомняме, че е била в сънищата ни?

Вдигнах предупредително ръка.

— Да не споменаваме повече името ѝ. Нямам желание отново да я срещам. Колкото до това защо я помним, ами, може би защото идва като създание от сън, а не като истинска. Или пък не ни отнема спомените, защото е създание от плът и кръв, а не от...

Спомних си с кого разговарям и млъкнах. Бях се разприказвал прекалено много. Ако не си мерех приказките, скоро щях да разказвам за Умело извайване на дракони от паметен камък и как тези създания са Праотците от легендите и песните.

— Продължавай — насърчи ме тя. — Ако Тинтаглия не е от плът и кръв, тогава от какво би могла да е? И защо винаги ни пита за някакъв черен дракон? Или ще ми кажеш, че и той е истински?

— Не зная — отвърнах предпазливо. — Нямам представа дори дали изобщо съществува. Нека да не говорим за това.

Чувствах се изнервен, откакто споменах името. Сякаш трептеше издайнически във въздуха, подобно на дим от огнище.

Но ако в старата магия за призоваване по име имаше някаква истина, тази нощ бяхме пощадени. Сбогувах се. И когато напуснах съня на Копривка, отново се върнах в стария си кошмар. Камъчетата се плъзгаха изпод краката ми по стръмния сипей. Падах, падах към неминуемата си смърт. Чух Копривка да вика: „Превърни го в летене, Сенковълк! Сънувай, че летиш!“, но не знаех как да го направя. Вместо това се събудих стреснат на тясната си койка в казармата.

Наближаваше утрото и вече повечето легла бяха пълни. Все още оставаше малко време за сън. Опитах се, но не успях да заспя и станах по-рано от обичайното. Никой от другарите ми не се размърда. Облякох новата си униформа и известно време се мъчих да убедя косата си да се махне от лицето ми. Бях я отрязал в знак на траур след смъртта на Нощни очи и още не бе пораснала достатъчно, за да мога да я връзвам на опашка. Стегнах я в нелепо кукуругу, но знаех, че скоро отново ще се освободи и ще падне върху челото ми.

Отидох в столовата и излапах обилната закуска, която ни бяха приготвили от кухнята. Знаех, че за известно време се сбогувам с обикновената храна, и се натъпках с топло месо, прясно изпечен хляб и каша с мед и сметана. Храната на кораба щеше да зависи от времето и щеше да е предимно солена, сушена и сготвена набързо. Ако се вдигнеше вълнение и готвачът решише, че е твърде рисковано да пали огън, щеше да ни се наложи да ядем студена храна и сух хляб. Тази перспектива не ме радваше особено.

Върнах се в казармата. Другарите ми вече се събуждаха. Гледах ги как обличат сините си туники и се оплакват, че трябва да носят тежките вълнени наметала в такъв топъл пролетен ден. Сенч не го бе признал, но в ротата имаше поне шестима души, които бяха колкото гвардейци, толкова и шпиони. Бяха мълчаливи и наблюдателни и това ме накара да си помисля, че виждат повече, отколкото изглежда.

Ридъл, младок на около двайсетина години, определено не беше като тях. Беше колкото развълнуван, толкова и притеснен. Безброй пъти се консултира с огледалото си, като обръщаше особено внимание на наскоро поникналите си мустаци. Именно той настоя да ми даде помада за косата — не можел да допусне в такъв важен ден да приличам на някакъв рошав селяк. Седеше в парадната си униформа на койката си, потропваше нетърпеливо с крак и не млъкваше дори за миг. Отначало ме дразнеше заради богато украсената дръжка на мечата ми, а после започна да разпитва дали наистина можело да се убие дракон със стрела в окото. Отприщаната му енергия беше дразнеща като мотаещо се в краката ти куче. Изпитах облекчение, когато новоназначеният ни капитан Лонгуик стегнато ни заповяда да се строим отвън.

Не че заповедта означаваше незабавно тръгване. А само, че е време да се построим и да чакаме. Гвардейците прекарват повече време в чакане, отколкото в тренировки и бой. Тази сутрин не бе изключение. Преди да ни заповядат да тръгнем, бях изслушал много подробния разказ за трите любовни похождения на Хест предишната нощ, като Ридъл непрекъснато задаваше допълнителни въпроси. Когато все пак тръгнахме, беше само до двора пред главните порти. Там се построихме около коня на принца и отново зачакахме. Не след дълго към нас се присъединиха слугите и лакеите, които трябваше да подчертаят колко важен е господарят им. Някои държаха конете, някои водеха кучета, а други, подобно на нас, просто стояха въоръжени и нагиздени — и чакаха.

Най-сетне принцът и антуражът му се появиха. Шишко го следваше по петите заедно със Сада, жената, която се грижеше за него в подобни случаи. Предан не ме удостои с поглед — трябваше да съм безлик като останалите. Кралицата и гвардейците ѝ бяха пред нас, а съветник Сенч и кортежът му — директно зад нас. Забелязах Любезен с котката му да си приказва с Уеб, докато заемаха местата си в процесията. Въпреки възраженията на Сенч кралицата бе обявила, че някои от нейните „приятели от Старата кръв“ ще заминат с принца. Реакцията на двора бе смесена. Някои казваха, че скоро ще видим дали

магията на Старата кръв става за нещо, а други мърмореха, че поне Бъкип се е отървал от зверските магьосници.

Зад тях бяха предпочетените благородници, които съпровождаха принца, за да му се подмажат и същевременно да разузнаят търговските перспективи на Външните острови. Последни вървяха онези, които щяха да се сбогуват с нас и после да се отдадат на Пролетния празник. Но колкото и да проточвах врат, не успях да видя лорд Златен в процесията. Когато Предан възседна коня и тръгнахме към портата, сякаш целият замък ни следваше. Бях благодарен, че съм в началото на колоната — докато минат всички, пътят щеше да се превърне в непроходимо тресавище от кал и фъшкии.

Стигнахме корабите, но не можехме просто да се качим и да отплаваме. Имаше речи, поднасяне на цветя и подаръци в последния момент. Почти очаквах да открия лорд Златен с багажа и слугите си на кея, но от тях нямаше и следа. Тревожно се запитах какво ли е станало. Той беше находчив човек. Дали не бе намерил начин да се промъкне на кораба?

Едва изтърпях всичките формалности. Накрая се качихме на кораба заедно с принца, който отиде в каютата си и щеше да приеме прощални посещения от благородниците, които щяха да останат тук, докато останалите пътници се настанят. Някои от гвардейците бяха разположени пред каютата на Предан, но останалите, в това число и моя милост, бяхме пратени долу, за да не се пречкаме.

Прекарах по-голямата част от мизерния следобед в седене върху сандъка си. Над мен се чуваше непрекъснат тропот на крака. Някакво куче лаеше като полудяло. Беше като да седиш в ковчег и някой да блъска по него. Полутъмен и миризлив ковчег, поправих се, с надигаща се воня от водата в трюма и претъпкан с мъже, които смятаха, че трябва да крещат, за да ги чуят. Опитах се да се разсея с мисли какво е станало с Шута, но това само засили чувството ми, че ще се задуша. Опрях брадичка в гърдите си и се помъчих да се усамотя.

Не се получи.

Ридъл се настани на сандъка до мен.

— Циците на Еда, как вони само! Мислиш ли, че ще стане още по-гадно, когато потеглим и водата в трюма се разбуни?

— Сигурно. — Не ми се мислеше за това, преди да се случи. Бях плавал и преди, но тогава спях на палубата или поне имах свободен

достъп до нея. Сега, както бях затворен в полумрака, дори ритмичното поклащане на кораба беше достатъчно, за да ме заболи главата.

— Аха. — Той тупна с пети по сандъка ми и вибрацията мина по гръбнака и ме удари чак в черепа. — Никога досега не съм излизал в морето. А ти?

— Един-два пъти. На малки корабчета, където имаше светлина и въздух. Не като тук.

— О. А до Външните острови пътувал ли си?

— Не.

— Добре ли си, Том?

— Не особено. Снощи прекалих с чашката и не спах добре.

Лъжа беше, но свърши работа. Той се ухили, бутна ме приятелски, от което се озъбих, и ме остави на мира. Суматохата и шумът ме притискаха от всички страни. Чувствах се окаян, уплашен и ми се искаше да не бях ял толкова сладкиши на закуска. Никой не ми обръщаше внимание. Яката ме стягаше, а Сада вече беше напуснала кораба, така че нямаше кой да я отпусне.

— Шишко — прошепнах, разпознал източника на несгодите си.

Поизправих се, вдишах дълбоко зловонния въздух и се опитах да не повърна. Обърнах се към него.

Хей, приятел. Добре ли си?

Не.

Къде си?

В една малка стая. Има кръгъл прозорец и подът се люшка.

По-добре си от мен. Тук няма никакви прозорци.

Ама подът се люшка.

Знам. Но ще се оправим. Скоро повечето хора ще слязат от кораба, моряците ще развържат възетата и ще отплаваме към приключението. Ще е забавно, нали?

Не. Искам си вкъщи.

Ще видиш, ще стане по-добре, когато потеглим.

Няма да стане. Подът се люшка. А Сада каза, че ще ме хване морска болест.

Прииска ми се някой да беше заръчал на Сада да говори положително за предстоящото пътуване.

Значи Сада идва с нас? На кораба ли е?

Не. Сам съм. Защото на Сада ѝ става ужасно лошо на кораби. Много съжлява, че трябва да замина. Каза, че един ден на кораб ѝ се струвал като цяла година. И че няма какво да се прави, освен да се боледува и да се повръща, повръща и повръща.

За жалост бе прав. Беше късен следобед, когато изпращачите най-после слязоха от кораба. Успях да се кача на палубата, но съвсем за кратко, защото капитанът наруга всички гвардейци и заповяда да слизаме долу, за да може екипажът да си върши работата. Хвърлих бърз поглед към тълпата на кея, но не видях Шута. Ужасявах се, че ще видя обвинителния му поглед, но още повече се разтревожих, че го няма. После бях принуден да сляза отново с останалите и затвориха люковете, с което ни лишиха и от малкото светлина и въздух, които имахме. Отново се настаних на сандъка си. Противната миризма на насмолените дъски се засили. Горе капитанът крещеше неразбираеми команди и чувах шляпането на босите крака на моряците.

Корабът сякаш се гмурна, след което ритъмът на люшкането се промени. Реших, че платната са уловили вятъра. Точно така. Най-сетне пътувахме. Някой горе се смили и откряна малко люка, но това само ме раздразни още повече. Вперих поглед към тънката ивица светлина.

— Вече ми омръзна — призна Ридъл. Стоеше до мен и човъркаше с ножа дебелия дъски на корпуса.

Изсумтях. Той продължи да човърка.

Е, Том Беджърлок, потеглихме. Как я караш долу?

Тонът на принца бе приповдигнат, но какво може да се очаква от петнайсетгодишно момче, тръгнало да убие дракон и да спечели ръката на нарческа? Усещах Сенч на заден план и си го представих на масата до Предан, как леко докосва ръката му. Въздъгнах. Все още имахме много работа, за да създадем работеща котерия.

Вече ми омръзна. И Шишко изглежда разстроен.

Аха. Надявам се, че задачата ще ти хареса. Ще пратя човек до капитана. Шишко е на кърмата и малко компания няма да му навреди. Ще бъдеш с него.

Това несъмнено бе Сенч, говореше чрез принца.

Прилоша ли му вече?

Още не. Но е убеден, че ще му прилошее.

„Поне ще изляза на въздух“, помислих си кисело.

След малко капитан Лонгуик извика името ми. Явих му се и той ми съобщи, че трябва да се грижа за слугата на принца Шишко, който бил неразположен на кърмата. Онези, които чуха, започнаха да ми се подиграват, че ще трябва да се занимавам със слабоумен. Ухилих се и отвърнах, че да си на открито със слабоумен е по-добре, отколкото да седиш нагъчкан тук долу. Качих се по стълбата и вдишах свежия морски въздух.

Намерих Шишко на кърмата. Държеше се за релинга и скръбно гледаше към отдалечаващия се Бъкип. Черният замък върху стръмните скали се смаяваше зад нас. Любезен стоеше до дребния човек. Ловната му котка беше в краката му. Нито той, нито котката изглеждаха очаровани да са тук и когато Шишко се наведе да повърне, котката сви уши.

— Ето го Том Беджърлок, Шишко. Сега е по-добре, нали?

Любезен ми кимна небрежно, като благородник на гвардеец. И както винаги впери изпитателен поглед в мен. Знаеше, че не съм това, за което се представям. Бях спасил живота му от Петнистите в града. Несъмнено се чудеше как така внезапно съм се появил и съм му се притекъл на помощ. Щеше да му се наложи да продължи да се чуди, както и аз трябваше да се питам какво му е казал Лодвайн за лорд Златен и за мен. Не бяхме говорили за това, а и нямах намерение да го правя, поне в момента. Погледнах го непроницаемо и се поклоних.

— Тук съм да поема задълженията си, господине. — Тонът ми бе неутрално уважителен.

— Много се радвам да те видя. Е, довиждане, Шишко. Вече си в добри ръце. Връщам се в каютата. Сигурен съм, че скоро ще се оправяш.

— Ще умра — нещастно отвърна Шишко. — Ще си изповръщам червата и ще умра.

Любезен ме погледна съчувствено. Престорих се, че не забелязвам, и заставах до Шишко. Той отново се провеси през релинга и от гърлото му се изтръгнаха задавени звуци. Държах го за дрехата. Прелестите на морското пътешествие започваха.

ГЛАВА 6

ПЪТЕШЕСТВИЕ ПРЕЗ СЪНИЩА

... другите приложения на презряната Зверска магия. Невежият вярва, че Осезанието може да се използва единствено да дава на хората възможност да говорят с животни [нечетливо поради изгаряне] и да променят формата си със зли намерения. Гънроди Лиан, последният, признал открито в замъка Бъкип, че използвал [голям изгорял фрагмент] и за лекуване на ума. Твърдял също, че от зверовете могат да се събират инстинктивни познания за лековитите билки, както и предпазливост към [Частта завършва тук. Следващият обгорен фрагмент от свитък започва с:] ... положи ръце на главата ѝ, задържа я и погледна в очите ѝ. Стоя така над нея, докато траеше ужасната операция, а тя нито веднъж не извърна поглед от него, нито извика от мъчителна болка. Видях го с очите си, но... [Отново изгорен край на свитъка. Следващите думи може би са:] ... не посмях да кажа.

Опит на Звездопад да възстанови свитък за Осезанието от Майстора на Умението Лефтуел по изгорели фрагменти, открити в една стена в замъка Бъкип.

Успях да издържа чак до следващата сутрин, преди и аз да повърна. Безброй пъти държах Шишко, докато се провесваше през борда и безнадеждно изхвърляше в морето съдържанието на стомаха си. Подигравките на моряците не помагаха особено на положението и ако бях посмял да го оставя за малко, щях да си направя удоволствието с един-двама от тях. Това не бяха дружеските шеги на живеещ на сушата човек, който не е свикнал с морето. В тях се долавяше грозен момент, все едно ято гарвани се бяха събрали да измъчват самотен

орел. Шишко бе различен, слабоумен с тромаво тяло, и моряците се наслаждаваха на мизерното му положение като доказателство, че дребният човек е нещо по-низше от тях. Дори когато при релинга се появиха и неколцина други нещастници, Шишко продължаваше да е основната мишена на подигравките им.

Но поне понамаляха, когато принцът и Сенч излязоха на вечерна разходка по палубата. Принцът изглеждаше преизпълнен с живот от морето и свободата от Бъкип. Докато стоеше до Шишко и му говореше полугласно, Сенч се изхитри да постави ръка на релинга и да докосне моята. Бе с гръб към мен и кимаше, сякаш слушаше разговора на принца със слугата му.

Как е той?

Болен и нещастен като куче. Сенч, подигравките на моряците само влошават нещата.

От това се боях. Но ако принцът забележи и ги смърри, капитанът също ще се заеме с тях. Знаеш какво ще последва.

Да. Ще използват всеки удобен момент да превърнат живота на Шишко в ад.

Именно. Затова засега се помъчете да не им обръщате внимание. Предполагам, че ще престанат, след като свикнат да го виждат на кораба. Имате ли нужда от нещо?

От едно-две одеяла. И канче вода, за да си изплакне устата.

Останах до Шишко през цялата дълга и уморителна нощ, за да го защитя, ако тормозът се превърне и във физически, и да не допусна да се катурне в морето. На два пъти се опитах да го вкарам в каютата. И двата пъти правехме не повече от три стъпки, преди да започне поредният пристъп. Дори когато в стомаха му не остана нищо, Шишко отказа да се прибере вътре. С напредването на нощта вълнението се засили, а на сутринта към морските пръски се присъедини и дъждът. Макар и мокър и измръзнал, Шишко отказваше да мръдне от релинга.

— Можеш да драйфаш и в кофа — казах му. — Вътре, на топло!

— Не, не, много ми е зле и не мога да мръдна — стенеше той. Беше фиксирал морската болест в съзнанието си и бе твърдо решен да страда. Не можех да измисля изход от положението. Оставаше ми само да го следвам до края. Със сигурност щеше да се съгласи да се прибере, щом реши, че се е настрадал достатъчно.

Малко след изгрев-слънце Ридъл ми донесе закуска. Започвах да подозирам, че може би наивният и дружелюбен младеж наистина е служител на Сенч и му е поръчано да ми помага. Искаше ми се да не е така, но в същото време му бях благодарен за канчето каша. Шишко бе гладен въпреки гаденето, така че си разделихме храната. Оказа се грешка, защото гледката как кашата напуска Шишко малко след това подбуди и моя стомах да се раздели със съдържанието си.

Това май беше единственото нещо, което развесели Шишко тази сутрин.

— Ето, видя ли? Всички ще се разболеят. Трябва да се върнем в Бъкип.

— Не можем, дребен. Трябва да продължим напред, до Външните острови, така че принцът да убие дракон и да спечели ръката на нарческата.

Шишко въздъхна тежко. Започваше да трепери от студ, въпреки че беше омотан в одеяла.

— Не я харесвам. Мисля, че и принцът не я харесва. Да си задържи ръката. Хайде да се връщаме у дома.

Бях съгласен с него, но не посмях да си призная.

— Мразя този кораб и ми се иска изобщо да не бях стъпвал на него — продължи той.

Странно е как човек може дотолкова да свикне с нещо, че да престане да го усеща. Едва когато Шишко произнесе думите на глас осъзнах колко дълбоко отекват те в неговата песен. Беше блъскала защитните ми стени цяла нощ — песен, съставена от плющящи платна, скърцащи мачти и греди и пляскането на вълните по корпуса. Шишко бе преобразил тези звуци в песен, изпълнена с обида и страх, мизерия, студ и отегчение. Беше използвал всички негативни чувства, които човек може да изпита към кораб, и ги бе превърнал в химн на гнева. Можех да вдигна стените си и да остана недосегаем за него. Някои от моряците на „Девичи шанс“ обаче не бяха такива късметлии. Не всички бяха чувствителни към Умението, но по-податливите щяха здравата да се изнервят. И в тази теснотия със сигурност щяха да го предадат на другарите си.

Загледах екипажа. Дежурната смяна изпълняваше задачите си ефективно, но някак сърдито. Във вещината им имаше гневна жилка и старшият, който ги командваше, следеше с орлов поглед и за най-

малката проява на отпуснатост и мързел. Дружеското отношение, което бях забелязал при товаренето на кораба, беше изчезнало и усещах как дисонансът си казва думата.

Бяха започнали да се гневят подобно на гнездо оси, усетили ударите на брадвата по стъблото под тях, но все още, без да имат конкретна мишена. Ако яростта им продължаваше да се трупа, като едното нищо можеше да се стигне до сбивания или още по-лошо — до бунт. Гледах как гърнето завира и знаех, че ако не направя нещо, всички ще се попарим.

Шишко. Музиката ти е много силна. И много плашеща. Можеш ли да я направиш друга? Спокойна. Нежна като майчината ти песен? Не мога! Много ми е зле.

Шишко, плашиш моряците. Не знаят откъде идва песента. Не могат да я чуят, но някои от тях я усещат, поне мъничко. И това ги разстройва.

Не ме интересува. Те са лоши. Трябва да обърнат кораба.

Не могат, Шишко. Трябва да се подчиняват на капитана, а капитанът трябва да прави каквото му каже принцът. А принцът трябва да стигне до Външните острови.

Принцът трябва да ги накара да се върнем. Ще слеза и ще остана в Бъкип.

Но, Шишко, имаме нужда от теб.

Май умирам. Трябва да се върнем.

И с тези думи музиката му се извиси до кресчендо от страх и отчаяние. Наблизо група моряци дърпаха въже. Широките им панталони се вееха на постоянния вятър, но те сякаш не забелязваха. Мускулите на голите им ръце се издуваха, докато дърпаха методично, за да вдигнат платната. Но когато унилата песен на Шишко се просмука в тях, ритъмът им трепна и онзи отпред изпусна въжето и изруга. Миг по-късно моряците бяха овладели въжето, но видяното ми беше достатъчно.

Потърсих принца с ума си. Играеше на камъни с Любезен в каютата си. Бързо споделих проблема.

Можеш ли да го предадеш на Сенч?

Няма да е лесно. Тук е и следи играта, но заедно с Уеб и момчето му.

Уеб има момче?

Онзи Пъргав.

Нима Пъргав Осезаващия е на борда?

Познаваш ли го? Качи се с Уеб и служи на Уеб като паж на господаря си. Защо? Важно ли е?

„Само за мен“, помислих си. Намръщих се обезсърчено.

За това по-нататък. Кажу на Сенч при първа възможност. Можеш ли да се свържеш с Шишко?

Ще опитам. Проклятие! Разсея ме и Любезен току-що спечели!

Мисля, че това е по-важно от игра на камъни! — отвърнах сприхаво и прекъснах връзката.

Шишко седеше със затворени очи в краката ми и се полюшваше нещастно; музиката му следваше ритъма на тялото и дори само това бе достатъчно, за да ми призлее още повече. Бях обещал на Копривка, че брат ѝ се връща при нея. А не беше така. Сега какво да ѝ кажа? Оставих проблема настрана, тъй като в момента не можех да му намеря решение. Клекнах до Шишко.

— Чууй ме — казах му тихо. — Моряците не разбират музиката ти и тя ги плаши. Ако продължи още малко, могат да...

Млъкнах. Не исках да го карам да се страхува от моряците. Страхът е солидна основа за омраза.

— Моля те, Шишко — рекох безпомощно, но той продължаваше упорито да се взира в морето.

Цялата сутрин премина в очакване Сенч да дойде и да ми помогне. Подозирам, че Предан се мъчеше да успокои Шишко, но той не обръщаше внимание на опитите му. Загледах се назад към другите кораби, които пътуваха с нас. Трите тежки караки^[1] ни следваха като колона тлъсти патета. Имаше и два по-малки, които можеха да служат за връзка между по-големите кораби и позволяваха на благородниците да разменят съобщения и да си ходят на гости по време на пътуването. Имаха гребла и платна и можеха да се използват като влекачи при влизане и излизане от претъпкани пристанища. За Бъкип това бе значителна флотилия.

Дъждът премина в ръмене и накрая спря, но слънцето продължаваше да се крие зад облаците. Вятърът духаше непрекъснато. Опитвах се да обясня това на Шишко откъм добрата му страна.

— Виж само колко бързо ни движи по водата. Скоро ще стигнем Външните острови и само си помисли колко вълнуващо ще е да видиш ново място!

Но Шишко не се отказваше.

— Само ни бута по-далеч и по-далеч от къщи. Искам си вкъщи.

Ридъл ни донесе обяд: твърд хляб, сушена риба и слаба бира. Мисля, че се радваше, че може да излезе на палубата. Гвардейците трябваше да стоят долу и да не се пречат на моряците. Никой не бе казал, че колкото повече време сме разделени, толкова по-малка е вероятността от сбивания, но всички го знаехме. Благодарих му кратко, но Ридъл не млъкваше. Оказа се, че хората долу също не са много на себе си. Някои ги мъчела морска болест, а се кълнели, че никога не били страдали от подобно нещо. Тази новина не ме зарадва. Нахраних се и успях да накарам храната да си остане в стомаха ми, но не можех да убедя Шишко дори да опита хляба. Ридъл взе празните чинии и ни остави. Когато Сенч и принцът най-сетне се появиха, нетърпението и гневът ми се бяха изчерпали и вместо тях имаше мрачна примиреност. Принцът заговори с Шишко, а Сенч бързо сподели колко трудно било за двамата да излязат сами от каютата. Освен Уеб, Любезен и Пъргав вътре имало още трима благородници, дошли да посетят принца и забравили да си тръгнат. Както вече беше казал, нямаше много начини за запълване на времето и аристократите го използваша, за да се подмажат на принца. Възползваха се от всеки удобен момент.

— Така значи. А кога ще се занимаваме с уроците? — попитах тихо.

Той се намръщи.

— Не ми се вярва, че ще успеем да намерим достатъчно време за тях. Но ще видя какво може да се направи.

Предан също не постигна особен успех с Шишко. Слабоумният се взираше начумерено в следата от кораба, докато принцът настойчиво му говореше нещо.

— Ясно. Поне успяхме да се измъкнем без лорд Златен — казах на Сенч.

Той поклати глава.

— И това се оказа много по-трудно, отколкото очаквах. Сигурно си чул как блокира пристанището. Отказа се чак когато градската стража дойде и го арестува.

— Наредил си да го арестуват? — Бях ужасен.

— Спокойно, момко. Той е благородник и простъпката му е съвсем тривиална. Ще се отнасят с него много по-добре, отколкото с теб. И ще го задържат само за два-три дни, само докато заминат всички кораби, отправящи се към Външните острови. Така бе най-лесно да се справя с него. Не исках да дойде в замъка и да застане пред мен, нито да моли кралицата да се застъпи за него.

— Тя знае защо го направихме, нали?

— Знае. Но не ѝ харесва. Чувства се много задължена на Шута. Но не се безпокой. Оставих достатъчно пречки, така че на лорд Златен ще му е трудно, ако не и невъзможно да си уреди аудиенция с нея.

Не вярвах, че настроението ми е в състояние да се развали още повече, но явно можеше. Не можех да понеса мисълта за Шута в затвора, а после високомерно пренебрегван от двора в Бъкип. Знаех как е действал Сенч — тук-там по някое подмятане, слух, че лорд Златен вече не се ползва с благоволенieto на кралицата. След като излезеше от ареста, щеше да се превърне в прокуден. Прокуден без пукната пара и с огромни дългове.

Исках само да го оставя в безопасност, а не да го поставям в подобна ситуация. Казах го на Сенч.

— Стига, Фиц, престани да се безпокоиш за него. Понякога се държиш така, сякаш никой не може да се оправи без теб. Той е много способно, много находчиво създание. Ще се справи. Ако бях действал по-меко, вече да е по петите ни.

Това също бе истина, но не ме успокояваше особено.

— Морската болест на Шишко не може да продължава още дълго — оптимистично отбеляза Сенч. — Когато отmine, ще се погрижа да ти го зачислят. Така ще имаш причина да си до него и понякога да влизаш в каютата до тази на принца. Може би така ще имаме повече време за съвещания.

— Може би — казах глухо. Въпреки че принцът разговаряше с Шишко, нестройната му музика не отслабваше. Това съвсем ме вкисваше. Трябваше да впрегна цялата си воля, за да се убедя, че гаденето на Шишко не е мое.

— Сигурен ли си, че не искаш да се върнеш в каютата? — питаше го Предан.

— Не. Подът се люшка.

Принцът се обърка.

— Но нали палубата също се люшка.

Сега бе ред на Шишко да се смути.

— Не, не се. Тука се клати целият кораб. Не е чак толкова лошо.

— Разбирам. — Видях как Предан се отказва от всяка надежда, че може да му го обясни. — Както и да е, скоро ще свикнеш и морската болест ще изчезне.

— Няма — мрачно отвърна Шишко. — Сада каза, че всички ще ми казват така, но че не е вярно. На нея ѝ ставало лошо всеки път, когато се качвала на кораб, и изобщо не ѝ минавало. Затова не дойде с мен.

Започнах да не харесвам тая Сада, а никога не я бях виждал.

— Е, Сада греши — енергично заяви Сенч.

— Не, не греши — упорито рече Шишко. — Ето. Още ми е лошо.

И отново се наведе през релинга и заповръща на сухо.

— Ще му мине — каза Сенч, но вече не толкова уверено като преди.

— Нямах ли някакви билки, които да му помогнат? — попитах.
— Може би джинджифил?

Сенч спря.

— Отлична идея, Беджърлок. Мисля, че имам малко. Ще наредя на готвача да му направи силен джинджифилов чай и ще ти го пратя.

Чаят миришеше колкото на джинджифил, толкова и на валериан и сънниче. Одобрих решението на Сенч. Сънят можеше да се окаже най-доброто лекарство за упоритата морска болест на Шишко. Дадох му го и твърдо му казах, че това е известен моряшки лек против морска болест и че съм сигурен, че ще му подейства. Въпреки това той го погледна съмнително: явно думите ми нямаха толкова тежест, колкото мнението на Сада. Отпи, реши, че джинджифилът му харесва, и изгълта цялата чаша. За нещастие миг по-късно я изплю също толкова бързо — беше се опарил и задавил и това го накара непреклонно да откаже да пие повече, дори и на съвсем малки глътки.

Бях на кораба едва втори ден. А ми се струваше, че съм тук от половин година.

Слънцето най-сетне проби облаците, но вятърът и пръските отмъкваха малкото топлина, която обещаваеше. Омотан във влажно вълнено одеяло, Шишко потъна в неспокоен сън. Трепкаше и стенеше в кошмарите си, пропити с песента му за морската болест. Седях до него на мократа палуба и подреждах тревогите си в безполезни купчинки. Именно така ме намери Уеб.

Погледнах го и той ми кимна сериозно. Застана на релинга и се загледа нагоре. Проследих погледа му до морската птица, която лениво се рееше в небето. Никога не бях виждал създаването отблизо, но знаех, че със сигурност е Риск. Осезателната връзка между мъжа и птицата изглеждаше като изтъкана от синьо небе и вода, спокойна и свободна едновременно. Къпех се в споделеното им удоволствие от деня, като се опитвах да не обръщам внимание как то изостря чувството ми за самота. Това бе магията на Осезанието в своя най-естествен вид — връзка на взаимно наслаждение и уважение един към друг между човек и животно. Сърцето на Уеб летеше с птицата. Долавях разговора им и си представях как птицата споделя радостния си полет с него.

Отпуснах се и едва сега осъзнах колко напрегнат съм бил. Шишко заспа по-дълбоко и чертите му донякъде се поизгладиха. Вятърът в песента му вече не виеше така злокобно. Спокойствието, което се излъчваше от Уеб, бе докоснало и двамата ни. Топлата му безметежност се събираше около мен и разпръсваше безпокойството и умората ми. Ако това бе Осезание, той го използваше по начин, какъвто не бях изпитвал никога. Беше просто и естествено като топлината на дъха. Открих, че му се усмихвам, и той отвърна на усмивката ми. Белите му зъби проблеснаха през брадата.

— Чудесен ден за молитва. Впрочем, като повечето.

— Това ли правеше? Молеше се? — Той кимна. — И каква беше петицията ти към боговете?

— Петиция? — Той вдигна вежди.

— Нима молитвата не е това? Да увещаващ боговете да ти дадат, каквото искаш?

Той се разсмя. Гласът му бе дълбок като вятъра, но по-мил.

— Някои сигурно се молят така. Но не и аз. Вече не.

— Какво искаш да кажеш?

— О, мисля, че децата се молят така, за да намерят изгубена кукла, татко да донесе вкъщи добър улов риба или никой да не

забележи някоя беля. Децата си мислят, че знаят кое е най-доброто за тях, и не се боят да молят божественото за него. Но аз съм живял много години и би било срамно, ако се заблуждавам по този начин.

Облегнах гръб на релинга и се настаних по-удобно. Сигурно ако си свикнал с клатушкането, това помага да си починеш. Мускулите ми обаче не бяха съгласни с тази теза.

— Така значи. И как се моли един мъж?

Той ме погледна развеселен, клекна и седна до мен.

— Нима не знаеш? Тогава как се молиш ти самият?

— Не се моля. — Премислих и се разсмях. — Освен ако не съм ужасен. Тогава май се моля като дете. „Измъкни ме и никога повече няма да правя такива глупости. Само ме остави жив“.

Той също се разсмях.

— Е, май засега молитвите ти са били изпълнени. А ти спазваш ли обещанието си към божественото?

Поклатих глава и се усмихнах печално.

— Боя се, че не. Просто намирам друга посока на глупостта си.

— Именно. Така правим всички. Затова научих, че не съм достатъчно мъдър, за да моля божественото за каквото и да било.

— Аха. Тогава как се молиш, щом не искаш нищо?

— Ами, молитвата за мен е по-скоро слушане, отколкото искане. И след всички тези години открих, че ми е останала само една-единствена молитва. Трябваше ми цял живот да я намеря и мисля, че е същата, която би открил всеки, ако се позамисли достатъчно дълго.

— И каква е тя?

— Помисли — отвърна ми той с усмивка.

Стана и се загледа в морето. Зад нас платната на следващите ни кораби се издуваха като гуши на гълъби в брачен сезон. Гледката беше приятна по свой начин.

— Винаги съм обичал морето. Стъпих на палуба още преди да мога да говоря. Тъжно ми е, че приятелят ти изживява такова страдание. Моля те, кажи му, че ще му мине.

— Опитах. Но май не може да ми повярва.

— Жалко. Е, в такъв случай ти желая късмет. Може би ще се чувства по-добре, когато се събуди.

Понечи да се отдалечи, но внезапно се сетих, че имам и друга работа с него. Станах и аз.

— Уеб? Пъргав с теб ли дойде? Момчето, за което говорихме?

Той спря и се обърна.

— Да. Защо питаш?

Направих му знак да приближи.

— Помниш ли, че е онова Осезаващо момче, с което те помолих да поговориш?

— Разбира се. Именно затова ми стана много приятно, когато дойде при мен и предложи да бъде мой „паж“, ако го взема с мен и го уча. Сякаш знам какво трябва да прави един паж! — Разсмях се на тази глупост, но сериозното ми изражение го накара да млъкне. — Какво има?

— Пратих го у дома. Открих, че изобщо не е получавал разрешение от родителите си да идва в Бъкип. Мислят, че е избягал, и страшно се измъчват от изчезването му.

Уеб обмисляше чутото. На лицето му не се четеше нищо. После поклати тъжно глава.

— Сигурно е ужасно любим човек да изчезне и да те остави да се тревожиш какво е станало с него.

В ума ми моментално изникна образът на Търпение; запитах се дали не го каза точно, за да ме бодне. Може би не, но възможният му критицизъм все пак ме подразни.

— Казах на Пъргав да се върне у дома. Длъжник е на родителите си, докато не достигне зрелост или не бъде освободен от тях.

— Така твърдят някои — рече Уеб с тон, който показваше, че може и да не е съгласен. — Но има начини родителите да предадат детето си и тогава мисля, че то не им дължи нищо. Смятам, че децата, към които се отнасят зле, е по-добре да се махнат колкото се може по-бързо.

— Да се отнасят зле? Познавам бащата на Пъргав от години. Вярно, може да го накаже с шамар или тежка дума, ако момчето си ги заслужи. Но ако Пъргав твърди, че е бит или пренебрегван в дома си, значи лъже. Бърич не прави така.

Сърцето ми се свиваше при мисълта, че момчето може да е говорило така за баща си.

Уеб бавно поклати глава. Хвърли поглед на Шишко, за да се увери, че спи, след което заговори тихо:

— Има и друг вид пренебрегване и лишения. Да отричаш нещо, което се разгъва вътре в теб, да забраниш магия, която ти е дошла, без да я искаш, да налагаш невежество по начин, който излага на опасност, да казваш на дете: „Не бива да бъдеш онова, което си“. Това е лошо.

Гласът му бе мек, но въпреки това порицанието се долавяше съвсем ясно.

— Възпитава сина си така, както е бил възпитан самият той — отвърнах рязко. Беше ми странно да защитавам Бърич, защото и аз често се бунтувах срещу него за онова, което правеше с мен.

— И не се е научил на нищо. Нито от собственото си невежество, нито от онова, което е направил с първото момче, с което се е отнасял по същия начин. Опитвам се да го съжаля, но като се замисля за всичко, което би могло да е, ако ти беше подходящо обучен още от малък...

— Той ме отгледа добре! — озъбих се. — Взе ме при себе си, когато никой друг не ме искаше, и няма да позволя някой да говори лошо за него.

Уеб отстъпи крачка назад. По лицето му премина сянка и той промърмори:

— Гледаш убийствено.

Думите му ми подедържаха като студен душ. Но преди да успея да го попитам какво иска да каже с тях, той кимна сериозно.

— Може би ще поговорим отново за това. По-късно.

Обърна се и се отдалечи. Разпознах походката му. Не бягаше. Точно така Бърич се отдалечаваше от животно, което е станало жестоко от лошо отношение и трябва бавно да бъде учено отначало. Засрамах се.

Бавно се отпуснах до Шишко. Облегнах гръб на релинга и затворих очи. Може би щях да подремна, но кошмарът му веднага ме връхлетя. Затварянето на очите бе като да вляза в шумна и задимена евтина кръчма. Будещата гадене музика на Шишко забущува в ума ми, а страховете му превръщаха люлеенето на кораба в ужасяваща серия безразборни подмятания и подскоци. Отворих очи. По-добре безсъние, отколкото отново да бъда погълнат от този кошмар.

Ридъл ми донесе паница солена яхния и халба блудкава бира. Шишко още спеше. Ридъл беше донесъл и собствената си порция,

може би, за да се наслади на храната на палубата вместо в претъпкания трюм. Когато понечих да събудя Шишко да хапне, Ридъл ме спря.

— Остави горкия идиот да поспи. Щом може да го прави, всички долу ще му завидят.

— Това пък защо?

— Не знам. — Той повдигна нещастно рамене. — Може би е заради теснотията. Но напрежението се засилва и никой не може да заспи. Половината от момчетата не ядат от страх, че няма да им понесе, а някои са опитни пътешественици. Успееш ли да задремеш, някой изкрещява в съня си и те събужда. Може би след два-три дни нещата ще се укротят. Но засега бих предпочел да стоя в яма с разярени кучета, отколкото да се върна долу. Само преди малко имаше две сбивания кой пръв да получи храната си.

Кимнах, като се мъчех да скрия безпокойството си.

— Сигурен съм, че нещата скоро ще се оправят. Първите дни от пътуването винаги са трудни.

Лъжех. Обикновено първите дни са най-добрите, докато пътуването е все още нещо ново и досадата не се е настанила здраво. Кошмарите на Шишко отравяха съня на гвардейците. Опитах се да съм дружелюбен, но всъщност с нетърпение чаках Ридъл да си отиде. Щом той си тръгна, разтърсих Шишко, за да го събудя. Той седна и изплака като стреснато дете.

— Шшш, тихо. Нищо лошо няма. Шишко, чуй ме. Не, млъкни и ме чуй. Важно е. Трябва да спреш музиката си или поне да я направиш по-тиха.

Лицето му се сбърчи като сушена слива от гняв и обида, че съм го събудил така грубо. От малките му кръгли очи се лееха сълзи.

— Не мога! — изплака той. — Ще умра!

Работещите на палубата моряци се обърнаха намръщено към нас. Един измърмори ядосано и направи знак за прогонване на злото. Някъде дълбоко в себе си моряците знаеха какъв е източникът на напрежението им. Шишко подсмърчаше и гледаше начумерено, докато му говорех, но твърдо отхвърляше молбите ми да заглуши песента или да преодолее прилошаването и страха си. Осъзнах напълно силата на дивото му Умение едва когато се опитах да се свържа с принца през какофонията от емоции. Сенч и Предан вероятно бяха подсилили

защитните си стени, без дори да го забележат. Връзката с тях бе като да крещиш във виелица.

Принцът най-после ме чу и усетих как го обзема паника. В момента се хранеше и не можеше просто да стане и да напусне сътрапезниците си. Въпреки това намери някакъв начин да съобщи на Сенч за кризата. Приключиха набързо обяда и побързаха да излязат на палубата.

Междувременно Шишко отново беше задрямал.

— Мога да забъркам силно приспивателно и да го накараме насила да го изпие — тихо рече Сенч.

Принцът трепна.

— По-добре не. Шишко няма да забрави лесно лошо отношение. Пък и какво ще спечелим от това? В момента спи, но песента му може да измъчи и мъртвец.

— Може би ако го приспя много дълбоко... — несигурно започна Сенч.

— Ще изложим живота му на риск — прекъснах го. — Без гаранция, че песента му ще спре.

— В такъв случай имаме само една възможност — промълви принцът. — Да обърнем. И да го свалим от кораба.

— Не можем! — ужаси се Сенч. — Ще изгубим твърде много дни. А и може да ни потрябва силата му, когато се озовем пред дракона.

— Лорд Сенч, в момента много добре виждаме резултатите от силата на Шишко. Виждаме също, че тя нито е дисциплинирана, нито контролирана от нас.

В гласа на принца имаше нещо ново, нотки на монарх. Напомни ми за Искрен и внимателно претеглените му думи. Усмихнах се и бях награден със странния намръщен поглед на Предан. Побързах да прочистя мислите си.

— В момента силата на Шишко е неуправляема дори за него. Не ни мисли злото, но музиката му заплашва всички ни. Помисли само какви поразии може да направи, ако бъде провокиран да се разгневи наистина. Или ако бъде сериозно наранен. Дори да успеем да излекуваме морската му болест и да успокоим песента му, Шишко ще си остане двуостра кама. Ако не намерим сигурен начин да овладеем

силата му, той може да ни изложи на опасност, когато е неспокоен. Може би е по-добре наистина да се върнем и да го свалим на брега.

— Не можем да се върнем! — настоя Сенч. И когато двамата с Предан вперихме погледи в него, се замоли: — Оставете ми още една нощ да помисля. Сигурен съм, че ще намеря решение. А и той ще има още една нощ да свикне с кораба. Може би до сутринта морската болест ще отmine.

— Добре — отвърна след малко Предан. Отново долових същата нотка в гласа му. Зачудих се откъде ли я е научил, или просто расте в ролята си на владетел. Както и да е, радвах се, че я чувам. Не бях сигурен дали съгласието му да даде още един ден на Сенч е разумно. Но решението бе негово и го беше взел уверено. А това е ценно нещо.

Когато Шишко се събуди, пак му беше лошо. Подозирах, че за слабостта му е виновно не само неразположението му, но и продължителното гладуване. Беше се измъчил от повръщането, мускулите на корема го боляха и гърлото му беше раздрано. Не успях да го убедя да поеме нищо, освен вода, а и нея едва се съгласи да изпие. Денят не бе нито студен, нито топъл, но Шишко трепереше във влажните си дрехи. Жулеха го, но предложението ми да се приберем в каютата и да се преоблече и стопли бе посрещнато с яростна съпротива. Страшно ми се искаше просто да го хвана и да го завлека насила, но знаех, че ще започне да пици и да се съпротивлява и че музиката му съвсем ще подивее. И в същото време се страхувах, че скоро може наистина да се разболее.

Часовете се нижеха мъчително бавно не само за нас. На два пъти помощник-капитанът руга гневно раздражения екипаж. Втория път заплаши един от моряците с бичуване, защото го гледал непокорно. Усещах как напрежението на борда расте.

Вечерта дъждът и всепроникващата мъгла се върнаха. Имах чувството, че цяла седмица не съм бил сух. Завих Шишко с одеялото си с надеждата, че тежката вълна ще го постопли. Той дремеше неспокойно и потрепваше като сънуващо кошмари куче. Често бях чувал грубата шега „От морска болест не се умира, но ти се иска да не е така“. Сега се питах дали наистина е вярна. Колко ли дълго можеше да понесе тялото му подобно мъчение?

Благодарение на Осезанието усетих Уеб преди силуетът му да изникне на слабата светлина на фенера и да застане над мен.

— Верен човек си, Том Беджърлок — отбеляза той, докато сядаше до мен. — Задачата ти не е приятна, но не го напусна нито за миг.

Похвалата му едновременно ме стопли и ме накара да се почувствам неудобно.

— Такава е отговорността ми — отвърнах.

— И се отнасяш сериозно към нея.

— Бърич ме е научил така — казах малко сопнато.

Уеб се разсмя от сърце.

— Научил те е също да захвапваш недоволството си като булдог. Остави, Фицрицарин, няма да кажа нищо повече за него.

— Бих предпочел да не подхвърляш така небрежно това име — казах след кратко тежко мълчание.

— То си е твое. И е част от онова, което ти липсва. Трябва да си го върнеш.

— Той е мъртъв. И по-добре да си остане така заради всички, които са ми скъпи.

— Наистина ли е заради тях, или заради теб? — попита той нощта.

Не го гледах. Взирах се към другите кораби, които ни следваха в тъмнината. Бяха като черни грамади и платната им скриваха небето зад тях. Фенерите им се издигаха и спускаха като далечни падащи звезди.

— Уеб, какво искаш от мен? — попитах най-сетне.

— Само да те накарам да мислиш — успокоително отговори той. — Не да те ядосвам, макар че май се справям доста добре с това. Или може би гневът ти винаги е набирал в теб и аз съм ножът, който срязва цирея и му позволява да изригне.

Поклатих мълчаливо глава. Точно сега имах да се справям с други неща и ми се искаше да съм сам.

Уеб сякаш прочете мислите ми и каза:

— А тази вечер дори нямах намерение да те насочвам към размисли. Всъщност дойдох да ти предложа почивка. Ще остана при Шишко. Не вярвам да си спал много, откакто си с него.

Копнеех да пообиколя свободно и да видя какви са настроенията на кораба. Още повече копнеех за малко спокоен сън. Предложението бе направо неустойимо. И затова ме накара моментално да застана нащрек.

— Защо?

Уеб се усмихна.

— Толкова ли е необичайно хората да са добри с теб?

Въпросът му по странен начин успя да ме изкара от равновесие.

— Май понякога изглежда точно така.

Изправих се бавно, бях се вдървил от нощния студ. Шишко мърмореше в неспокойния си сън. Вдигнах ръце над главата си и докато разкършвах рамене, насочих бърза мисъл към Предан.

Уеб ми предлага да ме смени при Шишко за известно време. Да му позволя ли?

Разбира се. — Изглеждаше почти изненадан, че съм попитал.

Но пък понякога моят принц бе твърде доверчив.

Моля те, уведоми Сенч.

Усетих съгласието му.

— Благодаря — казах на Уеб в края на протягането си. — С удоволствие ще се възползвам от предложението ти.

Гледах го как внимателно се настанява до Шишко и вади от пазвата си най-малката морска гайда, която бях виждал. Морската гайда е може би най-често срещаният музикален инструмент във всеки флот, защото издържа както на лошо време, така и на небрежно отношение. Много лесно можеш да се научиш да свириш прости мелодии с нея, а талантлив музикант може да те забавлява не по-зле от бъкпски менестрел. Не се изненадах, че я виждам в ръцете на Уеб. В края на краищата нали бе казал, че е бил рибар. И може би все още си оставаше такъв в много отношения.

Той ми махна да вървя. Докато се отдалечавах, чух музиката. Свиреше много тихо детска мелодийка. Дали инстинктивно не бе разбрал, че така ще успее да успокои Шишко? Стана ми странно, че не се бях сетил за музиката като за лек. Въздъхнах. Започвах да влизам твърде здраво в собствените си колзови. Трябваше да си спомня какво е да си по-гъвка?

Отидох в камбуза с надежда да си измоля нещо топло за ядене. Вместо това получих твърд хляб и парче сирене колкото два пръста. Готвачката ми даде да разбере, че трябва да се смятам за щастливец, че съм получил и това. Нямала храна за пилеене, особено на претъпкан кораб като този. Помолих за малко прясна вода, колкото да измия солта от ръцете и лицето си, но тя ми каза изобщо да не се надявам. Получил

съм си бил дажбата за деня, нали? Трябвало да вземам каквото ми се дава и даже да съм щастлив. Гвардейци. Нямали представа каква самодисциплина изисква животът в морето.

Отстъпих пред острия ѝ език. Много ми се искаше да се нахраня на палубата, но тук не бях на своя територия и моряците бяха в настроение да ми го покажат нагледно. Затова слязох долу. Гвардейците хъркаха, мърмореха и играеха карти на светлината на олюляващия се фенер. Прекараните в морето дни не бяха спомогнали за благоуханието на помещението. Ридъл изобщо не преувеличаваше лошото настроение на хората. Подхвърлянето на един за „завърналата се бавачка“ бе достатъчен повод за сбиване, ако го желаех. Нямах подобни намерения и успях да подмина обидите му, да изям набързо храната си и да измъкна одеялото от сандъка си. Беше невъзможно да си намеря място, където да се опъна. Войниците бяха заели целия под. Свих се на кълбо. Мъжът до мен измърмори нещо мръсно и се обърна, докато се опитвах да се наместя и да се завия, доколкото мога. Въздъгнах. Бях благодарен, че имам възможност да затворя очи. Поне в сънищата си можех да избягам от този кошмар.

Но докато пресичах смътната граница между будуване и сън, разбрах, че може би имам решение на проблемите си. Вместо да се потопя напълно в съня, кривнах настрани през него и затърсих Копривка.

Задачата ми се оказа по-трудна, отколкото очаквах. Музиката на Шишко бе навсякъде около мен и да намеря пътя през нея бе като да се провирам през бодливи храсти в мъгла. Веднага щом си помислих това, звуците пуснаха пипалца и тръни. Музиката не може да нарани човек, но това не се отнасяше за тази. Запрепъвах се през мъгла от морска болест, глад и жажда. Гърбът ми бе напрегнат и студен, главата ми пулсираше от нестройната музика, която се закачаше по мен и ме теглеше назад. След известно време спрях. „Това е сън“, казах си и бодливите храсти се размърдаха подигравателно. Докато стоях неподвижно и обмислях положението си, започнаха да се увиват около краката ми. „Сън е“, повторих. „Не може да ме нарани“. Но думите ми се оказаха безсилни. Усетих как тръните пробиват гамашите и ме бодат, докато се мъчех да продължа напред. Хватката им се стегна и ме задържаха.

Отново спрях, мъчех се да се успокоя. Онова, което бе започнало като внушение на Шишко чрез Умението, се бе превърнало в мой собствен кошмар. Изправих се под тежестта на бодливите клони, които ме теглеха към земята, и извадих меча на Искрен. Разсякох клоните и те отстъпиха, гърчеха се като умиращи змии. Окуражен, дадох на меча огнено острие, което обгори растенията и освети пътя ми през гъстата мъгла. „Върви нагоре — казах си — Само в долините има мъгла. По върховете на хълмовете е ясно и няма храсти“. И наистина се оказа така.

Най-сетне се освободих от навятата от Умението на Шишко мъгла и се озовах на границата на съня на Копривка. Взирах се нагоре към стъклена кула на върха на хълм. Познах приказката. Склонът над мен бе покрит с оплетени конци. Когато се озовах сред тях, залепнаха като паяжина. Знаех, че Копривка ме усеща. Въпреки това ме остави да се оправям сам и нагазих до глезените в плетеницата, представляваща всички неизпълнени обещания, давани на принцесата от лъжливите ѝ ухажори. Според приказката само мъж с чисто сърце можел да мине по пътеката, без да падне.

В съня отново се бях превърнал във вълк. Скоро и четирите ми лапи се оказаха в плен на лепкавите нишки и се наложи да спра и да ги освободя със зъби. Поради някаква причина нишките имаха вкус на анасон — приятен в малки количества, но доста задавящ, когато устата ти е пълна с него. Когато най-сетне стигнах стъклената кула и погледнах нагоре, гърдите ми бяха мокри и от челюстите ми се стичаха лиги. Отърсих се и капките полетяха във всички посоки.

— Няма ли да ме поканиш да се кача?

Тя не отговори. Беше се опряла на парапета на балкона и се взираше някъде надалеч. Погледнах надолу към дълбоките долини, където храстите протягаха клони над покрива на мъглата. Мъглата наистина ли бе припъзляла по-близо, или така ми се струваше? Копривка продължаваше да не ми обръща внимание. Обиколих кулата. В приказката нямаше врата и Копривка я беше пресъздавала точно. Означаваше ли това, че е имала любим, който се е оказал неверен? Сърцето ми прескочи и за момент забравих защо съм дошъл. Клекнах на задните си лапи и погледнах нагоре към балкона.

— Кой те е предал? — попитах.

Тя продължи да се взира в далечината. Помислих си, че няма да ми отговори.

— Всички — каза тя, без да поглежда към мен. — Махай се.

— Как бих могъл да ти помогна, ако се махна?

— Не можеш да ми помогнеш. Самият ти често го повтаряш. Така че просто се махай и ме остави. Като всички други.

— Кой си е отишъл и те е оставил сама?

Това предизвика свирепия ѝ поглед. Заговори тихо, гласът ѝ бе изпълнен с болка.

— Ха, и питаш! Брат ми например. Брат ми Пъргав, за когото каза, че скоро щял да се върне у дома. Е, не се върна! И глупавият ми баща реши да тръгне да го търси. Сякаш човек със замъглени очи може да намери нещо! Казахме му да не тръгва, но не ни послуша. И нещо е станало, не знаем какво, но конят му се върна без него. Затова тръгнах с моя кон, въпреки писъците на майка ми, че не бива да заминавам, тръгнах по следите му и намерих татко край пътя, целия в синини и окървавен, мъчеше се да допълзи до къщи. Прибрах го, а майка ми отново ме сгълча, че не съм я послушала. И сега баща ми е на легло, лежи и само гледа в стената и не говори с никого. Майка ни забрани да му даваме бренди. И той не ни говори, нито казва какво се е случило. А от това мама е бясна на всички ни. Сякаш аз съм виновна.

Някъде по средата на тази тирада от очите ѝ започнаха да текат сълзи. Капеха от брадичката ѝ върху ръцете, стичаха се по стената на кулата и бавно се втвърдяваха в опалови нишки на нещастиято. Вдигнах се на задни лапи и ги задрасках, но бяха твърде гладки и тънки, за да намеря опора. Отново клекнах. Чувствах се кух и стар. Опитах се да си кажа, че мъката в дома на Моли няма нищо общо с мен, че не съм я причинил и не бих могъл да я излекувам. Но все пак корените ѝ бяха дълбоки, нали?

След известно време Копривка погледна надолу към мен и се разсмя горчиво.

— Е, Сенковълк? Няма ли да кажеш, че не можеш да ми помогнеш с това? Нали винаги това казваш? — Не можех да измисля какво да отговоря и тя добави обвинително: — Не знам защо изобщо говоря с теб. Ти ме излъга. Каза, че брат ми се прибира.

— Мислех си, че се прибира — най-сетне намерих думи аз. — Отидох при него и му казах да се връща у дома. Реших, че го е

направил.

— Е, може и да се е опитал. Може би е тръгнал и е бил убит от разбойници или е паднал в някоя река и се е удавил. Не вярвам да си се замислил, че десетгодишно момче е още твърде малко, за да скита само по пътищата, нали? Не си ли помисли, че би било по-добре да го доведеш, вместо да го „пратиш“? Но не, това би ти причинило неудобства, нали?

— Копривке. Престани. Остави ме да говоря. Пъргав е в безопасност. Жив и здрав е. Все още е тук, при мен.

Млъкнах и се опитах да дишам. От неизбежното, което трябваше да последва, ми приляваше. „Започва се, Бърич — помислих си аз. — Цялата болка, която се опитвах да ти спестя. Вързана в стегнат пакет от мъка за теб и семейството ти“.

Защото Копривка зададе въпроса, който знаех, че трябва да зададе.

— И къде е това „в безопасност при теб“? И откъде да знам, че е добре? Как да съм сигурна, че самият ти си истински? Може би си като останалото в този сън — нещо, което съм създала. Виж се само, хем човек, хем вълк! Не си истински и ми предлагаш лъжливи надежди.

— Не съм такъв, както ме виждаш — отвърнах бавно. — Но съм истински. И навремето баща ти ме познаваше.

— Навремето — презрително повтори тя. — Поредната приказка на Сенковълк. Разкарай се заедно с тъпите си истории. — Пое треперливо дъх и по бузите ѝ отново потекоха сълзи. — Вече не съм дете. Глупавите ти измислици не могат да ми помогнат.

И разбрах, че съм я изгубил. Че съм се лишил от доверието ѝ, от приятелството ѝ. Че съм изгубил шанса да позная детето си като дете. Ужасна мъка се надигна в мен, но тя бе обагрена с музиката на растящи храсти. Обърнах се. Бодливите клони и мъглата бяха изпъзтели по-високо. Какво бе това — собственият ми сън ли ме гонеше, или музиката на Шишко бе станала още по-зловеща? Не знаех.

— А аз дойдох да потърся помощта ти — казах горчиво.

— Моята помощ? — попита задавено Копривка.

Бях проговорил, без да се усетя.

— Знам, че нямам право да те моля за нищо.

— Да. Нямаш. — Гледаше покрай мен. — За какво става въпрос все пак?

— За сън. Всъщност за кошмар.

— Мислех си, че кошмарите ти са за падане. — Изглеждаше заинтригувана.

— Този не е мой. На друг е. Той е... Кошмарът му е много силен. Достатъчно, за да нахълта в сънищата на други хора. Заплашва живота им. А онзи, който го сънува, не е в състояние да го контролира.

— Тогава просто го събуди — презрително предложи тя.

— Би помогнало, но не за дълго. Трябва ми по-постоянно решение.

За момент ми се прииска да ѝ кажа, че кошмарът излага на опасност и Пъргав. Прогоних тази мисъл. Нямах смисъл да я плаша, особено щом не бях сигурен, че ще може да ми помогне.

— Как бих могла? — И добави, този път по-остро: — И защо да го правя? Какво ми предлагаш в замяна, Сенковълк?

Не ми харесваше, че се стига до сделка, но сам си бях виновен. Най-жестокото бе, че единственото, което можех да ѝ предложа, щеше да причини много болка на много хора.

— Колкото до това как, ти си много силна в магията, която позволява на един човек да влиза в сънищата на друг и да ги променя. Може би достатъчно силна, за да оформиш съня на приятеля ми, макар че и той самият е много силен в магията. И много уплашен.

— Нямам никаква магия.

Пренебрегнах думите ѝ.

— А защо ли... Казах ти, че Пъргав е с мен и е в безопасност. Не ми вярваш. Не те виня, защото явно съм паднал в очите ти с предишното си уверение. Но ще ти кажа едни думи, които да предадеш на баща си. Ще... ще му е тежко да ги чуе. Но веднага ще разбере, че са истински. Че брат ти е жив и е добре. И че е с мен.

— Казвай ги тогава.

За кратък, типичен за машинациите на Сенч момент си помислих да поискам първо да ми помогне със сънуването на Шишко. После рязко отхвърлих тази идея. Моята дъщеря ми дължеше точно толкова, колкото ѝ бях дал — нищо. Може би го имаше и страха, че ако не говоря сега с нея, никога вече няма да събере смелост да го направя. Произнасянето на думите бе като да докосна с език горящ въглен.

— Кажи на баща си, че си сънувала вълк с игли като на бодливо прасе по муцуната. И че той ти е казал: „Правя онова, което ти направи

навремето. Закрилям и напътствам сина ти. Ще поставя живота си между него и всяка опасност, която го грози. И когато изпълня задачата си, ще го върна у дома при теб“.

Завоалирах посланието си, доколкото можех при тези обстоятелства. Въпреки това Копривка улучи почти в десетката.

— Значи баща ми се е грижел преди години за сина ти? — попита ме настойчиво.

Някои решения са по-лесни, ако не си оставиш време за мислене.

— Да — излъгах дъщеря си. — Точно така.

Наблюдавах я как обмисля думите ми. Стъклената ѝ кула бавно започна да се топи. Водата потече покрай мен, топла и безвредна, а балконът се спусна на земята. Тя ми протегна ръка, за да ѝ помогна да прескочи парапета. Поех я. За пръв път в живота си се докосвах и същевременно не се докосвах до дъщеря си. Потъмнелите ѝ от слънцето пръсти се задържаха за кратко в лапата ми с черни нокти. После тя ме пусна и погледна надолу към мъглата и бодливите клони, които пълзяха нагоре към нас.

— Знаеш, че никога не съм правила това.

— Аз също — признах.

— Разкажи ми нещо за него, преди да влезем в съня му.

Мъглата и клоните бяха съвсем близко. Каквото и да ѝ разкажех за Шишко, щеше да е твърде много, но ако влезеше в кошмара, без да знае нищо за него, това можеше да е опасно за всички ни. Не бих могъл да контролирам онова, което Шишко можеше да ѝ разкрие в съня. За миг се запитах дали не трябваше да се посъветвам със Сенч или Предан, преди да потърся помощта на Копривка. После се присмях на самия себе си. Та нали аз бях Майсторът на Умението! Като такъв, решението бе единствено мое.

И разказах на дъщеря си, че Шишко е глуповат, мъж с ума и сърцето на дете и със силата на цяла войска, когато стане въпрос за Умението. Че служи на принца на Пророците и че пътува с него на кораб. Разказах ѝ колко могъща е музиката му и как сънищата му подриват морала на кораба. Споделих убеждението си, че няма да се справи от морската болест и че е възможно дори да умре от нея. И докато ѝ разказвах всичко това, тръните ставаха все по-големи и ни приближаваха заплашително, и видях как Копривка бързо прави свои заключения от чутото — че и аз съм на кораба и следователно брат ѝ

също е там и пътува по море с принца на Пророците. Живееше в селска къща и се запитах какво ли е чувала за нарческата и задачата на Предан. Не ми се наложи да се чудя много дълго — тя сама сглоби картината.

— Значи това е черният дракон, за който все те пита сребърният. И принцът отива да го убие.

— Не произнасяй името ѝ — замолих я.

Тя ме погледна презрително, сякаш се присмиваше на глупавите ми страхове.

— Почва се — рече тихо. И трънаците ни погълнаха.

Издаваха пращящ звук, докато пълзяха по глезените и коленете ни, също като подпалено дърво. Тръните се забиха в плътта ни и ни обви гъста мъгла, задушаваша и зловеща.

— Какво е това? — раздразнено възкликна Копривка. Мъглата я скри от погледа ми. — Престани, Сенковълк, престани веднага! Ти правиш цялата каша. Махни я!

И изтръгна съня ми от мен. Беше като да ти дръпнат завивките. Но най-разтърсващото бе, че това извика спомен, който и разпознавах, и не — друго време и по-възрастна жена, която измъква нещо вълнуващо и блестящо от топчестите ми пръсти с думите: „Не, Кепет. Това не е за малки деца“.

Бях останал без дъх от внезапното прогонване на кошмара ми, но в следващия миг буквално се хвърлихме в съня на Шишко. Мъглата и тръните изчезнаха и студената солена вода се затвори над мен. Давех се. Колкото и да се мъчех, не можех да изплувам на повърхността. След това някой ме хвана за ръката. Копривка ме изтегли до себе си.

— Толкова си наивен! — възкликна раздразнено. — Това е сън, нищо повече. Сега е мой, а в моя сън можем да вървим по вълните. Хайде.

Каза го и наистина беше така. Въпреки това държах ръката ѝ, докато вървахме. Безбрежната вода ни заобикаляше и стигаше до хоризонта. Музиката на Шишко бе вятърът, който духаше отвсякъде. Присвих очи, питах се как ли ще го открием в тази водна пустош, но Копривка стисна ръката ми и каза съвсем ясно през дивата му песен:

— Вече сме много близо до него.

Това също се оказа вярно. След няколко крачки тя коленичи и възкликна съжалително. Ослепителната слънчева светлина скриваше

онова, в което се взираше. Коленичих до нея и ми се стори, че сърцето ми се разкъсва.

Много добре го знаеше. Сигурно го беше виждал някъде. Удавеното коте се носеше непосредствено под повърхността. Беше толкова малко, че дори не си бе отворило очите и се носеше безтегловно в хватката на морето. Козината му се носеше около него, но когато Копривка го вдигна за вратлето, космите внезапно полепнаха по тялото му. Котето се залюля от ръката ѝ, водата се стичаше от опашката и лапичките му и капеше от носа и отворената червена уста. Копривка безстрашно сложи животинчето в дланта си и натисна малкия му гръден кош с палец и показалец. После приближи мъничката му муцунка до лицето си и рязко духна в отворената му уста. В този миг бе изцяло дъщеря на Бърич. Бях го виждал да прочиства по този начин гърлата на новородени кутрета.

— Вече си добре — властно каза тя на котето. Погали го и там, където мина дланта ѝ, козината му изведнъж стана суха и мека. Внезапно видях, че е на оранжеви и бели ивици. Миг преди това ми се струваше, че котето е черно. — Жив и здрав си, няма да позволя да те сполети нищо лошо. Знаеш, че можеш да ми се довериш. Защото те обичам.

Гърлото ми се стегна и едва не се задуших. Запитах се откъде знае какво да каже. През целия си живот, без сам да го осъзнавам, бях искал някой да ми каже същите тези думи и те да са истина и да мога да им вярвам. Беше като да гледаш някой да дава на някого подарък, за който винаги си копнял. И в същото време не изпитвах горчивина или завист. А само изумление, че тя, едно шестнайсетгодишно момиче, има това в себе си и може да го даде. Дори да бях намерил Шишко в съня му, дори някой да ми бе казал, че трябва да произнеса точно тези думи, думите, които най-отчаяно се нуждаеше да чуе, не бих могъл да ги кажа и да ги направя истински като нея. Тя бе моя дъщеря, кръв от кръвта ми, и въпреки това изумлението и възхищението, които ме накара да изпитам в този момент, я превръщаха в създание, нямащо нищо общо с мен.

Котето се размърда. Огледа се сляпо. Малката му червена уста се отвори широко и бях готов да чуя мяукане. Вместо това се разнесе дрезгав гласец:

— Мамо?

— Не — отвърна Копривка. Дъщеря ми бе по-храбра от мен. Дори не си помисли, че може да излъже. — Но някоя като нея. — Огледа се, сякаш едва сега забелязваше безкрайното море. — А това място не е хубаво за такъв като теб. Какво ще кажеш да го променим? Къде искаш да бъдеш?

Реакцията му ме изненада. Тя го придума да отговори, до най-малката подробност. Когато приключиха, седяхме като малки кукли в центъра на огромно легло. В далечината различавах смътно стените на фургон като онези, в които живееха много семейства кукловоди и улични артисти. Миришеше на сушени чушки и лук, които висяха окачени в ъгъла. Сега разпознах и музиката около нас — не просто като майчината песен на Шишко, а и елементите, които я съставяха — спокойното дишане на спяща жена, скърцането на колелата и бавното тропане на копита, всичко това изтъкано като декор за припяване на жена и детска мелодия на свирка. Беше песен за безопасност, любов и уют.

— Харесва ми тук — каза му Копривка, когато приключиха. — Може би отново ще дойда да те видя, ако нямаш нищо против. Става ли?

Котето замърка и се сви на кълбо. Не спеше, просто му беше хубаво наред огромното легло. Копривка стана да си върви. Мисля, че точно тогава си дадох сметка, че наблюдавам съня на Шишко, но вече не съм част от него. Бях изчезнал заедно с всички останали разстройващи и опасни елементи. Нямах място в света на майка му.

— Сбогом засега — каза му Копривка. — И запомни колко е лесно да дойдеш тук. Когато решиш да спиш, е достатъчно само да си помислиш за тази възглавница — тя докосна една от многото пъстроцветни възглавници на леглото. — Запомни го и когато сънуваш, ще дойдеш право тук. Можеш ли да го направиш?

Котето измърка в отговор и сънят на Шишко започна да избледнява около мен. Миг по-късно отново стоях на хълма до разтопилата се стъклена кула. Бодлите и мъглата бяха изчезнали, виждаха се зелени долини и блестящи реки, които се виеха през тях.

— Не му каза, че вече няма да страда от морска болест — внезапно се сетих аз. И трепнах, когато осъзнах колко неблагодарни са думите ми. Копривка ми се намръщи и видях умората в очите ѝ.

— Да не мислиш, че беше лесно да намеря всички тези неща и да ги нарежда около него? Все се опитваше да ги промени отново в студена морска вода. — Разтърка очи. — В момента спя и май ще се събудя ужасно уморена.

— Извинявай — казах сериозно. — Много добре знам колко сили отнема магията. Говорех, без да мисля.

— Магия — изсумтя тя. — Оформянето на сънища не е магия. Просто мога да го правя.

И с тези думи ме остави. Пропъдих от ума си ужаса от онова, което може да стане, когато предаде думите ми на Бърич. Нищо не можех да направя по въпроса. Огледах се, но без Копривка всичко вече избледняваше и аз потънах в собствения си сън без сънища.

---

[1] Тежкотоварен търговски кораб — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

ПЪТУВАНЕ

Не правете грешката да си мислите, че Външните острови са кралство под короната на един монарх подобно на нашите Шест херцогства или дори съюз на народи, какъвто виждаме в Планинското кралство. Дори отделните острови, колкото и малки да изглеждат, не са под управлението на един-единствен лорд или благородник. Всъщност островитяните не признават „благородници и лордове“. Мъжете имат статут според достойнствата си на воини и богатата плячка, която донасят. Някои се ползват с подкрепата на матриархалните си кланове, за да подсилят репутацията, извоювана със силата на оръжието. Наистина, клановете държат територии на островите, но тези земи са матриархални поля и брегове, собственост на жени и предавани на техните дъщери.

Градовете, особено пристанищните, не принадлежат на нито един клан и като цяло се управляват от закона на тълпата. Градската стража няма да ви се притече на помощ, ако бъдете обрани или нападнати в някой от тях. От всеки мъж се очаква да наложи уважението, оказвано му от останалите. Ако извикате за помощ, ще бъдете сметнат за слаб и недостоен за внимание. Понякога обаче главният клан в района може да има „къща-крепост“ в града и да се заеме с разрешаването на споровете там.

Островитяните не строят замъци и крепости като онези, които имаме в Шестте херцогства. Обсадата по принцип се извършва от вражески кораби, поемащи контрол над пристанище или устие на река, а не от сухопътни сили, опитващи се да заграбят земя. Не е необичайно обаче да се намерят една или две „къщи-крепости“ във всеки по-голям град. Това са укрепени постройки, способни да издържат на

нападение и често с дълбоки подземия с кладенци и големи запаси храна. Тези „къщи-крепости“ принадлежат на главния клан във всеки град и са замислени по-скоро за защита от граждански борби, отколкото от чуждоземни атаки.

Шелби, „Пътешествия из Външните острови“

Събудих се и усетих, че на кораба е станало по-спокойно. Не бях спал дълго, но се чувствах отпочинал. Гвардейците лежах около мен, потънали в сън, сякаш не бяха спали от дни — както всъщност беше.

Станах внимателно, сгънах одеялото, прибрах го в сандъка си, облякох по-чиста риза и се качих на палубата. Наближаваше утрото. Облаците бяха изсипали целия си дъжд и през разкъсаната им завеса надничаха звезди. Босите моряци се движеха тихо и уверено. Беше като утро след буря.

Шишко спеше свит на кълбо. Лицето му бе отпуснато и спокойно, дишаше шумно и равномерно. Уеб дремеше до него, отпуснал глава върху сгънатите си колене. Едва успях да различа кацналата на релинга птица. Беше някаква чайка, доста едра. Риск. Кимнах ѝ дружески, докато пристъпвах бавно напред, за да дам на Уеб време да отвори очи и да вдигне глава. Той ми се усмихна.

— Май се поотпусна. Може би най-лошото отмина.

— Надявам се — отвърнах.

Предпазливо се открих за музиката на Шишко. Вече не бе буря в Умението, но си оставаше постоянна като пляска на вълните. Майчината му песен все така доминираше в нея, но чух също и мъркащо коте и успокояващото ехо от гласа на Копривка, която му обещава, че е обичан и е в безопасност. Това малко ме смути; запитах се дали я чувам само защото бях свидетел на промяната, или Сенч и принцът също са способни да доловят думите и гласа.

— Ти също изглеждаш отпочинал — отбеляза Уеб.

— Да, така е. Благодаря ти.

Той ми протегна ръка и му помогнах да стане. Пусна ме веднага щом се изправи, и разкърши рамене. Птицата на релинга приближи една-две стъпки. В засилващата се светлина забелязах плътно жълтото на човката и краката ѝ. Спомнях си от наставленията на Бърич, че

ярките цветове са показател за добре хранена птица. Това създание прачеше от здраве. Сякаш усетила възхищението ми, чайката завъртя глава и внимателно прокара клюн по едно дълго перо. И с лекотата, с която котка скача на стол, се издигна над релинга; разперените ѝ криле уловиха вятъра и я издигнаха в небето.

— Фукла — промърмори Уеб и ми се усмихна.

Знаех, че обвързаните чрез Осезанието партньори се гордеят един с друг така, както родителите с децата си. Усмихнах се разбиращо.

— А, усмивката ти е искрена. Мисля, приятелю, че след време ще започнеш да ми имаш доверие. Каж ми, когато това стане.

Въздъгнах. Би било вежливо да настоя, че вече му имам доверие, но не мислех, че съм толкова добър лъжец, че да го заблудя. Затова просто кимнах. А когато се обърна да си върви, се сетих за Пъргав.

— Искам да те помоля за още една услуга — рекох неловко.

Той се обърна. На лицето му се четеше искрено задоволство.

— Приемам това за напредък.

— Би ли помолил Пъргав да ми отдели малко време днес? Бих искал да говоря с него.

Уеб наклони глава като чайка, оглеждаща някаква съмнителна мида.

— Смяташ да му триеш сол на главата, че не се е върнал при баща си ли?

Замислих се. Смятах ли наистина?

— Не. Само ще му кажа, че смятам за важно за честта ми да се върне жив и здрав в Бъкип. И че очаквам да продължи да се учи при мен по време на това пътуване.

О, това нямаше да се хареса на Сенч. И без това няхах никакво време, а ето че се нагърбвах с още една задача.

Уеб се усмихна топло.

— За мен ще е удоволствие да го пратя, за да чуе това.

Чрез Умението предложих на принца да стане по-рано и да е на палубата при Шишко, когато той се размърда.

Един слуга дойде с принца: носеше кошница с топъл хляб и чайник горещ чай. Ароматът ми припомни, че умирам от глад. Слугата остави кошницата на палубата до Шишко и принцът го освободи. Загледахме мълчаливо морето и зачакахме Шишко да се събуди.

Кога се промени музиката? Като се събудих, направо не повярвах колко спокоен и отпочинал се чувствам.

Голямо облекчение, нали?

Искаше ми се да кажа още, но не смеех. Не можех да призная на принца, че съм се намесил в сънищата на Шишко, защото не бях онзи, който го бе направил. Съмнявах се, че Шишко изобщо е разбрал, че съм бил там.

Събуждането му ме спаси. Шишко се закашля и отвори очи. Погледна ни, усмихна се и каза:

— Копривка ми оправи съня. — Но преди двамата с Предан да успеем да реагираме на думите му, се разкашля. — Не ми е добре. Гърлото ме боли.

Използвах възможността да отклоня разговора.

— Сигурно е от повръщането. Виж, Шишко, Предан ти донесе чай и топъл хляб. Чаят ще ти отпусне гърлото. Да ти наля ли?

В отговор той отново се разкашля. Клекнах до него и докоснах бузата му. Лицето му бе топло, но пък току-що се беше събудил и все още бе увит във вълнени одеяла. Така че едва ли топлината означаваше, че има треска. Бутна раздразнено одеялата и се разтрепери в смачканите си мокри дрехи. Погледна нещастно и музиката му отново зазвуча в дисонанс.

Принцът пое нещата в свои ръце.

— Шишко, идваш в каютата с мен. Веднага.

— Не искам — изстена той, но се изненадах, когато бавно се изправи. Направи колеблива крачка, после погледна към вълните и сякаш се сети нещо. — Имам морска болест.

— Точно затова искам да се прибереш вътре. Там ще си по-добре — каза принцът.

— Не, няма — заинати се Шишко, но когато Предан тръгна към каютата, бавно го последва. Походката му беше несигурна колкото от слабост, толкова и от лекото полюшване на палубата. Хванах го за ръка, с другата взех кошницата. Той се заклатушка до мен. На два пъти спирахме, за да кашля, и когато стигнахме вратата на каютата на принца, загрижеността ми вече се бе превърнала в тревога.

Покоите на принца бяха по-пищни и по-добре обзаведени от спалнята му в Бъкип. Явно някой бе замислил обзавеждането според идеята си какво подобава на един принц. От редицата прозорци се

откриваше изглед към следата от кораба. Върху полираните дъски имаше дебели килими и тежки мебели, здраво закрепени, за да издържат люлеенето. Шишко се насочи право към собствената си малка стаичка, в която се влизаше от голямата каюта. Тя бе много по-скромна, по-скоро килер, колкото да побере койката му и с малко място за личния му багаж под нея. Сигурно бе замислена за камериер, а не за слабоумен любимец на принца. Шишко незабавно се стовари в леглото. Стенеше и мърмореше, докато свалях мръсните му пропити с пот дрехи. Когато го завих с леко одеяло, той го притисна към себе си и с тракащи зъби се оплака, че му е студено. Донесох му юргана от леглото на принца. Вече бях сигурен, че е вдигнал температура.

Чаят бе поизстинал, но въпреки това налях една чаша на Шишко и седях до него, докато я изпие. Предложих с Умението на принца да прати за чай от върбова кора за треската и малинов сироп за кашлицата. Когато слугата ги донесе, бяха нужни известни усилия да убедя Шишко да ги изпие. Но инатливостта му бе подкопана от треската, така че в крайна сметка той отстъпи.

Стаичката бе толкова малка, че не можех да затворя вратата, докато седях на края на леглото, така че виждах потока хора през покоите на принца. Не видях обаче нищо интересно до пристигането на Осезаващата котерия — Любезен, Уеб, менестрелът Кокъл и Пъргав. Когато влязоха, Предан седеше на масата и тихо репетираше речта си. След като слугата ги въведе и беше освободен, принцът остави свитъка настрана с видимо облекчение. Котаракът на Любезен влезе след него и моментално се настани на леглото на принца. Сякаш никой не го забеляза.

Уеб ме погледна смаяно, преди да се обърне към принца.

— Горещо е наред, ваше височество. — Стори ми се странно приветствие, докато не се сетих, че предава думите на Риск. — Не се виждат никакви кораби, освен нашите.

— Отлично — одобри принцът, преди да обърне внимание на останалите. — Как е котаракът ти, Любезен?

Любезен вдигна ръка. Ръкавът се смъкна и разкри подута червена драскотина.

— Отегчен. И раздражен от теснотията. Ще се радва, когато отново стъпим на твърда земя.

Всички Осезаваци се разсмяха снизходително, както родители биха се засмели на капризите на малко дете. Отбелязах си колко непринудени изглеждат в присъствието на принца. Единствено Пъргав сякаш си оставаше донякъде скован, но това може би се дължеше или на присъствието ми, или на разликата в годините между него и останалите. Спомних си, че по същия начин се държаха благородниците на Искрен с него, и си помислих, че тази естествена близост е много по-ценна от реверансите и поклоните на ласкателите на Славен.

Затова и не изглеждаше твърде странно, когато Уеб погледна към мен и попита:

— И Том Беджърлок ли ще се присъедини към нас, принце?

В думите му се криеха два въпроса. Дали съм дошъл, за да призная своето Осезание и вероятно самоличността си? И дали ще се присъединя към тяхната „котерия“? Затаих дъх.

— Не точно, Уеб — отвърна Предан. — Той се грижи за Шишко. Разбрах, че си го сменил през нощта, за да може Беджърлок да си почине малко, за което ти благодаря. Шишко обаче започна да кашля от стоенето навън и има треска. Компанията на Беджърлок му действа успокояващо и затова той се съгласи да остане с него.

— А. Разбирам. Е, Шишко, съжалявам да чуя, че си болен.

И се приближи и надникна през вратата. На масата зад него останалите от котерията продължиха тихия си разговор. Пъргав гледаше неспокойно Уеб. Увит в одеяла и забил поглед в стената, Шишко сякаш почти не го забелязваше. Дори музиката му бе глуха и тиха, сякаш не му стигаше енергия да я поддържа. Уеб ме докосна по рамото и заговори тихо:

— С удоволствие ще го наглеждам и тази нощ, ако искаш да си починеш. Междувременно... — обърна се и направи знак на Пъргав, който се начумери, — оставям моя „паж“ при теб. Несъмнено имате много неща за обсъждане, а и ако трябва да помага нещо за Шишко, сигурен съм, че ще е полезен. Нали така, момко?

Пъргав бе в доста сложно положение и много добре го осъзнаваше. Пристъпи като бито куче и застана до Уеб със сведен поглед.

— Да, господине. — Вдигна очи към мен и не харесах онова, което видях в тях. Беше страх, примесен с неприязън, а нямах

чувството, че съм заслужил с каквото и да било подобни емоции.

— Пъргав — каза Уеб и момчето отново се обърна към него. Уеб продължи тихо, така че да го чуваме само двамата: — Всичко ще е наред. Повярвай ми. Том иска да е сигурен, че ще продължиш обучението си, докато си на кораба. Това е всичко.

— Всъщност има и още — казах неохотно и това накара и двамата да вперят поглед в мен. Уеб повдигна вежда. Заговорих бавно: — Дадох дума, че ще поставя живота си между теб и всяка опасност, която те грози. Обещах, че ще направя всичко по силите си, за да те върна жив и здрав у дома, когато всичко това свърши.

— Ами ако не желая да се върна у дома, след като всичко свърши? — дръзко и високо попита Пъргав. По-скоро усетих, отколкото видях, че принцът ни слуша. А после момчето добави възмутено: — Чакайте! Как така сте разговаряли с баща ми? Няма как да пратите вест и да получите отговор. Лъжете.

Бавно вдишах през носа. Изчаках да се овладея и заговорих спокойно и все така тихо:

— Не. Не лъжа. Пратих обещанието си на семейството ти. Не съм казал, че са отговорили. Въпреки това смятам, че съм дал дума.

— Но няма как да сте... — възрази той, но този път по-тихо. Уеб го погледна неодобрително. Намръщих се. Уеб погледна неодобрително и мен, но посрещнах погледа му спокойно. Бях обещал да опазя момчето живо и да го върна у дома. Това обаче не означаваше, че трябва да търпя обидите му.

— Май се очертава дълго пътуване и за двама ви — отбеляза Уеб. — Ще ви оставя и се надявам, че и двамата ще се научите да извличате най-доброто от компанията си. Сигурен съм, че всеки от вас има какво да предложи на другия. Но ще го оцените единствено ако го откриете сами.

— Студено ми е — изстена Шишко, с което ме спаси от лекцията на Уеб.

— Ето и първата ти задача — рекох безцеремонно на Пъргав. — Питай слугата на принца къде можеш да намериш още две одеяла. Вълнени. И му донеси вода.

Носенето на неща за слабоумен очевидно оскърбяваше достойнството му, но явно бе за предпочитане пред това да остане при мен. След като Пъргав излезе, Уеб въздъхна и каза:

— Да. Тя ще е единственият мост, по който можеш да стигнеш до момчето, Том. А то има нужда да стигнеш до него. Чак сега го осъзнавам. Избягало е от дома си, избяга и от теб. Трябва да спре да бяга, иначе никога няма да се научи да спре и да се изправи срещу проблемите си.

Значи си мислеше, че съм един от проблемите на Пъргав?

— Ще се заема с него — казах.

Уеб въздъхна уморено.

— Е, тогава го оставям на теб.

Върна се при масата и се включи в разговора на Осезаващата котерия. След малко те си тръгнаха и принцът отново започна да репетира речта си. Когато Пъргав се върна с одеялата и водата, вече бях преровил колекцията свитъци на Предан и бях подбрал няколко, които смятах, че ще бъдат от полза за сина на Бърич. За своя изненада открих някои, които не бях виждал: явно Сенч се бе сдобил с тях непосредствено преди заминаването ни. Занимавах се с обществото и обичаите на Външните острови. Избрах по-простите за Пъргав.

Треската на Шишко се засилваше. Колкото повече се качваше температурата му, толкова по-фантастична ставаше музиката. Все още не бе ял нищо, но поне бе изгубил воля да се съпротивлява, когато доближих чашата до устата му и се погрижих да я изпие цялата. Увих го в одеялата и за кой ли път се зачудих как така като изгаряш от треска, си мислиш, че ти е студено.

Вдигнах глава. Пъргав ни гледаше с отвращение.

— Мирише гадно — оплака се в отговор на неодобрителния ми поглед.

— Болен е. — Посочих пода и заех мястото си на леглото на Шишко. — Сядай тук. И чети на глас, но тихо, от ей онзи свитък. Не — онзи с орфания край. Да, точно той.

— За какво е? — ненужно попита той, докато го развързваше.

— Описание на историята и жителите на Външните острови.

— Защо трябва да го чета?

Заизброявах на пръсти.

— Защото трябва да упражняваш четенето си. Защото пътуваш натам и следва да знаеш нещо за тамошните жители, за да не посрамиш своя принц. Защото историята на Шестте херцогства е тясно свързана с историята на Външните острови. И защото аз така казвам.

Той сведе поглед, но не усетих смекчаване на отношението му към мен. Наложих се да го подканя още веднъж, за да започне да чете. Но щом започна, май му стана интересно. Ритъмът на момчешкия глас бе успокояващ. Оставих мислите си да се зареят по звука, почти без да долавят смисъла на думите.

Все още четеше, когато влезе Сенч. Престорих се, че не обръщам внимание на стареца, докато тихо се съветваше с принца. После Предан ме докосна с Умението си.

Сенч иска да освободиш Пъргав за известно време, за да говорим спокойно.

Момент.

Кимнах уж на онова, което четеше Пъргав, и когато той спря да си поеме дъх, го докоснах по рамото.

— За днес достатъчно. Можеш да вървиш. Утре те чакам отново тук.

— Да, господине.

В гласа му нямаше радостно очакване, нито примирение. А само равнодушно потвърждение. Потиснах въздишката си. Пъргав отиде до принца, поклони се и Предан го освободи. По мое внушение чрез Умението Предан му каза, че смята образованието за желателно предимство за всеки и че също желае да го вижда всеки ден на уроците. Получи същото равнодушно съгласие, след което Пъргав излезе.

Вратата още не се беше затворила, а Сенч вече бе до мен.

— Как е? — попита сериозно и докосна лицето на Шишко.

— Тресе го и кашля. Пие вода, но не е хапнал нищо.

Сенч опипа гърлото на Шишко, пипна и челото му. После попита:

— Откога не е ял?

— Поне от два дни.

— Е, значи трябва да започнем с това. Да го нахраним. Солени супи с меко месо и зеленчуци.

Кимнах, но Шишко изстена и обърна лице към стената. Музиката му се рееше странно и като че ли избледняваше в далечината, сякаш изтичаше към някакво място, до което не можех да стигна.

Сенч ме докосна по китката и прекъсна мислите ми.

Какво му направи нощес? Как мислиш, ти ли причини разболяването му?

Въпросът му ме изуми и отговорих на глас:

— Не. Според мен това е просто резултат от морската болест, стоенето на палубата под дъжда и липсата на храна.

Шишко като че ли усети, че разговаряме чрез Умението. Обърна глава към нас и ме погледна сърдито. После отново затвори очи.

Сенч се отдръпна и ми направи знак да го последвам. Настани се на тапицираната пейка под един от прозорците и ми посочи да седна до него. Принцът ни погледна с любопитство.

— Странно, че шепненето може да е най-добрият начин това да си остане само между нас. — Посочи към прозореца, сякаш ме караше да видя нещо. Наведох се напред и кимнах, а той се усмихна и заговори в ухото ми: — Снощи не можех да заспя. Заех се да упражнявам Умението си. Струва ми се, че съм станал по-възприемчив. Музиката на Шишко бе силна и дива. После усетих нещо... някого. Реших, че си ти. Но имаше и нечие друго присъствие, някой, когото съм зървал и преди. Ставаше по-силно, по-властно. После музиката на Шишко се успокои.

Част от мен бе изумена, че Сенч е достатъчно силен в Умението, за да усети каквото и да било. Не мислех достатъчно бързо и дълго мълчах, преди да попитам невинно:

— Друго присъствие ли?

Сенч се ухили до уши.

— Копривка, струва ми се. По този начин ли я включваш в котерията?

— Не съвсем — отвърнах.

И това издаване на тайната ми бе като рухване на стена. Негодувах, но в същото време не можех да отрека облекчението, което изпитах. Изведнъж осъзнах, че съм уморен от тайните си. Твърде уморен, за да ги пазя повече. Нека знае за Копривка и силата ѝ. Това не означаваше, че ще позволя да бъде използвана.

— Помолих я за услуга. Трябваше да ѝ кажа, че Пъргав е в безопасност и че ще го наглеждам. Преди да тръгнем от Бъкип ѝ бях казал, че момчето се прибира у дома, защото така си мислех, че ще направи. Когато открих, че е на кораба с Уeb... не можех да я оставя в напрежение и да се чуди дали брат ѝ не лежи мъртъв в някоя канавка.

— Разбира се, че не — промърмори Сенч. Очите му блестяха от глад за информация. Утолих го.

— В замяна я помолих да успокои кошмара на Шишко. Изглежда много Умела в контролирането на собствените си сънища. А снощи показа, че е способна да контролира и чужди.

Наблюдавах лицето му толкова внимателно, колкото и той моето. Видях как размишлява за възможното използване на подобно нещо; видях как очите му заискриха, когато се досети какво могъщо оръжие би могло да е то. Да имаш контрол върху образите в човешкия ум, да насочваш мислите към нещо мрачно и обезкуражаващо или към приятно и въодушевяващо... имаше ли нещо невъзможно за подобен инструмент? Можеш да подлудиш човек с постоянни кошмари, да насърчиш брачен съюз въз основа на романтични сънища или да го отровиш чрез подозрения.

— Не — казах тихо. — Копривка не осъзнава силата на способностите си. Дори не знае, че това е Умение. Няма да я доведе в котерията, Сенч.

И пуснах най-хитроумната лъжа, която можех да измисля за толкова кратко време. Ако знаеше, старият убиец би се гордял с мен.

— Ще работи най-добре за нас като единак, без да съзнава важността на онова, което върши. Така ще е по-лесна за контролиране. Също като мен, когато работех като нищо неподозиращ младеж.

Сенч кимна сериозно, без да си прави труда да отрича думите ми. И тогава видях една слабост у моя наставник. Беше ме обичал и въпреки това ме бе използвал и бе позволявал да бъда използван. Може би по същия начин, по който е бил използван и самият той. Не се досети, че ще спестя на Копривка подобна участ.

— Радвам се, че си разбрал, че това е за добро — рече той одобрително.

— Какво гледате? — любопитно попита принцът, стана и дойде при нас. Сенч отговори някаква глупост: че си правим номера с очите — първо гледаме корабите как се движат по водата, а после примигваме и се мъчим да си представим, че водата се движи под тях.

— А за какво искаше да говориш насаме с нас? — попита принцът.

Сенч пое дъх и почти видях как се мъчи да измисли тема.

— Мисля, че нещата се подредиха отлично. Фиц и Шишко са тук, така че сме цялата котерия. Мисля, че трябва да пуснем слух, че Шишко много се е привързал към Фиц и иска да е с него. Така няма да изглежда странно, че прост гвардеец се върти толкова близко около принца, дори след като здравето на Шишко се подобри.

— Вече не го ли обсъждахме това? — попита принцът.

— Така ли? Хм. Май да. Простете отплеснатия ум на един старец, принце.

Предан изсумтя скептично. Тактично се оттеглих при Шишко.

Треската му изобщо не бе отслабнала. Сенч повика слуга и му поръча храните, които според него щяха да помогнат най-добре на Шишко. Помислих си за спривавата готвачка и съжалих момчето, което трябваше да изпълни заповедта. То се върна доста бързо с купичка гореща вода с парче солено месо на дъното. Сенч се вбеси и прати втори слуга със строги и точни поръчки. Успях да накарам Шишко да пийне чиста вода и се заслушах тревожно как дишането му става все по-тежко.

Храната пристигна. Вторият опит на готвачката бе доста по-добър и успях да дам на Шишко няколко лъжички. Гърлото му бе възпалено и го болеше, така че храненето се оказа много бавно. По заповед на Сенч готвачката бе пратила храна и за мен.

Това се превърна в обичайна практика. Беше приятно да ям, без да се налага да бързам и да се състезавам с останалите гвардейци, но пък това ме изолираше от разговори с когото и да било, освен с Шишко, Сенч и Предан. През първата нощ в каютата на принца се надявах да се наспя. Шишко бе спокоен, не се мяташе и не стенеше. Осмелих се да се надявам, че ще кротува до съмване. Постелката ми заемаше цялото пространство от прага до шкафа му. Затворих очи, копнеейки също да си почина, но вместо това поех дълбоко дъх... и се гмурнах в съня на Шишко.

Не беше сам. Котето-Шишко се бе настанило в средата на голямото легло върху възглавницата си, а Копривка тихо обикаляше малката стая. Тананикаше си, сгъваше разхвърляни дрехи и прибираше прибори за хранене в шкафовете. Когато приключи, стаичката бе подредена и чиста.

— Ето — каза тя на гледащото я коте. — Всичко е наред. Всичко е на мястото си, както трябва. И ти си в безопасност. Сладки сънища,

мъник.

Повдигна се на пръсти да духне лампата. Внезапно изпитах странно усещане. Знаех, че това е Копривка, но сега я възприемах през очите на Шишко като дребна яка жена с дълга вързана на кок посивяваща коса и дълбоки бръчки по лицето. Майка му, осъзнах и разбрах, че го е родила много късно. Изглеждаше по-скоро като негова баба.

После сънят на Шишко се отдалечи, сякаш го наблюдавах от прозорец в далечината. Огледах се. Бяхме на хълма. Около разтопената кула лежах мъртви бодливи храсти. Копривка стоеше до мен.

— Аз правя това за него, не ти — каза ми рязко. — Никой не бива да търпи сънища с толкова много страх в тях.

— Ядосана ли си ми? — попитах я. Ужасявах се от отговора.

Тя не ме погледна. Изведнъж помежду ни задуха студен вятър. Тя заговори през него.

— Какво означават онези думи, които ми каза да предам на баща си? Наистина ли си такъв коварен звяр, Сенковълк, че ми казваш нещо, което да разкъса сърцето му?

Да. Не. Нямах верен отговор. Опитах се да кажа, че никога не бих искал да го нараня. Но дали бе вярно? Беше взел Моли за жена. Смятаха, че съм мъртъв; никой от тях не искаше да ме засегне. Но въпреки това той ми я бе отнел. И бе отгледал дъщеря ми в безопасност и здрава. Да. Вярно бе, и му бях благодарен за това. Но не изпитвах благодарност, че винаги ще вижда неговото лице, когато чуе думата „тате“.

— Ти сама ги поиска — казах и чух колко грубо прозвуча гласът ми.

— И също като желанията в старите приказки, ти ми даде каквото исках и то разби сърцето ми.

— Какво е станало?

Не ѝ се искаше да ми казва, но все пак го направи.

— Казах му, че съм сънувала и в съня ми вълк с бодли на муцуната ми е обещал да пази Пъргав и да го върне жив и здрав у дома. И му предадох думите ти. „Правя онова, което ти направи навремето. Закрилям и напътствам сина ти. Ще поставя живота си между него и всяка опасност, която го грози. И когато изпълня задачата си, ще го върна у дома при теб“.

— И?

— Майка месеше хляб и каза да не споменавам Пъргав, ако нямам какво да кажа, освен глупости и измислици. Но беше с гръб към масата, където седях с татко. А той се облещи, после падна от стола и остана да лежи неподвижен като труп. Помислих си, че е умрял. Отнесохме го в леглото. Страхувахме се от най-лошото. Майка бе ужасена и го питаше къде го боли. Но той не отговори. Само скри лицето си с ръце, сви се като бито куче и се разплака. Плака цял ден и не ни каза нито дума. А когато вечерта си легнахме, го чух да става. Надникнах от тавана. Обличаше се за път. Мама го държеше за ръката и го молеше да не тръгва. А той й каза: „Жено, нямаш представа какво сме направили, а аз нямах кураж да ти кажа. Аз съм страхливец. Винаги съм бил страхливец“. И излезе.

За един ужасен миг си представих Моли отритната и изоставена. Беше ужасно.

— Къде отиде? — успях да попитам.

— Предполагам, че идва при теб. Където и да си. — Думите й бяха резки, но долових в тях надежда. Надежда, че някой знае накъде е тръгнал баща й и защо. Наложих се да й я отнема.

— Невъзможно. Но мисля, че знам къде е отишъл, и ми се струва, че скоро ще се върне.

В Бъкип, помислих си. Бърич беше директен човек. Щеше да иде в Бъкип с надеждата да притисне Сенч и да го разпита. Вместо него щеше да намери Кетрикен. И тя щеше да му разкаже. Точно както беше разказала на Предан кой съм. Защото вярваше, че хората трябва да знаят истината дори ако това ги наранява.

Още размишлявах върху тази сцена, когато Копривка заговори отново.

— Какво направих? — попита. Въпросът й не бе риторичен. — Мислех си, че съм страшно хитра. Въобразих си, че мога да се спазаря с теб и да прибера брат си жив и здрав у дома. А вместо това... какво направих? Какво си ти? Злото ли ни желаеш? Мразиш баща ми ли? — И попита с още по-голям ужас: — Брат ми да не би по някакъв начин да е във властта ти?

— Моля те, не се страхувай от мен. Няма причина да се боиш — побързах да кажа и се запитах дали всъщност е така.

— Пъргав е в безопасност и обещавам, че ще направя всичко по силите си да го върна колкото се може по-скоро.

Млъкнах. Какво можех да й кажа? Дъщеря ми изобщо не бе глупава. Няколко непредпазливи намека и щеше да разгадае цялата мистерия. И тогава най-вероятно щях да я изгубя завинаги.

— Познавах баща ти преди много години. Бяхме близки. Но взех решения, които бяха против принципите му, така че се разделихме. Дълго време той вярваше, че съм мъртъв. А след като е чул онези думи от теб, знае, че не съм. И тъй като никога не съм се връщал при него, сега смята, че е извършил голяма несправедливост към мен. А това не е така. Но ако познаваш добре баща си, ще разбереш, че ще го водят собствените му представи по този въпрос.

— Познавал си баща ми преди много години? А познаваш ли и майка ми?

— Познавах го много преди да се родиш.

Не беше точно лъжа, но все пак си оставаше измама. Оставих я да се заблуди.

— И затова думите ми не й говореха нищо — тихо заключи Копривка.

— Да — потвърдих и попитах предпазливо: — Тя добре ли е?

— Разбира се, че не! — Наистина се ядоса на глупостта ми. — Крещеше след него, когато замина, а после взе да ни разправя, че изобщо не е трябвало да се омъжва за такъв твърдоглавец. Стотици пъти ме попита какво съм казала и стотици пъти й разказах „съня“ си. Малко ми оставаше да й разкажа всичко, което знам за теб. Но това нямаше да помогне, нали? Защото никога не те е познавала.

За един смразяващ миг видях картината през очите на Копривка. Моли стои пред къщата, на пътя. Косата й се вее. Опитва се да спре Бърич, размахва юмрук след него. Най-малкият й син, шестгодишен, се е вкопчил в полата й и хлипа ужасен — как така баща му ще напуска майка му? Слънцето залязва и хвърля кървави отблясъци. „Ах, ти, сляп стар глупак! — крещи Моли сред съпруга си. — Ще се изгубиш, ще те обера! Никога няма да се върнеш при нас!“ Но единственият отговор е отдалечаващото се чаткане на копита.

Когато Копривка се извърна от попарващия спомен, вече не бяхме на хълма с разтопената кула. Вместо това се намирахме на таван. Вълчите ми уши почти опираха ниските греди. Тя седеше в

леглото си, свила колене до гърдите си. Зад завесата, която ни отделяше от останалото помещение, се чуваше дишането на братята й. Един от тях се размърда и извика насън. Тази нощ никой в къщата не спеше спокойно.

Отчаяно ми се искаше да я помоля да не казва нито дума за мен на Моли. Не смеех обаче, защото тогава щеше да е сигурна, че съм излъгал. Запитах се дали вече не подозира за съществуването на някаква връзка между мен и майка й. Не й бях отговорил направо.

— Не вярвам баща ти да отсъства дълго. Когато се върне, нали ще ми кажеш, за да престана да се безпокоя?

— Ако се върне — тихо рече тя и изведнъж разбрах, че Моли е изказала на глас съвсем реалните страхове на семейството. Сега Копривка говореше с неохота, сякаш казването на истината правеше страховете още по-реални. — Вече го обраха и пребиха, когато замина сам да търси Пъргав. Така и не го призна, но всички знаем какво се е случило. Въпреки това отново излезе сам.

— Типично за Бърич — рекох. Не смеех да кажа онова, на което се надявах в сърцето си — че е избрал кон, който познава добре. Макар че никога нямаше да използва Осезанието си, за да говори с коня, това не пречеше на животните, с които работеше, да общуват с него.

— Типично за баща ми — съгласи се тя, едновременно с гордост и мъка. И изведнъж стените на стаята започнаха да се стичат като изписани с мастило букви, когато върху тях паднат сълзи. Сънят ми избледня. Когато отворих очи, се взирах в тъмния ъгъл на каютата, без да виждам нищо.

През последвалите скучни и дълги досадни дни и нощи състоянието на Шишко почти не се промени. Случваше се да се оправи, но после отново започваше да кашля и вдигаше температура. Истинското разболяване бе прогонило страха му от морската болест, но не намирах нищо успокоително в това. Неведнъж потърсих помощта на Копривка да прогони трескавите му кошмари, преди да са внесли смут в екипажа. Моряците са суеверен народ. Под влиянието на Шишко сънуваха един и същи кошмар и когато сравниха спомените си, решиха, че това е предупреждение от боговете. Случи се само веднъж, но почти се стигна до бунт.

С Копривка работех по-тясно и по-често в сънищата, отколкото ми се искаше. Тя не отвори повече дума за Бърич и аз не я питах, макар

да знаех, че и двамата броим дните, откакто бе заминал. Знаех, че ако има вести от него, ще ги сподели. Отсъствието му от живота ѝ отвори място за мен. С неохота чувствах как връзката ни се засилва, докато накрая не започнах да я усещам през цялото време. Без да разбере, тя ме учеше как да се промъквам в сънищата на Шишко и да ги манипулирам, как внимателно да ги насочвам към успокояващи образи. Не се справях така добре като нея. Моята намеса бе по-скоро внушение, докато тя просто подреждаше сънищата.

На два пъти почувствах, че Сенч ни наблюдава. Това ме дразнеше, но нямаше какво да направя, понеже ако му обърнех внимание, Копривка също щеше да го усети. Но имах полза и от игнорирането му, тъй като той ставаше все по-дързък и виждах как набира сила в Умението. Дали не го осъзнаваше, или го криеше от мен? Задавах си този въпрос, но не го попитах направо.

Морските пътешествия никога не са ми харесвали. В морето всичко е едно и също. След няколко дни каютата на принца ми се струваше толкова тясна и претъпкана, колкото и трюмът, където бяха наблъскани другарите ми гвардейци. Еднообразната храна, безкрайното люлеене и безпокойството ми за Шишко не помагаша особено за приповдигане на духа ми. А и без това слабата ни котерия не постигаше много по време на уроците.

Пъргав продължаваше да идва всеки ден. Четеше на глас, придобиваше знания за Външните острови и опресняваше моите. В края на всеки урок го разпитвах, за да съм сигурен, че е усвоил прочетеното, а не само е прекарал текста през очите и устата си. Имаше добра памет и също зададе няколко въпроса. Рядко бе любезен, но се подчиняваше на учителя си, а засега не исках нищо повече. За Шишко присъствието му сякаш бе успокояващо, защото се отпускате и челото му се изглаждаше, докато го слушаше. Говореше малко и дишаше тежко, понякога получаваше пристъпи на кашлица. Храненето изтощаваше и двамата ни. Шкембето му се смали и под малките му очи се появиха тъмни петна. Беше сериозно болен и сърцето ми се късаше от това как примирено приема мизерното си състояние. Беше убеден, че умира, и дори в съня му не можех напълно да премахна тези мисли от главата му.

Предан не можеше да ми помогне в това. Принцът правеше всичко по силите си и наистина бе привързан към Шишко.

Но беше на петнадесет години и в много отношения си оставаше момче. При това момче, ухажвано от благородници, които всеки ден измисляха поводи да си осигурят компанията му. Вече свободни от аскетичните правила на Кетрикен, те измисляха всякакви забави и начини да му се подмажат. Лодките сновяха между корабите на сватбения ни флот и не само докарваха благородници, но и често откарваха Предан и Сенч до другите кораби, за да се насладят на поредното вино, стих или песен. Подобни развлечения трябваше да го разсеят от скуката на пътуването и наистина успяваха доста добре, но пък това караше Предан да разпределя благоволенията си между благородниците. От друга страна, успехът на управлението му щеше да се гради на съюзите, които оформяше сега, и трудно можеше да откаже покана. Въпреки това се дразнех, когато виждах с каква лекота зарязва болния си слуга.

Уеб бе единствената ми утеха. Идваше всеки ден и тихо ми предлагаше да наглежда Шишко, за да имам малко време за себе си. Естествено, не можех да се отпусна напълно. Продължавах да следя Шишко чрез Умението, за да не ни повлече в някой див и изпълнен със страх сън. Но поне можех да изляза от тясната каюта, да се разходя по палубата и да усетя вятъра в лицето си. Което обаче ми пречеше да говоря с Уеб. А много ми се искаше да говоря с него, и не само заради Сенч. Все повече и повече се впечатлявах от спокойната му увереност и добротата му. Имах чувството, че търси вниманието ми, но не както благородниците търсеха вниманието на Предан, а като Бърич, когато искаше да спечели някой кон. И това работеше, макар да си давах сметка за действията му. С всеки ден изпитвах все по-малко предпазливост и подозрителност към него. Вече не ми се виждаше заплаха, че знае кой съм в действителност. А по-скоро нещо като утеха. Имах куп въпроси и копнеех да му ги задам. Колцина от Старата кръв знаеха, че Фицрицарин е жив? И че аз съм Фицрицарин? И в същото време не смеех да произнеса тези въпроси пред Шишко дори когато беше унесен в трескавите си сънища. Като едното нищо можеше да повтори думите ми, било на глас, било насън.

Една вечер, когато принцът и Сенч се върнаха от поредното късно забавление, изчаках Предан да освободи слугите и двамата със Сенч да седнат да поговорят на чаша вино до прозореца. Оставих Шишко, отидох до масата и се обърнах към Предан без предисловия.

— Уеб споделял ли е с теб, че знае, че съм Фицрицарин?

Изумлението му беше достатъчно красноречив отговор.

— Трябваше ли да го научава? — изръмжа ми Сенч.

— Има ли причина да ми се спестява подобно нещо? — попита принцът малко по-остро, отколкото очаквах.

— Само една: че това няма нищо общо с настоящата ни мисия. Бих предпочел да останете съсредоточен върху по-належащите въпроси, принц Предан — сдържано рече Сенч.

— Съветник Сенч, може би ще ми позволите сам да решавам кои въпроси са належащи за мен?

Острият тон на Предан ми показа, че тази тема е била дискутирана и преди.

— Значи никой друг от твоята Осезаваща котерия с нищо не показва, че знае кой съм?

Принцът се поколеба, после каза:

— Никой. От време на време става дума за Осезаващото копеле. Уеб пръв заговори на тази тема. Но я повдига по същия начин, по който ни учи на историята и преданията на Осезаващите. Първо говори, след което ни задава въпроси, които ни помагат да разберем въпроса по-пълно. Никога не е говорил за Фицрицарин по друг начин, освен като за историческа фигура.

Малко изнервящо е да чуеш, че си „историческа фигура“. Сенч заговори, преди съвсем да се смутя.

— Значи Уеб официално учи Осезаващата котерия? История, предания... какво друго?

— Обноски. Разказва стари истории за Осезаващи и животни. И как да се подготвиш, преди да започнеш търсене на партньор. Мисля, че останалите знаят всичко това от деца, но той го прави заради мен и Пъргав. Но въпреки това всички го слушат внимателно. Особено Кокъл, менестрелът. Мисля, че Уеб знае много легенди, които са на път да бъдат изгубени завинаги, и ни ги предава, за да можем да ги запазим и предадем нататък.

Кимнах.

— Когато са започнали гоненията срещу общностите на Осезаващите, хората от Старата кръв е трябвало да скрият традициите и знанията си. И е било неизбежно да предадат на децата си част от тях.

— Защо според теб Уеб говори за Фицрицарин? — замислено попита Сенч.

Наблюдавах как Предан обмисля внимателно въпроса, точно както Сенч навремето ме бе учил да преценявам всяко действие на околните. Какво може да спечели от това? Кой се излага на опасност?

— Възможно е да подозира, че знам. Но не мисля, че е така. Може би повдига темата пред Осезаващата котерия, за да ни накара да се замислим над въпроса каква е разликата между Осезаващ и не-Осезаващ владетел? Какви биха били последствията за Шестте херцогства, ако Фиц бе дошъл на власт навремето, вместо да бъде екзекутиран заради магията му? Как ще се отрази на Шестте херцогства, ако някога настъпят по-благоприятни времена и мога да разкрия, че съм от Старата кръв? Какво ще спечелят всичките ми поданици, ако имат Осезаващ владетел? И как Осезаващата ми котерия може да помага на управлението ми?

— На управлението ти? — остро попита Сенч. — Нима амбициите им толкова много ни изпреварват? Споменаха, че искат да помогнат на мисията ти, да покажат на Шестте херцогства, че Осезанието може да се използва и за добри цели. Нима смятат да продължат и след това да са твои съветници?

Предан се намръщи.

— Разбира се.

Старецът свъси раздражено вежди. Намесих се.

— Струва ми се естествено да са, особено ако усилията им наистина помогнат на принца в мисията му. Да бъдат използвани и после захвърлени като безполезни не е проява на политическата мъдрост, на която си ме учил.

Сенч все така се мръщеше.

— Ами... ако наистина се покажат полезни, ще очакват някакво възнаграждение.

Принцът заговори спокойно, но усещах как гневът му расте.

— А какво според теб би трябвало да поискат, ако бяха Умела котерия? — Толкова приличаше на Сенч, докато задаваше този въпрос-капан, че едва не се разсмях.

Сенч се наежи.

— Но това е нещо съвсем различно. Умението е твоя наследствена магия, при това е неимоверно по-силна от Осезанието.

Да се обвържеш с котерията си и да приемеш съвета и приятелството на членовете ѝ е нещо, което трябва да се очаква. — И изведнъж млъкна.

Предан бавно кимна.

— Старата кръв също е моя наследствена магия. И подозирам, че в нея има много повече, отколкото знаем. Да, Сенч, аз наистина съм свързан с приятелство и доверие с онези, с които споделям тази магия. Това е, както сам каза, нещо очаквано.

Сенч отвори уста да възрази, но я затвори. След малко пак я отвори, но отново спря. Когато най-сетне проговори, в гласа му имаше раздражение, примесено с възхищение.

— Добре. Разбирам логиката ти. Това не означава, че съм съгласен със заключението, но я следвам.

— Това е всичко, което искам — отвърна принцът и в думите му чух ехото на бъдещия монарх.

Сенч обърна късогледите си очи към мен.

— И защо изобщо повдигна тази тема? — попита сърдито, сякаш нарочно бях станал причина за караницата им.

— Защото трябва да знам какво иска Уеб от мен. Усещам, че се опитва да спечели доверието ми. Защо?

На борда на кораб не съществува истинска тишина. Непрекъснато текат разговори между дърво и вода, платна и вятър. Известно време в каютата се чуваха само тези звуци. Накрая Предан изсумтя:

— Колкото и малко вероятно да ти се струва, Фиц, може би просто иска да сте приятели. Не виждам какво може да спечели.

— Владее тайна — кисело рече Сенч. — А владееенето на тайна винаги означава власт.

— И опасност — възрази принцът. — Разкриването на тази тайна е опасно колкото за Фиц, толкова и за Уеб. Само си помисли какво ще последва, ако го направи. Нима това няма да постави под въпрос управлението ми? Нима някои благородници няма да се обърнат срещу кралицата, разярени, че е криела тази тайна от тях и е запазила живота на Фиц? — И добави по-тихо: — Не забравяй, че като разкрива на Фиц, че знае кой е, Уеб също се излага на риск. Някои хора биха убили, за да запазят подобна тайна.

Гледах как Сенч обмисля думите.

— Вярно, заплахата за управлението ти е не по-малка от тази за Фиц — съгласи се накрая. — Прав си. За Уеб е най-добре да запази тайната. Докато управлението ти е благосклонно към Осезаващите, те нямат интерес да те свалят от трона. Ами ако се обърнеш срещу тях? Тогава какво?

— Наистина, тогава какво? — насмешливо попита принцът. — Сенч, запитай се онова, което така често питаш мен. Какво ще стане след това? Ако майка ми и аз бъдем свалени, кой ще вземе властта? Естествено, онези, които са ни свалили. И те ще са врагове на Осезаващите, по-жестоки от всички, срещу които са се изправяли някога хората от Старата кръв. Не. Мисля, че тайната на Фиц е в безопасност. Нещо повече, мисля, че би трябвало да изостави предпазливостта си и да се сприятели с Уеб.

Кимнах, но се питах защо подобна идея ме прави толкова неспокоен.

— Въпреки това не виждам особена полза от тази Осезаваща котерия — промърмори Сенч.

— Нима? Тогава защо всеки ден ме питаш какво е видяла птицата на Уеб? Нима не ти е по-спокойно да знаеш, че всички кораби, които показва на Уеб, са на почтени търговци и рибари? А и само си помисли какви новини ни донесе днес. Отлетяла е до пристанището на Цайлиг и Уеб е гледал през очите ѝ. Не е видяла струпване на хора като за битка или някакво предателство. Вярно, градът е претърпан, но като че ли в него цари празничен дух. Това не те ли успокоява?

— Всъщност да. Но не чак толкова, като се има предвид колко лесно може да се прикрие едно предателство.

Шишко се обърна и измърмори нещо и аз намерих повод да ги оставя. Скоро Сенч се оттегли в каютата си, принцът си легна, а аз се настаних на постелката си до койката на Шишко. Помислих си за Уеб и Риск и се опитах да си представя как изглежда океанът и Външните острови през очите на птица. Но преди въображението да ме погълне изцяло, ме обхвана мъка и копнеж по Нощни очи. Тази нощ сънувах свои собствени сънища и те бяха за вълци, ловуващи по хълмове с изсъхнала от лятното слънце трева.

ГЛАВА 8

ХЕТГУРДЪТ

Ето как било. Еда и Ел се съвкупили в мрака, но той не спечелил благоволения ѝ. После тя родила сушата, а родилните ѝ води се превърнали в морето. Сушата била безформена, глина и мъртвило, докато Еда не я взела в ръцете си. Една по една започнала да оформя руните на тайното си име, както и на името на Ел. Изписала божие то име с Божиите руни, като ги подредила грижливо в океана. А Ел гледал всичко това.

Но когато поискал също да вземе глина и да направи свои руни, Еда не му позволила. „Ти ми даде само поток течност от тялото си като семе, за да се получи всичко това. Плътта дойде от мен. Така че вземи само каквото е твое и се задоволи с него“.

Ел не се задоволил с това. Затова създал за себе си мъжете, дал им кораби и ги пуснал по морската шир. Засмял се и рекъл: „Твърде са много, за да ги следи всичките. Скоро ще вървят по сушата ѝ и ще я оформят както ми се хареса, така че да изписва моето име вместо нейното“.

Но Еда вече била мислила за това. И когато стигнали сушата, мъжете открили жените на Еда, които вече вървели по нея, отглеждали плодове и зърно и умножавали стадата. И жените не позволили на мъжете да оформят сушата, нито дори да живеят дълго на нея. Вместо това им казали: „Ще ви позволим да ни дадете саламурата от слабините ви, с която ще оформим плът като нашата. Но родената от Еда суша никога не ще принадлежи на вашите синове, а само на дъщерите ни“.

Раждането на света, както се разказва от бардовете на Външните острови

Въпреки опасенията на Сенч птицата на Уеб му бе показала вярно какво да очакваме. На следващата сутрин наблюдателят извика, че е забелязал суша, и следобед най-близките от Външните острови вече минаваха покрай левия ни борд. Еднообразният морски пейзаж, който бяхме гледали толкова дълго, се разнообрази със зелени брегове, малки къщи и рибарски лодки. Опитах се да убедя Шишко да стане и да излезе на палубата, за да види колко близко е края на пътуването ни, но той не се поддаде на изкушението.

— Не е къщи — изстена отчаяно. — Много сме далеч от къщи и никога няма да се върнем там. Никога.

И ми обърна гръб, и се разкашля.

Все пак киселото му настроение не помрачи облекчението ми. Бях убеден, че щом стъпи на сушата, ще възвърне и здравето, и духа си. Очакването, че скоро ще слезем от претъркания кораб, разтегляше всеки момент в ден. Следващия следобед видяхме пристанището на Цайлиг, но имахме чувството, че е минал цял месец. Когато малките лодки тръгнаха към нас, за да ни приветстват и да преведат корабите ни през тесния канал до пристанището, изгарях от желание да съм на палубата със Сенч и Предан.

Вместо това крачех напред-назад в каютата на принца и се вирах в обезсърчителния изглед от задните прозорци. Чувах капитана да рече заповеди и тропота на моряците по палубата. Сенч, Предан, антуражът му от благородници и Осезаващата котерия бяха навън и гледаха как корабът приближава Цайлиг. Чувствах се като вързан в кучкарник пес, докато хрътките излизат на лов. Усетих промяната в движението на кораба, когато свалиха платната и въжетата на лодките се опънаха. После водачите от Външните острови ни завъртяха така, че кърмата гледаше към Цайлиг. Чух пляска на котвата и вперих неспокоен поглед към очаквания ни чуждестранен град. Останалите кораби от Шестте херцогства също маневрираха, за да хвърлят котва наблизко.

Сигурно на света няма нещо по-бавно от вкарването на кораб в пристанище, освен може би разтоварването му. Внезапно водата около кораба се изпълни с лодки, веслата им се вдигаха и спускаха като крачета на водни буболечки. Една, по-голяма и разкошна от останалите, качи принц Предан, Сенч и подбран антураж, както и шепа гвардейци. Гледах ги как се отдалечават. Бях сигурен, че напълно са

забравили за мен и Шишко. После на вратата се почука. Беше Ридъл, облечен в новата си гвардейска униформа. Очите му блестяха от възбуждане.

— Трябва да наглеждам твоя слабоумен, докато се приготвиш. Една лодка чака да отведе на брега теб, него и останалите гвардейци. Побързай. Всички вече са готови.

Значи все пак не ме бяха забравили, но и не ми бяха помогнали с това несподеляне на плановете си. Оставих Ридъл при Шишко и слязох долу. Помещението на гвардейците бе празно. Останалите бяха облекли чистите си униформи още докато приближавахме пристанището. Онези, които не бяха заминали с принца, стояха на палубата и изгаряха от нетърпение да слязат. Преоблякох се и забързах обратно към каютата на принца. Обличането на Шишко в чисти дрехи нямаше да е приятно, нито лесно, но когато пристигнах, Ридъл вече се бе заел със задачата.

Шишко едва се крепеше на ръба на койката си. Синята туника и панталоните висяха на измършавялото му тяло. Едва сега си дадох сметка колко много е отслабнал. Ридъл беше коленичил пред него и добродушно се опитваше да го прилъже да си обуе обувките. Шишко стенеше немошно и правеше неуспешни опити да му помогне. Имаше физиономия на мъченик. Дори да бях имал известни съмнения, вече бях сигурен, че Ридъл е от хората на Сенч. Никой обикновен гвардеец не би се заел с подобно нещо.

— Аз ще довърша — казах му, без да мога да прикрия резкия си тон.

Не знам защо изпитвах такива закрилнически чувства към дребния човек, който ме гледаше с мътните си мънички очи.

— Шишко — казах, докато довършвах обуването. — Слизаме на брега. Щом стъпим на твърда земя, ще се почувстваш много по-добре. Ще видиш.

— Няма — възрази той. Закашля се отново и хриповете му ме уплашиха. Въпреки това намерих едно наметало и му помогнах да стане. Той се затътри до мен. За пръв път от дни излизаше на палубата и на вятър. Започна да трепери и се омота плътно в наметалото. Слънцето светеше ярко, но денят не бе топъл като летните дни в Бък. Снегът все още покриваше по-високите върхове и вятърът донасяше до нас неговия мраз.

Островитяните ни чакаха да ни откарат на брега. Свалянето на Шишко от палубата в люлеещата се лодка изискваше обединените ни усилия с Ридъл. Ругаех наум гвардейците, които се присмиваха на задачата ни. Седящите на греблата островитяни ни обсъждаха свободно на родния си език, без да си дават сметка, че разбирам презрението, което изразяваха към принц, избрал за свой спътник някакъв идиот. Щом се настаних до Шишко, трябваше да го прегърна през рамо, за да намаля донякъде ужаса му от малкия открит съд. Той заплака, сълзите се стичаха по бузите му, докато лодката се издигаше и спускаше на всяка вълна. Примигнах към ярките слънчеви лъчи, отразяващи се от неспокойната вода, и се загледах упорито към кейовете и къщите на Цайлиг.

Гледката не беше особено вдъхновяваща. Презрението на Пиотре Черната вода към градовете бе оправдано. Цайлиг предлагаше всички лоши страни на оживено пристанище. Кейове и докове бяха осеяли безразборно брега, край тях бяха привързани всевъзможни съдове. Повечето бяха широки китоловни и от тях се носеше незаличима воня на мас и касапница. Имаше няколко търговски кораба от Шестте херцогства. Видях един, който приличаше на халкидски, както и друг, който сигурно бе от Джамайлия. Между тях се движеха малките рибарски лодки, които всеки ден хранеха оживения град, както и още по-малки, разнасящи пушена риба, сушени водорасли и други припаси за заминаващите кораби. Мачтите бяха като гъста гора на фона на небето. С приближаването ни акостиралите кораби ставаха все по-високи.

Зад тях се виждаха складове, кръчми и магазини. Основният строителен материал бе камъкът. Сред многобройните малки постройки лъкатушеха тесни улички, някои приличаха по-скоро на пътеки. В единия край на залива, където бе плитко и каменисто и не ставаше за акостиране, се бяха скупчили малки каменни къщи. Над линията на прилива имаше изтеглени лодки, рибата се сушеше на въжета като простряно пране. Пушешите огньове в траншеите под тях ѝ придаваха допълнителен вкус и в същото време запазваха улова. Деца търчаха по брега и крещяха, увлечени в някаква дива игра.

Районът, към който приближавахме, изглеждаше сравнително нов. За разлика от останалата част от града, улиците тук бяха широки и прави. Освен местния камък се виждаха и греди, а и повечето

постройки бяха по-високи. Прозорците на някои бяха със стъкла. Спомних си, че драконите на Шестте херцогства бяха посетили този град, сеейки смърт и разруха сред враговете ни. Всички сгради тук бяха на една и съща възраст, улиците — прави и павирани. Странно беше да видиш подреден район в разхвърляния пристанищен град и се запитах как ли е изглеждал той, преди да бъде посетен от Искрен във формата на дракон. Още по-странно бе да си помислиш, че разрухата от войната може да стане причина за такова подредено строителство.

Над пристанището сушата се издигаше в скалисти хълмове. В защитените от вятър места растяха тъмни иглолистни дървета. Между хълмовете, по които пасяха стада овце и кози, се виеха коларски пътища. През дърветата се виеше дим от комините на едва видими колиби. Зад тях се издигаха по-високи хълмове и планини, които все още носеха снежните си корони.

Пристигнахме при отлив и кейовете се издигаха над нас, поддържани от яки греди, покрити с раковини и черни миди. Стъпалата на водещата нагоре стълба бяха все още мокри и по тях висяха водорасли. Принцът и повечето благородници вече бяха на сушата.

Слязох последен от клатушкащата се лодка и побутнах стенещия Шишко нагоре по хлъзгавата стълба. Качихме се на кея и се огледах. Официалното посрещане вече започваше. Останах настрана с Шишко, без да съм сигурен какво се очаква от мен. Трябваше да го устроя удобно някъде, по-далеч от очите на тълпата. Запитах се с безпокойство дали нямаше да е по-мъдро двамата да бяхме останали на кораба. Откритото смайване и отвращение, с което ни гледаха, не вещаеше топло посрещане. Явно островитяните споделяха мнението на жителите на Планинското кралство за децата, които се раждат непълноценни. Ако Шишко се бе появил на бял свят в Цайлиг, животът му нямаше да продължи и един ден.

Статутът ми на копеле и убиец често изискваше от мен да се спотайвам в сенките при официални случаи, така че не се чувствах засегнат. Ако бях сам, задачата ми щеше да е да се смеси с тълпата и да наблюдавам, като оставам незабележим. Но тук, на чужда земя, натоварен с болен и окаян слабоумен и облечен в гвардейска униформа, това бе невъзможно. Затова стоях неловко в края на тълпата, подкрепях Шишко и слушах размяната на внимателно изговорените

поздрави, приветствия и благодарности. Принцът се държеше добре, но съсредоточеното му лице ми даде да разбера, че е по-добре да не го разсейвам с Умението. Посрещачите бяха представители на различни кланове, доколкото можеше да се съди по изображенията на животни по накитите и татуировките им. Повечето бяха мъже в богати кожени дрехи и тежки украшения, бележещи богатството и положението им сред островитяните; имаше обаче и жени. Те носеха поръбени с кожа вълнени дрехи и се запитах дали това също не показва богатството на именията им. Тук беше и бащата на нарческата Аркон Кървавия меч, както и поне още шестима други, които носеха символа на техния клан — глиган. Съпровождаше го Пиотре Черната вода, чийто нарвал бе изваян от слонова кост и висеше на златна верижка около врата му. Стори ми се странно, че не виждам други изображения на нарвал. Това бе символът на майчиния клан на нарческата, а тази линия бе по-важна на Външните острови. Бяхме дошли да завършим брачните договорености между Предан и нея. Със сигурност моментът бе много важен за нейния клан. Защо тогава той се представяше единствено от Пиотре? Дали останалите не бяха против съюза?

След като продължителните формалности приключиха, принцът и антуражът му бяха отведени. Гвардията се построи без мен и замарширува след него. За момент се уплаших, че с Шишко ще ни изоставят на пристанището. Тъкмо си мислех дали не мога да подкупя някого да ни върне на кораба, когато ни приближи някакъв старец. Имаше яка от вълча кожа и знака на клана на Кървавия меч, но не изглеждаше богат като останалите. Явно смяташе, че може да говори езика на Шестте херцогства, но аз разбих около една четвърт от варварски преиначените думи. Страхувах се да не го обидя, като го помоля да говори на своя език, така че зачаках търпеливо и накрая схванах, че кланът на Глигана му е заръчал да заведе Шишко и мен до квартирата ни.

Не ми предложи да ми помогне с Шишко. Всъщност гледаше да не се приближава до него повече от необходимото, сякаш умствените недостатъци на дребния човек бяха заразни като чума или въшки. Приех го като обида, но си наложих да запазя търпение. Старецът вървеше енергично пред нас и не забави крачка, макар че често му се налагаше да спира, за да ни изчака. Явно нямаше желание да дели с нас любопитните погледи, които привличахме. Бяхме странна гледка

— аз с гвардейската си униформа и Шишко, увит в наметало и препъващ се до мен, хванал ръката ми.

Нашият водач ни преведе през възстановената част на града и пое по един по-стръмен и тесен път. Дишането на Шишко се бе превърнало в стенещи хрипове.

— Още колко остава? — попитах остро; наложи ми се да викам, тъй като старецът беше избързал напред.

Той рязко се обърна, намръщи ми се и енергично ми даде знак да говоря по-тихо. Посочи нагоре към една стара постройка, цялата от камък и много по-голяма от къщите, покрай които бяхме минали в долната част на града. Беше триетажна, правоъгълна, с островърх покрив, покрит с плочи. Каменният градеж се прекъсваше на равни интервали от прозорци. Яка, проста и функционална постройка, вероятно една от най-старите в града. Кимнах мълчаливо. Върху камъка над входа бе изобразен глиган с непокорно вдигнати бивни и опашка. Така значи. Щяхме да бъдем настанени в къщата-крепост на клана на Глигана.

Когато стигнахме двора, водачът ни вече дъвчеше мустака си, изгубил търпение от бавното ни темпо. Не ме беше грижа. Когато отвори една странична врата и ми даде знак да побързам, бавно се изправих в целия си ръст и го изгледах свирепо отгоре. Заговорих на най-добрия местен език, като много добре си давах сметка колко лошо е произношението ми.

— На спътника на принца не му е приятно да бърза. Служа на неговите заповеди, не на твоите.

По лицето му пробяга несигурност: явно се зачуди дали не е обидил някой с много по-висок ранг, отколкото е предполагал. Беше донякъде по-вежлив, докато ни водеше нагоре по стръмните стълби към стаята, от чийто остъклен прозорец се откриваше изглед към града и пристанището. Междувременно вече ми беше ясен. Прецених, че е някакъв незначителен лакей, а не второстепенен лидер от клана. Затова рязко го освободих веднага щом влязохме и почти треснах вратата.

Настаних Шишко на леглото и бързо огледах стаята. Имаше врата, от която се влизаше в друго, много по-голямо и разкошно помещение. Реших, че сме настанени в стаята за слугата към покоите на принца. Леглото на Шишко беше прилично, мебелите — съвсем

прости. Въпреки това стаята изглеждаше като дворец след малката каюта в кораба.

— Стой тук — казах на Шишко. — Не заспивай още.

— Къде сме? Искам вкъщи — измрънка той.

Не му обърнах внимание и се вмъкнах в стаята на принца. Взех каната с вода за миене, леген и кърпа. На масата имаше поднос с храна. Не бях сигурен каква точно е, но избрах няколко парчета от нещо тъмно и лепкаво, нарязано на квадрати, както и мазен на вид пай със семена. Взех също бутилка с нещо подобно на вино и една чаша.

Шишко лежеше проснат на леглото и с мъка го нагласих да седне. Въпреки стоновете и протестите му го накарах да си измие лицето и ръцете. Искаше ми се да имаше корито, защото се беше вмирисал от дните боледуване. После го нахраних насила и му дадох чаша вино. Той хленчеше и мрънкаше, накрая се разхълца. Веднъж усетих как се мъчи да ме нападне с Умението, но опитът му беше слаб като на дете и не представляваше никакво предизвикателство за защитните ми стени. Свалих му туниката и обувките и го сложих да легне.

— Стаята още се люшка — капризно промърмори той. После затвори очи, въздъхна дълбоко, опъна се и заспа дълбоко. Предпазливо надникнах в съня му. Котето спеше на мъничко кълбо върху избродираната възглавница. Чувстваше се в безопасност. Внезапно се почувствах толкова изморен, че можех да легна и да заспя направо на пода.

Не го направих. Вместо това използвах остатъка от чистата вода. Опитах храната, намерих я за отвратителна и я изядох. Мазното вероятно трябваше да е някакъв сладкиш; другото имаше силен вкус на рибен пастет. „Виното“ беше нещо от ферментирали плодове, само това можех да определя. Изобщо не успя да премахне вкуса на риба в устата ми.

Излязох да пообиколя, носех легена с мръсна вода. Ако някой проявеше интерес, просто търсех къде да го излея.

Сградата беше колкото резиденция на клана, толкова и крепост. Бяхме на най-горния етаж и не чувах никакъв звук от други обитатели. Вътрешните стени бяха украсени с релефни и рисувани мотиви с глигани. Другите врати по коридора не бяха заключени. Като че ли се редуваха малки стаи като тази на Шишко с по-големи и по-богато

обзаведени. Нито една не отговаряше на бъкпските стандарти за стаи за гости дори и за нисшите благородници. Въздържах се да осъждам домакините за това. Не вярвах, че така искат да ни обидят; знаех, че традициите на гостоприемство у островитяните се различават от тези в Шестте херцогства. Казано най-общо, от гостите се очакваше сами да се грижат за удобството и храната си. Пристигнахме тук, като знаехме за това. Виното и храната в стаята на принца бяха по-скоро кимане в отговор на гостоприемството, на което се бяха радвали нарческата и антуражът ѝ в Бъкп. На този етаж нямаше и следа от прислуга и не вярвах, че такава ще ни бъде осигурена.

Вторият етаж изглеждаше почти по същия начин. Стаите сякаш бяха използвани до неотдавна; в тях се носеха миризми на пушек, храна, а в един случай — на мокро куче. Запитах се дали не са били опразнени за нас. Стаите бяха малко по-малки и прозорците бяха покрити с намаслена кожа вместо стъкло. Тежки дървени капаци, някои със стари следи от стрели, предлагаха защита от всяко нападение. Явно покоите на третия етаж се заемаха от най-високопоставените. Това бе много различно от Шестте херцогства, където горните помещения се дават на слугите, за да не се налага на благородниците да се катерят по стълби. Тъкмо затворих една врата, когато чух приближаващи по стъпалата стъпки. След малко се появи върволица слуги — мъкнеха вещи и продоволствия за господарите си от Шестте херцогства. Спряха объркано и се замотаха из коридора.

— Откъде да разберем коя стая за кого е? — попита един.

— Нямам представа — отвърнах учтиво. — Дори не съм сигурен къде се изхвърля мръсотията.

Измъкнах се и ги оставих сами да се оправят със стаите. Подозирах, че най-добрите ще се паднат на благородниците с най-агресивните слуги. На първия етаж намерих задна врата, водеща към яма за отпадъци зад нужниците, и изхвърлих водата в нея. Зад друга врата имаше коридор към кухня, в която няколко млади островитяни въртяха на шиш огромно парче месо, режеха картофи и лук и месеха хляб. Изглеждаха толкова погълнати от работа, че почти не ми обърнаха внимание, когато надзърнах. Бърза обиколка от външната страна на сградата ми показва втора, много по-величествена порта, водеща към просторна открита зала, заемаща по-голямата част от първия етаж. Портата беше отворена, за да влиза въздух и светлина.

Вътре несъмнено се провеждаше тържественото събиране по случай пристигането на принца. Оставих легена във високата трева край къщата и побързах да си оправя униформата и да прибера косата си назад.

Промъкнах се незабелязано в залата. Останалите гвардейци бяха подредени до стената. Не изглеждаха особено нащрек, както всъщност може да се очаква от отегчени мъже, на които никой не обръща внимание. Всъщност нямаше и кого да пазят.

Залата бе дълга, с нисък таван. Основната част бе заета от високи пейки, на които седяха мъже. Нямаше трон или подиум. А и пейките не бяха подредени така, че да насочват вниманието към определен човек — просто бяха разположени около свободното място в центъра. Говореше прегърбен стар кемпра, или военачалник, от клана на Лисицата. Късият му жакет бе украсен с крайчета на лисичи опашки, бели като непокорната му коса. Липсваха му три пръста на дясната ръка, но те се компенсираха от огърлица, направена от кости на пръстите на враговете му. Дърпаше ги нервно, докато говореше, и час по час хвърляше поглед към Кървавия меч, сякаш не искаше да го обиди, но в същото време бе твърде ядосан, за да мълчи. Чух само заключителните му думи.

— Никой клан не може да говори от името на всички останали! Никой клан няма право да донася нещастие на другите.

След това кимна сериозно към всеки ъгъл на помещението и се оттегли на мястото си. Стана друг мъж, отиде в центъра и започна да говори. Видях принца и лорд Сенч да седят сред благородниците в една част на залата. Осезаващата котерия беше подредена зад тях. Хетгурдът — защото това бе именно събранието на военните лидери на клановете — не беше отбелязал по никакъв начин ранга на принца. Тук той седеше като военачалник сред воините си, точно като всички останали. Това бе събрание на равни, дошли да обсъдят годежа на нарческата. Дали наистина го възприемаха по такъв начин? Опитах се да не се намръщя при тази мисъл.

Всичко това мина през главата ми, докато очите ми свикваха с полумрака на залата след яркото слънце отвън. Видях Ридъл в задната редица гвардейци, отидох при него и се облегнах на стената.

— Изобщо не е като при нас — с половин уста промърмори той.
— Само едно здрасти на пристанището, след което ни домъкнаха

право тук и започнаха да обсъждат годежа. Много деловит народ. На някои не им харесва идеята една от жените им да напусне майчината си земя, за да живее в Шестте херцогства. Смятат го за неестествено и може би за лош късмет. Но на повечето не им пука. Май мислят, че лошият късмет ще е само за клана на Нарвала, не за техните. Най-трудният въпрос е убиването на дракона.

Кимнах на стегнатото му обобщение. Сенч имаше добър човек в лицето на Ридъл. Запитах се къде ли го е вербувал, след което насочих вниманието си към говорещия. Сега забелязах, че е застанал в центъра на нарисуван на пода кръг. Беше заплетен и стилизиран, но въпреки това можеше да се разпознае като змия, налапала собствената си опашка. Мъжът не се представи по име, преди да започне речта си. Може би смяташе, че всички го познават или пък че единствената важна част от идентичността му е морската видра, татуирана на челото му. Говореше просто, без гняв, сякаш обясняваше нещо очевидно на малоумни деца.

— Айсфир не е крава, която принадлежи на някой от нас. Не е добитък, за да се предлага като част от цената на булка. Още по-малко пък принадлежи на чуждоземния принц. Как тогава той може да предложи главата на същество, което не му принадлежи, като отплата на майчиния дом на Черната вода от клана на Нарвала? Можем да приемем обещанието му само по два начина. Или е направил предложението си от невежество, или иска да ни обиди.

Млъкна и направи странен знак с ръка. Миг по-късно значението му стана ясно, когато принц Предан бавно стана и пристъпи до него в кръга на говорителя.

— Не, кемпра Видра. — Предан се обръщаше към него като към военачалник. — Не беше невежество. Нито опит да ви обидя. Нарческата ми възложи тази задача, с която да докажа, че съм достоен за нея. — Принцът вдигна ръце и ги остави да паднат безпомощно. — Какво друго можех да сторя, освен да приема? Ако някоя жена ти отпрати подобно предизвикателство пред събраните ти воители с думите „Приеми или се признай за страхливец“, как би постъпил? Как би постъпил всеки от вас?

Мнозина закимаха. Предан им кимна сериозно в отговор и добави:

— И какво да правя сега? Дадох думата си, пред вашите и моите воители, в залата на родителите ми. Казах, че ще опитам да изпълня това поръчение. Не виждам почтен начин да върна думите си назад. Има ли у народа на нарческата обичай, който позволява на мъж да върне назад думи, произнесени от собствената му уста?

Принцът повтори жеста, с който бе извикан в кръга. Поклони се към четирите страни на залата, след което се върна на пейката си. Когато седна, кемпра Видра заговори отново:

— Щом така си приел подобно поръчение, няма да го приема като обида от твоя страна. Спестявам какво мисля за дъщерята на Черната вода, отправила такова предизвикателство. Независимо от обстоятелствата.

Вече бях забелязал, че Пиотре Черната вода седи почти самичък на една от предните пейки. Намръщи се, но не показа, че иска думата. Бащата на нарческата, Аркон Кървавия меч, седеше недалеч от Пиотре, заобиколен от воините на Глигана. Лицето му остана спокойно, сякаш укорът нямаше нищо общо с него; може би беше прав според местните виждания. Кемпра Видра бе упрекнал нарческата като дъщеря от фамилията Черна вода от клана на Нарвала. А Аркон Кървавия меч беше Глиган. Тук, сред сънародниците си, той приемаше ролята, в която очакваха да го видят. Той бе само баща на нарческата. Братът на майка ѝ, Пиотре Черната вода, бе отговорен за възпитанието ѝ.

Когато мълчанието се проточи достатъчно, че да стане ясно, че никой няма да излезе и да защити нарческата за постъпката ѝ, водачът на Видра прочисти гърлото си.

— Вярно е, че като мъж не можеш да върнеш думата си, принце от клана на Пророческия елен. Казал си, че ще опиташ да изпълниш това поръчение, и ще се съглася, че трябва да го направиш, или изобщо да престанеш да бъдеш смятан за мъж. Но това не освобождава нас от задълженията ни. Айсфир е наш. Какво са ни разказали великите ни майки? Той дошъл при нас отдавна, преди още да започнат да броят годините, и поискал убежище от мъката си. Нашите мъдри жени го приели. И в замяна на това той обещал, че ще ни закриля. Знаем силата на духа и неуязвимостта на плътта му и не се боим, че ще го убиеш. Но ако по някакъв случаен каприз на съдбата успееш да го нараниш, върху кого ще падне гневът му, след като те убие? Върху нас. — Ораторът бавно се завъртя в кръга, сякаш за да предупреди всички кланове. —

Щом Айсфир е наш, то и ние му принадлежим. И трябва да гледаме на задълженията помежду ни като на роднинска клетва. Ако се пролее кръв, няма не трябва и ние да отговорим със същото? Ако като негови роднини ние не му се притечем на помощ, няма той няма да изиска от нас десетократно по-висока кръвнина, както е според закона ни? Този принц трябва да удържи на думата си като мъж. Така е. Но след това не трябва ли отново да започне война, независимо дали ще умре, или оцелее?

Видях как Аркон Кървавия меч бавно поема дъх. Забелязах нещо, което не бях виждал досега — държеше ръката си по определен начин — с отворена длан, но пръстите сочеха към гърдите му. Неколцина други правеха същия жест. Може би искаха думата? Да, защото след като воинът от Видра направи вече познатия знак, Кървавия меч стана и зае мястото му в кръга.

— Никой от нас не иска нова война. Нито тук на Божиите руни, нито в земеделската страна на принца от другата страна на морето. Но един мъж трябва да удържи на думата си. И макар тук всички да сме мъже, във всичко това има и женска воля. Кой воин може да устои на волята на жена? Кой меч може да съсече упоритостта ѝ? На жените Еда е дала самите острови, а ние ходим по тях само с нейното позволение. Мъжете не могат да подминат предизвикателството на жена, иначе собствените ни майки ще кажат: „Вие не уважавате плътта, която ви е родила. Повече няма да вървите по земята, дадена ни от Еда. Изоставяме ви, вече ще има само вода под кила ви и кракът ви никога няма да стъпи на пясък“. Нима това е по-лесно от война? Намираме се между мъжка дума и женска воля. Нито едното, нито другото не може да бъде нарушено, без да опозори всички ни.

Разбрах думите на Кървавия меч, но важността им ми убягваше. Очевидно бяха свързани с някакъв неизвестен ни обичай и мрачно се запитах на какво ли сме се натресли с този брак. Като едното нищо можеше да сме влезли в капан. Може би фамилията Черната вода от клана на Нарвала смяташе да разпали война между Шестте херцогства и Външните острови? И предлагането на ръката на нарческата бе уловка, целяща да ни въведе в ситуация, в която ще се стигне до поредните кръвопролития по нашите брегове, независимо от изхода?

Наблюдавах лицето на Пиотре Черната вода. Беше безизразно и неподвижно. Сякаш не го интересуваше дилемата, в която ни бе

поставила племенницата му, но в същото време чувствах, че това не е така. По-скоро имах усещането, че балансираме на острието на нож, който вече го е пронизал дълбоко. Изведнъж ми се стори като човек без избор. Човек, който няма повече надежда, защото знае, че сам не може да направи нищо, за да се спаси. Той чакаше. Не кроеше планове и варианти. Вече бе изпълнил задачата, с която е бил натоварен. Сега му оставаше единствено да чака и да види как ще я поемат други. Сигурен бях, че съм прав, но въпреки това не можех да разбера и дори да си представя *защо*. Защо го е направил? Или, както каза баща й, това е било извън негов контрол — волята на жена, която може и да е по-млада и да зависи от него, но въпреки това определя кой може да върви по земята, принадлежаща на майките й?

Огледах се. Помежду ни имаше твърде много разлики. Как изобщо бе възможно Шестте херцогства да живеят в мир, щом обичаите ни са така различни? Но в същото време преданията гласят, че родът на Пророците произлиза от островитяните, че Завоевател, първият монарх от династията, е бил нашественик от Външните острови, който видял дървената крепост, каквато бил някога Бъкип, и решил да я направи своя. Родовете и традициите ни се бяха разделили твърде много от онези времена. Мирът и добруването зависеха от това да открием нещо общо помежду ни.

А това не ми се виждаше особено вероятно.

Вдигнах очи и видях, че принцът ме гледа. Не исках да го разсейвам до този момент. Сега му пратих окуражаваща мисъл.

Шишко почива горе в стаята си. Яде и пи, преди да заспи.

Иска ми се да можех да направя същото. Не ми дадох възможност дори да си измия лицето преди свикването на хетгурда. А сега не му се вижда краят.

Търпение, принце. В крайна сметка ще свърши. Дори и на островитяните понякога им се налага да ядат, пият и спят.

А как мислиш, дали пикаят? Защото това започва да се превръща в сериозен проблем за мен. Мислех си да се измъкна тихо, но не зная как ще го приемат, ако стана и изляза.

Настръхнах, когато усетих неуверено докосване чрез Умението.

Шишко?

Беше Сенч. Видях как Предан понечи да докосне ръката му и да даде от силата си на стареца. Спрях го.

Не. Недей. Нека опита сам. Сенч, чуваш ли ни?

Едва-едва.

Шишко е горе. Яде и ни, преди да заспи.

Добре.

Усетих усилието, с което изпрати краткия си отговор. Въпреки това се ухилих. Правеше го.

Престани. Глупава усмивка — смъмри ме той. Огледа се навъсено. — Трудна ситуация. Трябва ми време да помисля. Трябва да сложа край на това, преди да са отишли твърде далеч.

Надянах сериозна физиономия, в унисон с лицата на хората около мен. Аркон Кървавия меч предаваше ораторското място на мъж със знака на Орела. Спряха да допрат китките си във воински поздрав, след което Орелът влезе в кръга. Беше възрастен мъж, може би най-възрастният на събранието. Оредяващата му коса бе побеляла, но въпреки това движенията му си оставаха като на воин. Огледа ни неодобрително и заговори направо. Фъфлеше поради опадалите си зъби.

— Няма съмнение, че един мъж трябва да изпълни дадената дума. Губим си времето, като обсъждаме това. И мъжете трябва да почитат роднинските си връзки. Ако този чуждоземен принц беше дошъл и бе казал: „Обещах на една жена, че ще убия Ориг от клана на Орела“, всички бихте отговорили: „Щом си обещах, трябва да опиташ“. Но също така ще добавим: „Обаче знай, че някои от нас са роднини на Ориг. И ще те убием, преди да ти позволим да сториш това“. И ще очакваме от принца да приеме това като напълно правилно. — Презрителният му поглед бавно обходи събранието. — Тук надушвам търговци и сметкаджии, които навремето бяха воители и почетни мъже. Нима ще душим около стоките на Шестте херцогства като въртящ се около разгонена кучка пес? Нима ще продадете собствените си близки за бренди, ябълки и червено жито? Вие — може би, но не и този Орел.

Изсумтя презрително към всички, които биха могли да си помислят, че има място за още дискусии. Напусна кръга и сърдито се върна при воитите си. Настъпи тишина, всички обмисляхме думите му. Някои се споглеждаха. Почувствах, че старецът е улучил почти в десетката. На мнозина не им харесваше идеята да позволят на принца да убие техния дракон, но също така жадуваха за мир и търговия.

Войната с Шестте херцогства бе прекъснала всичките им търговски връзки със земите южно от нас. Сега положението се влошаваше от конфликта между Халкида и Бинград. Ако не постигнеха свободна търговия с Шестте херцогства, трябваше да се откажат от всички стоки и лукса на по-топлите страни. А тази мисъл не беше от радостните. Но въпреки това никой не можеше да се противопостави на позицията на Орела, без да си спечели име на алчен търговец.

Трябва да сложим край на това по някакъв начин. Веднага, преди някой да е подкрепил думите на тоя.

Слабата мисъл на Сенч звучеше отчаяно.

Никой не излезе в ораторския кръг. Никой не можеше да предложи решение. Мълчанието се проточваше и напрежението растеше. Знаех, че Сенч е прав. Трябваше ни време, за да намерим дипломатическо решение на положението. А ако такова не съществуваше, пак ни трябваше време, за да открием колко от клановете ще ни се противопоставят открито и колко просто няма да се съгласят със ставащото. Предвид неодобрението на другите кланове, дали нарческата щеше да поддържа предизвикателството си към Предан, или щеше да го оттегли? И можеше ли да го направи с чест? Ето че бяхме на сушата само от часове, а вече се намирахме на ръба на пряка конфронтация.

Тревогата ми се засилваше и от крещящата нужда на Предан да се облекчи. Понечих да се защитя от Умението му, но после ми хрумна друга идея. Спомних си как безпокойството на Шишко на кораба бе заразило моряците. Зачудих се дали неудобството на Предан не може да се използва по подобен начин.

Открих се за несъзнателните му сигнали, усилих ги и ги излъчих през залата. Никой от островитяните, до които се докоснах, нямаше силна склонност към Умението, но мнозина бяха податливи на влиянието му в една или друга степен. Навремето Искрен бе използвал подобна техника, за да обърка лоцманите на Алените кораби и да ги убеди, че вече са подминали ключови ориентири, и да насочи корабите им към скалите. Сега аз я използвах да сложа край на това събрание, като внушавах на всеки, до който можех да се докосна, че трябва спешно да изпразни мехура си.

Из цялата зала мъжете започнаха да се въртят на местата си.

Какво правиш? — остро попита Сенч.

Слагам край на събранието — отвърнах.

Аха! — веднага се сети Предан и усетих как се присъединява към усилията ми.

Кой е главният? — попитах го.

Никой. Делят властта поравно. Или поне така казват. — Предан явно нямаше високо мнение за тази система.

Мечката го откри — сбито рече Сенч. Почувствах как насочва вниманието ми към мъж с огърлица от мечи зъби. Изведнъж си дадох сметка колко много усилия са нужни на стария убиец, за да излъчи този слаб сигнал.

Не се претоварвай — предупредих го.

Знам си силите! — Отговорът му бе гневен, но дори от моето място видях как раменете му се отпускат.

Насочих всичките си усилия единствено към Мечката. За щастие, той имаше слаба съпротива срещу Умението и пълен мехур. Притиснах го и той внезапно се изправи и тръгна към ораторския кръг. Останалите му го предоставиха с познатите жестове.

— Трябва да обмислим това. Всички — рече той. — Хайде да се разотидем, да поговорим с клановете си и да видим какво е тяхното мнение. Утре ще се съберем отново и ще обсъдим какво сме научили и измислили. На някой да му се струва разумно?

Вдигна се гора от ръце.

— Тогава нека днешното събрание приключи — предложи Мечката.

И всичко приключи. Мъжете веднага станаха и тръгнаха да излизат. Нямаше никакви церемонии, не се спазваше никакво старшинство — хората просто се блъскаха към изхода, някои по-настоятелно от други.

Кажи на капитана, че трябва да провериш подопечния си. И че съм ти наредил да продължиш да се грижиш за него, докато не се оправи. След малко се качваме горе.

Изпълних заповедта на принца. След като Лонгуик ме освободи, излязох, взех легена и се върнах в стаята на Шишко. Доколкото можех да преценя, дори не беше помръднал. Докоснах челото му. Все още имаше температура, но не толкова висока, колкото на кораба. Въпреки това го събудих и го накарах да пийне вода. Не беше нужно да го увещавам много. Изпи чашата на един дъх и отново легна. Изпитах

облекчение. Тук, в тази странна стая и далеч от болничното легло на кораба, можех да видя колко е съсипан. Е, сега щеше да се оправи. Имаше всичко, от което се нуждае — спокойствие, легло, храна и вода. Скоро щеше да се почувства по-добре. Опитах се да се убедя, че надеждата ми е факт.

Чух принца и Сенч да разговарят с някого в коридора. Отидох до вратата и долепих ухо до нея. Предан каза, че е уморен, след което затвори вратата на съседната стая. Вътре явно го чакаха слуги. Отново последва тих разговор и той ги освободи. Малко по-късно общата врата се отвори и Предан влезе в стаичката. Държеше малко черно правоъгълно парче. Изглеждаше потиснат.

— Имаш ли представа какво е това?

— Не съвсем, но има рибен пастет. А може би и водорасли. Онова със семената е сладкиш. Мазен, но сладък.

Предан погледна с отвращение парчето, след което сви рамене като петнадесетгодишно момче, което не е слагало нищо в уста от няколко часа, и го изяде. Облиза пръсти.

— Не е чак толкова лошо, стига да очакваш да има вкус на риба.

— На развалена риба — уточних.

Той премълча. Отиде до леглото и се загледа в Шишко. Поклати бавно глава.

— Толкова е нечестно спрямо него. Мислиш ли, че се оправя?

— Надявам се.

— Музиката му е станала толкова тиха, че ме тревожи. Понякога имам чувството, че самият Шишко си отива, когато треската му се засили.

Открих се за музиката на Шишко. Предан бе прав. Наистина изглеждаше по-слаба.

— Е, все пак е болен. Умението изисква много сила и енергия. — Не исках да се тревожа за него точно сега. — Днес Сенч ме изненада.

— Така ли? Би трябвало да знаеш, че ще продължи да се занимава, докато постигне поне толкова. Нищо не може да спре стареца, ако е решил да постигне нещо. — Обърна се и тръгна към междинната врата. После спря. — Искаш ли да хапнеш от това чудо?

— Не, благодаря. Действай.

Принцът изчезна за малко в стаята си, след което се появи с парчета рибен пай. Опита едно, направи отвратена физиономия и

бързо изяде останалите. Огледа се гладно.

— Още ли не са донесли храна?

— Мисля, че в момента я ядеш.

— Не. Това е само почерпка в знак на благодарност, че сме ги хранили. Сенч поръча на слугите да купят прясна храна.

— Да не искаш да кажеш, че от клана на Глигана нямат намерение да ни хранят?

— Може и да имат, а може и да нямат. Сенч явно мисли, че трябва да се държим, сякаш не го очакваме. Така ако ни предложат храна, можем да я приемем като подарък. А ако не го направят, няма да изглеждаме лакоми или слаби.

— Уведомил ли си благородниците за местните обичаи?

Той кимна.

— Мнозина от тях дойдоха колкото да ме подкрепят в ухажването на нарческата, толкова и за да създадат нови търговски връзки и да видят какви възможности предлагат Външните острови. Затова нямат нищо против да обикалят из Цайлиг, да видят какво се продава и какво се търси. Но ще трябва да храним гвардията, слугите и Осезаващата котерия, разбира се. Мислех, че Сенч се е погрижил за продоволствията.

— Хетгурдът май не прояви особено уважение към теб.

— Не мисля, че разбират напълно положението ми. Чужда им е идеята, че на момче на моите години, което не се е доказало като воин, му е осигурена властта над такава голяма територия. Тук мъжете не предявяват претенции над земите, а показват силата си чрез воините, които могат да командват. В известен смисъл ме възприемат по-скоро като син на майчиния ми дом. Кралица Кетрикен бе на трона, когато ги победихме във Войната на Алените кораби. Изпитват благоговение пред това, че не само е защитила земите си, но и е обърнала хода на войната, като е призовала драконите. Така се разказва тук.

— Май си научил доста неща за съвсем кратко време.

Той кимна доволно.

— До част от тях стигнах, като съпоставих чутото тук с впечатленията ми от островитяните в Бъкип. Другото го четох по пътя.
— Въздъхна. — А то не се оказа толкова полезно, колкото се надявах. Ако ни предлагат гостоприемството си, искам да кажа, хранят ни, то можем да го разглеждаме като знак, че познават нашите обичаи и ги

почитат. Или да го приемем като обида, че сме твърде слаби да се изхранваме сами и твърде глупави, че сме дошли неподготвени. Но както и да го „виждаме“, не можем да сме сигурни какво точно имат предвид.

— Също като съсичането на дракона. Дали си дошъл да го убиеш и така да се покажеш достоен за ръката на нарческата? Или искаш да унищожиш дракона, който е пазител на страната им, и така показваш, че можеш да им отнемеш каквото пожелаеш?

Предан леко пребледня.

— Изобщо не съм го мислил по този начин.

— Аз също. Но някои от тях мислят точно така. И това ни връща до важния въпрос. Защо? Защо нарческата избра точно тази задача?

— Значи мислиш, че в нея има нещо друго, освен готовността ми да рискувам живота си само за да се ожения за нея?

Известно време можех само да се взирам в него. Нима и аз съм бил толкова млад и зелен?

— Разбира се, че има. Не мислиш ли?

— Любезен каза, че вероятно е искала „доказателство за любовта ми“. Че много момичета са такива и искат от мъжете да правят опасни, незаконни или почти невъзможни неща, само за да докажат любовта си.

Мислено си го отбелязах. Запитах се какво е бил помолен да направи Любезен и от кого, и дали това има нещо общо с трона на Пророците, или е просто момчешка постъпка, на която го е накарало някое момиче.

— Е, не ми се вярва подобни романтични фриволности да вървят пред нарческата. Как би могла да си помисли, че я обичаш, след начина, по който се отнасяше към теб? Пък и определено с нищо не показва, че харесва компанията ти.

За миг той ме погледна потресен. После изражението му стана толкова спокойно, че се зачудих дали не съм сбъркал. Нима принцът се бе увлякъл по това момиче? Нямаха нищо общо, а след като я беше обидил, без да иска, тя се отнасяше към него по-лошо, отколкото към бито куче, което скимти и се мъкне след нея. Погледнах го. Едно петнайсетгодишно момче може да вярва в какво ли не. Предан тихо изсумтя.

— Не. Дори не криеше, че не може да понася компанията ми. Само си помисли. Не дойде тук с баща си и вуйчо си, за да ни посрещне и приветства на островите. Тя ми наложи тази нелепа мисия, но не е тук, за да я оправдае пред сънародниците си. Може би си прав. Може би това няма нищо общо с доказването на любовта ми към нея, нито дори на смелостта ми. Може би през цялото време е искала само да постави пречка пред брака ни. И може би се надява да умра в хода на всичко това — завърши сърдито.

— Ако настояваме за изпълнението на задачата, това може да попречи не само на брака ти. Може да въввлече страните ни във война.

Влезе Сенч. Изглеждаше разтревожен и уморен. Огледа пренебрежително стаята.

— Е, виждам, че на Шишко са му предоставени почти толкова разкошни покои, колкото на принц Предан и на мен. Има ли нещо за ядене и пиене?

— Нищо, което бих ти препоръчал — отвърнах.

— Пайове с риба и мас — каза Предан.

Сенч трепна.

— Това ли се предлага на местния пазар? Ще пратя човек да донесе провизии от кораба. Чуждата кухня няма да ми понесе след днешния ден. Елате. Да оставим Шишко да почива — каза той и ни изведе в съседната стая. Настани се на леглото на Предан. — Не одобрявам, че използва Умението за такава ниска цел, Фиц. И въпреки това трябва да призная, че ни измъкна от доста заплетено положение. Моля те да се съветваш с мен, преди да го използваш отново по такъв начин.

Беше укор и комплимент едновременно. Кимнах, но Предан изсумтя:

— Да се съветва с *теб*? Аз нямам ли думата по такива въпроси?

— Разбира се, че имаш. Просто казвам на Фиц, че при дипломатически въпроси не бива да приема, че най-добре знае как да постъпваме.

Принцът понечи да отговори, но в този момент на вратата се почука. Сенч ми направи знак да се оттегля в стаята на Шишко. Оставих междинната врата притворена и заставах така, че да наблюдавам част от стаята, без да ме забележат лесно.

— Кой е? — попита високо Сенч.

Посетителят прие това като покана. Вратата се отвори и мускулите ми се напрегнаха. Пиотре Черната вода влезе, затвори и се поклони по бъкпски на принца и главния съветник.

— Дойдох да ви кажа, че не е нужно вие или благородниците ви сами да си търсите храна и напитки. За клановете Глиган и Нарвал е удоволствие да се грижим за вас тъй щедро, както вие ни приехте при посещението ни в Шестте херцогства.

Думите бяха изговорени перфектно и явно бяха усилено репетираны. Отговорът на Сенч бе не по-малко умел.

— Много щедро предложение от ваша страна, но хората ни вече се погрижиха за продоволствието си.

За момент Пиотре изглеждаше смутен, но бързо се окопоти.

— Вече уведомихме благородниците ви за поканата си и за нас е чест, че всички я приеха.

Външно Сенч и принцът запазиха мълчание, но в ума ми прозвуча безпокойството на Предан.

Трябваше да ги предупредя да не приемат никакви жестове на гостоприемство, които не са предадени чрез мен. Сега за слабаци ли ще ни вземат?

Пиотре тревожно местеше поглед от Сенч към принца. Явно се усети, че е направил грешка, и попита:

— Ще ми отделите ли малко време да поговорим?

— Лорд Черна вода, можете да се обръщате към мен по всяко време — незабавно го увери принцът.

На устните на Пиотре заигра съвсем лека усмивка.

— Много добре знаете, че не съм „лорд“, принц Предан, а само кемпра на клана на Нарвала. И дори като такъв се явявам на събранието на хетгурда без воини зад гърба си. Търпят ме само заради съпруга на сестра ми, Аркон Кървавия меч, а не защото изпитват каквото и да било уважение към мен. Нашият клан изживява много тежки времена във всяко отношение, с изключение на богатството на майчините ни земи и родовата чест.

Запитах се в какви ли други отношения може да има трудности един клан, но Пиотре продължаваше да говори:

— Не бях неподготвен за онова, което чухме от хетгурда днес. Всъщност го очаквах още откакто нарческата отпрати предизвикателството си. Аркон Кървавия меч също знаеше, че ще има

такива, които няма да са доволни от наложеното изпитание. Съставихме планове срещу възраженията. Гостоприемството, което ви предлагаме в тази къща, е само една от предпазните мерки. Надявахме се, че противниците няма да надигнат глас толкова рано, нито чрез такъв уважаван кемпра като този на Орела. Изкарахме късмет, че кемпра на Мечката, който е съюзник с Глигана, сметна за подходящо да разпусне събранието така внезапно. Иначе дискусиите можеха да отидат твърде далеч, че да можем да оправим положението.

— Можехте да ни уведомите за тази опозиция преди срещата ни с хетгурда, кемпра Пиотре — сдържано отбеляза Сенч, но принцът го прекъсна:

— Значи мислите, че положението може да се оправи? Как?

Трепнах от младежката му настойчивост. Сенч беше прав. Пиотре заслужаваше да бъде укорен, че ни е вкарал в капан, а не безусловно да се приема предложението му за помощ да ни измъкне от него.

— Ще отнеме време, но не твърде много — дни, а не месеци. Откакто се върнахме от страната ви, изхарчихме много средства и сили, за да си купим съюзници. Разбира се, сега говоря направо нещо, което не може да се покаже публично. Онези, които се съгласиха да ни подкрепят, не бива да преминават твърде бързо на наша страна, а да изглежда, сякаш са били убедени от аргументите, които ще изнесе кланът на Мечката в наша полза. Затова бих желал да ви посъветвам да сте търпеливи и предпазливи, докато хетгурдът промени мнението си.

— Предпазливи? — остро попита Сенч.

Убийци? — ясно достигна до мен опасението му.

— Това не беше правилната дума — извини се Пиотре. — Понякога на човек му се струва, че каквото можеш да изразиш с една дума на един език, на друг ще ти е нужно цяло изречение. Ще ви помоля да бъдете... не толкова забележими. Да не се появявате навсякъде. Да не могат да ви намират и да говорят с вас така лесно.

— Не на разположение? — предложи принцът.

Пиотре се усмихна и сви рамене.

— Щом така се казва на вашия език. Тук имаме поговорка: „Трудно е да обидиш човек, с когото не разговаряш“. Точно това предлагам. Принцът от клана на Пророческия елен да избягва евентуални обиди, като е... не на разположение.

— И да оставим клана на Глигана да говори от наше име? — попита Сенч. Нарочно позволи в гласа му да прозвучи скептицизъм. — И какво да правим през това време?

Пиотре се усмихна. Не бях в най-доброто положение да го наблюдавам, но ми се стори, че изпита облекчение, че като че ли сме склонни да приемем съвета му.

— Съветвам ви да се махнете от Цайлиг. Всички очакват да посетите майчиния дом на нарческата. Хетгурдът почти се изненада, че идвате най-напред тук. Затова ви предлагам утре да се качите на кораба на Глигана „Зъбат“ и да отплавате с нас за Уислингтън, в земите на Нарвала. Там ще бъдете приети и ще се погрижат за вас по същия начин, по който вие ни приехте в Бъкип. Съобщих на майчиния си дом за вашите обичаи в това отношение. Намират ги за странни, но смятат, че е справедливо да ви хранят така, както вие хранихте нас.

Не можеше да скрие надеждата си, че ще приемем предложението му. Това ме разтревожи. Дали ни измъкваше от опасност, или ни подтикваше към нея? Явно и Сенч се питаше същото, понеже каза:

— Но ние пристигнахме едва днес и сме уморени от пътуването. Шишко, човекът на принца, не се чувства добре в морето. Разболя се и има нужда от почивка. И дума не може да става да заминем утре.

Знаех, че можем да заминем и че в момента обмисля цената на това решение. Каза това на Пиотре само за да види какъв ще е отговорът му. Почти съжалих островитянина. Не знаеше, че Сенч и Предан общуват чрез мисълта си, а аз стоя зад ъгъла и не само че чувам всяка дума, но също участвам в разговора им. Видях смута в очите му и потвърдих на Предан и Сенч, че според мен притесненията му са съвсем искрени.

— Но трябва да го направите! Оставете човека тук с някой, който да се грижи за него. Ще е в безопасност в къщата-крепост на Глигана. Убийство на такова място е ужасно оскърбление, а майчиният дом на Глигана е много силен. Никой няма и да помисли подобно нещо.

— Но може и да си помисли, ако напусне къщата? Или ако излезе вечерта, да речем, за да хапне някъде? — Каdifената любезност в тона на Сенч не успя да скрие остротата на въпроса му.

От скришното си място видях, че Пиотре съжالياва за прибързаните си думи. Помисли дали да не излъже, но накрая дръзко

реши да изрече голата истина.

— Трябва да сте знаели, че подобно нещо е възможно. Не сте глупаци, нито единият, нито другият. Виждам съм как преценявате хората и преценявате предложенията си според желанията на човека. Виждам съм ви как предлагате мед и шпора, за да накарате останалите да следват волята ви. Така че когато сте тръгнали насам, много добре сте знаели какво означава Айсфир за някои от нас. И сте очаквали подобно противопоставяне.

Усетих как Сенч предупреждава Предан да мълчи. После заговори сурово от негово име:

— Противопоставяне, да. Дори споменаване за нова война. Но не и заплахата за убийство на човека на принца или на самия принц. Предан е единственият наследник на короната на Пророците. Вие също не сте глупак. Знаете какво означава това. Позволихме му да стигне дотам, че да рискува и да тръгне на това нелепо пътешествие. А сега признавате, че го застрашава убийство само защото иска да удържи на думата си, която е дал на вашата племенница. Залозите за този съюз станаха прекалено високи, Пиотре. Няма да рискувам живота на принца заради този годеж. Искането на нарческата винаги ми се е струвало безсмислено. Дайте ни една причина защо трябва да продължаваме в този дух.

Принцът бе кипнал. Възраженията му срещу своеволието на Сенч заглушиха собствените ми мисли. Струваше ми се, че разбирам какво прави Сенч, но единствената емоция, която можех да изпитам, бе възмущението на принца, че Сенч намеква, че трябва да се откаже от думата си. Дори Шишко се обърна и изстена от вихъра на Предан.

Погледът на Пиотре се стрелна към принца. Дори и без Умението можеше да разчете мислите му.

— Защото принц Предан каза, че ще го направи. Ако се отрече от думата си сега и побегне към дома, ще изглежда страхлив и слаб. Това може да предотврати войната, но може и да е предлог за нови нашествия. Сигурен съм, че сте чували поговорката „У страхливия нищо не се задържа задълго“.

В Шестте херцогства казваме: „Страхът е единственото, което не можеш да отнемеш от страхливец“. Предполагам, че означава същото. С други думи, ако принцът се покажеше страхливец, значи всички в

Шестте херцогства бяха страхливци и островитяните щяха да решат, че е време за нови набези.

Тишина! Гледай кръвнишки колкото си искаш, но си дръж езика зад зъбите! — заповяда Сенч на Предан и Умението му ми се стори по-силно от всякога. Още по-поразителна бе заповедта, която бе насочена само към мен. *Следи лицето на Пиотре, Фиц.* Усецах колко сили коства това на Сенч, но въпреки това гласът му си остана спокоен.

— Кемпра Нарвал — студено рече той. — Не ме разбрахте правилно. Не съм казал, че принцът ще се отметне от обещанието си да поднесе главата на дракона на вашата нарческа. Той е дал думата си, а един Пророк никога не се отказва от казаното. Но след като изпълни това, не виждам нужда да пропилява кръвната си линия с жена, която нарочно го излага на подобна опасност както от страна на сънародниците си, така и на дракон. Той ще направи каквото е обещал, но след това няма да се чувстваме длъжни да го оженим за нарческата.

Правех каквото ми бе поръчал Сенч, но не успях да разчета поредицата чувства, пробягали по лицето на Пиотре. Естествено, имаше изумление, последвано от объркване. Знаех какво желае да открие Сенч. Какво искат най-много Пиотре и нарческата — смъртта на дракона или съюз с Пророците? Но не се доближихме много до отговора на този въпрос, когато Пиотре изтърси:

— Но нали точно това искат най-много Шестте херцогства? Да се постигне добра воля и съюз чрез този брак?

— Нарческата не е единствената високопоставена жена на Външните острови — пренебрежително отвърна Сенч. Предан се бе вцепенил. Усецах препускащите му мисли, но не ги чувах. — Със сигурност принц Предан може да намери друга сред вас, която няма така лекомислено да изложи живота му на риск. А ако ли не, има и други съюзи за сключване. Как мислите, дали Халкида ще бъде доволна от подобна уговорка с Шестте херцогства? У нас имаме една хубава поговорка, върху която да се замислите. „В морето не плува само една рибка“.

Пиотре все още се мъчеше да проумее внезапната промяна на ситуацията.

— Но защо принцът трябва да рискува живота си и да убива дракон, ако няма да получи никаква награда за това? — попита

объркано той.

Най-сетне дойде ред на Предан да вземе думата. Сенч му подаваше думите, но мисля, че принцът и сам щеше да ги изрече.

— За да напомни на Външните острови, че един Пророк прави онова, което е казал, че ще направи. Не са минали много години от времето, когато баща ми призовал своите съюзници Праотците и унищожил по-голямата част от този град. Може би най-добрият начин за нас да предотвратим войната между Шестте херцогства и Външните острови не е чрез сватба. Може би е по-добре да напомним на сънародниците ви — отново, — че държим на думата си.

Гласът на принца бе спокоен и горд. Говореше не като мъж с мъж, а като крал.

Дори воин като Пиотре не бе недосегаем за подобно отношение. Не прие думите на младия принц като толкова обидни, колкото биха били, ако бяха произнесени от някой кемпра. Виждах, че е несигурен, но не можех да кажа дали е ужасен от мисълта, че племенницата му може и да не се омъжи за принца, или изпитва облекчение.

— Вярно е, сигурно ви се струва, че сме прибегнали до уловка и сме ви прилъгали да приемете това предизвикателство. И сега се чувствате двойно излъгани, след като откривате цялата важност на обещанието ви. Елиания ви постави задача, достойна за герой. Вие се заклехте да я изпълните. Ако исках да продължа с уловките, щях да ви напомня, че дадохте също така дума да се ожените за нея. Бих могъл да попитам дали и тази дума не ви задължава да я изпълните като Пророк. Но ви освобождавам от това без шикалкавене. Чувствате се предадени от нас. Не мога да отрека, че изглежда по този начин. Сигурен съм, че разбирате, че ако изпълните задачата и след това откажете ръката на нарческата, ще ни посрамите толкова, колкото ще бъде славата, която спечелите за себе си. Името ѝ ще се превърне в нарицателно за женско коварство.

Подобна перспектива не ме радва. Въпреки това уважавам правото ви на подобна позиция. И няма да поискам кръвно отмъщение срещу вас, а ще оставя мечата си в ножницата и ще призная, че сте имали право да се чувствате измамен.

Поклатих глава. Казаното от Пиотре явно го изпълваше със силни чувства, но в същото време знаех, че не осъзнавам напълно важността на думите му. Просто традициите ни бяха твърде различни.

Едно нещо обаче знаех със сигурност и миг по-късно принцът повтори мислите ми, докато гледаше замислено Пиотре.

Е, май не подобрих особено ситуацията. Сега и двамата сме възмутени от поведението на другия. Как да поправа това? Да грабна меча и да го предизвикам още сега ли?

Стига глупости! — Укорът на Сенч бе толкова остър, сякаш Предан говореше сериозно. — Приеми предложението му да заминем за Уислингтън. Знаем, че трябва да предприемем това пътуване. А също и да излезе, че се съгласяваме с него. Може би ще научим повече там. Тази главоблъсканица трябва да бъде решена и предпочитам да си по-далеч от хетгурда и евентуалните опити за убийство, докато не разбере повече.

Предан леко сведе глава. Знаех, че го направи по внушение на Сенч, но на Пиотре сигурно му се бе сторило, че може би съжالياва за думите си.

— Благодарим и приемаме вашето гостоприемство за вечерта, Пиотре Черната вода. И утре ще се качим на „Зъбат“ и ще отплаваме за Уислингтън.

Облекчението на Пиотре бе почти осезателно.

— Аз лично ще се погрижа за безопасността на хората ви, докато ви няма.

Предан бавно поклати глава. Мислите му бясно препускаха. Ако Пиотре искаше да го отдели от гвардията и съветниците му, нямаше да го позволи.

— Разбира се, благородниците ми ще останат тук. Тъй като не са от рода на Пророците, не вярвам на тях да се гледа като на хора от моя клан и мишени за отмъщение. Но антуражът ми трябва да дойде с мен. Гвардията и съветниците ми. Уверен съм, че разбирате.

Ами Шишко? Все още е много болен — попитах тревожно.

Не мога да го оставя и няма да го поверя на съмнителните грижи на чужд човек. Колкото и да му е трудно, ще трябва да дойде с нас. Той е член на котерията ми. И още нещо. Помисли какъв хаос може да създаде в наше отсъствие, ако отново го замъчат кошмари.

— Принце на Пророците от Шестте херцогства, мисля, че няма да има възражения относно това — каза Пиотре.

Разговорът се насочи към по-безопасни теми. Не след дълго Пиотре предложи да слязат на вечеря. Сенч на висок глас сподели с

принца, че трябва да се погрижат да качат повече храна за Шишко, за да се поправи по-бързо. Пиотре ги увери, че това ще бъде направено, след което ги чух да излизат. Щом стаята на принца се опразни, въздъгнах с облекчение, разкърших рамене и отидох да погледна как е Шишко. Продължаваше да спи в блажено неведение за следващия ден, когато отново трябваше да предприеме морско пътуване. Гледах го и излъчвах успокояващи мисли в сънищата му. После седнах до вратата и зачаках без особен ентузиазъм какво ще ми донесат за ядене.

ГЛАВА 9

МАЙЧИНИЯТ ДОМ

По онова време кемпра на клана на Язовеца бил Боусрин. Корабите му били цяла флотилия, воините му били силни и той извършвал успешни набези, носещи му бренди, сребро и железни инструменти.

Боусрин желяел жена от клана на Чайката. Отишъл в майчиния ѝ дом с дарове, но тя не ги приела. Сестра ѝ обаче го направила и той преспал с нея, но това не му било достатъчно. Заминал, извършвал набези цяла година и се върнал в майчиния дом на Язовеца с много богатства, но без гордост в сърцето си, защото бил прояден от недостойна похот.

Мъжете му били добри воители, но глуповати, защото се вслушали в заповедта му, когато ги повел срещу майчиния дом на клана на Чайката. Техните воители били на поход, а жените работели в полето, когато корабите стигнали бреговете им. Кемпра Боусрин и хората му избили старците и част от момчетата и обладали жените им направо на голата земя, независимо колко се съпротивлявали. Някои предпочели да умрат, вместо да се отдадат. Боусрин останал там седемнадесет дни и всеки ден насилвал дъщерята на Чайката Серферет да приеме тялото му. Накрая тя умряла. Тогава те отплавали, за да се върнат в собствения си майчин дом.

Луната се сменила и в майчиния дом на Язовеца научили какво е сторил техният кемпра. Били посрамени. Прогонили мъжете от своите земи и им казали никога да не се връщат. За изкупление на злото, причинено от Боусрин, жените предали на клана на Чайката седемнайсет от синовете си, да правят с тях каквото решат. И майчините домове на всички кланове прокудили Боусрин и хората му от

земята; всеки, който им предложил подслон, трябвало да сподели участта им.

За по-малко от година морето прибрало Боусрин и хората му. А кланът на Чайката използвал предадените синове на клана на Язовеца не като роби, а като воители, които да защитават бреговете им и да родят още синове и дъщери. И жените на двата майчини дома отново заживели в мир.

Поучителна история на бард Омбир

На следващия ден отплавахме за остров Мейл. Предан и Сенч се срещнаха за кратко със събралия се хетгурд, за да обявят решението си. Принцът изнесъл кратка реч, в която казал, че предпочита да разглежда конфликта като вътрешен въпрос на хетгурда. Като мъж той нямало да се отметне от дадената дума, но им давал възможност да обсъдят предизвикателството и да стигнат до общо решение. По-късно Сенч ми каза, че говорил достойно и спокойно и готовността му да признае, че въпросът може да се реши единствено от събранието, като че ли пригладила не една настръхнала козина. Дори Орелът се произнесъл благосклонно и казал, че мъж, който е готов да се изправи открито срещу предизвикателството, заслужава всеобщо уважение, независимо къде е роден.

Благородниците приеха новината за заминаването с различна степен на изненада и смут. Пътуването бе обяснено като лека промяна в графика. Повечето не смятаха да съпровождат принца до майчиния дом на годеницата му — в Бъкип им бе казано, че подобна голяма делегация нямало да може да се приеме. Очакваха да останат в Цайлиг и да установят връзки за бъдещи търговски отношения. Повечето предпочитаха да останат на Скайрен при бъдещите си делови партньори. Аркон Кървавия меч, кемпра на клана на Глигана и баща на нарческата, дискретно уверил, че ще се погрижи престоят им да е приятен и ще защитава каузата ни пред хетгурда.

По-късно Сенч ми каза, че настоял благородниците да предпочетат да се възползват от гостоприемството на Глигана, вместо да проверяват условията в местните ханове. Освен това ги посъветвал да държат на показ фамилните си гербове, когато се намират сред

островитяни, също както те носят символите на своите кланове. Не ми се вярва да им е казал, че за тях ще е по-безопасно, ако покажат, че не са от клана на Пророческия елен, както възприемаха местните фамилията на принца.

„Зъбат“ бе кораб на Външните острови и предлагаше много по-малко удобства от „Девичи шанс“. Докато гледах как останалите се качват на борда, забелязах, че се клати повече на вълните, но пък газеше по-плитко и това го правеше по-пригоден за протоците между островите. Както научих, някои от тях били почти непреодолими при отлив, а един или два пъти годишно човек можел да мине пеша от един остров до друг. Щяхме да минем няколко подобни протока, преди да излезем в открито море и да изминем пътя до родния остров на нарческата и нейното село Уислингтън.

Отнесохме се жестоко с Шишко. Оставих го да спи до последния момент, след което го събудих да поеме топла и позната храна, донесена от „Девичи шанс“. Увещавах го да се наяде добре и му говорех само приятни неща. Скрих от него, че ще заминем на още едно плаване. Не беше особено доволен, че трябва да се мие и облича, желаше само да си легне отново. Много ми се искаше да мога да му позволя — сигурен бях, че това е най-добро за оздравяването му, но не можехме да го оставим в Цайлиг.

Дори когато стояхме на кея с гвардейците, Осезаващата котерия и принц Предан и гледахме как товарят сватбените подаръци, Шишко си мислеше, че просто сме излезли на сутрешна разходка. Корабът бе до самия кей. Поне качването нямаше да е проблем, помислих си. Грешах. Шишко гледаше спокойно как останалите се качват по трапа, но се запъна като магаре, когато дойде неговият ред.

— Не.

— Не искаш ли да разгледаш кораб на островитяните, Шишко? Всички вече се качиха и обикалят. Чувал съм, че са много различни от нашите кораби. Хайде да проверим.

Той ме загледа мълчаливо.

— Не — повтори и малките му очи се присвиха подозрително.

Нямаше смисъл да го лъжа повече.

— Шишко, трябва да се качим. Скоро корабът ще отплава, за да откара принца до дома на нарческата. Трябва да идем с него.

Работата около нас беше приключила. Всичко беше готово и останалите бяха на борда. Корабът чакаше само Шишко и мен. Мъжете от другите кораби и минувачите открито зяпаха Шишко и на лицата на мнозина се четеше отвращение. Моряците от „Зъбат“ чакаха да вдигнат трапа и да свалят въжетата. Гледаха ни раздразнено и чакаха. Усецах, че ги унизяваме дори само с присъствието си. Защо не се качваме и не се скрием от погледите на всички? Време беше за действие. Хванах го решително за ръка.

— Шишко, трябва да се качваме.

— Не! — изрева неочаквано той и ме удари, като в същото време ме заля с вълната на страха и яростта си. Олюлях се, което предизвика силния смях на зрителите. Всъщност сигурно им се е видяло странно, че слабият удар на един слабоумен едва не ме накара да рухна на колене.

Не искам да си спомням какво последва. Нямах друг избор, освен да го принудя насила. Но ужасът на Шишко също не му оставяше избор. Започнахме да се борим на кея, моята физическа сила и здравината на защитните ми стени срещу неговото Умение и жалките му бойни умения.

Естествено, Сенч и Предан моментално разбраха проблема ми. Усетих как принцът се опитва да докосне Шишко и да го успокои, но червената мъгла на гнева му действаше не по-зле от всяка защитна стена. Изобщо не долавях присъствието на Сенч — мисля, че усилията от предишния ден го бяха източили. Първия път, когато хванах Шишко с намерението просто да го вдигна и да го кача на борда, Умението му ме погълна. Прекият физически контакт ме направи уязвим. Страхът му ме удари и едва не се подмокрих от ужаса, който събуди в мен. Заляха ме стари спомени за моментите, в които смъртта затваряше челюсти около мен. Усетих как зъбите на един Претопен се впиват в рамото ми и в гърба ми се забива стрела. Бях го вдигнал на рамо и паднах на колене от тежестта на ужаса му, а не на тялото. Това предизвика гръмкия смях на зяпачите. Шишко се освободи, но остана до мен, плачеше и викаше несвързано. Не можеше да избяга, защото тълпата ни заобикаляше от всички страни.

Подигравките ставаха все по-злостни и ме блъскаха доста по-ефективно от юмруците на Шишко. Не можех да го хвана, без да рискувам стените си, нито се осмелявах да ги сваля напълно и да

използвам с пълна сила Умението си. Затова започнах да правя безполезни опити да го накарам да се качи на борда, като преграждах пътя му всеки път, когато се опитваше да се шмугне покрай мен. Когато пристъпвах към него, той отстъпваше назад и приближаваше малко по малко трапа. После се хвърляше към мен с протегнатата ръка — знаеше, че ако ме докосне, стените ми ще рухнат. И аз се принуждавах да отскачам. През цялото време мъжете се смееха и викаха на другарите си да дойдат да видят чужденеца, който не може да надвие един слабоумен.

Накрая ме спаси Уеб. Може би възбудените викове на моряците на „Зъбат“ го бяха накарали да отиде до релинга. Едрият рибар си пробви път през зяпачите и слезе по трапа.

— Шишко, Шишко — каза успокояващо. — Ела. Не е нужно да правиш това. Изобщо не е нужно.

Знаех, че Осезанието може да се използва, за да *отблъснеш* някого. На всеки му се е случвало да отскача от зъбите на куче или остриите нокти на котка. Човек отстъпва не само от заплахата, но и от силата на гнева на животното. Един Осезаващ се научава да отблъсква толкова инстинктивно, колкото обикновен човек да избяга от грозящата го опасност. Никога не бях помислял, че може да има и друга, противоположна сила, която да успокоява и привлича.

Не мога да опиша с думи какво правеше Уеб с Шишко. Не бях неговата цел, но въпреки това усетих Осезанието му.

Сърцето ми престана да бие бясно. Почти по своя воля раменете ми се отпуснаха и престанах да стискам зъби. Видях как на лицето на Шишко се изписа учудена физиономия. Устата му се отвори и езикът, който никога не се прибираше напълно, се изплези още повече, малките му очи почти се затвориха.

— Спокойно, приятелю — меко рече Уеб. — Отпусни се. Хайде, ела с мен.

Виждали сте как изглежда коте, когато майка му го вдига за вратлето. Точно такъв вид имаше Шишко, когато голямата ръка на Уеб се отпусна на рамото му.

— Не гледай кораба — посъветва го той. — Гледай мен.

И Шишко се подчини и не свали очи от лицето на Уеб, а майсторът на Осезанието го качи на кораба толкова лесно, колкото момче води бик за халката на носа. Треперех, по гърба ми се стичаше

пот. Кръвта нахлу в лицето ми от подигравките, с които ме изпратиха по трапа. Повечето зяпачи говореха донякъде езика на Шестте херцогства и сега го използваха нарочно, за да разбирам презрението им. Нямахме къде да излея гнева си, докато вървах след Уеб. Чух как вдигнаха трапа веднага щом стъпих на борда. Не погледнах назад, а последвах Уеб и Шишко към подобие на палатка на палубата.

Условията бяха много по-сурови от тези на „Девичи шанс“. На предната палуба имаше постоянна дървена постройка, каквито бях свикнал да виждам на корабите. Сега научих, че е разделена на две. По-голямото помещение бе отредено за принца и Сенч, а Осезаващата котерия се бе натъкнала в по-малкото. Временната постройка на кърмата беше за гвардейците. Стените ѝ бяха от дебела кожа, опъната на пръти и вързана за забити в палубата колчета. Беше отстъпка за изнежените гости от Шестте херцогства — самите островитяни предпочитаха откритата палуба, тъй като бе по-удобна за мъкнене на товари и бой. Един поглед към гвардейците ми бе достатъчен да разбере, че Шишко не е добре дошъл при тях. След срамното ми представяне на кея отношението и към мен не бе много по-различно. Уеб се опитваше да накара Шишко да седне на един от сандъците, домъкнати от „Девичи шанс“.

— Не — казах му тихо. — Принцът държи Шишко да е близо до него. Трябва да го отведем в другата каюта.

— Но там е още по-претъпкано и... — почна Уеб, но аз поклатих решително глава.

— В другата каюта — настоях и той отстъпи.

Шишко тръгна с него, продължаваше да го гледа доверчиво. Последвах ги. Чувствах се страшно изтощен, сякаш цялата сутрин съм тренирал с меч. Едва по-късно разбрах, че Уеб е настанил Шишко на собствената си постелка. Любезен седеше в ъгъла, настръхналият му котак седеше в скута му. Менестрелът Кокъл печално гледаше трите скъсани струни на малката си арфа. Пъргав се мъчеше да избегне погледа ми. Усещах ужаса му, че ще трябва да живее редом с този получовек. Мълчанието в мъничкото помещение можеше да се реже с нож.

След като Шишко бе настанен, Уеб прокара мазолестата си длан по изпотеното му чело. Шишко ни погледна учудено, след което затвори очи като уморено дете. Не след дълго заспа и задиша

хрипливо. След изтърпяното страшно ми се искаше да последвам примера му, но Уеб не ми позволи.

— Ела — рече ми. — Трябва да поговорим.

Щях да възразя, ако можех, но щом той сложи ръка на рамото ми, съпротивата ми изчезна. Оставих се да ме изведе на палубата. Чух подигравателните викове на моряците, но Уеб предпочете да не им обръща внимание и ме насочи към релинга.

— Вземи — каза ми, откачи кожена манерка от колана си и я отпуши. Лъхна на бренди. — Пийни глътка и поеми дълбоко дъх няколко пъти. Изглеждаш така, сякаш си изгубил половината си кръв.

Не знаех, че имам нужда от бренди, докато не усетих как топлината му се разля по тялото ми.

Фиц?

Разтревожената мисъл на принца едва достигна до мен. Изведнъж осъзнах какви високи стени съм вдигнал. Свалих ги предпазливо.

— *Добре съм. Уеб успя да успокои Шишко.*

— Точно така. Направих го. Но едва ли е нужно да ми го казваш.

Дай ми малко време да дойда на себе си. — Изобщо не бях усетил, че съм изрекъл на глас онова, което съобщих с Умението на Предан.

— Знаем. Май ми дойде малко в повече.

— Определено. Само че не разбирам защо. Но имам някои подозрения. Дребният човек е много важен за принца, нали? И това има нещо общо с факта, че е в състояние да попречи на воин в разцвета на силите си да го накара да направи нещо, което не иска. Какво те накара да трепнеш преди докосването му? Когато аз го докоснах, не ми стана нищо.

Върнах му манерката и заявих:

— Това не е моя тайна.

— Разбирам. — Уеб отпи глътка и се загледа замислено в небето. Риск лениво кръжеше над кораба и ни чакаше. Неочаквано на мачтата се разгъна платно. Миг по-късно вятърът го изду и усетих как корабът забоденос за момент, след което започна да набира скорост.

— Научих, че пътуването било кратко. Три, най-много четири дни. Ако бяхме взели „Девичи шанс“, трябвало да заобиколим целия

архипелаг, после да хвърлим котва в едно пристанище на друг остров и пак да вземем плитко газещ кораб до Уислингтън.

Кимнах, без да знам дали е вярно, или не. Може би птицата му бе казала така. Или вечно будните му уши бяха дочули приказките на моряците.

— Ако се опитам да позная тази тайна, ще ми кажеш ли дали съм успял? — попита той, сякаш това бе логично продължение на разговора ни.

Въздъгнах. Едва сега усетих колко съм уморен. И колко силен бе Шишко, когато го задвижваха страх и гняв. Надявах се да не е изгорил всичките си запаси. Болестта вече бе изсмукала голяма част от жизнените му сили. Не се съмнявах, че си мислеше, че се бори с мен на живот и смърт. Изведнъж се разтревожих много за него.

— Том? — обади се Уеб и изведнъж се сетих за въпроса му.

— Това не е моя тайна — повторих уклончиво. Изпълваше ме безнадеждност. Разбрах, че така се чувства Шишко. Това нямаше да доведе до нищо добро. Трябваше някак да го успокоя, преди да засегне всички останали на борда.

Можеш ли да се погрижиш за него?

Отговорих, че не знам, но че ще опитам.

Уеб отново ми подаваше манерката. Взех я и отпих голяма глътка.

— Трябва да се връщам при Шишко. Не е добре да го оставям сам.

— Мисля, че разбирам — съгласи се той. — Просто се питах дали си негов закрилник, или надзирател. Е, Том Беджърлок, когато решиш, че е безопасно да оставам при него, кажи ми. Виждам, че и ти се нуждаеш от малко почивка.

Кимнах мълчаливо и се върнах в малката каюта на Осезаващата котерия. Останалите се бяха изнесли, вероятно смутени от силата на излъчваните от Шишко емоции. Той беше заспал, но не от спокойствие, а от изтощение. Бузите му бяха зачервени, на челото му бяха избили малки капчици пот. Треската се беше върнала и той дишаше с хрипове. Седнах на пода до постелката му. Чувствах се ужасно от онова, което му причинявахме. Не беше добро и го знаехме всички — и Сенч, и Предан, и аз. Предадох се на умората и легнах до него.

Поех три пъти дъх, за да се съсредоточа и да събера Умението си. Затворих очи и леко докоснах Шишко, за да засиля връзката помежду ни. Очаквах да е издигнал стените си срещу мен, но не ми се изпречиха никакви защити. Промъкнах се в сън, в който изгубено коте отчаяно се мъчеше да не потъне в бушуващо море. Извадих го от водата, както бе направила Копривка, и го върнах във фургона с леглото и възглавницата. Обещах му, че всичко ще е наред, и усетих как безпокойството му малко намаля. Но той ме позна дори в съня си.

— Ти го направи! — внезапно извика котето. — Ти ме накара да се кача отново на кораб!

Очаквах гняв, съпротива и дори атака след тези думи. Но получих нещо още по-лошо. Разплака се. Котето плачеше неутешимо, с тънък детски гласец. Почувствах огорчението му, че съм го предал. Беше ми имал доверие. Взех го в прегръдката си, но той продължи да плаче, а аз не бях в състояние да го успокоя, тъй като бях виновникът за мъката му.

Не очаквах Копривка. Не беше нощ и се съмнявам, че спеше. Винаги бях смятал, че е в състояние да използва Умението само насън.

Дай ми го — рече тя с тона на жена, на която ѝ е дошло до гуша от некадърността на мъжете. С гузно облекчение я оставих да го вземе от мен. Избледнях в съня му и усетих как напрежението му намалява, докато се отдалечавах. Болеше ме, че намира присъствието ми за разстройващо, но не можех да го виня.

След малко открих, че седя в основата на разтопената кула. Мястото изглеждаше много занемарено. Мъртвите трънаци покриваха стръмните склонове и единственият звук бе от вятъра. Зачаках.

Копривка дойде при мен.

Защо тук? — попита и посочи заобикалящата ни пустош.

Стори ми се подходящо — отвърнах обезсърчено.

Тя изсумтя презрително и с махване на ръка превърна мъртвите клони във висока лятна трева. Кулата се преобрази в кръг ломени камъни на върха, по кръга пълзяха цъфнали увивни растения. Тя седна на един затоплен от слънцето камък, изтръска червената си пола и изпъна босите си крака.

Винаги ли си толкова драматичен?

Май да.

Сигурно е ужасно уморително човек да е до теб. Ти си вторият по чувствителност мъж, когото познавам.

А кой е първият?

Баща ми. Вчера се върна.

Затаих дъх.

И? — попитах, колкото се може по-небрежно.

Бил в замъка Бъкип. Само това каза. Изглежда остарял с десет години, но въпреки това го улавям понякога да се оглежда и да се усмихва. Въпреки замъглените си очи все сезира в мен, сякаш ме вижда за пръв път. Мама казва, че имала чувството, че се сбогува с нея. Отива при нея и я прегръща, сякаш всеки миг някой може да му я отмъкне. Трудно е да се опише поведението му. Сякаш най-сетне е приключил някаква тежка задача, а в същото време се държи като човек, който се готви за дълго пътуване.

Какво ти каза? — попитах, като се мъчех да скрия ужаса си.

Нищо. Нито пък на майка ми, поне тя така казва. Върна се у дома с подаръци за всички. Подскачащи играчки за най-малките ми братя и красиво изработени главоблъсканици за по-големите. За мама и мен — кутийки с огърлици от дървени мъниста, всяко оформено най-изящно, като скъпоценен камък. И кон. Най-красивата кобилка, която съм виждала.

Зачаках. Знаех какво ще чуя, но въпреки това се молех да не го казва.

А той самият носи обеща, дървено топче. Никога не съм го виждала да носи обеща. Дори не знаех, че ухото му е продупчено.

Запитах се дали лорд Златен и Бърич изобщо са разговаряли. Може би Шутът просто бе оставил тези подаръци на кралица Кетрикен, за да ги предаде на бившия главен коняр. Измъчваха ме много въпроси, които не можех да задам.

А в момента какво правиш? — попитах.

Лея свещи. Най-отегчителната и тъпа работа на света. — Замълча за момент. — Имам съобщение за теб.

Сърцето ми замря.

Нима?

Баща ми каза, ако сънувам отново вълк, да му кажа: „Отдавна трябваше да се върнеш у дома“.

Кажу му... — Хиляди неща минаха през главата ми. Какво можех да кажа на човек, когото не съм виждал от шестнайсет години? Да не се бои, че ще му отнема нещо? Че го обичам толкова, колкото съм го обичал винаги? Не. Не това. Че му прощавам? Не, той никога не ми бе причинявал съзнателно нещо лошо. Подобни думи само можеха да направят товара, с който сам се бе нагърбил, още по-тежък. Имаше безброй неща, които копнеех да кажа, и нито едно, което да посмея да предам чрез Копривка.

Какво да му кажа? — с нескрито любопитство попита Копривка.

Кажу му, че нямам думи. И че съм му благодарен. Както съм бил през всички тези години.

Изглеждаше недостатъчно, но въпреки това се принудих да не добавям нищо. Би било прибързано. Трябваше да мисля дълго и трудно, преди да предам чрез Копривка някакво истинско съобщение на Бърич. Не знаех какво знае или за какво се досеща. По-добре да съжалявам, че не съм казал нещо, отколкото да изрека думи, които никога няма да мога да върна.

Кой си ти?

Дължах ѝ поне това. Име, с което да ме нарича. Имаше само едно, което ми се струваше правилно.

Изменящ. Наричам се Изменящ.

Тя кимна, едновременно разочарована и доволна. На друго място и време Осезанието ми ме предупреди, че наблизо има други. Тръгнах си от съня и тя ме пусна с неохота. Върнах се в собственото си тяло. Останах за момент със затворени очи, напрегнал останалите си сетива. Бях в каютата, Шишко дишаше тежко до мен. Надуших маслото, с което менестрелът мажеше арфата си, след което чух шепота на Пъргав.

— *Защо спи?*

— Не спя — отвърнах тихо. Отдръпнах ръката си от Шишко, за да не го събудя, и бавно седнах. — Просто успокоявах Шишко. Още е много болен. Искане ми се да не се налагаше да го вземаме на това пътуване.

Пъргав ме гледеше странно. Менестрелът Кокъл мажеше поправената си арфа. Станах, приведен заради ниския таван, и погледнах сина на Бърич. Колкото и да му се искаше да е по-далеч от мен, имах задължения.

— Зает ли си с нещо в момента? — попитах го.

Той погледна Кокъл, сякаш очакваше той да се застъпи за него, но менестрелът премълча.

— Кокъл ще изпее някои наши песни на островитяните — тихо рече момчето. — Отивах да го слушам.

Поех дъх. Трябваше да се сближа с това момче, ако смятах да удържа дадената си на Копривка дума. А вече го бях отчуждил от себе си, като се опитах да го пратя у дома. Ако го държах твърде изкъсо, нямаше да спечеля доверието му.

— От песните на менестрелите може да се научи много. Слушай също какво пеят и разказват островитяните и се опитай да разбереш някои думи от езика им. После ще говорим за това, какво си научил.

— Благодаря — сковано рече той.

Трудно му бе да изкаже тази благодарност, както и да признае, че имам власт над него. Засега не смятах да натискам в тази посока. Кимнах и го оставих да излезе. На прага Кокъл ми се поклони с изящния поклон на менестрел и за миг очите ни се срещнаха. Дружелюбието в тях ме изненада.

— Рядко може да се срещне войник, който цени знанието, а още по-рядко — такъв, който разпознава менестрелите като източници на знание. Благодаря, господине.

— Аз ви благодаря. Принцът ме помоли да се заема с обучението на момчето. Може би ще му покажете, че не е задължително придобиването на знания да е болезнено. — И в същия миг ми хрумна нещо. — Ще дойда и аз, стига да не се натрапвам.

Той ме награди с още един поклон.

— За мен ще е чест.

Пъргав вече беше излязъл. Не изглеждаше много радостен, когато видя, че вървя с музиканта.

Моряците от Външните острови бяха като всички останали по света. Всяко забавление бе добре дошло за скучното ежедневие на кораба. Свободните от смяна се събраха да чуют песента на Кокъл. Беше чудесна сцена за менестрела, който стоеше на голата палуба с вятър в косите и слънце зад гърба. Събралите се си носеха работа, точно както жените носят ръкоделията си. Един плетеше рогозка от стари въжета, друг лениво дялкаше парче дърво. Вниманието, с което слушаха, потвърди подозренията ми. Случайно или не, повечето от

екипажа на Пиотре владееха в някаква степен езика на Херцогствата. Дори работещите по платната, които се намираха наблизко, надаваха ухо.

Кокъл изпя няколко традиционни балади, увековечаващи монарсите от Пророците. Беше достатъчно мъдър да пропусне песните, свързани с дългата ни вражда с Външните острови. Не ми се наложи да слушам и песента за кулата на остров Еленов рог. Пъргав изглеждаше доста заинтригуван. Заслуша се още повече, когато Кокъл изпя едно предание на Старата кръв. Следях островитяните, докато менестрелът пееше, и се питах дали ще видя същото отвлечение и негодувание, показвано от мнозина хора от Шестте херцогства, когато чуят подобни изпълнения. Не видях. Всъщност моряците като че ли я приеха като странна песен за чуждоземна магия.

Когато Кокъл приключи, един от моряците стана с широка усмивка, която набръчка татуирания глиган на бузата му, остави парчето дърво, което дялаше, и изгупа стружките от гърдите и панталоните си.

— Мислите, че тази магия е силна ли? — рече той предизвикателно. — Аз знам за по-силна и е по-добре вие да научите също, защото може и да се сблъскате с нея.

Побутна с бос крак един от другарите си, който седеше на палубата до него. Очевидно смутен от толкова много слушатели, мъжът все пак измъкна малка свирка, която държеше на връв под ризата си, и засвири проста тъжна мелодия, а първият, с повече изразителност, отколкото глас, дрезгаво запя предание за Черния мъж от Аслевалял. Пееше на родния си език и със специфичните за техните бардове изрази, поради което ми беше още по-трудно да следвам текста. Черният мъж обикалял острова и тежко на всеки, който стъпвал там с недостойни помисли. Той бил пазител на дракона, или може би самият дракон в човешка форма. Черен като самия дракон, „нещо“ като самия дракон, силен като вятъра, неуязвим и безжалостен като лед. Щял да изглозга костите на страхливеца и да разсече плътта на безразсъдния, щял...

— Всички по задачите си! — внезапно прекъсна забавата Пиотре.

Заповедта му бе добронамерено строга и напомняше, че освен домакин е и капитан на кораба. Морякът спря да пее и го погледна

въпросително. Усетих напрежение — глиганът на бузата показваше, че той е воин на Аркон Кървавия меч. Повечето хора от екипажа носеха символа на Кървавия меч и явно бяха отстъпени на Пиотре за пътуването. Черната вода поклати леко глава към моряка, колкото укор, толкова и предупреждение, и мъжът отпусна рамене.

— Какви задачи, нали сега е време за почивка? — все пак дръзна да попита той.

Пиотре отговори меко, но позата му казваше, че няма да търпи неподчинение.

— Задачата ти, Рутор, е да почиваш през това време, така че да имаш сили, когато дойде времето ти за работа. Така че почивай и остави забавляването на гостите ни на мен.

Сенч и принцът бяха излезли от каютата си зад него и гледаха с любопитство. Уeb стоеше зад тях. Запитах се дали Пиотре не е чул песента и затова да е излязъл. Пресегнах се към тях.

Знаем ли легенда за Черен мъж на остров Аслеваля? Може би пазител на дракона? Точно такава песен прекъсна Пиотре.

Не съм чувал подобно нещо. Ще попитам Сенч при удобен случай.

Сенч? — Опитах направо да се свържа с него.

Отговор не последва. Той дори не отмести очи към мен.

Мисля, че вчера му дойде в повечко.

Да е пил някакви чайове днес? — попитах подозрително. Усилията, които беше положил вчера, биха могли да изтощат всеки новак, но старецът си оставаше пъргав както винаги. Елфова кора? Да ми я забранява, а самият той да я използва, така ли?

Пиe някакъв отвратителен бъркоч почти всяка сутрин. Нямам представа какво слага в него.

Потиснах мисълта, преди да съм се издал. Твърдо реших да откъсна щипка от тревите на Сенч, за да разбера какво гълта. Старецът се отнасяше твърде небрежно към здравето си. Можеше да изгори живота си, докато се опитваше да го посвети на каузата ни.

Не ми се удаде такава възможност. Останалите дни на краткото ни пътуване минаха без особени събития. Бях зает с грижи за Шишко и обучението на Пъргав. Двете неща се смесваха, защото когато се събуждаше от дългия си сън, Шишко бе слаб и кисел, а в същото време не ми позволяваше да се приближавам до него. Бе по-склонен да

приеме грижите на Пъргав. Момчето ги изпълняваше с разбираема неохота. Гледането на болен е досадна и неприятна работа. Пъргав също таеше в себе си дълбоко вкорененото отвращение, което изпитват мнозина жители на Шестте херцогства към изродите. Моето неодобрение не го накара да го загърби, но спокойното приемане на разликите на Шишко от страна на Уеб постепенно го накара да промени отношението си. Способността на Уеб да учи Пъргав с примери ме караше да се чувствам като тромав и безмозъчен гвардеец. Много ми се искаше да съм добър с Пъргав, както Бърич бе добър с Копривка, а ето че все не успявах да спечеля дори доверието му.

Когато човек се чувства непотребен, дните могат да са много дълги. Почти не можех да се срещам със Сенч и принца. Нямаше удобен начин да се усамотя с някой от двамата на претъпкания кораб, така че общуването ни се ограничаваше с Умението. Принцът ми съобщи, че Сенч не знаел нищо за Черен мъж на Аслевял. Пиотре постоянно намираше работа на моряка, който пъ, така че не можех да се обърна и към него. Изолиран от Сенч и принца и отхвърлен от Шишко, се чувствах самотен. Сърцето ми копнееше за стари спомени, за любовта ни с Моли и някогашното ми открито приятелство с Шута. Нощни очи често навестяваше мислите ми, тъй като Уеб и птицата му все бяха пред мен, а Любезен и котката му го следваха навсякъде. Бях изгубил обичаните си близки от миналото и вече нямах желание да търся други. Колкото до Копривка и поканата на Бърич „да се върна у дома“... сърцето ми копнееше да го направя, но знаех, че всъщност копнея да се върна във времето, а не на някакво място, а нито Еда, нито Ел предлагат подобно нещо на хората. Когато най-после влязохме в едно миниатюрно заливче, сякаш отхапано от брега на малък остров, и Пиотре нададе радостен вик при вида на дома си, изпитах завист.

Уеб застана до мен и прекъсна ваянето ми в собствената ми меланхолия.

— Оставих Пъргав да помага на Шишко да си обуе обувките. Ще се радва отново да стъпи на суша, макар да не го признава. Вече не го мъчи морска болест. Болните му бели дробове изсмукват силата му. Както и носталгията.

— Знам. Но на кораба не мога да направя нищо и за двете. Надявам се като слезем да му намеря удобно местенце и да му осигуря

спокойствие, почивка и добра храна. Обикновено това е най-добрият лек за подобни заболявания.

Уеб кимна съчувствено. Продължихме да стоим мълчаливо и да гледаме брега. На носа стоеше самотно момиче с развяна шаячна пола и наблюдаваше приближаването ни. Овце и кози пасяха из камънака около момичето. От малки къщички, сгущени една до друга сред хълмовете, се издигаха струйки дим. Един-единствен кей се издаваше в малкия залив. Не виждах никакви признаци на градче. Момичето на носа вдигна ръце над главата си и махна три пъти. Помислих си, че ни приветства, но може би съобщаваше на жителите на селцето за пристигането ни, защото след малко по водещия към брега път се появи хора. Някои се качиха на кея. По брега се разтичаха деца, викаха развълнувано.

Моряците майсторски приближиха кораба до самия кей. Пиотре ме изненада, като благодари отривисто на екипажа на Глигана. Отново си дадох сметка, че си имаме работа с два съюзени клана, а не с един. Явно Пиотре и екипажът разглеждаха това като голяма услуга и вероятен дълг.

Това стана още по-ясно от начина, по който слязохме. Пиотре бе пръв и когато стъпи на кея, тържествено се поклони на събралите се да го посрещнат жени. Имаше и мъже, но те стояха отзад и едва след като бе посрещнат топло от по-възрастните жени на клана, Пиотре отиде при тях, за да разменят приветствия. Забелязах, че малцина са на възраст да бъдат воители, а и те бяха осакатени от този занаят. Имаше само старци и момчета, не повече от десетгодишни. Намръщих се и се опитах да предам мисълта си на Сенч.

Или мъжете им не смятат за подобаващо да ни посрещнат, или са се скрили някъде.

Отговорът му бе слаб и тънък като струйка дим.

Или са били избити по време на Войната на Алените кораби. Някои кланове са претърпели тежки загуби.

Усещах, че се напруга, и оставих контакта да се разпадне. В момента Сенч си имаше достатъчно други грижи. По-скоро с Осезанието, отколкото с Умението долових безпокойството и разочарованието на принца. Причината бе ясна. Елиания не бе сред посрещачите.

Не се тормози — успокоих го. — Не познаваме добре обичаите им и не знаем какво означава отсъствието ѝ. Не го приемай като пренебрежение.

Да се тормозя ли? Не се тормозя. Става въпрос за съюз, Фиц, а не за някакво момиче и изричките ѝ.

Остротата на отговора му го издаваше. Въздъгнах. Петнайсетгодишен. Можех само да благодаря на Еда, че никога вече няма да съм на тази възраст.

Пиотре явно бе запознал Сенч с местния обичай по посрещането, защото всички ние останахме да стоим на палубата, докато една млада жена, някъде към двайсетте, с ясен глас не покани Сина на клана на Елена от рода на Пророците да слезе от кораба заедно с хората си.

— Това е за нас — тихо рече Уеб. — Пъргав вече трябва да е приготвил Шишко. Ще тръгваме ли?

Кимнах.

— Какво прави Риск? — попитах го, сякаш имах правото да задавам такъв въпрос. — Вижда ли някъде въоръжени мъже?

Той се усмихна малко криво.

— Мислиш ли, че нямаше да ти кажа? И аз щях да съм в същата опасност като теб. Не, Риск вижда същото, което виждаме и ние. Тихо селце рано сутрин. И много плодородна долина зад онези хълмове.

Слязохме от кораба и застанахме на почтително разстояние зад принца, докато го посрещаха с добре дошъл в майчиния дом и владенията на Елиания Черната вода. Думите на приветствието бяха прости, но в тази простота се улавяше ритуал. Чрез поздрава и разрешението да слезем на брега жените заявяваха собствеността си върху земята и властта си над всеки, чийто крак е стъпил в Уислингтън. Изненадах се обаче, когато същият ритуал бе изпълнен и с членовете на клана на Глигана, които слязоха след нас. Докато те отговаряха, чух нещо, което ми бе убягнало преди. С приемането на поздрава те се врекоха в честта на майчиния си дом, че всеки мъж ще бъде отговорен за доброто поведение на всички останали. Наказанието за нарушаването на правилата на гостоприемство не се уточни. Миг по-късно се сетих какво е значението на този ритуал. При народ, занимаващ се с морски грабежи, би трябвало да има предпазна мярка, която да защитава собствените им домове в тяхно отсъствие. Предположих, че в случая става дума за някакъв древен съюз между

жените от различните кланове, и се запитах какво ли наказание налага майчиният дом на мъж за поругаване на тези правила в друг клан.

Приветствията приключиха и жените от майчиния дом на Нарвала поведоха принца и свитата му. Гвардията вървеше след него, следвана от Уеб, Пъргав и моя милост с Шишко. Момчето вървеше пред нас, а двамата с Уеб подкрепяхме Шишко. След нас вървяха моряците от клана на Глигана, говореха си за бира и жени и ни се присмиваха. Риск се рееше високо в ясното синьо небе. Под краката ни скърцаха камъчетата на добре поддържания път.

Очаквах Уислингтън да е по-голям и по-близо до водата. Моряците изгубиха търпение от бавното ни тътрене и ни задминаха. Уеб завърза разговор с един. Мъжът определено искаше да избърза с приятелите си и нямаше никакво желание да го виждат в компанията на слабоумния и помощниците му. Затова отговорът му бе кратък, но любезен — Уеб като че ли винаги успяваше да накара хората, с които говори, да се държат вежливо. Обясни, че пристанището било добро, но не и отлично. Теченията не били проблем, но духащите ветрове обикновено били силни и достатъчно студени, за да ти „одерат и кожата, и месото“. Уислингтън се намирал в закътана низина зад възвишението и вятърът минавал отгоре, а не между къщите.

Така и се оказа. Градчето бе закътано като в шепя. Спуснахме се към него и с всяка крачка денят сякаш ставаше по-спокоен и топъл. Селището бе добре планирано. Най-голямата постройка бе майчиният дом от дърво и камък — издигаше се като крепост над по-простите къщички и колиби. Върху покрива бе нарисуван огромен нарвал. Зад майчиния дом имаше поддържани зелени площи, които ми напомниха за Женската градина в замъка Бъкип. Улиците минаваха на концентрични кръгове около него, като повечето магазини и домове на търговци се намираха недалеч от пътя към морето. Забелязахме всичко това, преди да приближим и да изгубим цялостната картина.

Групата на принца отдавна бе изчезнала от поглед, но Ридъл се върна при нас, леко запъхтян от подтичването, и каза:

— Трябва да ви покажа квартирата.

— Няма ли да сме с принца? — попитах обезпокоено.

— Те ще бъдат настанени като гости в майчиния дом заедно с менестрела и спътниците му. Има отделна къща за воители от други кланове. Чужди мъже могат да бъдат гости в майчиния дом, но на

воините не се позволява да ноцуват там. Гвардията на принца ще бъде настанена отделно от него. Не ни харесва, но лорд Сенч нареди на капитан Лонгуик да приеме. Има също и къща за Шишко. Принцът заповяда да се настаниш с него. — Ридъл малко се смути и добави тихо, сякаш се извиняваше: — Ще се погрижа да донесат сандъка ти там. Както и неговия багаж.

— Благодаря.

Нямаше нужда да питам. Различността на Шишко го правеше неприемлив като гост в майчиния дом. Е, поне бяха проявили достатъчно мъдрост да не ни настаняват с гвардейците. Въпреки това ми се налагаше да споделя статута на прокуден с Шишко. Макар да не харесвах интригите в двора на Пророците, се чувствах зле, когато бях разделен от Предан и Сенч. Знаех, че тук сме в опасност, но най-голямата опасност винаги е онази, за която не знаем. Искях да чувам каквото чува Сенч, да съм в пълно течение с преговорите. Но Сенч не можеше да настоява да ни настанят до принца, а някой трябваше да остане с Шишко. Логичният избор падаше върху мен. Всичко беше разумно, но това ни най-малко не намали разочарованието ми.

Едностайната каменна къща бе чиста, макар да миришеше на запусната. Явно не бе обитавана през последните месеци, но имаше дърва и съдове за готвене. Кацата бе пълна догоре с прясна вода. Имаше маса и столове, както и легло с две одеяла в ъгъла. Слънцето осветяваше пода през единствения прозорец. Случвало ми се беше да живея и на по-лоши места.

Докато го настанявахме в леглото, Шишко не каза почти нищо. Гърдите му свиреха от вървенето и бузите му бяха зачервени, но това бе руменина на болен, който се е преуморил. Събух му обувките и го завих с одеялата. Подозирах, че тукашните нощи са мразовити дори през лятото, и се запитах дали двете завивки ще са ми достатъчни.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита Уеб. Пъргав вече стоеше нетърпеливо на прага, готов да продължи към майчиния дом, който се намираще през две улици.

— Не от теб, но Пъргав ще ми е необходим за известно време. — Очаквах ужасения му и смутен поглед, но той не можеше да промени решението ми. Извадих монети от кесията си. — Иди на пазара. Нямам представа какво ще намериш. Бъди много учтив, но ни донеси нещо за

ядене. Месо и зеленчуци за супа. Пресен хляб, ако има. Плодове. Сирене, риба. Всичко, каквото можеш да купиш с тези пари.

По лицето му ясно личеше, че се разкъсва между нервността и момчешкото нетърпение да изследва непознатото място. Пуснах парите в шепата му с надеждата, че островитяните ще приемат монети от Шестте херцогства.

— После — добавих и го видях как трепва — се върни при кораба. Ридъл ще се погрижи за багажа, но искам да донесеш още завивки. Достатъчно, за да има за постелки за теб и мен, както и още одеяла за Шишко.

— Но аз трябва да съм в майчиния дом с принца, Уеб и всички...
— Млъкна разочаровано, когато поклатих глава.

— Трябваш ми тук, Пъргав.

Той хвърли поглед към Уеб, сякаш търсеше подкрепата му. Лицето на майстора на Осезанието си остана спокойно, но той пак попита:

— Сигурен ли си, че не мога да ти помогна с нещо?

— Всъщност... — И почти се смразих, когато открих колко ми е трудно да моля. — Ако нямаш нищо против да наминеш по-късно, бих се радвал на няколко часа за себе си. Освен ако принцът няма нужда от теб.

— Ще дойда. Благодаря, че помоли.

Последните му думи бяха искрени, а не проява на вежливост. Настъпи тишина, докато ги обмислях. Беше похвала, че най-сетне съм в състояние да го помоля за услуга. Когато погледите ни се срещнаха, осъзнах колко дълго съм мълчал, но лицето му си оставаше все така спокойно и търпеливо. Отново изпитах чувството, че ме следи, но не както ловец следи дивеча си, а като дресьор, който се опитва да се сприятели с недоверчиво животно.

— Аз ти благодаря — отвърнах.

— И може би ще отида с Пъргав до пазара, тъй като ми е любопитно да разгледам градчето. Обещавам обаче, че няма да се туткаме. Мислиш ли, че малко сладки ще убедят Шишко да хапне, ако случайно намерим хлебарница?

— Да. — Гласът на Шишко бе слаб и треперещ, но се зарадвах на тази проява на интерес. — И сирене — добави той с надежда.

— В такъв случай може би е най-добре да потърсите най-напред сладки и сирене — казах и се обърнах с усмивка към Шишко, но той извърна поглед от мен. Още не ми беше простено. Знаех, че ще трябва да постъпя зле с него най-малко още два пъти, при отплаването ни обратно към Цайлиг и при заминаването за Аслева. Изобщо не исках да мисля за пътуването до дома. Изглеждаше ми безнадеждно далеч.

Уеб и Пъргав излязоха; момчето бърбеше щастливо, мъжът отговаряше не по-малко възторжено. Всъщност се радвах, че отиват заедно. Едно момче в непознат град лесно може да обиди някого, без да иска, или да се изложи на опасност. Въпреки това се чувствах изоставен, докато ги гледах как се отдалечават.

Пропъдих вълната самосъжаление и насочих мислите си към онези, за които ме бе грижа. Опитах се да не се питам какво се е случило с Хеп или Шута, след като напуснах Бъкип. Хеп беше разумен момък. Трябваше да му се доверя. А Шутът се бе справял със собствения си живот — или животи — дълги години и без моята помощ. Все пак ме измъчваше мисълта, че сигурно ми е бесен някъде в Шестте херцогства. Хванах се, че докосвам сребристите отпечатъци, които пръстите му бяха оставили върху китката ми. Не го усетих, но въпреки това прибрах ръце зад гърба си. Отново се запитах какво ли е казал на Бърич и дали изобщо се е срещнал с него.

Безполезни мисли, но нямаше с какво друго да се заема. Шишко ме наблюдаваше, докато крачех безцелно из малката стаичка. Предложих му черпак студена вода, но той отказа. Пих и усетих различния вкус на местната вода. Беше някак мъхава и сладка. Може би извадена от кладенец. Реших да запалю огън, в случай че Уеб и Пъргав донесат сурово месо.

Времето едва се влачеше. Ридъл и още един гвардеец домъкнаха багажа ни от кораба. Извадих билките от сандъка си, напълних тежкото котле и го сложих на огъня повече, за да правя нещо, отколкото защото ми се пиеше чай. Смесих сладки и успокояващи билки — лайка, копър, малинов корен. Шишко подозрително следеше как сипвам горещата вода, но не му предложих първата чаша. Преместих един стол до прозореца, за да мога да гледам стадата по тревистите хълмове над градчето. Пиех си чая и се мъчех да намеря удовлетворението, което изпитвах навремето в мир и спокойствие.

Предложих на Шишко втората чаша и той я прие. Може би изпиването на първата го бе уверило, че нямам намерение да го упоявам или троя, помислих си уморено. Уеб и Пъргав се върнаха натоварени с покупки. Бузите на момчето се бяха зачервили от разходката и свежия въздух. Шишко бавно се надигна, за да види какво са донесли.

— Намерихте ли ягодов пай и кашкавал? — попита с надежда.

— Не точно, но виж на какво попаднахме — каза Уеб, докато оставяше съкровищата си на масата. — Пушена съомга, и солена, и сладка. Малки питки, поръсени със семенца. А ето и пълна кошничка с боровинки. Никога не съм виждал такива. Жените ги наричат миши боровинки, защото мишките ги събирали в тунелите си, за да се изсушат за през зимата. Малко са кисели, но намерихме и козе сирене към тях. Казаха ни да изпечем тези смешни оранжеви корени, да ги белим и да ги ядем със сол. А накрая и ето тези. Малко изстинаха, докато ги донесем, но още ми миришат вкусно.

„Тези“ бяха топки с големината на юмрук. Уеб ги бе донесъл в торба от плетена трева и водорасли. Когато ги извади на масата, надуших риба. Представляваха парчета бяло месо в гъст мазен сос. Зарадвах се, когато Шишко слезе от леглото, за да си вземе едно. Излапа го бързо, като спираше само когато го принуждаваха пристъпите кашлица. Второто изяде по-бавно и го прокара с още една чаша чай. Закашля се толкова силно и дълго, че се уплаших да не се задуши, но накрая той си пое дъх и ни погледна с воднистите си очи.

— Много съм уморен — каза с треперещ глас и малко след като Пъргав му помогна да легне, се унесе.

Пъргав оживи трапезата с разказа си за обиколката с Уеб. Хранех се мълчаливо и слушах наблюденията му. Момчето имаше зорко око и бърз ум. Явно продавачите на пазара бяха станали дружелюбни, след като бяха видели парите. Подозирах, че е помогнало и присъщото любопитство на Уеб.

Една жена дори му каза, че сутрешният прилив бил добро време за събиране на вкусни малки миди по брега. Уеб го спомена и след това се отплесна как като момче събирал миди с майка си, а оттам се сети и за други истории от детството си. С Пъргав го слушахме със затаен дъх.

Изпихме по още една чаша чай и следобедът тъкмо започна да изглежда приятен и разговорлив, когато на прага се появи Ридъл.

— Лорд Сенч ме прати да ви кажа, че трябва да се явите в майчиния дом за тържественото посрещане.

— В такъв случай по-добре да вървите — с неохота казах на Уеб и Пъргав.

— И ти също — каза Ридъл. — Аз трябва да остана със слабоумния на принца.

Погледнах го твърдо и натъртих:

— Шишко. Той се казва Шишко.

За пръв път укорявах Ридъл за нещо. Той просто ме погледна, но не успях да разбера дали го е приел като обида.

— Добре де, Шишко. Трябва да остана с Шишко. Знаеш, че нямах намерение да го засегна, Том Беджърлок — добави малко кисело.

— Знам. Но това го обижда.

— О! — Ридъл хвърли поглед към спящия, сякаш бе стреснат да научи, че Шишко може да изпитва обида.

Съжалих го.

— На масата има храна и гореща вода за чай, ако искаш.

Той кимна и разбрах, че сме се помирили. Пригладих косата си и облякох чиста риза. После сресах Пъргав, за негово огромно отвращение, и останах ужасен от оплетената му коса.

— Трябва да се решиш всяка сутрин. Сигурен съм, че баща ти те е научил, че не бива да обикаляш като някакво полудиво планинско пони.

Той ме погледна изненадано и възкликна:

— Точно така казва и той!

— Това е обичаен израз в Бъкип, момче — опитах да прикрия неволната си грешка. — Е, ще го правиш. Няма да ти навреди и да се миеш малко по-често, но сега нямаме време за това. Да вървим.

Стана ми малко жал за Ридъл, когато го оставихме да седи сам на масата.

ГЛАВА 10

НАРЧЕСКАТА

Такъв е брачният им обичай — той обвързва само за толкова време, колкото жената желае. Жената избира мъжа, макар мъжът да може да ухажва жена, която намира за желана, с дарове и военни подвизи в нейна чест. Ако тя приеме ухажването, това не означава, че се е обвързала с него, а само че може и да го приеме в леглото си. Връзката може да продължи седмица, година или цял живот. Всичко зависи изцяло от избора на жената. Всички неща под покрив принадлежат на жената, както и всичко, раждано от земята на клана ѝ. Децата ѝ принадлежат на клана и обикновено се възпитават и учат от нейните братя и вуйчовци, а не от бащата. Докато мъжът живее на нейна земя или в майчиния ѝ дом, той се намира под нейно подчинение. Като цяло, пишещият тези редове пътешественик изобщо не може да разбере защо един мъж доброволно е готов да приеме подобна принижена роля, но островитяните като че ли също не могат да разберат нашите обичаи и понякога ме питаха: „Защо жените ви доброволно напускат богатството на семействата си, за да станат слугини в дома на някой мъж?“

Книжник Федрен, „Разказ за пътуване из варварски земи“

Майчиният дом на клана на Нарвала бе едновременно крепост и дом. Несъмнено това бе най-старата постройка в Уислингтън. Яката стена, заобикаляща дворовете и градините му, беше първата линия на отбраната. Ако нападателите успеяха да отблъснат защитниците, последните можеха да отстъпят в самия майчин дом. Следите от огън

по каменните стени и гредите показваха, че е оцелявал дори при пожари. На долния етаж нямаше никакви отвори, на втория се виждаха процепи за стрелци и само третият имаше истински прозорци, но и те бяха с яки капаци, способни да издържат на всяка стрела или камък. Но въпреки всичко това не бе традиционен замък. Нямаше място за животни или за подслон на цялото село, нито пък големи складове за храна. Предположих, че е предназначен по-скоро да отблъсква нашественици, които идват и си отиват с приливите и отливите, отколкото да издържи сериозна обсада. Още едно нещо, по което островитяните се различаваха от нас и нашия начин на мислене.

Двама млади мъже със знака на Нарвала ни кимнаха, докато минавахме през портата в стената. Вътре пътят бе покрит с натрошени мидени черупки и камъчета от брега, поради което проблясваше. Вратата на майчиния дом, покрита с изображения на нарвал, зееше отворена. Входът бе достатъчно широк, за да пропусне трима души, вървящи един до друг. Вътре цареше полумрак, донякъде разпръсван от светлината на факли. Беше почти като да влезеш в пещера.

Влязохме и спряхме, та очите ни да свикнат с тъмното. Въздухът бе натежал от миризми на дълго обитаване — на храна, варено и пушено месо, разлято вино, обработени кожи и събрани на едно място хора. Сигурно ще си помислите, че е воня, но не беше. Беше по-скоро миризма на дом, на безопасност и на семейство.

От входа се влизаше направо в голяма зала, която се разделяше единствено от поддържащите стълбове. Имаше три камини, всичките запалени. Облицованият с камък под бе покрит със свежа тръстика. Покрай стените имаше пейки и лавици. По-ниските бяха широки и навитите постелки показваха, че се използват като легла през нощта и за седене през деня. На по-високите и по-тесни лавици над тях се държаха хранителни запаси и лични вещи. По-голямата част от светлината идваше от камините, макар да се виждаха и не особено ефективни свеци в стойки на стълбовете. В отсрещния ляв ъгъл имаше голямо стълбище, което се виеше нагоре в полумрака. Това бе единственият достъп до горните етажи, доколкото можех да преценя. В това имаше резон. Дори нашествениците да успеяха да овладеят залата, на защитниците щеше да им се налага да пазят само един подстъп. Нападателите трябваше да платят прескъпо, за да овладеят горните етажи на майчиния дом.

Забелязах всичко това през събралата се тълпа. Навсякъде се бяха скупчили хора от всякаква възраст и в залата витаеше очакване. Очевидно бяхме закъснели. Принц Предан чакаше в края на дългата зала, пред най-голямата камина. До него бяха Сенч и Осезаващата котерия, а зад тях стояха гвардейците, строени в три редици. Представителите на клана на Нарвала ни направиха път, за да заемем полагащите ни се места. Уеб и Пъргав отидоха да застанат с менестрела Кокъл и Любезен с неговата котка. Аз заставах в края на първата редица гвардейци.

Елиания не се виждаше никъде. Събралите се от другата страна на камината бяха предимно жени. Пиотре бе единственият мъж в разцвета на силите си. Имаше неколцина дядовци, четири момчета на възраст колкото нарческата и шест-седем малки момчета, някои още се държаха за полите на майките си. Нима Войната на Алените кораби бе стопила толкова много клана на Нарвала?

Воините на Глигана от кораба също бяха тук, но стояха на група отстрани, по-скоро като зрители, отколкото като участници в онова, което предстоеше. Останалите в помещението бяха почти изцяло от клана на Нарвала, както си личеше по накитите, украсата по дрехите и татуировките. Изключенията като че ли бяха изцяло мъже, стоящи до жените си — може би се бяха оженили за представителки на клана или бяха техни неофициални партньори. Бяха от клана на Мечката, имаше и от Видрата и един Орел.

Всички жени бяха облечени красиво. Онези, които нямаха накити от злато, сребро или скъпоценни камъни, носеха украшения от раковини, пера и мъниста. Косите им бяха изкусно подредени и добавяха значително към височината на някои от домакините. За разлика от Бъкип, където жените сменяха модата си със загадъчна, чисто женска координация, тук имаше голямо разнообразие в стиловете. Единствената обединяваща тема в мънистените, избродираните или изплетените орнаменти по дрехите им като че ли бяха ярките цветове и мотивът с нарвала.

Предположих, че намиращите се в първия кръг са роднини на нарческата, а стоящите най-близо до камината — семейството ѝ. Мъже почти не се виждаха. Всички жени от Нарвала изглеждаха крайно съсредоточени. Напрежението в залата бе съвсем осезаемо. Запитах се коя точно е майка ѝ, както и какво всъщност чакаме.

Настъпи пълна тишина. Четирима мъже от клана свалиха по стълбите съсухрена дребна жена и я понесоха през помещението. Тя седеше на стол от преплетени върбови клони, покрит с мечи кожи. Рядката ѝ бяла коса бе сплетена и подредена като корона. Очите ѝ бяха черни и блестящи. Носеше червена роба и мотивът с нарвала се повтаряше върху малките костени копчета, защити по цялата ѝ дреха. Мъжете поставиха стола не на пода, а върху тежка маса, където тя можеше да остане седнала и пак да наблюдава всички събрали се в къщата ѝ. С тих стон старицата се понадигна и огледа присъстващите. Розовият ѝ език облиза сбръчканите ѝ устни. Тънките ѝ крака бяха обути в тежки топли пантофи.

— Добре! Всички сме тук!

Изговори думите на родния си език, високо, както правят глухите или на път да оглушеят старци. Изглежда, не я бе грижа, че събирането е официално, а и не бе толкова напрегната, колкото останалите жени.

Великата майка на клана на Нарвала се наведе напред и кривите ѝ пръсти стиснаха дръжките на стола.

— Така. Е, хайде, покажете го. Кой иска да ухажва Елиания, нарческата на Нарвала? Къде е воинът, дръзнал да иска разрешение от майките да легне с нашата дъщеря?

Сигурен съм, че Предан не очакваше точно тези думи. Беше се изчервил до ушите, когато пристъпи напред. Направи воински поклон пред старицата и заговори на местния език, произнасяше думите съвсем чисто.

— Заставам пред майките от клана на Нарвала и искам разрешение да свържа своя род с вашия.

Тя впери поглед в него, след което се намръщи, но не на Предан, а на един от младите мъже, които бяха донесли стола ѝ.

— Какво прави тук този роб от Шестте херцогства? Подарък ли е? И защо се опитва да говори езика ни, при това така отвратително? Отрежете му езика, ако опита отново!

Настъпи пълна тишина, нарушена от нечий гръмък смях в дъното, но и той млъкна бързо. Предан някак успя да се овладее и прояви достатъчно мъдрост да не опитва да се обяснява на разгневената Велика майка. Една жена от свитата на нарческата пристъпи до старицата, надигна се на пръсти и ѝ зашепна нещо. Майката ѝ махна раздражено.

— Спри с това съскане и плюене, Алмата! Знаеш, че не чувам и дума, когато говориш така! Къде е Пиотре? — Огледа се, сякаш търси запиляна някъде обувка, после вдигна очи и се намръщи към Пиотре. — А, ето го! Знаеш, че него чувам най-добре. Какво прави чак там? Идвай тук, нагъл калпазанино, и ми обясни какво е всичко това!

Щеше да е смешно да се гледа как старицата командва опитен воин, ако на лицето му не се бе изписала такава тревога. Той отиде пред нея, отпусна се за момент на коляно и се изправи. Тя протегна подобната си на корен ръка и я постави на рамото му.

— Какво означава това? — повтори нетърпеливо.

— Ертре — спокойно рече той. Сигурно дълбокият му глас достигаше по-добре до старите ѝ уши от тънкия шепот на жената. — Това е заради Ертре. Помниш ли?

— Ертре — повтори тя и в очите ѝ изведнъж се появиха сълзи. Огледа стаята. — А Коси? И малката Коси ли? Значи е тук? Значи най-сетне се е върнала у дома?

— Не — кратко отговори Пиотре. — Няма ги тук. И точно за това става дума. Помниш ли? Разговаряхме в градината, тази сутрин. Помниш ли? — Кимна ѝ бавно, сякаш я окуражаваше.

Тя гледаше лицето му и кимаше бавно с него, но после спря. Поклати глава.

— Не — възкликна тихо. — Не помня. Игловръхът престана да цъфти, сливите тази година може да са кисели. Помня, че говорехме за това. Но... не. Пиотре, важно ли е било?

— Да, Велика майко. Важно е. Много важно.

Тя го гледаше разтревожено, после внезапно се разсърди.

— Важно, важно! Важно било, казва мъжът, но какво знаят мъжете? — Старческият ѝ глас, дрезгав и пронизителен, се надигна гневно и насмешливо. Тънката длан плесна презрително коляното ѝ. — Легло и кръвопролития, само това знаят, само това смятат за важно. Какво знаят за стригането на овце и поддържането на градини, какво знаят за това колко бъчви солена риба и сладка мас трябва да се приготвят за зимата? Важно ли? Е, щом е важно, нека Ертре се заеме. Тя е Майка сега, а на мен ми се полага почивка. — Вдигна ръка от рамото на Пиотре и сграбчи дръжките на стола си. — Искам да си почина! — рече жално.

— Да, Велика майко. Да, така е. Почини си, а аз ще се погрижа всичко да е както трябва. Обещавам.

При тези думи Елиания се появи от сенките в горния край на стълбището и забърза към нас. Обутите ѝ в леки обувки крака сякаш се плъзгаха по всяко стъпало. Половината ѝ коса бе прибрана с малки фиби, украсени със звезди; останалата се спускаше свободно по раменете ѝ. Не изглеждаше нарочно търсена прическа. Зад нея две млади жени понечиха да я настигнат, но спряха ужасени и си зашепнаха нещо. Предположих, че са я подготвяли да се появи, а тя се е отскубнала от тях, когато е чула високите гласове.

Познах я повече по походката, отколкото по фигурата, когато хората се разделиха, за да ѝ сторят път. Подобно на Предан, бе станала по-висока през изминалите месеци и цялата ѝ детска пълнота се беше стопила, за да отстъпи на женска плът. Не бях единственият от Шестте херцогства, който я гледаше зяпнал, докато минаваше покрай подредените си роднини. Дрехата ѝ покриваше раменете и гърба, но оставяше голи гордо щръкналите ѝ гърди. Дали не беше начервила зърната си, за да изпъкват повече? Гледах я и усетих как плътта ми се раздвижва в отговор. Миг по-късно бях вдигнал защитните си стени. *Пази мислите си*, сгълчах Предан. Несъмнено ме бе чул, но с нищо не го показва. Зяпаше голите гърди на нарческата, сякаш никога не бе виждал подобна гледка. Всъщност нищо чудно да беше така.

Тя дори не го погледна, а отиде направо при Великата майка.

— Аз ще се оправя с това, Пиотре — каза с новия си женски глас. После се обърна към мъжете, които носеха стола на старицата.

— Чухте нашата Велика майка. Тя желае да си почива. Нека всички ѝ благодарим, че удостои събранието ни тази вечер, и да ѝ пожелаем спокоен сън без болестки.

В отговор последва мърморене, повтарящо пожеланието за лека нощ, след което младежите вдигнаха стола със старицата и го отнесоха. Нарческата стоеше изправена и мълчалива и ги изпрати с поглед, докато не се скриха в сенките в горния край на стълбите. Пое дълбоко дъх. Принцът сега се взираше в гърба ѝ; вдигнатите ѝ коси оголваха изящния ѝ врат. Шивачките бяха свършили добре работата си. Нито една част от татуировките ѝ не се подаваше над роклята. Видях как Сенч леко смуща Предан в ребрата. Младежът се стресна, сякаш се събужда от сън, и заразглежда с внезапен интерес краката на

Пиотре. Пиотре го гледаше строго, сякаш беше някакво невъзпитано куче, което може да отмъкне парче месо от масата, ако не го държиш под око.

Нарческата изпъна рамене и се обърна към нас. Очите ѝ обходиха събралите се. Украшението в косата ѝ бе изработено от рог на нарвал. Нямах представа как са постигнали яркия светлосин цвят. Малките звезди на фибите проблясваха около него и вече нямах никакво съмнение, че фигурката, която Предан бе намерил на Брега на съкровищата, е предричала точно този момент. Но аз все така не разбирах какво означава това, а и нямах време да помисля.

Елиания намери начин да се усмихне. Усмивката ѝ се получи малко крива, после тя се засмя и сви рамене.

— Забравих какво трябваше да кажа. Някой ще изрече ли думите на Майката вместо мен? — И преди някой да отговори на искането ѝ, погледът ѝ се спря върху Предан. Досега той беше само изчервен, но сега направо гореше, докато я гледаше в очите. Тя не обърна внимание на смущението му и заговори спокойно: — Разбираш ли, тази вечер съчетаваме две от традициите си. По една случайност е време да покажа женската си кръв пред моя клан. И в същия ден пристигна и ти, за да ми се предложиш като мой съпруг.

Устните му се размърдаха. Мисля, че промърмориха „женска кръв“, но не чух думите.

Тя се разсмя, но лекотата в гласа ѝ беше изчезнала. Смехът ѝ бе трошлив като пропукващ се лед.

— У вас нямате ли подобна церемония? Момче да окървави меча си, за да стане мъж? Като покаже, че може да убие, той обявява, че вече е пълноценен. А жената не се нуждае от меч. Самата Еда ни окървавява и ни обявява за пълноценни. Онова, което мъжът може да вземе с меч, жената може да даде само с плътта си. Живот. — Постави неукрасените си с пръстени ръце на плоския си корем. — Пролях първата си женска кръв. Вече мога да създавам живот в себе си. Заставам пред всички ви като жена.

— Приветстваме те, Елиания, жена от клана на Нарвала — последва нестроен отговор.

Почувствах, че е започнала ритуала и изрича думите му. Пиотре се бе оттеглил при останалите мъже на клана.

Жените застанаха около нея и всяка поред поздрави Елиания. Група момичета с широко отворени очи и разпуснати коси се бяха скупчили и я гледаха. Едно, по-високо от останалите, което също скоро щеше да стане жена, посочи Предан и каза нещо одобрително на две други. Те се разсмяха и приближиха до нея, като си шепнеха и се побутваха. Усетих, че момичетата са приятелки и спътнички на Елиания, но че нарческата сега се е отделила от тях и е преминала в числото на жените. Лекотата, с която бе поела ситуацията в свои ръце, ми казваше, че от доста време е била възприемана като жена. Тази церемония бе само формално признаване, че тялото ѝ е започнало да настига духа ѝ.

Когато всички жени от клана я поздравиха, Елиания отстъпи назад от кръга светлина от камината. Тълпата замря, тихите приказки и поздрави секнаха. Пиотре нервно пристъпваше от крак на крак. Предан стоеше неподвижен. Знаех, че минутите му се струват като цели часове.

Накрая напред излезе жената, която преди шепнеше на Великата майка. Беше се изчервила. Явно имаше чувството, че престъпва положението си, но никой друг не бе предложил да поеме командването. Прочисти гърлото си и когато заговори, гласът ѝ леко трепереше.

— Аз съм Алмата, дъщеря на Майките от клана на Нарвала, братовчедка на нарческа Елиания и с шест години по-голяма от нея. Макар и да съм недостойна, ще говоря от името на Великата майка.

Замълча, сякаш да даде време на някой да предяви претенция за ролята ѝ. Имаше и по-възрастни жени, но никоя от тях не се обади. Някои ѝ кимнаха окуражително. Повечето изглеждаха паднали духом. Алмата пое дълбоко дъх, овладя се и продължи:

— Събрали сме се в майчиния дом, защото при нас дойде мъж не от нашия клан с желанието да свърже рода си с нашия. И той търси не която и да е жена, а нашата нарческа Елиания, чиито дъщери също ще бъдат нарчески, Майки и Велики майки на всички нас. Излез, войне. Кой иска да ухажва Елиания, нарческата на Нарвала? Къде е воинът, дръзнал да, поиска разрешението на майките ни да легне с нашата дъщеря и да ѝ даде дъщери, които да бъдат възпитани като Майки на клана на Нарвала?

Предан пое треперливо дъх. Не биваше да го прави. Трябваше да е по-спокоен, но не можех да го виня. Усещах единствено, че нещо не е наред и че то не е свързано единствено с факта, че в местната церемония има чуждоземни натрапници. Имах чувството, че се мъчат да затворят зейнала пропаст, че се опитват да оправят някаква трагедия, като се обръщат към традицията. Но вече нямахме възможност да бъдем предпазливи. Предан заговори уверено:

— Тук съм. Ето ме. Аз желая нарческа Елиания от клана на Нарвала да бъде майка на децата ми.

— И как ще се грижиш за нея и децата, които ѝ дадеш? С какво ще допринесеш за клана на Нарвала, за да ти позволим да смесиш кръвта си с нашата?

И ето че изведнъж се оказахме на твърда земя. Сенч се бе подготвил добре за това. Някой ме побутна и отстъпих настрани почти в ритъм с другите гвардейци. Зад тях имаше покрита с платно купчина. Лонгуик махна платното и гвардейците един по един вземаха предметите и ги изнасяха напред, докато Сенч обявяваше какво е това. Докато даровете се представяха на Алмата и нарческата, Предан стоеше мълчаливо и гордо, както и трябваше. Нищо не бе спестено.

Част от съкровището бе пристигнало с нас, набързо прехвърлено от „Девичи шанс“ на „Зъбат“. Бурета с бренди от Шоукс, бала хермелинови кожи от Планинското кралство, цветни стъклени мъниста от Тилт, втъкани в гоблен, който може да се окачи на прозорец. Сребърни обеци, изработени ръчно от самата Кетрикен. Дрехи от памук, лен и фина вълна от Беарния. Споменаха се и други дарове, които ще бъдат докарани от Цайлиг при следващото пътуване. Изчитането на целия списък зае доста време. Плодовете на труда на трима изкусни ковачи за три години. Бик и дванайсет крави от най-добрите породи. Шест чифта волове и още толкова коне и кобили. Ловджийски кучета и два сокола, обучени да се подчиняват на господарките си. Някои от нещата, които Сенч предложи от името на Предан, бяха все още само проект — търговия и мир между Шестте херцогства и Външните острови, товари пшеница, когато риболовът им е лош, добро желязо и свободна търговия във всички пристанища на страната ни. Списъкът бе дълъг и започнах да се уморявам.

Но цялата умора изчезна, когато Сенч свърши и Алмата отново взе думата.

— Това е предложението, направено на нашия клан. Майки, дъщери и сестри, какво ще кажете? Има ли възражения?

Последва мълчание. Явно бе знак за одобрение, защото Алмата кимна сериозно и се обърна към Елиания.

— Братовчедке, жено от клана на Нарвала, нарческа Елиания, каква е волята ти? Желаш ли този мъж? Ще го вземеш ли за свой?

Жилите на врата на Пиотре се напрягнаха, когато стройната млада жена пристъпи напред. Предан протегна ръка с обърната нагоре длан. Елиания застана рамо до рамо с него и постави ръка върху неговата. После обърна глава към него и когато погледите им се срещнаха, моето момче отново се изчерви.

— Ще го взема — сериозно каза тя. Част от мен отбеляза, че не казва дали го желае, или не. Елиания пое по-дълбоко дъх и продължи, вече по-високо. — Ще го взема и ще го приема в леглото си, и ще дадем дъщерите си на майчиния дом. Ако изпълни задачата, която вече му дадох. Ако успее да донесе тук, при това огнище, главата на дракона Айсфир, ще може да ме нарича своя съпруга.

Пиотре затвори за миг очи, после ги отвори. Застави се да гледа как дъщерята на сестра му се продава. Раменете му трепнаха — може би сподави хлипане. Алмата протегна ръка и някой постави в нея дълга кожена ивица. Тя пристъпи напред и заговори, докато връзваше китките на Предан и Елиания.

— Това ви обвързва, както ви обвързаха думите ви. Докато не те приеме, не лягай с никоя друга, Предан, или онази жена ще изгуби живота си от ножа на Елиания. Докато ти доставя удоволствие, Елиания, не лягай с никой друг, защото онзи мъж ще бъде предизвикан от меч на Предан. А сега смесете кръвта си на камъните на огнището в майчиния дом в дар на Еда за децата, които тя може да ви прати.

Нямах желание да гледам, но гледах. Ножът бе предложен най-напред на Предан. Той поряза вързаната си ръка, без да трепне. Стисна юмрук и изчака кръвта да потече през кожената ивица и да я напълни. Елиания направи същото със сериозно и някак безизразно лице, сякаш се бе отнесла на някакво толкова далечно място, че вече нищо не можеше да ѝ навреди. Когато в дланите им се събра кръв, Алмата ги долепи една до друга. После двамата коленичиха и оставиха отпечатък от смесената кръв върху камъка на камината.

Когато отново се обърнаха към събралото се множество, Алмата развърза ръцете им, подаде кожената ивица на Предан и той я взе. Гледаше сериозно. След това братовчедката застана зад тях, положила ръце на раменете им. Опита се да говори весело, но гласът ѝ бе кух и равен.

— Ето ги пред вас, съединени и обвързани с думите си. Пожелайте им всичко добро, сънародници.

Надигна се одобрително мърморене, сякаш хората приветстваха някаква проява на огромна храброст, а не щастливото събиране на влюбена двойка. Елиания сведе глава. За своите хора тя бе своеобразна Жертва, но все още не проумявах в какъв смисъл.

Значи вече съм женен? — В мисълта на Предан се долавяше смес от учудване, смут и ярост.

Не и докато не ѝ донесеш главата на дракона — предупредих го.

Не и докато не проведем истинската церемония в замъка Бъкип — успокои го Сенч.

Принцът изглеждаше замаян.

Навсякъде около нас хората се раздвижиха. Появиха се маси, които бързо се отрупаха с храна. Местните менестрели засвириха на странните си инструменти. Верни на традицията си, те така преиначаваха думите, за да съответстват на мелодията, че едва ги разбирах. Забелязах, че двама от тях отидоха да поздравят Кокъл и да го поканят при тях. Приветливостта им изглеждаше искрена и отново бях поразен от всеобщото разбирателство, което сякаш съществува между музикантите.

Чрез Умението Предан ми предаваше думите, които тихо му казваше Елиания.

— Сега трябва да хванеш ръката ми и да вървиш с мен, докато те представям на по-възрастните си братовчедки. Не забравяй, те са мои старейшини. Въпреки че аз съм нарческата, все още им дължа уважение. Същото се отнася и за теб. — Говореше, сякаш даваше инструкции на малко дете.

— Ще се опитам да не те унизя — отвърна той, при това доста рязко. Думите му не ми харесаха, но въпреки това не можех да го виня, че ги изрече.

— Тогава се усмихни. И си мълчи, както подобава на воин, който не се намира в майчиния си дом — не му остана длъжна тя.

Пое ръката му, но въпреки това бе очевидно, че тя води. Както се води спечелен бик за халката на носа, помислих си. Жените не идваха при него. Вместо това Елиания го водеше от група на група. Всеки път той правеше воинския поклон, приет на Външните острови — протягаше дясната си ръка с дланта нагоре, сега без оръжие и окървавена, и свеждаше глава. Жените се усмихваха и коментираха с нарческата избора й. Чувствах, че на друго място и в друго време думите можеха да бъдат по-остроумни и хапливи, но на тази церемония и в негово присъствие комплиментите бяха сдържани и благоприлични. Вместо да облекчат напрежението от формалното вричане, те го проточваха.

Щом видях, че другите воини се пръскат из залата, Сенч ни позволи да развалим строя.

Отваряй си очите и ушите — предупреди ме, докато си пробивах път през тълпата.

Винаги са отворени — отвърнах. Нямаше нужда да ми казва да държи принца под око. Докато не разбях какво се крие под цялата тази фасада, не можех да знам дали някой не му мисли злото. Затова тръгнах сред пируващите, без да се отдалечавам много от принца, като непрекъснато поддържах лека връзка чрез Умението с него.

Събирането много се различаваше от празненствата в Бъкип. Гостите не се настаняваха според ранг или благоволение. Вместо това храната беше оставена на масите, хората си вземаха от нея и се пръскаха из залата, докато ядяха. Имаше печено на шиш овнешко, както и подноси с цели печени пилета. Опитах пушената риба-свещ, която се оказа хрупкава и изключително вкусна. Местните хлябове бяха тъмни и безквасни, всъщност огромни тънки пити. Хранещите се откъсваха парче и го пълнеха с нарязана туршия или го топяха в рибено масло и сол. Всички подправки ми се видяха твърде силни, а повечето храна бе в саламура или пушена и солена. Само овенът и пилетата бяха току-що заклани, но дори те бяха подправени с някакви водорасли.

Яденето и пиенето, разговорите, музиката и някакво състезание по жонглиране, съпроводено със залози — всичко това ставаше едновременно. Шумът беше почти оглушителен. След време забелязах

и нещо друго. Младите жени от клана на Нарвала обръщаха внимание не само на гвардейците, но дори на Любезен и Кокъл. Видях някои от гвардейците да следват с широки глупави усмивки младите си партньорки нагоре по стълбите.

Нарочно ли прилъгват гвардейците по-далеч от Предан? — излъчих безпокойно към Сенч.

Не, това е женски прерогатив — отвърна той. — Нямам нашите обичаи относно целомъдрието. Гвардейците бяха предупредени да са предпазливи, но не и студени. От воините и спътниците на принца се очаква да са на разположение за вечерта, но само ако бъдат поканени; би било нарушение на правилата на гостоприемството, ако доближат жена, която не е проявила интерес към тях. Ако не си забелязал, мъжете тук са кът и децата са много по-малко, отколкото може да се очаква при толкова жени. Тук се смята за щастлив знак празна утроба да се напълни по време на сватбено празненство.

Има ли причина да не съм го научил по-рано?

Това притеснява ли те?

Скришно се огледах и забелязах стария си наставник. Седеше на една от пейките-легла, хапваше кокоши крак и разговаряше с една жена на половината от годините му. Зърнах как Любезен и котката му изчезват в горните етажи на къщата. Жената, която го водеше, бе поне с пет години по-голяма от него, но той не изглеждаше уплашен. Нямах време да се питам или безпокоя къде е изчезнал Пъргав — той определено бе все още твърде малък, за да представлява интерес за домакините ни. В същия момент видях, че Предан напуска майчиния дом сред крякането на приятелките на нарческата. Елиания не изглеждаше особено радостна, макар че продължаваше да го държи за ръка и го водеше към вратата.

Не беше лесно да го последвам. Една жена с поднос сладки застана между мен и изхода. Успях да се престоря на идиот, който не забелязва, че ми предлага нещо повече от лепкавите бонбони, с които напълних шепата си в просташка проява на лакомия и ги изядох на две хапки. Това обаче сякаш я поласка и тя остави подноса и тръгна след мен. Още беше до лакътя ми, когато стигнах вратата.

— Къде е онуй място? — попитах я и когато тя не разбра евфемизма на Шестте херцогства, показах със знаци, че искам да се

облекча. С объркан поглед жената ми посочи ниската пристройка и се прибра вътре. Вървах към тоалетната и се оглеждах за Предан. На двора имаше няколко двойки на различен етап от ухажването, както и две момчета — носеха вода от кладенеца към майчиния дом. Къде беше изчезнал?

Най-сетне го открих недалеч, седнал до Елиания на едно тревисто хълмче в близката ябълкова градина. Останалите момичета се бяха настанили в кръг около тях. Предположих, че възрастта им е между десет и петнайсет години или някъде там.

Явно до тази нощ са били дългогодишни другарки по игри на Елиания. А сега тя ги напуска, след като придобива статута на жена.

Не съвсем — кисело ме уведоми Предан. — Обсъждат ме, сякаш съм евтино купен кон. „Щом е воин, къде са му белезите?“ „Няма ли си клан? Защо не е татуирал знака му на лицето си?“ Дразнят я, а една от тях е особено проклетата гадинка. Казва се Лестра и е по-голяма братовчедка на Елиания. Подиграва ѝ се и казва, че може и да е жена и дори омъжена на думи, но че се съмнява, че изобщо е била целувана. Самата тя твърди, че се е целувала няколко пъти, макар все още да не е прокървила. Фиц, тукашните момичета нямат ли срам или сдържаност?

Интуитивно схванах какво става.

Предан, това е прогонване. Елиания вече не е една от тях и затова тази вечер ще ѝ досаждат и ще я дразнят. Няма съмнение, че е щяло да се случи така или иначе; възможно е дори да е част от церемонията при достигане на зрелост. Внимавай — добавих ненужно. — Слушай я, за да не я посрамиш неволно.

Нямам представа какво иска от мен — безпомощно отвърна той. — Гледа ме кръвнишки с крайчеца на окото си и в същото време стиска ръката ми, сякаш се дави и са ѝ хвърлили въже.

Думите достигаха до мен толкова ясно, сякаш бях седнал до него. Момичето, което се заяждаше най-много, бе по-високо от Елиания и може би по-голямо. Знаех достатъчно за жените, за да съм наясно, че сама по себе си възрастта не определя времето, когато идва първият им мензис. Всъщност, ако не се вземеше предвид разпуснатата ѝ коса, вече си приличаше на жена. Говореше дръзко и дразнеше Елиания.

— Така значи. Обвързваш се с него, така че никоя друга да не може да го има, но дори не смееш да го целунеш!

— Може пък още да не искам да го целувам. Може пък да съм решила да изчакам, докато не се покаже достоен за мен.

Лестра поклати глава. В косата ѝ имаше вплетени малки звънчета и чух как иззвъняват.

— Не, Елиания, много добре те познаваме — рече тя насмешливо. — Като момиче винаги бе най-кротката и боязлива. И смея да кажа, че си същата и като жена. Не смееш да го целунеш, а той е твърде нерешителен, за да го направи сам. Виж го само, момче с гладки бузи, предрешено като мъж. Нима не е вярно, „принце“? И ти си плах като нея. Може би трябва да те науча да си по-смел. О, та той дори не поглежда гърдите ѝ! Или може би са толкова малки, че не може да ги види?

Не завиждах на Предан. Не можех да го посъветвам нищо. Настаних се на малката каменна стена, която ограждаше овощната градина. Разтърках бузи като човек, който е прекалил с пиенето и се опитва да се отърве от сърбежа по лицето си. Надявах се да ме помислят за пьян и да ме оставят на мира. Никак не ми се искаше да гледам как се мъчи Предан, но не можех да го оставя. Отпуснах рамене и обърнах глава, сякаш съм се загледал някъде в далечината, но без да преставам да го следя с крайчеца на окото си.

Предан направи опит.

— Може пък да уважавам нарческа Елиания твърде много, за да си взема онова, което не ми е предложила — рече той сковано. Усещах твърдата му решимост да не гледа гърдите ѝ, докато произнасяше думите. Много добре си даваше сметка, че са голи и топли, съвсем близо до него, и това си казваше своето.

Не видя погледа на Елиания. Отговорът му изобщо не ѝ хареса.

— Но не уважаваш мен, нали? — предизвикателно го попита малката нахалница.

— Не — кратко отвърна той.

— Значи няма проблем. Покажи дързостта си и ме целуни! — тържествуващо му заповяда Лестра. — И аз ще ѝ кажа дали не пропуска нещо, което да си заслужава.

И за да го накара да действа, внезапно се наведе напред и доближи лице към неговото, а в същото време игривата ѝ ръка полетя

към слабините му.

— О, какво е това? — възкликна палаво, когато Предан скочи на крака с гневно възклицание. — Та той иска от теб нещо повече от целувка, Елиания! Виж само! Армия от един вече е опънала палатката си! Колко ли дълго ще продължава обсадата?

— Престани, Лестра! — изръмжа Елиания. Тя също беше скочила на крака. Бузите ѝ бяха пламнали. Не гледаше Предан, а се мръщеше на противничката си. Голите ѝ гърди се надигаха и спускаха гневно.

— Защо? Явно нямаш намерение да правиш нищо интересно с него. Защо да не го взема аз? По право би трябвало да е мой, също както по право аз трябваше да стана нарческа. И ще стана, след като те отведе като второстепенна жена в майчиния си дом.

Някои от момичетата ахнаха, но очите на Елиания само пламнаха още по-силно.

— Тази твоя лъжа вече е брадата, Лестра! Прабаба ти е била втората близначка. И двете акушерки са го потвърдили.

— Първата излязла от утробата невинаги означава най-стара, Елиания. Мнозина го казват. Прабаба ти е била болнава и слаба като коте. Моята е била здраво и силно дете. Твоята прабаба не е имала право да бъде нарческа, нито пък дъщеря ѝ, внучката ѝ или ти!

— Болнава? Как ли пък не! Защо ли тогава е все още жива, при това като Велика майка! Вземи си лъжата назад, Лестра, или ще ти я напъхам в гърлото.

Елиания говореше със студен и застрашителен глас. Чуваше се добре. Не бях единственият, който обърна глава към свадата. Когато Предан отвори уста да заговори, Елиания опря длан на гърдите му и го бутна назад. Момичетата образуваха кръг около двете съперници и принцът се озова извън него. Погледна към мен, сякаш търсеше помощ.

По-добре не се намесвай. Елиания ясно даде да се разбере, че не иска да го правиш.

Надявах се съветът ми да е добър. Докато се опитвах да съобщя положението на Сенч, видях Пиотре. Вероятно се бе спотайвал извън полезрението ми при ъгъла на сградата. Приблужи се и ми каза небрежно:

— Не бива да се намесва.

Завъртях глава и го изгледах с мътен поглед.

— Кой?

Той ме изгледа спокойно.

— Твоят принц. Трябва да остави Елиания да се справи с това. Това е женска работа и тя няма да приеме добре намесата му. Трябва да му го предадеш, ако можеш.

Пиотре казва да се държиш настрана. Остави Елиания да се оправя.

Какво? — смая се Предан.

Защо Пиотре разговаря с теб? — остро попита Сенч.

Не знам!

— Аз съм прост гвардеец, господине — рекох на Пиотре. — Не съм съветник на принца.

— Ти си негов телохранител — любезно каза Пиотре. — Или негов... как се казва на вашия език? Придружител? Какъвто съм и аз на Елиания. Добър си, но не и невидим. Виждам те как го следиш.

— Аз съм негов гвардеец. Трябва да го пазя — запротестирах, като леко завалях думите. Искаше ми се да се бях сетил да взема чаша вино. Миризмата на бъчва често е много убедителна.

Той вече не гледаше към мен. Обърнах се към възвишението. Зад нас от вратата на майчиния дом се чу вик и чух как навън излизат и други хора. Двете момичета се бяха вкопчили едно в друго. С видима лекота Лестра хвърли Елиания по гръб на земята. Дори от това разстояние чух как въздухът излиза от дробовете ѝ. Пиотре изсумтя разочаровано и трепна, както прави опитен воин, когато гледа как се бие любимият му ученик. Лестра се хвърли върху Елиания, но по-малкото момиче внезапно вдигна колене към гърдите си и силно ритна противничката си в корема. Лестра полетя назад и падна тежко. Елиания се претърколи на колене и без да обръща внимание на чудесната си рокля и прическата си, се метна отгоре ѝ. Всички мускули на врата и ръцете на Пиотре се стегнаха, но той не помръдна. Станах, за да виждам по-добре, и зяпнах, както правеха и други бъкпски гвардейци. Островитяните, които бяха излезли да наблюдават двубоя, гледаха с интерес, но не бяха напрегнати. Явно подобен бой между момичета или жени не беше изненада за тях.

Седнала на гърдите на Лестра и с колене на ръцете ѝ, Елиания бе успяла да прикове по-едротото момиче към земята. Лестра риташе и се

мъчеше да се освободи, но нарческата бе сграбчила кичур от косата ѝ и държеше главата ѝ до земята.

С другата си ръка натика в устата ѝ шепа пръст и изкрещя тържествуващо:

— Нека честната земя пречисти лъжата от устните ти!

Предан стоеше с увиснала челюст. Много добре си даваше сметка за дивото полюшване на голите ѝ гърди. Усетих, че е ужасен колкото от реакцията на тялото си, толкова и от боя между момичетата. Другите момичета около него подскачаха и викаха окуражително към съперниците.

С див крясък Лестра освободи главата си от хватката на Елиания, като остави дебел кичур окървавена коса в ръката ѝ. Елиания я зашлеви силно и я стисна за гърлото.

— Наречи ме нарческа, или това ще е последният ти дъх!

— Нарческа! Нарческа! — изпищя другото момиче и се разхълца неудържимо, повече от безсилие и унижение, отколкото от болка.

Елиания постави длан върху лицето на Лестра, подпря се на нея и се изправи.

— Оставете я! — предупреди две от момичетата, които се канеха да помогнат на победената. — Нека лежи и се радва, че не носех ножа си. Вече съм жена. Отсега нататък ножът ми ще отговори на всеки, който се осмели да оспори, че аз съм нарческата. Отсега нататък ножът ми ще отговори на всеки, който се осмели да докосне мъжа, когото съм обявила за свой.

Погледнах Пиотре. Беше се ухилил до уши, виждаха се всичките му зъби. С две крачки Елиания се озова до Предан. Той продължаваше да зяпа с отворена уста разчорлената си невеста. Със същата небрежност, с която аз бих хванал гривата на кон, за да го яхна, тя протегна ръка и сграбчи воинската му опашка. Придърпа главата му надолу и заповяда:

— Сега ще ме целунеш.

Миг преди устните им да се срещнат той прекъсна връзката помежду ни. Но нито аз, нито който и да било мъж от наблюдаващите не се нуждаеше от Умение, за да усети страстта на целувката. Елиания притисна устни в неговите и когато Предан я обгърна неумело с ръце, за да я привлече към себе си, отвърна на прегръдката му и нарочно

притисна голите си гърди в неговите. После прекъсна целувката и докато Предан треперливо поемаше дъх, погледите им се срещнаха.

— Главата на Айсфир — напомни му тя. — Пред майчиното огнище. Преди да можеш да ме наричаш съпруга.

После, без да се освобождава от обятията му, погледна бившите си другарки по игра и заяви:

— Вие, момичета, можете да останете и да си играете тук. Аз отивам с мъжа си на пира.

Той я последва покорно, с глуповата усмивка. Лестра продължаваше да седи на земята, сама, и се взираше след тях с ярост и срам. Чуха се одобрителни възгласи на жени и завистливи стонове на мъже, докато Елиания водеше тържествуващо наградата си покрай тях. Хвърлих поглед към Пиотре. Изглеждаше потресен. После се обърна към мен.

— Трябваше да го направи — каза ми сурово. — Да се докаже на другите момичета. Затова го направи. За да се утвърди в очите им като жена и ясно да заяви, че той е неин.

— Разбирам — отвърнах кротко. Но не му повярвах. Подозирах, че току-що се е случило нещо извън плановете му за Елиания и Предан. Така че ставаше още по-важно да открия какви са истинските му намерения.

Остатъкът от вечерта мина безинтересно. Яденето, пиенето и слушането на местните бардове не можеше да се сравнява с вземането на властта, на което бях станал свидетел. Намерих си пай с месо и халба бира и се оттеглих в един спокоен ъгъл. Престорих се, че съм се отдал изцяло на храната, и предадох на Сенч всичко, което бях видял.

Нещата се развиват по-бързо, отколкото смеех да се надявам — отвърна той. — И въпреки това се съмнявам. Наистина ли го иска за съпруг, или го е направила само за да потвърди, че никой не може да ѝ отнеме онова, към което е предявила претенции? Нима се надява, че похотта ще го накара да убие дракона?

За пръв път осъзнавам, че ако стане негова съпруга и се премести в дома му, някои ще кажат, че се е лишила от позицията си тук. Лестра ѝ каза, че ще стане „второстепенна жена в майчиния му дом“. Какво ли има предвид?

Мисля, че същият израз се използва за заловена при набег жена, взета за съпруга, а не за робиня — с неохота отвърна Сенч. — Децата

й нямат клан. Все едно да са копелета.

Тогава защо да се съгласява на подобно нещо? Защо Пиотре го позволява? И ако тя престане да е нарческа, ако дойде в Бъкин и остане там, получаваме ли наистина преимущество с тази сватба? Сенч, това ми се вижда безсмислено.

Все още има твърде много неясни неща, Фиц. Усещам невидимо течение във всичко това. Отваряй си очите на четири.

Това и правех през дългата вечер и още по-дългата нощ. Слънцето се мъкнеше непосредствено под хоризонта, както прави по тези северни ширини, така че нощта бе просто дълъг здрач. Когато дойде време брачната двойка да се оттегли, Предан заяви, че ще остане в залата, „за да не каже някой, че съм взел онова, което не съм заслужил“. Това се оказа още един неловък момент за деня и видях как подутата от бой Лестра злорадства с приятелките си. Двойката се раздели под стълбището. Елиания се качи горе, а Предан отиде да седне до Сенч. Тази нощ щеше да спи в майчиния дом, както подобаваше на женен за жена от клана мъж, но не горе при Елиания, а долу. Гвардейците бяха разпуснати да се върнат в квартирата си или на по-топли местенца, стига партньорките им да спят с тях извън стените на майчиния дом. Много ми се искаше да съм по-близо до Сенч и Предан и да поговоря на спокойствие с тях, но знаех, че ще изглежда странно. Така че накрая реших, че е време да се върна в квартирата си.

Не се бях отдалечил много, когато чух стъпки по пътеката зад мен. Обърнах се и видях Уеб. До него се тътреше умореният Пъргав. Бузите му бяха доста зачервени и предположих, че момчето е прекалило с виното. Уеб ми кимна и забавих крачка, за да им дам възможност да ме настигнат.

— Ама че събитие — отбелязах без определена цел.

— Да. Мисля, че сега островитяните възприемат принца като женен за тяхната нарческа. Мислех си, че щеше да бъде само потвърждение на годежа пред майчиното огнище. — В думите на Уеб се долавяше въпросителна нотка.

— Май не правят разлика между брак и обявяване на намерение за брак. Щом като собствеността и децата принадлежат на жените, женитбата се разглежда в различна светлина.

Той бавно кимна и каза:

— На никоя жена не ѝ се налага да се чуди дали детето е наистина нейно.

— А нима е толкова важно, че децата принадлежат повече на жената, отколкото на съпруга? — с любопитство попита Пъргав. Не завалеше думите, но усетих миризмата на вино в дъха му.

— Мисля, че зависи от мъжа — сериозно отвърна Уеб.

Повървахме в мълчание. Независимо дали го исках, или не, мислите ми се насочиха към Копривка, Моли и Бърч. Чия дъщеря бе сега тя?

Градчето около нас се беше смълчало. Онези, които не участваха в празненството в майчиния дом, отдавна си бяха легнали. Отворих тихо вратата на къщичката. Шишко се нуждаеше от цялата почивка, която можеше да му се осигури, и не исках да го събуждам. Ивицата светлина от вратата освети Ридъл, който лежеше на пода до леглото. Едното му око бе отворено и ръката му бе на дръжката на оголения меч до него. Когато видя кой е, затвори очи и отново потъна в сън.

Останах неподвижен на прага. В къщата имаше и друг натрапник, когото Ридъл не бе усетил. Голям и едър като тлъст котарак, но с вид на пор, той се беше присвил на масата и пухкавата му опашка на ивици стърчеше право нагоре. Погледна ни с кръглите си очи над парчето сирене, което стискаше в предните си лапи. Ясно се виждаха следите от острите му зъби.

— Какво е това? — прошепнах на Уеб.

— Мисля, че го наричат плъх-разбойник, макар че определено не е плъх. Никога не съм виждал подобно същество — също тъй тихо отвърна той.

Плъхът-разбойник се взираше покрай нас, цялото му внимание бе насочено към Пъргав. Подобно на шепот в сетивата си долових потока на Осезанието между двамата. На лицето на Пъргав се появи усмивка. Той пристъпи напред, между мен и Уеб. Понечих да го задържа, но Уеб ме изпревари и ръката му легна на рамото на момчето. Рязко дръпна Пъргав назад и това подплаши плъха-разбойник.

— Вземи сиренето и се махай — каза Уеб на създанието. После се обърна към Пъргав. Никога не го бях чувал да говори с такъв рязък глас. — Какво правиш? Нищо ли не си запомнил от онова, на което се опитвам да те уча?

Плъхът-разбойник и сиренето изчезнаха за миг през отворения прозорец, следвани от ивичестата опашка.

Пъргав възкликна разочаровано и се помъчи да се отскубне от Уеб. Яката ръка на мъжа не го пускаше. Момчето беше ядосано, вероятно най-вече от ясно показания гняв на Уеб.

— Исках само да го поздравя! Харесваше ми. Усещах, че можем да си паснем. И исках...

— Искаше го, както малко дете иска лъскава играчка! — Уеб говореше сурово и неодобрението ясно личеше в гласа му. — Защото е бърз, пъргав и съобразителен. И защото е млад и глупав като теб. И също толкова любопитен. Усети го да се пресяга към теб не защото търсеше партньор, а защото му беше интересен. А това не може да е основа за връзка. И ти не си достатъчно голям или зрял, за да търсиш партньор. Опиташ ли пак, ще те накажа, както бих наказал всяко дете, което нарочно излага себе си или свой другар на опасност.

Ридъл бе седнал и следеше разправията със зяпнала уста. За никого не бе тайна, че Уеб и Пъргав са част от Осезаващата котерия на Предан. Потръпнах при мисълта как за малко щях да се издам като един от Старата кръв. Дори Шишко бе отворил сънено око и се мръщеше на спора.

Пъргав се плъсна неутешимо в стола.

— Опасност — промърмори. — Каква опасност? Опасно ли е най-сетне да имам някой, дето да го е грижа за мен?

— Опасно ли е да се свързваш със създание, за което не знаеш нищо? Има ли си самка и потомство в дупката? Щеше ли да им го отнемеш, или щеше да останеш тук, когато заминем? Какво яде и колко често? Щеше ли да останеш с него през целия му живот, или щеше да го откъснеш от всичките му себеподобни и да го обречеш да остане завинаги без женска? Изобщо не си помисли за него, Пъргав, нито за каквото и да било отвъд моментната връзка. Досуц като пияница, който си ляга с момиче вечерта, без да помисли за утрешния ден. Не мога да извиня подобно поведение. Никой от Старата кръв не би го направил.

Пъргав го изгледа свирепо.

— Не знаех, че Осезаващите имат правила за свързване с животни — наруши напрегнатата тишина Ридъл. — Мислех си, че могат да се обвържат с всяко създание, за час или за година.

— Погрешно впечатление — рече Уеб, — споделяно от мнозина, които не са от Старата кръв. И е неизбежно, когато се налага да пазим начина си на живот в тайна. Но така се стига до идеята, че използваме животните, а после ги захвърляме. На хората им е по-лесно да мислят, че можем да накараме мечка да избие нечие семейство или да пратим вълк да издави стадо овце. Обвързването не означава човекът да стане господар на дадено животно. А съюз, основан на взаимно уважение за цял живот. Разбираш ли, Пъргав?

— Не мислех нищо лошо — твърдо рече той. В гласа му нямаше съжаление или извинение.

— Също като дете, когато си играе с огън и изгори цялата къща. Да не мислиш нищо лошо не е достатъчно, Пъргав. Ако искаш да си Стара кръв, трябва да уважаваш правилата и традициите ни през цялото време, а не само когато ти изнася.

— А ако не го правя? — начумерено попита Пъргав.

— Тогава се наречи Петнист, защото точно такъв ще станеш. — Уеб пое тежко дъх и издиша. — Или прокуден — добави тихо. Усетих как се опитва да не гледа към мен, докато изговаряше последните думи. — Така и не мога да разбера защо човек може да желае да живее откъснат от своите.

ГЛАВА 11

УИСЛИНГТЪН

Привързаността на жените към клана им е забележителна. Те често повтарят легендите, че самата жена е създадена от плътта и костите на Еда, докато морето принадлежи на Ел. Цялата суша принадлежи на жените от клана; родените в клана мъже могат да обработват земята и да помагат за жътвата, но от жените зависи разпределянето на реколтата и те решават какви култури да се засяват, къде и в какви количества. И всичко това не опира само до собственост, но и до почитане на Еда.

Мъжете могат да бъдат погребвани навсякъде и най-често се дават на морето. Но всички жени трябва да бъдат погребани в полята на своя клан. Гробовете се почитат седем години, през което време гробищните поля се оставят на угар. След това се разорават отново и с първите им плодове се устройва специален пир.

Докато мъжете от Вънните острови са скитници и могат да останат с години далеч от родните пристанища, жените обикновено остават близо до земите си. Когато се омъжат, очакват съпрузите им да останат да живеят при тях. Ако някоя жена умре извън земите на клана си, се полагат необичайни усилия тялото ѝ да бъде върнато в родните поля. Другото се смята за голям позор и светотатство за всички. Клановете са готови да тръгнат на война, за да върнат тялото на жена в родината ѝ.

Книжник Федрен, „Разказ за пътуване из варварски земи“

Гостувахме в майчиния дом на нарческата в Уислингтън дванадесет дни. Предложеното ни гостоприемство бе странно. Сенч и принц Предан получиха места за спане на пейките на най-долния етаж на дома. Осезаващата котерия бе настанена заедно с гвардейците извън стените. Дватама с Шишко останахме в нашата къщичка, а Пъргав и Ридъл ни бяха чести посетители. Всеки ден Сенч пращаше двама гвардейци в селото за провизии. Носеха част от покупките на нас, част на гвардейците, а останалото отнасяха в майчиния дом. Макар Черната вода да бе обещал да ни храни, Сенч бе избрал умно тактиката си. Зависимостта от щедростта на майчиния дом на Нарвала щеше да се приеме като слабост и неумение да се планира.

Продължителният престой си имаше и добри страни. Шишко започна да се възстановява. Все още кашляше и се задъхваше, когато излизаше на разходка, но спеше по-спокойно, проявяваше интерес към обстановката, ядеше, пиеше и като цяло духът му се приповдигна. Все още ми се сърдеше, че съм го принудил да се качи на кораба и че в крайна сметка ще му се наложи да си тръгне по същия начин. Всеки опит за заговаряне от моя страна неизменно ни връщаше към корените на препирнята. Понякога ми изглеждаше по-лесно изобщо да не говоря с него, но тогава долавях гнева му към мен като кипящо неудоволствие. Яд ме беше, че нещата помежду ни са станали така напрегнати, след като бях положил толкова усилия, за да спечеля доверието му. Когато споделих това със Сенч по време на една от кратките ни срещи, той го подмина като необходимо зло.

— Щеше да е много по-зле, ако обвиняваше Предан, нали разбираш. Така че ще ти се наложи да опереш пешкира, Фиц.

Знаех, че е така, но думите му не ми донесоха особена утеха.

Ридъл прекарваше по няколко часа на ден с Шишко, обикновено когато Сенч искаше дискретно да държа под око Предан. Уеб и Пъргав често се отбиваха в къщичката. Пъргав, изглежда, си беше взел поука от мъмренето на Уеб и като цяло се държеше по-почтително с него и с мен. Държах го зает с ежедневните уроци и настоявах да се упражнява с лъка и меча. Шишко понякога сядаше навън и гледаше тренировките ни в кошарата. Винаги беше на страната на Пъргав и надаваше радостни викове, когато момчето успяваше да ми нанесе удар с обезопасения си меч. Признавам, че това ми причиняваше болка не по-малко и от синините. Искаше ми се да държа във форма по-скоро

собствените си умения, а и уроците с момчето ми даваха възможност не само да се упражнявам, но и да демонстрирам майсторство пред островитяните. Не се събираха да ни гледат, но от време на време виждах по някое момче да наднича иззад близкия ъгъл. Реших, че щом ще ме следят, ще е най-добре докладите да не ме показват като лесна плячка. Не вярвах, че гледат от чисто любопитство.

Чувствах се под постоянно наблюдение. Където и да отидех, някой все се мотаеше наоколо. Не можех да посоча конкретно момче или старица, но въпреки това непрекъснато усещах с гърба си нечий поглед. Освен това имах чувството, че Шишко го грози опасност. Беше в начина, по който ни гледаха при всяко излизане, и в реакцията на хората, с които се сблъскахме. Отдръпвах се, сякаш беше заразен, след което го зяпах като двуглаво теле. Дори Шишко като че ли си даваше сметка за това. Разбирах, че несъзнателно използва Умението, за да е по-малко забележим. Не беше като онова стремително „Не ме виждаш!“, което навремето едва не ме караше да рухна на земята — а по-скоро непрекъснато оповестяваше колко е незначителен. Запазих това впечатление като нещо, което си заслужава да обсъдя със Сенч.

Почти нямах възможност да се срещам със стария си наставник, а съобщенията чрез Умението бяха кратки. Всички чувствахме, че е по-важно да запази силата си, за да може Предан да се възползва от нея. Сенч също така каза, че щом Пиотре Черната вода вече е решил, че съм телохранител на принца, няма нищо лошо да играя тази роля по-явно.

— Стига да не разбере, че си нещо повече от това — предупреди ме.

Опитах се да бъда ненатрапчив наблюдател и страж на принца. Макар Предан никога да не го каза, май се чувстваше неудобно от постоянното ми присъствие. Жителите на селището вече разглеждаха Предан и Елиания като семейна двойка. Никой не се опита да ги предизвика по какъвто и да било начин. Единствено присъствието на Пиотре ни напомняше, че човек от фамилията на нарческата следи връзката им да остане целомъдрена, докато Предан не е изпълнил своята част от уговорката. Мисля, че двамата с Пиотре се следяхме един друг точно толкова, колкото следяхме и младоженците. Така по един странен начин двамата се превърнахме в партньори?

По това време открих една от причините нарческата да се радва на такава почит от всички кланове, а не само от Нарвала. Това бе култура, в която жените притежаваха земята и плодовете ѝ. Бях приел, че богатството на клана се състои в овцете му. Едва когато проследих Предан и Елиания при един от излетите им сред скалистите хълмове, открих истината. Дватамата прехвърлиха един хребет, следвани на дискретно разстояние от Пиотре и от моя милост. Когато погледнах съседната долина, ахнах.

Долу имаше три езера, от две от които се издигаше пара, въпреки че летният ден бе в разгара си. Всичко около тях бе потънало в буйна зеленина, а долината бе изпълнена с грижливо засети и поддържани поля. Докато ги следвах надолу по пътеката, постоянният хладен вятър изчезна. Тук бе закътано и топло, миришеше на минерална вода. Канарите и камъните от полята бяха разчистени и разделяха нивите като каменни огради. В тази долина не само посевите растяха по-добре, но и видях растения и дървета, които смятах за твърде нежни, за да се срещат толкова далеч на север. Тук, на студените Външни острови, имаше земя, превърната от бълбукащите горещи извори в оазис на нежна топлина и изобилие. Нищо чудно, че спечелването на нарческата се разглеждаше като такава голяма награда. Съюзът с онази, която контролираше произвежданата тук храна, бе наистина нещо много ценно в този суров край.

Но в същото време забелязах, че дори в средата на лятото много от нивите са оставени на угар и работниците не са толкова многобройни, колкото би трябвало да се очаква. Отново жените и момичетата бяха по-многобройни от мъжете и момчетата, а малцина от мъжете бяха в разцвета на силите си. Това си оставаше загадка за мен. Имаше жени, богата земя, а липсваха достатъчно работници, които да я обработват. Защо нямаше повече ухажори от другите кланове, желаещи да увеличат децата на този остров на изобилието?

Една привечер Предан и Елиания яздеха две малки мършави понита, които местните жители използваша за всякаква работа. Целта им бе камениста ливада в подножието на полегат хълм, цялата в канари и дървени прегради между тях. Малките понита ме изумиха с това колко високо можеха да скачат. Овце пасяха късата трева наоколо. Небето ставаше все по-тъмносиньо и скоро щяха да се появят първите звезди. Дватамата яздеха без седла и Предан вече на два пъти бе паднал

от кокалестото си своенравно конче в опитите си да не изостава от безстрашната си съпруга. Момичето се наслаждаваше с цялото си сърце. Яздеше изправена, жълтата ѝ пола се издуваше и трептеше около краката ѝ. Те бяха голи от колената надолу, нямаше дори обувки. Бузите ѝ се бяха зачервили, косата ѝ се развяваше диво и тя яздеше, без да се замисля за нищо друго, освен да покаже на принца, че е по-добра от него. При първото му падане Елиания приближи до него и подигравателният ѝ смях стигна до нас. Втория път се върна да види дали не се е наранил, а Пиотре хвана дребната гадина и я дръпна назад. Вниманието ми бе приковано предимно към Предан; почувствах се горд от това с каква насмешка се отнесе към двете падания.

Тези понита са мършави и кокалести като жребчетата. Повече синини ще получиш, ако се опитваш да се задържиш на гърба им, отколкото ако паднеш.

Май Елиания се справя доста добре — подразних го. Той ме изгледа убийствено и побързах да добавя: — *Не изглежда чак толкова лесно. Мисля, че ѝ харесва упорството ти.*

По-скоро харесва синините ми тая малка вещица. — Долових в думите му нотка на привързаност. Сякаш за да ме отклони от тази мисъл, принцът добави: — *Погледни наляво и ми кажи дали виждаш някой зад камъните в края на храсталаците.*

Завъртях очи в тази посока, без да обръщам глава. Нещо наистина се спотайваше там. Не бях сигурен дали е човек, или едро животно. Принцът отново яхна понито и се задържа на гърба му, докато то направи серия диви подскоци из ливадата. Кончето му явно бе уморено от играта, но веселият смях на Елиания награди усилията на Предан да се задържи върху него. Той премина препятствието, което досега му се опираше, и тя му отдаде чест. Радостта ѝ от представянето му изглеждаше искрена и дори киселата физиономия на Пиотре се разведри от лека усмивка. Разсмях се с тях и ги приближих.

Тръгни натат и падни. И се постарай понито да избяга към канарите.

Той изстена отвратно чрез Умението, но се подчини. И когато понито побягна, скочих и се втурнах с все сили след него, като по-скоро го гонех, отколкото се опитвах да го хвана. Заедно подгонихме от скривалището ѝ някаква жена, облечена цялата в тъмнозелено и кафяво. Тя веднага побягна и я познах не само по походката, но и по

слабата миризма, която успях да доловя. Колкото и да ми се искаше да я подгоня, не го направих. Вместо това предадох на Сенч и Предан онова, което бях научил.

Това беше Хеня! Прислужницата на нарческата от Бъкип. Тук е и ни шпионира.

Отговорът бе две вълни от ужас.

Нарочно се направих на тромав при опитите си да уловя понито. Накрая Пиотре дойде да ми помогне.

— Ама че изплашихме онази старица! — отбелязах.

Той хвана непокорното дребно животно за гривата и вдигна глава към небето. Така и не ме погледна в очите.

— Стъмва се. Имаме късмет, че принцът не падна по-лошо и не се нарани. — Обърна се към подопечните ни. — Трябва да се връщаме. Понитата са уморени от скачането, а и нощта приближава.

Запитах се дали не се опитва да ме предупреди, че принца го грози нещо по-опасно от падане от пони. Отново го върнах на темата.

— Мислите ли, че горката старица е добре? Може би трябва да я потърсим? Изглеждаше много уплашена. Какво ли търсеше сред онези канари?

— Сигурно е събирала подпалки. Или билки и корени. Няма защо да се безпокоим за нея — с безизразно лице отвърна той и надигна глас. — Елиания! Времето за веселби изтече. Трябва да се върнем в майчиния дом.

Видях лицето на Елиания, когато подплаши Хеня. Нарческата беше стресната. А сега е уплашена.

Отсеченото ѝ кимане към Пиотре потвърждаваше мнението на принца. Тя скочи от понито си, свали му юздата и го пусна по склона. Пиотре направи същото с кончето на принца и изведнъж се оказах крачещ редом с него към майчиния дом. Елиания и Предан водеха и мълчанието помежду им тъжно контрастираше на доскорошната им радост. Мъчно ми беше за принца. Научаваше се да обича това момиче от Външните острови, но всеки път, когато се приближаваха един до друг, проклетата политика на трона и властта се вклиняваше помежду им. Изпитах внезапен пристъп на гняв и заговорих рязко.

— Беше Хеня, нали? Жената, която се криеше в храстите. Беше прислужница на нарческата в замъка Бъкип, ако си спомням правилно.

Оцених по достойнство самообладанието на Пиотре. Гласът му бе спокоен.

— Не мисля. Тя напусна, преди да заминем от Бъкип. И двамата смятахме, че ще е по-щастлива в Шестте херцогства, така че нямахме нищо против да я освободим.

— Може и сама да се е върнала в Уислингтън. Може да е изпитала носталгия по дома.

— Нейният дом не е тук. Тя не е от нашия майчин дом — твърдо заяви Пиотре.

— Странно. — Бях твърдо решен да не отстъпвам. Като прост гвардеец от мен не се очакваше тактичност, а само любопитство. — Мислех си, че в тази страна най-важна е фамилията на майката. И че всеки, който служи на нарческата, би трябвало да е от рода ѝ.

— Обикновено е така. — Гласът на Пиотре ставаше все по-напрегнат. — Но по време на пътуването всички жени от фамилията бяха заети. Затова наехме нея.

— Разбирам. — Свих рамене. — Питам се защо майката и сестрите на Елиания не се грижат за нея? Мъртви ли са?

Той трепна, сякаш го бях улучил със стрела.

— Не. Не са. — В гласа му се долавяше горчивина. — Двамата ѝ по-големи братя са мъртви. Загинаха във войната на Кебал Тестото. Майка ѝ и по-малката ѝ сестра са живи, но са... задържани другаде по важен въпрос. Щяха да са тук, ако имаха тази възможност.

— О, не се и съмнявам — съгласих се. Бях убеден, че всяка негова дума е истина, но не цялата.

По-късно, докато Шишко спеше дълбоко, споделих това със Сенч. Опитвах се да насочвам мислите си само към него и да ги отделя от връзката си с принца. Усещах неспокойния му сън. Безсилието и нетърпеливостта на момчето изостряха нервите ми. Опитах се да загърбя емоциите му, докато съобщавах на Сенч всичко, което си бяхме казали с Пиотре. Старият убиец бе раздразнен от просташкото ми поведение, но в същото време и живо заинтересуван от отговорите на Черната вода.

Тук има умисъл в умисъла, също като топките-главоблъсканици на Шута. Убеден съм, че Пиотре и нарческата си имат свои планове и че не всички в майчиния дом знаят за тях. Някои са в течение. Алмата например. На прабабата на нарческата също е било казано,

но не ми се вярва, че може да задържи подобни важни неща в ума си. Лестра и майка ѝ са интересни. Лестра ще стане нарческа, след като Елиания замине за Бъкип да се омъжи за Предан. Но в същото време като че ли си съперничи с нея за вниманието на принца и подозирам, че го прави с подкрепата на майка си. Дали не схваща, че да стане в крайна сметка кралица на Шестте херцогства може да се окаже висока амбиция от това да отмъкне титлата нарческа от Елиания? Не ми се вярва Лестра и майка ѝ да придават голямо значение на искането на Елиания за главата на дракона. Струва ми се, че амбициите на Лестра би трябвало да разтревожат Елиания и Пиотре, а ето че те си остават невъзмутими и мислите им сякаш са някъде другаде. Елиания просто пропъжда Лестра, когато предизвикателствата ѝ станат твърде нагли, за да се оставят без внимание.

Като сбиването в нощта на сватбата ли?

На годежа, Фиц. На годежа. Не признаваме тази церемония за истинска сватба. Принцът трябва да се ожени у дома, в Бъкип, и бракът трябва да бъде консумиран. Не, нямам предвид само този сблъсък. Лестра направи няколко опита с него след това, когато нарческата не беше наблизо.

Елиания знае ли?

Как би могла?

Може и да ѝ е казал — предположих. — Чудя се какво ли ще стане, ако разбере?

Нямам желание да научавам. И без това ситуацията е достатъчно заплетена. Иска ми се да знаех ролята на Хеня във всичко това. Дали е просто някаква изкуфяла старица? Или нещо повече? Сигурен ли си, че беше тя?

Абсолютно. — Потвърждавах го не само очите ми, но нямаше да кажа на Сенч, че съм я надушил и че у мен е останало достатъчно от вълка, за да съм сигурен в усета си.

Разговорът ни изтощи Сенч и го оставих да си почива. Проверих дали вратата е заключена и със съжаление затворих капациите на прозореца. Не обичам да спя на затворено, но след днешната среща с Хеня не исках да давам възможност на никого да се добере лесно до мен.

Такава беше нагласата ми, когато си легнах, а на следващата сутрин се опитах да я използвам, за да обясня кошмарите си. Не беше честно да наричам сънищата си по този начин. В тях нямаше ужас, а само безпокойство и яркост, която не бе свързана с Умението, а с нещо друго. Сънувах Шута какъвто бе навремето — не лорд Златен, а бледо крехко момче с безцветни очи. В този си вид яхна каменния дракон зад Момичето и се издигна с нея в синьото небе. А после изведнъж се превърна в лорд Златен, яздещ зад изваяното момиче без душа, момиче, което бе част от събудената за живот скулптура, а зад него се развяваше черно-бяло наметало. Косата му бе прибрана назад и завързана в опашка като на воин. Изражението му бе толкова сурово, че изглеждаше бездушен като Момичето, за чийто тънък кръст се държеше. С изненада открих, че ръцете му са голи — отдавна не го бях виждал без ръкавици. Издигаха се все по-високо и по-високо в небето, след което той внезапно посочи с ръка и Момичето насочи с колене дракона в посоката, която показваше тънкият му пръст. После облаците ги погълнаха, сякаш навлязоха в мъгла. Събудих се и открих, че пръстите ми докосват бледите отпечатъци върху китката ми, които бе оставил навремето. Обърнах се в постелята си, но така и не успях да се разсъня. Придърпах одеялото и отново се унесох.

И тогава наистина пътешествах с Умението и попаднах на крайно обезпокоителна сцена. Копривка седеше и бърбеше с Тинтаглия на един тревист склон. Знаех, че сънят е дело на Копривка — в моите сънища цветята не бяха толкова ярки, нито така равномерно пръснати между тревата. Приличаше ми на грижливо изпипан гоблен. Драконът бе с размерите на кон и се бе присвил по доста заплашителен начин. Пристъпих в съня. Копривка седеше с абсолютно изправен гръб и гласът ѝ бе нервен, когато остро попита дракона:

— И какво общо има това с мен?

Защо се забави? — обърна се беззвучно към мен. — *Не усети ли, че те викам?*

— Чувам те, да знаеш — спокойно рече Тинтаглия. — А той не е чул призива ти, защото аз не исках. Така че нали разбираш, съвсем сама си, ако реша. — Драконът рязко обърна студения си поглед към мен. Красотата от гущерските ѝ очи бе изчезнала и сега те бяха като въртящи се скъпоценни камъни от ярост. — Сигурна съм, че този факт не убягва и на теб.

— Какво искаш? — попитах я.

— Знаеш какво искам. Искам да знам какво знаеш за черния дракон. Истински ли е? Вярно ли е, че в света все още съществува и друг дракон, напълно зрял и невредим?

— Не зная — отговорих честно.

Усетих как умът ѝ рови в моя, опитва се да мине покрай думите, които изрекох, за да види дали не крия нещо. Усещането беше като от студени крачета на плъх, бягащи по теб в затворническа килия. Тя сграбчи този спомен и се опита да го използва срещу мен. Рязко вдигнах стените си, но за съжаление това означаваше, че и Копривка остана извън тях. Сега двете приличаха на неясни сенки, хвърлени върху движеща се завеса.

Тинтаглия заговори и гласът ѝ стигна до мен като шепот на ориста.

— Приеми, че твоят вид ще служи на моя. Това е естественият ред на нещата. Служи ми сега и ще се погрижа ти и близките ти да живеете добре. Опълчи се срещу мен и ще ви помета. — Внезапно драконът започна да расте и да се извисява над Копривка. — Или ще ви погълна — добави многозначително.

Обхвана ме ужас. На някакво фундаментално ниво Тинтаглия ме бе свързала с Копривка. Дали бе просто защото винаги достигаше до мен чрез дъщеря ми, или усещаше родството ни? А и имаше ли значение? Дъщеря ми бе в опасност и вината за това бе моя. Отново. А аз няхмах представа как да я предпазя.

Нямаше значение. Допреди малко покритата с цветя поляна ми приличаше на гоблен. Сега Копривка внезапно стана, наведе се, хвана съня си и го тръсна, сякаш изтупваше прах от килимче. Присъствието на дракона бе изтръскано от съня и Тинтаглия полетя в нищото, ставаше все по-малка. Копривка нави съня си на руло и го прибра в джоба на престилката си. Вече не знаех къде или какво съм в съня ѝ, но тя се обърна към мен.

Трябва да се научиш да се изправяш срещу нея и да я прогонваш, а не просто да се свиваш на кълбо и да се криеш. Не забравяй, Сенковълк, че си именно вълк. А не мишка.

Започна да избледнява.

Чакай! — Гласът на принца бе изпълнен с отчаяна решителност. Не разбрах как, но успя да я хване и да я задържи. — *Коя си ти?*

Смайването на Копривка мина през мен като вълна. Тя се опита да се отскубне, но когато не успя, рязко отвърна:

Коя съм аз ли? А кой си ти, че си позволяваш така грубо да нахълтваш тук? Пусни ме.

Кой съм аз ли? Аз съм принцът на Шестте херцогства. И ходя, където си поискам.

Последва слисано мълчание.

Ти? Принцът? — Неверието й бе толкова ясно, колкото и присмехът.

Да, принцът. Престани да ми губиш времето и ми кажи ти коя си!

Трепнах от заповедническия му тон. Навсякъде около мен се простираше мълчалива бездна. Копривка реагира точно така, както очаквах.

О, щом питаш така мило, ще ти кажа. Принц Невъзпитан, аз съм кралица Не-ме-е-еня. Може да ходиш, където си поискаш, но когато това „къде“ е мое, аз казвам, че няма да припариш до него. Изменящ, трябва да си подбиращ по-симпатични приятели.

Видях какво беше направила. По време на паузата бе видяла как точно се е намъкнал тук. И сега се отърси съвсем лесно от него. И изчезна.

Рязко се събудих, сподирян от презрението й, което жилеше като хвърлени в лицето камъчета. Опитах се да дойда на себе си, разкъсван между благоговението пред дъщеря ми и ужаса от дракона. Трябваше да помисля какво да правя. Но точно тогава Сенч се намърда в мислите ми.

Трябва да поговорим. Насаме. — Умението му трептеше от възбуда.

Насаме? Сигурен ли си, че знаеш какво означава тази дума? — Защо трябваше да ме шпионира точно тази нощ?

Не насаме. — намеси се Предан. Беше бесен. — Коя е тя? Откога продължава това? Настоявам да знам. Как смееш да обучаваш друга Умела и да криеш съществуването й от мен!

Заспивайте! — Мрачното Умение на Шишко бе нещо между стон и заповед. — Заспивайте и престанете да крещите. Беше само Копривка и драконът й. Лягайте да спите.

Значи всички знаят, а само аз не? Това вече е прекалено. — В Умението на Предан звучеше ярост, обида и онова ужасно чувство за предателство, когато човек открие, че са го държали настрана от някаква тайна. — Настоявам да знам коя е тя. Веднага.

Вдигнах стените и се замолих, макар да знаех, че това няма да ми помогне.

Сенч?

Не зная, милорд — изящно и безочливо излъга старецът. Едновременно го проклех и му се възхитих.

Фиурицарин.

Има сила и власт в това да наречеш някого с истинското му име. Разтърсих се от удара и бързо се замолих:

Не ме наричай с това име. Не тук и не сега, защото драконът може да подслушва.

Не се страхувах от дракона, а от дъщеря си. Твърде много частици от тайните ми попадаха в ръцете ѝ.

Кажу ми, Том.

Не по този начин. Ако трябва да говорим за това, нека да бъде от уста на ухо.

До мен в тъмното Шишко се зави презглава и изстена.

Да се срещнем веднага. — Гласът на принца бе сърдит.

Неразумно е — обади се Сенч. — Да изчакаме до сутринта, принце. Не е нужно да караме хората да почнат да си задават въпроси, като викаме някакъв войник посред нощ.

Не. Веднага. Неразумното е да ме мамите относно тази Копривка. Искам веднага да науча какво става зад гърба ми и защо.

Почти имах чувството, че се намирам в майчиния дом до пейките-легла. Усещах как гневът му прогонва студа от голите му гърди, когато отметна завивката, как яростно нахлузи обувките си.

Добре тогава, изчакай да се облека — отстъпи уморено Сенч.

Не. Оставай тук, съветник Сенч. Каза, че не знаеш нищо, нали? Значи няма смисъл да си правиш труда да идваш. Ще се срещна с Фиц... с Том на четири очи.

Гневът му ревеше като бушуващ пожар, но въпреки това се бе въздържал да ме нарече по име. Част от съзнанието ми се възхити на самообладанието му. Но по-голямата част бе заета с възникналата дилема. Моят принц ми беше ядосан, при това напълно оправдано от

негова гледна точка. Как да реагирам на въпросите му? Кой бях за него сега? Приятел, наставник, чичо или поданик? Усетих, че Шишко се надига в леглото и ме гледа как се обличам.

— Ще изляза съвсем за малко. Нищо няма да ти се случи — уверих го, докато се питах дали наистина е така.

Не искам да оставям Шишко сам — обърнах се към принца с надеждата това извинение да ме спаси.

Тогава доведи и него — кратко заповяда той.

— Искаш ли да дойдеш?

— Чух го — с досада отвърна Шишко и въздъхна тежко. — Все ме караш да ходя на места, на които не искам — оплака се, докато се мъчеше да си намери дрехите в тъмното.

Сякаш мина година, докато се облече. Намусено отказа предложенията ми да му помогна. Най-сетне излязохме от къщичката и тръгнахме през селото. Непривичният здрач, който минава за нощ в тази част на света, правеше всичко да изглежда сивкаво. Странно, но ми действаше успокоително и накрая разбрах на какво се дължи това. Приглушените цветове ми напомняха как Нощни очи възприемаше света привечер и сутрин, когато ловувахме заедно. Светлината бе мека, необременена с цветове и окото можеше да долови и най-малкото движение на плячката. Вървах леко като вятър, но Шишко се тътреше безутешно до мен. От време на време кашляше. Напомних си, че все още не се е оправил напълно, и се опитах да не се дразня от бавната му крачка.

Във въздуха се носеха прилепи. Един плъх-разбойник скочи от бъчва за дъждовна вода и се промъкна крадешком към нечий праг. Запитах се дали е същият, с когото се бе опитал да се сприятели Пъргав, но после изхвърлих това от ума си.

Приближавахме майчиния дом. Дворът бе празен. Нямаше стража, макар че държаха под око брега и пристанището. Явно не се страхуваха от нападение от собствените си хора. Пак се запитах дали Пиотре ми е казал всичко, което знаеше за Хеня. Със сигурност той и нарческата изпитваха опасения от нея, а той бе казал, че не принадлежи към клана. Тогава защо не беше поставил стража и тук?

Поведох Шишко настрана от главния вход. Приблжихме майчиния дом отзад, покрай каменните стени и оградите на кошарите. Принцът чакаше зад ъгъла на един навес, до храстите при нужниците.

Пристъпваше неспокойно от крак на крак и ни гледаше как приближаваме. Усетих нетърпението му. Дадох му мълчаливо знак да дойде при нас зад оградата.

Не приближавайте. Стойте на място. Не, скрийте се. Или се махнете.

Замръзнах, объркан от неочакваната заповед на принца. И тогава видях каква е причината. Елиания, с наметало над нощницата си, надничаше от вратата. В последния момент успях да спра Шишко и да го дръпна зад оградата. Той ядосано плесна ръката ми.

— Чух го — оплака се, докато напразно се мъчех да го накарам да замълчи.

Трябва да сме много тихи, Шишко. Принцът не иска Елиания да научава, че сме тук.

Защо?

Защото не иска, и толкова. Трябва да се скрием тук и да не издаваме нито звук.

Приклекнах зад оградата и потупах земята, за да приканя и Шишко да клекне. Той се намръщи към мен в сивотата. Много ми се искаше просто да го отведе обратно, но бях сигурен, че Елиания ще чуе тътренето на краката му, ако опитаме да се махнем. По-добре бе да изчакаме. Едва ли щеше да се забави много. Може би просто искаше да се облекчи. Надникнах през храсталака.

Ела при нас, преди да те е видяла — предложих на принца.

Не. Вече ме видя. Вървете си. Ще говорим по-късно.

И не повярвах, когато изведнъж издигна стените си срещу мен. Беше станал по-силен. Усещах го с Осезанието, наежен и треперещ под спокойния ѝ поглед, докато тя се приближаваше към него в здрача — слънцето пълзеше под хоризонта и отказваше да залезе.

Смаях се, когато я видях как бързо преодоля разстоянието и колко близко се доближава до него. Определено не за пръв път се срещаха тайно. Искях да извърна поглед, но въпреки това продължавах да се вирам през храстите. Думите ѝ едва достигаха до мен.

— Чух вратата да се отваря и затваря, погледнах през прозореца и те видях да чакаш тук.

— Не можех да заспя. — По-скоро усетих, отколкото видях острия му поглед в моя посока.

Върви си. Ще говоря с теб утре. — Мисълта бе съвсем тиха, насочена само към мен. Не вярвам дори Шишко да я усети. В тона му се чуваше кралска заповед. Очакваше да му се подчиня.

Не мога. Знаеш, че е опасно. Кажй ѝ да се връща в стаята си, Предан.

Не усетих мисълта ми да е достигнала до него. Беше се затворил, за да се съсредоточи единствено върху момичето. До мен Шишко се изправи, прозя се и каза сънено:

— Връщам се.

Шит. Не. Трябва да стоим тук и да сме тихи. Не говори на глас. — Погледнах разтревожено младата двойка, но дори и да беше чула Шишко, Елиания не го показа с нищо. Запитах се с безпокойство къде ли е Пиотре и какво ли ще направи на Предан, ако ги открие заедно.

Шишко въздъхна тежко, клекна, после направо седна на земята.

Това е тѣпо. Искам да си легна в леглото.

Елиания наклони глава на една страна и погледна Предан в очите.

— Така значи. Кого чакаш? — Очите ѝ се присвиха. — Лестра ли? Тя ли те покани на среща?

На лицето на Предан се появи много странна усмивка. Може би беше доволен, че е събудил ревността ѝ? Говореше по-тихо от нея, но разчитах думите по движението на устните му.

— Лестра ли? Защо ми е да чакам Лестра под луната?

— Тази нощ няма луна — остро посочи Елиания. — А колкото до това защо Лестра — че как, защото с готовност би ти отдала тялото си, за да правиш с него каквото пожелаеш. Повече за да ме унизи, отколкото защото те намира за хубав.

Той скръсти ръце на гърдите си. Запитах се дали го направи, за да скрие задоволството си, или за да не посегне да я прегърне. Тя бе стройна като върбичка, сплетената ѝ за през нощта коса падаше до бедрата ѝ. Почти усещах топлината ѝ, която достигаше до него.

— Виж ти. Мислиш ли, че ме намира за хубав?

— Кой знае? Пада си по странни неща. Има си котка с крива опашка и твърде много пръсти на лапите. Смята я за хубава. — Елиания сви рамене. — И ще ти каже, че и ти си хубав, само за да те спечели.

— Така ли? Но може пък да не искам Лестра да ме спечелва. Хубавка е, но може пък изобщо да не я искам.

Самата нощ затаи дъх, когато Елиания го погледна. Видях как гърдите ѝ се надигнаха, докато поемаше дъх и събираше кураж.

— Тогава какво искаш? — попита тихо като ветреца.

Предан не се опита да я прегърне. Мисля, че тя би се съпротивила. Вместо това протегна ръка и повдигна брадичката ѝ с върха на пръстите си. Наведе се напред, за да си открадне целувката. Да открадне ли? Но тя не се дръпна. Вместо това се надигна на пръсти и устните им се докоснаха в мекия здрач.

Почувствах се като похотлив дъртак, проснал се в тъмното зад оградата и надничаш към младата двойка. Знаех, че Предан се излага на опасност, че и двамата поемат глупави рискове, но сърцето ми подскочи при мисълта, че моето момче би могло да познава не само уговорения брак, но и любовта. Когато устните им най-сетне се разделиха, се надявах да ѝ каже да се връща в спалнята си. Исках да изживее този момент, но освен това знаех, че ще се наложи да се намеся, ако решат експериментът им да не се ограничи единствено с целувка. Потрепнах от тази мисъл, но тя бе задължителна.

С ужас чух задъхания ѝ въпрос.

— Целувка. Само това ли искаше?

— Само това ще взема сега — отвърна той. Гърдите му се повдигаха и спускаха, сякаш бе тичал на състезание. — Ще изчакам, докато не заслужи повече.

На лицето ѝ се появи несигурна усмивка.

— Не е нужно да го заслужаваш, ако реша да ти се отдам.

— Но... ти каза, че няма да бъдеш моя съпруга, докато не ти донеса главата на дракона.

— В моята страна жената се отдава, когато пожелае. Това е различно от брака. Или от това да е съпруга, както го наричате. Щом момичето стане жена, може да приеме в леглото си, който си поиска мъж. Това не означава, че е омъжена за всички тях. — Огледа се и добави предпазливо: — Ти ще си ми първият. Някои смятат, че това е по-важно и от вричането един на друг. Но не би ме направило твоя съпруга, разбира се. Няма да бъда съпруга и няма да се омъжа, докато не донесеш главата на дракона тук, в майчиния ми дом.

— Аз също бих искал ти да си ми първата — внимателно рече Предан. И добави с мъка, сякаш се мъчеше да издърпа от земята дърво с корените: — Но не сега. Не и докато не направя онова, което съм обещал.

Тя бе смаяна, но не от това, че ще изпълни обещанието си.

— Първа? Наистина ли? Още ли не си познавал жена?

Нужно му бе дълго време, за да го признае.

— Такъв е обичаят в моята страна, макар че не всички го следват. Да се чака до сватбата. — Говореше напрегнато, сякаш се боеше, че ще му се подиграе заради целомъдрието му.

— Бих искала да съм ти първата — призна тя. Пристъпи към него и този път той я прегърна. Тя долепи тяло до неговото и устните им отново се намериха.

Усетих Пиотре с Осезанието си преди тях. А и те бяха така погълнати един от друг, че сигурно нямаше да забележат и стадо овце, ако минаваше около тях. Изправих се, когато видях стария воин да се появява иззад ъгъла на майчиния дом. Мечът бе на бедрото му, а в очите му се четеше заплаха.

— Елиания.

Тя отскочи от Предан. Ръката ѝ виновно изтри устните ѝ, сякаш за да избърше целувката. Отдадох дължимото на Предан, който не помръдна. Само гледаше спокойно Пиотре. В позата му нямаше и следа от разкаяние или момчешки срам. Гледаше като мъж, когото са прекъснали, докато целува жена си. Затаих дъх и се запитах дали ще подобря или влоша ситуацията, ако се покажа.

Мълчанието бе напрегнато и бдително като самата нощ. Пиотре и Предан не откъсваха очи един от друг. Беше по-скоро преценка, не предизвикателство. Когато Пиотре заговори, думите му бяха насочени към Елиания.

— По-добре да се върнеш в спалнята си.

Тя се обърна и побягна, босите ѝ крака безшумно докосваха прахта в двора. Дори след като изчезна, Предан и Пиотре продължиха да се гледат. Накрая Пиотре заговори отново:

— Главата на дракона. Обеща. Даде думата си като мъж.

Предан кимна сериозно.

— Дадох дума. Обещах като мъж.

Пиотре понечи да си тръгне. Предан заговори отново:

— Предложеното от Елиания бе предложение на жена, а не на нарческа. Свободна ли е да го прави според вашите обичаи?

Пиотре се вцепени. Обърна се бавно и отговори с неохота:

— Кой друг би могъл да ти предложи подобно нещо, ако не жена? Тялото ѝ принадлежи само на нея. Може да го сподели с теб. Но няма да ти е наистина съпруга, докато не ѝ донесеш главата на Айсфир.

— Хм.

Пиотре отново понечи да си тръгне и гласът на Предан отново го спря.

— В такъв случай тя е по-свободна от мен. Моето тяло и семето ми принадлежат на Шестте херцогства. Аз не съм свободен да го споделям както пожелаея, а единствено със съпругата си. Това е нашият обичай. — Почти го чух как преглъща. — Бих искал да знае това. Че според нашите обичаи не мога да приема каквото ми предлага, освен ако не изгубя честта си. — Гласът му стана по-тих и следващите му думи бяха молба. — Бих искал да не ме изкушава и да ме дразни с нещо, което не мога да взема. Аз съм мъж, но съм... мъж. — Обяснението му бе едновременно несръчно и честно.

Също като отговора на Пиотре. В гласа му се долавяше неохотно уважение.

— Ще се погрижа да го научи.

— Няма ли... няма ли да падна в очите ѝ? Няма ли да си помисли, че не съм мъж?

— Аз не го мисля. И ще се погрижа да разбере какво струва на един мъж да се въздържа от подобно предложение. — Погледна Предан, сякаш го виждаше за пръв път. Когато заговори, в гласа му имаше голяма тъга. — Ти си мъж. Би могъл да бъдеш добър партньор на дъщерята на сестра ми. Внучките на майка ти биха обогатили рода ми.

Каза го по-скоро като пословица, отколкото като човек, който наистина се надява да стане така. После се обърна и си тръгна.

Видях как Предан пое дълбоко дъх и издиша. Страхувах се да не се обърне към мен чрез Умението, но той не го направи. Вместо това закрачи с наведена глава към майчиния дом на Елиания.

Шишко беше заспал седнал и бе отпуснал тежко глава на гърдите си. Изстена тихо, когато го побутнах да се събуди и му помогнах да

стане.

— Искам вкъщи — промърмори, докато креташе покрай мен по пътя.

— И аз — отвърнах.

Но в ума ми не бе Бъкип, а поляна с изгрев към морето и момиче с яркочервена пола, което ме приканва да приближа. Време, а не място. И вече нямаше път, който да ме отведе там.

ГЛАВА 12

БРАТОВЧЕДИ

Зъбатите шипове на острова на дракона обгръщат ледника в пастта си като зейнала уста на умиращ, която се пълни с кръв.

Младежо, ще идеш ли там?

Ще изкачиш ли леда, за да спечелиш почитта на другарите си по оръжие?

Смееш ли да прекосиш цепнатини, видими и невидими?

Смееш ли да се опълчиш на ветровете, що пеят за Айсфир, заспал в леда?

Ще изгори костите ти с мраз, да, ще го стори. Леденият вятър е неговият огнен дъх.

Ще почернее там лицето ти, ще се олюци кожата, ще се обели розовата плът под нея.

Младежо, ще идеш ли там?

За да спечелиш благоволенията на жена, готов ли си да минеш под леда по мокрите черни камъни, що не виждат небе?

Ще намериш ли тайната пещера, що зейва само при отлив?

Ще броиш ли ударите на сърцето си, за да знаеш колко време ти остава, преди вълната да се върне и да те превърне в кърваво петно върху тъмносиния лед?

„Поздравът на дракона“, песен от Външните острови, свободен превод на Беджърлок

Още на следващия ден ни бе казано, че всички въпроси относно убийството на Айсфир са решени. Трябваше да се върнем в Цайлиг и да приемем условията на хетгурда, след което да заминем за Аслебял

да ловуваме дракона. За момент се запитах дали внезапните планове за отплаването ни имат нещо общо с нощната сцена, на която бях станал свидетел, но после видях как пускат птицата, която трябваше да отнесе вестта за заминаването ни, и реших, че новината е пристигнала тук на същите криле.

Последвалата суматоха ми спести разговора с принца, но ме изправи пред друга неприятна ситуация. Шишко категорично отказваше и да чуе за ново пътуване с кораб. Безсмислено бе да му се обяснява, че това е единственият начин, по който можем да се върнем у дома. В моменти като този ясно се виждаха ограниченията на ума и разсъжденията му. Шишко се бе развил, откакто стана един от нас — не само че говореше по-свободно, но и използваше думите по по-сложен начин. Беше като растение, което най-сетне е получило слънчева светлина, и показваше повече разбиране и потенциал, отколкото можех да очаквам от тътрещия се слабоумен слуга в кулата на Сенч. И въпреки това разликите му си оставаха налице. Понякога се превръщаше в уплашено и непокорно дете и в такива случаи разумните доводи изобщо не помагаша. Накрая Сенч се принуди да прибегне до силно приспивателно вечерта преди заминаването, което налагаше през цялата нощ да остана нащрек и да следя сънищата му. Бяха тревожни и направих всичко по силите си, за да ги успокоя. Изпълниха ме лоши предчувствия, когато Копривка не дойде да ми помогне, но в същото време донякъде бях доволен, че е така.

Шишко все още спеше дълбоко, когато го натоварихме в една ръчна количка, за да го откараме на кораба. Чувствах се като пълен глупак, докато я бутах по неравния път към пристанището, но Уeb вървеше до мен и говореше толкова небрежно, сякаш сцената бе нещо съвсем обичайно.

Заминаването ни сякаш бе по-голямо събитие от пристигането. Очаквах ни два кораба. Забелязах, че целият контингент от Шестте херцогства отново се качва на кораб на Глигана. Нарческата, Пиотре и малката им свита пътуваха на по-малко и по-старо корито, на чиято мачта се вееше флаг с нарвал. Дори Великата майка дойде да я изпрати и да я благослови. Имаше и други церемонии, но не видях почти нищо от тях, защото Шишко започна да се върти неспокойно в койката си и реших, че ще е най-добре да остана близо до него в случай, че се събуди и реши да слезе от кораба.

Седях до койката му в мъничката каюта, която ни бяха отредили, и се опитвах да внуша мир и спокойствие в сънищата му. Движението на вълните и шумотевицата проникна в тях въпреки усилията ми и той се събуди с вик и седна. Огледа помещението с диви и същевременно уморени очи.

— Това е лош сън! — изплака.

— Не. — Трябваше да му го кажа. — Истина е. Но ти обещавам, че ще си в безопасност, Шишко. Обещавам.

— Не можеш да ми обещаеш това! Никой не може да ми го обещава на кораб! — обвинително рече той. Бях го прегърнал успокоително през рамото, когато се събуди. Сега той се освободи от ръката ми, сгуши се отново в одеялата, обърна се към стената и захлипа неудържимо.

— Шишко — започнах безпомощно. Никога не се бях чувствал така жесток, никоя моя постъпка не ми се бе виждала толкова лоша.

— Махай се!

Въпреки защитните ми стени заповедта чрез Умението наред с думите му ме накара да се олюлея. Открих, че съм станал и посягам към вратата на миниатюрната каюта, която деляхме с Осезаващата котерия. Насилих се да спра.

— Искаш ли някой друг да поседи с теб? — попитах безпомощно.

— Не! Всички ме мразите! Всички ме лъжете и ме тровите, и ме карате да изляза в океана, за да ме убие. Махай се!

Умението му ме изтласкваше като силен студен вятър. Докато излизах през ниската врата, се изправих твърде рано и си блъснах главата в рамката. Ударът ме замая и тръгнах с олюляване по палубата. Жестокият смях на Шишко беше като втори удар.

Скоро си дадох сметка, че това не е случайност. Може би първият път беше, но през следващите дни от пътуването Шишко успя да ме препъне с Умението достатъчно пъти, за да разсее всичките ми съмнения. Ако го дебнех, понякога успях да се измъкна, но ако ме видеше пръв, го разбирах едва когато палубата се изплъзваше изпод краката ми. Опитвах се да запазя равновесие, но вместо това падах.

Но първия ден го приписах на собствената си нескопосаност.

Отидох да намеря Сенч и Предан. През това пътуване имахме повече възможности да сме заедно, отколкото по време на предишните.

Пиотре, нарческата и стражите ѝ бяха на другия кораб. Екипажът на Глигана, който работеше на нашия кораб, не обръщаше особено внимание на това кой с кого общува и нямаше нужда от много преструвки. Затова отидох направо при каютата на принца и почуках. Сенч отвори. Бяха се настанили добре, на масата имаше храна. Беше местна, но поне бе много. Виното си го биваше и ми стана приятно, когато Предан ми кимна да се присъединя към тях.

— Как е Шишко? — попита той без никакви встъпления.

Разказах подробно, като почти изпитвах облекчение — ужасявах се, че незабавно ще поиска обяснения за Копривка. Описах несгодите и нещастията на дребния човек и завърших с думите:

— Въпреки силата му не виждам как можем да го принудим да продължи. С всеки следващ кораб, на който се качваме, започва да ме мрази все повече и става все по-непредсказуем. Рисуваме да събудим у него враждебност, която да не можем да успокоим. Възможно е дори да насочи Умението си срещу нашите начинания. Ако е възможно, аз лично предлагам да го оставим в Цайлиг, когато потеглим за Аслевиал.

Сенч тропна с чашата си по масата.

— Знаеш, че не може да стане, така че защо го предлагаш? — Разбрах, че с това свое раздражение се мъчи да скрие собственото си чувство за вина и съжаление. — Кълна се, никога не съм си помислял, че ще се окаже толкова трудно за него. Няма ли начин да го накараме да разбере колко важно е това, което правим?

— Може би принцът би могъл да му го обясни. В момента Шишко ми е толкова ядосан, че май изобщо не чува какво му говоря.

— Не е единственият, който ти е ядосан — хладно отбеляза Предан. Спокойствието, с което се обърна към мен, ме предупреди, че гневът му наистина е много дълбок. Владееше го, както мъж владее меч. И чака удобен момент.

— По-добре да ви оставя да го обсъдите насаме — рече Сенч и побърза да стане.

— О, не. Щом не знаеш нищо за Копривка и нейния дракон, значи и за теб ще е толкова полезно, колкото и за мен.

Сарказмът на принца осуети оттеглянето на Сенч и той бавно се отпусна на стола си. Изведнъж ми стана ясно, че старецът няма да ми помогне по никакъв начин, и че дори е доволен, че съм притиснат в ъгъла.

— Коя е Копривка? — директно попита Предан.

Отговорът ми бе също тъй директен.

— Дъщеря ми. Макар тя да не го знае.

Той рязко се облегна назад, сякаш го бях залял със студена вода. Последва дълго мълчание. Сенч, мътните да го вземат, вдигна ръка да прикрие устата си, но успях да забележа усмивката му. Изгледах го свирепо. Той отпусна ръката си и се ухили открито.

— Ясно — най-сетне каза Предан. После, сякаш това бе най-важното заключение, до което можеше да стигне, добави: — Значи имам братовчедка! Колко е голяма? Как така не съм я виждал досега? Или съм я виждал? Кога за последно е била в двора? Коя лейди е майка й?

Не можех да намеря думи, но когато Сенч заговори вместо мен, бях готов да го убия.

— Никога не е идвала в двора, принце. Майка й прави свещи. Баща й... мъжът, когото мисли за свой баща, е Бърич, бивш главен коняр в замъка Бъкип. В момента е на шестнайсет, ако не се лъжа. — Спря, сякаш даваше възможност на принца да осмисли чутото.

— Бащата на Пъргав? Значи... Пъргав твой син ли е? Каза, че имаш осиновен син, но...

— Пъргав е син на Бърич. И природен брат на Копривка. — Поех дълбоко дъх и се чух да питам: — Имате ли бренди? Виното е недостатъчно за подобен разговор.

— Напълно те разбирам.

Предан стана и донесе бренди. В този момент беше повече племенник, отколкото принц. Изпадна в захлас от историята на фамилията. Беше ми трудно да говоря за всичко това, а съчувственото кимане на Сенч правеше нещата още по-лоши. Когато всички заплетени връзки най-сетне му бяха разказани, Предан дълго мълча, клатеше глава.

— Ама че каша си забъркал, Фицрицарин. С тази подробност разказът на майка ми за живота ти става много по-разбираем. И сигурно страшно мразиш Моли и Бърич, че са те зарязали, забравили са за теб и най-предателски са намерили утеха един в друг.

Бях потресен, че може да говори по този начин.

— Не — казах твърдо. — Не е така. Те мислеха, че съм мъртъв. Няма нищо предателско в това да продължиш да живееш. И ако е

трябвало да се омъжи за някого, то... то съм радостен, че е избрала достоен за нея мъж. И че е намерила мъничко щастие за себе си. И че двамата заедно закрилят детето ми.

Ставаше ми все по-трудно да говоря, гърлото ми се стягаше. Отпуснах го с огромна глътка бренди и с мъка поех дъх.

— Той е по-добър мъж за нея — успях да добавя. Бях си го повтарял толкова често през всичките тези години.

— Чудно ми е дали и тя е на същото мнение — замислено рече принцът и като видя физиономията ми, побърза да добави: — Моля за извинение. Не е моя работа да се питам подобни неща. Но... но все пак съм потресен, че майка ми е позволила това. Много често ми е повтаряла каква огромна отговорност имам като единствен наследник на трона.

— В това отношение отстъпи пред чувствата на Фиц. Въпреки съветите ми — обясни Сенч. Почувствах задоволството му, че най-сетне успява да си го върне.

— Разбирам. Всъщност нищо не разбирам, но засега въпросът е как си я учил да използва Умението? Живял ли си близо до нея преди, или...

— Не съм я учил. Всичко, което знае, го е постигнала сама.

— Но нали казвате, че това е ужасно опасно! — Смайването на Предан сякаш стана още по-силно. — Как можеш да й позволиш да се излага на такъв риск, след като знаеш колко е важна тя за трона на Пророците? — Въпросът бе отправен към мен, а после принцът обвинително се обърна към Сенч. — Ти ли не си допускарал да се явява в двора? Това да не е поредният ти глупав опит да защитиш името на Пророците?

— Ни най-малко, принце — спокойно отрече той и ме погледна. — Много пъти съм молил Фиц да позволи Копривка да бъде доведена в Бъкип, за да може да научи колко е важна за Пророците и да бъде обучена на Умението. Но и по този въпрос чувствата на Фицрицарин са различни. Въпреки съветите ни — на кралицата и моите.

— Не мога да повярвам — тихо рече принцът. — Това е недопустимо. И ще бъде поправено. Аз лично ще го направя.

— Какво ще направиш? — попитах остро.

— Ще й кажа коя е! Тя трябва да се премести в двора и да се отнасят с нея, както подобава на произхода ѝ. Ще се погрижа да бъде

обучена на всичко, в това число и на Умението. Братовчедка ми да е възпитана като селско момиче, което лее свеци и храни кокошки! Ами ако тронът на Пророците се нуждае от нея? Още не мога да проумея, че майка ми е позволила това!

Има ли нещо по-смразяващо от това да гледаш един справедлив петнайсетгодишен младеж и да осъзнаваш, че той има властта да разнищи целия ти живот? Чувствах се толкова уязвим, че чак ми прилошаваше.

— Нямах представа в какво ще се превърне животът ми — казах тихо.

— Прав си. Нямам — с лекота призна той, но гневът му растеше все повече. — Но и ти нямаш. Мотаеш се и вземаш разни грандиозни решения за това какво хората трябва да знаят или да не знаят за собствения си живот. И имаш представа как ще им се отрази това точно толкова, колкото и аз! Просто правиш онова, което мислиш за най-безопасно, а после се спотайваш и се надяваш никой да не те намери и да не те обвини, ако нещата се оплескат!

Яростта му растеше все повече и повече и внезапно заподозрях, че не само Копривка е причина за това.

— Защо се ядосваш толкова? — попитах го. — Това няма нищо общо с теб.

— *Нищо* общо с мен ли? *Нищо* общо с *мен*? — Скочи на крака, като едва не събори стола си. — Как е възможно Копривка да няма нищо общо с мен? Нима нямаме обща кръв? Нима тя не е Пророк по рождение и не притежава Умението? Знаеш ли... — За момент спря и с мъка се овладя, след което заговори по-тихо. — Имаш ли представа какво означаваше за мен да раста без равен с мен? С някой от моята кръв, с някой връстник, с когото да мога да поговоря? С някой, който би ми подал ръка в отговорността за управлението на Пророците, така че не всичко да се стоварва само върху мен? — Погледна настрани, сякаш се взираше в нещо през стената, след което изсумтя: — Тя можеше да седи в тази каюта като годеница на някой островитянин, не аз. Ако майка ми и Сенч разполагаха с двама Пророци, с които да купят мира, кой знае...

Кръвта ми се смрази. Не исках да му казвам, че именно от това се бях опитал да защита Копривка. Казах му донякъде истината.

— Изобщо не ми е минавало през главата да го погледна от тази страна. Не съм си и помислял, че това би ти се отразило по някакъв начин.

— Е, отразило се е. И се отразява. — Внезапно насочи вниманието си към Сенч. — И твоето нехайство е абсолютно нетърпимо. Момичето е наследник на трона на Пророците след мен. Това трябваше да бъде документирано и заверено при това, преди да напусна пристанището! Ако се случи нещо с мен, ако загина, докато се опитвам да отсека главата на онзи замръзнал дракон, ще настане хаос и всички ще започнат да предлагат кой да...

— Направено е, принце. Преди много години. И документите се пазят на сигурно място. Така че не съм бил нехаен. — Сенч негодуваше, че Предан изобщо е можел да си помисли подобно нещо.

— Би било хубаво да го знам. Може ли някой от вас да ми обясни защо е било толкова важно тази информация да се крие от мен? — Изгледа ме свирепо. — Оставам с впечатлението, че много често си вземал решения за живота на другите и си правил каквото смяташ за най-добро, без да се посъветваш с тях за собственото им мнение. И че не винаги си бил прав!

— Това е проблемът с вземането на решения — отвърнах. — Никога не знаеш дали постъпваш правилно, докато не го направиш. Но това се очаква от зрелите хора. Да вземат решения. И после да живеят с тях.

Известно време той не каза нищо.

— И ако взема зряло решение да кажа на Копривка коя е? Да поправа поне част от несправедливостта, която сме ѝ причинили?

Поех дъх.

— Моля те да не го правиш. Това не може да ѝ се стовари просто така, изневиделица.

Този път принцът помълча по-дълго, след което попита иронично:

— Имам ли и други тайни роднини, които ще цъфнат в живота ми, когато ги очаквам най-малко?

— Не знам за такива — отвърнах сериозно. И добавих, този път по-официално: — Принце, моля те. Нека аз да ѝ кажа, ако наистина трябва да научава.

— Определено заслужаваш тази задача — отбеляза той и Сенч, който междувременно бе станал сериозен, отново се усмихна. Предан добави почти замечтано: — Изглежда силна в Умението. Само си помислете какво би било, ако сега беше тук. Можехме да разчитаме на нея, а и Шишко може би щеше да остане на сигурно място у дома.

— Всъщност тя се сработва чудесно с Шишко. Много добре може да го успокоява и е спечелила доверието му. Именно тя се справи с кошмарите му по време на пътуването до Цайлиг. Но в отговор на това, което каза — не, принце. Шишко е твърде силен и твърде избухлив, за да бъде оставен сам където и да било. И в крайна сметка ще се наложи да се справяме с това. Колкото повече го учим, толкова по-опасен става.

— Мисля, че най-добрият лек за ината на Шишко е да го върнем у дома при познатия му начин на живот. Предполагам, че тогава пак ще стане по-сговорчив. За съжаление, преди това трябва да намеря и да убия дракон.

Изпитах облекчение, че оставяме темата за Копривка, но имаше още нещо, което трябваше да се изясни.

— Принце. Пъргав не знае абсолютно нищо за това. Няма представа, че Копривка е моя дъщеря и негова природена сестра. Бих искал да си остане така.

— А, да. Естествено, когато си решил да запазиш това в тайна, изобщо не си се замислил как ли ще се отрази това на другите деца, ако случайно се появят.

— Прав си. Не съм — се съгласих с мъка.

— Добре, ще си мълча. Засега. Но може би няма да е зле да се замислиш как ли би се чувствал, ако едва сега откриеш кои са родителите ти. Помисли си само! Ами ако изведнъж се окаже, че не си син на Рицарин, а на Искрен? Или на Славен? Или пък на Сенч? Колко благодарност ще изпиташ към онези, които са знаели през цялото време и са те „защитавали“ от истината?

Студената бездна на съмнението зейна за миг пред мен, макар да отхвърлях тези безумни идеи. Да, Сенч бе способен на подобна лъжа, но това противоречеше на логиката. Все пак Предан бе постигнал целта си. Бе успял да събуди в мен гнева, който бих изпитал, ако открия, че съм бил лъган толкова дълго.

— Сигурно щях да ги намразя — признах си. Погледнах го право в очите. — И това е още една причина да не искам Копривка да научава.

Принцът сви устни и кимна отсечено. Това не бе обещание да пази тайната ми, а по-скоро оценяване на трудностите около разкриването ѝ. Повече нямаше да получа от него. Надявах се да смени темата, но той неочаквано се понамръщи и попита:

— И защо кралица Хич-не-ме-е-еня си има вземане-даване с бинградския дракон? Да не би да е в съюз с Тинтаглия?

— Не, принце! — Бях смаян, че може да си помисли подобно нещо. — Тинтаглия я е намерила, проследявайки моите мисли, или поне така ми се струва. Мисля, че когато използваме силно Умението, драконът може да ни чува. Или когато пътуваме насън, както открихте двамата с Шишко. Тинтаглия знае донякъде кой съм от посещението на бинградската делегация в Бъкип. Тогава използвахме непредпазливо Умението и може би тогава ме е набелязала. Искане да разбере какво знаем за черния дракон. Тъй като всички излюпили се в Дъждовитите равнини дракончета са немощни, Айсфир може да се окаже последната ѝ надежда за създаване на потомство и за продължаване на вида ѝ.

— И нямаме начин да защитим Копривка.

— Тя се показва доста способна против дракона — отвърнах с нотка на гордост. — Защищава се — както и мен — по-добре, отколкото бих могъл и да мечтая.

Той ме измери с очи.

— И несъмнено ще продължи да го прави. Докато драконът си остане заплаха, която се явява единствено в сънищата ѝ. Но ние не знаем много неща за тази Тинтаглия. Ако черният дракон наистина е единствената ѝ надежда, както предполагаш, то тя наистина може да стане много отчаяна. Копривка би могла да се защити в сънищата си, но как ще се справи с дракон, кацнал пред дома ѝ? Къщата на Бърич би ли оцеляла срещу яростта на дракон?

Изобщо не исках да си представям подобна картина.

— Тинтаглия открива Копривка само нощем, в сънищата си. Може би няма представа къде всъщност живее.

— А може би предпочита да остане по-близо до малките дракончета. Засега. А утре вечер може да се отчае и да долети до дома на Копривка. — Затвори очи и уморено разтърка слепоочията си.

После ме погледна и поклати глава. — Не мога да повярвам, че изобщо не си се замислял за това. Какво ще правим? — Не изчака отговор и се обърна към Сенч. — Имаме ли пощенски птици на борда?

— Разбира се, принце.

— Ще пратя послание на майка ми. Копривка трябва да бъде прибрана на безопасно място в Бъкип... не, това е глупаво. Много по-бързо ще е да се свържем направо с нея, да я предупредим за опасността и да я пратим при майка ми. — Разтърка очи и въздъхна тежко. — Съжалявам, Фицрицарин — рече тихо и искрено. — Ако не беше в опасност, може би щях да оставя нещата каквито са. Но не мога. Поразен съм, че си решил да постъпиш така.

Сведох глава. Приех думите му със странно чувство, не с гняв или ужас, а с усещането, че неизбежното в крайна сметка настъпва. Побиха ме тръпки. В ума ми се появи образът на Шута — усмихваше се доволно. Осъзнах, че отново докосвам отпечатъците от пръстите му върху китката си. Чувствах се като човек, когото току-що са принудили да направи фатален ход в игра на камъни. Или като вълк, който най-сетне са притиснали в ъгъла. Промяната бе твърде огромна, за да изпитвам съжаление или страх. Оставаше ми само да стоя като вцепенен и да очаквам неминуемата лавина последици.

— Фицрицарин — обади се Сенч, след като мълчанието ми се проточи. Долавях загрижеността в гласа му и съчувственият му поглед почти ми причиняваше болка.

— Бърич знае — рекох неловко. — Че съм жив. Пратих му съобщение по Копривка. Само той можеше да го разбере. Защото бях дал на Копривка думата си и исках Бърич да знае, че синът му... че Пъргав е в безопасност и е с нас. Бърич е отишъл при Кетрикен. И може би е говорил и с Шута. Така че... знае. — Поех дълбоко дъх. — Възможно е дори да е очаквал подобно нещо, повикване в двора. Сигурно подозира, че Копривка има Умението. Как иначе би могла да научи от мен, че Пъргав е в безопасност? Той беше кралският човек на Рицарин. Знае какво представлява Умението. Как ми се иска Рицарин да не го беше запечатал... Да можех сега да докосна ума му... Макар че едва ли щях да намеря смелост...

— Бърич е бил кралски човек на Рицарин? — Предан се залюля на задните крака на стола си и ни изгледа смаяно.

— Даваше силата си на принц Рицарин — потвърдих аз.

— Още едно нещо, което не знаех. — Предан бавно поклати глава. Краката на стола му изтропаха рязко върху палубата. — Какво трябва да стане? — гневно попита той. — Какво трябва да се случи, за да разкриете всичките си тайни?

— Това не е тайна — тежко рече Сенч. — А само част от историята, отдавна забравена като нямаща значение за настоящето. Фиц, сигурен ли си, че Бърич е бил изолиран от Умението?

— Да. Много пъти съм се мъчил да достигна до него. Дори се опитвах да черпя сила от него онзи път в планините. Нищо. Непроницаем е. Дори Копривка се е опитвала да влезе в сънищата му, но без успех. Каквото и да е сторил Рицарин с Бърич, изпилал го е до последната подробност.

— Интересно. Би трябвало да опитаме да открием как го е изолирал. Ако се наложи да елиминираме Умението на Шишко, това може да се окаже един от начините. Да го изолираме. — Сенч говореше по замисления си начин, без изобщо да си дава сметка, че някой може да се засегне от думите му.

— Достатъчно! — избухна принцът.

Двамата трепнахме, изненадани от гневния му изблик. Предан скръсти ръце на гърдите си и поклати глава.

— Седите като някакви кукловоди и решавате живота на други хора и как ще ги манипулирате. — Бавно премести поглед от Сенч към мен, принуждавайки ни да го гледаме в очите. Беше млад, уязвим... и някак мъдър. — Знаете ли колко ме плашите понякога? Как мога да стоя тук, да гледам как сте оформили живота на Копривка и да не се питам какви ли номера сте заложили в моя? Ти, Сенч, говориш преспокойно за изолиране на Шишко от Умението. Нима не трябва да се запитам, а дали няма да обединят силите си и да сторят същото и с мен, ако изведнъж стана заплаха за плановете им?

Смаях се, че ни обединява по такъв начин, но не можех да отрека думите му, колкото и смразяващи да бяха. Не смеех да погледна Сенч — та нали принцът можеше да приеме, че се наговаряме за нещо? Забих поглед в чашата си, вдигнах я с два пръста и я разлюлях, наблюдавах течността — често бях виждал Искрен да прави същото, докато размишлява за нещо. Каквито и отговори да бе виждал в танцуващото питие, на мен те ми убягваха.

Чух как столът на Сенч изстърга, когато го бутна назад от масата. Осмелих се да го погледна. Той стана — изведнъж много по-стар, отколкото бе допреди десет минути, — и бавно заобиколи масата. Когато принцът се завъртя да го погледне с обърквана физиономия, старият убиец мъчително коленичи пред него. Сведе глава и заговори, без да откъсва очи от пода.

— Принце — рече задавено. — Мой бъдещ кралю. Това е единственият ми план. Никога не бих вдигнал ръка да ти сторя зло, нито да подбудя друг да го стори. Ако желаеш, приеми сега клетвата ми за вярност, която другите ще положат формално само на коронацията ти. Защото я имаш от мига, в който се роди. Не — от мига, в който беше заченат.

Сълзи опариха очите ми.

Предан опря ръце на коленете си, наведе се напред и заговори в тила му.

— Но ти ме излъга. „Не съм чувал нищо за Копривка и дракон“. — Имитацията на невинния тон на Сенч беше превъзходна. — Това ли каза?

Възцари се дълга тишина. Стана ми жал за коленете на стареца. Сенч пое дълбоко дъх.

— Не мисля, че е справедливо да се брой за лъжа, когато и двамата знаем, че лъжа — с неохота рече той. — От човек на моето място понякога се очаква да излъже господаря си. Така че господарят да може да говори правдиво, ако го попитат по съответната тема.

— Ох, я ставай. — В гласа на принца се долавяше отвращение и досадна развеселеност. — Така въртиш нещата, че накрая никой не знае за какво всъщност говориш. Можеш да ми се закълнеш и хиляда пъти във вярност, но ако утре решиш, че едно силно очистително ще ми дойде добре, тайно ще ми го пробуташ.

Стана и протегна ръка. Сенч я пое и Предан му помогна да се надигне. Старият убиец изправи със стон гърба си, заобиколи масата и отново седна на мястото си. Не изглеждаше засрамен нито от директните думи на принца, нито от провала на собственото си представление. Запитах се на какво точно бях станал свидетел. Не за пръв път си дадох сметка колко различни бяха отношенията между стария убиец и това момче и какви бяха помежду ни, докато растях. И именно тук беше разковничето. Когато двамата със Сенч седяхме и

разговаряхме, го правехме като търговци, без да се смуцаваме от мръсните тайни на занаята. Реших, че не бива да говорим по такъв начин пред принца. Той не беше убиец и не трябваше да бъде посвещаван в по-нечестивите ни начинания. Не биваше да го лъжем за тях, но пък може би не трябваше и да му ги тикаме под носа.

Може би Предан ни напомняше именно това. Поклатих възхитено глава. Кралят разцъфтяваше в него така естествено, както ловното кутре тръгва по следа. Вече знаеше как да ни управлява и да ни използва. И от това не се чувствах унизен, а тъкмо обратното — то ме окуражаваше.

Той обаче ми отне тази радост почти в същия миг.

— Фицрицарин, очаквам от теб да говориш с Копривка довечера, докато сънува. Кажи ѝ, че заповядвам да иде в замъка Бъкип и да поиска от майка ми убежище. Трябва да я убедиш, че аз съм онзи, за когото се представям. Ще го направиш ли?

— Задължително ли е да го изразя точно така? — попитах с неохота.

— Ами... може би можеш да го промениш. Ох, кажи ѝ каквото искаш, стига незабавно да заmine за Бъкип и да разбере, че я грози реална опасност. Ще напиша кратко съобщение на майка ми и ще го пусна по птица, просто за да е сигурно, че няма място за възражения. — Стана и въздъхна тежко. — А сега отивам да спя. В истинско легло зад затворена врата, а не на дъска в обща стая, изложен на показ като някакъв ловен трофей. Не помня да съм бил по-уморен.

Бях радостен, че напускам каютата. Разходих се по палубата. Вятърът бе свеж, Риск се носеше в небето пред кораба, денят бе превъзходен. Предан не бе казал, че съм длъжен да разкривам на Копривка, че е моя дъщеря. Но отиването ѝ в замъка Бъкип я поставяше на пътя към знанието. Поклатих глава. Вече не знаех на какво мога да се надявам. Знаех обаче нещо друго, от което се ужасявах. Думите на принца за Тинтаглия ме бяха потресли. Не бях ли прекалено уверен в способността на Копривка да се справи с дракона? Възможно ли бе звярът наистина да знае къде живее тя?

Денят мина бавно. На два пъти проверих Шишко. Беше все така в койката си, с лице към стената. Твърдеше, че го мъчи морска болест. Всъщност подозирах, че вече е свикнал с пътуването по море. Когато му казах, че не ми се вижда да му е лошо и че може би ще му хареса да

се разходи по палубата, той почти успя да ми се изповръща върху краката. В крайна сметка напъните му завършиха с ужасен пристъп на дълбока кашлица и реших, че е най-добре да оставя дребния нещастник на мира. На излизане „случайно“ ударих рамото си в рамката на вратата. Шишко се изсмя.

Излязох навън, като си разтърквах натъртеното рамо. На предната палуба намерих Ридъл с парче плат и шепя огладени камъчета. Мъчеше се да научи двама от екипажа на играта на камъни. Извърнах се от тази обезпокоителна гледка и видях Пъргав с Любезен. Котаракът се беше покатерил на една от мачтите и двамата се мъчеха да го убедят да слезе. Капитанът се дразнеше, някои от моряците се веселяха.

Риск кацна на такелажата навън обсега му и започна да го дразни, като леко разперваше криле и крякаше, докато не се появи Уеб и не й нареди да престане и да помогне за свалянето на котарака.

Така измина денят, а после настъпи така ужасната и желана нощ. Върнах се в каютата при Шишко. Пъргав му беше донесъл вечеря и празните съдове на пода показваха, че апетитът му явно е непокътнат. Събрах ги и ги сложих настрана, само за да се спъна в тях миг по-късно. Тихият кикот на Шишко бе единственият знак, че е станал свидетел на непохватността ми. Когато му пожелах лека нощ, не ми обърна внимание.

Беше заел цялата койка. Легнах с одеялата си на пода и доста време се мъчех да се успокоя достатъчно, за да се отпусна и да приближа онова неопределено място между съня и будуването, в което можех да пътувам. Беше си чиста загуба на време. Колкото и да търсех Копривка, не можех да я намеря. Това ме разтревожи достатъчно, за да не мога да заспя, и през по-голямата част на нощта продължих с безплодните си опити. Но колкото повече я търсех, толкова повече я нямаше.

Опитах се да се убедя в задушния мрак на тясната каюта, че ще разбера, ако нещо се е случило е дъщеря ми. Помежду ни имаше връзка чрез Умението. Със сигурност щеше да извика, ако се намираще в опасност. Успокоих се с мисълта, че и преди ме е блокирала от сънищата си; и че ми беше ядосана, че съм „пуснал“ принца в общото ни място последния път, когато се видяхме. Може би ме наказваше по този начин. И докато лежах и се взирах в тъмното,

изведнъж се сетих, че последния път, когато видях Тинтаглия, тя заяви, че е способна да ме изолира от Копривка. Какви бяха думите ѝ? „Съвсем сама си, ако реша“. Къде се намираше дъщеря ми в момента? Уловена в кошмар, измъчвана от дракон? Не. Копривка бе показала, че може много добре да се защитава в сънищата. Проклех логиката, на която ме бе научил Сенч — тя ми казваше, че за да постигне целта си, драконът може и да промени бойното поле. Например като подгони дъщеря ми физически.

Колко бързо може да лети един дракон? В състояние ли е да стигне от Дъждовитата река до Бък за една нощ? Не, разбира се. Но не знаех, не бях сигурен. Размърдах се на дървения под и се опитах да се завия с късите одеяла.

Когато най-сетне настъпи утрото, отворих зачервени очи и се изправих. Успях да оплета крака в одеялата, спънах се и ударих болезнено пиццала си. Шишко май проспа ругатнята ми. Излязох навън и отидох направо да доложя на принца. Изслуша ме с мрачно мълчание. Нито той, нито Сенч ми казаха какъв глупак съм бил да оставя дъщеря си беззащитна от дракон в името на собствената ѝ безопасност.

— Да се надяваме, че просто ти е сърдита — рече Предан. — Птицата отлетя вчера. И щом стигне Бъкип, майка ми ще побърза да изпрати за Копривка. Казах ѝ, че опасността е голяма и че не бива да се бави. Направихме всичко по силите си, Фицрицарин.

Думите му не ме успокоиха особено. Когато пред очите ми не беше картината, в която дракон пируваше с нежната плът на Копривка, си представях реакцията на Бърич при вида на кралската гвардия, пратена да отведе дъщеря ми в замъка Бъкип. Пътуването минаваше мъчително и малко неща ме развличаха, ако не се брояха упоритите и коварни опити на Шишко да ми отмъсти. Втория път, когато одрасках кокалчетата на пръстите си, докато се опитвах да отворя вратата, му казах:

— Знам, че ти го правиш, Шишко. Не е честно. Не е моя вината, че участвах в това пътуване.

Той бавно седна и провеси босите си крака през койката.

— Тогава чия е, а? Кой ме накара да се кача на този кораб, където ще умра?

Разбрах грешката си. Не можех да му кажа, че просто изпълнявам заповедта на принца. Сенч беше прав. Налагаше се аз да опера пешкира. Въздъгнах.

— Аз те качих на кораба, Шишко. Защото се нуждаем от помощта ти, ако се наложи да убием дракона. — Вложих в гласа си цялата топлина и вълнение, които можех да събера. — Не искаш ли да помогнеш на принца? Не искаш ли да си част от приключението, което изживяваме?

Той присви очи към мен, сякаш аз бях малоумният.

— Приключение? Драйфане и ядене на риба? И през цялото време нагоре-надолу, нагоре-надолу? Да вървя сред хора, които се чудят защо не съм мъртъв? — Скръсти късите си ръце на гърдите. — Чувал съм за приключения в приказките. В тях има златни монети, магии и красиви момичета за целуване. А не драйфане!

В момента напълно споделях мнението му. Докато излизах, се препънах в прага.

— Шишко! — укорих го.

— Не съм аз! — заяви той, но въпреки това се разсмя.

Малките кораби се носеха по увенчаните с бели якички вълни и ветровете бяха благосклонни към нас. Въпреки това пътуването ми се струваше безкрайно. Денем се опитвах да се занимавам с Пъргав, да се грижа за удобството на Шишко и да се отървавам с по-малко натъртвания. Нощем се мъчех да открия дъщеря си, но безуспешно. Когато влязохме в пристанището на Цайлиг, се чувствах като парцал, а и сигурно изглеждах така. Уеб дойде до мен на релинга, докато гледах приближаващия се град.

— Няма да питам за тайните ти, но ти предлагам да споделя товара ти, стига да мога — тихо рече той.

— Благодаря, но ти вече смъкна голяма част от него. Знам, че не бях особено търпелив с Пъргав през последните няколко дни и че си му помагал с уроците. Знам също, че често навестяваше Шишко и го развличаше. Никой не би могъл да ми помогне повече за момента. Благодаря ти.

— Е, добре тогава — тъжно рече той, потупа ме по рамото и се отдалечи.

Престоят ни в Цайлиг също беше безкраен. Нощувахме в къщата-крепост, където прекарах и доста от дните. Кашлицата на

Шишко още не беше отминала, но не ми се виждаше толкова болен, за колкото се представяше. Колкото и да бе досадно да кисна в болничната му стая, все пак реших, че така е най-добре — един-два пъти успях да го убедя да излезе навън, но хората не го гледаха с добро око. Шишко беше като сакато пиле в ято здрави птици; достатъчен бе и най-малкият повод, за да го изкълват до смърт. Не беше подобрил отношението си към мен, но въпреки това не ми се искаше да го оставям сам. Макар че нито веднъж не поиска да остана с него, всеки път, когато излизах от стаята, намираше предлог да ме последва или да ме повика няколко минути по-късно.

Първия път, когато Уеб дойде по предложение на Сенч да прекара известно време с Шишко, си помислих, че старецът нарочно се опитва да ни сближи. Но после Сенч ме извика и ме прати навън, облечен като островитянин, чак до татуировката на бухал, която набързо нарисова на бузата ми. С боя и смола измайстори на долната ми устна крив белег, който да обясни мълчаливостта ми и лошото ми произношение. Даде ми достатъчно местни пари да пия гадната им бира в прекалено горещите им кръчми. След това излизах още няколко пъти, всеки път облечен като търговец от различен клан. Цайлиг бе един от големите търговски центрове на Външните острови и никой не обръщаше внимание на непознато лице в шумна пивница. Работата ми бе да седя и да слушам клюки и истории. Преговорите с хетгурда бяха разбунили духовете. Местните бардове получаваха добри бакшиши за всяка песен за Аслевял и Айсфир, разказваха се и много родови предания, за да се впечатлят другарите по чашка около камината. Слушах внимателно, като отсявах измислиците и легендите от фактите, за които имаше вероятност да са истина.

Определено в леда на Аслевял имаше нещо замръзнало, но бе минало почти цяло поколение, откакто някой го е виждал ясно. Мъжете разказваха историите на бащите си за посещаването на острова. Някои установявали лагер на брега и се изкачвали на ледника, за да го зърнат. Други използвали най-ниските отливи в годината, когато оттеглящите се води оголвали прохода под леда от южната страна на острова. Според всички разкази начинанието било опасно — щом попаднеш в прорязващите синия лед канали, лесно можело да се изгубиш или да не отчетеш правилно времето и отлива и да се забавиш твърде много. Тогава завръщащото се море хваща в капан

непредпазливия и никога не го пуска. Достатъчно умните, силните и хитрите стигали по тунела до огромна пещера, където човек можел да говори с уловения в леда дракон и да измоли някакво благодеяние. Някои станали прочути ловци, на други им вървяло с жените, трети спечелвали изобилие за майчините си богове. Така казваха легендите.

Споменаваше се също за оставяне на дарове за Черния мъж от Аслевял. Някои говореха за него като за отшелник, други — като за дух-пазител на дракона. Всички се съгласяваха, че бил опасен и че е по-добре да бъде умилюствен. Някои твърдяха, че най-подходящият дар е суровото червено месо; други бяха на мнение, че благоволенieto му може да се купи с билки за чай, ярки мъниста или мед.

На два пъти чух островът да се споменава във връзка с Войната на Алените кораби. За нея не се говореше много — малцина са онези, които обичат разкази за войни, които не са завършили със славна победа. Доколкото разбрах, по време на войната Кебал Тестото и Бледата жена искали да установят твърдина на Аслевял. Никой не казваше защо, но мнозина пленници от Шестте херцогства били закарани там да работят до края на дните си като роби. Изглежда, Тестото бе поробвал и сънародници от Външните острови, които се противопоставяли на войната му. Били Претопени от него и също откарвани на Аслевял, след което никой нито ги видял, нито чул за тях. Така островът придобил ореол на позор и нещастие, който съперничеше дори на легендарния му дракон. Вече малцина бяха склонни да извършат поклонение там, за да докажат куража си.

Запомнях всичко това и го повтарях до най-малката подробност на Сенч и Предан. По време на късните ни разговори двамата със стария ми наставник се опитвахме да определим как наученото може да ни помогне или попречи. Понякога имах чувството, че обсъждаме мъглявите слухове само защото не разполагаме с нищо сигурно.

Предан имаше дълги срещи с хетгурда — траеха по няколко дни. Крайният резултат бе, че определиха условията за лова на дракона, сякаш ставаше дума за някакво състезание по борба или стрелба. Сенч страшно го беше яд, че кланът на Глигана бе направил уговорката и ни бе обвързал с нея, без изобщо да се посъветва с нас. Макар аз самият да не бях свидетел, чух, че Аркон Кървавия меч бил много изненадан, когато принцът с ледена вежливост заявил, че е смаян от условията.

— Не можем да променим онова, което са уговорили вместо нас — мрачно ми рече Сенч. — Но си заслужаваше да се види лицето на Кървавия меч, когато Предан му каза: „Моята дума си е моя и аз съм единственият, който може да я дава. Никога вече не помисляй, че можеш да говориш от мое име“.

Каза ми го на чашка бренди в същата стая в къщата-крепост, която обитавахме и преди. Шишко и Предан бяха в съседната. Чувах само тона на разговора им — Предан спокойно обясняваше защо Шишко трябва да се качи на кораба на следващия ден, а гласът на дребния човек варираше от детски хленч до гневен отказ на мъж. По всичко личеше, че от увещанията няма особена полза. Но предвид условията, в които ни бе поставил Кървавия меч, нещата май не можеха да станат по-лоши.

Благородниците ни се бяха потрудили добре в наше отсъствие — по-добре, отколкото очаквах. Вече имаше сключени търговски договори между различни кланове и фамилии на Шестте херцогства. Излагането на показ на собствените им гербове ги отличаваше достатъчно от Елена на Пророците, за да могат да преговарят без предубеждения от страна на местните. Предан вечеряше с различни благородници почти всяка вечер и сякаш всеки път имаше новини за нови договори. Ако принцът успееше да поднесе главата на дракона на нарческата, целта ни щеше да е повече от успешна. Шестте херцогства и Външните острови щяха да са така тясно свързани чрез брака и търговията, че бъдещите войни нямаше да донесат полза на никого.

Но хетгурдът като че ли бе твърдо решен нещата да не са лесни. На принца на Пророците се разрешаваше да предизвика дракона, но имаше установени от съвета условия за сблъсъка. Трябваше да заминем за Аслевял без гвардията, а само с определен брой воители. По-голямата част от групата се зае от Осезаващата котерия и засега Предан отказваше да приеме съвета на Сенч да вземе вместо тях опитни воители. Нарческата щеше да дойде с нас, както я бе предизвикал принцът. Приехме, че същото се отнася и за Пиотре, а може би и за неколцина воители от кланове на Нарвала или Глигана, макар че не ни обещаха помощта им. До Аслевял щяхме да стигнем с посочен от хетгурда кораб. На борда щеше да има и шестима представители на съвета, които да следят за изпълнението на правилата. Щяха да бъдат воители, подбрани от шест различни клана, но не и от Нарвала и

Глигана. Имаха право да се защитават, ако драконът ги заплашва, но не и да го нараняват или да ни помагат по някакъв начин. Имахме право да вземем само онова, което може да се побере в кораба, а след като стъпим на брега, трябваше да мъкнем багажа си на гръб.

— Изненадан съм, че не уточниха, че принцът трябва да се бие с дракона в двубой.

— Почти го направиха — кисело рече Сенч. — Той трябва да е първият, който да предизвика звяра. И настояха той да нанесе смъртоносния удар, ако се стигне до такъв. Воини са и добре знаят, че в разгара на битката никой не може да каже чий удар всъщност е бил решаващ. Един от бардовете им ще дойде в качеството на свидетел. Само това ни трябваше. — Той почеса уморено четината си. — Не че се безпокоим особено от това. Както казах от самото начало, вероятно е да се стигне до изкопаване на нещо от леда, отколкото до сражение с живи същества. Много ми се искаше да разполагаме с по-голяма работна сила за тази част от задачата. — Закашля се леко и изглеждаше доволен от себе си, когато продължи: — Но може би разполагам с нещо, което ще ни помогне да компенсирате липсата на повечко хора.

— Колко души му разрешиха да вземе?

— Дванайсет. Ти и аз, Уеб, Любезен, Кокъл, Ридъл, Шишко, Лонгуик и четирима гвардейци. — Поклати глава. — Искан ми се Предан да бе оставил поне Любезен и Кокъл тук. Още двама опитни войни щяха да са ни добре дошли.

— А Пъргав? Значи той остава тук? — Не можех да реша дали изпитвам облекчение, или тревога от това.

— Не, ще вземем и него. Но тъй като е все още момче, не влиза в бройката воини.

— И заминаваме утре?

Сенч кимна.

— През последната седмица Лонгуик се занимаваше със събиране на продоволствия. Повечето от онова, което донесохме от Шестте херцогства, вече е изядено. Боя се, че ще ни се наложи да караме на местна храна. Лонгуик провери какво е останало и достави нужното за дванадесет души.

Вече го предупредих, че с нас ще има и котарак, който също трябва да яде. Всички ще носим оръжия, независимо дали можем да ги

ползваме, или не. За теб секира ли?

Кимнах.

— И за Пъргав също. Има си лък и стрели, но както сам каза, инструмент за разбиване на лед може да свърши повече работа.

— И с това изобретателността ми се изчерпва — въздъхна Сенч. — Нямам представа срещу какво ще се изправим, Фиц. Ще разполагаме с храна, палатки, оръжия и някакви инструменти. Но освен това нямам никаква представа какво ще ни трябва. — Сипа си глътка бренди. — Няма да отрека — радвам се, че Пиотре е смаян не по-малко от мен. Той и нарческата ще пътуват с нас. Кървавия меч също ще е на кораба, но не ми се вярва, че ще присъства на убийството на дракона. — Каза го със саркастична усмивка, която показваше, че не вярва в подобна възможност. — Страшно неудобно е, че измислиха правила като при състезание. Освен това имаме право да носим само две пощенски птици, които могат да се използват единствено за извикване на кораба обратно, когато сме готови да напуснем острова. Ще бъдат у придружителите ни.

Това насочи мислите ми в друга посока.

— Мислиш ли, че онази птица вече е стигнала до Кетрикен?

Сенч ме погледна съчувствено.

— Наясно си, че няма как да знаем. Ветрове, бури, сокол... доста неща могат да забавят или спрат една пощенска птица. Тя лети само към дома и партньора си. Няма начин Кетрикен да ни прати отговор по нея. Замислял ли си се да опиташ да се свържеш с Бърич? — попита деликатно.

— Снощи — отвърнах. Сенч вдигна вежда. — Нищо. Чувствах се като нощна пеперуда, блъскаща се в стъклото на фенер. Преди години успях да ги зърна за миг — и Моли, и Бърич. Не като докосване на умове, а... както и да е, безсмислено е. Вече го няма. Предполагам, че Копривка е служила като фокус, макар да не виждах през нейните очи.

— Интересно — тихо рече той и се досетих, че скътва тази информация за евентуално използване в бъдеще. — И с Копривка не можеш да се свържеш, нали?

— Не — отсякох колкото се може по-безизразно. Пресегнах се и взех бутилката.

— По-леко с това — предупреди ме Сенч.

— Далеч съм от напиване — отвърнах раздражено.

— Не съм казал, че си пиян — меко рече той. — Но не ни е останало много. И може да ни е нужно повече на Аслевял, отколкото тук.

Докато оставях бутилката, влезе Предан. Шишко го следваше с мрачна физиономия.

— Не заминавам — обяви той на всеослушание.

— Заминаваш — упорито отвърна Предан.

— Не.

— Да.

— Достатъчно! — прекъсна ги Сенч, сякаш бяха седемгодишни хлапета.

— Не! — отсече Шишко и се тръшна на един стол.

— Заминаваш — твърдо рече Предан. — Освен ако не искаш да останеш сам тук. Съвсем сам, без да има с кого да си говориш. Ще си седиш в тази стая, докато не се върнем.

Шишко издаде брадичка и долната си устна и изплези език. Скръсти късите си дебели ръце на гърдите си и измери Предан с поглед.

— Не ми пука. Пък и без това не съм сам. Говоря си с Копривка. Тя ми разказва приказки.

Подскочих.

— Можеш да си говориш с Копривка?

Той ме изгледа свирепо, сякаш току-що бе разбрал, че в опита си да уязви Предан се е издал пред мен. Заклати крака.

— Може би. Но ти не можеш.

Знаех, че не мога да си позволя да губя самообладание и да го притискам твърде много.

— Защото ти ме спираш, така ли?

— Не. Тя просто не иска да разговаря с теб.

Каза го, като ме гледаше оценяващо, може би, за да разбере дали тази идея ме тормози повече от мисълта, че е в състояние да ме изолира от нея. Беше прав. Тормозеше ме. Отправих тиха молба към Предан.

Разбери вместо мен. В безопасност ли е?

Очите на Шишко се стрелнаха към Предан и отново се обърнаха към мен. Принцът премълча. Той също разбра, че ни е хванал да

обменяме мисли. Каквото и да кажеше на Шишко, щеше да събуди подозренията му. А дребният човек съвсем не бе благоразположен към Предан. Реших да се възползвам от това.

— Така. Е, Шишко, значи няма да пътуваш с нас?

— Не. Повече никакви кораби.

Беше жестоко. Но въпреки това го направих.

— Тогава как ще се прибереш у дома? Единственият начин да се върнем е с кораб.

На лицето му се изписа съмнение.

— Не заминавате за дома. Отивате на онзи остров с дракона.

— Най-напред там, да. Но след това заминаваме за дома.

— И преди това ще се върнете тук да вземете Шишко.

— Може би — съгласи се Предан.

— Може би, ако сме все още живи — добави Сенч. — Разчитахме на твоята помощ. Ако останеш тук и заминем без теб... — Старецът сви рамене. — Драконът може да убие всички ни.

— И така ви се пада — мрачно рече Шишко. Но все пак решимостта му като че ли се напука. Май се замисли, докато седеше и се мръщеше на дебелиите си ръце.

— Щом Копривка разказва на Шишко приказки, за да му прави компания, значи едва ли се намира в опасност, Фиц — бавно и замислено рече Сенч.

Ако се надяваше с това да провокира коментар от страна на Шишко, не успя. Дребният човек изсумтя презрително, настани се удобно на стола си и скръсти решително ръце. — Оставете — рекох тихо на всички. Опитах се да си обясня защо Копривка ми е толкова сърдита, че е прекъснала всякакъв контакт с мен. Причините бяха твърде много. Но въпреки това, сурово си казах, по-добре е да знам, че е жива и ядосана, отколкото да си мисля, че е убита от дракон заедно с цялото си семейство. Много ми се искаше да науча със сигурност какво е положението, но знаех, че няма да се получи. Пожелах сполука на пощенската птица, която бяхме пратили. Ако Копривка бе решила се сърди, поне да се сърди на безопасно място.

Малко друго се каза тази вечер. Тримата се заехме да приготвим багажа си, а Сенч мърмореше нещо за товарните условия. Шишко най-демонстративно отказа да си събере нещата. Предан започна да пъха

дрехите му в една торба, но Шишко я изсипа на пода. Нещата си останаха там, когато всички си легнахме.

Не спях добре. След като вече знаех, че Копривка нарочно ме игнорира, можех да открия и усетя формата на преградата ѝ. Още по-дразнещо бе, че Шишко ме гледа как се лутам и се наслаждава на безсилието ми да мина през защитата. Ако го нямаше, може би щях да направя по-сериозен опит да вляза в сънищата на дъщеря си. Накрая се отказах и се опитах да заспя наистина. Но вместо това изкарах неспокойна нощ с кратки сънища за всички хора, които бях наранил или разочаровал, от Бърч до Търпение. Най-яркият беше обвинителният поглед на Шута.

Станахме преди изгрев-слънце. Закусихме в почти пълно мълчание. Шишко беше наежен и навъсен, чакаше всеки момент да го заплашим или да му заповядаме да се размърда. По мълчаливо съгласие не го сторихме. Разменяхме кратки фрази помежду си, сякаш го нямаше. Взехме ръчния си багаж. Ридъл дойде да ни помогне с останалото. Сенч остави гвардейците да му носят нещата, но принцът настоя сам да се справи със своите. И излязохме.

Ридъл вървеше на крачка зад Сенч и носеше багажа му. Лонгуик и четиримата гвардейци вървяха отзад. Не ги познавах много добре. Младият Хест ми харесваше. Чъри и Дръб бяха близки приятели и опитни воители. За Дефт^[1] знаех само, че си е спечелил името благодарение на заровете. Останалите гвардейци щяха да останат с благородниците, а малкият ни отряд трябваше да се яви на кея.

— Ако Шишко не дойде, тогава какво? — попитах, докато крачехме по калдъръмените улици.

— Оставяме го — мрачно отвърна Предан.

— Знаеш, че не можем — възразих. В отговор той само изсумтя.

— Мога да се върна и да го домъкна — колебливо предложи Ридъл. Трепнах, а Сенч мълчаливо поклати глава.

Може да се стигне и дотам — отбелязах аз. — Не мога да го направя, защото Умението му е толкова силно, че е в състояние да ме повали. Но някой нечувствителен към Умението може и да успее да го принуди физически. Вземете например времето, когато другите слуги

са го малтретирали и са му вземали парите. Естествено, после ще ни се наложи да си имаме работа с гнева му, но поне ще е с нас.

Нека изчакаме — отвърна принцът.

С приближаването на пристанището хората ставаха все повече. Накрая се оказа, че се е събрала цяла тълпа да гледа заминаването ни. „Зъбат“ бе натоварен още вчера и чакаше само да се качим на борда и да отплава със сутрешния отлив. Островитяните бяха в странно настроение. Сякаш бяха дошли да гледат състезание, а ние не бяхме сред любимците. Никой не ни замеряше с гнили зеленчуци или обиди, но многозначителното мълчание беше не по-малко потискащо. Нашите благородници се бяха събрали по-близо до кораба, за да се сбогуват и да ни пожелаят късмет. Насъбраха се около принца и докато стоях послушно зад него, изведнъж разбрах, че нямат почти никаква представа за мисията му и какво би могла да означава тя. Аристократите се шегуваха добродушно и от сърце му желаеха късмет, но никой не изглеждаше особено разтревожен за него.

Качихме се, а от Шишко все още нямаше и следа. Сърцето ми се сви от страх. Не можехме да го оставим тук, независимо колко сърдит му бе Предан. Не се боях само от онова, което може да направи в наше отсъствие; тревожех се и какво ли ще стане с него, докато е лишен от закрилата на принца. Щеше ли да ги е грижа благородниците от Шестте херцогства за слабоумния слуга в отсъствието на Предан? Опрях ръце на релинга и се загледах над тълпата към къщата-крепост. Уеб застана до мен.

— Е, очакваш с нетърпение пътуването ли?

Усмихнах се горчиво.

— Единственото пътуване, което очаквам с нетърпение, е към дома.

— Не видях Шишко да се качва на борда.

— Знам. Още го чакаме. Не иска да се качи отново на кораб, но се надяваме, че в крайна сметка ще дойде сам.

Уеб кимна сериозно и се отдалечи. Стоях развълнуван и гризях нокътя на палеца си.

Шишко? Идваш ли? Корабът скоро ще отплава.

Остави ме на мира, кучешка воня!

Хвърли ми прозвището с такъв силен гняв, че почти го подуших. В същото време покрай яростта му долавях страха и обидата, че го

изоставяме. Заминаването ни го беше развълнувало и разтревожило, но въпреки това подозирах, че инатът му ще вземе връх.

Времето и отливът не чакат никого, Шишко. Решавай бързо. Защото щом водите почнат да се отдръпват, корабът ще трябва да потегли. А след това дори и да ни кажеш, че си променил решението си и искаш да дойдеш, ще е твърде късно. Няма да можем да се върнем за теб.

Не ми пука.

И вдигна стените си толкова рязко, че го почувствах като истинска плесница. Май намесата ми само влоши положението.

Малко след това започнаха последните подготовки за отплаването. Пристигна закъснял товар от „Девичи шанс“. Сред него имаше и няколко буренца. Усмихнах се и се запитах дали Сенч не се е сетил за някой таен запас бренди. Пристигнаха също оръжията и инструментите; трюмът бе натъпкан с всякакви неща, които според Сенч можеха да се окажат полезни. Накрая дойде време да отплаваме. Изпращачите на борда започнаха да слизат. Представителите на хетгурда дойдоха с багажа си. Всички пристигнали в последния момент товари бяха прибрани, малките лодки, които щяха да ни изкарат от пристанището, чакаха в готовност. Уеб неспокойно застана до мен на релинга.

— Няма да дойде — казах тихо. Чувствах го. — Ще ида да говоря с принца. Ще се наложи да пратим някой да го доведе.

— Вече пратих — отвърна Уеб.

— Така ли? Какво каза принц Предан? — Не бях видял някой от гвардейците да слиза от кораба.

— О. Не, не съм говорил с него — разсеяно рече Уеб. — Направих го на своя глава. Пратих Пъргав. — И промърмори по-скоро на себе си: — Надявам се да не е прекалено трудно изпитание. Мисля, че ще се справи. Но може би трябваше да отида сам.

— Пъргав? — Мислено сравних подрастващото хлапе с Шишко и поклатих глава. — Няма да се справи. Шишко е непохватен, но е изненадващо силен, когато е възбуден. Може да нарани момчето. По-добре да ида.

Уеб ме задържа за ръката.

— Не! Не отивай! Виж. Справил се е. Идат!

В гласа му имаше такова облекчение, сякаш Пъргав е извършил някакъв чутовен подвиг. Всъщност май бе точно така. Гледах ги как идват — дребният човек креташе до слабото момче. Пъргав носеше торбата на Шишко и го държеше покровителствено за ръка. Това ме поразя, но дори от това разстояние отношението на момчето личеше ясно. Вървеше с вдигната глава и поглеждаше всеки зяпач в очите, сякаш го предизвикваше да се подиграе на слабоумния или да се опита да го забави. Не бях виждал подобна проява на смелост и мнението ми за момчето незабавно се покачи. И на мен би ми било трудно да водя Шишко за ръка през подобна гмеж, но ето че идваха. Когато приближиха достатъчно, успях да видя изражението на Шишко и осъзнах, че тук има нещо повече, отколкото просто да пратиш момче да изпълни задача.

— Какво означава това? — тихо попитах Уеб.

— Той е Стара кръв, както много добре знаеш. — Говореше тихо, без да ме поглежда. — Най-добре се получава Осезание с Осезание, както бихте се изразили. Но може да се привлече дори и лишен от магията. Потренирахме с Пъргав. Днес изпитанието беше по-тежко, отколкото ми се искаше да му налагам. Но той се справи добре.

— Определено.

Шишко доверчиво вървеше до момчето по кея. Когато стигнаха до трапа, се поколеба и спря. Пъргав му заговори тихо и го поведе нагоре. Не ми се искаше много да го правя, но любопитството буквално изтегли думите от устата ми.

— Знам как да отблъсквам някого от себе си с Осезанието. Мисля, че винаги съм го знаел. Но да привличам?

— А. Отблъскването може да се получи инстинктивно. Обикновено същото се отнася и за привличането. Мислех си, че го знаеш. Чак сега разбирам защо никога не си го използвал при Шишко. — Уеб наклони глава и ме погледна оценяващо. — Понякога се учудвам какви неща не знаеш. Сякаш си забравил или си изгубил някаква част от себе си.

Мисля, че усети смущението ми от тези думи, защото внезапно смени тона си и заговори по-общо:

— Мисля, че всички създания използват тази притегляща сила в известна степен към малките си или когато искат да се сдобият с партньор. Може би и ти си я използвал, без да го осъзнаваш. Но

именно затова надареният с тази магия трябва да положи усилия да я изучи. За да знае как да я използва. — Замълча, после добави: — Отново ще ти предложи да те науча на онова, което трябва да знаеш.

— Трябва да се погрижа за настаняването на Шишко — забързано рекох аз и понечих да се отдалеча.

— Да. Знам, че трябва. Имаш много задачи и задължения и няма да твърдя, че знам всичко, което правиш за принца. Сигурен съм, че по всяко време ще намериш някаква причина да си твърде зает за подобни неща. Но човек трябва да отделя време за важните неща в живота си. Е, надявам се, че ще дойдеш при мен. За последен път ти отправям това предложение. От теб зависи дали ще го приемеш.

И преди да се измъкна, се обърна и ме остави сам. Риск излетя от мачтата със самотен вик, който се понесе по вятъра. Прибраха въжетата, вдигнаха трапа и мъжете в малките лодки наблегнаха на греблата, за да ни отдалечат от кея и да ни изведат там, където да ни поеме вятърът. Обещах си да намеря време още днес да говоря с Уеб да ме учи насаме на магията ми. Надявах се, че не лъжа самия себе си.

Но нещата съвсем не бяха така прости. Нарческата, баща й Аркон Кървавия меч и вуйчо й Пиотре бяха на борда и през повечето време Предан и Сенч бяха заети с тях. Нямах много възможности да говоря насаме с принца и стария убиец. Както и преди, трябваше да се огранича с компанията на Шишко. Той беше нещастен и не виждаше причина и аз да не се чувствам по същия начин. Досадните синини и драскотини от предишното пътуване се умножиха с нови и не можех да направя почти нищо срещу това. Издигането на стени срещу коварното му Умение щеше да отслаби връзката ми със Сенч и Предан. Налагаше се да търпя.

За да станат нещата още по-лоши, водите, които прекосяхме, бяха отвратителни. Борехме се с течения и вълни, които сякаш винаги бяха срещу нас. Два дни корабът се люлееше много силно и Шишко наистина пипна морска болест наред с Кокъл, Пъргав и Любезен. Останалите се хранехме оскъдно и се придвижвахме от една опора до друга. На няколко пъти успях да зърна много бледата нарческа да се разхожда на палубата, хванала Предан под ръка. И двамата нямаха вид, че се забавляват особено. Дните едва се влачеха.

Не намерих възможност да говоря за Осезанието с Уеб. От време на време си спомнях намерението си, но това ставаше все в момент,

когато маса неща изискваха вниманието ми. Опитах се да се преструвам, че стечението на обстоятелствата не ми позволява да се обърна към него. В действителност не знаех какво ме кара да се дърпам.

Най-накрая целта ни се показа на хоризонта. Дори отдалеч Аслевял изглеждаше неприветливо място. Той е сред най-северните Външни острови, нацърбено и мрачно място. Лятото никога не успява да се задържи тук. По-меките дни не са достатъчни да разтопят снеговете от предишните зими по планините. По-голямата част от острова се намира под ледник, около който се издигат високи върхове. Някои казват, че всъщност били два острова, свързани от леда, но не зная дали това наистина е така. В единия му край има постоянно оголен каменист бряг и отвесна скала. На другите места скалите се издигат през бледата черупка на ледника. Не можех да определя дали облаците над острова са от изпаряващия се от слънцето лед или сняг, навяван от постоянния северен вятър.

Приближавахме бавно, вятърът и морето сякаш всякак се опитваха да ни попречат. Непрекъснато се налагаше да сменяме курса. Бях на релинга, когато Предан и нарческата заедно със Сенч и Пиотре излязоха да погледат острова. Предан се намръщи.

— Не ми прилича на място, на което би живяло доброволно каквото и да било създание, още по-малко с големината на дракон. Защо му е да идва точно тук?

— Не знам — тихо рече нарческата. — Знам само, че така казват легендите ни. Така че не ни остава друго, освен да отидем там. — Загърна се по-плътно в наметалото си. Вятърът сякаш донасяше до нас ледения дъх на острова.

Следобед заобиколихме един нос и се насочихме към единствения залив на Аслевял. От докладите на шпионите знаехме, че е пуст, с останки от кей и няколко рушащи се каменни постройки. Но въпреки това забелязах някакво ярко петно на голата скала над брега. Докато се вирах в него и се мъчех да разбера какво е, от него се появи фигура. Реших, че е шатра или някакво убежище. Човекът застана на ръба на скалата. Черно-бялото му наметало с качулка се развяваше около него. Не вдигна ръка за поздрав, просто стоеше и ни чакаше.

— Кой е това? — рязко попита Сенч, когато виковете на вахтения ги накараха да излязат на палубата.

— Нямам представа — отвърна Пиотре. В гласа му ясно се четеше ужас.

— Може би е легендарният Черен мъж от острова — предположи Кървавия меч. Наведе се нетърпеливо напред и се взря в самотната фигура на скалите. — Винаги съм се питал дали легендите са верни.

— Не искам да научавам — тихо се обади нарческата. Очите ѝ бяха огромни.

Приблжихме залива и всички се изсипаха на палубата, за да гледат злоещата фигура, която ни очакваше. Човекът се раздвижи едва когато хвърлихме котва и пуснахме лодките, които да ни откарат заедно с припасите на сушата. Слезе на брега и спря на линията на прилива. Преди още да отметне черната си качулка, нещо в сърцето ми се преобърна. Прилоша ми от ужас.

Шутът ме чакаше.

---

[1] Сръчен — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

АСЛЕВЯЛ

„Претопяването“ беше може би най-ефективното оръжие, използвано от островитяните срещу нас по време на Войната на Алените кораби. Техниката на „претопяване“ все още не ни е известна, но ужасните резултати са добре познати на мнозина. Наречена е на Фордж^[1], градчето на миньори, което първо стана жертва на тази ужасна атака. Нашествениците от Алените кораби нападнали през нощта, като избили или взели за заложници по-голямата част от населението. В замъка Бъкип бе пратено „известие за откуп“, с което се искаше злато; в противен случай щели да пуснат заложниците. Това се видя безсмислено на крал Умен и той отказа да плати. Нашествениците удържаха на думата си — освободили на пръв поглед невредимите заложници и отплавали в нощта.

Но бързо стана ясно, че благодарение на някаква тайна магия селяните вече не са себе си. Макар да помнеха кои са и да познаваха семействата си, това сякаш вече не ги интересуваше. Моралът за тях не съществуваше. Мислеха единствено за задоволяване на непосредствените си желания и за постигането им не се поколебаваха да крадат, убиват и изнасилват. Някои били „заловени“ от семействата им и били правени неуспешни опити да ги върнат към предишния им живот. Никой не се оправил.

Претопяването бе използвана през войната тактика. В резултат на наша земя оставаше местна враждебна войска, съставена от наши собствени близки, без никакви финансови или емоционални загуби за Кебал Тестото. Избиването на Претопени беше деморализираща задача. Белезите остават и до днес. Градчето Фордж така и не е възстановено.

Книжник Федрен, „История на Войната на Алените кораби“

Бях в първата лодка, която докосна Аслевалял, заедно с останалите гвардейци. Почти веднага след нас в пясъка заора и лодката, в която бяха Сенч и Предан, нарческата, Пиотре и Аркон Кървавия меч. Скочихме в плитката вода да я хванем и със следващата вълна я изкарахме на брега, така че пътниците да стъпят на суха земя. През цялото време усещах Шута, който стоеше на височината над брега и ни наблюдаваше. Беше неподвижен, но студеният вятър сякаш говореше вместо него. Развяваше дългата му златна коса и наметалото му, чиито краища плющяха сурово. Беше зарязал пудрата, която правеше кожата му по-светла, както и джамайлийските гримове, представящи го за чужденец. Кафявата кожа над изваяните кости на лицето му и златистата му коса го превръщаха в създание от легенда. Строгото черно и бяло на одеждите му изтриваха всякаква следа от лорд Златен. Запитах се дали някой, освен Сенч и мен е успял да го познае. Заговори едва когато принцът стъпи на брега. Поклони му се.

— Направил съм горещ чай — извика той. Гласът му се понесе през непрестанния шум на вятъра. Не каза нищо повече. Махна към шатрата си и тръгна нагам.

— Познавате ли го? Кой е той? — попита Аркон Кървавия меч. Ръката му лежеше на дръжката на меча.

— Познавам го отдавна — навъсено отвърна Сенч. — Но нямам представа как се е озовал тук. Нито защо.

Принцът се мъчеше да скрие изумлението си. Обърна се към мен, но побързах да забия поглед в земята.

Това лорд Златен ли беше? — Въпросът на Предан бе съвсем искрен. Промяната във външния му вид бе достатъчна, за да го обърка.

Не. Нито пък Шутът. Но те са различни страни на един и същи човек, който и да е той.

Стига с драмите — раздражено се намеси Сенч, после каза на глас:

— Не представлява заплаха за нас. Аз ще се оправя с него. Гвардейци, останете тук и помогнете за разтоварването на багажа.

Искам всичко да се изнесе над линията на прилива и да се защити от влагата.

Така Сенч се отърва от мен. Щеше да ме държи отделно от Шута, докато не разбере какво става. Помислих си да не обърна внимание на заповедта и да го последвам до палатката. В същия момент Ридъл ме побутна.

— Май ще е по-добре да им помогнеш.

Шишко приближаваше брега заедно с Осезаващата котерия. Беше се вкопчил в борда на лодката и очите му бяха стиснати. Уеб леко бе положил ръка на рамото му, но дребният човек се бе присвил. Въздъгнах и отидох да се заема с него. От кораба спускаха още една лодка, в която се бяха настанили воините от хетгурда.

Когато целият товар бе свален от кораба и грижливо закрит с платница, вече се смрачаваше. Успях да огледам буренцата, които Сенч бе натоварил в последния момент. Не бяха с бренди. От едното се сипеше някакъв прах. С ужас и радостно предчувствие разпознах материала, с който експериментираше Сенч. Затова ли не беше възразил така остро, когато хетгурдът ни лиши от работна ръка? Как смяташе да използва този прах?

Размишлявах върху това, докато изграждахме временното си жилище. Лонгуик бе добър командир. Малкият ни отряд, съставен от Осезаващата котерия и гвардейците, не остана нито за миг без работа. Лонгуик избра място на една височина, от която се откриваше изглед към околността. Разпънахме палатките в спретнати редици, изкопахме яма за отпадъци и претърсихме брега за плавеи. Вода си осигурявахме от един студен поток, който се спускаше от ледника и минаваше близо до лагера. Хест, най-младият от гвардейците, бе поставен на стража, а якият като мечка ветеран Дръб пое кухненските задължения. На Дефт и Чъри бе заповядано да се наспят, за да сменят по-късно Хест. Ридъл трябваше да е на разположение на принца и да го следва навсякъде. Както очаквах, аз трябваше да се грижа за човека на принца — Шишко. Членовете на Осезаващата котерия, сега под командването на Лонгуик, получиха по-дребни задачи из лагера, след което бяха пуснати да изследват брега. Сигурен съм, че това бе странно изживяване за някои от тях и особено за младия благородник Любезен. Младежът обаче се представи достойно — изпълняваше работата си с желание и отдаваше на Лонгуик уважението, което изискваше рангът

му. На няколко пъти го видях да хвърля неодобрителни погледи към пъстроцветната шатра, но премълча. Сенч и принцът бяха приели поканата на Шута заедно с нарческата, Пиотре Черната вода и Аркон Кървавия меч.

Шишко предпочете да се свива нещастно в палатката, която щеше да споделя с Уеб, Пъргав и мен. Недалеч гореше огън и Дръб бъркаше врящия котел с кашата за вечеря. Бях сложил по-малко котле в края, за да кипна вода за чай. Ясно беше, че на този лишен от дървета остров горивото скоро ще се превърне в проблем. Крачех нетърпеливо пред палатката в очакване водата да заври. Чувствах се като вързано куче, чиито другари се скитат свободно.

Воините на хетгурда бяха издигнали заслоните си в отделна редица и си донесоха собствени припаси. Всеки имаше отделна малка палатка. Наблюдавах ги крадешком. Всички бяха опитни ветерани. Не знаех имената им. Беше ми казано, че за тази задача има значение единствено към кой клан принадлежат, а това си личеше от татуировките им. Мечокът, едър и тъмен както подобава на името му, като че ли бе главният сред тях. Бухалът бе по-слаб и по-възрастен — техният поет и бард. Гарванът бе тъмнокос като гарван и със същите блестящи очи. Тюленът бе дребен и набит, с два липсващи пръста на лявата ръка. Най-младият от групата бе Лисугерът. Изглеждаше кисел и явно не му се искаше да е на Аслевял. Орелът бе висок и дългокрак, на средна възраст. Тази вечер той стоеше на стража, докато останалите седяха с кръстосани крака около огъня си, ядяха и тихо разговаряха. Забеляза, че ги наблюдавам, и отвърна на погледа ми с безизразна физиономия.

Не усещах враждебност от тяхна страна. Работата им бе да следят дали спазваме правилата на хетгурда. Бяха като зрители, очакващи някакво състезание. На кораба общувах свободно с нас и поетът им бе завързал забавно съперническо приятелство с Кокъл. На брега границите бяха по-твърдо установени, но не вярвах да издържат повече от една-две вечери. Просто бяхме твърде малко, а пейзажът около нас — твърде неприветлив.

До пъстрата шатра на Шута бяха издигнати още две, малко по-големи от нея. Нарческата и Пиотре щяха да се настанят в едната, а другата бе за Сенч и принца. Почти не ги бях видял от слизането ни на сушата. Шутът ги бе поканил в шатрата си, но не знаех какво са си

казали вътре. Нито Сенч, нито Предан споделиха нещо чрез Умението. Бях помагал за издигането на двете шатри, но тихият разговор от шатрата на Шута бе толкова мъчителен и неуловим, колкото и долитацият аромат на чая.

Сега, докато вечерта бавно се спускаше над острова, Шутът и Осезаващата котерия на Предан бяха на борда на кораба за прощална вечеря с Аркон Кървавия меч. Нито той, нито воините му щяха да останат с нас. Не можех да разбера логиката на това решение. Дали разграничаваше клана на Глигана от неразумното начинание на Нарвала, или просто командването минаваше към Пиотре? Намръщих се и сригах студената земя. Твърде много неща ми бяха неизвестни. Искях най-малкото да разузная района, но Шишко категорично отказа да се качи отново на кораба въпреки обещанията за разкошна вечеря и остана на острова, за да сподели с нас простите ни дажди и безсмисленото стоене на стража. Чух стъпки по замръзналата земя и се обърнах. Ридъл ни махна и приближи с широка усмивка.

— Завладяващо място. Стига да обичаш сняг, трева и пясък. — Клекна до огъня и протегна ръце да ги стопли.

— Мислех, че ще останеш на кораба с принца.

— Не. Освободи ме. Каза, че няма да има нужда от мен. А и на мен не ми се оставаше. Представата ми за забавление не се връзва с това да стоя и да гледам как другите ядат. С какво си зает тази вечер?

— С обичайното. Да правя компания на Шишко. В момента правя чай.

— Ако искаш, аз ще направя чая — предложи Ридъл. — А ти ще можеш да се разтъпчеш и да огледаш наоколо.

Приех с благодарност. Обърнах се към палатката.

— Шишко, имаш ли нещо против да се поразходя? Ридъл ще ти приготви чая.

Дребният човек се зави по-плътно с одеялото и отвърна намусено:

— Не ми пука. — Гласът му бе дрезгав от кашлянето.

— Е, добре. Сигурен ли си, че не искаш да дойдеш? Ако се пораздвижиш малко, ще се стоплиш. Не е чак толкова студено, Шишко.

— Не ща — отговори той и се извърна.

Ридъл ми кимна съчувствено и ми даде знак да се махам. Докато се отдалечавах, го чух да казва:

— Хайде, Шишко, поразмърдай се. Посвири малко със свирката си. Това ще задържи тъмнината.

За моя изненада Шишко се съгласи. Чуха се колебливите звуци на майчината му песен. Буквално почувствах как вниманието му се съсредоточава върху мелодията и усетих отпускане във враждебността, която насочваше към мен чрез Умението. Беше като да се освободиш от тежък товар. Макар че музиката често прекъсваше, когато Шишко спираше да си поеме дъх, се надявах, че интересът към свиренето е знак, че състоянието му се подобрява. Искаше ми се да можех да смекча по подобен начин и безпокойството, което усещах между Шута и мен. Не бяхме разменили нито дума, дори не бяхме заставали достатъчно близко един до друг, но въпреки това усещах обидата му като леден вятър по кожата си. Искаше ми се да беше останал в шатрата си тази вечер; моментът бе подходящ да поговоря с него. Но той бе на прощалната вечеря на кораба. Запитах се кой го е поканил — дали принцът, защото е заинтригуван, или Сенч, защото иска да държи смуглия човек под око.

Вървах по брега в сгъстяващия се здрач и открих същото, за което бе докладвал съгледвачът на Сенч. Отливът оголваше широка ивица пясък. Покрити с раковини колове стърчаха от водата под странни ъгли — някога на това място бе имало кей. Покрай брега се бяха издигали и каменни постройки, които сега лежаха в руини. Стените се бяха запазили на височина до коляното и приличаха на гнезда за зъби в гол череп. Останалите камъни бяха пръснати наоколо и вътре в сградите. Намръщих се. Разрухата бе пълна. Дали малкото селище не бе атакувано от враг, който не само е избил обитателите, но и го е направил неизползваемо? Изглеждаше така, сякаш някой се е опитал напълно да го заличи.

Изкачих ниския склон над брега. Посрещна ме скалиста ливада с туфи трева, по земята пълзяха дълги сенки. Нямах дървета, само жилави храсти. Макар да бе лято, от приклеknалия над нас ледник през цялата година се носеше дъх на зима. Нагазих във високата трева и тя зашумоля под краката ми. Изведнъж се озовах на ръба на каменна кариера. Ако беше малко по-тъмно, сигурно нямах да я видя и щях да се пребия. Спрях и погледнах надолу. На няколко стъпки под мен чимовете отстъпваха на черен камък с тънки сребристи жилки. Побиха ме тръпки. Тук се бе добивал паметен камък, също като в огромната

кариера в планините, където бе изваян драконът на Искрен. Събралата се на дъното вода бе като второ, беззвездно нощно небе под мен. Два големи камъка, чиито ръбове показваха, че са оформени от човешка ръка, се подаваха от водата като острови.

Внимателно отстъпих от ръба и тръгнах обратно към лагера. Исках да говоря със Сенч и принца, но още по-голямо бе желанието ми да обсъдя видяното с Шута. Спрях и се загледах към хвърлилия котва „Зъбат“, който леко се полюшваше на слабото вълнение в залива. Утре корабът щеше да отплава заедно с Аркон Кървавия меч към Цайлиг. Ние щяхме да останем тук и да започнем издирването на замръзналия под ледника дракон. Монотонно плискащите се вълни би трябвало да ми действат успокояващо, но вместо това морето ми се струваше непреклонно, сякаш искаше да погълне сушата. Никога не го бях възприемал по такъв начин.

Някакво едро животно се мярна за миг край брега. Замръзнах, мъчех се да определя какво е. То изчезна под следващата вълна и отново се показа, когато тя се оттегли. През няколкото мига, в които бе на показ, то остана напълно неподвижно. Присвих очи, но то бе черна форма на черен фон и не можех да различа нищо друго, освен че е с размерите на малък кит. Не би трябвало да се намира толкова близо до брега, освен ако не беше мъртво и изхвърлено от прилива. Осезанието ми подсказваше, че в него все още се спотайва смътна искрица живот. Но в същото време не долавях поражението или примирението на умиращо същество.

Стоях на брега и гледах как отстъпващите вълни постепенно разкриват не само аморфната маса на голямото животно, но и няколко грамадни блока от черен камък, които лъщяха на лунната светлина. Забравих за всичко останало. Създанието ми се струваше познато по някакъв странен, зловещ начин. Видиш ли веднъж полегнал дракон, никога няма да го забравиш. Сърцето ми заби по-бързо. Възможно ли бе това да е отговорът на загадката ни?

Мисля, че открих твоя дракон, Предан. Намери повод да излезеш на палубата и погледни към брега. Разкрива се при отлив. В зоната на отлива има каменен дракон.

Мисълта ми не бе ограничена единствено до Предан, Сенч също я чу. След миг принцът и останалите участници във вечерята излязоха на палубата. Загледаха се към брега, но се съмнявам, че можеха да

различат създаването ясно като мен — корабният фенер очертаваше поясно силуета му. Благодарение на допълнителната светлина и с отстъпването на водите видях грешката си. Онова, което ми бе заприличало на дракон, всъщност бе куп огромни каменни блокове, подредени близко един до друг, но без да се допират. Видях главата върху предните лапи, шията и раменете, три сегмента от гърба и задните му крака, както и стесняващите се части от опашката. Ако всичко това се събереше в едно цяло, щеше да се получи дракон. Но всъщност приличаше на детска игра върху мокрия пясък.

Това ли е нашият дракон? Да не би да е искала да отнесеш в дома ѝ каменната глава? — попитах.

Чрез връзката ми с Предан видях как той посочва и задава подобен въпрос на Пиотре. Аркон Кървавия меч се разсмя и поклати глава. Чух отговора му толкова ясно, сякаш се намирах на палубата до тях.

— Не, това е една от щуротиите на Бледата жена. Карала робите си да добиват камък тук. Настоявала, че единствено черният камък от този остров можел да послужи за баласт на белите ѝ кораби. Явно на някои от робите им е било заповядано да извайват камъка. Но с каква цел може би никога няма...

— Късно е — рязко го прекъсна Пиотре. — А ти отплаваш със сутрешния отлив, братко. Да прекараме още една добра нощ в легла, преди да посрещнем суровите условия на острова. Съветвам те и ти да си легнеш, принц Предан. Утре трябва да тръгнем рано по пътеката, за която казват, че водела до истинския дракон. Чака ни тежък преход. Най-добре е всички да отпочинем.

— Мъдро предложение от мъдра глава. Е, в такъв случай, късмет и лека нощ — побърза да се съгласи Аркон.

Е, това беше добре изиграно — отбеляза Сенч, докато останалите напускаха палубата. — Аркон явно се усети, че разказва истории, които Пиотре не иска да научаваме. Виж какво можеш да откриеш, Фиц.

Как реагира Шутът? — попитах рязко.

Не обърнах внимание — безцеремонно отвърна Сенч.

А как е пристигнал? Защо е тук? Защо не ми даваш възможност да говоря с него? — Не можех повече да сдържам

въпроса, нито да скрия напълно раздражението си, че все още не са споделили отговорите с мен.

О, я стига си се цупил — пренебрежително отговори Сенч. — Каза ни съвсем малко. Знаеш го какъв е. Изчакай до утре, Фиц. След като се върнем на сушата, можеш да го разпитваш колкото си искаш. Несъмнено ще е по-открит с теб, отколкото с нас. Колкото до това защо го държим близо до нас, причината е, че искам да е по-далеч от воините на хетгурда, не от теб. Вече каза, че ще направи всичко по силите си, за да ни убеди да не убиваме дракона. И беше достатъчно объркващ, чаровен и загадъчен, за да заинтригува Пиотре и Кървавия меч, но си мисля, че нарческата продължава да се страхува от него. Не смее да го погледне в очите.

Принцът също се включи.

Отначало хората на хетгурда помислиха, че това е някаква измама от наша страна, че сме домъкнали тук някакъв таен съюзник. Когато възразихме, че не е имало как да знаем какви условия ще наложи хетгурдът, признаха, че това е малко вероятно.

Нарческата и Пиотре как реагираха на твърдението му, че ще помогне на дракона? — попитах.

Сенч явно вече бе мислил по този въпрос.

Реагираха странно. Очаквах, че ще негодуват, но Пиотре изглежда облекчен, почти радостен, че го вижда тук. Колкото до мен, благодарен съм, че не каза нищо повече. Моля те да водиш дискусиите си с Шута по-далеч от ушите на Пиотре и нарческата. Ако открият, че сте стари приятели, може да решат, че и ти си против мисията.

В мисълта на Сенч се долавяше предупреждение, сякаш изпитваше лоялността ми. Не му обърнах внимание.

Ще изчакам удобен момент и ще говоря с него насаме.

Именно. — Отговорът му бе нещо средно между потвърждение и заповед.

Хората на кораба вече се разотиваха по леглата си. Хвърлих поглед към лагера. Сякаш всички вече си бяха легнали. Огънят догаряше. Не бях изял вечерната си дажба. Горещата каша сигурно щеше да изглежда като пищно угощение към края на мисията, но засега не ме привличаше особено.

Морето се бе оттеглило достатъчно, за да мога да обиколя целия дракон, без да се мокря по-нагоре от глезените. Знаех, че на сутринта ще съжалявам за подгизналите ботуши, но сега бе най-добрата ми възможност. Създанието бе изваяно не от Умела котерия, а от слугите на Бледата жена. Мислех си, че зная защо. Отдавна подозирах, че Славен и майстор Гален са продали част от библиотеката. Дали Кебал Тестото, военачалникът на островитяните по време на Войната на Алените кораби, не се бе сдобил със свитъците? Дали заедно с Бледата жена не бяха опитали да създадат свои дракони, за да ги използват срещу Шестте херцогства? Бях почти сигурен, че е така.

Приблизих блестящия мокър камък и забелязах, че по него няма полепнали водорасли и раковини. Беше толкова чист и черен, колкото и в деня, когато са го оформили. Предпазливо го докоснах. Беше студен, мокър и твърд — и Осезанието бръмчеше в него. Също като спящите каменни дракони навремето. И в същото време някак различно. Не можех да определя как, докато не докоснах съседния блок. В него също се таеше живот. Но двата камъка бяха различни. Предпазливо, опасявайки се от някакъв магически капан, насочих към тях Умението си. Нямаше нищо. Прокарах длан по гладката мокра повърхност. И изведнъж чух объркани развълнувани гласове, които след миг замлъкнаха.

Бавно завъртях глава и едва тогава си дадох сметка колко глупава е постъпката ми. Умелата глъчка, която усетих, не бе някакъв заглушен от разстояние или преграда разговор. Внимателно, сякаш докосвах горещ въглен, прокарах пръсти по камъка пред мен. Отново долових множество объркани гласове, говорещи едновременно някъде много далеч. Избърсах несъзнателно длан в ризата си и отстъпих назад. С безпокойство обмислих споходилата ме идея.

Това бе паметен камък. Макар и добит на този остров, той несъмнено бе от същия вид като камъка, който бе използвал Искрен, за да създаде своя дракон. Всички дракони в Каменната градина в Планинското кралство бяха изваяни от същия материал. Някои бяха дело на котерии, искащи да запазят завинаги спомените и съществуването си. Други вероятно бяха изработени от Праотците. Драконите, които бях виждал, бяха резултат колкото на инструментите на ваятелите, толкова и на спомените и мислите. В крайна сметка те бяха погълнали напълно хората, които ги бяха създали. Самият аз бях

видял как Искрен премина в дракона си. Беше нужна цялата памет и жизнена сила на Искрен и Кетъл, за да се насити камъкът и да се събуди за живот. Старицата се бе жертвала със същата готовност, с която и Искрен. Тя бе последната от неговата котерия, самотна жена, която бе надживяла своето време и монарх, но въпреки това се бе върнала да служи на Пророците. Дългите години на Кетъл и страстите на Искрен едва достигнаха за събуждането на дракона. Знаех го много добре. Искрен бе взел частица от мен за своя дракон, а после аз прибързано бях захранил с други спомени Момичето върху дракон. Бях почувствал колко лаком е камъкът. Лесно можех да оставя Момичето да ме погълне напълно; в известен смисъл това щеше да е избавление.

Или може би затвор. Какво се случва с каменен дракон, който няма достатъчно спомени, за да оживее и да полети? Бях видял какво се бе случило с Момичето. Беше останала в кариерата, вградена в недооформения камък. Мисля, че в нейния случай не ставаше въпрос за недостиг на спомени — просто създателят ѝ не е искал да подчини индивидуалността си на цялото. Лидерът на котерията, която я е създала, се бе опитал да задържи нещо за себе си и да изолира спомените си във фигурата на Момичето, вместо да ги освободи в цялата скулптура. Поне така ми каза Кетъл, когато я попитах защо статуята не е оживяла и отлетяла. Мисля, че с разказа си искаше да ме накара да стоя по-далеч от дракона на Искрен; да ми помогне да разбере, че драконът няма да се задоволи с нещо по-малко от целия мен.

Искаше ми се Кетъл да беше тук сега и да ми разкаже историята на този дракон. Но предполагах, че я знам. Камъкът не бе оформен като едно цяло, а обработван на блокове. Ваятелите не бяха вложили в него собствените си спомени. Подозирах, че се намирам пред мрачен паметник на Войната на Алените кораби. Какво се бе случило със спомените и чувствата на Претопените? Разпръснатите улики се събираха в едно в това създание на части. Блоковете паметен камък са били баласт в трюмовете на Белите кораби. Дали Бледата жена и Кебал Тестото не бяха научили магията за събуждане на камъка от някой откраднат и продаден свитък на Умението? Какво тогава им бе попречило да създадат свой дракон, който да опустоши крайбрежието на Шестте херцогства? Може би не бяха желали да се пожертват, за да вдъхнат живот в творението си? Или бяха смятали, че могат да

създадат дракон от спомените, откраднати от жителите на Шестте херцогства?

Пред мен бе свидетелството за неуспеха им да разберат основната причина, поради която една котерия е била готова да отиде до Джаампе и по-нататък, за да създаде дракон. Успели бяха да откраднат спомените на сънародниците ми и да ги затворят завинаги в камъка. Но не бяха успели да ги Претопят в едно цяло, в един устрем, който да вдъхне живот на дракона. Дори не всички котерии, отправени се към Планините, бяха постигнали целта си. Някои бяха взели местни жени за съпруги и бяха прекарвали остатъка от живота си, посветени на любовта. Други се бяха провалили. Задачата не беше лесна дори за единна Умела котерия. Дракон, изпълнен със спомените на различни хора, насила вкарани в камъка, дракон, роден от ужас, гняв и безпомощност, би бил напълно безумно създание, ако изобщо успеят да го събудят.

Това ли е била целта на Кебал Тестото и Бледата жена?

Имаше време, когато желанието да се потопя в каменен дракон много ме изкушаваше. Все още си спомням болката, когато Искрен ме изключи от създаването на своя. Сега, от гледната точка на възрастен, разбирах защо го направи. Понякога, когато Нощни очи бе все още жив, си играех с тази идея. Какъв ли дракон щеше да се получи от нас двамата? А сега, искам или не, отново бях част от котерия. Но в същото време никога не си бях помислял, че Предан, Шишко, Сенч и аз ще пожелаем да се превърнем в дракон. Нашата котерия бе родена по-скоро от случайността, отколкото от осъзнато намерение. Не можех да си представя, че ще намерим страст и желание да изваем дракон, още по-малко волята едновременно да сложим край на живота си като хора и да обединим спомени в него.

Обърнах се и бавно се отдалечих от оформения камък. Опитах се да не мисля за пленените в него спомени на Претопените. Даваха ли си сметка, че са затворени в скалата? Ако ли не, то какво беше това?

Отново се обърнах към Предан и Сенч.

Мисля, че открих част от спомените и чувствата на Претопените от Шестте херцогства по време на войната.

Какво? — втрещено попита Сенч.

След като обясних, настъпи дълго, изпълнено с ужас мълчание. Накрая Предан попита колебливо:

Можем ли да ги освободим?

С каква цел? Повечето от хората, на които са принадлежали, отдавна са мъртви. Възможно е някои да са загинали от моята ръка. Освен това нямам представа дали може да се направи, още по-малко как. — Колкото повече мислех за това, толкова по-разтревожен ставах.

Мисълта на Сенч бе изпълнена със спокойно примирение.

Засега трябва да оставим нещата така. Може би, след като се справим с дракона, Пиотре ще е по-склонен да сподели каквото знае. Можем също да уредим наш кораб да дойде тихомълком тук и да прибере онова, което ни принадлежи. — Почувствах как мислено сви рамене. — Каквото и да е то.

От огъня край палатката бе останало само червено око в нощта. Поразрових го, бутнах последните краища на дървата и събудих едно-две пламъчета. В котлето бе останал малко хладък чай и една-две лъжици каша на дъното на тенджерата. Ридъл го нямаше — или бе на стража, или си бе легнал. Пропълзях през ниския вход на палатката и опипом намерих сандъка си. Шишко лежеше, увит в одеялата. Помъчих се да не го събудя, докато ровех за чашата си. Стреснах се, когато заговори в мрака.

— Това е лошо място. Не искам да съм тук.

Мислено се съгласих с него.

— На мен ми се вижда диво и голо, но съм бил и на много лоши места. Никой от нас не е дошъл тук по свое желание. Но ще направим всичко по силите си и ще извършим каквото трябва.

Шишко се разкашля.

— Това е най-лошото място, на което съм бил. И ти ме доведе тук. — Закашля се отново и усетих колко е изтощен.

— Достатъчно топло ли ти е? — попитах виновно. — Искаш ли едно от моите одеяла?

— Студено ми е. Студено ми е отвътре и отвън, също като това място. Студът ме изяжда. Студът ще изяде всички ни до кокалите.

— Ще стопля чая. Искаш ли?

— Малко. Има ли мед?

— Не. — После се поддадох на изкушението. — Може и да се намери. Вземи одеялото ми. Докато чаят се топли, ще потърся дали

някой няма мед.

— Сигурно има — рече той.

Завих го с одеялото. От дни не бяхме толкова близки.

— Не ми харесва, когато си ми сърдит, Шишко. Не съм искал да идвам тук, нито да те водя на това място. Просто трябваше да го направим. Да помогнем на нашия принц.

Той не отговори и не усетих студената му враждебност да отслабва, но поне не ме атакува. Знаех кой може би има мед. Излязох от палатката и тръгнах нагоре към по-големите шатри на нарческата и принца. Между тях и малко по-нависоко се намираше пъстроцветното жилище на Шута, което леко се издуваше от вятъра. Сякаш светеше отвътре в сгъстяващия се мрак.

Поколебах се, преди да вляза. Платнището на входа бе завързано. Навремето се бях промъкнал неканен в покоите на Шута. И после съжалявах за това, не само защото нахлуването ми постави повече загадки, отколкото разреши, но и защото бе създадо малка пукнатина в доверието помежду ни. Без да каже нито дума, Шутът ме бе научил добре на правилата, на които се подчиняваха приятелските отношения с него. Отговаряше само на онези въпроси за себе си, на които искаше, и разглеждаше моето шпиониране като нарушение на личната му неприкосновеност. Затова спрях наред духащия от ледения връх вятър и се запитах дали наистина искам да се възползвам от тази възможност. Нямах ли вече твърде много пукнатини в изстрадалото ни приятелство?

После развързах платнището и се вмъкнах вътре.

Шатрата бе изработена от непозната материя, може би някакъв вид коприна, но бе толкова добре изтъкана, че въздухът вътре не помръдваше. Сиянието идваше от малък мангал в плитка яма в пода. Копринените стени задържаха много добре топлината и тъканта сякаш отразяваше и подсилваше светлината. Въпреки това тя не светеше ярко, а бе по-скоро топла и уютна. Останалата част на пода бе покрита с тънък килим, в единия ъгъл имаше проста постелка за спане. С вълчето си обоняние долових от нея парфюмите на Шута. В друг ъгъл имаше малка торба с дрехи и някои важни вещи. Видях, че е донесъл Петльовата си корона без пера. Това не ме изненада. Перата от Външните острови, които мислех, че й подхождат, се намираха в моя сандък. Някои неща са твърде важни, за да се оставят без надзор.

Имаше съвсем незначителен запас от храна и едно-единствено котле за готвене: Шутът явно разчиташе на пристигането ни за дългосрочното си оцеляване. Не видях никакви оръжия; единствените ножове ставаха само за готвене. Запитах се как ли е намерил кораб, който да го остави тук, и защо не се е запасил по-добре. Сред продоволствията му намерих малко гърне с мед. Взех го.

Нямаше хартия, за да му оставя бележка. Исках само да му кажа, че не съм искал да идва тук да умре и че именно затова съм се опитал му попреча. Накрая преместих Петльовата корона в средата на постелката му. Завъртях простото дървено украшение в ръце и окото от скъпоценен камък проблесна за миг. Шутът щеше да разбере, че аз съм я оставил там, и защо съм го направил. Не исках дори за миг да си помисли, че съм се опитал да прикрия посещенията си. Когато излязох, завързах платницето с различни възли.

Шишко бе почти задрямал, но когато сипах чай и добавих мед, стана да вземе чашата. Не бях спестил меда. Изгълта наведнъж половината и въздъхна тежко.

— Така е по-добре.

— Искаш ли още? — За мен почти не оставаше, но не исках да изпускам възможността да спечеля благоволенията му.

— Мъничко. Моля.

Усетих как сваля стените си.

— Дай тогава чашата. — Докато наливах и подслаждах чая, добавих: — Знаеш ли, Шишко, липсва ми, че вече не сме приятели. Не искам да ми се сърдиш.

— И аз — призна той, докато вземаше чашата. — И е по-трудно, отколкото си мислех, че ще бъде.

— Така ли? Тогава защо го правиш?

— За да помогна на Копривка да ти се сърди.

— Така значи. — Не си позволих да се задържам на темата и само отбелязах: — Сигурно го е изкарала като много добра идея.

— Да — рече той тъжно.

Кимнах бавно.

— Но тя е добре, нали? Не е наранена и не се намира в опасност.

— Ядосана е. Защото е трябвало да напусне дома си. Заради дракона. Това ме уплаши и й казах, че може да дойде тук, защото се

каним да отсечем главата на дракона. Но тя ми каза: не се безпокой, татко ще убие дракона. Така че е в безопасност.

Зави ми се свят. Нямахте съмнения. Птицата бе стигнала Бъкип и кралицата незабавно бе приютила Копривка. И някой, Кетрикен или Бърич, ѝ бе казал, че е моя дъщеря. Изведнъж стана без значение защо го бяха направили точно сега и с какви точно думи. Копривка знаеше. И ми беше ядосана, но въпреки това бе намерила начин да ми прати съобщение чрез Шишко, за да ми покаже, че знае кой съм и че съм постъпил така, защото съм смятал, че по този начин я защитавам. Изпълващите ме емоции сякаш бяха в раздор една с друга. Запитах се дали знае всичко за мен, или само са ѝ казали, че друг мъж е истинският ѝ баща и че именно заради него е изложена на опасност. Дали някой ѝ е обяснил какво е Умението? Знаеше ли, че съм Осезавац? Исках аз лично да ѝ кажа, че съм нейният баща, ако някога реша, че трябва да го знае. Дали така щеше да е по-лесно да го приеме? Или по-трудно? Не знаех. Страшно много неща не знаех, както и тя не знаеше много неща за мен.

И тогава ме споходи друга мисъл, която ме заля като вълна. Ако Копривка се намираще в Бъкип и ако решише да отвори съзнанието си за нашето Умение, можехме да се свържем с кралицата и да ѝ разкажем за всичко ставащо тук. Странна възбуда пробяга през мен. Принц Предан вече имаше работеща котерия.

Излязох от унеса си, когато Шишко ми подаде чашата си. Беше празна.

— Постопли ли се? — попитах.

— Малко — призна той.

— И аз — казах му, но това нямаше нищо общо с топлия чай и огъня.

Има моменти, в които сърцето на човек бие с такава сила и свобода, че никакъв студ не може да го докосне. Чувствах се жив и завършен, оправдан за всичко, което бях сторил. Шишко се сгуши в постелката си, все така завит с одеялото ми. Нямахте значение. Заговорих предпазливо:

— Ако Копривка дойде през нощта в сънищата ти, кажи ѝ... — Че я обичам. Не. Бе твърде рано за подобно обяснение, а и трябваше да го чуе най-напред от самия мен. Така щяха да са празни думи на мъгляв баща, когото никога не е виждала. Не. — Ще ѝ кажеш ли да

предаде на кралицата, че всички сме добре и сме пристигнали невредими на острова?

Нарочно подбрах думите така, че посланието да е възможно най-общо. Нямах гаранция, че Тинтаглия няма да подслушва какво си казват Шишко и Копривка.

— Тя не харесва кралицата. Много е мила, дава на Копривка какви ли не пъстри поли, хубави миризми и лъскави дрънкулки. Но не е нейната майка! А въпреки това иска да стои близо до нея и я пуска само със стража. Копривка мрази това. И ѝ е дошло до гуша от уроци, много благодаря!

Въпреки тревогите си се усмигнах. Не ми харесваше, че Копривка и Кетрикен не се погаждат, но сега виждах, че е неизбежно. Усмигнах се, защото чух думите на дъщеря си, изречени с гласа на Шишко. И изпитвах облекчение, че в момента най-голямата заплаха за Копривка са многото поли и уроците. Чувствах се идиотски щастлив въпреки всички начини, по които това щеше да усложни живота ми.

Шишко заспиваше, но аз исках да помисля още малко. Отидох до угасващия огън и спуснах покривалото на палатката зад себе си. Изгребах остатъка каша и я изядох. Като последния хранил се трябваше да почистя тенджерата за утре. Изтърках я на брега и нито за миг не усетих ледената вода и грубия пясък. Мислите ми бяха съвсем другаде. Дали Кетрикен я бе настанила в старата ми стая? Дали дъщеря ми носеше накити и одежди на принцеса? Налях си остатъка чай и изтръсках утайката от котлето. Но когато понечих да подсладя напитката, не успях да намеря гърнето с меда. Изпих го, както си беше — гъст, горчив и превъзходен от промяната, която бе настъпила в живота ми тази вечер.

---

[1] Forge — ковашка пещ; претопявам, изковавам — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

ЧЕРНИЯТ МЪЖ

Както котерията може да използва талантите си, за да влияе на будния ум на друг и да убеди целта си, че едно или друго нещо е истина, така Умелият сънуващ може да използва Умението върху собствения си спящ ум и да създаде свят, който за него да е толкова реален, колкото и светът на будните. В известен смисъл Умелият сънуващ обръща Умението си срещу собствените си мисли. Докато повечето от нас не можем да контролираме какво сънуваме, Умелият сънуващ може никога да не сънува случайни сънища и дори да му е трудно да разбере какво е да се сънува по такъв начин.

Майстор Настоятелност, „Умело сънуване“

Спах добре, без абсолютно никакви сънища, и се събудих от шума на приборя. Едва започваше да се разсъмва, но гвардейците и воините на хетгурда бяха вече на крак. Наплисках лицето си в ледения поток. Надигацият се прилив беше залял каменния дракон, но вече знаех за него и го усещах като своеобразно бръмчене на Осезанието под вълните. Погледнах към закотвените кораби. Исках да попитам Уеб какво мисли за дракона, но се чувствах гузен, че не бях изпълнил думата си: не бях отишъл при него, за да ме учи. Имах ли право да го моля да използва знанието си заради мен, когато отказвах да се уча? Знаех как бих реагирал самият аз на подобно поведение от страна на Пъргав. Мрачно си напомних, че времето в един ден е ограничено, а напоследък сякаш всеки момент ми бе натоварен.

Надникнах в палатката. Шишко спеше. Като типичен страхливец реших да го оставя на мира. Отидох при огъня на гвардейците. Кашата тъкмо започваше да ври. Лонгуик нямаше конкретна задача за мен. Пак

погледнах към корабите, но не видях никакви признаци на живот там. Може би бяха останали до късно през нощта. Отново посетих кариерата. На светлината на деня ми се стори, че виждам кости и заоблен човешки череп под натрупалата се дъждовна вода, но стените на кариерата бяха стръмни и няхах желание да разузнавам. Каквото и да се бе случило тук, бе станало преди много време. Собствените ми проблеми бяха по-належащи. Запътих се към мястото, където бяха разпънали палатките си хората на хетгурда. Мъжете се бяха събрали пред тях и отначало ми се стори, че закусват на някаква каменна маса. С приближаването установих, че спорадичният им разговор е всъщност спор. Спрях и се престорих, че се чеша, протягам се и зяпам морето. После се отпуснах на коляно, уж да оправя обувката си, като през цялото време слушах внимателно. Мъжете си мърмореха сърдито и бе трудно да ги разбере. Когато в крайна сметка разбрах, че са оставили дар на Черния мъж на традиционното място — каменната маса — и че дарът им не е бил приет, станах и приближих още повече.

С глуповата усмивка и нарочно засилен акцент ги попитах дали имат представа кога групата на нарческата ще се върне на брега. Едрият мъж със стилизирана мечка на бузата ми каза, че ще се върнат, когато се върнат. Кимнах любезно с леко разфокусирания поглед на човек, който не е сигурен какво точно са му казали. После кимнах към каменната маса и попитах какво са приготвили за вечеря. Успях да направя три стъпки към нея, преди двама от тях да ми преградят пътя.

Мечокът ми обясни, че това не е трапеза, а дар, и че може би е по-добре да слеза при моите другари и да ям с тях, тук просяци не им трябвали. Взирах се в него и мърдах устни с неговите, сякаш така щеше да ми е по-лесно да проумея думите му, после се усмихнах широко, пожелах им приятна вечер и си тръгнах. Бях успял да зърна каменната маса. На нея имаше глинено гърне, малко парче черен хляб и чиния със солена риба в мазнина. Не изглеждаше особено апетитно дори за празния ми стомах, така че не можех да виня Черния мъж, че не е докоснал храната. Тревогата им от това явно отхвърляне на дара ме заинтригува. Според думите им бяха очаквали някакъв островен жител да дойде и тихомълком да отмъкне храната. Но той не го бе направил и това ги безпокоеше. Бяха калени воители, избрани от хетгурда да бъдат изцяло посветени на задачата си. Повечето воители, с които съм имал вземане-даване, са прагматични по отношение на

религията и суеверията. Може и да хвърлят щипка сол „за късмет“, но малцина обръщат внимание на разни допълнителни поличби, като например дали вятърът е поел солта и я разпилял. Явно тези мъже бяха очаквали Черният мъж да приеме даровете им и така да им покаже, че им позволява да са тук. Той не го бе направил и те се тревожеха. Запитах се дали това няма да се отрази на отношението им към нашата мисия.

Вървах към палатката си и си мислех за това тяхно поверие. Явно в миналото някой или нещо е приемал подобни дарове. Дали наистина някой е живял на този остров? Или храната е била отмъквана от някакво създание като плъха-разбойник, с когото искаше да се сприятели Пъргав?

Шишко тъкмо се събуждаше. Изглеждаше малко по-благоприятно настроен към мен и ми позволи да му помогна да се облече по-топло. Получи пристъп на кашлица, от който остана със зачервени бузи и без дъх. Разтревожих се повече, отколкото показвах. Продължителното кашляне може да събори и яки воители, а Шишко не бе нито голям, нито особено здрав. От доста време се бореше с това белодробно заболяване, а сега му се налагаше да живее в мизерна палатка, пронизвана от ледени ветрове. Премълчах тревогите си, докато го водех към огъня за гореща каша и чай.

Ридъл и останалите гвардейци бяха под въздействието на онзи черен хумор, който е типичен за мъже, на които им предстои да се изправят пред трудна и може би доста неприятна задача. Разменяха си груби шеги, ругаеха храната и подмятаха хапливи забележки за „бавачките“ ни от хетгурда. Лонгуик стоеше малко настрана и след края на закуската намери работа да им запълва времето. Беше приел, че дългът ми към короната е да наглеждам Шишко, и затова не ме натовари с нищо. Поведох Шишко на разходка. Не каза нищо за кариерата и ледения поток, нито за надвисналия над нас ледник. Но когато нарочно го поведох покрай брега към намиращия се под водата дракон, той поклати сериозно глава.

— Това място е лошо. — Огледа се бавно и добави: — Лоши неща са ставали тук. И сякаш стават и сега.

Искаше ми се да задълбая по темата, но в същия миг той вдигна късата си ръка към корабите.

— Идат!

Прав беше. Лодките се приближаваха. В едната се намираха Пиотре, Кървавия меч и нарческата. Сенч, принцът, Любезен, котаракът му и Уеб бяха във втората. Последни бяха Шутът, Пъргав и Кокъл. Менестрелът изглеждаше доста въодушевен, разпалено ръкомахаше и обясняваше нещо, а Пъргав се беше ухилил доволно. Въздъгнах и се усмигнах. Шутът ги бе очаровал с лекота. Искаше ми се да не беше тук. Страхувах се от предсказанията му за самия себе си. И в същото време не можех да отрека, че се радвам да го видя. Беше ми липсвал.

Двамата с Шишко не бяхме единствените посрещачи. Ридъл и един от гвардейците изтеглиха лодката на Пиотре над линията на прибойа. Двамата с Лонгуик направихме същото с лодката на принца, а после и на Шута. Той слезе, без изобщо да погледне към мен и да издаде, че ме познава. Хората на хетгурда наобиколиха Аркон Кървавия меч. Изобщо не опитаха да понижат гласовете си, когато му обясниха, че Черният мъж не е приел дара им. Затова смятах, че всички следва да разберем, че мисията ни на това място дълбоко го обижда. Нарческата трябвало да размисли и да освободи принца от задачата.

Знаех, че са разтревожени. Но нямах представа, че това е толкова важно за тях — добавих, след като бях разказал на Сенч и принца за сутрешната случка при каменната маса. И двамата не ме погледнаха, докато им предавах информацията. Чакаха любезно, на известно разстояние от разискванията около Кървавия меч и Пиотре. Самата нарческа стоеше отделно от мъжете и се взираше в морето. Беше като изваяна от камък; на лицето ѝ се четеше твърда решимост и примиреност.

Дискусията за Черния мъж продължаваше, но Шутът отвлече вниманието ми от нея. Приближаваше, като бърбеше приятелски с Кокъл и Пъргав. Облеклото му в черно и бяло толкова силно напомняше за времето, когато бе шут на крал Умен, че гърлото ми се сви. Хвърли ми бърз поглед с очите си с цвят на бренди. После вниманието му се насочи към разговора на воините на хетгурда с Пиотре и Кървавия меч. Сякаш гледах как ловджийско куче замръзва, надушило следа. Съсредоточи се върху тях и ги приближи, без изобщо да го е грижа дали няма да приемат постъпката му за нахална.

Разговорът се бе превърнал в спор и участниците изричаха гневните си думи толкова бързо и гърлено, че едва ги разбирах. Пиотре се отдели от групата и скръсти ръце на гърдите си. Извърна се и се загледа някъде настрани, но в същото време шумно удари ножницата си. В Шестте херцогства нямаме подобен жест, но значението му беше повече от ясно. Ако някой искаше да спори още с него, трябваше да го направи с меч в ръка. Хората на хетгурда отместиха погледи от него — не приеха предизвикателството. Наобиколиха Кървавия меч, който разпери безпомощно ръце, след което махна към дъщеря си и сви рамене, сякаш искаше да каже, че никой мъж не може да разбере мотивите на една жена. Това като че ли реши нещо.

Мъжът с татуираната мечка се отдели от групата и тръгна към нарческата. Тя не го погледна, макар да бях сигурен, че е усетила приближаването му. Вместо това продължаваше да се вира в нещо на хоризонта. Вятърът развяваше синьото ѝ наметало и бродираната ѝ пола, като от време на време разкриваше ботушите ѝ от тюленова кожа и вълнените ѝ гамаши. Нарческата обръщаше внимание на палавия вятър толкова, колкото и на чакация Мечок. Той прочисти гърлото си, но бе принуден да заговори преди тя да се обърне към него.

— Нарческа Елиания, бих искал да поговорим.

Тя се обърна към него, но не каза нищо — просто регистрираше присъствието му. Той прие това като разрешение да говори. Думите му бяха ясни и официални; вероятно искаше всички да ги чуят и разберат. Бухалът също ги приближи, може би, за да засвидетелства думите му за идните поколения. Бардовете не приемат думата „насаме“.

— Сигурен съм, че чу за какво си говорехме. Но все пак ще го кажа направо. Снощи оставихме дар за Черния мъж, както е прието при посещаването на това място. На сутринта го намерихме недокоснат на каменната маса. Отдавна е известно, че никой не може да купи благоволенieto на Черния мъж с дарове, но когато той ги вземе, значи ти разрешава да рискуваш живота си тук. Днес разбрахме, че не ни отстъпва дори това. Нарческа, дойдохме тук с теб, като още от началото знаехме, че предизвикателството ти към твоя годеник е неуместно. Ти не ни послуша. Сега ще обърнеш ли внимание на онова, което ни показва самият Черен мъж? Не сме добре дошли тук. Мнозина от нас смятат, че ти е ядосан. Не очаквахме, че няма да приеме дара дори на онези, които дойдоха тук да свидетелстват, че борбата с

дракона е честна. Излагаш на опасност не само съпруга си и себе си, но и всички нас. И ако постигнеш своето, се боим, че гневът на боговете ще се стовари не само върху теб, но и върху всички свидетели на ставащото.

Видях я как примигва и като че ли бузите ѝ порозовяха. Единствено неподвижността ѝ показваше, че го е слушала, докато се взираше в далечината. Мечокът заговори по-тихо, но думите му се чуваха все така ясно.

— Оттегли предизвикателството, нарческа. Замени го с друго, ако желаеш, с нещо по-подходящо. Поискай от него рог на кит или зъб на мечок, убит от самия него. Изправи го срещу каквото и да било създание, което един мъж има право и може да ловува, но нека напуснем този остров и дракона, който го защитава. Айсфир не може да бъде убит от мъж, нарческа. Дори от любов към теб.

Помислих си, че ще я убеди, докато не чух последните думи. Бяха произнесени с такова презрение, че дори аз усетих жилото им. Тя заговори, без да се обръща към него.

— Предизвикателството остава — рече тя на морето. После се обърна към Предан и добави: — Защото така трябва. За честта на клана на Нарвала.

Изговори последните думи едва ли не като извинение, сякаш съжаляваше за тях, но въпреки това бе длъжна да ги каже. Предан кимна бавно в знак, че приема предизвикателството и решението ѝ. Това бе акт на доверие помежду им и мисля, че видях нещо, което Сенч може би разбираше от известно време — че ако тези двамата се научат да вървят в един впряг, от тях ще се получи много силна двойка.

Мечокът стисна юмруци и издаде брадичка. Бухалът кимна отсечено, сякаш за да фиксира момента в паметта си.

Нарческата се обърна към Пиотре.

— Не трябва ли вече да тръгваме? Доколкото знам, ни чака дълъг и тежък път до мястото, където е скован драконът.

Пиотре кимна и отвърна:

— Веднага след като се сбoguваме с баща ти.

На мен това ми заприлича като заповед Аркон Кървавия меч да си върви, но той не изглеждаше засегнат, а сякаш изпита облекчение.

— Да, вече трябва да отплаваме — съгласи се той.

— Бъдете свидетели! — гневно извика Мечокът. Всички се обърнаха към него. — Бъдете свидетели, че ако загинем тук, ние, които дойдохме по искане на хетгурда, то клановете на Нарвала и на Глигана дължат кръвнина на майчините ни домове. Защото не сме тук по свой избор, нито търсим този сблъсък. Станем ли жертви на гнева на боговете, не оставяйте семействата ни да викат напразно за справедливост.

Настъпи тишина.

— Свидетел съм — сърдито рече Пиотре.

— Свидетел съм — като ехо повтори Аркон Кървавия меч.

Усетих, че това е някакъв островен обичай, който не познавах. Сенч долови объркването ми.

Обвърза и двамата. Каквато и беда или нещастие последва от действията ни тук, вината ще е на клановете на Нарвала и Глигана. Мечокът призова всички да бъдат свидетели на това.

Стори ми се, че Мечокът почти се слиса от това с каква лекота Пиотре и Кървавия меч приеха маневрата му. Стисна няколко пъти юмруци, но когато никой не си направи труда да го забележи, се обърна и се отдалечи. Бухалът го последва. Предположих, че бяха очаквали предизвикателство, което може да се уреди с мечове или юмруци. А сега съгласието на Пиотре и Кървавия меч ги принуждаваше да продължат мисията си заедно с другарите си от хетгурда.

Сбогуването с бащата на нарческата премина с неохота. Формалните пожелания изискваха участието на хората на хетгурда, Сенч, принца, Пиотре и нарческата. Останалите бяхме странични наблюдатели. Шишко се мотаеше безцелно по брега, подритваше камъни и гонеше скрилите се под тях рачета. Престорих се, че се местя, за да го държа под око, като приближавах все повече и повече към Шута. Той явно забеляза усилията ми, защото се отдръпна малко от Пъргав и Кокъл. Накрая се озовахме почти един до друг.

— Така значи — казах тихо. — Въпреки всичките ми усилия се изхитри да стигнеш дотук. Как го направи?

Макар да бяхме равни по ръст, той все пак успя да ме погледне отгоре. Лицето му бе съвсем неподвижно, което говореше за силния му гняв. Помислих си, че няма да ми отговори. Но той каза студено:

— Долетях.

Не ме гледаше. Дишаше съвсем тихо. Донякъде се окуражих, че не се отдръпна от мен, но се запитах дали просто не иска да привлече вниманието на останалите към нас. Игнорирах подигравателния му отговор.

— Как можеш да ми се сърдиш? Знаеш защо го направих. Сам каза, че ако дойдеш тук, ще умреш. Затова се погрижих да не идваш.

Известно време той не каза нищо. Загледахме се как Аркон Кървавия меч заминава с лодката. Двама от воините му наблюдаха здраво на греблата. Ясно личеше, че с радост напускат острова. Шутът ме погледна косо. Очите му бяха потъмнели до цвета на силен чай в стъклена чаша. Без пудра и грим лицето му бе гладко и златистокафяво.

— Би трябвало да уважиш, че зная какво трябва да направя — укори ме той.

— Ако ти знаеше, че отивам към смъртта си, нямаше ли да се опиташ да ме спреш?

Грешен въпрос — разбрах го веднага след като го зададох. Загледан към кораба в залива и моряците, които вече вдигаха котва, Шутът заговори тихо, едва движеше устни.

— Тъкмо обратното. Много пъти съм знаел, че вярата или инакът ще изложат живота ти на опасност, но винаги съм уважавал решенията ти.

После се обърна и бавно се отдалечи. Пъргав ме погледна странно и забърза след него. Забелязах, че Любезен гледа след него с отвращение. Камъчетата зад гърба ми захрущяха. Обърнах се и видях вървящия към мен Уеб. Беше ми трудно да го погледна в очите. Продължавах да се чувствам странно виновен, сякаш съм го обидил с отказа си да приема предложението му да ме учи. Дори и да го беше усетил, успя добре да го скрие. Кимна към отдалечаващия се Шут и Пъргав.

— Познаваш го, нали?

— Разбира се. — Въпросът ме изненада. — Той е лорд Златен от Бъкип. Не го ли позна?

— Не. Поне отначало. Чак когато лорд Сенч го нарече „лорд Златен“, забелязах приликата. Но дори тогава имах чувството, че изобщо не го познавам. Но мисля, че ти го познаваш. Странно създание е. Можеш ли да го усетиш?

Знаех какво има предвид. Шутът никога не оставяше следа в Осезанието ми.

— Не. И няма миризма.

— А. — Каза само това, но заподозрях, че съм му дал доста материал за размисъл.

Забих поглед в краката си.

— Уеб. Съжалявам. Все така ми се иска да намеря повече време за теб, но все не се получава. Не че не ме интересува или че се отнасям с пренебрежение към обучението ти. Просто между мен и нещата, които ми се иска да правя, все изниква нещо.

— Както и в момента — ухили се той.

Вдигна вежда и погледна към Шишко. Дребният човек бе клекнал до някакво парче дърво, което бе преобърнал. Толкова бе погълнат от водните бълхи и рачетата, че изобщо не забелязваше вълните, които почти достигаха ботушите му. Ако не се намесех веднага, щеше да си намокри краката. Разменихме разбиращи погледи с Уеб и забързах към подопечния си.

Корабът още не се бе скрил от погледа ни, а Лонгуик вече даваше заповеди на хората си. С обичайната прецизност на ветеран ги прати да разпределят запасите на равни части. От броя им ставаше ясно, че очаква всеки от нас да участва в носенето на багажа до мястото на следващия лагер. Шишко беше престанал да се шляе по брега и сега седеше безутешно пред входа на палатката, увит в одеяло. Денят не беше чак толкова студен. Разтревожих се да не би отново да е вдигнал температура и реших да се посъветвам с Лонгуик.

— Колко път имаме днес? — Кимнах към Шишко, за да обясня загрижеността си.

Лонгуик проследи жеста ми и се намръщи неспокойно.

— Казаха ми, че до дракона има три дни път. Но съм сигурен, че си наясно, че подобно измерване на разстояние не означава нищо. Еднодневен преход за опитен пътешественик с малко багаж може да се превърне в тридневен за някой придворен с тежка раница. — Огледа преценяващо ясното небе и ледените върхове. — Ще е неприятно за всички. На ледника винаги е зима.

Благодарих му и се отдалечих. Останалите се заеха да прибират палатките, но Шишко не помръдна от нашата. Опитах се да надяна дружелюбна физиономия, но сърцето ми се свиваше при мисълта

какво ми предстои. Щом ме бе намразил, че съм го качил на кораб, как ли щеше да реагира, след като го помъкна да прекосява ледник?

— Време е да стягаме багажа, Шишко — казах му приповдигнато.

— Защо?

— Ами, ако смятаме да убием дракона, ще трябва да идем при него.

— Не искам да убивам дракона.

— Е, няма да го направим точно ние. Това е работа на принца. Ние само ще му помагаме.

— Не иска-а-а-м — скръбно проточи той, но за мое облекчение стана и отстъпи настрани, сякаш очакваше моментално да разваля палатката.

— Знам, Шишко. И на мен не ми се иска да вървя през лед и сняг. Но се налага. Ние сме хора на краля и това е наш дълг. А сега, преди да приберем палатката, ще трябва и двамата да се облечем по-топло. Става ли?

— Ние нямаме крал.

— Един ден принц Предан ще стане крал. И тогава пак ще сме негови. Така че сме хора на краля и сега. Но можеш да кажеш, че си човек на принца, ако така ти харесва повече.

— Не обичам сняг и лед. — Той с неохота влезе в палатката и се огледа безпомощно.

— Аз ще ти извадя нещата — успокоих го и се захванах за работа. Вършил съм какво ли не през живота си, така че ролята ми на прислужник на дребния човек не ми се виждаше толкова странна, колкото би ми се сторила в миналото. Извадих дрехите му и го облякох. Беше като да обличаш едро дете. Оплака се, че ръкавите му са се набрали, когато навлякох втората му риза, после пък ботушите го стягаха заради допълнителния чифт чорапи. Когато свърших, бях плувнал в пот. Пратих го навън, като го предупредих да стои по-далеч от водата, след което се навлякох допълнително и прибрах багажа.

Усмихнах се, когато осъзнах каква е причината да се страхувам от прехода — от студа белезите винаги ме боляха. Напомних си, че благодарение на изцелението ми чрез Умението вече нямам белези; поне не такива, които достигат до кокал и мускул и сякаш усукват болката дълбоко в мен. Те бяха заменени с фалшиви следи по кожата

ми. Разкърших рамене, за да докажа на себе си, че плътта ми вече не се опъва от дълбокия белег на гърба. Усещането бе хубаво и открих, че съм се ухилил, докато изваждах багажа навън и развалях палатката.

Замъкнах нещата ни до мястото, на което Лонгуик надзираваше приготовленията. Там се издигаше малка палатка. Командирът бе решил да остави запаси на брега и обсъждаше със Сенч дали да остави един или двама души, които да ги пазят. Сенч искаше да е само един, за да разполагаме с по-голяма сила. Лонгуик любезно, но упорито настояваше да са двама.

— Защото този остров буди неспокойни чувства. И двамата знаем, че гвардейците са склонни към суеверие. Хората на хетгурда разправяха легенди за Черния мъж и сега моите хора мърморят — да, май видяхме снощи някаква сянка да се промъква покрай лагера. Сам човек ще стане жертва на подобни мисли. Двама ще играят на зарове, ще си приказват и ще наглеждат запасите по-добре.

Накрая Лонгуик излезе победител и Сенч отстъпи. Чъри и Дръб щяха да останат тук. След като въпросът бе уреден, Сенч се обърна към мен.

— Беджърлок, Шишко готов ли е за пътуването?

— Доколкото е възможно, лорд Сенч.

Но никак не е щастлив от това.

Че кой е?

— Отлично. Имам някои допълнителни неща, които ще ми потрябват, когато пристигнем при дракона. Лонгуик ги е разпределил за по-лесно носене.

— Както наредите, лорд Сенч. — Поклоних се.

Той се отдалечи забързано, а Лонгуик добави към товара ми едно буренце от гърмящата смес. Изстенах мислено — оказа се по-тежко, отколкото очаквах. Щяхме да вземем само две. Другото бе добавено към багажа на Ридъл. Останалите щяха да останат тук.

Сам човек можеше да се приготви за път малко след отплаването на кораба на Кървавия меч. Но когато става дума за отряд, нещата стават съвсем различни. Слънцето беше в зенита си, когато всички бяхме готови. Забелязах, че Шутът успя много бързо и без чужда помощ да прибере шатрата си. От какъвто и материал да бе направена, в сгънат вид представляваше изумително малък пакет. Нарамни целия си багаж и щях да се изненадам, ако не знаех, че е много по-силен,

отколкото би предположил някой по хилавата му фигура. Движеше се сред нас, но не беше част нито от едната, нито от другата група. Хората на хетгурда го гледаха с онази предпазливост, с която мнозина воини гледат белязаните от Бога. Не показваха презрение, но смятаха за по-мъдро да не го забелязват и да му се набиват на очи. Останалите гвардейци като че ли смятаха, че той няма отношение към работата им, и определено не искаха да им се нарежда да му помагат, като носят багажа му или му слугуват по някакъв друг начин. Кокъл го наблюдаваше с любопитство от почетно разстояние — надушваше история, но все още не толкова силна, че да бъде привлечен от нея. Само Пъргав изглеждаше изцяло очарован от Шута. Беше оставил раницата си на земята и бе седнал отгоре ѝ, докато бърбеше с него. Шутът винаги е бил изкусен събеседник и смехът на момчето като че ли подхранваше остроумието му. Уеб наблюдаваше разговора им с нещо като одобрение. Едва тогава ми просветна, че Пъргав за пръв път показва непринудено приятелско отношение към някого. Зачудих се как ли Шутът е успял да стопи резервите му. В същото време забелязах, че Любезен ги гледа с неприязън. Когато забеляза, че го наблюдавам, младият благородник се извърна, но усетих смущението му. Запитах се дали да не намеря начин да поговоря с него и да успокоя страховете му. Явно си спомняше първото си впечатление от лорд Златен, когато бе гостувал в дома му. Не беше трудно да разбере причината за тревогите му — мислеше си, че Шутът предразполага момчето, за да го прелъсти. Трябваше да се намеся, преди Любезен да изтърси нещо; подозирах, че островитяните ще са много по-нетърпими към подобно поведение, без значение дали Шутът е белязан от Бог, или не.

Лонгуик раздаде на всички ни пръчки с метални накрайници — нещо, което изобщо не бих се сетил да взема. След малко обаче Сенч ни свика, преди да тръгнем, и стана ясно, че за това оборудване се е погрижил Пиотре.

Той и нарческата бяха натоварени като всички останали. Елиания чакаше до трите шейни, също осигурени от Черната вода, които вече бяха натоварени с много от продоволствията. Дългото ѝ палто беше от снежна лисица. На главата си имаше пъстроцветна плетена шапка и пищната ѝ черна коса бе прибрана под нея. Широките ѝ ботуши бяха от моржова кожа, върху тях имаше гети от еленова, пристегнати с

ремъци чак до коленете. Със сериозната си физиономия имаше вид, сякаш я бяха приготвили да става невеста на снега. Пиотре изглеждаше още по-едър до нея в черните си дрехи от вълча и меча кожа. Приличаше на върколак от приказките повече от всеки Осезаващ. Дебелите му дрехи го правеха почти смешно огромен. Но всички бяхме сериозни, когато той се обърна към нас и заговори така, че да не пропуснем нито дума.

— Знам къде спи драконът — рече той. — Бил съм там два пъти. Но въпреки това няма да ми е лесно да ви заведа. Това, че знам къде се намира нещо на ледник, не означава, че зная как да стигна до него. Ледниците не са като скалата и земята, които си остават едни и същи с години, а този, който трябва да прекосим, е от най-подвижните в целия свят. Ледниците се движат насън и когато се прозяват, отварят широки пукнатини. А когато спят, снегът се трупа отгоре им и крие опасностите от очите на всички. Само най-опитните могат да открият капаните им. Да паднеш в подобна пукнатина е все едно да бъдеш погълнат от снежен демон. Озоваваш се в мрак и настъпва краят. Ще скърбим за загубата, но ще продължим нататък.

Погледът му бавно ни обхождаше. Не бях единственият, който потрепери.

— Вървете след мен — продължи Пиотре. — Но не само в същата посока, а стъпвайте в следите ми. И дори тогава нямайте доверие на леда под вас. Щом навлезем по-навътре в ледника, проверявайте всеки път, преди да направите следващата крачка. Един, двама, трима могат да минат спокойно пред вас, а после кората да не издържи. Винаги проверявайте с пръчката пред себе си. Ще ви омръзне да го правите. Но ако престанете, значи ви е омръзнало и да живеете. — Отново ни изгледа преценяващо. Накрая кимна. — Следвайте ме.

И без да каже нищо повече, се обърна и ни поведе нагоре по склона. Нарческата бе втора. Зад нея тръгна принцът, следван от Сенч. Лорд Златен зае следващото място и никой не възрази. После бе ред на Осезаващата котерия и едната шейна и свидетелите на хетгурда. Зад тях бяха Лонгуик и Хест с втората шейна и Дефт и Ридъл с третата. Аз вървах предпоследен, зад мен тежко стъпваше Шишко. Бях взел част от багажа му, но му оставих нещо, колкото да не нараня гордостта му. Скоро съжалих и се зарекох, че на следващата сутрин ще върви с

празна раница. Дори в най-добрите времена късите му крака и големият му корем биха направили прехода труден за него. Натоварен с багаж и досадна кашлица, той просто не можеше да поддържа наложеното от Пиотре темпо. Когато стигнахме ръба на ледника, между основния отряд и нас двамата вече се беше отворила дистанция. Започна прилежната проверка на всяка стъпка и си помислих, че това ще ги забави, за да успеем да ги настигнем. Не бях взел предвид, че Шишко е взел твърде присърце предупрежденията на Пиотре. Мушкаше леда пред себе си преди всяка крачка, сякаш ловеше риба с харпун. Не след дълго вече се бе задъхал, но категорично отхвърляше предложенията ми да проверявам пътя и за двама ни.

— Не искам да бъда погълнат от леден демон — рече намусено.

Виждаш ли следите ни? — попита Предан.

Съвсем ясно. Не се тревожи за нас. Ако стане нужда да ни изчакате, ще ти кажа. Поне Шишко непрекъснато бode с пръчката и това го загарява.

Направо ме прегрява. Тежка работа е! — оплака се Шишко.

— Просто почуквай с пръчката. Не е нужно да я забиваш.

— Нужно е — опроверга ме Шишко.

Реших, че думите са излишни, и го оставих да прави каквото иска, макар че започнах да губя търпение от бавното му темпо. Отегчаваше ме и ми даваше твърде много време за обмисляне на ситуацията. Развоят на събитията не ми харесваше, но в същото време не можех да определя какво точно ме притеснява. Може би Шишко бе прав — лоши неща бяха се случили на това място, а човек оставаше с чувството, че се случват и в момента.

Вятърът духаше постоянно, но небето бе ясно и синьо. От време на време виждах стърчащи от снега стари прътове, по някои от които все още имаше парчета пъстроцветни тъкани. Реших, че маркират пътя, който следваше Пиотре. Той често спираше да изправи някой от тях или да добави ново флагче. Въпреки това основната група се придвижваше по-бързо от нас с Шишко. Гледах ги как се отдалечават и смаляват, докато не се превърнаха в колона малки кукли, изпълняващи странен мушкащ танц върху ледника. Сенките ни постепенно се издължиха и станаха по-тънки, светлосини от леда и снега на кристали. Повърхността, по която се движехме, не ми приличаше нито

на лед, нито на сняг. Имаше тънък слой истински сняг, но под него следваха плътни иглички лед и ние ходехме по върховете им.

В един момент си дадох сметка, че съм решил да поговоря с Шута довечера. И майната му на това какво ще си помислят останалите. Тъкмо си го помислих, когато усетих тънкото пипало на Умението от Сенч.

Момче, още ли си с мен? — тихо попита той.

Би трябвало да е горд от отговора ми. Сигурен съм, че и той не би намерил по-добър за толкова кратко време.

Колкото съм бил винаги.

Усетих мрачния му смях в ума си.

А. Е, поне не ме лъжеш. Какво ти каза?

Шутът ли?

Че кой друг?

Говорихме само за това защо се опитах да го оставя. За да запазя живота му. Останах с впечатление, че не смята това за основателна причина.

Сигурно си мисли, че аз съм те подучил да го направиш, за да го държи настрана от дракона, докато не го разкопаем и обезглавим. — Пауза. — Нарческата върви и плаче. Не се обръща към нас, за да не издаде сълзите си, но я чувам как диша. На два пъти избърса лицето си с ръкавици, а след това на висок глас отбеляза как от слънчевите зайчета от леда очите ѝ се насълзават. Помисли заедно с мен, Фиц. Защо плаче?

Не знам. Преходът е тежък, но не ми прилича на жена, която би се разревала от тежка работа. Може би се страхува от неодобрението на Черния мъж или се бои, че заради нея фамилията ѝ и фамилията на баща ѝ са изпаднали в немилост пред хетгурда с...

Млъкнете! — намеси в мислите ни раздражението на Шишко. — *Тъжна е, затова плаче. А сега стига сте крещели и слушайте! Слушайте и не нарушавайте музиката!*

Със Сенч моментално млъкнахме. И двамата смятахме, че общуваме само помежду си. Сигурен бях, че сега се пита — също като мен — дали принцът е доловил разговора ни. После се запитах защо Сенч се бе опитал да скрие от него. Продължих напред, след все посмаляващите се фигури от групата на Пиотре. Изкачваха се по склон към оформен от вятъра ръб и скоро щяха да изчезнат от поглед. Пиотре

се оказа прав за неспокойния лед. Някои участъци бяха гладки като глазирана торта; други приличаха на същата торта, но изпусната на земята. Пътеката в снега се виждаше ясно, но знаех, че когато слънцето залезе, многобройните сенки ще ни затруднят да я следваме. Раздразнено се обърнах към Шишко. Вървеше още по-бавно.

Раздразнен от заповедта му да млъкнем и от мъчителното му темпо, му обърнах гръб и закрачих по-енергично. Това обаче не ми попречи на всяка крачка да проверявам снега пред себе си. После си помислих, че Шишко ще вдигне поглед и ще реши, че го изоставям. Но когато отново се обърнах, той продължаваше да пристъпва едва-едва. Загледах се отчаяно в него и тогава нещо в движенията му привлече вниманието ми. Беше като танц. Мушкаше леда с пръчката — муш-муш-муш, след което правеше една голяма олюляваща се крачка. После пак — муш-муш-муш, отново крачка. Свалих стените си да чуя неизменната му музика. Обикновено можех да разпозная елементите, които вграждаше в нея. Но днес всяка стъпка беше като въздишка на вятъра, а мушкането — като плътен и постоянен ритъм. Изолирах се от музиката му и се заслушах с уши, но не намерих паралели със звуците на острова.

Докато стоях и слушах. Шишко почти ме настигна. Откъсна се от задълбоченото си крачене и видя, че го гледам. Намръщи се, после погледна покрай мен. Намръщи се още повече.

— Няма ги! Защо не ги следеше! Сега са се скрили и не знаем къде са отишли!

— Всичко е наред, Шишко — успокоих го. — Виж следите им. А ето там на билото има прът с парцал на него. Ще ги настигнем. Но само ако побързаме.

Опитах се да прикрия тревогата си, че нощта приближава и сенките стават все по-плътни. Не исках тъмнината да ни хваща сами на ледника.

Внезапно той вдигна ръка и посочи към хребета.

— Виж! Всичко е наред! Ето един от тях!

Погледнах в посоката, където сочеше пръстът му; предположих, че принцът е пратил някого назад да изчака на билото и да ни води. Шишко бе прав. Там наистина имаше някой. Но дори от това разстояние и при отслабващата светлина разбрах, че не е от нашия отряд. Движеше се бързо и странно, но в същото време някак познато.

Видях само силуета му, докато забързано стигна хребета. После изчезна. Почувствах как студен ужас смразява кръвта ми и трескаво се обърнах към Сенч и Предан.

Черният мъж! Мисля, че Черният мъж ви следва!

Миг по-късно съжалих за паниката си. Предан не си направи труда да прикрие насмешката си.

Никого не виждам зад нас, Фиц. Само сняг и сенки. Близо ли сте до хребета?

Още не сме започнали катеренето. Шишко е разсеян и върви бавно.

Не съм разсеян! — Отново се поразих от лекотата, с която Шишко улавя мисли, които не бяха предназначени за него. — Слушам музиката, това е. Само дете все ѝ пречите.

Мисълта на Сенч бе като масло върху вода.

Попитах Пиотре няма ли да ноцуваме и той каза, че скоро ще спрем. Щом изкачите билото, лесно ще ни видите. Пиотре вече ми показва къде ще установим лагера. Наблизо няма никакви заслони, така че няма да ви е трудно да видите огньовете.

Огньовете? Скоро ли ще ядем?

Да, Шишко, скоро ще ядем. Най-вероятно веднага щом стигнеш при нас. Взех сладкиши от кораба. Ще ти дам малко, ако стигнеш, преди да съм ги изял.

Възхитих се на лукавството на Предан, макар и да поклатих глава. То отвлече Шишко от неговата „музика“ и сега той бе съгласен да следва стъпките ми и да остави на мен да проверявам пътя. Помислих си, че предупрежденията на Пиотре са малко преувеличени. Щом цялата група вече бе минала отгук, ледът сигурно щеше да издържи и още едно прекосяване. Така и стана. Изкатерихме билото по техните следи, като спирахме на няколко пъти, за да може Шишко да се изкашля и да си поеме дъх.

Почти веднага забелязах лагера долу. Пръчките бяха разположени в кръг около него и за тях бяха завързани ярки ленти. Явно Пиотре бе очертал нещо като безопасен район за отряда. По-големите шатри за принца и нарческата вече стърчаха като гъби. В отслабващата светлина пъстроцветната шатра на Шута приличаше на хвърлено в снега цвете. Осветени отвътре, ярките стени блестяха като витражи. Онова, което преди приличаше на несвързани орнаменти,

изведнъж се превърна в дракони и извиващи се змии. Е, съвсем ясно бе декларирал на чия страна е.

Край малките палатки на останалите горяха два огъня. Хората на хетгурда се бяха разположили малко настрани от нас и бяха запалили свой огън, сякаш за да декларират пред боговете, че не са част от отряда ни и не заслужават да споделят нашата участ.

Нямаше и следа от Черния мъж, нито пък можех да видя място, където би могъл да се скрие. Това обаче не разнесе тревогите ми, а само ги засили.

На слизане към лагера се натъкнахме на първата пукнатина в ледника. Беше само тясна извиваща се цепка и аз просто я прекрачих. Шишко закова на място и се втренчи в преливащите от тъмно към черно дълбини.

— Хайде — окуражих го. — Лагерът е съвсем наблизко. Май надушвам аромата на храна.

— Дълбоко е. — Той вдигна очи. — Пиотре е прав. Може да ме погълне целия, на една хапка, хоп — и готово!

Отстъпи назад.

— Не, не може. Всичко е наред, Шишко. Не е живо същество, просто пукнатина в леда. Хайде.

Той пое дълбоко дъх и се закашля. Когато се успокои, отсече:

— Не. Връщам се.

— Не можеш, Шишко. Скоро ще се стъмни. Това е само пукнатина. Просто я прекрачи.

— Не. — Поклати глава на късата си шия и брадичката му се отърка в яката. — Опасно е.

Накрая се върнах и го хванах за ръката, за да го убедя да продължи. За малко да се подхлъзна и да падна, когато неловкият му скок ме свари неподготвен. Докато се мъчех да запазя равновесие, за един шеметен миг си представих как се заклещвам в пукнатината, където не могат да ме достигнат, но без да мога да пропадна надолу. Шишко усети страха ми.

— Видя ли, казах ти, че е опасно. Едва не пропадна и не умря.

— Хайде да слезем до лагера — предложих му.

Както бе обещано, топлата храна ни очакваше. Ридъл и Хест вече бяха приключили с яденето и разговаряха тихо с Лонгуик, който определяше кой кога да застане на пост. Настаних Шишко върху

раницата си до огъня и донесох храната, която ни бе отделил Дефт. Вечерята беше варено солено месо, при това готвено недостатъчно дълго. Ухилих се при мисълта колко бързо бях свикнал с вкусната бъкпска кухня. Нима бях забравил как да преживявам с войнишки дажби? Беше ми се налагало да ям къде по-лоши неща в края на дългия ден — ако изобщо имаше нещо за ядене. Отхапах още малко месо. Споменът би трябвало да направи вкуса му по-добър, но не успя. Погледнах крадешком Шишко — очаквах, че скоро ще се размрънка. Той обаче се вираше уморено в огъня, купата му се крепеше несигурно на коляното му.

— Трябва да хапнеш, Шишко — напомних му и той ме погледна, сякаш сънуваше.

Улових купата, преди да се е разляла, и му я подадох. Той яде, но бавно и уморено, без да показва обичайния си ентузиазъм към храната. Често спираше, за да кашля. Това ме обезпокои. Довърших набързо вечерята си, станах и оставих Шишко да гледа затихващите пламъци на малкия огън и да дъвче методично.

Сенч и Предан бяха при другия огън заедно с Осезаващата котерия. Разговаряха, дори се чуваше смях и за момент завидях на приятелството им. Мина малко време, преди да открива, че Шутът не е с тях. Сигурно вече се беше прибрал в шатрата си. Тогава забелязах и другото отсъствие. Пиотре и нарческата също ги нямаше. Погледнах към шатрата им. Беше тъмна. Нима вече спяха? Е, може би това бе най-добрата идея. Несъмнено Пиотре щеше да ни събуди рано, за да продължим.

Мисля, че Сенч забеляза как стоя на границата на светлината от огъня. Стана, уж да се облекчи. Последвах го безшумно и застанах до него в тъмното.

— Загрижен съм за Шишко — казах му тихо. — Изглежда странно разсеян. Настроението му непрекъснато се мени, от раздражение в страх, а после изведнъж се въодушевява.

Сенч кимна бавно.

— Има нещо в този остров... Не мога да определя какво, но го има. Усещам по-силен страх и тревога, отколкото би трябвало, а в следващия миг чувствата изчезват. Сякаш островът ми говори чрез Умението. И щом е в състояние да достигне до такъв слаб Умел като мен, как ли го чува Шишко?

Долових горчивината, с която говореше за несъвършенствата на магията си.

— С всеки ден ставаш все по-добър — уверих го. — Но мисля, че може би си прав. И аз през целия ден усещам необяснима тревога. Впрочем, понякога това е типично за мен. Но това ми се струва по-безформено от обичайното. Възможно ли е да е свързано с уловените в камъка спомени?

Той въздъхна примирено.

— Откъде мога да знам? Единственото, което можем да направим за Шишко, е да се погрижим да се наяде и наспи добре.

— И неговото Умение става по-силно.

— Забелязах. Кара собствените ми незначителни способности да изглеждат още по-нищожни.

— Дай си време, Сенч. Малко търпение, с времето всичко ще се получи. Справяш се много добре за човек, започнал толкова късно и обучавал се толкова малко.

— Време. Времето е единственото, с което разполагаме, когато всичко е казано и свършено, а ето, че все не ни достига. Ти можеш да си спокоен. През целия си живот си владеел толкова магията, колкото си искал, че дори повече. А аз трябва да откъсвам съвсем малко парченце от нея в края на дните си. Къде е справедливостта на съдбата, щом един слабоумен има в изобилие онова, което желая така отчаяно, а изобщо не го цени? — Обърна се към мен. — Защо винаги си имал толкова много Умение, че то направо извира от теб, а никога не си искал с цялото си сърце да го овладееш, а аз копнея за това през целия си живот?

Започваше да ме плаши.

— Сенч. Мисля, че това място дебне умовете ни и намира страховете и отчаянията ни. Вдигни стените си срещу него и се доверявай единствено на логиката си.

— Хм. Никога не съм бил жертва на емоциите си. Но този път и за двама ни ще е по-добре да почиваме, отколкото да говорим. Грижи се за Шишко. Аз ще наглеждам принца. Той също изглежда в мрачно настроение. — Разтърка облечените си в ръкавици ръце. — Стар съм, Фиц. Стар. И уморен. И премръзнал. Ще се радвам, когато всичко това приключи и отново сме у дома.

— И аз — съгласих се с цялото си сърце. — Но има още нещо, което искам да споделя с теб. Не е ли странно? Преди си мислех, че общуването ни чрез Умението е тайно. И въпреки това трябва да те намеря, за да си шепнем. Не мисля, че Шишко е готов да приеме от мен молба за услуга. Все още ми е сърдит и ме обвинява. Може би ще е по-добре да го направиш ти или принцът.

— Какво имаш предвид? — нетърпеливо попита Сенч. Пристъпи от крак на крак — студът сигурно вече го пронизваше до старите му кокали.

— Копривка е в Бъкип. Мисля, че птицата е стигнала до кралицата и тя е пратила някой при Бърич. Копривка живее в замъка за по-сигурно. И знае, че заплахата за нея е свързана с мисията ни да отсечем главата на дракона.

Не можех да му кажа, че знае, че аз съм баща ѝ. Искях да съм наясно какво ѝ е казал Бърич, преди да се разкрие тази тайна.

Сенч схвана моментално.

— И Шишко разговаря с Копривка насън. Можем да общуваме с Бъкип и кралицата.

— Почти. Мисля, че трябва да сме много внимателни. Шишко все още не е доволен от мен и може да направи някой номер, ако знае, че по този начин ще ме разстрои. А Копривка също ми е ядосана. Не мога да се свържа направо с нея и не знам колко внимание ще обърне на съобщенията ми чрез Шишко.

Той изсумтя намусено.

— Късно се съгласяваш с плановете ми за нея. Фиц, не ми се иска да те коря. Но ако ни беше позволил да я доведем веднага щом научихме какъв потенциал има, изобщо нямаше да се намира в опасност. И караниците помежду ви нямаше да ни пречат така. Принцът или аз можехме да се свържем с нея, ако беше подготвена да използва магията си. През цялото време щяхме да поддържаме връзка със замъка Бъкип.

Беше детинско от моя страна, но не се сдържах.

— Най-вероятно щеше да я вземеш с нас, за да дава повече сила на принца.

Той въздъхна, сякаш си имаше работа с упорит ученик, който отказва да се съгласи с очевидното. Може би бе точно така.

— Както искаш, Фиц. Само те моля да не се втурнеш в това като подгонен от пчели бик. Остави я да свикне в Бъкип, докато двамата с принца решим какво трябва да знае и как най-добре да се свържем с нея чрез Шишко. Може да се наложи да подготвим и него.

Заля ме облекчение. Бях се уплашил, че бикът всъщност ще е Сенч.

— Ще направя както казваш. Ще вървя бавно.

— Добро момче — разсеяно отвърна Сенч. Знаех, че вече е започнал да обмисля как да използва новопоявилите се на дъската пионки.

С това се разделихме.

ГЛАВА 15

ЛЮБЕЗЕН

Хокин бил Белият ясновидец, а Щуроочка — негов Изменящ в годините, когато Граничните земи били под управлението на Сардус Чиф. Гладът там властвал по-дълго и от Сардус Чиф и някои казват, че това било наказание заради майка му Сардух Прекс, която изгорила всяка свещена горичка, гонена от огромна скръб и гняв към бога на листата, след като съпругът ѝ Слевъм умрял от шарка. Оттогава дъждовете съвсем престанали, защото нямало свещени листа, които да умиват. Защото дъждовете ваят само по божия повеля, а не заради жаждата на човеците и децата им.

Хокин вярвал, че негов дълг като Бял ясновидец било да върне плодородието в Граничните земи и че за да стане това, трябвало да има вода. Затова накарал своя Изменящ да изучава водата и как можело да се докара тя в страната — от дълбоки кладенци, по канали или чрез молитви и жертвоприношения за дъжд. Често я питал какво трябвало да промени, за да напои земята на сънародниците си, но тя така и не му дала удовлетворителен отговор.

Щуроочка не я било грижа за водата. Тя се родила през сухите години, живяла през сухите години и познавала единствено тях. Повече се интересувала от типични, малките кръгли плодове с мека сърцевина и много семена, които растат близо до земята под сянката на бодливите храсти в деретата под хълмовете. Когато трябвало да изпълнява задачи, тя често се измъквала и се завирала в храстите. Връщала се цялата в бодли и с пурпурни от плодовете устни. Това ядосвало Хокин Белия и той често я биел заради немарливостта ѝ към задълженията ѝ.

И после зад къщата, където преди имало само прахоляк, започнали да растат къпини. Оплетените им клони закрили пръстта от слънцето и под тях се появили филизите на плодовете тупи. След като плодовете окапали, пораснала сива трева, под храстите заживели зайци и започнали да я пасат. Тогава Щуроочка започнала да ги лови и да ги готви за Белия ясновидец.

Книжник Катерен, „За Белия ясновидец Хокин“

Въпреки предложението на Сенч не си легнах веднага. Върнах се при огъня. Шишко все още се взираше във въглените и трепереше от студ. Прибрах го и го сложих да си легне в палатката, която делеяхме с Ридъл и Хест. Теснотията имаше поне едно преимущество — щяхме да се топлим един друг. Той се настани, въздъхна тежко и се разкашля, после въздъхна отново и потъна в сън. Запитах се дали тази вечер ще разговаря с Копривка. Може би на сутринта щях да намеря кураж да го попитам. За момента ми беше достатъчно да знам, че тя е на сигурно място в Бъкип.

Излязох под звездите. Огньовете бяха почти загаснали. Лонгуик щеше да запази няколко въглена в гърне, но нямахме достатъчно дърва, за да ги поддържаме непрекъснато. В шатрата на Предан светеше приглушено; сигурно бяха запалили фенер. Шатрата на Шута също беше осветена и блестеше като скъпоценност в нощта. Тихо закрачих в снега към нея.

Спрях отвън, когато чух тихи гласове. Не можех да различа думите, но познах кой говори. Пъргав каза нещо и Шутът отговори шеговито. Момчето се засмя. Звучите бяха спокойни и дружелюбни. Почувствах се странно ненужен и едва не се върнах в палатката си. Укорих се за проявата на ревност. Значи Шутът се бе сприятелил с момчето. Най-вероятно това бе най-доброто, което можеше да се случи на Пъргав. Не можех да почукам, затова прочистих шумно гърлото си и се наведох да вдигна покривалото. Ивица светлина плъзна по снега.

— Мога ли да вляза?

Последва съвсем кратка пауза.

— Щом искаш. Гледай да не вкарваш целия сняг и лед вътре.

Познаваше ме отлично. Изтръсках мокрия сняг от гамашите и обувките си, след което влязох приведен и оставих покривалото да падне зад мен.

Шутът винаги е имал уникалния талант да създава свой собствен малък свят, в който да се оттегли. Шатрата не бе изключение. При предишното ми посещение тя бе очарователна, но празна. Сега той бе тук и я изпълваше с присъствието си. Малкият метален мангал в центъра гореше, без да изпуска почти никакъв дим. Във въздуха се носеше ароматът на някакво пикантно ястие. Пъргав седеше с кръстосани крака на украсена с пискюли възглавничка, а Шутът се беше навел над постелката си. В скута на Пъргав лежаха две стрели, едната сива, другата ярко оцветена, несъмнено дело на Шута.

— Трябвам ли ви, господине? — побърза да попита момчето. Усетих нежеланието му да напуска това място.

Поклатих глава.

— Дори нямах представа, че си тук.

Шутът се изправи и видях какво бе накарало Пъргав да се засмее. От ръката му висеше мъничка марионетка на пет тънки черни конца, вързани за пръстите му. Усмихнах се. Беше изработил мъничък шут в черно и бяло. Бледото лице бе неговото, както изглеждаше като момче. Около него се виеше бяла коса. Шутът помръдна дълъг пръст и куклата кимна към мен.

— Е, какво те води тук, Том Беджърлок? — попитаха ме Шутът и марионетката. Ново движение на пръста и малкият шут наклони въпросително глава.

— Дружбата — отвърнах след кратък размисъл. Седнах от другата страна на мангала срещу Пъргав. Момчето ме погледна негодуващо и извърна очи.

Лицето на Шута остана неутрално.

— Разбирам. Добре дошъл.

Но в гласа му нямаше топлина. Бях се натрапил. Последва неловко мълчание и разбрах каква грешка бях направил. Момчето не знаеше нищо за връзката ми с Шута. Не можех да говоря свободно. Всъщност изобщо не можех да измисля какво да кажа. Момчето се вираше мрачно в огъня и явно искаше да се махна. Шутът започна да сваля един по един конците на марионетката от пръстите си.

— Никога не съм виждал подобна шатра. От Джамайлия ли е? — Дори за самия мен въпросът ми прозвуча като учтив и празен коментар.

— Всъщност от Дъждовитите равнини. Подозирам, че тъканта е дело на Праотците, но аз избрах шарките.

— На Праотците ли? — Пъргав веднага се надигна като момче, което предвкузва интересна история. На лицето на Шута заигра лека усмивка. Вероятно бе видял, че е събудил и моя интерес.

— Така казват местните. Онези, които живеят далеч нагоре по течението на Дъждовитата река. Казват, че някога там имало големи градове и че в тях живеели Праотците. По-трудно е да се каже какво или кои са били самите Праотци. Но на някои места има каменни градове, потънали в тинята на блатата. Понякога човек може да стигне до тях и да открие в запазилите се сухи и непокътнати стаи съкровища от други времена и народи. Някои от предметите са магически и дори местните жители не могат да разберат напълно предназначението и способностите им. Други са същите като нашите, но с различно качество.

— Като тази стрела ли? — Пъргав вдигна сивата. — Каза, че е от Дъждовитите равнини. Никога не съм виждал подобно дърво.

Шутът ме стрелна с поглед.

— Това е магьосническо дърво, много рядък вид. По-рядко е дори от тъканта на шатрата, която е по-фина и по-здрава и от коприната. Мога да я смачкам цялата на топка, която да скрия в юмука си, а в разпънато състояние е толкова добре изтъкана, че задържа топлината и не пропуска вятър.

Пъргав прокара в почуда пръст по стената.

— Тук е много хубаво. И по-топло, отколкото си мислех, че е възможно за една палатка. И драконите по стените ми харесват.

— На мен също — рече Шутът. — Полегна отново на постелката си и се загледа в мангала. Малките пламъчета се отразяваха в очите му. Облегнах се назад и го заразглеждах. По лицето му имаше повече равнини и ъгли, отколкото когато бяхме деца. Косата му сякаш бе станала по-гъста с придобиването на цвят. Вече не се разпиляваше безразборно около лицето му, когато оставаше неприбрана, както сега. А се спускаше към раменете му, лъскава като конска грива, но много по-фина. — Точно заради драконите съм тук.

Отново ме стрелна с поглед. Скръстих ръце на гърдите си и се облегнах още по-назад в сенките.

— В Дъждовитите равнини има дракони — продължи да говори той на Пъргав. — Но само един от тях е здрав и силен. Казва се Тинтаглия.

Момчето се примъкна по-близо до него.

— Значи бинградските търговци са говорили истината? Имат си дракон?

Шутът наклони глава настрани, сякаш обмисляше отговора си. Отново на лицето му заигра призрачна усмивка. После поклати глава.

— Не бих се изразил по този начин. По-скоро бих казал, че в Дъждовитите равнини има дракон, а Бинград попада в територията, която тя смята за своя. Великолепно създание е, синя като добра стомана и сребриста като блестящ пръстен.

— Виждал ли си я с очите си?

— Да. — Шутът се усмихна на ококореното момче. — И разговарях с нея.

Пъргав пое дъх. Напълно бе забравил за тромавото ми присъствие. Но все пак се зачудих към кого точно са насочени думите на Шута.

— Тази шатра е един от подаръците, които получих от тамошните жители по нейно настояване.

— Защо е искала от тях да ти дават подаръци?

— Защото знаеше, че ще ѝ служи вярно и предано. Защото се познаваме от други времена и в други форми.

— Какво искаш да кажеш? — Момчето подозираше, че го подиграва. Боях се, че не е така.

— Аз не съм първият от моя вид, който е имал вземане-даване с дракони. А тя пази всички спомени на своя вид. Те се носят през ума ѝ като ярки мъниста, спускащи се по конца на броеница. Отиват назад към времето, когато е била змия, към яйцето, от което се е излюпила змията, към дракона, който е снесъл това яйце, към змията...

— Стига! — разсмя се момчето. Езикът на Шута жонглираше с думите като с бухалки.

— Чак до времето, когато е познавала друг като мен. И може би, ако имах паметта на дракон, щях да мога да ѝ кажа: „А, да, спомням си много добре как беше. Колко се радвам да се видим отново“. Но аз

нямам паметта на дракон. И затова трябваше да приема думата ѝ, че съм най-верният другар, когото може да срещне.

Изговаряше думите с изкусната интонация на разказвач на легенди. Момчето бе като омагьосано.

— И за какво трябва да ѝ служиш?

— А! — Шутът отметна коси от лицето си, протегна се и ненадейно посочи с дългия си показалец право към мен. — Той знае. Защото обеща да ми помогне. Нали, Том Беджърлок?

Трескаво разрових спомените си. Обещавал ли бях да му помогна? Или само казах, че ще реша, когато моментът настъпи? Усмихнах се и отговорих с духовитост, каквато не чувствах.

— Когато настъпи моментът, ще изпълня ролята си.

Знаех, че е забелязал дистанцирането ми от думите му, но той се усмихна, сякаш се съгласяваше.

— Както и всички ние. Дори и младият Пъргав, синът на Бърич и Моли.

— Защо ме нарече така? — моментално се жегна момчето. — Баща ми не означава нищо за мен. Нищо!

— Каквото и да означава или не, ти си оставаш негов син. Може и да се отричаш, но не можеш да накараш него да се отрече от теб. Някои връзки не могат да се прекъснат от дума. Някои връзки просто си съществуват. Именно те свързват света и времето в едно цяло.

— Нищо не ме свързва с него — намусено рече момчето.

Настъпи тишина. Пъргав усети, че е скъсал нишката на историята и че Шутът няма намерение да я връзва. Накрая не издържа и отново попита:

— Защо драконът иска да си тук?

— О, та ти знаеш защо! — рече Шутът и седна. — Чу какво се каза на брега и знаеш колко бързо се разнасят клюките в малка група като тази. Дошли сте тук, за да убиете дракона. А аз — за да се погрижа да не го сторите.

— Освен ако не е честна битка. Освен ако драконът не ни нападне пръв.

— Не — поклати глава Шутът. — Аз съм тук просто за да се погрижа драконът да оцелее.

Пъргав погледна към мен, после отново се обърна към Шута.

— Значи си наш враг? — допита колебливо. — И си тук да се биеш с нас, ако се опитаме да убием дракона? Но ти си сам! Как можеш да ни предизвикаш?

— Не предизвиквам никого. Никой не ми е враг, макар че някои могат да ме помислят за такъв. Пъргав, всичко е толкова просто, колкото го казвам. Тук съм, за да се погрижа никой да не убие дракона под леда.

Момчето се размърда неспокойно. Почти прочетох мисълта му и когато заговори, толкова приличаше на Бърич, че едва не ми разкъса сърцето.

— Заклел съм се да служа на моя принц. — Гласът му бе развълнуван. — Ако се опълчите срещу него, господине, аз съм длъжен да се опълча срещу вас.

Шутът нито за миг не откъсна поглед от лицето на Пъргав.

— Сигурен съм, че ще го направиш, щом смяташ, че така е правилно. И ако нещата се развиват по същия начин, е, скоро ще станем противници. Уверен съм, че ще уважиш моя дълг точно така, както аз уважавам твоя. Но засега всички пътуваме заедно в една и съща посока, така че не виждам защо да не споделим онова, за което дойде Том Беджърлок. Дружбата.

Погледът на Пъргав отново премина от единия към другия.

— Значи двамата сте приятели?

— От много години — казах почти в мига, когато Шутът рече:

— Бих казал, много повече от приятели.

И в същия миг Любезен Бресинга вдигна покривалото на шатрата, пхна глава вътре и заяви гневно:

— Точно от това се опасявах!

Пъргав го погледна със зинала от изненада уста. Шутът въздъхна раздражено.

— Опасенията ти са безпочвени — казах тихо, а Пъргав, който бе разбрал напълно погрешно думите на Пъргав, отвърна:

— Никога не бих изменил на своя принц, без значение кой ме изкушава!

Мисля, че тези думи напълно объркаха Любезен. Без да е сигурен какво точно става, той заповяда презрително:

— Пъргав, излизай веднага и си лягай в собствената си постелка. — После се обърна към Шута. — И не си мисли, че това е краят. Ще

съобща за опасенията си на принца.

Преди Шутът или аз да успеем да отговорим, чухме вика на Ридъл.

— Стой! Кой е там?

Изблъсках Пъргав настрани и се хвърлих навън. Едва не съборих Любезен на излизане — не че щях да съжалявам, ако се беше случило. Усетих, че ме следва, и знаех, че Пъргав и Шутът също ще излязат. Когато стигнах поста на Ридъл, по-голямата част от отряда бе изскочила навън, за да види каква е причината за внезапната суматоха.

— Кой е там? — отново изкрещя Ридъл. Несигурността го правеше още по-гневен и предизвикателен.

— Къде? — попитах, когато стигнах до него. Той посочи с пръст.

— Там — рече тихо и тогава видях сянката на човек.

Или самия човек? Неравната повърхност на наветия върху ледника сняг и слабата светлина на огъня си съперничеха с тъмносивото небе, така че бе трудно да различиш фигура и сянката ѝ. Снежните планини над нас хвърляха върху снега втора, по-плътна сянка. Присвих очи. Някой стоеше на границата на светлината от огъня. Виждах само силуета му, но бях сигурен, че е човекът, когото бях зърнал привечер.

— Черният мъж! — изпъшка Пиотре зад мен.

В гласа му се долавяше ужас; мърморенето на хората на хетгурда също бе неспокойно. Шутът неочаквано се озова до мен и дългите му пръсти се впиха в ръката ми. Прошепна думите толкова тихо, че едва ли друг, освен мен ги чу.

— Кой е той?

— Покажи се! — заповяда Ридъл и пристъпи в мрака с меч в ръка.

Лонгуик пъкна факел в тлеещите въглени на огъня. Когато факелът се разгоря и командирът го вдигна, мъжа просто го нямаше. Беше изчезнал, също както сянката изчезва при приближаването на светлина.

И ако появата му разбуди лагера, изчезването му го хвърли в хаос. Всички заговориха едновременно. Ридъл и останалите гвардейци изтичаха да проверят мястото, където се бе намирал непознатият. Сеч им викаше да не газят снега. Но когато двамата със стария убиец стигнахме там, те вече бяха изпогазили всичко. Лонгуик вдигна високо

факела, но не видяхме приближаващи или отдалечаващи се следи. Мястото бе в границите на лагера, както ги бе очертал Пиотре. Навсякъде се виждаха отпечатъците от собствените ни крака.

Един от островитяните се молеше на висок глас на Ел. Никога не съм чувал нещо по-изнервящо от това кален воин да се моли на бог, известен с безмилостното си сърце. Беше груба молитва, в която се обещаваха дарове и жертвоприношения, само и само Ел да насочи вниманието си някъде другаде. Уеб беше потресен от нея, а лицето на Пиотре изглеждаше бледо дори на светлината на факела. Нарческата беше като изваяна от кост, толкова неподвижни бяха чертите ѝ.

— Може да е било просто игра на светлина и сенки — предположи Кокъл, но никой не прие думите му сериозно. Воините на хетгурда не изказаха предположения, но разговаряха тихо и бързо помежду си. Изглеждаха разтревожени. Пиотре също не каза нищо.

— Каквото или който и да е, вече го няма — заяви най-сетне Сенч. — Да поспим, колкото ни остава. Лонгуик, засили стражата. И разпалете огньовете.

Хората на хетгурда явно не се доверяваха на нашите стражи и също оставиха един от своите на пост. Освен това разстлаха една кожа на видра в края на лагера и положиха върху нея дарове. Видях Пиотре да отвежда нарческата в шатрата им, но не ми се вярваше да мигне през остатъка от нощта. Запитах се защо изглеждаше толкова уплашен и ми се прииска да знаех повече за този Черен мъж и свързаните с него легенди.

Мислех си, че Сенч ще иска да говори с мен, но той само ме изгледа обвинително. Отначало реших, че е недоволен, че не съм се постарал повече за задържането на посетителя; после осъзнах, че е заради все още стоящия до мен Шут. Понечих да се отдръпна от него, но раздражено спрях. Аз си решавах къде да стоя, не Сенч. Изгледах го твърдо. Въпреки това той леко поклати глава, преди да се обърне и да тръгне заедно с Предан към шатрата.

Пъргав заговори до мен и си дадох сметка за страховете му.

— Сега какво да правя?

В гласа му се долавяше тревога и ужас. Опитах се да реша какво би ми вдъхнало кураж на неговата възраст и накрая прибягнах към изпитаната мъдрост на Бърич. Натовари го с работа.

— Отиди при принца и стой до него. Мисля, че е най-добре да прекараш нощта в шатрата му, острият ти слух и Осезанието ще те предупредят, ако някой се промъкне към вас. Напомни му това и му кажи, че аз съм предложил да си негов страж през нощта. А сега бягай, вземи си одеялата и отиди при тях, преди да са си легнали.

Той зяпна за миг. После ме погледна, изпълнен с благодарност. Очите му срещнаха моите и не видях в тях никаква неприязън или враждебност.

— Знаете, че съм верен на моя принц — рече той.

— Знам — потвърдих.

Запитах се дали и лицето на Бърич е грейнало по същия начин, когато Рицарин го е обявил за свой човек. Изведнъж ми се стори, че съм успял да спечеля сина му твърде лесно. Ако Пъргав имаше половината от верността и куража на Бърич, принцът се бе сдобил с истинска скъпоценност. Пъргав затича да си вземе одеялата, а аз чух зад себе си стъпки и се обърнах. Уеб приближаваше към мен, на две крачки зад него вървеше Любезен. Уеб сякаш прочете мислите ми и каза:

— От момчето ще стане добър мъж.

— Стига да може да израсне като мъж, без да му пречат или да събуждат у него протиеестествени апетити — обади се Любезен и пристъпи в кръга светлина.

Никога не бях виждал по-готов да се бие човек. Котаракът му бе като снежен призрак в краката му. Не исках да се стига дотам. Не исках изявления, не исках сбивания. Но не виждах как могат да се избегнат. Шутът заговори преди мен.

— Продължаваш да упорстваш в заблужденията си — каза съвсем спокойно. — И щом трябва да ти се повтаря пак, ще го направя. Не представлявам заплаха за това момче. Случилото се между теб и мен в дома на майка ти беше заблуда, която да даде приемливо обяснение за неочакваното ми заминаване. Не си глупак. Видя, че двамата с Том Беджърлок служехме на принца по начини, които никой не ти е обяснил напълно. Нито на никого. Така че зарежи тази надежда. Повече от това няма да получиш, и ще го кажа направо. Не изпитвам физическо влечение към момчето, нито желая плътта му. Същото се отнася и за отношението ми към теб.

Казаното би трябвало да успокои Любезен, ако това бе истинската му грижа. Но, естествено, не беше. Личеше си от начина, по който котаракът му сви уши.

— А онази, която бе сгодена за мен? — тихо заговори Любезен. — Сидел? Ще кажеш ли, че не си изпитвал физическо привличане към нея и не си желяел плътта ѝ, когато съсипа доверието помежду ни?

Мълчанието и студът, които се спуснаха върху нас, не бяха изцяло по вина на ледника. Рядко ми се е случвало да виждам Шутът да преценява думите си толкова внимателно. Забелязах, че Кокъл е наблизо и слуша. Другите, които се канеха да си легнат, също спряха да видят какво става. Запитах се какво ли ще си помисли менестрелът от вече чутото, да не говорим за онова, което тепърва щеше да се каже.

— Сидел беше мило дете, когато я видях за последен път — спокойно отговори Шутът. — И точно като дете, тя лесно се поддаваше на фантазиите и увлеченията си. Възползвах се от интереса ѝ към мен. Признавам. И вече ти казах защо. Но не съм съсипвал доверието помежду ви. Само вие двамата можете да направите това, и то наистина е ваше дело. Вече е минало известно време и може би, ако сега погледнеш назад, ще видиш, че доверието ѝ към теб е било именно такава — доверие на дете, а не любов на млада жена. Обзалагам се, че е познавала и други младежи, освен теб; не те е избрала наистина, Любезен. Теб просто те имаше и родителите ѝ те одобряваха. А когато се появих аз и тя видя, че може да има избор...

— Не се опитвай да стоварваш всичко върху мен! — Гласът на Любезен бе ниско ръмжене. Котаракът му го повтори като съскане. — Ти я прелъсти и я открадна от мен. А после я захвърли и я остави в позор.

— Аз... — Ясно усещах колко потресен е Шутът. Сякаш не можеше да намери думи. Но когато заговори, гласът му отново бе твърд и овладян. — Грещиш. Видя всичко, което се случи между Сидел и мен. Естествено, точно това бе намерението ми! Не сме оставали насаме и определено не съм я прелъстявал. Вярно, оставих я, но не съм я опозорявал.

Любезен тръсна яростно глава. Колкото по-спокойно говореше Шутът, толкова повече се разпалваше младежът.

— Не! Не, ти съсипа всичко помежду ни с гнусната си похот! А сега ще кажеш, че е било някаква игра или номер. Ти разби мечтите на

майка ми за нас и така посрами баща й, че сега тя не може да стои с него в една стая. И всичко това е било на шега? Не. Отказвам да повярвам.

Призля ми. Бях част от тази измама. Гостувахме в дома на Любезен Бресинга и уж се забавлявахме с лов, докато всъщност търсехме принц Предан и Петнистите, които го бяха отвлекли. Когато се наложи внезапно да тръгнем по следите им, лорд Златен бе намерил повод за лейди Бресинга да приеме с готовност заминаването ни. Беше започнал да ухажва най-просташки годеницата на Любезен лейди Сидел и завъртя главата й с богатства, чар и ласкателства. Когато Любезен се опита да се намеси, Златен пиянски му обясни, че младежът също е добре дошъл в леглото му. Направихме го заради принца, за да можем по-бързо да го последваме и да се махнем, без да повдигаме въпроси около внезапното ни заминаване. Но сега ми се гадеше от разрухата, която бяхме оставили след себе си. Изведнъж се уплаших до какво може да доведе това.

Принце, боя се, че трябва да се намесиш между Любезен и Шута. Скараха се и мисля, че Любезен ще прибегне до юмруци.

— Съжалявам — рече Шутът и го каза с толкова чувство, че не можеше да има съмнения в искреността му. Замълча за момент. — Любезен, никога не е късно. Ако истински обичаш Сидел, иди при нея, когато се върнеш в Шестте херцогства, и й го кажи. Дай й време да стане жена и да види дали споделя чувствата ти. Ако ги споделя, радвайте се един на друг. Ако ли не, тогава знай, че връзката ви не би продължила дълго, независимо дали съм се намесил, или не.

Любезен не искаше да чуе това. От алено лицето му стана бледо.

— Настоявам за удовлетворение! — внезапно изкрещя той и се хвърли към Шута.

Само с миг Уеб закъснях да го хване за рамото. Само с миг закъснях да го спра. Любезен скочи върху Шута като котка върху мишка и двамата се затъркаляха по снега. Младежът съскаше като котка. Мисля, че Уеб направи нещо и попречи на котарака също да се хвърли в кълбото. Пристъпих да се намеся, но почувствах принца в ума си, докато вървеше полуоблечен към нас.

Остави ги да се оправят, Фиц. По-добре да го уредят помежду си, отколкото да се намесваш и всеки да заеме една или друга страна. Това зрее отдавна у Любезен и думите няма да са достатъчни.

Но Шутът не се бие. Никога не съм го виждал да се бие!

Е. — Това беше от Сенч и в мисълта му се долавяше мрачно задоволство. — *Сега ще му се наложи.*

Мисля, че очаквах Любезен бързо да излезе победител. Но познавах Шута по-добре от тях. Може и да изглеждаше слаб, но дори когато бях в най-добрата си форма, винаги успяваше да ми се опъне. Веднъж, когато бях ранен, ме бе носил през снега до дома си. Акробатските му номера пък изискваха както ловкост, така и сила. Затова знаех, че може да победи Любезен, стига да реши. Страхувах се, че ще реши да не го прави. И страхът ми бе основателен. Любезен успя да възседне Шута. Трепнах от глухия звук на юмруците му, когато го заблъска по гърдите, раменете и устата.

Спри ги! — замолих се на принца. — *Заповядай им да спрат!*

Нека приключат веднъж завинаги — предложи Сенч. Изгледах го свирепо — смятах, че има и други причини да види Шута победен пред насъбралите се мъже.

Тогава аз ще ги спра!

Но още докато пристъпвах напред, ситуацията вече се бе променила. Шутът успя да се извърти настрани и хвана със сгънатото си коляно крака на Любезен. С още едно неуловимо движение заклещи и другия. В следващия миг вече го беше възседнал. Бях потресен, макар и да очаквах да видя как Шутът си отмъщава.

Не го направи. Улови мятащите се ръце на Любезен и ги задържа без никакво усилие. От ноздрите му течеше тъмночервена кръв и капеше върху младежа. Той се помъчи да се освободи, но хватката на Шута се стегна и видях как с неохота изви ръката на противника си, докато Любезен не изпъшка от болка. Котаракът му съскаше свирепо. На пръв поглед Уеб го докосваше съвсем леко, но животното се дърпаше, сякаш бе вързано за верига.

Шутът притисна съпротивляващия се младеж в снега. Усетих яростта на Любезен, че смуглият човек сякаш го направи, без изобщо да се напряга. Обидиш ли някого на тема мъжественост, едва ли очакваш да бъдеш лесно победен от него.

— Свърши се. — Шутът говореше твърдо, не само на Любезен, но и на всички. — Край. Повече няма да обсъждам това с теб.

Изведнъж Любезен омекна. Шутът го задържа още малко, после се надигна от проснатото тяло, направи несигурна стъпка и се изправи.

Тъкмо понечи да се отдалечи, когато Любезен скочи и отново се хвърли към него. Скочих в същия миг, когато Шутът ловко отскочи настрана. Двамата с Любезен изведнъж се озовахме гърди в гърди; младежът зяпна учудено нагоре, аз гледах надолу към него. Той отстъпи крачка назад, после се завъртя и изсъска на Шута:

— Казваш, че не ти е любовник, а ето че е готов да се бие вместо теб.

Подобно на кораб с издути платна, Шутът се плъзна в снежната нощ и застана опасно близо до момчето.

— Не ми е любовник — каза спокойно. — Той е много по-скъп за мен. Аз съм Белият ясновидец, а той е моят Изменящ. И сме дошли, за да променим хода на времето. Тук съм, за да се погрижа Айсфир да остане жив.

Пиотре се бе приближил незабелязано до кръга. Видях го как се разтресе в сумрака, сякаш го бе улучила стрела. Хората на хетгурда, събрали се да се позабавляват със сбиването, изведнъж зашепнаха помежду си. Нямах време да ги гледам. Любезен бе като готова за скок котка с мятаща се опашка. Цялото му внимание беше насочено към Шута.

— Не ми пука как го наричаш — изръмжа той. — Знам какво сте!

Направо изплю последните думи и отново се хвърли напред. Но този път Шутът посрещна атаката му. Любезен замята свиреп юмруци, но Шутът се измъкна и пристъпи напред да го хване за тялото. Не го блъсна, а го дръпна напред, засилвайки собствената му инерция. Момчето падна по лице върху станалия на кристали сняг. Шутът се метна след него. Отново го прикова, задържа го с душеща хватка и изви едната му ръка зад гърба му. Любезен ругаеше диво и бе на път да се разплаче. Шутът дрезгаво го предупреди:

— Можем да повтаряме това колкото пъти решиш. Продължаваш ли да се съпротивляваш, ще ти изкълча рамото. Повярвай ми, сериозен съм. Кажи, когато се успокоиш и си готов да се откажеш.

Уплаших се, че момчето ще се окаже достатъчно глупаво, за да пострада. Шутът продължаваше да го държи. На два пъти Любезен се опита да се отскубне от хватката му. И на два пъти изпъшка от болка. Накрая, след като се увери в думите на Шута, остана неподвижен. Но изобщо не се бе успокоил. Дишаше тежко. После изруга и извица:

— Ти си виновен за всичко! Не можеш да го отречеш! Ти съсипа всичко. Всичко! И сега майка ми е мъртва, и нищо не ми остана. Нищо. Сидел е посрамена и не мога да отида при нея и да ѝ предложа брак, защото нямам нищо, а баща ѝ обвинява семейството ми за падението на дъщеря си. Няма да ми позволи да я видя. Ако не беше дошъл, нищо такова нямаше да се случи. Животът ми нямаше да е съсипан.

— А принцът щеше да е мъртъв. Или по-лошо.

Без сам да го осъзнавам, се бях приближил до противниците. Запитах се дали някой от останалите е чул тихите думи на Шута.

Любезен изстена отчаяно и зарови лице в снега. Остана да лежи неподвижно. Шутът не го накара да се признае за победен. Просто го пусна и стана. Трепнах при мисълта за болката, която несъмнено усещаше.

— Не аз съм виновен — задъхано рече Шутът. — Не съм убил майка ти. Нито съм я посрамил. Петнистите го направиха. Обвинявай тях. Не мен. И не хвърляй вината върху младо момиче, което не е направило нищо по-ужасно от това да пофлиртува с непознат. Прости ѝ... прости и на себе си. Попаднахте в капан и бяхте използвани. И двамата.

Думите на Шута проникнаха в душата на Любезен и болката му се изля в нощта. Усетих я с Умение и Осезание като изблик на някаква гореща зловонна отрова. Когато Шутът му обърна гръб, младежът не скочи след него, а се сви на кълбо в снега, давеше се от мъка. Котаракът му неспокойно изфуча и се втурна към него. Шутът избърса лицето си с ръкав и поклати глава, като видя как изцапа снежнобялата материя с тъмночервената си кръв. Направи няколко крачки настрани и се преви. Опря ръце на коленете си и жадно загълта студения въздух.

Принцът най-сетне заговори:

— Нека това да е краят. Отрядът ни е малък и разцеплението няма да доведе до нищо добро. Любезен, ти отправи предизвикателството и трябва да приемеш, че си получил удовлетворението си. Лорд Златен, ти си тук, защото аз позволявам. Заяви открито, че си против мисията ми. Приемам го, както приемам и присъствието на наблюдателите на хетгурда. Но ако храниш лоши помисли към Любезен заради станалото, търпението ми ще се изчерпи. Ще бъдеш отхвърлен от отряда и ще се оправяш сам.

Усетих последните му думи като заплаха. Отидох при Шута и изчаках да си поеме дъх. Уеб бе приклеknал до Любезен. Младежът продължаваше да лежи, прегърнал котката си като дете, опитващо се да се успокои с любимата си кукла. Уеб тихо му говореше нещо. Хванах Шута за лакътя и го поведох към шатрата му. След като всичко бе свършило, той изглеждаше като зашеметен.

— Стой до принца, момче — казах на Пъргав, докато минавах покрай него. — Засега всичко свърши. После ще поговорим.

Той кимна, взираше се в нас. Шутът се препъна и го хванах по здраво. Зад нас чух Лонгуик да ругае гвардейците, че са напуснали постовете си. Хората един по един започнаха да се връщат в палатките.

Заведох Шута в шатрата му и излязох навън с кърпата му, за да взема сняг. Когато се върнах, той бе сипал масло в мангала и пламъците танцуваха по-енергично и хвърляха играещи цветни сенки по копринените стени. Сложи малък чайник на огъня и седна на постелката си, стиснал ноздри с окървавената си ръка. Кръвта почти бе спряла, но на лицето му започваха да се появяват синини от юмруците на Любезен. Отпусна се предпазливо назад, сякаш цялото му тяло беше натъртено.

— Опитай това. — Седнах до него и допрых студения компрес до бузата му. Той се извърна.

— Моля те, недей! Ледено е, а и без това съм измръзнал — оплака се и добави уморено: — Непрекъснато ми е студено тук.

— Нищо ти няма — казах безжалостно. — Дръж го поне докато носът ти спре да кърви. И ще помогне на лицето ти да не се подуе твърде много. И без това имаш синина на едното око.

— Моля те, Фиц — немощно запротестира той и голите му пръсти хванаха китката ми в мига, в който моите докоснаха бузата му.

Допирът ме заслепи за миг, сякаш бях влязъл в полутъмна конюшня от яркия слънчев ден навън. Трепнах и изпуснах кърпата със сняг. Примигнах, но картината сякаш бе запечатана от вътрешната страна на клепачите ми. Не мога да кажа как разбрах какво съм видял. Може би нещо в този затворен кръг на докосване ми го каза. Поех треперливо дъх и посегнах безразсъдно към лицето му с протегнати пръсти.

— Мога да те изцеля — казах му, изумен и останал без дъх от откритието. Познанието за новата ми сила кипеше в кръвта ми и

пареше като бренди. — Виждам какво не е наред, счупените парчета и как кръвта се натрупва под кожата ти там, където не би трябвало. Шуте, мога да използвам Умението и да те излекувам.

Той отново хвана китката ми, но този път, за да спре ръката ми. Отново бях разтърсен от връзката, когато заредените му с Умение пръсти докоснаха кожата ми. Той бързо премести хватката си върху ръкава ми.

— Не — рече тихо, но на подутото му лице заигра усмивка. — Нищо ли не си научил от „изцелението“, на което те подложихме? Нямам резерви, които да изгарям за бързо лекуване. Ще оставя тялото си да се справи само, по своя начин и със своята скорост.

Пусна ръката ми.

— Но ти благодаря за предложението — добави тихо.

Побиха ме тръпки, също като кон, който се мъчи да прогони накачалите по него мухи. Примигнах към него. Чувствах се така, сякаш току-що съм се събудил. Изкушението обаче изчезваше бавно. Толкова много от Сенч имаше у мен, помислих си с мрачна ирония. Знаех, че мога да направя нещо, и ме сърбяха ръцете да го направя. Да гледам насиненото му лице бе като да виждам накриво окачена картина. Импулсът да я изправа бе инстинктивен. Въздъгнах. Скръстих решително ръце на гърдите си и се отдръпнах.

— Разбираш, нали? — попита ме той.

Кимнах и тогава той ме смая — мислите му бяха насочени към нещо напълно различно.

— Трябва някак да пратим вест на кралицата. Сидел е невинна, така мисля. Заслужава да бъде избавена и се надявам това да стане, след всичките й мъки, за които имам вина. Не смея да предполагам кой от родителите й е Петнистият, работил с Лодвайн. Може би са били и двамата. Сидел е посрамена, защото случайно помогна на плановете ни. А Любезен вече не се приема като подходящ кандидат за нея, защото е застанал на страната на Пророците.

Ама разбира се. Щом Шутът го каза, всичко застана по местата си. Погледнах с различни очи на реакцията на родителите на Сидел спрямо интереса на „лорд Златен“ към дъщеря им. Майка й изглеждаше готова да се възползва от представилата се възможност; баща й бе по-предпазлив. Дали бяха виждали в него средство, с чиято

помощ Петнистите да получат достъп до обществото в Бъкип? Като благодетел, чието богатство може да се използва за каузата?

— Защо Любезен не е разказал на Предан още преди месеци? — Бях вбесен. Принцът бе простил на Любезен, бе го приел отново като другар и приятел, а той не бе споделил тази ключова информация.

Шутът поклати глава.

— Не мисля, че Любезен и сега разбира напълно какво е станало. Може би част от него подозира нещо, но не смее да го види. Той е истинска Стара кръв, а не Петнист. Стореното от тях е толкова чудовищно според неговите разбирания, че не може да си представи, че Сидел е била част от такъв заговор.

Пресегна се, вдигна вързопчето сняг от пода, огледа го съкрушено и предпазливо го допря до подутото си лице.

— Не мога да понасям да ми е студено — каза тихо. С другата си ръка отвори малката дървена кутийка до постелката си и извади прибори една в друга чаша и купа. Измъкна малката кесия под тях и сипа билки в съдовете. — Това е единственият начин, по който мога да сглобя парчетата. Сидел е опозорена в очите на баща си; годежът е развален. Любезен смята, че баща ѝ я е сварил в леглото ми. Това е единственото обяснение, което може да си представи, и затова ме обвинява, че съм съсипал всичко помежду им. Но работата е съвсем друга. Единият или и двамата ѝ родители са Петнисти. Използвали са връзките си с домакинството на Бресинга, за да прехващат съобщенията за Любезен и да пращат свои отговори вместо него. Погрижили са се принцът да бъде тайно настанен в домакинството. Вероятно те са осигурили и котката, която му бе подарена. Планът им е бил Любезен да се ожени за дъщеря им и фамилното богатство да стане достояние на Петнистите. А тя не е оправдала очакванията им с флиртовете си с мен. Така ние сме станали причината за пълния провал на плана на Петнистите. И заради това тя е в немилост. — Шутът въздъхна, легна и премести кърпата на лицето си. — Не е особена утеха, че го разплитаме чак сега.

— Ще се погрижа Кетрикен да научи — обещах му, без да му казвам как смятам да го направя.

— Тази вечер успяхме да разрешим една загадка, но се натъкнахме на друга, още по-голяма. Кой е той? Какво е? — замислено попита Шутът.

— Черния мъж ли имаш предвид?

— Разбира се.

Свих рамене.

— Може би някакъв отшелник, който живее на острова, приема дарове от суеверните посетители и устройва засади на останалите. Това е най-простото обяснение. — Сенч винаги ме бе учил, че най-простото обяснение обикновено е и най-вярното.

Шутът поклати глава и ме изгледа невярващо.

— Не. Не можеш да вярваш в това. Никога не съм усещал от човек да се излъчват такива поличби... не и откакто за пръв път срещнах теб и усетих някаква... значимост. Той е важен, Фиц, страшно важен. Може би най-важният, когото сме срещали. Не усети ли значението му, как висеше като мъгла във въздуха?

Отдръпна снега от лицето си и развълнувано се наведе напред. На върха на носа му висеше една последна алена капка. Посочих я и той я избърса небрежно с изцапания си ръкав.

— Не. Не усетих нищо такова. Всъщност... ох, Еда и Ел! Защо се сещам чак сега? Не го видях, когато постовият извика, а когато ми го показа, ми се стори, че виждам само сянката му. Защото не го долових с Осезанието. Изобщо. Беше пуст като Претопен... Той е Претопен, Шуте. И това означава, че няма начин да се предвиди какво може да направи.

Въпреки уюта на шатрата ме побиха студени тръпки. Бяха минали много години, откакто си бях имал работа с Претопени, но жестоките спомени не бяха избледнели. Една от задачите ми като чирак на Сенч бе да избивам колкото се може повече от тях, по възможно най-експедитивен начин. Смъртта, която сеех сред народа на Шестте херцогства, все още ме преследваше, макар да знаех, че нямаше друга алтернатива. Претопяването премахваше всичко човешко от жертвите си и бе необратимо.

— Претопен? Определено не! — Изумената реакция на Шута ме върна в настоящето. Той поклати глава. — Не, Фиц. Не е Претопен. А почти обратното, ако изобщо е възможно. Усетих у него тежестта на хиляди животи, важността на десетки герои. Той... той измества съдбата. Също като мен.

— Не разбирам — казах с безпокойство. Не понасях, когато Шутът говори по този начин. А той го обожаваше.

Той се надигна с блеснали от въодушевление очи. Вдигна чайника от огъня и наля врялата вода в чашата и купата. Лъхна ме аромат на джинджифил и канела.

— Всеки отделен миг е изпълнен с безброй най-различни избори. Човек дотолкова свиква с това, че дори аз понякога трябва да спра и да си напомня, че правя избор дори тогава, когато ми се струва, че не е така. Всеки поет дъх е избор. Но понякога на човек му се напомня насила, понякога срещаш някой така натоварен с възможности и потенциал, че самото му съществуване те кара рязко да се завърнеш в реалността. За мен ти и досега си такъв. Самата невероятност на съществуването ти ме оставя без дъх. Открил съм сравнително малко разклонения на бъдещето, в които те има. В повечето от тях си умрял като дете. В други... е, не е нужно да ти разказвам за всички начини, по които умираш. Колко пъти си се измъквал по най-невъзможни начини от лапите на смъртта? Повярвай ми, Фиц, в паралелните на нашата реалности в тези моменти ти си намирал края си. А ето че си тук, до мен, напук на всички вероятности. И с твоето съществуване, с всеки дъх, който поемаш, ти променяш цялото време. Ти си като забит в сухо дърво клин. С всеки удар на сърцето си нанасяш удар по „какво би могло да бъде“ и така отваряш бъдещето и представяш стотици, хиляди нови възможности, всяка от които се разклонява в стотици, хиляди посоки.

Спря, за да си поеме дъх. Забеляза киселата ми физиономия и се разсмя.

— Е, независимо дали ти харесва или не, ти си моят Изменящ. И по същия начин усетих и него, Черния мъж! Толкова много възможности кипят около него, че едва го различавам. Той е по-невероятен дори и от теб!

Извади черна кърпичка от ръкава си и избърса всички следи от кръв по лицето и ръцете си. Сгъна я внимателно и я прибра. После се облегна на възглавниците си и впери поглед в полусенките на тавана.

— И нямам представа кой или какво е той. Никога досега не съм го зървал. Какво означава това? Нима идването ни тук е направило възможно влиянието му върху бъдещето?

Взе димящата купа и ми я предложи.

— Взех само една чаша — обясни извинително. — Нали се сещаш, пътувам с малко багаж.

Поех купата и се насладих на топлината ѝ върху дланите ми. Изведнъж се сетих, че в Шестте херцогства е лято. А лятото изглеждаше безсилно тук, на Външните острови, особено когато лагеруваш върху ледник. Шутът взе чашата, огледа се и леко се намръщи.

— Ти взе меда ми, нали? Случайно да е у теб? Придава по-добър вкус на джинджифила и прави чая по-стоплящ.

— Извинявай. Оставих го в палатката... не, не е точно така. Снощи го оставих до огъня, а на сутринта го нямаше. — Млъкнах. Имах чувството, сякаш току-що съм завъртял ключ в ключалка. — Или е бил взет. Шуте, островитяните оставиха дарове за Черния мъж. Той не ги докосна, а сред тях имаше мед. А сутринта твоят липсваше.

— Мислиш, че е взел моя ли? Смяташ, че го е помислил за дар от теб?

Вълнението му ми се струваше прекалено. Отпих глътка от чая. Джинджифилът бе превъзходен. Усетих как топлината се разлива в мен, макар думите му да ме изнервяха.

— По-вероятно някой от нашите го е взел. Как би могъл да се промъкне между палатките ни и да остане невидим?

— Невидим и неусетен — поправи ме той. — Ти каза, че е бил невидим за Осезанието ти. Вероятно същото се отнася и за останалите Осезаваци. Мисля, че той е взел меда. И така свързва съдбата си с нашата. Разбираш ли, Фиц, това ни свързва.

Вдигна чашата си и притвори очи от удоволствие. Когато я остави, беше почти празна. Посегна към една яркожълта наметка, която изглеждаше ефирна като материята на шатрата му, и се загърна с нея, после свали ботушите си и прибра тесните си стъпала под тялото си.

— Свързва и двама ни с него. Мисля, че това може да е изключително важно. Разбираш ли, че това би могло да промени изхода на мисията ни? Особено ако оповестя, че Черният мъж е приел дара ни.

Бързо прехвърлих възможностите. Дали подобно изявление щеше да спечели островитяните на негова страна? И да обърне нарческата и Пиотре срещу него? Къде оставах аз, не само във връзка с тях, но и както ме виждаше Сенч? Отговорите не бяха особено утешителни.

— Това може да създаде по-голямо разцепление в отряда, отколкото съществува сега.

Той вдигна чашата си и допи чая.

— Не. Само ще изложи разцеплението, което вече съществува, на показ. — Погледна ме почти съжалително. — Това е кулминацията на моята работа, Фиц. Не можеш да очакваш, че бих отказал всяко оръжие, което ми предложи съдбата. Ако трябва да умра на този студен и забравен от боговете остров, поне нека умра, като знам, че съм постигнал целта си.

Пресуших купата и я оставих до чашата.

— Няма да слушам тези... глупости — рекох твърдо. — Изобщо не им вярвам.

Но вярвах. И от това стомахът ми се свиваше повече, отколкото от всеки студ или опасност, пред които се бях изправял.

— И си мислиш, че щом отказваш да повярваш в нещо, то няма да се случи ли? Това е глупост, Фиц. Приеми го и нека се възползваме най-добре от времето, което ни остава.

В гласа му имаше такова ужасно спокойствие, че изведнъж ми се прииска да го ударя. Ако смъртта наистина го дебнеше, не трябваше да е толкова ведър и да я приема. Трябваше да се бори, трябваше да бъде *накаран* да се бори.

Поех дълбоко дъх.

— Не. Не вярвам и няма да го приема. — Хрумна ми една мисъл и се опитах да я кажа шеговито, но прозвуча като заплаха. — Не забравяй кой съм аз, Бели ясновидецо. Аз съм Катализатор. Изменящ. И мога да променям нещата. Дори онези, които *ти* смяташ за твърдо установени.

Още не бях довършил, когато изражението му се промени. Искаше ми се да млъкна, но думите сякаш сами излизаха от устата ми. Беше така неподвижен и студен, че сякаш гледах оголения му череп.

— Какво искаш да кажеш? — прошепна той ужасено.

Извърнах поглед.

— Само онова, което ти ми говориш през по-голямата част от живота ни. Ти може да си Ясновидецът и да предричаш нещата. Но аз съм Изменящият. Аз променям. Може би дори онова, което си предрекъл.

— Фиц. Моля те.

Думите му ме накараха отново да го погледна.

— Какво?

Дишаше тежко през уста, сякаш се бе надпреварвал в бягане и бе изгубил.

— Не прави това — замоли ме. — Не се опитвай да ме спреш да извърша онова, което съм длъжен. Мислех, че съм те накарал да го разбереш, когато бяхме на брега. Можех да избягам от това. Можех да остана в Бъкип, да се върна в Бинград или дори у дома. Или пък там, където някога беше домът ми. Но не го направих. Тук съм. Изправям се срещу съдбата си. Страхувам се и не го отричам. И знам, че ще ти е тежко. Но през всичките тези години това е била целта ми. Ти разбираш дълга към семейство и крал. Разбираш го много добре. Моля те да разбереш, че това е моят дълг. Ако решиш да ми попречиш само за да ме спасиш от смъртта, ще направиш целия ми живот безсмислен. Всичко, през което сме минали досега, ще е напразно. Ще ме обречеш да живея остатъка от годините си със съзнанието, че съм се провалил. Би ли ми сторил това?

Погледна ме жално. Дадох му известно време да дойде на себе си, преди да заговоря със спокоен тон.

— Така значи. Да не искаш да кажеш, че ако видя някой да те убива, не бива да му преча? Дори и да съм в състояние да го спра?

Той внезапно се обърка.

— Предполагам...

— Ами ако е грешка? Ако видя, че те убива мечка, а е трябвало да умреш от лавина? Не правя нищо, ти умираш не както трябва — и пак всичко е било напразно.

Той ме погледна недоумяващо.

— Но това... Не. Мисля, че ще разбереш. Мисля, че когато настъпи моментът, ще разбереш какво...

— А ако не разбере? Ако направя грешка, тогава какво?

— Не... — Гласът му замря.

Продължих с натиска си.

— Виждаш ли колко глупаво е това? Просто не мога да стоя до теб и да гледам как умираш, Шуте. Знам го, ти също го знаеш. Искаш от мен да съм напълно различен от онова, което съм. Тогава ти ще си направил промяната, не аз. А нима не ми казваше, че промяната е моя работа, не твоя? Така че не искай това от мен. Ако съдбата повелява да

умреш, тогава сигурно и аз ще съм мъртъв. И тогава това едва ли ще има особено значение и за двама ни. — Рязко станах. — И това е последният път, когато говорим на тази тема. Това е въпрос, който аз не искам да обсъждам. Късно е, уморен съм. Отивам да спя.

Промяната на лицето му ме порази. Видях в очите му огромно облекчение. И сякаш едва тогава разбрах колко много се страхува от онова, пред което му предстои да се изправи. Фактът, че не го бе показвал пред никого, беше най-голямата проява на смелост.

Тъкмо вдигах покривалото, когато Шутът заговори отново.

— Фиц. Наистина ми липсваше. Не си отивай. Спи тук тази нощ. Моля те.

Така и направих.

ГЛАВА 16

ЕЛФОВА КОРА

Елфовата кора, или по-точно кората на делвеново дърво, наричана понякога и самодивско биле, е мощно подсилващо средство, което, за съжаление, има неприятен страничен ефект — употребяващият става жертва на чувства като безнадеждност и страх. Поради това тя често се използва от робовладелците в Халкида, за да увеличат работоспособността на роба и същевременно да потиснат духа му. Продължителното ѝ приемане води до пристрастяване, а някои твърдят, че дори нередовната употреба е в състояние трайно да промени темперамента на човек, като го направи подозрителен дори към най-близките си и в същото време понижава самочувствието му. Но дори при всички тези недостатъци има моменти, когато приемането ѝ си заслужава риска заради силата, която може да осигури в крайно належащ момент. Тя не е така летлива като семената на кариса или синдина, които могат да предизвикат бурен пристъп на емоции и фалшива еуфория и да подтикват употребяващия към необмислени и опасни действия.

Най-добрата елфова кора се получава от нови връхчета на много стари дървета. Най-напред направете надлъжен разрез на клонката и после по един напречен в краищата му. Пъхнете върха на ножа под ръба на кората и я свалете внимателно. Отделената кора веднага ще се навие на цилиндър. Съхранявайте я така на хладно и сухо, докато не изсъхне до такава степен, че да може да се стрие на прашец, който може да се приема като чай.

При спешна нужда може да се използва и прясно свалена кора, но тогава е много по-трудно да се определи силата на чая по цвета му.

Рейхал, „Хербарий“

Излязох от шатрата на Шута много рано, преди останалите да са се събудили. Спах лошо, преследван от безформени кошмари. На зазоряване лежах буден и копнеех да притежавам умението на Копривка да преправям подобни тревожни сънища. Това насочи мислите ми към нея. Много ми се искаше да поговоря насаме със Сенч и Предан, без дори Шишко да може да подслушва. Отидох в края на лагера да се облекча. Стоящият на пост Дефт ми кимна. Тръгнах направо към палатката на принца, като гледах да се движа съвсем тихо. Бях забравил, че предишната вечер бях заръчал на Пъргав да го охранява. Момчето беше нащрек като лисица — когато приближих, покривалото на шатрата леко се повдигна и видях не само бдителни очи, но и върха на стрела.

— Аз съм — побързах да кажа и изпитах облекчение, когато той отпусна лъка. Помъчих се да му измисля някаква задача и накрая го пратих да събере чист сняг и да го стопи на вода за умиване, като го предупредих да не излиза извън очертаните граници на лагера.

Щом Пъргав тръгна с кофа в ръка, се промъкнах в полутъмната шатра и попитах тихо:

— Буден ли си?

— Вече да — тежко въздъхна Предан. — Сякаш съм будувал цяла нощ. Лорд Сенч?

В отговор се чу приглушено мърморене. Сенч се беше завил презглава.

— Важно е и трябва да говоря бързо, преди Пъргав да се е върнал — предупредих ги.

Сенч понадигна одеялото си.

— Говори тогава — каза и се прозя широко. — Много съм стар за лагеруване на снега след цял ден ходене — промърмори сърдито, сякаш вината за това бе моя.

— Снощи разговарях с Шута, след като се биха с Любезен.

— А, да. А ние разговаряхме с Любезен. По-точно Любезен говори с нас. Много дълго. Нямах представа, че представлението ви в Гейлкип е било толкова убедително. Любезен е много разтревожен, че позволяваме на Пъргав да се навърта около лорд Златен.

Намръщих се, а Предан се изкиска.

— Всъщност Любезен е готов да повярва по-скоро на това, отколкото на истината. Шутът ми обясни как разбира ситуацията. Смята, че родителите на Сидел, или поне единият от тях, са предателите, които са продали Предан на Петнистите. Подозирам, че баща ѝ е развалил годежа им и може би го е направил по-скоро защото Любезен се е противопоставил на Петнистите, отколкото заради фриволното поведение на дъщеря си.

Бях възнаграден с носа на Сенч, който се подаде изпод одеялата. Гледах го как мисли и върти парчетата, за да види дали пасват.

— Да — недоволно рече той след малко. — Може и да е прав. Родителите на Сидел са били в добра позиция, за да участват във всичко това. Де да имах още една пощенска птица, за да съобщя новината на кралицата!

— А Шишко и Копривка? — попитах направо. Запитах се дали не е държал принца в неведение.

Сенч поклати глава и белите му коси се разпиляха по одеялото.

— Не. Само си помисли за последствията, ако съобщението се разбере неправилно или ако момичето откаже да повярва на думите на Шишко. Не. Този метод трябва да се отработи и провери с прости послания и в двете посоки, преди да можем да разчитаме на него за по-сериозни цели. — Въздъхна тежко, сякаш безмълвно ме укоряваше. — Довечера Шишко ще спи в нашата шатра. Преди да се унесе, Предан ще го помоли да предаде поздрав на Копривка и да съобщи някакво просто съобщение на кралицата, нещо, което да предизвика отговор от нейна страна. Ще трябва да измислим какво точно. Ако всичко мине добре, следващата нощ ще пробваме с нещо по-сериозно. Но ще съобщим за подозрението за предателство едва когато сме сигурни, че посланията се предават точно. — Обърна се към принца. — Съгласен?

— Съгласен — рече Предан и въздъхна. — Да се надяваме, че кралица Хич-не-ме-е-еня ще е склонна да общува с мен чрез Умението. — И също ме изгледа укорително — та нали аз бях виновен, че още не познава братовчедка си.

— Направих, каквото смятах за най-добро — отсякох.

Както винаги, Сенч незабавно се възползва от предоставената възможност.

— Разбира се, че си направил най-доброто — съгласи се той. — Действията ти винаги се диктуват от най-благородни намерения, Фиц. Но следващия път, когато трябва да вземаш важно решение според това какво смяташ за най-добро, няма да е зле да си припомниш това и да си помислиш, че може би имам няколко години повече опит от теб. Може би следващия път ще придадеш малко повече тежест на мнението ми.

— Ще имам предвид съвета ти — казах и този път отговорът ми бе не само рязък, но и студен.

Никога не бях помислял, че верността ми ще бъде разкъсвана между Сенч и Шута като парцал между кутрета. И двамата се съгласяваха, че решението ще е мое, но явно нито единият, нито другият вярваха, че мога да го взема без подбутване.

Точно тогава се върна Пъргав с кофа сняг и намерих повод да напусна. Принцът ме изпрати със замислен поглед, но не усетих докосването на ума му.

Междувременно лагерът бе започнал да се събужда. Пиотре станал рано, както ми каза Ридъл, и тръгнал напред да разузнае първата част от прехода. Не харесал мекия вятър, донасящ влага върху ледника. Шишко бе буден и се мотаеше в палатката, разхвърляше съдържанието на раницата си в опит да намери чисти дрехи. Когато му казах, че пътуваме с малко багаж и ще трябва да носим едни и същи дрехи, изглеждаше доста недоволен. Напомних му, че преди да започне да служи на принца, носеше само дрипи. Той свъси вежди, замисли се дълбоко, а накрая поклати глава и заяви, че не помни такова време. Нямах смисъл да го убеждавам. Облякох го в горните му дрехи и го измъкнах от палатката, за да могат гвардейците да я приберат.

Храната бе проста каша и по парче солена риба. Нито Шишко, нито аз бяхме очаровани, но не разполагахме с друго. После се заех да прехвърля част от багажа му в моята раница. През цялото време му говорех окуражаващо за предстоящото пътуване и го убеждавах, че щом вече знаем как се върви по ледник, ще се справим по-добре и няма да изоставаме от другите. Той кимаше, но не особено убедено и сърцето ми се сви.

— Не спях добре през нощта — казах уж небрежно. — Имах кошмари. А на теб сигурно Копривка ти е правила компания и си сънувал нещо хубаво.

— Не. — Свали ръкавицата си да се почеше по носа, после дълго я слага отново. — Снощи навсякъде имаше лоши сънища — отбеляза сърдито. — Копривка не успя да ги промени. Когато я повиках, само ми каза: „Махни се оттам, не ги гледай“. Но аз не можех, защото бяха навсякъде. Вървах, вървах и вървах през снега, но сънищата продължаваха да идват и да ме гледат. — Пак свали ръкавицата и си бръкна в носа. — Един имаше червеи в носа. Тлъсти, много гадни. И си помислих, че и аз имам червеи в моя.

— Не, Шишко, носът ти си е наред. Не мисли за това. Хайде да се поразходим и да видим какво правят останалите.

Бяхме сред първите готови за път. Предстоящият преход ме безпокоеше, защото в небето пълзяха ниски облаци. Вятърът бе влажен и перспективата за сняг или дъжд никак не ме радваше. На останалите сякаш им трябваше цяла вечност да се приготвят, въпреки че Пиотре обикаляше из лагера, хвърляше тревожни погледи към небето и ни подканваше да потегляме по-бързо. Шишко започна да се оплаква, че е много уморен и че му е трудно да се движи от многото дрехи. Реших да го разсея, като го заведа да гледаме как Шутът прибира шатрата си. Пъргав вече бе там и му помагаше. Раницата, колчанът и стрелите му бяха подредени отстрани, докато той следваше инструкциите на Шута как да разглоби прътите, които държаха ефирната тъкан. Забелязах, че странната стрела, която бях видял предишния ден, също е в колчана му.

Шатрата падна бързо. Прътите се разделиха на парчета с дължината на стрела. Мислех си, че малкото гърне за огъня му е от тежка глина, но когато го вдигнах от чисто любопитство, то се оказа леко и като че ли от порест материал. В прибран вид шатрата беше с размерите на малка възглавничка. Когато Шутът събра нещата си, раницата му се оказа обемиста и може би по-тежка от моята заедно с вещите на Шишко, но той я метна на рамо с лекота. Никога не бях виждал толкова бързо да се прибира палатка и възхищението ми към уменията на Праотците стана още по-голямо.

— Праотците са създавали такива чудесни неща, а после са изчезнали. Винаги съм се чудел каква е била причината.

Не исках толкова да започвам разговор, колкото да поразсея Шишко. Той пак си бъркаше в носа.

— Когато драконите измрели, Праотците измрели с тях. Не можели да съществуват едни без други. — Шутът говореше така, сякаш ставаше въпрос за общоизвестни неща — например, че листата са зелени, а небето — синьо.

Преди да отговоря на това изумително изявление, Шишко престана да си чопли носа и попита:

— Какво е Праотци?

— Никой не знае със сигурност — казах му, но после видях изражението на Шута и млъкнах. Имаше вид, сякаш щеше да се пръсне, ако не му дам възможност да разкаже. Запитах се кога ли е придобил това знание и защо е решил да го сподели тъкмо сега. Пъргав усети, че предстои да чуе нещо вълнуващо, и нададе ухо.

— Праотците били стар народ, Шишко. Стар не само заради това колко отдавна са живели, но и заради дълголетието им. Подозирам, че при някои от тях спомените обхващали време, по-дълго от собствения им живот. Обхващали и живота на предците им.

Шишко бе сбърчил чело и се мъчеше да проумее чутото. Пъргав вече беше унесен от разказа. Намесих се.

— Знаеш ли го, или предполагаш?

Шутът се позамисли.

— Сигурен съм, доколкото мога, без да мога да се посъветвам с Праотец или дракон.

Сега бе мой ред да погледна объркано.

— Дракон ли? Защо ти е да се съветваш с дракон за Праотците?

— Те са... взаимосвързани. — Шутът като че ли подбираше внимателно думите си. — Според всичко, което съм прочел или чул, едното никога не се среща без другото. Сякаш се създават едни други, или съществуването на едните е необходимо за съществуването на другите. Не мога да го обясня, а само да го кажа.

— Значи, ако успееш да върнеш драконите, ще върнеш и Праотците? — попитах безразсъдно.

— Може би. — Усмихна се несигурно. — Не зная. Но не мисля, че ще е зло, ако подобно нещо се случи.

С това времето ни за разговори изтече. Пиотре се бе върнал и ни предупреди, че трябва да тръгваме колкото се може по-скоро. Принцът повика Шишко и забързахме към него. Сенч ми хвърли намръщен поглед.

За какво си говорехте така надълго и нашироко?

За Праотците — отвърнах, като много добре си давах сметка, че Предан и Шишко чуват мислите ни. — Лорд Златен смята, че ако успее да върне драконите в света, Праотците също ще се върнат. Има чувството, че са свързани помежду си, макар да не може да обясни как точно.

И това ли бе всичко?

Да.

Краткият ми отговор му даде да разбере, че любопитството му не ми харесва. Запитах се дали мълчанието на Предан означаваше одобрение или неодобрение на поведението на Сенч. После си казах, че няма значение. Ако дойдеше момент, когато наистина щеше да зависи от мен дали драконът ще живее, или ще умре, щях да решавам тогава. Дотогава нямах намерение да се мъча с подобни неща, нито пък да развалям приятелството си с когото и да било.

Пиотре ни подреди за прехода. Днес щяхме да сме непосредствено зад групата на принца. Пиотре ни предупреди, че влажният вятър може да направи повърхността на ледника непредсказуема. Щяхме да следваме вече установения маршрут, като се ориентираме по прътите и знаменцата, но не биваше да забравяме, че условията се променят и трябва непрекъснато да сме нащрек. Снегът можеше да крие новопоявили се пукнатини и да си мислим, че стъпваме на твърда повърхност. Отново ни предупреди да проверяваме терена преди всяка крачка. След това потеглихме с пръчки в ръце.

Отначало с Шишко се справяхме добре. Той кашляше, но не повече от обичайното, и крачеше енергично. Днес Пиотре наложи по-бавно темпо и проверяваше с пръчката си снега преди всяка крачка. Оказа се прав за коварното време. Топлият вятър скоро ни накара да свалим качулките и да разкопчаем яките, като в същото време придаваше фантастични форми на мокрия сняг. Синкавите им сенки правеха замръзалия пейзаж някак нереален.

На два пъти Пиотре отби от набелязания маршрут. Първия път мушна снега, кората поддаде под натиска и внезапно пропадна. Пред нас се откри дълбока цепнатина. Ветровете бяха изваяли съвсем лек мост от замръзналите кристали — очевидно не можеше да издържи тежестта ни. Пиотре ни поведе около зейналата бездна.

Второто отклонение беше следобед. Междувременно Шишко вече бе уморен и сърдит. Мокрият сняг полепваше по краката ни, основният отряд скоро ни задмина и ние останахме да вървим по следите им. Тъкмо бяхме изкачили един нисък хребет, когато ги видяхме да се връщат. Пиотре се бе натъкнал на много мек сняг и пръчката му потъваше до дълбочината на нисък човек, поради което бе решил да потърси по-добър път. Изкачването бе изморително и Шишко замърмори ругатни, докато обръщаме обратно.

Лъчите на лятното слънце се отразяваха в синкавобелия сняг и ни заслепяваха. Присвивахме очи, докато не се насълзиха, главите ни заболяха от напрежение. А Пиотре продължаваше да ни води напред.

Втория ден направихме много по-дълъг преход — и като разстояние, и като време. Слънцето започна бавно да се спуска към хоризонта, а ние все така крачехме. С Шишко следвахме отряда на значително разстояние и по едно време започнах да се чудя дали Пиотре изобщо ще спре за нощувка. На два пъти Шишко спираше и отказваше да продължи. Беше уморен, мокрият сняг се просмукваше през ботушите и гамашите му, беше му студено, бе гладен и жаден. Сякаш повтаряше собствените ми несгоди и вайкането му само ги правеше още по-непоносими. Беше ми трудно да се насиля да вървя и без да го подтиквам. Днес музиката му бе като барабани, постоянен и неуморен дъжд от удари, съставени от хрускането на снега под краката ни и остро мушкане на пръчките в кристалната кора.

Шишко изоставаше много, така че се наложи да мина зад него и да търпя методичното му бавно темпо. Вечерните сенки ставаха все по-дълги и денят се превърна в досадно повторение на предишния. Гневът ми растеше бавно, но сигурно, подобно на огън, в който постоянно добавяш по бучка въглища. Защо ме бяха натоварили с тази роля? Защо ми се налагаше да я търпя? Защо Сенч бе избрал именно мен за това унижително задължение? Несъмнено ме наказваше, нарочно искаше да ме унизи. Навремето бях воин на Пророците. А сега, за да си отмъсти, че съм избрал свободата, Сенч ме унизяваше, като ме караше да съм гледачка на някакъв тлъст и вонящ идиот. Опитах се да си спомня всички логични причини, да се запитам кой друг би могъл да е пазач на толкова силен Умел като Шишко, но не бях в състояние да се убедя в необходимостта от тази противна задача. Мислите ми се спускаха по спирала все по-дълбоко и по-дълбоко в

бездната на отчаянието, гнева и негодуванието. Трябваше да положи усилия, за да се овладее. Подканих го със сладникав глас:

— Моля те, Шишко, давай малко по-бързо. Виж. Вече са започнали да правят лагера. Не искаш ли да стигнеш там, да се изсушиш и да се стоплиш?

Той се обърна и ме изгледа свирепо.

— Мили думи казваш. Но знам какво си мислиш за мен. Ножове, камъни и тояги. Е, ти ме накара да дойда тук. И опитах ли се да ме нараниш, аз ще нараня теб още повече. Защото съм по-силен от теб. По-силен съм и не е нужно да ти се подчинявам.

Постъпи глупаво, като ме предупреди. Вдигнах стените си и напрегнах силата си. В мига преди Шишко да ме атакува, усетих как цялата ми враждебност към него угасва като задушен с мокро одеяло огън. Атаката му бе като удар на ковашки чук върху наковалня от сирене. Не ме бе докоснал, но имах чувството, че смазва тялото ми в хватката си. Олюлях се и рухнах в снега. Имах чувството, че кръвта ще потече през кожата ми. А после Шишко внезапно попита:

— Защо сме така полудели? Какво правим?

Беше вик на смаяно дете. Сигурно бе вдигнал стените си срещу мен и гневът му бе изчезнал също като моя. Загази в снега към мен и в същото време дъждът, който отдавна заплашваше да завали, най-сетне рухна. Претърколих се по-далеч от него — знаех, че ми мисли доброто, но се страхувах, че ако ме докосне, защитните ми стени ще рухнат.

— Нищо ми няма, Шишко. Сериозно, нищо. Просто ми причерня. — И бях зашеметен. И уплашен. И ме болеше, сякаш съм паднал от кон. — Не, Шишко, не ме докосвай. Чуй ме. Някой се опитва да ни изиграе. Някой използва нашата магия, за да сложи лоши мисли в главите ни. Някой, когото не познаваме.

Изведнъж бях сигурен, че е точно така. Някой използваше Умението срещу нас.

— Някой, когото не познаваме — глухо повтори той.

Смътно усещах, че Предан се опитва да се свърже с мен. Несъмнено бяха доловили сянката от атаката на Шишко. Осмелих се да сваля стените си за момент, колкото да им кажа: *Внимавайте! Пазете си мислите!*, след което веднага ги вдигнах, за да се предпазя от дебнещите пръсти, които отново се опитаха да проникнат в ума ми. Знаех, че трябва да се опитам да отвърна на удара или поне да

последвам нишката на Умението до източника му. Трябваше да събера целия си кураж, за да сваля отново стените си. Пресегнах се във всички посоки едновременно, за да открия кой трови съзнанието ми и ме настройва срещу Шишко.

Не долових нищо и никого. Сенч, Предан и Шишко бяха вдигнати за щити. Помислих дали да не се опитам да се свържа с Копривка, но се отказах. Нападателят ми може би не знаеха за нея; не исках им да я издавам. Поех дъх и отново вдигнах стените си. Имахме неизвестен враг. Нямахме да намеря покой, докато не разбере нещо за него.

— Това са същите, които ми пратиха лошите сънища — решително рече Шишко.

— Не знам. Може би.

— Аз знам. Да. Те са, носителите на лоши сънища.

Дъждът се сипеше и превръщаше снега около нас в киша. Надявах се, че другите вече са вдигнали палатките и ще можем да се подслоним на сухо, когато ги настигнем. През целия ден влагата се бе просмуквала в мен от мокрия сняг. А сега се изсипваше и отгоре, та мизерията да е пълна.

— Хайде, Шишко. Да вървим към лагера.

Тръгнахме през снега.

— Дръж стените си вдигнати — предупредих го, докато газехме в кишата. — Някой се опитва да ни накара да мислим лоши неща един за друг. Не знаят, че сме приятели. Помъчиха се да ни накарат да се нараним един друг.

Шишко ме изгледа жално.

— Понякога сме приятели. А понякога се бием.

Вярно беше. Както и негодуванието ми, че трябва да съм му гледачка. Бяха открили раздражението ми от Шишко и го бяха разпалили, също както Искрен навремето търсеше страх или арогантност у враговете ни и подклаждаше чувствата им, докато не направят някаква фатална грешка. Беше коварна и добре замислена атака от някой, който бе докоснал съзнанието ми достатъчно добре, за да улови онова, което криех от другите. Наистина доста изнервящо.

— Понякога се бием — съгласих се. — Но не за да се нараним наистина. Спорим. Приятелите често спорят. Но не се опитваме да си

причиняваме болка един на друг. Дори когато сме ядосани на другия, не го правим. Защото сме приятели.

Шишко въздъхна тежко.

— Аз се опитах да те нараня. На кораба те карах да си блъскаш главата. Сега съжалявам.

Това бе най-искреното извинение, което бях чувал в живота си. Трябваше да отговоря подобаващо.

— И аз съжалявам, че те накарах да дойдеш тук, при това с кораб.

— Мисля, че ти прощавам. Но пак ще ти се ядосам, ако ме качиш на кораб, за да се върнем у дома.

— Е, това поне беше честно — казах след кратко мълчание, като се мъчех да скрия ужаса и тревогата си.

Шишко внезапно спря и хвана ръката ми. Дори през защитните си стени почувствах топлината му.

— Винаги се ядосвах на мама, когато ми миеше ушите — каза той. — Но тя знаеше, че я обичам. Обичам и теб, Том. Ти ми даде свирка. И сладкиш с розова глазура. Ще се опитам повече да не бъда лош с теб.

Простичките му думи ме свариха неподготвен. Стоеше с издадени устни и изплезен език, вперил в мен мъничките си кръгли очи под плетената шапка. Дребен, подобен на жаба човек със сополив нос. Беше изминало много време, преди някой да ми предлага любовта си по такъв прост и честен начин. Колкото и да е странно, това събуди вълка в мен. Почти видях бавното, приемащо махване на опашката на Нощни очи. Бяхме глутница.

— И аз те обичам, Шишко. Хайде. Да се махнем от мокрото.

Дъждът стана по-студен и докато стигнем лагера, премина в лапавица. Сенч излезе да ни посрещне. Щом го доближих достатъчно, за да чуе шепота ми, го предупредих:

— Дръж стените си вдигнати. Някой се опита да замъгли умовете ни, както навремето Искрен използваше Умението, за да обърка враговете ни по време на Войната на Алените кораби. То... те се опитаха да ни обърнат двамата с Шишко един срещу друг. И почти успяха.

— Кой стои зад това нещо — остро попита Сенч, сякаш можех да знам.

— Хората с лошите сънища — сериозно отвърна Шишко. Свих рамене в отговор на намръщения поглед на стария убиец. Не можех да му дам по-добро обяснение.

Тази вечер лагерът бе мизерно място. Всичко беше подгизнало. Малките огньове, които можехме да си осигурим с оскъдните си запаси гориво, не горяха. Пиотре отново очерта границите на лагера и после рискува да разузнае пътя за следващия ден. От шатрата на нарческата струеше приглушена светлина, най-вероятно от единствена свещ. Шатрата на Шута бе като великолепно примамливо цвете в нощта и много ми се искаше да ида там, но Сенч настоя да му се явя и знаех, че трябва да му докладвам.

Шатрата на принца бе станала по-тясна заради проснатите мокри дрехи. Никой не си правеше илюзии, че ще изсъхнат до сутринта. Сенч и Предан вече се бяха преоблекли. Лоена свещ в метална чаша скръбно се опитваше да стопи снега в едно малко котле. Изнесох палтото и ботушите на Шишко навън, за да ги изтупам от мокрия сняг, докато той си обличаше дълга вълнена риза и сухи чорапи. При повторното ми излизане влажният вятър ми се видя още по-студен и хаплив. Върнах нещата на Шишко и им намерих място да съхнат на пода. Утре ни очакваше неприятен ден, след като се налагаше отново да обличаме влажни дрехи. Е, какво да се прави.

— Не ми прилича на приключенията от песните на менестрелите, при които трябва да убиеш чудовище, за да спечелиш сърцето на прекрасната дама — отбелязах кисело.

— Да — печално се съгласи Шишко. — Трябва да има мечове и кръв. А не този тъп мокър сняг.

— Не мисля, че мечовете и кръвта са по-добри от мокрия сняг — обади се принцът, но в момента бях по-склонен да се съглася с Шишко. Една свирепа битка вече ми се виждаше по-привлекателна от това безкрайно газене в кишата. Какъвто ми беше късметът, накрая сигурно щях да получа и едното, и другото.

— Имаме враг — казах. — Такъв, който знае как да използва Умението срещу нас.

— Вече го каза — отбеляза Сенч. — Но двамата с Предан го обсъдихме и не забелязахме нищо подобно.

Сипа хладка вода върху билките, като се мръщеше скептично.

Думите му за момент ме объркаха. Очаквах, че ако някой реши да ни нападне, би трябвало да насочи атаката си към цялата котерия. Споделих го и добавих:

— Защо им е да се целят само в Шишко и мен? Та ние изглеждаме като най-нисшите ви слуги.

— Всеки, който е наясно с Умението, трябва да е наясно и че нито Шишко, нито ти сте това, на което приличате. Може би са доловили силата на Шишко и са се опитали да се отърват от нея, като ви накарат да се унищожите един друг.

— Но защо да не ударят направо принца и доверения му съветник? Защо да не обърнат вас един срещу друг и да всеят раздор в командването, вместо да работят отдолу нагоре?

— Би било хубаво да знаем отговора на този въпрос — съгласи се Сенч след кратък размисъл. — Но не го знаем. Всъщност знаем само, че ти и Шишко сте имали чувството, че сте нападнати. Двамата с принца не усетихме нищо, докато вие не се обърнахте един срещу друг.

— Беше доста впечатляващо — добави Предан, разтъркваше уморено слепоочията си. Проза се широко. — Искане ми се всичко да е свършило — рече тихо. — Уморен съм, студено ми е и, честно казано, нямам желание да изпълня мисията си.

— Това може да е влияние отвън — предупредих го. — Баща ти използваше Умението по този начин, за да обърка кормчиите на Алените кораби и да ги запрати в скалите.

Принцът поклати глава.

— Стените ми са вдигнати и здрави. Не, това си идва от мен. — Загледа се как Сенч налива жълтеникав чай от котлето, мръщи се и го връща да покисне още малко.

— Не е външно влияние — горчиво се съгласи Сенч. — А проклетият Шут, който приказва с Осезаващата котерия и хората на хетгурда, събужда съчувствието им към дракона и се възползва от суеверността на островитяните. Запази решимостта си, принце. Не забравяй, че си дал дума на нарческата, че ще положиш главата на дракона пред майчиното ѝ огнище.

— Така е — тежко отбеляза Пиотре, докато вдигаше покривалото на шатрата. — Мога ли да вляза?

— Разбира се — отвърна Предан. — Не съм забравил какво съм обещал. Но никога не съм казвал, че ще ми е приятно да го направя.

Осезанието ме бе предупредило, че някой приближава шатрата, но очаквах да е Пъргав или Ридъл. Запитах се какво е накарало островитянина да дойде и се надявах, че ще го каже, преди да се махна. Той обаче ми кимна, сякаш признаваше правото ми да съм тук. Не започна да вещае за дебнещите ни опасности, а се усмихна твърдо и рече:

— Днес беше трудно за всички ни. Утре също ще е уморително. Помислих си, че след такъв студен и мокър ден няма да е зле да споделя с вас средството, с което понасяме подобни неприятни дни. — Въздъхна тежко. — Времето прави задачата ни още по-тежка. Дъждът прояжда снега и отслабва местата, които доскоро са били здрави. Утре при преминаването на седлото трябва да се оглеждаме не само за пукнатини, но и за лавини.

Докато говореше, разгъваше парче плат, в което бе увит някакъв черен пай. Бях гладен и обонянието ми беше изострено. Каквото и да бе това, беше напоено с бренди, за да се запази. Пиотре отчупи едно парче и се видяха стафида, парченца лой и нещо, което вероятно бе сушена ябълка. Миризмата на бренди се засили. Шишко се надигна жадно, но предпазливо. Все още бях с вдигнати защитни стени, но тревогата му достигна слабо до мен. Рибено масло. Пак ли щеше да има вкус на рибено масло?

Пиотре сякаш забеляза гладния ми поглед, защото се ухили и ми предложи първото парче.

— Изглеждаш най-премръзнал и мокър.

Вярно бе — останалите вече бяха успели да се преоблекат в нещо по-сухо. Приех парчето с благодарност. Докато отхапвах, той каза:

— Нашите воители го наричат „пай за кураж“. Правим го от гъст черен мед, сушени плодове и подсилващи билки, след което накисваме всичко в бренди, за да се запази за по-дълго. Човек може да се сражава цял ден или да пътува два само с няколко залька.

Сладостта и ароматът на бренди изпълниха устата ми. Докато преглъщах, усетих познат привкус. Горчивината на елфовата кора беше скрита от вкуса на мед, лой и плодове. Знаех, че трябва да предупредя

Сенч, въпреки че изтощеното ми тяло радостно крещеше в очакване на прилива на енергия.

А после светът около мен умря.

Не знам по какъв друг начин да го опиша. Първия път, когато срещнах Претопен, за пръв път осъзнах, че имам Осезание. Изобщо не знаех, че имам допълнително сетиво за близост с всички живи същества, докато не видях едно от тях, което не остави отпечатък върху него. Претопяването изваждаше хората от вездесъщата мрежа на живота и ги превръщаше в отделни несвързани неща, които се хранеха, изнасилваха и съществуваха без абсолютно никакво съпричастие и съчувствие към останалите твари. Едва при срещата си с тях открих как Осезанието ме свързва с всичко живо.

Това бе нещо подобно, но с обратен знак. Мислех си за Умението като магия, която ми дава възможност да общувам само с други Умели. Сега сякаш изведнъж безбройните тънки нишки, които ме свързваха с всички останали, се скъсаха. Огромният глас на човешкия свят, постоянното мърморене на другите мисли и умове около мен изведнъж замлъкна. Примигнах и набързо прочистих ухото си с пръст, като се чудех какво ми е станало. Виждах, чувах, надушвах, усещах допира, също и вкуса на храната в устата си, но някакво друго сетиво, безименно и непознато до този миг, бе напълно потиснато от една-единствена хапка. Направих опит да се свържа със Сенч и Предан чрез Умението, но беше като да искаш замръзнала ръка да стисне. Помнех как се прави, но сега всичко бе като изтръпнало.

Пиотре с усмивка бе дал следващото парче от пая на Шишко. Дребният човек беше отворил широко уста и тъкмо се канеше да го лапне. Хвърлих се напред, хванах в последния момент китката му и го спрях. Той се помъчи да достигне лакомството с уста. Жестът щеше да е смешен, ако не представляваше такава опасност за котерията.

— Елфова кора! — Лишен от Умението, направо изкрещях думата, сякаш само гласът ми не можеше да предаде подобно предупреждение.

Веднага успокоих тона си и се направих, че думите ми са отправени единствено към Шишко.

— Недей, Шишко! Знаеш, че от тази билка ти става лошо. Дай ми това парче и ти обещавам, че ще ти намеря някаква друга вкуснотия. Не, Шишко, моля те.

— Каква билка? Не ми е лошо! Мое е, мое! Каза, че сме приятели и няма да се нараняваме един друг. Пусни! Не е честно, не е възпитано да ми го взимаш!

Любовта му към сладкото го накара да ми се съпротивлява. Не смеех да му позволя да опита и съвсем малко. Никога досега билката не бе предизвиквала толкова силна реакция у мен. Чувствах прилива на енергия в тялото си и се запитах колко ли дълбоко ще се потопя в отчаянието, което неизбежно щеше да последва. Накрая успях да взема парчето пай от ръката му. Той се свлече на пода, изхлипа гневно и се закашля свирепо. Бързо подадох парчето на Сенч.

— Не бих ял това пред него, господине — импровизирах. — Знаете колко обича сладко. Ако види, че ядете нещо без него, ще проглуши ушите на всички ни.

Зачудих се дали Сенч и Предан се опитват да се свържат с мен чрез Умението. Запитах се дали Шишко се опита да си отмъсти, като ме накара да се спъна и да падна в огъня. Не усещах абсолютно нищо. Осезанието ми казваше, че са все още тук, и това ме успокояваше. Но нишките на Умението, които минаваха помежду ни, бяха скъсани до една. Пиотре гледаше намръщено и бе на границата да се обиди. Сенч реагира по-бързо, отколкото се бях надявал.

— А, да, спомням си как ти подейства последния път, Шишко. Няма да ти подейства добре, така че не се ядосвай, хайде, бъди добро момче. Ще ти намерим нещо вкусно. — Обърна се към Пиотре и му смигна заговорнически. — Миналия път не можа да мигне цяло денонощие и изпадна в толкова мрачно настроение, че няколко дни нищо не беше в състояние да го развесели. Определено не бих искал подобно нещо да се случи и по време на експедицията. Шишко, стига си се мръщил. Мисля, че принцът е запазил за теб малко захаросани пръчици.

Предан вече ровеше в багажа си. Сенч побърза да вземе смачканото парче от мен, сръчно го върна при останалия пай, зави го отново и незабавно го пхна в раницата си.

— Сигурен съм, че принцът ще се наслади на това по-късно, може би когато Шишко заспи — тихо сподели с Пиотре. — А и аз мога оценя по достойнство въздействието на елфовата кора върху един старец. Не знаех, че я използвате на Външните острови.

— Елфова кора ли? — Нима Пиотре се преструваше, че не знае?
— Нямаме растение с такова странно име. В пая се слагат билки и всеки майчин дом си има своя собствена рецепта, но ревниво пази в тайна съставките. Този е от моя собствен дом, от майчиния дом на нарческата. Този „пай за кураж“ е храната, поддържала клана на Нарвала поколения наред.

— Не се и съмнявам! — енергично възкликна Сенч. — И с нетърпение очаквам да го опитам, но по-късно вечерта. Или може би рано сутринта, за да ми влее сили. Горкият Том, знам как ти действа елфовата кора! Може и да ти харесва, но не вярвам, че ще успееш да мигнеш тази нощ. Казвал съм ти и друг път да не я вземаш вечер. Но няма смисъл да говорим на тази тема, нали?

Ухилих се, без изобщо да ми е весело.

— Така е, лорд Сенч. Колкото и лекции да ми четете, не възприемам нито една дума. — Сенч едва видимо притвори очи, даваше ми знак, че ме е разбрал отлично.

Наля си блудкав чай, отпи, закашля се и едва не се задави, след което започна да се тупа енергично по гърдите.

— Свободен си, Том Беджърлок — рече хрипливо. — Хапни нещо, но се яви отново, преди да си легнеш. Мисля, че Шишко ще иска да прекара тази нощ тук.

— Да, милорд. — Представлението му не остана неразбрано от мен.

Излязох от шатрата и заобиколих до отсрещния край на лагера. Дъждът беше спрял, но продължаваше да духа. Пъхнах два пръста в гърлото си и отчаяно се опитах да изхвърля изяденото парче. Не се получи. Не бях ял от доста време и стомахът ми го беше приел с готовност. Малкото изкарано съдържание ме накара да потръпна от горчилката. Изядох шепа сняг, за да изчистя жлъчката от устата си, зарих повърнатото и се помъкнах обратно към палатките. Бях смразен, но не само от студа. Изпита ли един път коварството на отровата, човек никога не се възстановява напълно от него. Да знаеш, че си поел нещо в тялото си, да усещаш, че то започва да работи по друг начин с всеки удар на сърцето ти, е пътуване в ужаса, което трудно може да се опише. Бях вкусил елфова кора и вече чувствах въздействието ѝ. Ами ако имаше и други неща, чийто вкус не можех да усетя и които действаха незнайно как? Опитах се да прогоня тези мрачни мисли.

Казах си, че няма никакъв смисъл. Паят беше подарък от Пиотре, поднесен без никакъв лош умисъл. Ние бяхме тук, за да изпълним възложено от нарческата поръчение да убием дракона. Защо му е да се опитва да ни трови? Но в същото време не можех да подмина като извратена прищявка на случайността факта, че ми е дал достатъчно силна доза от билката, за да ме лиши от магията ми.

Бях премръзнал, мокър и се тресях. Не исках да отивам при гвардейците в нашата палатка, докато не се успокоя напълно. И докато инстинктивно търсех безопасно убежище, изведнъж се озовах пред шатрата на Шута. Докоснах с ледени пръсти покривалото.

— Лорд Златен — повиках тихо, след като със закъснение се сетих, че може да има и други гости.

Явно нещо в гласа ми веднага му показва, че съм в беда. Той вдигна покривалото и бързо ми направи знак да вляза.

— Не мърдай. Ще измокриш всичко. — Вече се бе преоблякъл. Изглеждаше стоплен и сух в дългата си черна роба. Завидях му.

— Пиотре ми даде парче пай. Вътре имаше елфова кора и изгубих Умението си. — Едва успях да произнеса думите през тракащите си зъби.

— Свали тия мокри дрехи. — Вече ровеше в багажа си. Измъкна някаква дълга дреха с меден цвят. — Това сигурно ще ти стане. По-топло е, отколкото изглежда. Как може една хапка елфова кора да те лиши напълно от магията ти? Никога не ти е действала по такъв начин.

Поклатих глава.

— Но сега подейства. И някой ни нападна двамата с Шишко чрез Умението, мъчеше се да ни накара да се нараним един друг. Едва не подейства, докато не си помислих, че Шишко ще ме атакува, и не вдигнах стените си. Тогава изведнъж започнах да мисля нормално и разбрах, че не изпитвам никакви лоши чувства към него, задето трябва да съм му бавачка. Вината не е негова и макар задълженията ми да не ми харесват, не бива да си го изкарвам на него, нали така? Би трябвало да се ядосвам на Сенч, не на Шишко. Той ме натовари с тази работа и си мисля, че отчасти причината е, че иска да ме държи толкова зает, че да стоя по-далеч от теб, за да не ми влияеш. Защото иска просто да следвам заповедите му и да не мисля...

— Спри! — тревожно възкликна Шутът. Спрях. Отворих уста да попитам какво има, но той вдигна ръце. — Фиц. Чуй се само. Никога

не съм те чувал да бърбориш по такъв начин. Действа ми... изнервящо.

— От елфовата кора е. — Потръпнах от неуморно кипящата в мен енергия. Последната ми мокра дреха падна в купчината и с благодарност приех дрехата му, после трепнах от ледения ѝ допир. — Студена е. Студена като желязо! От какво е направена, от рибени люспи ли?

— Просто ми се довери и я облечи. Бързо се стопля.

Нямах особен избор. Навлякох я и я оставих да се плъзне по тялото ми. Дългата роба стигаше почти до стъпалата ми. Раздвижих рамене и дрехата изведнъж се отпусна.

— Ама че странно. Стягаше ме в раменете и гърдите, а след като се раздвижих, просто ми стана по мярка. Виж. Дори стига до китките ми. Прилича на невъобразимо фина плетена ризница. И това ли е някаква магия на Праотците? От Дъждовитите равнини ли е? Как ли са я изработили? И от какво? Виж само как се мени цветът, когато се движа.

— Фиц. Спри да дърдориш. Изнервяш ме. — Шутът отиде при мократа купчина, вдигна нещата ми и от тях потече вода. — Ще ги изнеса навън да се изцедят. Безсмислено е да се надяваме, че ще изсъхнат до сутринта. Имаш ли други?

— Да. В раницата, но я оставих в шатрата на принца. Както и буренцето с експлозива на Сенч. Повечето от нещата на Шишко също са в раницата ми, но няма проблем — той също е там, така че ако има нужда... — Усетих се, че отново съм се раздрънкал, и млъкнах, преди да ми е наредил да го направя.

Потреперих още малко, след което почувствах как робата връща топлината в тялото ми. Въздъхнах, отпуснах се върху одеялата на Шута и свих ледените си крака под себе си. Малко по-късно вече заемах друга поза. Шутът се върна в шатрата. Гледаше ме с любопитство как ставам и обикалям около малката свещ в центъра.

— Какво има?

— Сякаш мравки бягат под кожата ми. — Прибрах косата от лицето си и я вързах на опашка. — Не ме свърта на едно място. Не мога да спра да приказвам и да мисля, не съм в състояние да подредя нищо смислено в главата си, ако изобщо има някакъв смисъл.

Изведнъж почувствах ръцете си странно големи. Започнах да пукам кокалчета си едно по едно, после отново отпуснах ръце. Шутът

ме гледаше със стиснати зъби.

— Съжалявам — побързах да се извиня. — Не мога да се сдържа.

— Това е очевадно — промърмори той. И добави: — Бих искал да ти помогна по някакъв начин, но успокоителните билки едва ли са най-доброто решение. Страхувам се и от упадъка на духа, който ще последва след тази твоя дивотия. Никога не съм те виждал толкова възбуден. Ако отчаянието след това е също толкова силно, боя се за всички ни.

Личеше му, че е съвсем сериозен.

— Мен също ме е страх. Тоест, знам, че трябва да се страхувам, но просто не съм в състояние да се съсредоточа върху това в момента. Твърде много други мисли не ми дават покой. Как ще изсуша дрехите си до утре, трябва да се явя по-късно на Сенч, но не мисля, че е добре да се мотая из лагера в тази роба, колкото и да е топла. И в същото време ми прилява при мисълта да облека отново мокрите си дрехи, дори само колкото да отида до шатрата на Предан. Оставих раницата си там, заедно с всички сухи дрехи. Нещата на Шишко също са вътре. Но това е добре, защото Шишко е там и ще му трябват.

— Млъкни — замоли се Шутът и прекъсна словоизлиянията ми. — Моля те, Фиц, млъкни и ми дай да помисля. Досега елфовата кора само е потискала дарбата ти, след което действието ѝ отминава. Мислиш ли, че и сега магията ти ще се върне?

Свих рамене.

— Не знам. Не мисля, че можем да съдим за това по начина, по който елфовата кора ми е въздействала досега. Казах ли ти, че Шишко насмалко също да яде от пая?

— Не, не ми каза. — Шутът внимателно подбираше думите си, сякаш изведнъж съм полудял. А може би наистина бях полудял. — Ще опиташ ли да направиш нещо? Остави косата и устата си на мира. Отпусни ръце в скута си и ми кажи какво се случи днес. През целия ден.

Не си давах сметка, че дърпам долната си устна, докато не го спомена. Отпуснах ръце в скута си и се опитах да му докладвам, сякаш бе Сенч. Гледах как изражението му става все по-сериозно и знаех, че думите ми се сипят като градушка и че разказът ми е несвързан, че непрекъснато скачам напред и се връщам назад. Преди да приключа,

вече бях станал и крачех из малката шатра. Не можех да се справя с възбудата си. Внезапно получих просветление.

— Ето! — извиках, пристъпих към него и протегнах оголената си китка. — Да видим дали Умението ми е толкова изчезнало, колкото си мисля. Докосни ме. Опитай се да достигнеш до мен с Умението, както направи и преди.

Той изумено впери поглед в мен. После на лицето му заигра недоверчива усмивка.

— *Искаш* да направя това?

— Разбира се. Да. Да видим колко сериозно е положението. Ако все още можеш да стигнеш до мен, може би Умението ми ще се върне, след като действието на билката отшуми. Да опитаме.

Седнах до него и поставих ръката си с китката нагоре върху коляното му. Той се втренчи в избледнелите отпечатащи от пръстите си, после ми хвърли кос поглед.

— Не. — И се отдръпна. — Тази вечер не си на себе си, Фиц. В нормална ситуация не би позволил подобно нещо, камо ли да го искаш. Не.

— Какво, страх ли те е? — попитах предизвикателна. — Давай. Какво можем да изгубим?

— Уважението си един към друг. Все едно да направя подобно нещо, докато си пиан. Не, Фиц. Престани да ме изкушаваш.

— Не се безпокой. Утре ще си спомням, че аз съм го предложил. Трябва да знам. Магията ми мъртва ли е?

В някакво изолирано кътче на душата си чувствах тревога. Исках да престана и да мисля, но безпокойството не ми позволяваше. *Направи го, направи нещо, каквото и да е.* Желанието да действам, да направя каквото и да било бе толкова силно, че не можех да му устоя.

Сграбчих тънката му китка. Ръката му беше без ръкавица и не се съпротивляваше. Поставих хладните му пръсти върху останените от него белези, сякаш подреждах дървена главоблъсканица. Зачаках. Не усетих нищо. Погледнах го въпросително.

Беше затворил очи. След малко ги отвори. Бяха наситено златисти и в тях се четеше отчаяние.

— Нищо — рече той невярващо. — Чувствам топлината на китката ти. Пресягам се към теб, но те няма. И това е всичко.

Сърцето ми сякаш се преобърна в гърдите ми. Моментално се опитах да отрека установеното.

— Какво пък. Предполагам, че това не доказва нищо. Никога досега не сме го опитвали, така че как можем да знаем какво да очакваме? Нищо. Може пък утре да се събудя и да открия Умението си силно като всеки път.

— Или да не го откриеш — тихо рече Шутът, без да откъсва поглед от мен. Пръстите му продължаваха да докосват китката ми. — Може би никога вече няма да се свържем по този начин.

— Или да не го открия — съгласих се. — Може и да се събудя толкова изолиран и глух, колкото съм и сега. Може би. — Станах. — Добре. Няма смисъл да мислим и да се тревожим за това, нали? Както и дали дрехите ми ще изсъхнат до сутринта. Каквото ще бъде, ще бъде. — Замълчах, мислех си, че мога да се овладеея, но после въпросите сами изригнаха от устата ми. — Мислиш ли, че Пиотре го направи нарочно? Мислиш ли, че е знаел, че елфовата кора може да унищожи Умението? И откъде изобщо знае, че притежавам магията? И ако иска от мен да помогна на принца да убие дракона, защо му е да ме вади от строя? Освен ако всъщност не иска да убиваме Айсфир. Може би ни е прильгал да дойдем тук, за да може принцът да се провали. Но това е безсмислено. Нали?

Шутът изглеждаше като очукан от пороя въпроси.

— Не можеш ли да млъкнеш, Фиц?

След кратък размисъл поклатих глава.

— Не мисля — отвърнах.

Изведнъж се почувствах ужасно нещастен. Не можех да намеря поза, в която да се чувствам удобно. Давах си сметка, че ми се спи, но не можех да си спомня как да се отпусна. Изведнъж ми се прииска всичко това да се разкара и да ме остави на мира. Скрих лицето си в длани.

— През целия си живот съм правил само грешки.

— Очертава се дълга нощ — печално отбеляза Шутът.

ГЛАВА 17

АЙСФИР

И тъй, ето я историята за Яасал Тюленовите ботуши и дракона Айсфир, и какво се случило с нея в годините, когато Вайсал била Велика майка на майчиния ѝ дом. Вайсал не харесвала младия мъж, когото Яасал довела в леглото си, поради три причини — бил кривокрак и с хлътнали гърди, а всички знаят, че тези черти могат да се предават по наследство, така че Вайсал не искала майчиният ѝ дом да се напълни с кривокраки и хилави деца. Косата му била рижа, а Вайсал не желала потомците ѝ да бъдат същите; и всеки път, когато идвала пролет и върбите се покривали с малки мъхести котенца, мъжът кихал и кашлял, очите му се насълзявали и изобщо не ставал за работа през този сезон. И тъй, когато един летен ден Яасал излязла да бере боровинки високо в планината, Вайсал наредила на другите жени да съберат пръст и камъчета, които само да жилият, но без да нараняват, и да прогонят любовника ѝ. Сестрите, майка ѝ и лелите ѝ направили това с готовност, защото никоя от тях не харесвала глуповатите му усмивки, които им пускал в отсъствието на Яасал.

Когато се върнала и открила, че любовникът ѝ е избягал, Яасал се разплакала, започнала да ругае и накрая се заклела, че ще иде при дракона и ще го помоли да отмъсти на роднините ѝ. Всеки знае, че това е голям грях срещу майчиния дом, но тя била толкова разгневена, че не се вслушвала в здравия разум, нито приела сърцатия тъмнокоос млад воин, който ѝ бил предложен вместо бледия и хилав юноша. И тъй, тя отишла на Аслеваля, изчакала големия годишен отлив и се спуснала в дълбините на ледника, за да помоли дракона да изпълни злото ѝ желание.

Дълбоко под ледената шапка, която се извисява над острова, малката ѝ лодка спряла на тинест бряг. Ясал вдигнала факлата си, но не си губила времето да се диви на прелестите на синята ледена гробница на Айсфир. Вместо това тръгнала нагоре по виещите се тунели към мястото, където можела да види скования в леда дракон. И там разтопила дупка в леда с кръвта на агнето, което водела със себе си, и замолила Айсфир да направи безплодни всички жени, които прогонили любовника ѝ.

Песен от Външните острови, превод на Беджърлок

Спомням си остатъка от нощта и цялото следващо денонощие, както болен от треска човек си спомня кошмарите си. Умът ми се мъчи всякак да забрави мъките, на които бях подложен. „Всичко е било в главата ти“, каза ми по-късно Сенч и много ме жегна лекотата, с която подмина мъченията ми. Искаше ми се да му кажа, че целият ни живот е в главите ни. Че къде другаде се случва той, къде другаде можем да добавим онова, което има значение за нас, и да извадим изгубеното? Едно събитие е просто събитие, докато някой не му придаде едно или друго значение.

Преживях го. Никой, който прави разлика между подобна билка и отрова, не е стигал до такива дълбини на отчаянието. По някое време през нощта Сенч прати Ридъл да ме търси. Той ме наметна с одеяло и ме поведе, бос и облечен в нелепата роба на Праотците, към шатрата на принца. Там, ако си спомням точно, прекарах няколко часа в обяснения как не мога да се понасям. По-късно Предан сподели, че никога не бил чувал толкова отегчително изброяване на въображаеми грехове. Спомням си, че на няколко пъти се опита да ме накара да се вразумя. Казах открито, че искам да се самоубия — мимолетна идея, която често съм обмислял, но никога не съм я споменава на глас. Предан бе отвратен от разлигавените ми фантазии, а Сенч посочи, че това би била егоистична постъпка, която ни най-малко не би поправила глупостта ми. Мисля, че здравата му бе писнало от мен.

И въпреки това вината не бе моя. Не собствените ми мисли, а въздействието на билката ме караше да приказвам през цялата нощ до сутринта. На зазоряване Предан знаеше много повече за младежките

ми ексцесии, отколкото съм смятал да му разкривам някога. Дори да се бе изкушавал да експериментира с елфова кора или семе на карис, сигурен съм, че тази дълга нощ изби всякакви подобни намерения от главата му.

Когато Шишко вече не можеше да понася прочувствените ми дрънканици, повикаха Ридъл да го заведе в палатката на Осезаващата котерия, където Уеб можеше да се погрижи за него. Сенч и Предан имаха намерение да се опитат да се свържат с Копривка тази нощ, но моето състояние направи съсредоточаването им невъзможно. Преди Шишко да тръгне, направиха опит да се свържат с мен като котерия. Успяха толкова, колкото и Шутът. Когато казах на Сенч за опита, той се навъси и разбрах неодобрението му, че изобщо съм си позволил подобен експеримент със смуглия човек.

На следващия ден Ридъл и Уеб вървяха с мен и Шишко. Сигурен съм, че Сенч бе наредил на Ридъл да ни съпровожда, но мисля, че Уеб дойде заради мен. И до днес се чудя какво му е казал Шишко, за да реши, че е важно да ми помага. Крачех мълчаливо, обзет от черно отчаяние, през безкрайното мъчение на ослепителния лед и носения от вятъра сняг. Ридъл и Шишко вървяха пред нас и почти не разговаряха. Уеб беше зад мен и през целия ден не каза нито дума. Лятото се бе върнало и вятърът, който ваеше снежните дюни и им придаваше фантастични форми, бе нежен и почти топъл. Спомням си, че птицата на Уеб направи два кръга над нас, нададе отчаян писък и отново се насочи към морето. Присъствието ѝ ми напомни за собствената ми загуба и ме хвърли в ново море от скръб. Не се разхлипах, но сълзите се стичаха непрекъснато по лицето ми.

Понякога емоциите могат да са по-изтощителни от физическите усилия. Когато Пиотре оповести, че ще спрем, вече не ми пукаше за нищо. Стоях и гледах равнодушно как останалите вдигат палатките. Смътно си спомням как Пиотре се извини на Сенч, че неговият „пай за кураж“ ме е довел до това безпомощно състояние. Сенч прие извиненията му и отговори, че винаги съм бил непредсказуем и склонен да прекалявам с билките. Знам защо каза това, но въпреки това думите му се забиха в сърцето ми като ками. Не можех да се заставам дори да изям кашата, която ми донесе Уеб. Легнах си, докато всички останали бяха още будни. Не заспах, а останах да се вирам в сенките на палатката и се мъчех да си обясня защо изобщо баща ми е

лягал с майка ми. Стореното от тях ми се струваше огромно зло. Чух как Уeb свири на Шишко с малкия си инструмент отвън и изведнъж музиката на смешния дребен човек започна да ми липсва. Накрая явно съм потънал в тежък сън.

Когато се събудих, бе късна утрин. Постелките на гвардейците бяха празни. Зачудих се защо не са ме събудили и защо не сме разтурили лагера и не сме продължили нататък. Изпълзях от одеялата, намръщих се, когато открих, че все още нося робата на Шута, и набързо навлякох палтото и горните си панталони. Прибрах робата в раницата, като все още се чудех на тишината отвън. Страхувах се, че времето е на път да се развали и ще ни забави.

Излязох. Вятърът бе мек и носеше малки снежни кристали от извисяващия се над нас ледник. Лагерът изглеждаше почти пуст. Уeb приготвяше нещо за ядене в котле върху триножник над малкия огън, който гореше в глинено гърне. Гърнето бе сложено в снега и топлината бе разтопила около него мокър кръг.

— А, събуди се — рече той с дружелюбна усмивка. — Обзалагам се, че се чувстваш по-добре.

— Аз... да, по-добре съм — отвърнах и донякъде се изненадах, че наистина е така.

Мрачното настроение от предишния ден бе изчезнало. Не изпитвах радост; загубата на Умението все още ме мъчеше и предстоящата задача ме изпълваше с ужас, но отчаянието, което ме караше да мисля за самоубийство, вече го нямаше. Постепенно в мен започна да се надига глух гняв. Мразех Пиотре заради онова, което ми бе причинил. Знаех, че стратегията на Сенч изисква да се въздържам от желанието да си отмъстя, но отказвах да повярвам, че тези „даджи“ съдържат обичайното количество елфова кора, което другарите му да могат да поглъщат без разрушителни последици. Бях преднамерено отровен. Отново. Надявах се, че преди връщането ни в Шестте херцогства съдбата ще ми даде възможност да си разчистя сметките с Пиотре. Цялото ми обучение като убиец ми забраняваше лукса на възмездието. Откакто крал Умен ме бе направил свой човек, бях учен, че дарбите ми се използват според волята на короната, а не според моите преценки или за лично отмъщение. Един или два пъти бях нарушил тези правила и резултатите бяха ужасни. Припомних си го, докато оглеждах района около себе си.

Лагерът се намираше на полегат склон. Недалеч от снежната кора се подаваше назъбен каменист хребет. Над мен се издигаше стръмна планина. Беше като чаша с отчупено парче на ръба. Тук-там от снега надничаха черни камъни. В чашата се бе натрупал лед и сняг и надолу към нас се спускаше замръзвал водопад. Бяхме се разположили в самия му край.

— Много си мълчалив — меко отбеляза Уеб. — Боли ли те нещо?

— Не. Благодаря за загрижеността. Просто имам много неща, за които да мисля.

— И са ти откраднали Умението.

Изгледах го и той вдигна успокояващо ръка.

— Никой друг не знае тази тайна. Шишко ми я обясни съвсем случайно. Беше много обезпокоен за теб. И раздразнен, но се тревожеше. Снощи се опита да ми обясни, че се е разтревожил не толкова заради мрачното ти настроение и непрекъснатото ти бърборене, а защото си изчезнал от ума му. Разказа ми една история от детството си. Майка му пуснала ръката му една вечер на многолюдна улица по време на някакъв панаир. Изгубил се за часове и не можел да я намери нито с очите си, нито с ума си. От начина, по който ми го разказа, мисля, че го е изоставила, а после е размислила и се е върнала. Но му трябваше много време да ми обясни, че знаел, че майка му била някъде там, но не му позволявала да докосва мислите ѝ. А за теб казва, че просто си изчезнал. Сякаш си мъртъв, както е мъртва и майка му сега. А в същото време ходиш насам-натам и той те вижда. И това го плаши.

— Сигурно му приличам на Претопен.

Уеб трепна съчувствено. Разбрах, че се е сблъсквал със смразяващото присъствие на Претопените.

— Не, приятелю. Аз все още те усещам с Осезанието си. Не си изгубил тази магия.

— Но каква полза имам от нея, щом нямам партньор? — попитах горчиво.

Известно време той мълча, после заговори примирено:

— И това е още едно от нещата, на които бих могъл да те науча, ако намериш време за мен.

Нямаше какво да му отговоря, затова зададох въпрос:

— Защо още не сме потеглили?

Той ме погледна объркано, после се усмихна.

— Пристигнахме, приятелю. Това е най-близкото възможно място за лагер. Пиотре казва, че драконът можел да се види смътно през леда недалеч. Принц Предан, Сенч и останалите отидоха с него и нарческата натам. Свидетелите на хетгурда също тръгнаха. Там горе. — Уеб посочи.

Полираната повърхност на ледника беше измамна. Там, където изглеждаше гладка и равна, всъщност имаше много неравности. Докато гледах, на ледения склон се появи дълга колона хора, досущ като мравки. Разпознах Пиотре в неговите кожи начело, следван плътно от нарческата. Всички се катереха нагоре. Само ние с Уеб бяхме останали в лагера.

— Не исках да те оставям сам. Ридъл каза, че си споменавал за самоубийство. — Той поклати строго глава. — Не вярвах, че ще го направиш. Но въпреки това не исках да рискувам, като знам в какво настроение бе вчера.

— Няма да сложа край на живота си. Това бе временно безумие, отровата от билката говореше вместо мен.

Това бе извинение. Всъщност, като се връщах към безумните неща, които бях говорил снощи, изпитвах срам, че съм изразил гласно подобна мисъл. Самоубийството винаги се е смятало за проява на малодушие в Шестте херцогства.

— И защо си използвал тази билка, щом знаеш как ти действа? — безмилостно попита той.

Прехапах език. Искаше ми се да знам какво е казал Сенч за слабостта ми.

— Преди я използвах, когато изпитвах силна болка или умора — рекох тихо. — Този път дозата бе много по-силна, отколкото предполагам.

Уеб въздъхна тежко.

— Разбирам. — Но неодобрението му беше повече от очевидно.

Изядох сместа в котлето. Беше месна храна и вонеше на мазна риба. Островитяните приготвят гъста супа от лепкави кубчета сушена риба и мас. Въпреки отвратителния вкус се почувствах по-добре. Все още изпитвах странно отсъствие навсякъде около мен. Беше по-силно, отколкото когато Шишко спираше музиката си. Бях свикнал с нишките,

които ме свързваха с Предан, Сенч, Шута и Копривка. А сега бях откъснат от тази паяжина.

Уеб ме гледаше как се храня и после почиствам котлето. Позатулих малкия огън в гърнето с нищожната надежда, че ще го запазя.

— Ще идем ли при тях? — попита той и аз кимнах.

Пиотре бе отбелязал лъкатушещата пътека с ярки парчета плат върху колчета, забити в снега от двете ѝ страни. Двамата с Уеб поехме по нея. Отначало той почти не говореше. После стана по-разговорлив и накрая го заслушах.

— Попита ме каква е ползата от Осезанието, щом нямаш партньор. Разбирам, че все още скърбиш за вълка си, и това е напълно разбираемо. Би ми паднал в очите, ако се бе хвърлил към друго обвързване само за да се спасиш от самотата си. Това не е прието у Старата кръв. Все едно овдовял мъж да се ожени повторно само за да осигури майка на осиротелите си деца и да има кой да го топли в леглото. Така че си прав да чакаш. Но това не означава, че трябва да обръщаш гръб на магията си. Почти не разговаряш с останалите Осезаващи. Онези, които не знаят, че имаш нашата магия, си мислят, че ни избягваш, защото я презираш. Пъргав е сред тях. Дори и да не искаш да им разкриваш, че също си Стара кръв, според мен ще е по-добре да коригираш това впечатление. Честно казано, не мога да разбера защо ти е да пазиш в тайна и двете си магии. Кралицата каза, че вече няма да позволи гонения срещу Осезаващите, а ти така или иначе се намиращ под закрилата ѝ. А ако притежаваш Умението, магията на Пророците, какво пък, на нея винаги се е гледало с почит. Защо да криеш, че служиш на кралицата и принца чрез нея?

Престорих се, че съм твърде запъхтян, за да отговоря веднага. Наклонът бе стръмен, но не се бях уморил чак толкова. Той продължаваше да мълчи и накрая се предадох.

— Защото ще издам твърде много неща за себе си. Някой ще ги сглоби, ще ме посочи и ще каже: „Осезаващото копеле е живо. Убиецът на крал Умен, неблагодарното копеле, предало стареца, който го приюти“. Не мисля, че политиката на търпимост към Осезанието, която води кралицата, все още е готова за това.

— Значи ще изживееш остатъка от годините си като Том Беджърлок.

— По всяка вероятност. — Опитах се да скрия горчивината в гласа си и не успях.

— Чувстваш ли го? — внезапно попита Уеб.

— Чувствам, че това е най-мъдрото, което мога да направя, макар и не най-лесното — отвърнах с неохота.

— Не, не. Отвори Осезанието си, човече. Усещаш ли нещо, нещо по-огромно от всичко, което си долавял досега?

Спрях. Осезанието е като всяко друго сетиво. Човек така свиква с всекидневните звуци или миризмата на огъня, че престава да им обръща внимание. Стоях неподвижно, сякаш се вслушвах, но всъщност се отварях за мрежата на живот около мен. Тук беше Уеб, топъл, сърцат и наблизко. По-нагоре долових останалите — объркана нишка същества, излъчващи различни степени на умора и неудобство. Усещах Осезаващите малко по-ясно от другите. Не можех да открия птицата на Уеб — сигурно беше навътре в морето и търсеше храна.

— Само обичайното... — започнах и млъкнах.

Наистина ли усетих нещо? Някакво много голямо, едва доловимо присъствие в Осезанието? Сякаш някой беше отворил врата и бързо я беше затръшнал. Отново замръзнах и затворих очи. Не.

— Нищо — казах и отново отворих очи.

Уеб наблюдаваше лицето ми.

— Усети го — каза той. — А аз продължавам да го усещам и сега. Следващия път, когато го доловиш, се закачи за него.

— Да се закача?

Той поклати със съжаление глава.

— Няма значение. Това е едно от нещата, за които „някой ден“ ще намериш време да те науча.

Това бе най-близкото до укор и се изненадах колко силно успя да ме жегне. Знаех, че си го заслужавам. Намерих сили да се смиря и попитах:

— Мислиш ли, че можеш да ми обясняваш, докато вървим?

Той повдигна вежди и ме погледна насмешливо.

— Че разбира се, Фиц. Мога да го направя, щом ме молиш. Избери си някой от групата пред нас, някой без Осезание. Ще се опитам да ти обясня как се прави. Някои от Старата кръв смятат, че точно по този начин глутницата решава кое животно в стадото да е тяхната жертва. Сигурно си виждал как правят първите си стъпки в

лова вълчетата или някои други хищници. Вместо да преследват само едно животно, те подгонват цялото стадо или ято и не постигат нищо. Разбира се, това е една от силните страни на стадото. Жертвите се скриват от ловците и те не могат да ги видят.

Така с огромно закъснение започна обучението ми при Уеб. Когато настигнахме другите, вече можех да различа Сенч и да го усещам дори когато бе извън полезрението ми. Още на два пъти долових огромното присъствие в Осезанието. Но за разлика от Уеб, вече бях изпитвал това усещане. Не го споделих, макар че сърцето ми се свиваше. Разпознах дракона. Очаквах широката сянка на крилете му да се спусне над мен, защото не знаех по какъв друг начин да обясня как мога да почувствам такова огромно създание, а в следващия миг то да е изчезнало безследно. Но небето си оставаше все така синьо, ясно и пусто.

Когато настигнахме останалите, те стояха под една издадена скала. По повърхността ѝ се виждаше неравна линия руни, които изчезваха под леда. Свидетелите на хетгурда бяха наблизко и от физиономиите им ясно личеше, че нямат никакво желание да се намират тук. Но в същото време повечето от тях изглеждаха кисело развеселени. Запитах се каква ли е причината. Един от тях бе коленичил и упорито дълбаеше покрай скалата. Използваше ножа си и удряше неподатливия лед, сякаш ръгаше противник. Задачата му изглеждаше безнадеждна, но той не се предаваше.

Хората на Лонгуик носеха лопати, кирки и лостове, но засега не ги пускаха в употреба. Стояха в готовност, отегчени и незаинтересовани като типични войници, и чакаха заповед. Не ми се наложи да се чудя дълго защо още не са започнали. Сенч и Предан стояха лице в лице с Пиотре и нарческата. Членовете на Осезаващата котерия стояха бездейно наблизко. Шишко седеше в снега зад тях, тананикаше си и кимаше в такт с мелодията.

— Да, но къде? — рязко попита Сенч и от тона му разбрах, че не за пръв път задава този въпрос.

— Тук — търпеливо отвърна Пиотре. — Ето тук. — Направи широк жест и обхвана малкото плато, на което се намирахме. — На скалата пише: „Тук спи драконът Айсфир“. Доведох ви при него, както се разбрахме. Нарческата също дойде с нас, за да бъде свидетел. Сега зависи от вас. Вие сте онези, които трябва да го изкопаете и да му

отсечете главата. Нали това беше задачата, която прие принцът в майчиния си дом?

— Да, но не предполагах, че ще трябва да дълбаем целия ледник, за да я изпълним! Тук няма нищо, само лед, сняг и скали. Откъде да започнем?

Пиотре вдигна рамене.

— Откъдето ви харесва.

Един от свидетелите на хетгурда се изсмя. Сенч се огледа почти трескаво. Бързият му поглед регистрира появата ми, но той явно смяташе, че от мен няма да има особена полза. Обърна се отново към Пиотре.

— Къде по-точно се намираше драконът при последното ти идване?

Пиотре бавно поклати глава.

— Идвал съм два пъти с леля ми, когато бях момче. Доведе ме, за да ме научи как се стига дотук. Но не сме виждали дракона, а само надписа, който бележи мястото. Минало е поне едно поколение, откакто Айсфир се е виждал през леда.

Това явно събуди нещо у Бухала, който внезапно се отдели от групата на хетгурда, кимна и заговори с лека усмивка:

— Баба ми го е виждала, когато е била момиче. Ще ви кажа какво ми разказа и може би ще се вразумите от чутото. Дошла тук с майката на нейната майка, за да остави дар на Айсфир и да го помоли за плодородие на овцете. Когато пристигнали, майката на майка й показала тъмна сянка, едва видима през снега, когато слънцето се намирало най-високо в небето. „Ето го — казала на баба ми. — Преди се е виждал много по-лесно, но с всяка година ледът става по-дебел и той потъва все по-надълбоко. Сега е само сянка, а ще дойде време, когато хората ще започнат да се съмняват, че изобщо го има. Така че гледай добре и се погрижи никой от потомците ни да не ни посрами, като постави под съмнение мъдростта на предците си“.

Млъкна толкова внезапно, колкото и бе започнал да говори. Стоеше и кимаше доволно, а вятърът развяваше дългата му коса.

— Значи знаеш откъде да започнем да търсим дракона?

Бухалът се засмя.

— Не знам. А и да знаех, нямаше да ви кажа.

— Интересно — обади се Предан. — Какви дарове се поднасят на дракона и как ги приема?

— Кръв — веднага отговори Бухалът. — Прерязват гърлото на овца и оставят кръвта ѝ да изтече върху леда. Изучават формата на локвата, къде се просмуква и къде се събира на повърхността. Така решавали дали Айсфир е останал доволен от дара. Онзи път оставили трупа на овцата за Черния мъж и си отишли. На следващата пролет много от овците ни родили по две агнета вместо само едно и нито едно животно не пострадало от болести. Била добра година. — Бухалът ни изгледа кисело. — Ето такъв късмет сме имали с почитането на Айсфир. А ако го обидите или се усъмните в него, страх ме е да си помисля какви беди ще се стоварят върху домовете ви.

— И върху нашите също, само защото сме тук, независимо дали ни харесва, или не — навъсено се обади Тюленът.

Пиотре им напомни, без да ги поглежда:

— Нашият майчин дом пое отговорност за всичко, което може да се случи. Нищо лошо няма да ви сполети.

— Така казваш ти! — презрително изсумтя Бухалът. — Но ме съмнява да говориш от името на Айсфир. Ти, който си готов да го унищожис заради прищявката на една жена!

— Къде е драконът? — намеси се Сенч, вече съвсем бе изгубил търпение.

Отговорът дойде от съвсем неочаквано място.

— Тук е — тихо рече Пъргав. — Тук е, и още как. Присъствието му приижда и се оттегля като мощен прибой.

Момчето се олюляваше, а гласът му бе странно унесен. Кокъл сложи ръка на рамото му. Уеб ме остави и забърза към тях.

— Погледни ме! — нареди и когато Пъргав не реагира, го раздруса. — Погледни ме! Пъргав! Ти си млад и никога не си се обвързвал. Може и да не разбираш какво ти говоря, но се дръж за себе си. Не отивай при него и не му позволявай той да дойде в теб. Присъствието му е мощно, великолепно и бъдещо благоговение. Но не позволявай да бъдеш погълнат от него. Усещам в това създание очарованието на огромна котка, която примамва и е готова да се свърже с младеж, независимо дали той го желае, или не.

— Значи можете да усетите дракона? — невярващо попита Сенч. — Значи наистина е тук и е жив?

— И още как — неохотно се обади Предан.

Едва сега забелязах колко е пребледнял. Останалите бяхме със зачервени от студа бузи. Предан стоеше абсолютно неподвижно и малко настрана. Заговори, без да сваля поглед от нарческата.

— Драконът Айсфир наистина е тук. И е жив, макар да не разбирам как е възможно това. — Млъкна, сякаш се беше замислил дълбоко. Погледът му се зарея някъде надалеч. — Мога само да докосна ума му. Пресягам се към него, но той не ми обръща внимание. И не мога да разбера как в един момент го усещам, а в следващия изчезва безследно.

Опитах се да не зяпна. Току-що принцът най-безгрижно бе разкрил, че е Осезаващ. Бях също така поразен, че явно усеща дракона с Осезанието си, докато аз едва го долавях. Преди известно време бях разбрал, че способностите на принца в Осезанието не са така големи като моите. Може би уроците при Уеб ги бяха подсилили? И изведнъж ми призля. За Осезанието ли говореше, или за Умението? В сънищата ми Тинтаглия ме достигаше чрез Умението. Подозирах, че е използвала същата магия, за да намери и Копривка. Погледнах Сенч. Старецът изглеждаше дълбоко замислен и разочарован. Шишко бе онзи, който ми даде отговора. Изглеждаше напълно погълнат от тананикането си и кимаше ритмично. Искаше ми се да мога да чуя музиката му, а още повече ми се искаше да го накарам да вдигне защитните си стени. Никога не бях виждал дребния човек така погълнат от нещо.

— Не се опитвай да го напипаш! — заповяда Уеб, без изобщо да се съобразява с ранга на Предан. — Има много стари легенди за Осезанието, разказващи за обаянието на драконите. Говори се, че могат да омаят непредпазливия ум и да предизвикат почти робска покорност. Най-старите песни предупреждават да не вдишваме дъха, издишан от дракон. — Рязко завъртя глава към Кокъл и изведнъж ми заприлича на командир, даващ заповеди на войската си. — Знаеш песента, за която говоря, нали? Няма да е зле всички да я чуем довечера. На младини почти не обръщах внимание на такива стари предания, но по-късно проумях, че в тях често се крие много истина. Бих искал да я чуя отново.

— Аз също — неочаквано се съгласи Сенч. — Както и всякакви други песни, свързани по един или друг начин с драконите. Но засега,

щом Осезаващата котерия на принца може да долови дракона, може би ще ни посочи къде да започнем да копаем.

— Да ви кажем къде е, за да го изкопаете и да го убиеете? Не! Няма да го направя! — разпалено изтърси Пъргав. Никога не го бях виждал по-развълнуван.

Сенч незабавно го нападна.

— Толкова бързо ли забравяш клетвата си към своя принц?

— Аз... — Момчето не можеше да намери думи. Лицето му пламна, после пребледня. Гледах го как се мъчи да реши на кого е верен и ми се искаше да можех да му помогна. Но пък знаех по-добре от всички останали как се разкъсва.

— Престани — тихо каза Уеб на стария убиец, който не сваляше суровия си поглед от Пъргав.

— Това не е твоя работа — също така тихо отвърна Сенч.

За пръв път видях Уеб разгневен. Гневът му се изрази в напрегането на мускулите и в начина, по който се издуха гърдите му. Успя да се овладее, но видях колко му е трудно. Също като на принца.

— Престани — повтори Предан думите на Уеб, но това бе заповед на крал. — Пъргав, успокой се. Не се съмнявам във верността ти към мен. Няма да я изпитвам по този начин, като карам някого да решава между онова, което сърцето му смята за правилно, и положената клетва. Не смятам, че мога с достойнство да възложа подобен товар. А и аз самият не съм сигурен.

Внезапно се обърна към нарческата. Тя не отвърна на погледа му, а се загледа към снежната равнина под нас. Изненадах се, когато принцът отиде и застана пред нея. Пиотре пристъпи да се намеси, но Предан не се опита да я докосне. Вместо това попита тихо:

— Би ли ме погледнала?

Елиания вирна брадичка и го погледна. Лицето ѝ бе абсолютно неподвижно, само в очите ѝ проблесна предизвикателство. Известно време Предан мълча, сякаш се надяваше тя да заговори. Настъпи пълна тишина, нарушавана само от шепота на вятъра, веещ ледени кристали по лицето на ледника, и скърцането на снега под краката на пристъпващите на място войници. Дори Шишко бе престанал да си тананика. Хвърлих поглед към него. Изглеждаше объркан, сякаш се мъчеше да си спомни нещо. Нарческата продължи да мълчи и Предан въздъхна.

— Знаеш повече за този дракон, отколкото си ми казвала. И никога не съм си помислял, че задачата, с която ме натовари, е предизвикателство на девица към ухажора ѝ. В желанието ти няма и следа от женски прищевки, нали? Няма ли да ми кажеш какво е значението на това поръчение, за да мога да реша как да постъпя?

Мислех си, че я е спечелил, докато не каза последната си фраза. Почти усещах тревогата ѝ, че Предан може да не изпълни обещанието си. Видях как нарческата се измъкна от честния отговор, който ѝ се искаше да даде, и реагира по начин, достоен за обиграна в дворцовите интриги придворна дама.

— Така ли изпълняваш клетвите си, принце? Каза, че ще извършиш това. Ако те е страх, кажи си направо, за да разберат всички кога точно ти е изменил куражът.

Предизвикателството ѝ не бе от сърце. Виждах го, виждаше го и Предан. Мисля, че го заболя най-много, че наскърбява гордостта му по такъв безжалостен начин, без дори да влага истински чувства. Той пое дъх и изправи рамене.

— Държа на думата си. Не. Не е точно така. Дадох ти думата си и ти избра да я задържиш. Можеше да ми я върнеш и да ме освободиш от тази задача. Но не го направи. Ето защо ще извърша онова, за което съм се заклел, за честта на домовете на майка си и баща си.

— Но това не е елен, който ловуваш заради месото му, принце — намеси се Уеб. — Не е дори вълк, който убиваш, за да защитиш стадата си. Ако легендите са верни, това създание е разумно колкото теб и с нищо не те е предизвикало да го убиваш. Трябва да знаеш... — Уеб млъкна. Нямах да издаде тайната, че принцът е Осезавац. — Трябва да знаеш това, което ще ти кажа сега. Айсфир е жив. Не зная как, нито мога да кажа колко силна е искрицата живот в него. Проблясва и изчезва от Осезанието ми като пламъче върху изстиващ въглен. Може би сме изменили целия този път само за да станем свидетели как напуска този свят. В това не би имало никакво безчестие. Пътувах достатъчно дълго с теб и мисля, че няма да убиеш същество, което лежи безпомощно в краката ти. Може да се окаже, че греша. Надявам се да не е така. Но... — Уеб се обърна към Осезаваците си другари — ако не изпълним искането на нашия принц да му помогнем да намери дракона, ако не изкопаем Айсфир от сковаващия го лед, уверен съм, че той ще умре така сигурно, както и ако принцът му отсече главата.

Можете да постъпите както решите. Но аз няма да се поколебая да използвам магията, с която ме е дарила Еда, за да открия тъмницата на дракона и да го освободя от нея. Разбира се, ще ми е много по-лесно, ако ми помогнете.

През цялото това време групата на хетгурда стоеше настрана. Погледнах ги и не се изненадах особено, като видях Шута да стои недалеч от тях, сякаш за да изрази ясно на чия страна е. Бухалът, който бе техен бард, беше заслушан по онзи характерен за менестрелите начин, познат ми от времето, което бях прекарал със Славея. Всяка изречена дума щеше да се запечати в паметта му, за да бъде включена по-късно в извиващите се рими на техния език. На лицата на другите се четеше опасение и очакване. Мечокът, водачът им, се удари в гърдите, за да привлече вниманието на всички.

— Не забравяйте за нас, не забравяйте защо сме тук. Ако е наистина така, както казват магьосниците ви, ако драконът е жив, но немощен, и го изкопаете, ще сме свидетели на това. И ако този селски принц го убие, докато е слаб и безпомощен, тогава целият гняв на всеки клан ще се изсипе на само върху Нарвала и Глигана, но и върху Шестте херцогства заради тази страхлива постъпка. Ако младият принц прави това, за да изгради съюз и да предотврати бъдеща война с народа на Божиите руни, трябва да го направи по начина, за който се съгласихме. Трябва да се изправи срещу нашия дракон в честен двубой, а не подло да вземе главата му, докато той лежи безпомощен. Няма чест в това да вземеш боен трофей от воин, който вече умира, поразен не от твоята ръка.

По време на това изявление Шутът мълчеше, но нещо в позата му показваше, че споделя мнението на говорещия. Не беше скръстил ръце на гърдите си, нито се мръщеше предупредително, а се взираше дълбоко в Предан — Белият ясновидец изучаваше човека, който можеше да се окаже негов противник в мисията му да насочи света в по-добра посока. От погледа му ме побиха тръпки.

Той сякаш почувства, че го гледам, и се обърна към мен. Въпросът на лицето му бе повече от ясен. Какво ще направя, какъв ще е изборът ми? Извърнах се. Не можех да избирам. Още не. Казах си, че ще зная, когато видя дракона. А страхливецът в мен промърмори: „Ако умре, преди да го изровим от леда, тогава всичко ще е решено и няма да ми се налага да се изправам срещу Сенч или срещу Шута“. Хич не

бе утешителна мисълта, че и двамата си даваме сметка за тайната ми надежда.

Пиотре взе думата, за да отговори на Мечока. Говореше с уморения тон на човек, който обяснява за стотен път нещо на твърдоглаво хлапе.

— Майчиният дом на Нарвала поема върху себе си всички отговорности за това действие. Тъй да бъде, ако драконът се надигне против нас и прокълне потомците ни. Ако нашите сънародници и другари се обърнат против нас, тъй да бъде. Приемаме, че сами сме си навлекли тези беди.

— Можеш да се обвързваш с клетви! — гневно заяви Мечокът. — Но думите и жестовете ти не могат да излъжат Айсфир! Кой може да каже, че няма да се надигне и да отмъсти на всеки, който е дошъл тук да бъде свидетел на предателството срещу него?

Пиотре сведе поглед към снега в краката си. Сякаш събираше кураж и се готвеше да поеме на плещите си още по-тежък товар към онзи, който вече носеше. Заговори бавно и ясно, сякаш изговаряше фраза от някакъв ритуал, но въпреки това думите му бяха съвсем разбираеми.

— Когато дойде време да вземете една или друга страна, вдигнете оръжията си срещу мен. Кълна се, че ще се изправя срещу всички тях. Ако падна, нека всички вие окъпете мечовете си в кръвта ми, преди да умра.

Още докато говореше, Елиания ахна и се хвърли напред, сякаш за да го защити с тялото си. Той грубо я блъсна настрани. Никога не го бях виждал да се отнася към нея по такъв начин. Задържа я на разстояние от себе си, като я стискаше здраво за ръката, сякаш за да я отгласне от онова, което поемаше върху себе си. Нарческата скри лице в ръцете си, а Пиотре продължи:

— Ако Айсфир е такъв, какъвто го описват всички легенди, то ще разбере, че вие сте на негова страна, и няма да държи майчините ви домове отговорни за онова, за което сме дошли. Това задоволява ли ви?

Рязко придърпа Елиания, прегърна я и зашепна нещо в косата ѝ. Израженията на всички островитяни бяха ужасно сериозни. Мъчех се да проумея целия смисъл на казаното. Имах чувството, че по някакъв начин за пореден път ги е обвързал, а също и себе си. Имаше ли нещо

срамно в онова, което им беше предложил? Не знаех, можех само да предполагам.

Предан наблюдаваше ставащото с преbledняло лице. Сенч стоеше неподвижен и мълчалив и отново закопнях за изгубеното си Умение. Изведнъж ми се стори, че зарът може да падне по какъв ли не начин. Ако драконът е мъртъв, когато го изкопаем, ако е жив, ако се бие, ако не го направи, ако го убием и вземем главата му, но Пиотре умре, удържайки думата си... Усетих се, че започвам да разглеждам свидетелите на хетгурда като воители и преценявам кого мога да убия по честен начин и кого — с подлост. Хвърлих бърз поглед към Лонгуик, който тихо даваше заповеди на хората си. Предположих, че принцът вече ще си има сянка във всеки момент от деня и нощта.

Но може би най-странна от всичко бе реакцията на Уеб, Кокъл, Пъргав и Любезен. Без да обръщат внимание на останалите, те закрачиха в различни посоки в снега и леда, вглеждаха се напрегнато, сякаш бяха изгубили диамант и трябва да го намерят сред проблясващите кристали. Уеб спря пръв. Остана да стои неподвижен и мълчалив. Пъргав спря на десетина крачки от него. Малко по-нататък Любезен се спусна по един стръмен склон и също остана неподвижен. Кокъл последен намери мястото си. Личеше, че е несигурен. Вървеше бавно, с изпънати ръце, сякаш се мъчеше да долови несъществуваща топлина. Отдалечи се бавно от останалите, накрая спря на около петнайсет крачки от Уеб и го погледна колебливо, сякаш търсеше одобрението му. Уеб бавно кимна.

— Да. Мисля, че си прав. Огромен е, по-голям от всяко същество, което съм виждал. Тук, под краката ми, го усещам най-силно. Но не мога да кажа дали под мен е бавно биещото му сърце, или главата му. Може пък да е крайт на опашката му, която да е най-близо до повърхността. Хайде, всеки да отбележи мястото, на което е застанал. После тръгнете към мен и ми кажете дали усещате същото.

Кокъл свали ръкавицата си и я пусна в снега, а Любезен заби пръчката си. После всички бавно тръгнаха към Уеб. С Предан се спогледахме и тръгнахме към Осезавация майстор, сякаш от чисто любопитство. Наблюдавах лицето на Предан, но мисля, че не чувстваше онова, което усещах аз. Присъствието се появяваше и изчезваше, подобно на трептящия пламък на свещ. Дори когато с принца спряхме до Уеб, усещането си остана непостоянно. Но бях

съгласен с Уеб. Когато долавях дракона, присъствието му тук бе много по-силно.

Уеб и останалите от Осезаващата котерия все още бяха със сведени погледи, сякаш можеха да виждат през снега. После един по един започнаха да вдигат очи. Предан изчака, докато Уеб го погледна в очите. Не знам какво си казаха с поглед; може би се преценяваха един друг. Но когато Уеб бавно кимна, принцът сведе глава в знак на съгласие, обърна се към Сенч и каза:

— Ще започнем да копаем тук.

ГЛАВА 18

ЛЕД

Моя кралица,

Знаете, че оставам Ваш най-верен слуга. Не подлагам под съмнение мъдростта на решенията Ви, но Ви моля за снизхождение — помислете си, че може би онова, което трябваше да изтърпим, ни е принудило да потърсим възмездие отвъд границите на закона. Уверявам Ви, че вестите за „клане на Петнисти“ са силно преувеличени. Ако ние от Старата кръв сме направили грешка, тя се състои в това, че твърде дълго се въздържахме да предприемем действия, които да убедят ренегатите сред нас, че повече няма да търпим покушенията срещу собствените си хора. В известен смисъл това е почистване на собствените ни къщи от мръсотията. Умоляваме Ви, затворете очи, докато не очистим родовете си от онези, които ни позорят.

Анонимно писмо след кървавата баня в Гримстон.

И тъй, започнахме да дълбаем леда.

Лонгуик прати Ридъл и Хест в лагера за лопати, кирки и лостове. Докато ги нямаше, се обърна към принца.

— Колко голяма желаете да е дупката, милорд?

Предан и Сенч очертаха в снега площ, позволяваща на четирима мъже да работят, без да си пречат. Копачите бяхме Ридъл, Хест и моя милост. За моя най-голяма изненада Лонгуик запретна ръкави заедно с нас. Може би смяташе, че орязаният му състав го задължава също да се хване на работа. Гвардейците копаеха с желание, но не особено сръчно. Бяха бойци, а не селяни, и макар да знаеха основното за спешното прокопаване на укрепления, никога не им се беше налагало

да работят на ледник. Същото се отнасяше и за мен. Опитът бе доста поучителен.

Да копаеш лед не е като да копаеш земя. Земята се състои от отделни частици, които отстъпват пред острието на лопатата. Ледът образува съюзи и се държи. Най-горният снежен пласт бе най-досаден, защото бе като да ринеш фино брашно. Всяка лопата бе лека, но не бе лесно да прецениш къде точно да я изхвърлиш. Следващият пласт не беше чак толкова лош. След като пробихме ледената кора, бе все едно да копаеш стар отъпкан сняг. Но колкото по-дълбоко прониквахме, толкова по-трудно ставаше. Не можехме да забием лопатите и да ги изхвърлим през рамо. Вместо това се наложи да използваме кирките, за да разбием леда на малки парченца, които се разлитаха във всички посоки. След това трябваше да го изхвърляме горе, където други го товареха на една от шейните и го извозваха по-надалеч от ямата. Ако работех с палтото си, гърбът ми се изпотяваше. Когато го свалях, по ризата ми се образуваше ледена кора.

Не работехме сами. Стигна се до компромис и Осезаващата котерия на принца се зае да пренася леда от ръба на ямата. След известно време двете групи се смениха. През първия ден стигнахме на дълбочина до рамото, но от дракона нямаше и следа.

Вечерта задуха вятър и понесе вихрушка от ледени кристали. Докато слизахме към лагера да хапнем край малките си огньовете, се запитах тревожно колко ли сняг ще бъде навят в изкопа.

Макар че по време на работата предишните разногласия бяха забравени, вечерта те се проявиха отново. Воините на хетгурда се държаха по-приятелски с Осезаващите и Шута, отколкото преди, разменяха си храна и разговаряха. Кльощавият им бард Бухалът седеше до Кокъл, докато той ни изнасяше представление. Менестрелът изпя две песни без акомпанимент, тъй като не искаше да рискува нито ръцете, нито инструмента си на ледения вятър. Едната бе за дракон, който така омаял един човек, че той оставил семейството и дома си и повече никой не го видял. Дори и да имаше някаква скрита велика истина в сказанието, така и не я открих. Както бе споменал Уeb, в песента се говореше как човекът вдишал дъха на дракона и веднага му отдал сърцето си. Другата песен бе още по-неясна, но всички мълчаха и слушаха задълбочено, докато самотният глас на Кокъл се бореше с виещия вятър. Единственият му съперник бе Шишко. Той седеше край

Предан, тананикаше си и се люлееше напред-назад. Макар че Сенч на няколко пъти се опита да го накара да млъкне, само след минути дребният човек отново подхващаше мелодията си. Това ме тревожеше, но не можех да направя нищо.

През деня бях видял как Пиотре и нарческата наблюдават работата ни. Лицата им изглеждаха застинали някъде между надеждата и ужаса. Предан отиде да говори с тях, но не чух нито неговите думи, нито отговора им. Нарческата се взираше в него, сякаш беше непознат, който ѝ досажда, докато умът ѝ е зает със съвсем други неща. Тази вечер те не се присъединиха да споделят храната и огъня с нас. Единствено слабата светлина на свещта в шатрата им напомняше за присъствието им.

Когато Кокъл свърши и му благодарихме, бях готов да си лягам. Макар и да ми се искаше да поговоря насаме със Сенч, Предан и Шута, копнежът за сън бе по-силен. Тялото ми още не се бе възстановило от прекомерно голямото количество елфова кора, а тежката работа в студа допълнително ме бе изтощила.

Станах, протегнах се и Сенч ми направи знак да отида при него. Каза ми да отведа Шишко в шатрата на принца и да го сложа да си легне. Отначало помислих, че това е повод да поговори с мен, но когато отидох при Шишко, тревогите ми се засилиха. Той се люлееше и тананикаше монотонно. Очите му бяха затворени. Не смеех да го докосна, също както опарило се дете не смее отново да доближи огън. После си спомних за мъртвото си Умение и реших, че всеки контакт между умовете ни ще е по-скоро облекчение, отколкото шок. Поставих ръка на рамото му и леко го разтърсих. Не почувствах удара на Умението, нито Шишко даде знак, че излиза от унеса си. Разтърсих го отново, този път по-силно. Накрая се наложи да го вдигна на крака. Той отвори очи и забърбори като внезапно събудено бебе. Чувствах се като абсолютна гадина, докато го водех към шатрата на принца. Докато му свалях ботушите и дрехите, той хленчеше, че му било студено. Мушна се под одеялата и го завих.

Тъкмо приключих, когато се появиха Сенч и принцът.

— Тревожа се за него — казах тихо и кимнах към Шишко. Изпод завивките се чуваше тихото му тананикане.

— От дракона е — сърдито рече Сенч.

— Така мислим — уморено се съгласи Предан. Седна и почна да сваля ботушите си. — Не можем да сме сигурни. Опитваме се да се свържем с Шишко и той сякаш е тук, но просто не ни обръща внимание.

Казах им онова, която цял ден ми бе висяло като камък на шията.

— Още няма признаци, че се възстановявам. Умението ми е изчезнало.

Принцът кимна. Не изглеждаше изненадан.

— Пресягам се към теб, но сякаш изобщо те няма. Странно усещане. — Погледна ме. — Чак сега осъзнавам, че през по-голямата част от живота ми *наистина* те е имало. Като мъничко присъствие някъде в края на съзнанието ми. Знаеше ли го?

— Боях се, че ще е така — признах. — Двамата със Сенч сме го обсъждали. Той каза, че си имал странни сънища като малък. Сънища за човек и вълк.

За миг Предан изглеждаше изненадан, после на лицето му се появи усмивка.

— Значи си бил ти? И Нощни очи? — Внезапно пое дълбоко дъх и извърна поглед. — Това бяха едни от най-хубавите сънища, които съм сънувал. Понякога нощем се опитвах да ги върна, докато заспивах. Никога не сънувах един и същи сън два пъти, но понякога се появяваше някой нов. Хм. Значи дори тогава си ме учил на Умението и как да се свързвам с теб. И с Нощни очи. О, Еда, Фиц, как ли ти липсва само! В онези сънища бяхте едно създание. Знаеше ли го?

Изведнъж сълзите започнаха да напират в очите ми. Извърнах се и ги избърсах, преди да са потекли.

— Всъщност да. Копривка ме вижда такъв и до днес: наполовина човек и наполовина вълк.

— Значи си ходил и в нейните сънища?

Нотка на ревност ли усетих?

— Не преднамерено. Както и в твоите. И през ум не ми е минавало, че ви уча на Умението. Понякога се опитвах... и опитвам да видя Моли и Бърич през сънищата на Копривка. Защото ги обичам и ми липсват. И защото Копривка е моя дъщеря.

— А аз?

За миг бях радостен, че Умението ми е изчезнало. Не исках принцът никога да узнава ролята ми в зачеването му. Искрен може и да

бе използвал тялото ми, за да го създаде, но той си оставаше синът на моя крал. А не мой. По никакъв начин не мой, освен по начина, по който умът му се обръщаше към моя.

— Ти си син на Искрен. Не съм те търсил съзнателно и не знаех, че споделяш сънищата ми. Научих го доста по-късно.

Погледнах към Сенч и бях изненадан, че почти не следи разговора ни. Сякаш се взираше някъде в далечината и не забелязваше ставащото под носа му.

— Сенч? — повиках го разтревожено. — Добре ли си?

Той внезапно пое дъх, сякаш го бях събудил.

— Мисля, че драконът е омаял Шишко. Опитвах се да привлека вниманието му, но музиката му е много силна и го поглъща изцяло. Нито принцът, нито аз можем да усетим дракона чрез Умението. Но когато тръгна по следите на Шишко, долавям нещо друго. Но е странно... сякаш да виждаш сянката на човек без самия човек. Не мога да кажа нищо конкретно, освен това, че е там. Предан казва, че от време на време долавя Айсфир с Осезанието, но след миг той изчезвал като мимолетна миризма.

Останах неподвижен за момент и изпратих Осезанието си да опипа наоколо.

— Тук е. И после изчезва. Не знам дали го прави нарочно, дали е някакъв вид маскировка, или наистина е съвсем близо до смъртта, както предположи Уеб.

Погледнах Предан, но мислите му бяха насочени в друга посока. Запитах се дали изобщо е чул какво си казахме със Сенч.

— Ще се опитам нощес да се свържа с Копривка — неочаквано каза той. — Трябва ни връзка с Бъкип и тя е единствената ни надежда. Мисля също, че само тя е в състояние да откъсне Шишко от дракона, ако наистина той го е омаял. А и да не е драконът, може би пак Копривка ще е единствената, която може да се свърже с него.

Бях потресен. Не исках да опитва това. Аз трябваше да го направя.

— Мислиш ли, че ще успееш да я достигнеш?

— Може би. Щеше да е много по-лесно, ако я познавах. — По начина, по който наблегна на думите си, беше ясно, че вината за това да не я познава е моя. Сигурно бе доловил нежеланието ми във въпроса и това го бе засегнало. Преглътнах и го оставих да продължи.

— Онзи път само докоснах ума ѝ, при това чрез теб. Ще ми е доста по-трудно да го направя сам.

Заяде ме безпокойство. Знаех, че не трябваше да го правя, но все пак попитах:

— Ако успееш, какво ще ѝ кажеш?

Той ме изгледа студено.

— Истината. Знам, че идеята за това е нова, но си помислих, че поне един Пророк трябва да я изпробва.

Аз пък знаех, че се опитва да ме провокира. Денят бе труден и принцът изведнъж бе започнал да се държи като петнайсетгодишно момче, опитващо се да намери върху кого да стовари вината. Помъчих се да подмина това.

— Истината е широко понятие. Каква част от нея смяташ да ѝ кажеш?

Опитах се да се усмихна, докато чаках отговора му.

— Засега само онова, което принадлежи на мен. Ще ѝ кажа, че съм принц Предан и отчаяно се нуждая от нея да предаде новините на майка ми и да ми предаде съвета ѝ. Че искам майка ми да знае за Сидел и родителите ѝ. Както за да ги държи под око, така и за да спаси момичето. И ако тя се вслуша в посланието и го приеме, ще ѝ разкажа за опасенията си за Шишко — че драконът краде и малкото ум, който има. Ще я помоля да го откъсне, ако може да се свърже с него. — Въздъхна. — Сигурно ще съм голям късметлия, ако стигна дотам. — И отново ме погледна унило.

В този момент още по-силно усетих загубата на Умението. Не исках Предан да говори с дъщеря ми, без да го чувам и долавям. Страхувах се, че без да иска, може да разкрие много неща. Можеше да повлияе на мнението ѝ за мен, преди да имам възможност сам да говоря с нея. Той отговори, сякаш бе чул мисълта ми.

— Ще се наложи да ми се довериш, нали?

— Доверявам ти се — отвърнах. Мъчех се да не прозвучи като лъжа.

— Аз ще съм с момчето — каза Сенч и се разсмя на смаяната ми физиономия. — Не, не казвай, че ми се доверяваш. Няма да го понеса.

— Но трябва да ти се доверя — казах аз и Сенч кимна. — Какво ще кажете за случилото се днес? Мислите ли, че хората на хетгурда ще

се обърнат срещу нас и ще ни нападнат, ако изкопаем дракона жив и се опитаме да вземем главата му?

— Да — отвърна Предан. — Няма място за съмнения. Мисля, че липсата на одобрение от страна на Черния мъж е разпалила всичките им суеверни страхове.

— Според мен си прав — съгласи се Сенч. — Забелязах, че тази вечер пак оставиха дар край лагера.

Поклатих глава.

— Знам какво си мислиш. Дори да можех да го направя, не мисля, че е умно. Ако дарът се приеме сега, няма ли да го приемат като одобрение, че са се обявили против мисията на принца? Твърде късно е за номера в тази насока, Сенч.

— Май си прав — призна той. — А и ако те хванат, че крадеш дара им, могат да се задействат още сега. Не. По-добре да изчакаме. — Въздъхна и разтърка енергично ръце. — Уф! Голям студ!

Смених темата.

— Моля ви и двамата да внимавате, когато се опитвате да следвате Шишко. Предан, бъди много внимателен, когато се свързваш с Копривка. Все още не разбирам какво се случи с Шишко и мен. Някой използваше Умението, за да ни насъска един срещу друг. Когато се свързваш с Шишко, може би се излагаш на опасност. И ако той те последва, Предан, може да открие и Копривка. Или да привлече Тинтаглия. — Изведнъж се ужасих, че вече не мога да ги защитавам. — Внимавай — повторих.

— Ще внимавам — раздразнено отговори Предан. Сигурен бях, че не отдава нужното внимание на предупреждението ми. Погледнах Сенч.

— Да съм бил някога непредпазлив и невнимателен? — попита старият ми наставник.

„И още как — едва не отвърнах. — Когато се захвана с Умението, забрави всичко на света. Страх ме е, че ще го направиш отново и ще изложиш на опасност всичко скъпо за мен“. Но премълчах и само кимнах.

— Странно ми е да знам, че имате толкова работа тази вечер, а не мога да ви помогна по никакъв начин. Чувствам се безполезен. Ако не съм ви нужен за нещо, ще си лягам. Изтощен съм. — Разкърших

рамене. — Май последните месеци в Бъкип трябваше да се упражнявам повече с лопата, отколкото с меч.

Принцът се засмя малко насила.

— Ще се виждаш ли с Шута? — попита Сенч.

— Да.

— Пак ли ще спиш там?

Не попитах как е разбрал, че съм спал в шатрата на Шута.

— Възможно е — отвърнах. — Не знам. Ако разговорът се проточи или ако има нужда от компания, може и да остана.

— На другите им изглежда странно, нали разбираш. Не, стига си ми се мръщил, не това ми е грижата. Познавам те твърде отдавна, за да имам каквито и да било илюзии относно креватните ти предпочитания. Просто искам да кажа, че на другите може да им се стори, че споделяш мнението му за Айсфир — че трябва да изкопаем дракона и да го освободим, вместо да изпълним поръчението на нарческата.

— Не мога да определям какво да мислят хората, Сенч.

— Няма ли да го избягваш?

Погледнах го в очите.

— Не. Той е мой приятел.

Сенч сви устни. После попита много предпазливо:

— Има ли някакъв шанс да го убедиш да мине на наша страна?

— Искаш да кажеш на *твоя* ли? — уточних. — Съмнявам се. Не става въпрос за някаква мимолетна приумица, Сенч. През целия си живот той е вярвал, че е Белият ясновидец. Част от мисията му е да върне драконите в света. Не мисля, че мога да го убедя, че това не е добра идея.

— Приятели сте. Той много държи на теб.

— И именно затова няма да се опитвам да му влияя. — Отметнах косата си назад. Потта от тежката работа започваше да изсъхва и ми стана студено. Болеше ме, и не само тялото. — Сенч. Ще трябва да ми се довериш за това. Не мога да съм твой инструмент и не мога да обещавам, че ще действам по точно определен начин, независимо какво изкопаем. Този единствен път в живота ми ще съм верен единствено на себе си.

Гняв изкриви лицето му, после се смени за един съвсем кратък миг с болка. Извърна се, за да скрие изражението си.

— Разбирам. Мислех си, че клетвата ти към Пророците означава за теб повече от това. И с цялата си глупост смятах, че може би сме приятели от дълго време. Може би по-дълго, отколкото приятелството ти с Шута.

— Ох, Сенч. — Изведнъж се почувствах толкова уморен, че едва говорех. — За мен ти си много повече от приятел. Ти беше мой наставник, мой родител и закрилник, когато мнозина вдигнаха ръка срещу мен. Не си и помисляй, че не бих дал живота си за теб.

— И освен това е Пророк — внезапно се намеси Предан и стресна и двама ни. — Чиято клетва към рода му вече му е струвала страшно много неща. Затова този път ти заповядвам като твой принц, Фицрицарин Пророк. Спази клетвата към себе си. Бъди верен на собственото си сърце, както си бил верен на Искрен и на крал Умен преди него. Това е заповедта на твоя крал.

Погледнах го. Бях поразен не само от щедростта на заповедта му, от свободата, която никой крал от Пророците не бе и помислял да ми даде, но и от внезапното му преобразяване от намусено петнайсетгодишно момче в наследник на трона. Той се намръщи на объркания ми поглед — май изобщо не си даваше сметка какво е направил.

— Благодаря, принце. Това е най-големият дар, който ми е давал някой крал от Пророците.

— Моля. Надявам се да не съм направил някоя глупост. Но и двамата трябва да не забравяме, че независимо какво решение вземеш, аз трябва да се придържам към обещанието си пред нарческата. Тук съм, за да отсека главата на дракона. Въпреки че нямам представа каква радост ще изпита тя от някакъв си замръзнал череп.

Изведнъж отново се превърна в намусено момче. Погледнах го и отново си напомних колко тежко трябва да е всичко това за него. Беше оставил откраднатите целувки на остров Мейл. Съмнявах се, че бе имал възможност да размени и една дума насаме с Елиания, откакто напуснахме майчиния ѝ дом. Той поклати глава на съчувствения ми поглед.

— Мога само да се опитвам да постъпвам правилно и се надявам, че този път наистина съм познал какво означава „правилно“.

— Значи сме двама — измърмори Сенч.

— Не. Трима — въздъхнах.

Сенч се беше навел над малкото гърне-огнище и успя някак да събуди гаснещите въглени. Взе малка бучка въглища и я добави към немощния огън.

— Твърде съм стар за подобни неща — повтори той любимото си оплакване.

— Не. Не си. Ще си стар тогава, когато спреш да командваш всички. Мисля, че това пътуване ти се отразява добре. — Приклеках до него. — Сенч. Моля те, повярвай ми. Не става въпрос дали ти или Шутът дърпате конците. Не е съревнование помежду ви за това кой от вас има повече място в сърцето ми.

— Тогава какво е? — сърдито попита той.

Опитах се да му отговоря.

— Трябва да разбере какво е вярно, преди да реша коя страна да подкрепя. Още от заминаването ни от Бъкип всички знаем, че в искането на нарческата се крие и нещо друго. Може да дойде момент, в който да се радваш, че съм се поколебал и не съм се подчинил сляпо на волята ѝ. Прислужницата ѝ Хеня беше свързана по някакъв начин с Петнистите. Готов съм да се обзаложа, на каквото кажеш. Нарческата, Пиотре и майчиният ѝ дом се изправят срещу мнозинството на хетгурда, за да възложат тази задача на принца. Защо? Какво печелят? Каква стойност има за тях една разлагаща се глава на дракон?

— Елиания не изглежда особено радостна, че иска това от мен — тихо отбеляза Предан. — Твърда е като камък в решението си, че трябва да го изпълня. Но като че ли не го очаква с трепет и вълнение, а с ужас и неохота. Сякаш не е действала по своя воля.

— Тогава по чия? На Пиотре ли?

Сенч бавно поклати глава.

— Не. Неговите интереси са като нейните, а тя му е вярна. Мисля, че ако го е поискала заради него, би трябвало да изпитва повече удоволствие. Не. Така. Фиц задава основния въпрос. По чия воля?

Извазах най-доброто си предположение.

— На Хеня. Тя има някаква власт над тях. Видяхме ги. И е свързана с Петнистите, които не изпитват особена любов към нас.

— Петнистите. — Сенч се замисли. — Това означава ли, че изключваш Бледата жена?

— Не знам. С какво разполагаме за нея? С нищо, ако не се брои разказаното от Шута. Островитяните говорят за нея като за древно зло, което трябва да се избягва, но не с ужаса от нещо, което съществува сега. Нашите дракони са я убили заедно с Кебал Тестото, или поне така се говори. А островитяните продължават да ги свързват с този остров. Казват, че са добивали черен камък тук, за да го използват като баласт за Белите кораби. И няма съмнение, че изоставеният дракон на брега вони на Претопяване.

Прозях се.

— Ох, я си лягай — сгълча ме Сенч. — Ти поне можеш да почиваш. През нощта двамата с принца ще пътуваме надалеч и ще се опитаме да убедим Копривка да ни помогне. Признавам, че страшно ми се иска да науча какво става в Шестте херцогства. Ако Петнистите отново са се задействали, това може да означава, че играят някаква двойна игра.

— Може би — съгласи се Предан също с прозявка.

Изведнъж ми стана жал за него. Аз щях да спя. А него го чакаше тежка работа. Но докато им пожелавах лека нощ, усетих, че той разглежда Копривка като предизвикателство, което очаква с нетърпение и същевременно с ужас. Загърбих тревогата си, докато излизах от шатрата. Беше безсмислено. Бях въвн от играта. Засега. А може би и завинаги. Земята сякаш се люшна под краката ми при тази мисъл, но се насилих да продължа. Щеше ли да е толкова ужасно да изживея остатъка от живота си без Умение? Не можех ли да погледна на това като на освобождение?

Спрях за малко при палатката на гвардейците. Лонгуик уморено седеше на стража на входа. Кимна ми мълчаливо, когато се вмъкнах между дълбоко спящите войници и след малко отново излязох. Не тръгна да ми задава въпроси. Човек на Сенч. Хора на Сенч, помислих си, като гледах спящите. Всеки гвардеец на острова бе подбран лично от него заради дискретността и лоялността си. Колко ли безскрупулно щяха да изпълняват заповедите му?

Все още мислех за това, когато спрях пред шатрата на Шута. Заслушах се за момент в шумоленето на вятъра, който вдигаше вихрушка от ледени кристали около глезените ми. Освен този шум не се чуваше нищо друго. Шатрата на Шута бе безмълвна, но ярките

фигури върху тънката здрава материя бяха оживели от малкия огън вътре.

— Мога ли да вляза? — попитах тихо.

— Един момент — също така тихо отвърна той.

Чух шумолене на плат, почти неразлично от вятъра, и след кратко чакане той развърза връзките на покривалото. Влязох, без да изтръскам дрехите си, и Шутът трепна. Извадих навитата роба на Праотците от пазвата си.

— Вземи. Връщам ти я.

Той вече се бе наместил на постелката си и бе успял да се завие. Мъничкото котле се грееше обещаващо на пламъка на свещта. Шутът вдигна вежди и се усмихна.

— На мен пък ми се стори, че много ти хареса. Сигурен ли си, че не искаш да я задържиш?

Въздъгнах. Странната му вятърничавост нямаше нищо общо със собствените ми чувства.

— Сенч и Предан ще се опитат да се свържат с Копривка. Чрез Умението. Боят се, че драконът отмъква ума на Шишко, и се надяват, че тя може да го откъсне от Айсфир.

— И ти избра да не им помагаш ли?

— Не мога. Не мога да намеря и най-малка следа от Умението в себе си. Знам само, че Шишко е разтревожен. Личи по начина, по който си тананика. Досега музиката му винаги звучеше само в Умението. Защо сега тананика и мърмори? Това е промяна, а аз не харесвам промените. Особено онези, които не разбирам.

— Животът е промяна — ведро отбеляза Шутът. — А смъртта — още по-голяма. Мисля, че трябва да се примирим с промените, Фиц.

— Омръзна ми да се примирявам. Целият ми живот е едно дълго примирение.

Пуснах робата върху постелката му и тежко седнах на края ѝ, като го принудих да свие краката си. Свалих ръкавиците си и протегнах ръце към немощния огън с надеждата, че ще се стоплят.

— Ах, Изменящ, възможно ли е наистина да не виждаш всички промени, които направи? Някои с примирението си и с приемането на положението, други с бясната си съпротива. Можеш да казваш, че мразиш промените, но ти си промяна.

— Ох, моля те. — Обвих с ръце свитите си колене и отпуснах глава върху тях. — Не говори за това тази вечер. Говори за каквото си искаш, само не за това. Моля те. Точно сега не искам да мисля за избори и промени.

— Добре — меко рече той. — За какво искаш да си говорим?

— За каквото и да е. Например за теб. Как стигна дотук, след като те оставихме на пристанището?

— Вече ти казах.

Вдигнах глава и го погледнах кисело. Усмиваше се предизвикателно. Старата усмивка на Шута, с която се кълнеше, че говори истината, когато явно лъжеше.

— Не. Не си — заявих твърдо.

— Щом казваш.

— Кетрикен трябва да ти е помогнала по някакъв начин, въпреки съвета на Сенч. И си дошъл тук с кораб, кръстен на птица. — Налучквах. Знаех, че в основата на измислицата му се крие някакво зрънце истина.

— Всъщност по време на съвсем кратката ни среща Кетрикен ме увещаваше да остана в Бъкип. Мисля, че ѝ бе трудно да каже само това. Беше абсолютен късмет, че срещнах Бърич да пристига в замъка точно когато го напусках. Но след като се съгласих да ти разкажа, нека да карам поред. Да се върнем до момента, в който те видях за последен път. Когато си помислих, че бързаш да ми помогнеш.

Трепнах, но той продължи спокойно:

— Началникът на пристанището извика градската стража, която се справи много ефективно с отстраняването на лорд Златен и вещите му. Както вероятно си се досетил, бях задържан, докато корабите не отплаваха. После ме пуснаха с много извинения и уверения, че е станала ужасна грешка. Но вестта за случилото се вече се бе разчула. Когато лорд Златен се върна в квартирата си с багажа, кредиторите му вече се бяха събрали. Сигурни бяха, че той е смятал да избяга от града, без да им се издължи. Което си е самата истина. С радост конфискуваха повечето от багажа и вещите му — всичко, с изключение на една раница, съдържаща необходимия минимум за оцеляването му, която предвидливо бе оставил в покоите си в Бъкип.

От малкото котле вече се вдигаше пара. Той го вдигна от пламъка и наля вода в един шарен чайник.

Нямаше как да не се усмихна. Обхванах с жест шатрата.

— Необходимият минимум?

Той повдигна златна вежда.

— За цивилизовано пътешествие, разбира се. — Сложи капака на чайника. Беше във формата на роза. — Защо човек трябва да се задоволява с по-малко? Така. Докъде бях стигнал? А, да. Лишен от богатствата и блясъка си, лорд Златен вече бе не лорд Златен, а само един бягащ длъжник. Онези, които мислеха, че го познават много добре, бяха изумени от начина, по който се спусна пъргаво като паяк през прозореца, за да изчезне в тесните улички.

Нарочно млъкна. Потърка око и ми се усмихна замислено. Накрая се отказа да ме мъчи и продължи:

— Отидох при Кетрикен по начин, който ще оставя на въображението ти. Мисля, че доста се изуми, когато ме завари да я чакам в спалнята ѝ. Както вече ти казах, увещаваше ме да остана в замъка Бъкип под нейната закрила, докато не завършите мисията си. Разбира се, трябваше да отклоня предложението ѝ. И... — Поколеба се за момент. — Поговорих с Бърич. Мисля, че вече го знаеш, или си го предположил. Бях поразен, че ме позна веднага, също като теб. Засипа ме с въпроси — не защото му трябваша отговори, а за да потвърди онова, за което вече сам се беше досетил от срещата си с Кетрикен.

Замълча за толкова дълго, че се уплаших, че няма да продължи. После каза съвсем тихо:

— В един момент беше толкова ядосан от онова, което му казах, че си помислих, че ще ме убие. А после се разплака.

И отново млъкна. Езикът ми сякаш бе станал на пепел в устата ми. Почти се надявах, че ще прекъсне разказа си. Когато заговори, знаех, че пропуска много неща.

— Лишен от подкрепата на замъка, направих глупостта да се върна в странноприемницата, за да видя дали кредиторите ми случайно не са оставили нещо след бягството ми. Апартаментите ми бяха опоскани, все едно е минал рояк скакалци. Но не това беше най-лошото. Собственикът ме бе забелязал да влизам, а кредиторите го бяха подкупили да се свърже веднага с тях, ако ме види или чуе нещо за мен. И той добре си заработи мръсните пари. Появи се втора вълна яростни бивши приятели. Човек направо да си помисли, че са изкарали честно парите, спечелени на хазарт, толкова правдив бе гневът им! И

тъй, избягах отново. Този път от града, не толкова от страх от кредиторите си, колкото от гняв към „приятелите“. Ти ме беше предал, Фиц. Но пък може би е било твой ред да ме предадеш, като се има предвид как не оправдах надеждите ти.

— Какво?!

Бях поразен, че може да каже подобно нещо. Но когато погледите ни се срещнаха, видях стария срам в очите му и си спомних времето в Планините, когато враговете ми го бяха използвали против мен.

— Знаеш, че никога не бих те винил за онова. Ти не беше себе си, Шуте.

— И може би когато ти ме предаде, беше повече Сенч, отколкото ти, но така или иначе поражението беше нанесено. Бях яростен, уплашен и отчаян от мисълта, че съм стигнал дотук само за да стана жертва на човека, на когото се доверявам най-много. Избягах от Бъкип пеш, измъкнах се от преследвачите си, но знаех, че не мога да продължа дълго така, и се чудех какво да правя. Как бе възможно Изменящият да промени събитията така, че Белият пророк да претърпи такова пълно поражение? И постепенно се сетих, че не може да е така; че може би замисълът е много по-дълбок, отколкото си бях представял. Реших да му се отдам, макар да не можех да разбера какъв е.

Въздъгнах и се изправих. Той се пресегна изпод завивките да налее чай в купата и чашата, след което ми предложи мълчаливо да избира. Котлето очевидно беше предназначено само за един човек и бях трогнат, че въпреки това споделя чая с мен. Взех купата и отпих. Имаше вкус на цветя, глътка лято в страната на вечната зима. Топлината изчезваше бързо, но стопли дланите ми за кратко. Изящните дълги пръсти на Шута обгърнаха чашата.

— Продължавай — подканих го, когато мълчанието се проточи. Знаех, че това е типичен похват на разказвач, но не недоволствах срещу драматизма му.

— Та значи втората орда кредитори си беше направила изводи от разказите на първата. И се втурнаха да ме преследват. Тичах, при това бързо, но дрехите на лорд Златен са малко крещящи, за да може да се разтвори в тълпата, а и раницата ме забавяше. Помниш ли хълма край Бъкип, където се издигат Камъните на свидетелството?

— Разбира се. — Бях заинтригуван. Това бе последното място, към което бих побягнал. Мрачните черни камъни се издигаха над

пустия хълм открай време, изветрели и непоклатими. Хората от Шестте херцогства го използваха като място за полагане на обети. Любовниците се кълнях в любов там.

Разправяха, че ако двама души излязат на двубой там, боговете ще се погрижат справедливостта да възтържествува. Че ще спечели онзи, на чиято страна е истината. Странно самотно място, без никакви храсти и увивни растения. Никой и нищо не можеше да се скрие там. — Но защо тъкмо нататък?

Той красноречиво вдигна рамене.

— Знаех, че няма да успея да стигна далеч. Ако ме хванеха и ме върнеха в Бъкип, кредиторите ми несъмнено не само щяха да ми отнемат всички вещи, но и щяха да ме накарат да изработя дълга си. Така с мисията ми в този свят щеше да е свършено. Затова реших да се уповавам на съдбата и да проверя една идея, която бях формулирал преди много време. Камъните свидетели са портали, Фиц, също както Стълбовете на Умението, които използва ти, когато спешно се налагаше да избягаш. Разбира се, с това изключение, че някъде далеч в миналото някой е заличил руните им. А може и да са толкова стари, че да са изчезнали от влиянието на стихииите. Или пък някой Умел от миналото е решил да ги направи неизползваеми. Във всеки случай руните, показващи накъде водят, ги няма, на местата им има само едва различими следи. Докато тичах натам с тежката си раница, си помислих за онова, което ми бе разказал за преживелиците си на Брега на съкровищата с принц Предан. Знаех, че мога да избира неправилната страна на камъка и да се окажа някъде дълбоко под леденостудена вода.

Надигнах се, смразен от ужас.

— Шуте, много по-лошо е! Ами ако камъкът е паднал и се озовеш под него? Или ако избереш място, на което камъкът е разбит или...

— Мислех си за това, докато тичах. Но нямах време да избирам, нямах време дори да се чудя дали в пръстите ми е останало достатъчно Умение, за да задейства камъка. Знаех единствено, че трябва, трябва, трябва да мина през портала.

Замълча. Бях се навел напрегнато към него. Минаването през портал на Умението винаги ми е било трудно. Знаехме съвсем малко за тях — само това, че някои от изправените камъни от паметна скала и с

руни по тях могат да служат като проход към далечни места. Бях ги използвал не повече от десетина пъти, като всеки път го правех с ужас. Някои от по-неопитните Умели на Славен бяха изгубили ума си, когато бяха принудени да използват порталите. Преминаването през един от тях бе объркало спомените на Предан за случилото се на Брега на съкровищата и бе оставило и двама ни без сили.

Шутът ми се усмихна сладко.

— Не ме гледай така. Виждаш, че съм оцелял.

— Но на каква цена? — попитах. Знаех, че трябва да има цена.

— Изтощение. Озовах се някъде, нямам представа къде точно. Разрушен град, неподвижен и мъртъв също като камъка, от който е бил издигнат. Край него течеше река. Това е, което мога да ти кажа. Заспах и не знам колко време съм спал. Когато се събудих, беше утро. И над мен се издигаше Стълбът на Умението. Беше абсолютно чист, без никакъв мъх и лишеи, всяка руна изпъкваше толкова ясно, сякаш е била нанесена вчера. Дълго време ги изучавах, уплашен и обхванат от ужас, но в същото време съзнавах, че те са ми единствената надежда. Накрая ограничих избора си до две руни, една от които може би бе онази, която търсех. И влязох в стълба.

— Не! — изстенах.

— Точно така се почувствах и аз. Когато излязох, се чувствах като пребит. Но се намирах на правилното място.

С видимо задоволство ме накара да задам въпроса си.

— Къде?

— Помниш ли кръглия площад, който приличаше на дъвен пазар? Онзи, дето гората се мъчеше да погълне? Бях се качил върху каменния стълб там и за момент, сякаш насън, носех Петльовата корона. Видя ме. Помниш го.

Кимнах бавно.

— Беше по пътя към Каменната градина. Където спяха каменните дракони, преди да ги събудим и да ги пратим да се сражават с Алените кораби. И където спят пак, с Искрен.

— Именно. Отново слязох по онази горска пътека и го видях. Но не той бе онзи, когато търсех. Намерих и Момичето. Спеше, обгърнало шията на дракона си, точно както ми беше казал. И я събудих и я накарах да разбере, че трябва да дойда тук, и седнах зад нея и тя

долетя тук с мен. И ме остави. Тъй че виждаш, приятелю, не съм те излъгал. Долетях.

Изправих се. Желанието ми за сън внезапно се бе изпарило. Стотици въпроси се трупаха в главата ми, но зададох най-важния.

— Как успя да я събудиш? За това е нужно Осезание, Умение и кръв. Много добре го знам!

— Така беше. И така е. Умението го имам на върховете на пръстите си, а кръв лесно се намира. — Потърка китката си. — Нямах и все още нямам Осезание. Но сигурно си спомняш, че с цялата си глупост вложих част от себе си в Момичето, когато се опитвах да завърша извайването ѝ и да я събудя.

— Както и аз — рекох виновно.

— Да. Знам — меко рече той. — И всичко това все още е в нея. Ти вложи спомените, които не можеше да понасяш, и емоциите, които не си позволяваше да изпитваш. Даде ѝ огорчението си, че майка ти те е изоставила и че никога не си познавал баща си. Даде ѝ мъченията на Славен в тъмницата му. И най-вече ѝ даде болката, че си оставил Моли и детето си не на друг, а на Бърич. Вложи в нея гнева, болката и чувството, че си предаден. — Шутът въздъхна. — Всичко това все още е в нея. Нещата, които не си позволяваше да чувстваш.

— Всичко това е отдавна зад мен.

— Ти отрязва част от себе си и продължи напред, вече по-малко от онова, което беше.

— Не гледам на това по този начин — възразих студено.

— И не можеш — спокойно рече Шутът. — Защото не можеш наистина да си спомниш колко ужасно е било всичко. Защото го вложи в Момичето.

— Можем ли да оставим тази тема? — попитах почти уплашен, почти разгневен, но и объркан от това какво всъщност е причина за тези чувства.

— Трябва да я оставим. Защото ти вече я остави, преди много години. И само аз ще знам пълната дълбочина на чувствата ти. Само аз ще помня кой и какво беше, преди да го сториш. Защото ние с теб сме свързани не само чрез Умението и съдбата, но и защото и двамата продължаваме да живеем в Момичето. И защото знаех какво е влязло в нея, можех да я достигна и да я събудя. Успях да ѝ предам, че отчаяно се нуждае да стигна до целта си. И тя ме донесе до Аслевял. Беше

странно пътуване, диво и великолепно. Знаеш, че съм летял на нея и преди. Бях с нея, когато тя и другите дракони атакуваха не само Алените кораби, които нападаха Шестте херцогства, но и Белите кораби, жестоките оръжия на Бледата жена. Беше ми странно да съм наред истинска битка. Не ми хареса.

— На никого не му харесва — уверих го.

— Сигурно си прав. Но този път полетът беше различен. Не виждах убийства, а и с нас нямаше други дракони. Бяхме само тя и аз. Седях зад нея и я бях хванал за талията. Нали знаеш, тя е част от дракона, а не отделно създание. По-скоро като крайник във формата на момиче, отколкото нещо друго. Затова не разговаряше с мен, но колкото и да е странно, ми се усмихваше и от време на време се обръщаше към мен или ми посочваше в света под нас нещо, което искаше да видя. Летеше неуморно. Откакто мощните ѝ драконови криле ни издигнаха над покрива на дърветата до момента, когато кацна на черния бряг на Аслеваля, не спря за почивка. Отначало летяхме в синьото лятно небе на земите отвъд Планинското кралство. После се издигнахме високо, докато сърцето ми не започна да бие лудо и не се замаях. Прелетяхме над снежните върхове и проходи на Планините, после отново се спуснахме в лятото. Летяхме над селата на Планинското кралство. Бяха се сгушили в гънките на планините, стадата им бяха пръснати по стръмните склонове като бели ябълкови цветчета, посипали се върху тревата на градина след пролетна буря.

Мислено си представих картината и се усмигнах, когато разказа как рано сутринта прелетели над едно селце в Шестте херцогства и едно момче ги видяло и се втурнало с викове към къщата си. След това говореше за реки като сребърни жили в земята и засети поля като кръпки, и за океана, подобен на намачкана хартия, посипана с течено сребро. Мислено летях с него.

Сигурно съм заспал, унесен от странния му разказ. Когато се събудих, нощта отдавна бе настъпила. Лагерът бе притихнал, а в гърнето трептеше слабо пламъче на върха на потопения в масло фитил. Лежах под едно от одеялата на Шута до постелката му. Той спеше, свит като котел, челото му почти докосваше моето. Дишаше дълбоко и спокойно, едната му изящно издължена длан бе обърната нагоре, сякаш ми предлагаше или ме молеше за нещо. Протегнах се в просъница и поставих ръката си в нея. Той като че ли не се събуди.

Колкото и да е странно, почувствах покой. Затворих очи и потънах в дълбок сън без сънища.

ГЛАВА 19

ПОД ЛЕДА

Жителите на Външните острови винаги са били пирати. През годините преди Войната на Алените кораби имаше нападения, както е било винаги. Отделни кораби, водени от кемпра на един или друг клан, предприемаха бърза атака, отмъкваха добитък, събрана реколта, а понякога и пленници. Беарния поемаше по-голямата част от тези сблъсъци и изпитваше от тях толкова удоволствие, колкото и Шоукс от граничните си спорове с Халкида. Херцогът на Беарния, изглежда, бе доволен, че те са негова грижа, и не се оплакваше много от тях.

Но с появата на боядисаните в червено кораби и Кебал Тестото правилата на играта се промениха. Изведнъж корабите започнаха да се появяват на групи и бяха по-склонни да насилват и унищожават, отколкото да отмъкват блага. Нашествениците изгаряха или разваляха каквото не можеха да отнесат, избиваха цели стада, подпалваха зърното по полята и в хамбарите. Избиваха дори онези, които не им оказваха съпротива. С тези нашествия се появи ново зло, което се наслаждаваше не просто на кражбата, но и на унищожението и разрухата.

По онова време дори не подозирахме за Бледата жена и влиянието ѝ върху Тестото.

Книжник Федрен, „История на Войната на Алените кораби“

На сутринта, когато стигнахме при изкопа, двамата с Ридъл изстенахме. Но бързо се захванахме да изринем снега, който бе запълнил ямата наполовина. Беше лек и неотгъпан, но въпреки това

работата бе тежка. Все едно да ринеш пера — половината от съдържанието на лопатите се изсипваше обратно. Беше почти пладне, когато успяхме да се доберем дотам, докъдето бяхме стигнали предишната вечер. След това дойде време на кирките и започнахме отново да трошим леда и да изхвърляме парчетата.

Вечерта си легнах изтощен и спях без никакви сънища. Вятърът задуха отново. Всяка нощ духаше. Всяка сутрин започвахме с разчистване на навятия сняг. Но въпреки всичко продължавахме и ямата бавно ставаше все по-дълбока и по-дълбока. Когато вече не можехме да изхвърляме през ръба, прокопахме рампа в единия край. Товарехме леда на шейна и двама души я издърпваха нагоре, за да я изсипят. Работата бе повече от досадна. А долу все още нямаше и следа от дракона. Даже по-лошо — Осезанието ми го долавяше все по-слабо и по-слабо.

След първия ден работната сила се увеличи. Първото ни попълнение бе принц Предан, който запретна ръкави и хвана кирка. Сенч ограничи участието си с наглеждане. Приличаше ми на котарака на Любезен, който седеше на ръба на ямата и ни наблюдаваше с крайно безразличие.

Когато в ямата влезе и нарческата, Предан прекъсна работата си да я предупреди, че летящите парчета от кирката му могат да я наранят. Тя му се усмихна странно, нещо средно между тъга и флирт, и го предупреди да внимава с парчетата от нейната кирка. След което почна да копае с вещината на селско момиче.

— Помагаше при ваденето на камъни, когато приготвяме новите ниви през пролетта — каза Пиотре. Обърнах се и видях, че я гледа със смес от гордост и огорчение. — Дай ми лопатата, докато си починеш.

Разбрах каква е целта му и му дадох инструмента си. След това двамата с нарческата заработиха един до друг, като Пиотре гледаше да не се отдалечава от подопечната си. Елиания пък май гледаше да не се отдалечава твърде много от принца. Това бе първата ѝ проява на топлина към Предан от дни и на принца явно му харесваше. Разговаряха тихо и почиваха заедно. Пиотре ги наблюдаваше, понякога с неодобрение, понякога с тъга. Реших, че май започва да харесва принца.

Осезаващата котерия реши, че подкрепя идеята за освобождаването на дракона и следователно трябва да помогне. Когато

и Шутът включи жилавата си сила в копаенето и извличането на леда, представителите на хетгурда предпазливо приближиха да гледат. На третия ден вече ни помагаха с измъкването на натоварените с лед и сняг шейни. Подозирам, че един от основните им движещи мотиви бе желанието да видят скования дракон.

На петия ден Сенч прати Ридъл и младия Хест до хранилището на брега. Пиотре не беше сигурен, че идеята е добра, и многократно ги предупреди да следват обозначенията и да не се отделят от тях. Изглеждаше мрачен и изпълнен с лоши предчувствия, когато потеглиха. Взеха една от шейните, защото трябваше да донесат храна и още лопати и кирки за увеличилите се работници. Сенч им поръча да вземат и всички платнища — искаше да вдигне ограда около ямата или да я покрива, за да не се засипва всяка нощ. Подозирам, че трябваше също да донесат и малките буренца. Вечер не ми се искаше да имам нищо общо с гърмящия му прах, но през деня, докато се сражавах с древния лед, понякога копнеех да разбера на какво е способен.

Продължавахме да копаем. Когато спирах и поглеждах стените на ямата, виждах пластове лед, отбелязващи безбройните зими. Всяка година се беше наслагвал нов сняг, а през следващата — още. Помислих си, че копаем през времето, и понякога гледах пластове и се питах кога ли ледът под краката ми е паднал като сняг. От колко време Айсфир се намираше там долу и как се бе озовал там? Слизахме все по-дълбоко и по-дълбоко, а от дракона нямаше нито люспа. От време на време Сенч и Предан се съветваха с Осезаващата котерия. Всеки път те уверяваха принца и съветника му, че все още долавят понякога присъствието на дракона. По време на тези разговори разбрах, че Осезанието ми е значително по-силно от това на Предан. Не бях възприемчив като Уеб, но мисля, че бях най-малкото на едно ниво с Пъргав. Кокъл бе може би малко по-силен от Предан, а Любезен — по-силен от менестрела, но не толкова, колкото мен. Странно бе да науча, че Осезанието може да е силно или слабо. Винаги бях мислил за него като за сетиво, което или имаш, или не. А сега се оказваше, че е по-скоро като дарба за музика или градинарство. Силата му варираше много, също като при Умението.

Може би именно огромната сила на Умението на Шишко го държеше така здраво свързан с дракона. Дребният човек сякаш се бе превърнал в пълен идиот. През цялото време се взираше с празен

поглед в нищото и си тананикаше. От време на време спираше и размахваше с ръце. Нито мелодията, нито жестовете ми говореха нещо. Веднъж, когато ми беше ред да почивам, седнах до него. Колебливо поставих ръка на рамото му и се опитах да открия Умението си. Надявах се, че буйният пламък на магията, който гореше в Шишко, ще успее да запали отново собствената ми дарба. Но не се случи нищо, освен че след известно време той махна ръката ми, както кон би се освободил от нахална муха. Дори интересът му към храната намаля, което ме тревожеше най-много. Не само първият ми учител Гален, но и Искрен ме бяха предупреждавали от опасността да бъдеш погълнат от Умението. Това винаги е първото препятствие, което трябва да прескочат новопосветените, и за мнозина от тях то се оказваше смъртоносно. Свитьците разказват немалко тъжни истории за обещаващи ученици, които били отнесени от течението на Умението и изгубвали всяка връзка със света, докато се наслаждавали на уникалния контакт, осигурен от магията. В крайна сметка били толкова погълнати от нея, че губели интерес към храната и напитките, към разговорите с другарите си, а накрая съвсем преставали да се грижат за себе си. Един свитьк предупреждаваше, че подобен Умел може да се превърне в „голямо лигавещо се бебе“ и Шишко изглеждаше на ръба на това. Винаги бях смятал, че опасността е в обаянието на самото Умение, защото често ми се бе случвало да усещам притегателната му сила. Но ако Сенч и Предан бяха прави, Шишко бе прелъстен не от Умението, а от привличането на друг, много по-силен ум. Направих няколко неуспешни опита да завържа разговор с него, но всичките водеха до едносрични отговори от негова страна, докато накрая раздразнено не ми каза да се махам и че не било възпитано да се досажда на зает човек. След което отново впери поглед в нищото и започна да се люлее.

Моето Умение си оставаше все така мъртво.

Това ме нарани още повече, когато Предан успя да установи контакт с Копривка. На два пъти бе докоснал ума ѝ със своя и се бе опитал да я убеди кой е и от какво се нуждае. Първия път тя вдигнала защитните си стени — не била в настроение за глупости, а и откъде накъде някакъв принц ще се опитва да се свърже с нея в съня ѝ? Втория път била по-сговорчива, може би защото бе успял да събуди любопитството ѝ. Дори се опитала — без особен успех — да откъсне

Шишко от унеса му, макар че според мен го бе направила по-скоро от загриженост за него, отколкото за да угоди на принца. Предан я съпроводил, но не успял да види много смисъл в картините, които използвала. Обясни само, че Шишко сякаш се е озовал на място, където малката му песен била важна част от много по-голямо музикално произведение, и не можел да бъде прилъган да се откъсне от нея. Аналогията бе отчайваща. Колкото до предаването на посланията до кралицата, Копривка казала, че щяла да спомене за своите „странни сънища“ пред Кетрикен, ако ѝ се удаде възможност да говори с Нейно величество насаме, но нямало да рискува да се покаже като глупачка пред придворните дами. Вече била успяла да се изложи няколко пъти с липсата на дворцови маниери и не желала да им дава повече поводи за насмешки.

Заболя ме. Ако от самото начало се бях съгласил да ѝ разкажа за произхода ѝ и бях позволил да дойде в Бъкип, щеше да расте в компанията на придворните благородници и нямаше да се срамува от маниерите си. Запитах се дали Кетрикен не се е заела с обучението ѝ — както образование, така и маниери, — за да я подготви като втори наследник на трона. Много ми се искаше да мога да поговоря с Копривка, да разбера какво са казали за произхода ѝ и да ѝ обясня защо е израснала по такъв начин. Но липсата на Умение ме правеше глух и ням и не ми оставаше друго, освен всяка вечер да моля принца да внимава какво ѝ казва.

Продължавахме да копаем. Работата беше съсипваща, храната — оскъдна и безвкусна. Нощите бяха студени и ветровити и всички очаквахме с нетърпение завръщането на двамата гвардейци. Но тях ги нямаше. Сенч им отпусна още един ден, после два. Хората на хетгурда твърдяха, че виждали Черния мъж да обикаля нощем лагера ни, но даровете им оставали недокоснати, а снегът засипвал следите му. По време на един от нощните ни разговори Шутът сподели, че няколко пъти долавял присъствието на Черния мъж и подозирал, че сме под наблюдение. Аз също имах тревожното усещане, че ме гледат, но не можех да откроя кой го прави. Уeb май имаше същите подозрения, защото на два пъти призова Риск и я помоли да лети над лагера ни. Каза ми, че не била видяла нищо необичайно — само сняг, лед и подаващи се от тях скали.

В кратките моменти, когато не се занимавахме с копаене, ядене или спане, Уеб намираще време да работим върху Осезанието ми. Каза ми — без да е жесток, — че всъщност е по-добре, че в момента съм без партньор, тъй като това ми дава по-голяма възможност да се съсредоточа върху магията, без да се ограничавам с конкретно същество. Добави, че за Пъргав също е добре, че учи, без да е обвързан. Явно уроците на момчето продължаваха. Когато беше с мен, Уеб се стараеше да ме научи да виждам как Осезанието свързва живите същества — не само онези от Старата кръв, но и всички останали. Показа ми как може да разширява Осезанието си и да обгърне с него Шишко, да стане по-възприемчив за нуждите и чувствата му, макар че самият Шишко така и не го долавяше. Оказа се доста сложна за овладяване дисциплина, защото изискваше да се откажа от собствените си нужди и интереси, за да съдействам на неговите.

— Вземи майка и детето ѝ. Каквато и да било майка, човек или животно. Там ще видиш как това се осъществява на най-простото и най-инстинктивно ниво. Ако е склонен да се усъвършенства, човек може да разшири същата тази възприемчивост и към другите. Заслужава си, защото чрез нея се предава ниво на разбиране на другите, което прави омразата почти невъзможна. Рядко можеш да мразиш някого, ако го разбираш.

Съмнявах се, че ще постигна чак такива нива на разбиране, но се опитах. Една вечер, докато се хранех с Предан и Сенч в шатрата им, се помъчих да разширя Осезанието си и да включа в него Сенч. Загърбих собствения си глад, болките в гърба и безпокойството от изгубеното ми Умение и се съсредоточих върху стария си наставник. Виждах го така ясно, сякаш бе дивеч. Изучавах го как седи с изправен гръбнак, сякаш е глътнал бастун и не може да се прегъне, как без да сваля ръкавиците си загребва блудкавата каша. Лицето му бе като пример за контрасти — червен нос и бузи, бледо от студа чело. И тогава забелязах самота, която се нижеше зад него като сянка и стигаше до най-ранното му детство. Изведнъж почувствах годините му и странния каприз, който му бе поднесла съдбата на тази преклонна възраст — да лагерува на ледник заедно с момче, което един ден ще стане крал.

— Какво? — внезапно ме попита той и се сепнах, като осъзнах, че съм го зяпнал.

Затърсих отговор и накрая рекох:

— Просто си мислех за всичките години, когато съм седял с теб така, и се запитах дали изобщо ми се е случвало да те видя наистина.

Очите му се разшириха, сякаш тази мисъл го плашеше, след което той се намръщи.

— Аз пък се надявах, че ти е хрумнало нещо полезно. Ето за какво си мисля аз. Ридъл и Хест не се върнаха с припасите. Досега трябваше да са тук. Днес попитах Уеб дали птицата му не може да ги потърси. Той каза, че е трудно да ѝ се обясни, че искаме информация за двама конкретни хора. Все едно аз да те питам за две конкретни чайки. Помоли я да се огледа за двама души с шейна. Тя каза, че не ги вижда. — Сенч поклати глава. — Боя се да не е станало най-лошото. Трябва да пратим някой не само да потърси Ридъл и Хест, но и да донесе онова, от което се нуждаем. Тази вечер Лонгуик ми каза, че ни е останала храна за четири дни. Пет, ако отново намали дажбите... Изобщо не предпологах, че ще ни се наложи да копаем толкова дълго. От всички сведения се остава с впечатление, че драконът бил близо до повърхността и че дори се е виждал преди години. А ето че дълбаем, дълбаем и не намираме нищо.

— Там е — увери го принцът. — И с всеки ден го приближаваме все повече.

— И аз ще се приближавам към Бъкип, ако всеки ден правя по една крачка на юг, но никой не може да ми каже колко време ще ми е нужно, за да стигна там — изсумтя Сенч.

Стана и изпъшка. Седенето върху студената земя, дори с дебела постелка под него, очевидно го мъчеше. Закрачи бавно из тясната шатра, като предпазливо разкършваше гръб.

— Утре ще пратя Фиц да разбере какво е станало с Ридъл и Хест. И искам да вземеш с теб Шишко и Шута.

— Шишко и Шутът? Защо?

За него отговорът бе очевиден.

— Кой друг да отделя от копаенето? Ако Шишко се отдалечи от дракона, може и да дойде на себе си. Ако стане така, остави го на брега. И да ни съобщава, ако има някакви новини.

— Но защо и Шутът?

— Защото трябва да има двама души за теглене на натоварена шейна, а не мисля, че Шишко ще ти е от полза за това. Даже подозирам, че ще трябва да го сложите на шейната, за да го накарате да се махне оттук.

А ти си един от малцината, способни изобщо да се оправят с Шишко, така че ще трябва да си един от заминаващите. Фиц, знам, че не искаш, но кой друг да изпратят?

Наклоних глава настрани.

— Значи не се опитваш да отпратиш Шута и мен от разкопките, преди да сме намерили дракона?

Сенч въздъхна.

— Ако пратят теб без Шута, ще питаш дали не се опитвам да ви разделя. Ако пратят Шута без теб, ще кажеш същото. Предполагам, че бих могъл да помоля Уеб и още някого, но той не разбира Умението на Шишко. А ако с Ридъл и Хест се е случило нещо, смятам, че си способен да се справиш с вероятна заплаха от... — Вдигна ръце в знак, че се предава. — Прави каквото искаш, Фиц. Така и така ще постъпиш според своята воля, а Шутът ще тръгне само ако ти го помолиш. Нямам никаква власт над него, така че ти решаваш.

Малко се смутих. Може би търсех мотиви, които наистина не съществуваха.

— Ще ида. И ще помоля Шута да дойде с мен. Честно казано, ще се радвам да се отърва от копаенето. Направи списък какво да донесем.

Лично за себе си реших, че ще събера колкото се може повече плавеи по брега и ще ги довлека, колкото и да тежат. На стареца нямаше да му се отрази зле един хубав огън, пък било и само за една вечер.

— Е, тогава бъди готов на зазоряване — рече Сенч.

За разлика от мен, Шутът не бе толкова доволен да се махне от разкопките.

— А ако стигнат до дракона, докато ни няма? Ами ако не съм тук и не успея да го защитя?

— Хората на хетгурда и Осезаващата котерия са толкова против убиването му, колкото и ти. Не мислиш ли, че ще са достатъчни?

Бяхме легнали заедно гръб до гръб, за да се топлим, точно както бяхме правили в Планините преди години. Честно казано, не спечелих много от това, защото тялото на Шута винаги бе хладно. Все едно да спиш до гуцер, помислих си. Но дори и да не даваше много топлина, допирът на гърба му ми даваше усещане за другарство, каквото не бях имал от смъртта на Нощни очи. Хубаво е да знаеш, че приятел пази гърба ти, дори и да е заспал.

— Не знам. Твърде близо съм до момента, в който спират всичките ми видения.

Замълча, сякаш очакваше да му задам въпрос, но това бе тема, в която не исках да задълбавам.

— Мислиш ли, че трябва да тръгнем? — попита той.

Размърдах се и изстенах от болката в измъчените ми мускули.

— Не съм се замислял много. От толкова време Сенч ми казва какво трябва да правя, че просто приех думите му. Но бих искал да разбера какво се е случило с Ридъл и Хест. А също и да видя дали Шишко няма да дойде на себе си, когато се отдалечи от влиянието на дракона. И... — преместих се и отново изстенах — не бих имал нищо против няколко дни да се занимавам с нещо различно от копане и риене.

Той не каза нищо. Аз също се умълчах. Зачудих се какво ли му пречи да вземе решение. Накрая се изсмях.

— А, да. За малко да забравя. Аз съм Изменящият, онзи, който прави промените. И това ще е промяна в онова, което смяташ, че трябва да направиш. Така че не можеш да решиш дали да се противопоставиш, или не.

Мълчанието се проточи толкова дълго, че си помислих, че е заспал. Денят беше най-топлият до момента и бяхме подгизнали, докато работехме. Заслушах се във вятъра с надеждата, че нощният студ ще покрие ледника с кора и изкопът няма да се затрупа със сняг. Бях на път да заспя, когато той проговори:

— Понякога ме плашиш, когато изказваш на глас собствените ми мисли. Добре, утре тръгваме. Ще вземем и шатрата, нали?

— Че как без нея — отвърнах и се унесох.

И тъй, на следващия ден потеглихме. Лонгуик ни отпусна припаси за три дни, което според него щяло да е достатъчно, за да стигнем до брега. Лонгуик ни даваше последни заръки. Ако стигнем брега, без да срещнем другите, да предупредим двамата гвардейци, че сме видели Черния мъж. Ако намерим доказателства, че с Ридъл и Хест се е случило нещо лошо, незабавно да се върнем в лагера и да докладваме. Ако ги срещнем по пътя, просто да обърнем и да се върнем с тях. Птицата на Уеб щяла да ни наглежда от време на време. Кимнах, докато подреждах в шейната шатрата и трите постелки. Както бе предсказал Сенч, наложи се да натоварим Шишко на шейната.

Нищо не бе в състояние да го убеди да върви пеша. Не се съпротивляваше, просто отказваше да ни съдейства. Правеше по няколко крачки и отново се отнасяше в своя свят. Предан и Сенч дойдоха да се сбогуват с нас. Предан придърпа шапката на Шишко, за да закрива ушите му. Знаех, че отчаяно се опитва да го размърда чрез Умението. Не го усещах, но виждах напрегнатото лице на принца. Шишко бавно извъртя глава към него и каза отпаднало:

— Добре съм.

И отново впери поглед в нищото.

— Грижи се за него, Том — рече принцът.

— Да, милорд. Ще се опитаме да побързаме. — Хванах въжето и задърпах шейната. Шишко седеше в нея, увит като пашкул.

Добре намазаните с мас плазове се движеха леко по снега. Даже прекалено леко, защото сега се спускахме надолу. Наложих се да спра и да спусна спирачката, та шейната да не ме прегази. Шутът вървеше пред нас с раница на гърба и проверяваше трасето, макар че следвахме маркировката на Пиотре.

Денят беше топъл и тежкият сняг полепваше по ботушите. Когато пътеката ставаше равна, се налагаше да забавяме темпо. Шейната оставяше по-дълбоки следи и снегът започваше да полепва и по плазовете. Но като цяло денят бе приятен и тегленето на Шишко не изискваше толкова напъгане, колкото изхвърлянето на леда от изкопа. Мечът, който ми бе подарил Шутът, се удряше ритмично в бедрото ми — Лонгуик настоя поне аз да тръгна въоръжен. Движехме се много побързо, отколкото на идване, защото пътят бе ясно отбелязан с прътите на Пиотре и през цялото време леко се спускаше. Тананикането на Шишко, скърцането на плазовете и на снега под краката ни не бяха единствените звуци. Топлината бе събудила ледника. Веднъж чухме как с продължителен грохот се срутва лед. Последвах го по-слаби трясъци и скърцане, но все някъде в далечината.

Шутът засвири с уста и много се зарадвах, когато видях как Шишко се надига и обръща внимание на музиката. Продължаваше да си тананика под нос, но започнах да подхвърлям по някоя забележка за спокойствието и белотата около нас и понякога получавах отговор от него. Това ме радваше и в същото време ме караше да се замислям. Умението не се влияеше от разстоянието, а ето че Шишко сякаш възвръщаше все повече възприятията си за света, докато се

отдалечавахме от дракона. Нямах обяснение защо става така и ми се искаше да мога да го обсъдя с Предан и Сенч.

На няколко пъти правих неуспешни опити да осъществя контакт с Умението. Сигурно човек с отрязани крака би постигнал повече, ако се опита да подскочи. Магията просто я нямаше. Ако задълбавах повече, започвах да усещам в стомаха си студена буца. Прогоних тази мисъл. Нищо не можех да направя по въпроса.

Редуващите се топлина и студ през деня и нощта и вятърът почти бяха заличили предишните ни следи. Направих няколко неуспешни опита да ги разчета и да разбера дали Ридъл и Хест са минавали оттук. Пред нас се разкриваше много добър изглед към снежната равнина. Нищо не се движеше по нея, или поне нищо с големината на шейна и двама души. Възможно бе да са още на брега или нещо да ги е забавило по пътя. Опитах се да не свързвам изчезването им с кражбата на Умението ми и забелязването на Черния мъж. Разполагах с твърде малко факти, за да стигна до някакво горе-долу основателно заключение. Затова се помъчих да се наслаждавам на свежия ден. Веднъж чух писъка на морска птица и когато вдигнах глава, видях една чайка да описва широки кръгове над главите ни. Риск. Помахах ѝ и се запитах дали поздравът ми ще бъде предаден на Уеб.

Когато стигнахме мястото на предишния ни лагер, до залез имаше много време и решихме да продължим. Вечерта вдигнахме шатрата на самата пътека, зад шейната. Шишко все още си тананикаше, но прояви първо интерес, а после и ужас от простата вечеря, която приготвих. В шатрата бе малко тясно за трима ни, но пък и се затопли по-бързо. Шутът разказваше прости детски приказки, докато накрая всички бяхме готови за сън. С всяка следваща Шишко тананикаше все по-малко и задаваше все повече въпроси. Преди постоянното прекъсване на разказа щеше да ме раздразни, но сега ме изпълваше с облекчение.

— Би ли пожелал на Сенч и Предан лека нощ от мое име? — попитах Шишко, докато го слагах да си легне.

— Ти си пожелай — измърмори той.

— Не мога. Ядох някаква гадост и сега не мога да ги намеря с ума си.

Той се надигна на лакът и впери поглед в мен.

— О, да. Вярно, че теб те няма. Много лошо. — Замълча за момент. — Казват лека нощ и благодарят за обаждането. И че може би ще е по-добре да остана на брега, но ще решат по-нататък.

Пое дълбоко дъх и доволно си легна.

Сега бе мой ред да се надигна.

— Шишко. Вече не кашляш. И не кихаш.

— Да. — Завъртя се, като се изхитри да ме ритне, докато го правеше. — Той ми каза: „Излекувай се. Не бъди глупак, излекувай се, стига си ме дразнил“. И аз се излекувах.

— Кой ти го каза? — попитах и в същото време се почувствах виновен. Защо със Сенч и Предан не се бяхме сетили да излекуваме Шишко? Сега ми се струваше очевидно. Срам ме беше, че не сме го направили.

— Хм. — Шишко въздъхна замислено. — Името му е цяла история, твърде дълга за разказване. Спи ми се. Стига си ми приказвал.

И потъна в дълбок сън. Запитах се дали Айсфир си има и друго, драконско име.

През нощта се събудих — стори ми се, че чувам тихи стъпки край шатрата. Промъкнах се до входа, след което предпазливо излязох навън в ясната студена нощ. Не видях нищо и никого, дори след като обиколих шатрата.

На сутринта направих по-широка обиколка, докато Шутът се опитваше да стопли вода за чай, и се върнах да им съобщя новината.

— Имали сме гост през нощта. Обиколил е целия ни лагер в широк кръг. После е полегнал известно време в снега ей там. И си е тръгнал по същия път, по който е дошъл. Дали да ида да проверя накъде е тръгнал?

— Защо? — попита Шишко.

— Може би лорд Сенч и принц Предан ще искат да знаят за това — замислено рече Шутът.

— Аз също мисля така.

Погледнах Шишко. Той въздъхна уморено и потъна в мисли. След малко рече:

— Казаха: „Идете на брега“. Предан казва, че май е оставил кленов сладкиш в една торба. Трябвало да побързаме и да се върнем с нещата, а също и да кажем на гвардейците да дойдат с нас. „Засега не проверявай накъде водят следите“.

— Значи така ще направим. — Страшно ми се искаше да чуя мнението на Сенч за станалото.

Прибрахме палатката и я натоварихме на шейната. Шишко отново се настани на нея. Замислих се и реших, че това е най-лесният начин за пътуване с него. Беше много по-добре да го тегля, отколкото да следвам бавното му темпо. Шутът отново тръгна напред да проверява пътеката, а аз дърпах. Денят беше чудесен, в снежното лице на света духаше топъл вятър. Предположих, че ако продължаваме да се движим така, ще стигнем брега следващия следобед. Внезапно Шишко заговори:

— Копривка каза, че ѝ липсваш. Попита дали не си я намразил.

— Намразил... Кога? Кога ти е казала това?

— Нощеска. Каза, че просто си се махнал и повече не си се връщал.

— Но това е заради лошата храна. Не мога да стигна до нея.

— Знам де — каза той. — Казах ѝ, че вече не можеш да разговаряш с нея. Зарадва се да го чуе.

— Зарадвала се е?

— Помислила си, че си умрял. Или нещо такова. Сега има приятелка, някакво ново момиче. Скоро ли ще спрем за ядене?

— Чак довечера. Нямаме много храна, така че трябва да я пестим. Шишко, тя...

Бях прекъснат от смаяния вик на Шута. Пръчката му внезапно бе потънала дълбоко в снега. Той я извади, направи две крачки наляво и отново я мушна. Същият резултат.

— Не мърдай — казах на Шишко.

Взех една от другите пръчки и отидох при Шута.

— Мек сняг ли? — попитах.

Той поклати глава.

— Сякаш има само кора, а под нея — нищо. Ако не държах здраво пръчката, щях да я изпусна.

— Дай да сме по-внимателни. — Хванах го за ръкава и се обърнах към шейната. — Шишко, стой там.

— Гладен съм!

— Храната е в торбата зад теб. Чакай там и яж.

Това най-лесно можеше да го държи зает с нещо. Дръпнах Шута да ме последва и направихме три крачки надясно. Този път аз мушнах.

Кората оказа съпротива на пръчката, след което пропадна в нищото.

— Колчетата на Пиотре минават през нея — каза Шутът.

— Не е много трудно да бъдат преместени — отвърнах.

— Да, но ако някой го е направил, също е трябвало да стъпи там.

— Кората може да е била по-здрава през нощта. Така мисля. —

Не можех да реша дали сме се сблъскали с естествената опасност на ледника, или са ни подмамили в капан. — Да се върнем при шейната.

Но докато се отдалечавахме от скритата бездна, изведнъж пропаднахме през кората. Аз потънах до коленете, а Шутът — до бедрата. И двамата изкрещяхме от ужас. После се разсмях. Просто бяхме попаднали на мек сняг.

— Дай ръка — казах, когато го видях как се мъчи да се изкатери върху кората. Той хвана ръката ми, направи крачка към мен и двамата продънихме втората кора под нас и полетяхме надолу.

Успях да зърна за миг изкривеното от ужас лице на Шишко. Смаяният му вик бе заглушен от грохота на снега и леда, които се изсипаха заедно с нас. Стисках силно ръката на Шута и се мъчех да намеря нещо твърдо, за което да се хвана. Нямаше. Всичко бе бяло, мокро и студено, а ние летяхме по ужасна безкрайна пързалка от рехав сняг и ледени парчета.

Снегът изглежда лек и пухкав, когато пада в слънчев ден. Но когато превръща въздуха около теб в гъста каша, дишането става почти невъзможно. Потече под дрехите ми като живо същество, търсещо топлината на тялото ми. Стана тежък и безмилостен. Опитах се да скрия лицето си с ръка, но от това нямаше особена полза. Продължавахме да се пързалиме надолу и част от мен знаеше, че след нас се носи още сняг. Не изпусках ръката на Шута.

Изведнъж полетяхме по-бързо и свободно, сякаш бяхме минали през гърлото на фуния. Заритах, сякаш се мъчех да плувам, и усетих как Шутът също се напъга до мен. Почувствах как спираме в студения мокър мрак. Изпаднах в ужас и се загърчих, както правят телата ни, когато смъртта ни сграбчи в лапите си. И най-неочаквано главата ми се озова над снега. Поех глътка въздух и помъкнах Шута след себе си. Той беше отпуснат и се уплаших, да не би да се е задушил.

Всичко около нас беше мрак, студ и падащ сняг и лед. Бях затънал до кръста, влачех Шута зад себе си, после снегът изведнъж ме пусна от обятията си. Чух как Шутът изхриптя два пъти. Аз също си

спомних как се диша. Въздухът все още бе пълен с малки ледени кристалчета, но въпреки това положението бе относително по-добро. Като изключим тъмнината.

Изтръсках снега от косата си и го изгребах с шепи от врата си. Шапката ми беше изчезнала, единият ми ботуш също липсваше. Цареше непрогледен мрак и единствените звуци бяха тихото скърцане на слягащия се сняг и дрезгавото ни дишане.

— Къде сме? — изпъсках и слабият ми глас прозвуча приглушено като цвъртене на мишка в торба със зърно.

Шутът се изкашля.

— Някъде долу.

Бяхме се пуснали, но все още бяхме един до друг и телата ни се докосваха. Беше се свил в краката ми и го усетих, че прави нещо, след което от дланите му се появи бледа зеленикава светлина. Примигнах. Отначало виждах само сиянието, но после забелязах, че то идва от някаква малка кутийка в ръцете му.

— Няма да издържи дълго — предупреди ме той. Лицето му беше призрачно на мъртвешката светлина. — Най-много един ден. Това е магия на Праотците, една от най-редките и скъпи. Не всичките ми пари отидоха за залагания и бренди. Значителна част от богатството ми се намира в момента в ръката ми.

— Слава на боговете! — Зарадвах се. И за миг се запитах дали това не е единствената истинска молитва, за която говореше Уеб. Макар и да бе съвсем слаба, светлината бе невероятно облекчение. Стигаше само колкото да освети лицата ни, докато се взирахме един в друг. Шапката на Шута бе останала на главата му. Раницата се държеше само на единия ремък, другият се бе откъснал. Бях поразен, че изобщо е останала на гърба му. Ножницата и мечът ми бяха изчезнали. Докато, го гледах, той отново закопча малката си раница. Мълчаливо изтупахме дрехите си и вдигнахме очи, за да огледаме какво има около нас.

Не успяхме да видим нищо. Светлината бе твърде слаба да ни покаже повече от купчината сняг, от която се бяхме измъкнали, и самите нас. Намирахме се в някаква кухня или пещера под леда, но фенерът на Праотците не можеше да освети стените ѝ. Отгоре също не проникваше светлина. Реших, че снегът е запушил цепнатината, през която бяхме паднали. И изведнъж се сетих.

— Шишко! Ох, Еда, дай му разум да се сети да съобщи на Предан и Сенч какво се случи. Надявам се да си остане на шейната. Но като дойдат нощта и студът, какво ще стане с него? Шишко! — изревах с надеждата дребният човек, седящ сам на шейната в ледения свят някъде над нас, да ме чуе.

— Тихо! — сгълча ме Шутът. — Ако те чуе, може да слезе от Шейната и също да падне. Мълчи. Той е в по-малка опасност от нас и трябва да го оставим сам да се справите нея. Ще използва Умението, Фиц. Умът му може и да не е от най-бързите, но все пак работи, а и той има предостатъчно време, за да измисли какво да направи.

— Може би — съгласих се, но не се успокоих. Бях лишен от Умението във възможно най-лошия момент. И в следващия миг загубата на Нощни очи отново ме прониза. Липсваха ми инстинктите му и възгледите на някой, който е свикнал да оцелява. Сърцето ми се сви. Бях сам.

И се давиш в самосъжаление. — Мисълта бе толкова язвителна, сякаш наистина бе на Нощни очи. — Ставай и направи нещо. Оцеляването на Шута зависи от теб. А може би и оцеляването на Шишко.

Поех дълбоко дъх и се огледах. Колебливата зеленикава светлина от кутийката не ми показваше нищо, но това не означаваше, че няма нищо за виждане. Ако нямаше друг изход, трябваше да рискуваме да предизвикаме ново срутване на сняг и да се помъчим да се измъкнем по улея. Ако имаше изход, трябваше да го намерим. Просто беше. Нямаше никаква полза да стоя тук и да скимтя като изгубено пале. Протегнах ръка и помогнах на Шута да се изправи.

— Хайде. Не можем да се изкачим обратно. Да видим къде сме. А и движението ще ни постопли.

— Добре. — Каза го с такова доверие, че едва не разкъса сърцето ми.

Не бих се отказал от една от пръчките на Пиотре, но нямах представа къде са. Така че Шутът протегна ръка с кутийката и пипнешком се запрепъвахме напред.

Не попаднахме на нищо. Когато спирахме и затаяхахме дъх, чувахме звук на капеща вода и бавното дишане на ледника около нас. Ледът под краката ни бе на зърна. Не виждахме таван над главите си. Намирахме се в беззвездна нощ и единственият контакт със света бе

твърдата повърхност под краката ни и присъствието на другия. Не видяхме черната стена, докато не се натъкнахме на нея.

Известно време я опипвахме мълчаливо. Шутът трепереше и зъбите му тракаха.

— Защо не ми каза, че ти е толкова студено?

Той подсмръкна и се засмя немошно.

— На теб да не би да ти е топло? — Пое треперливо дъх и попита: — Това лед ли е, или скала?

— Вдигни светлината. — Той се подчини. Напрегнах очи. — Не мога да разбера. Но е нещо, през което не можем да минем. Дай да тръгнем покрай него.

— И може да ни отведе там, откъдето тръгнахме.

— Може, но нямаме избор. Ако пак се окажем на онова място, поне ще знаем, че се въртим в кръг. Чакай малко.

Опрях ръка на стената на височината на рамото си и посегнах за ножа си. Беше изчезнал. Естествено. Шутът обаче не беше изгубил своя и го използвах, за да надраскам груб знак на стената. Може би напразно усилие.

— Наляво или надясно? — попитах. Нямах абсолютно никаква представа за посоките на света.

— Наляво — каза той и махна слабо наляво.

— Момент — казах и разкопчах наметалото си. Шутът се опита да ме спре, когато го наметнах на раменете му.

— Ще измръзнеш!

— Вече съм измръзнал. Но тялото ми винаги се е стопляло по-добре от твоето. А ако припаднеш от студ, ще трябва да те нося. Не се безпокой. Ако ми потрябва, ще ти кажа. Засега го носи.

Той незабавно се предаде и едва сега осъзнах колко студено му е наистина. Пусна раницата си на земята и ми подаде светлината, докато се загръщаше с наметалото. Трепереше. Вдигнах кутийката и реших, че странният цвят на лицето му не се дължи единствено на зеленикавата светлина. Усмихна ми се едва-едва.

— Още е топло от тялото ти. Благодаря, Фиц.

— Благодаря на себе си. Ти ми го даде, когато играех ролята на твой слуга. Хайде, да се размърдаме. — Вдигнах раницата му, преди той да успее да я хване. — Какво друго има вътре?

— За жалост нищо особено полезно. Няколко лични вещи, които не бих искал да губя. Малка манерка бренди на дъното. Мисля, че са останали и няколко меденки. Взех ги в случай на нужда, или може би, за да подкупим Шишко. — Засмя се пресилено. — В случай на нужда. Но не точно такъв. Все пак няма да е зле да ги пазим колкото се може по-дълго.

— Май си прав. Да вървим.

Той не се опита да вземе светлината, а обгърна с ръце тялото си. Поведох го покрай черната стена. По походката му личеше, че краката му започват да стават безчувствени. Отчаянието заплаши да ме погълне, но вълкът в мен го подмина. Все още бяхме живи и се движехме. Така че имаше надежда.

Продължавахме напред. Безкрай. Времето се превърна в движение, в крачки. Понякога затварях очи, за да си почина от неестествената светлина, но ми се струваше, че я виждам дори през затворените си клепачи. В един от тези моменти Шутът попита:

— Какво е това?

Отворих очи.

— Кое? — Пред мен танцуваха сини отблясъци. Премигнах. Не се магнаха.

— Това. Не е ли светлина? Затвори кутийката. Дай да видим дали още я има, или е някакво отражение.

Затварянето на кутийката се оказа трудно. Пръстите ми бяха премръзнали, а босото ми стъпало бе като студена болезнена буца в края на крака ми. Най-сетне затворих капачето. Една синя светлинка продължаваше да ни примамва. Бе със странна неправилна форма и понякога сякаш губеше очертания. Присвих очи и се взрях в нея, опитвах се да я оприлича на нещо познато.

— Много е странна, нали? Да тръгнем към нея.

— И да оставим стената? — попитах със странна неохота. — Няма начин да определим колко далеч е.

— Все пак трябва да идва отнякъде.

Поех дъх.

— Добре.

Тръгнахме към светлинката. Тя като че ли не се засилваше. Подът стана неравен и се тътрехме все по-трудно. После само за няколко крачки картината се промени. Някаква стена отляво закриваше

изглежда ни и виждахме само отражение върху леда. Когато я подминахме, сиянието се превърна в приканващ коридор от синьо-бял лед. Обхванати от надежда, ускорихме крачка. Забързано завихме на ъгъла от черната ни тъмница и внезапно пред очите ни се появи сияйна картина. Колкото повече приближавахме, толкова по-ясно виждах какво има пред нас. Сиянието се засилваше и след едно стеснение в коридора се озовахме в потънал в светлина леден свят.

Лъчът като че ли нямаше източник. Намирахме се в странен лабиринт от пукнатини и процеци, в свят с бледи сияещи стени. Понякога пътят бе тесен, друг път — широк. Подът си оставаше все така неравен. Понякога имах чувството, че вървим в отворила се едва вчера цепнатина, а след това — че лъкатушещият ни път е изваян от текла хилядолетия вода. Когато стигахме разклонения, винаги избирахме по-широкия проход. Често обаче той се стесняваше само след няколко крачки. Не казах на Шута от какво се боя — че следваме случайни пукнатини в ледника.

Първите признаци, че и други са минавали оттук, бяха почти неуловими. Помислих си, че се самозалъгам; там, където подът бе хлъзгав, сякаш имаше насипан пясък. После ми се стори, че стените като че ли са дооформяни. След това носът ми улови миризмата — пресни човешки изпражнения. В същия миг Шутът се обади:

— В пода пред нас като че ли са изсечени стъпала.

Кимнах. Определено се изкачвахме и в ледения под наистина имаше изсечени широки ниски стъпала. След десетина крачки минахме покрай изсечено в леда от дясната ни страна помещение. Една естествена пукнатина беше разширена и превърната в отходна яма, служеща за изхвърляне на боклуци и на съдържанието на нощни гърнета. Както и за гроб на безименни мъртъвци. Видях бос крак, ужасно блед и кокалест, да стърчи от бунището. Друг труп лежеше по очи върху купчината и през окъсаните му дрехи се виждаха ребра. Само студът правеше вонята поносима. Спрях.

— Мислиш ли, че трябва да продължим? — попитах шепнешком.

— Това е единственият път. Трябва да го следваме.

Не можеше да откъсне поглед от изхвърленото тяло. Трепереше.

— Още ли ти е студено? — попитах. Коридорите, в които се намирахме, ми се струваха малко по-топли от тъмната кухня.

Светлината сякаш идваше от самите стени.

Шутът се усмихна мъртвешки.

— Уплашен съм.

Затвори очи за миг, за да махне сълзите от златните си мигли.

— Да вървим — каза малко по-твърдо. Мина покрай мен и поведе напред, а аз го последвах, изпълнен с ужас.

Който и да се занимаваше с изхвърлянето на нощните гърнета, определено го правеше небрежно. Ледените стени и подът бяха покрити с пръски и петънца. Колкото по-нататък отивахме, толкова поясно бе, че проходите са издълбани или най-малкото дооформени от човешка ръка. Открихме източника на синята светлина, когато минахме покрай блед глобус, закрепен на стената. Беше колкото голяма тиква и излъчваше светлина, но не и топлина. Спрях и вперих поглед в него. Посегнах с любопитни пръсти, но Шутът хвана ръката ми и я дръпна надолу. Мълчаливо поклати глава.

— Какво е това? — попитах шепнешком.

— Не знам. Но знам, че е нейно. Не го докосвай, Фиц. Хайде. Трябва да побързаме.

И забързахме, поне за известно време. Докато не попаднахме на първата тъмница.

ГЛАВА 20

КОРИДОРИ

Говори се, че едно време на остров Аслевял живяла пророчица или гадателка. Легендата, изглежда, е много стара. Някои казват, че била само една, живяла много поколения, но оставала млада, с черна коса и черни очи. Други твърдят, че имало цял майчин дом от гадателки. Всички казват, че надживявали деня на Великата майка. Няма живи свидетели, които да потвърдят истинността на легендата. Говори се, че гадателката живеела в ледника и се появявала само за да приеме даровете, носени от поклонниците на Айсфир. Ако търсецията истината носел жертвени животни, тя ги колела, кормела ги и хвърляла димящите вътрешности във въздуха. Бъдещето на посетителя се предричало според това как те падали върху леда. След като приключвала с гадаенето, тя вземала жертвеното животно от името на Айсфир.

„Легенди от Външните острови“, събрани от Кокъл

Вратата бе почти невидима. Шутът я подмина, но аз я видях и го спрях с докосване по рамото. Вратата или бе от лед, или бе толкова плътно покрита от него, че той скриваше напълно материала, от който е изработена. Пантите бяха едва забележими издатини в стената, не виждах нищо, което да прилича на дръжка или ключалка. Това ме озадачи. На вратата имаше тесен прорез, горе-долу на височината на кръста. Наведох се да погледна през него и се смаях, когато видях някакъв измъчен човек в дрипи. Взираше се право към мен, безмълвен и с безизразно лице. Дръпнах се рязко.

— Какво има? — прошепна Шутът и също се наведе да погледне. На лицето му се изписа ужас. — Трябва да ги освободим!

„Ги“? Заклатих енергично глава.

— Не, Шуте. Моля те, повярвай ми. Този вътре е Претопен. Колкото и безсърдечно да изглежда да го оставим тук, ще е опасно и жестоко да го пуснем на свобода. Ще се нахвърли върху нас заради наметалото ти или просто за удоволствие. Не бива да го пускаме.

Той впери невярващ поглед в мен.

— Не ги видя, нали? — попита тихо. — Ридъл е там. И Хест.

Не исках да гледам. Но трябваше. С разтуптяно сърце отново доближих вратата и погледнах.

Килията беше слабо осветена от същото синкаво сияние като коридорите. Изчаках очите ми да се приспособят, за да мога да я огледам цялата. Помещението представляваше изсечена в ледника кухня. Подът бе покрит с отпадъци. Вътре имаше петима Претопени и нищо друго. Четирима бяха в ъглите, с гръб към стената. Отслабен от раните си, Хест лежеше в центъра на килията. Явно никой от Претопените не смееше да го атакува, тъй като така рискуваше да обърне гръб на останалите. Тримата непознати бяха островитяни, измършавели, покрити с белези и облечени в дрипи. Похитителите бяха взели топлите кожуси на Хест и Ридъл, но въпреки това положението им бе по-добро от това на останалите. Поне все още имаха ботуши на краката. Отчаяно се пресегнах към тях с Осезанието, мъчех се с всички сили да ги доловя поне мъничко. Но нямаше нищо. Бяха се свили и се дебнеха един друг с животинска враждебност, макар че не можеха да се нарекат и животни. Връзката със света и себеподобните им беше изчезнала.

Отстъпих от вратата и се отпуснах на ледения под, изпълнен с жалост и отвращение. Ужасни спомени, които смятах за отдавна забравени, отново се впиха в мен с гадните си пръсти. Не мисля, че Шутът би могъл да разбере дълбочината на ужаса ми. Той не бе в състояние да долови като мен липсата им на връзка със света.

— Нищо ли не можем да направим за тях? — попита тихо.

На лицето ми се появи пагубна усмивка. Стиснах зъби, за да спра емоциите, които заплашваха да ме овладеят. Не биваше да вземам това толкова присърце. Вече бях мислил по тази тема преди години и знаех всички отговори. Нямаше смисъл да повтарям мъчителните уроци, които вече бях научил.

— Мога да ги убия — казах. — Може би. Четирима са на крака и макар трима от тях да изглеждат изгладнели и слаби, виждал съм Претопени да се обединяват и да се бият заедно. Поне за известно време, докато има какво да грабят. Не зная дали ще мога да ги убия всичките, преди да ме повалят. Ридъл е добър боец. И е все още здрав.

— Но... Ридъл и Хест? — умоляващо попита той.

Не беше наясно.

— Шуте. Това не са Ридъл и Хест. Това там са телата им и нещата, които знаят. Но това е всичко. Вече не ги е грижа за нищо и никого. Единственото, с което ще се съобразят, са собствените им физически потребности. Мислиш ли, че Ридъл би оставил Хест да лежи така на пода, ранен и уязвим? Не. Това не е Ридъл. Вече не.

— Но... трябва да направим нещо! — с болка прошепна той.

Въздъгнах.

— Ако отворим вратата, ще трябва да ги убия. Ще ме принудят, освен ако не искам да ги оставя те да убият мен.

— Значи нямаме избор?

Усмихнах се горчиво.

— Винаги може да се избира. Но понякога няма добри избори. Убивам ги или те ни убиват. Или пък се махаме отгук.

Шутът дълго мълча. После обърна гръб на вратата и бавно тръгна напред. Последвах го.

В ледените коридори имаше все повече следи от човешко присъствие. Подът бе отъпкан и мръсен, по стените се виждаха драскотини. Минахме покрай още тъмници, идентични с първата. Надничах във всяка, изпълнен с ужас, но не говорехме за хората вътре. Най-зле ми подействаха две — на една жена и едно момиче. Подовете на килиите бяха застлани със слама, в ъгъла имаше сламеници. Явно тези пленнички нямаше да умрат скоро. Това изглеждаше по-жестока участ от онази, която очакваше Ридъл, Хест и съкилийниците им. Смъртта на мъжете нямаше да е бърза, но студът ги изяждаше толкова неотклонно, колкото и гладът. Нямаше да страдат дълго. От дългата сплъстена коса и мръсните нокти на жената личеше, че е прекарала дълго време тук. Наметната с мръсна мечешка кожа, тя клечеше в ъгъла и се взираше в стената. В съседната килия едно момиче на шест-седем години чешеше струпеите по коленете си. Очите му се стрелнаха

към моите, докато се вирах през цепката. Единственото, което се четеше в тях, бе предпазливост.

Накрая коридорът с тъмниците свърши. Проходът стана по-широк, бледите светлинни глобуси се срещаха по-често. Беше по-скоро изваян в леда, а не просто издълбан; в засводените стени се долавяха нотки на ледена грация и красота. Подът бе чист и посипан с пясък. Коридорът ми се струваше стар и сякаш бе предназначен да побере доста хора, но досега не бяхме видели жива душа.

Озовахме се на пресечка, която ни предлагаше три избора. Основният коридор продължаваше пред нас. Широкият проход от лявата ни страна се спускаше на ниски стъпала, които се виеха надолу и изчезваха от поглед. Отдясно имаше изсечено в леда стълбище, което се изкачваше стръмно нагоре. И двете разклонения изглеждаха по-стари и износени от пътя, който следвахме. Спряхме и се спогледахме.

Отляво до ушите ми достигаше някакъв слаб шум, подобен на плискане. Изглеждаше далечен и ритмичен. Напрегнах слух. След малко Шутът прошепна:

— Сякаш там долу диша някакво огромно същество.

Разширих ноздри и вдишах дълбоко. Миризмата ме изпълни с надежда... и в същия миг разпознах звука.

— Не. Вълни са. Този път води към някакъв бряг. Да вървим.

Лицето му просветна като на човек, внезапно получил опрощение.

— Да! — тихо възкликна той и забърза надолу по широките стъпала. Последвах го, хванах го за рамото и го бутнах към стената.

— Стой тук! Ако чуем някой да идва, ще можем да го изненадаме.

Единственото ни оръжие — неговият нож — вече беше в ръката ми.

Бяхме уморени и нямахме представа колко дълго сме се лутали в ледения лабиринт. Стъпалата бяха ниски и вбесяващо неравномерни. Освен това бяха изронени, сякаш по тях често са влачили някакви тежки неща. Колкото по-надълбоко отивахме, толкова повече се засилваше миризмата на море и въздухът ставаше по-влажен. Стъпалата станаха хлъзгави и скоро заблестяха от вода. Някой бе посипал пясък, но той бе потънал в леда и оставяше хлъзгави участъци на най-неочаквани места. Бяхме принудени да забавим темпото. Скоро

стените заблестяха и от тавана започнаха да падат капки. Миризмата на вода ставаше все по-силна, но светлината си оставаше все така призрачно синкава.

Накрая стигнахме последното стъпало и видяхме колко безплодни са надеждите ни. Отгатак леда имаше склон от черен камък, който преминаваше в бряг с черен пясък. В него имаше забити няколко метални колчета — явно от време на време на това място пристигаха лодки. Вълните се разбиваха в брега и нивото на водата се покачваше. А над нас, едва видим в синьото сияние на последното от светещите глобуси, се издигаше висок таван от проблясващ лед.

— Ако имахме лодка и ако беше отлив, щях да рискувам — казах.

— Акото мирише и цапа гащи — каза Шутът и захихика.

Погледнах го потресен. Изглеждаше ужасно, и то не само заради синята светлина. Взе раницата си от мен и се отпусна с нея на мокрите стъпала. За момент седеше и я прегръщаше като дете, прегръщачо любимата си кукла. После я отвори и затършува в нея. Измъкна манерката с бренди и ми предложи да пия пръв.

Взех я, претеглих я на ръка и изпих около четвърт от съдържанието. Беше същото кайсиево бренди, което бе донесъл в малката къща, в която живеехме с Хеп. Глътнах топлината на летен ден и издишах през уста, наслаждавах се на вкуса на кайсии и приятелство. Подадох му манерката и в замяна той ми даде парче черен хляб. Беше колкото половината ми длан. Седнах до него и задъвках бавно. В хляба имаше стафиди и орехи. Беше плътен, сладък и малък и си дадох сметка за глада, на който досега не бях обръщал внимание. Нахранихме се бавно и мълчаливо. Накрая близнах последната трохичка в дланта си и го погледнах.

— Нагоре?

— Няма да ни изведе на повърхността — тихо каза той. — Помисли си къде сме и какво знаем от легендите на островитяните. Точно тук минават под леда, за да видят дракона. Онази виеща се стълба там би трябвало да води до Айсфир.

— Може пък да излиза на повърхността. Няма как да разберем, освен ако не проверим. Може би до дракона води някакъв друг, по-широк път. Би било по-логично.

Шутът поклати глава.

— Не. Драконът трябва да е над нас, щом някога можел да се вижда от повърхността. Стълбата води до него. А не навън. — Беше непреклонен. Облегна глава на ледената стена. — Няма да изляза от това място. И винаги съм го знаел.

Изправих се тежко. Задникът ми беше мокър. Голяма работа.

— Ставай — казах твърдо.

— Безсмислено е.

— Ставай! — повторих и когато той не помръдна, го хванах за яката и го дръпнах да стане.

Той не оказа съпротива, само ме погледна печално.

— Много далеч стигнахме заедно през всичките тези години и по толкова много пътища и пътеки. И ако ни е писано да умрем тук, под леда на Аслевял, то искам да видя проклетия дракон, който ни накара да дойдем тук. Ти също.

Има ли нещо по-уморително от ниски стъпала? Може би хлъзгави ниски стъпала. Въпреки това ги изкачихме, като отново се заслушахме дали някой не идва към нас. Шумът на морето и падащите капки постепенно отслабна. Накрая стигнахме пресечката с основния коридор. Спряхме и се заслушахме, но не чухме нищо.

Бях ужасно уморен. Със сигурност нощта бе отдавна настъпила. Главата ми сякаш бе пълна с памук и бръмчащи мухи. Шутът изглеждаше по-зле и от мен.

— Допий брeндитo — казах му. — Ще те стопли и може би ще ти вдъхне малко кураж. Във всеки случай от него ще има повече полза ако е в стомаха ти, вместо в манерката.

— Мога ли да седна? — попита той.

— Не. Може да не успееш да станеш и да продължиш — отвърнах безсърдечно, но той вече се бе свлякъл на стъпалото. Извади манерката и ми я предложи. Нямаше смисъл да спорим. Намокрих устните си и му я върнах. — Допий го.

И той го направи с една-единствена глътка. Сякаш му трябваше цяла вечност да запуши празната манерка и да я прибере.

— Трудно е — каза, но сякаш не на мен. — Твърде близо съм до края. Мяркал съм го, но образите никога не са били ясни. И сега знам, че трябва да продължа и че всяка крачка ме приближава все повече и повече към смъртта ми. — Погледна ме в очите и каза, без да се срамува: — Ужасно ме е страх.

Усмигнах се.

— Добре дошъл сред хората. Хайде. Да видим този дракон, за чието спасение измина толкова път.

— Защо? За да му кажа, че съм се провалил ли?

— Защо не? Все някой трябва да му каже, че поне сме се опитали.

Бе ред на Шута да се усмигне.

— Няма да го е грижа. Драконите не се интересуват от добри намерения и провалили се опити. Само ще ни презре. Ако изобщо ни забележи.

— Ха! Ама че ново изживяване и за двама ни.

Той се разсмя, аз също — не гръмко, а по начина, по който се смеят мъжете, когато знаят, че това може да е последната им възможност да се пошегуват с приятел. Не бяхме пияни, поне не от брeндитo. Ако Шутът беше прав, сигурно се опивахме от последните капки на живота си. Мисля, че когато осъзнае това, човек се опитва да намери всяко зрънце удоволствие от него.

Тръгнахме нагоре. Виещата се стълба бе съвсем тясна и се зачудих кой ли побъркан я е прокопал. Дали бе имало някакво естествено образувание и някой го беше превърнал в стълба, или всичко бе плод на ледената фантазия на скулптора? Продължихме да се изкачваме. Стените, някога украсени с барелефи, сега бяха обезобразени, най-вероятно нарочно. Бяха се запазили само части от крака или свита в юмрук ръка, а на едно място видях женски устни и брадичка. Ужасно ми досаждаше неравната ми походка — единият ми крак бе в ботуш, а другият — само с покрит с ледена кора чорап. Когато спряхме да починем, оставих Шута да седне. Той се облегна на стената и отначало си помислих, че е задрямал. Но като видях по бузите му да се стичат сълзи, го сръгах.

— Няма смисъл от сълзи. Ставай. Тръгваме.

Гласът ми бе по-мил от думите. Той кимна и се изправи. Виещите се стъпала продължаваха нагоре като в някакъв безкраен кошмар. Бледите глобуси не можеха да осветят цялото стълбище. Можеше да се види всеки възможен оттенък на синьото и бялото. Минавахме през студена и уморителна красота. Забавихме крачка, отново направихме почивка и продължихме. Имах чувството, че в

крайна сметка ще се озовем горе, че стълбата не може да продължава още много.

И тогава стигнахме до хоризонтална галерия, изсечена в леда. И до дракона.

Разделяше ни дебел слой лед. Виждахме го разкривено и размазано, но и така спираше дъха. Бавно тръгнахме по галерията, която вървеше покрай Айсфир. Беше по-голям от кораб. От два кораба. Крилете му бяха свити от двете му страни, опашката бе увита около тялото му. Главата в края на дългата му шия бе извърната от нас. Гледахме го с благоговение. В очите на Шута се четеше болка. Огромното присъствие на дракона изпълваше Осезанието ми. Никога не се бях приближавал до същество с подобни размери. Изведнъж стигнахме до грубо прокопан в леда тунел, който водеше към гърдите на дракона. Наведох се и надникнах в него. Краят му беше черен. Поех си дъх и помолих Шута:

— Дай ми фенера на Праотците.

— Ще влезеш ли?

Кимнах бавно, неспособен да кажа защо трябва да го направя.

— Ще дойда с теб.

— Няма място. Стой тук и си почивай. Ще ти кажа какво съм открил.

Шутът се разкъсваше между изтощението и любопитството. Накрая свали раницата си и я отвори.

— Имам още две парчета хляб — каза ми, докато ми подаваше кутийката. — Да ги изядем?

— Яж. Аз ще изям моето, когато се върна.

Само споменаването на храна беше достатъчно, та устата ми да се напълни със слюнка. Изведнъж се сетих за Шишко. Дали се бе свързал със Сенч и Предан, или продължаваше да ни чака? Дали бе останал да седи на шейната, или и тя беше пропаднала в снега? Прогоних тези безполезни мисли. Отворих малката кутийка и зелената светлина заблестя отново.

— Не се бави — предупреди ме Шутът, докато влизах в прохода. — Искам да знам какво си намерил.

Тунелът се оказа нисък и не можех да се изправя. Запромъквах се, държах кутийката пред себе си. Синята светлина на галерията отслабна и скоро остана единствено бледозеленото сияние на фенера,

което се отразяваше странно от огледалната повърхност на леда. Вонята на дракона бавно се засилваше и имах чувството, че не само я подушвам, но и усещам вкуса ѝ. Силно ми напомняше миризмата на неотровните змии, които ловях като любопитно момче. Тунелът се стесняваше, сякаш създателите му толкова много бяха искали да стигнат до дракона, че не си бяха направили труда да го разширяват.

Свършваше при самия дракон, който беше като стена, покрита с блестящи черни люспи, най-малката колкото моята педя. На ледения под имаше парче кожа, върху което бяха подредени инструменти — най-различни остриета, чукове, свредели и длета. Две от оръдията бяха захвърлени — работните им части бяха счупени или изтъпени. Приближих светлината на Праотците към дракона и стомахът ми се преобърна, когато подозренията ми се потвърдила. Някой бе издълбал този тунел до създаването, след което се бе опитал да стигне до сърцето му.

Изглежда, бронята бе издържала атаките. На някои места беше надраскана, но като че ли нито един от металните инструменти не бе успял да проникне в плътта под тях. Някакъв клин все още стърчеше забит под припокриващите се люспи, за да ги повдигне и да намери уязвимо място. Приближих светлината. Под черните люспи се виждаше втори пласт, кремави, вървяха перпендикулярно на външните. Под една от тях бе пъхнато нещо като ледокоп. Острието беше забито в кожата отдолу, но не се виждаше кръв или други течности. Все едно инструментът бе забит в конско копито. Въпреки това коварната жестокост на това нападение ме отврати.

Драконът бе жив. Някой беше прокопал тунел до него като червей и се бе опитал да прониже сърцето му, докато създаването не можеше да помръдне.

Оцених плътността на естествената му броня — трябваше да напрегна всичките си сили, за да измъкна острието. Наложих се да го избия с чук. Веднага щом инструментът се освободи, люспите се затвориха над кожата. За миг усетих мощното присъствие в Осезанието, но то изчезна също тъй внезапно. Живата стена пред мен изглеждаше като направена от метал. Поколебах се, след което дръзко прокарах длан по люспите. Прилепвах толкова плътно една до друга, че не можех да пъхна дори нокътя си под тях. И бяха студени, студени като леда, който сковаваше дракона.

Навих зловещите инструменти в кожата и ги взех. Наложих се да пълзя заднешком — нямаше място да се обърна. Когато стигнах галерията, бях плувнал в пот, а от вонята на влечуго ми приляваше.

Шутът беше заспал дълбоко в края на галерията, близо до извърнатата глава на дракона. Беше седнал със свити до гърдите колене и опрял златната си глава върху тях. Разпиляната коса забулваше лицето му. Изтощението бе надвило любопитството му. Седнах до него и облегнах гърба си в ледената стена. В съня си той промърмори нещо, размърда се и се облегна на мен. Нямах нищо против. Запитах се защо нападателят не е предпочел да прокара тунела си тук, по-близо до главата на създанието. Може би се беше страхувал, че драконът ще намери начин да се защити, дори и да е скован в леда?

Погледнах към тавана. Беше тъмносин, сякаш се взирах в дълбоки води. Някъде горе копаеше принц Предан заедно с Осезаващата котерия. Запитах се колко ли лед ни разделя. Колко ли дълго трябваше да останем тук с Шута, докато чуем и видим лопатите им? Сигурно цяло столетие. Не чувах нито гласове, нито шум от инструменти, нито забелязвах някакво движение. Със същия успех можеха да се намират и на другия край на света.

Преместих се по-близо до Шута. Тялото му отнемаше топлината ми. Бях ужасно уморен и гладен. С помощта на едно от новите си оръжия откърних от стената парче лед и го засмуках. Прибрах светлинната кутийка на Праотците в раницата на Шута. Намерих парчето хляб, което ми беше оставил, и го изядох. Беше много вкусно и много малко. После облегнах глава върху главата на Шута и затворих за малко очи. И май заспахме.

Събудих се от собственото си треперене. Имах чувството, че костите ми се мъчат да излязат от ставите си. Всяко движение предизвикваше болка. Шутът бавно се свлече на леда, докато плясках с ръце и тропях с крака, за да ги съживя. Коленичих до него и го разтърсих с вдървените си ръце. Въздъхнах с облекчение, когато чух тихия му стон.

— Ставай — казах му. Говорех тихо, като проклинах глупостта ни да заспим на такова място. Ако някой се бе качил по стълбите, щеше да ни свари неподготвени и заклещени в ъгъла. — Хайде. Трябва да вървим. Трябва да намерим начин да се измъкнем оттук.

— Моля те — едва чуто отвърна той. — Спокойна смърт. Просто ще се плъзна в нея.

— Не. Ставай.

Той отвори очи. Нещо в изражението ми явно му показва, че няма да го оставя на мира. Разгъна се, скован точно като дървените кукли, които изработваше навремето. Вдигна ръце пред себе си и ги изгледа глупаво.

— Не ги чувствам.

— Ставай и се размърдай. Ще се съживят.

Той въздъхна.

— Сънувах толкова хубав сън. Че и двамата сме умрели тук и всичко е свършило. Не можехме да направим нищо повече и всички бяха съгласни, че сме се опитали и вината не е наша. Говореха мило за нас. — Отвори по-широко очи. — Как успя да станеш?

— Не знам. Просто стани и ти. — Търпението ми се изчерпваше.

— Опитвам се.

Докато се мъчеше да се изправи, разказах за откритието си в края на тунела. Показах му инструментите и той потръпна. С всяка моя дума идваше все повече на себе си. Накрая успя да стане и направи няколко несигурни крачки. И двамата се тресяхме от студ, но чувствителността в ръцете ми се възвърна. Разтърках грубо неговите, въпреки протестите му от болката. Когато бе в състояние отново да ги движи, му подадох ножа. Той го стисна несръчно, но кимна, когато му казах да го държи в готовност.

— Щом слезем по стълбите — казах, без да обяснявам колко ще е трудно, — ще тръгнем по главния коридор. Той е единствената ни надежда.

— Фиц — започна той, но ме погледна и млъкна. Знаех, че иска да ми каже колко безнадеждно е положението ни. Хвърлих прощален поглед към дракона. Той отново беше заспал отвъд границите на моето Осезание. *Защо?* — попитах го безмълвно. — *Защо си тук и защо Елиания трябва да получи главата ти?* После му обърнах гръб и тръгнах. Шутът ме последва по дългия път надолу.

Слизането се оказа по-ужасно и от изкачването. Бяхме още по-уморени, гладни и премръзнали. Не зная колко пъти се подхлъзвах и падах. Шутът се препъваше до мен, от обичайната му грациозност не бе останало нищо. Все очаквах да се сблъскам с някой, който е

тръгнал нагоре да мъчи дракона, но стълбището си оставаше синьо, студено, безмълвно и напълно безразлично към страданията ни. Когато ожаднявахме, къртехме парчета лед от стените и ги смучехме. Това бе единственото утешение, което можехме да си предложим.

Накрая стигнахме последното стъпало и внезапно се озовахме пред очакващия ни коридор. Със затаен дъх се промъкнахме да надникнем зад ъгъла. Не долавях никого, но присъствието на Претопени в тъмниците ми напомняше, че има и опасности, които Осезанието не е в състояние да открие. Коридорът обаче бе все така широк, пуст и притихнал.

— Да вървим — прошепнах.

— Няма да ни изведе навън — рече Шутът. Златистата му кожа бе станала болезнено мургава, сякаш животът вече го напускаше. Гласът му също бе някак мъртвешки. — Този коридор води към нея. Няма как да е иначе. Ако тръгнем по него, ще вървим към смъртта си. Не че имаме избор. Както сам каза, понякога всичките ни избори са лоши.

Въздъгнах.

— Тогава какво предлагаш? Да слезем при водата и да се надяваме, че някой ще дойде с лодка и ще успеем да го убием, преди той да е убил нас? Да се върнем при Претопените и да се оставим на тях? Или да се върнем при цепнатините и тъмното?

— Мисля... — започна несигурно той и ахна.

Обърнах се натам, накъдето сочеше.

— Черният мъж! — изпъшка Шутът.

Наистина беше той, същият човек, когото бяхме зърнали с Шишко. Стоеше на завоя в широкия коридор пред нас със скръстени на гърдите ръце, сякаш чакаше да го забележим. Беше облечен от глава до пети в черно — черна туника, черни панталони и черни ботуши. Дългата му коса бе черна като очите и кожата му. Както и миналия път, не оставяше никакъв отпечатък в Осезанието ми. Няколко мига се взира в нас, след което се обърна и закрачи бързо.

— Чакай! — извика Шутът и се втурна след него. Не знам откъде намери енергия да тича. Знаех само, че се мъкна след него и че ме пронизва болка всеки път, когато безчувствените ми крака докосват ледения под. Черният мъж хвърли поглед през рамо към нас и побягна.

Сякаш тичаше с лекота, но въпреки това не се отдалечаваше. Краката му не издаваха нито звук.

Шутът бързаше, а аз се мъчех да не изоставам. Накрая и последните сили го напуснаха и той рязко забави ход. Черният мъж продължаваше да не се отдалечава. Бе все така пред нас като дразнещ ни призрак — виждахме го, но не можехме да го достигнем. Въпреки че вдишвах дълбоко, докато се олюлявах покрай Шута, не долавях миризмата му.

— Не е истински! Това е някакъв трик, фокус! — изпъшках. Искаше ми се да мога да повярвам на думите си.

— Не. Той е важен. — Шутът се задъхваше. Вече по-скоро се препъваше, отколкото тичаше. Хвана ме за ръкава и се опря за миг на мен, после се насили да продължи. — Никога не съм чувствал, че някой е толкова важен. Моля те, Фиц. Помогни ми. Трябва да го следваме. Той иска да го следваме. Не виждаш ли?

Не виждах нищо, освен това, че не можем да го настигнем. Помъкнахме се задъхани след него, без да го приближаваме, но и без да го губим от поглед. Коридорите, по които ни водеше, ставаха все по-широки и пищни. Пълзящи лози и цветя украсяваха ледените сводове на входовете. Черният мъж не поглеждаше настрани и не ни даваше време да се огледаме. Минахме покрай леден фонтан със застинала струя. Вървахме по просторните коридори на великолепен леден дворец, но не видяхме жива душа, нито почувствахме топлина.

Накрая преминахме в ходене, като пробягвахме само по няколко крачки, за да не го изпускате от очи, когато завиваше зад някой ъгъл. Нямахме дъх да задаваме въпроси. Шутът сякаш не мислеше за нищо друго, освен как да го настигне. Нямахме смисъл да го питам защо. Дори и да успееш да го направя, Шутът нямаше да ми отговори. Устата ми бе пресъхнала, сърцето туптеше в ушите ми, но въпреки това продължавахме да го преследваме. Черният мъж изглеждаше съвсем уверен, докато избираше пътя си през плетеницата коридори. Запитах се къде ли отиваме и защо.

И тогава той ни вкара в капана.

Така ми се стори. Отново беше завил и когато с Шута ускорихме крачка, за да не го изгубим, след ъгъла се натъкнахме на шестима въоръжени мъже. Зърнах за последен път Черния мъж в дъното на

коридора. Той спря, а когато мъжете извикаха от изненада и се хвърлиха към нас, изчезна.

Изобщо не можехме да се защитаваме. Бяхме тичали твърде дълго и от дълго време бяхме лишени от храна, вода и сън. Сигурно нямаше да мога да се снася и от разгневен заек. Когато сграбчиха Шута, сякаш и последните му жизнени сили си отидоха. Ножът се изплъзна от безчувствената му ръка. Устата му се отвори, но той дори не успя да извика. Забих острието си във вълчата дреха на първия, който ми скочи. То се заби, но мъжът ме повали.

Главата ми отскочи от ледения под и пред очите ми избухна бяла светлина.

ГЛАВА 21

В ЦАРСТВОТО НА БЛЕДАТА ЖЕНА

Религията на Белите ясновидци никога не е имала много последователи на северните острови, но известно време е била на мода сред джамайлийските благородници. Сатрапът Есклепий бил голям любител на пророческите книги и плащал пребогато на търговците, които можели да му осигурят копия на редките ръкописи. Поверявал придобивките си на грижите на жреците на Са, които му правели преписи. Казват, че често се съветвал с тях по следния начин: поднасял дар на Са, поставял въпроса си и избирал наслуки текст от някой ръкопис. След това медитирал върху него, докато не решавал, че е намерил решение.

Благородниците от двора му се стремели да му подражават и скоро се сдобили със свои копия на Белите пророчества и започнали да ги използват по същия начин. Известно време това занимание се радвало на огромна популярност, докато върховният жрец на Са не го обявил за идолопоклонство и богохулство. По негово настояване повечето свитъци били събрани и унищожени или предадени за строго съхранение на жреците.

Носят се слухове, че любовта на сатрапа към тези писания помогнала на едно момче със странно бледа кожа да си издейства аудиенция при него. Впечатлен от способността му да цитира свещените текстове и убеден, че помощта му е предсказана в няколко стиха, които младежът му разтълкувал, сатрапът му осигурил безплатно пътуване на един от робските кораби, заминаващ за Халкида.

Неизвестен автор, „Култовете на южните страни“

На два пъти идвах в съзнание, преди окончателно да се свестя. Първия път двама мъже ме влачеха за ръцете по леден коридор. Втория път усетих, че лежа по корем и някой ми връзва китките на гърба. Третия път стражите отново ме влачеха. Този път упорито отказах да припадна отново, колкото и болезнено да беше. Замъкнах ме в нещо като тронна зала. Беше изсечена в недрата на ледника, високият таван се поддържаше от дебели колони с канелюри. Стените бяха украсени с многобройни барелефи, славеци една и съща жена. Беше изобразена с меч в ръка на носа на кораб, с развяваща се на вятъра коса; стоеше над поразените си врагове, стъпила върху гърлото на някакъв мъж; седеше на трон и пръстът ѝ сочеше свилите се от страх нещастници пред нея. Всички фигури бяха много по-големи от човешки ръст и се издигаха над нас, изпълнени с гняв и неумолими. Намирахме се в царството на Бледата жена.

Но дори тук, в сърцето на владенията си, тя имаше противник. През прозрачния синкав лед на тавана най-сетне успях да видя изцяло очертанията на онзи, заради който бях стигнал чак дотук. Безкрайното пътуване през коридорите ни бе отвело под дракона. Стори ми се, че дори мога да различа някакъв по-ярък правоъгълник, който сигурно бе нашият изкоп. Запитах се дали горе приятелите ни продължават да къртят леда, за да стигнат до скования дракон. Беше безсмислено да крещя към тях — все едно да се опитваш да крещиш не през една, а през три или четири дебели каменни стени.

Десетки последователи на Бледата жена се бяха събрали да гледат как ни водят при нея. Огромни бели глобуси, закачени на покрити със скреж вериги, осветяваха залата с неестествена синьо-бяла светлина. Облечените в тежки кожи воители изглеждаха като джуджета в този грамаден леден дворец. Бяха мълчаливи и със застинали лица. Татуировките на клановете им бяха заличени с черни петна. Неколцина носеха някакъв знак на новата си принадлежност — обикновено татуировка на дракон или змия. Наблюдавах ни без съжаление или омраза, дори без особено любопитство. Стори ми се, че изобщо са лишени от каквито и да било емоции. Апатичността им минаваше отвъд примирението до онази търпимост към страданието, която обикновено се приписва на зле третиран добитък. Дори Осезанието ми ги долавяше някак приглушено. Запитах се дали Бледата жена не е изнамерила някакъв нов вид Претопяване, който

изтръгва връзките им с човешкото, но оставя достатъчно страх от нея, за да ги направи послушни. Разпознах едно лице — Хеня. Прислужницата на нарческата в Бъкип изглеждаше безразлична като останалите. Да, наистина бе тя. След като бе напуснала замъка Бъкип, я бях видял веднъж в града, когато Петнистите едва не ме убиха, а после шпионираше принца и нарческата, докато яздеха сред хълмовете на Мейл. Каква беше ролята ѝ във всичко това? Не ми беше съвсем ясно, но вече със сигурност знаех, че винаги е била инструмент на Бледата жена. Опасността застрашаваше принца толкова сигурно, колкото и самия мен.

Успях някак да стъпя на крака, но не можех да поддържам бързото темпо на стражите. Препъвах се между тях и когато те най-сетне спряха и ме принудиха да падна на колене, не се съпротивлявах. Все още ми се виеше свят. Опитах се да завъртя глава към Шута, но успях да зърна само за миг как главата му се люшка, докато стражите го изправяха пред владетелката си. В следващия миг плесница опари бузата ми и ме накара отново да обърна поглед към трона.

Беше бяла като Шута навремето и косата ѝ се спускаше свободно на раменете. Очите ѝ бяха безцветни, също като на Шута, когато беше момче. Лицето ѝ бе неговото, но женствено смекчено. Красотата ѝ бе неземна, студена като заобикалящия я лед. Седеше на леден трон, покрит с кожи — бяла мечка, бяла лисица и белки с висящи черни опашки. Робата от чисто бяла вълна не скриваше женствените извивки на тялото ѝ. Носеше огърлица от цветя, изрязани от слонова кост, в средата им проблясваха диаманти. Изящните ѝ ръце лежах спокойно върху покритите с кожи облегалки на трона. Дългите пръсти бяха украсени с пръстени от сребро с инкрустирани бели камъни. Гледаше ни и не видях на лицето ѝ нито удоволствие, нито изненада. Може би, подобно на Шута, винаги бе знаела, че ще се стигне дотук.

Тронът ѝ беше обгърнат от фигурата на спящ дракон, изваян от черен паметен камък със сребристи нишки. Тялото му се издигаше като планина зад трона, сгънатите му криле бяха плътни и тежки. Не бе едно цяло, а бе изработен от отделни блокове, вероятно домъкнати тук от кариерата в другия край на острова и сглобени, за да се получи пълната скулптура. Фините процепи между отделните камъни едва се виждаха. Спящият дракон бе огромен, по-голям от онзи, в който се бе превърнал Искрен, но въпреки това не можеше да се мери с Айсфир. И

бе недовършен, без детайли, по-скоро като намек за дракон, отколкото като истинското същество. Ъгловатата му глава в края на дългата шия лежеше пред издигнатия трон на Бледата жена като стъпало. Очите бяха затворени. Въпреки това потръпнах от жестокото му изражение. Осезанието ми се изпълни с противоречиви емоции — страх, омраза, болка, похот и желание за отмъщение. Всичко това бе уловено в грубо обработения камък.

Източникът на събуждащата се същност на дракона бе очевиден. Неколцина островитяни, намиращи се на прага на смъртта, бяха приковани с вериги за хълбоците му. Личеше си, че са били измъчвани и лишавани от храна и вода; явно по този начин Бледата жена изтръгваше от тях достатъчно емоции, за да ги направи полезни за целите си. Емоциите и спомените бяха онова, което котерията бе вграждала в каменния си дракон, за да запази общото си съзнание. Не можех да разбера как Бледата жена си въобразяваше, че може да създаде разумно същество, ако го хранва с разкъсаните спомени на измъчвани нещастници. Какво би могло да ги обедини и да накара дракона да полети? Каменните дракони, които бях виждал, бяха дело на целеустременост и всеотдайност, върховната слава на котериите, които са ги създали. Красотата им бе поразителна, независимо колко странна форма бе избрала една или друга котерия. Дори Крилатият глиган беше грациозен в полет. А това нейно създание представляваше мозайка от открадната болка. Що за темперамент би имало? Осезанието ми ясно показваше, че човешкото у пленниците вече е Претопено: душите им бяха изтръгнати и вкарани в дракона насила. Онова, с което го хранваше сега, бе тъпото мъчение на същества, които не можеха да се нарекат и добитък. Що за дракон би се получил от този, изпълнен единствено с болка, омраза и жестокост?

Между предните лапи на дракона имаше друг трон, също от лед и също застлан с кожи. И тронът, и постелките бяха покрити с мръсотия и човешки отпадъци. Някакво жалко подобие на човек бе приковано за него; веригите на глезените, китките и гърлото му бяха закрепени за пръстени, потънали дълбоко в леда. Черната корона на главата му изглеждаше болезнено стегната, кралските му одежди бяха изцапани и раздрани. На врата му имаше сребърни вериги, а онези, които го държаха на място, бяха подигравателно инкрустирани със скъпоценни камъни. Брадата и косата му бяха дълги и сплъстени,

ноктите — жълти и мръсни. Голите пръсти на краката и ръцете бяха почернели от измръзване. Пред краката му се търкаляха оглозгани кости. Една от тях ми заприлича на човешка ръка. Извърнах поглед; не исках да си мисля с какво го хранят. Беше Претопен, но не напълно. Все още долавях горящата му омраза. Може би това бе единственото останало в него чувство. И тогава, подобно на съживяващ се изтръпнал крайник, почувствах странен гъдел в Умението ми. Завъртях глава, сякаш можех да го уловя, като човек, който се напруга, за да долови някакъв звук. Усещането не стана по-ясно, но определих източника му. Лудият крал ме атакуваше чрез Умението. Жълтеникавите му зъби бяха оголени, гуреливите му очи се впиваха в мен. За миг усетих пълната сила на омразата му и тя ме удари като юмрук. После изчезна, но не благодарение на защитните ми стени, а защото способността ми да я чувствам отново изчезна. Олюлях се, потресен от силата на Умението му. Може би Шишко би могъл да му е съперник; аз няхах никакви шансове срещу него.

Успях да повдигна глава, погледнах жената и с изненада открих, че ми се усмихва. Чакаше, оставяше ме сам да си направя заключенията. Дългата ѝ изящна ръка посочи пленения крал.

— Кебал Тестото. Но съм сигурна, че си се досетил, че единствено моят провалил се Изменящ може да заслужи подобно наказание, Фицицарин Пророк. О, не е нужно да ме гледаш така втрещено. Аз само довършвам онова, което започнаха драконите на Шестте херцогства. Той с цялата си глупост излезе навън, за да стреля с лъка си по летящите дракони. Но само прелитането им над него бе достатъчно, за да го лишат от по-голямата част от разума му. Не че по принцип имаше много. Беше полезен инструмент, поне за известно време. Имаше амбиция и коварство и разбираше от войни.

Бледата жена стана и се спусна от подиума, като стъпи върху главата на дракона. Отиде до изцапания трон и погледна умислено жалкото подобие на монарх върху него.

— Въпреки това се провали. — Протегна тънката си ръка към него. Ноздрите му се разшириха и той оголи зъби, сякаш искаше да захапне пръстите ѝ. Тя поклати глава почти така обичливо, както човек гледа буен жребец, на който не може да се има много доверие. После го попита със сладък гласец: — Да дам ли още малко от теб на дракона, мили? Ще ти хареса ли?

Мускулите около дълбоко разположените очи на лудия крал се напрегнаха, сякаш той отчаяно се опитваше да си спомни нещо. После се дръпна назад и изстена:

— Не-е-е-е.

— Може би сега не. Разбира се, накрая ще те получи целия. Когато не остане нищо повече за измъкване от теб, ще те метна отгоре му и ще гледам как се стапаш в него. Точно така става, нали? — Рязко завъртя глава към мен. — Нали при последния стадий на съживяването жертвите напълно се поглъщат? Когато вашите котерии се отдават на дракона, не изчезват ли напълно в тялото му?

Мълчах. Не исках да ѝ давам информация. Говореше така, сякаш котериите се вкарват в дракона принудително, а не влизат в него по своя воля. Нямах намерение да поправам невежеството ѝ. Единият от стражите изръмжа и вдигна заплашително юмрук към мен, но тя поклати глава и махна с ръка, все едно мнението ми изобщо не беше важно.

Насочи погледа си към Шута, който висеше безчувствен между стражите си, и за първи път безупречно гладкото ѝ лице се намръщи.

— Нали не сте го повредили? Предупредих ви, че искам да ми го доведете непокътнат. Той е най-странното нещо на този свят, най-рядкото създание — фалшив Бял ясновидец. Макар че вече едва ли заслужава подобна титла. Вижте го само, целият е станал кафяв като увехнало цвете. Мъртъв ли е?

— Не, всевишна господарке. Само припаднал. — Гласът на стража, който отговори, беше нервен.

— Не вярвам. Поразтърсете го малко. Издръжлив е като котка и се обзалагам, че е също толкова трудно да бъде убит.

Отвори очи, Любими. Поздрави ме отново с усмивка и лек поклон, както направи навремето, когато беше бледо хилаво дете. О, какво сладко създание бе само, сякаш направено от разбит белтък, мляко и захар, същински сладкиш. С език на пепелянка!

Тя рязко се наведе напред и в гласа ѝ се появи отрова. Сякаш събуден от омразата ѝ, Шутът изпъшка и се размърда. С мъка вдигна глава и се огледа замаяно. И изведнъж разбра какво става. Помислих си, че ще закрепси, но той внезапно замръзна. Погледна към мен.

— Съжалявам. Ужасно съжалявам.

Бледата жена ни обърна гръб и отново се качи на трона си. Настани се, без да бърза, и се зави добре в кожата си. Когато реши, че ѝ удобно, даде заповедите си.

— Този ден се очакваше отдавна. Не виждам защо трябва да бързам или да забавям удоволствието си от него. Честно казано, очаквах вие двамата да се явите пред мен година по-рано. На Петнистите им бе обещано много злато, но само ако доставят и двама ви невредими. А те явно не успяха да се справят. Някакъв глупав заговор за лично отмъщение обърка всичките ни договорки с тях. Оказаха се ненадеждни съюзници, с всичките си мръсни животни, които се въртят около тях и мърсят умовете им с животински мисли, все едно хора да се чифтосват с овце! Нищо чудно, че се провалиха. Изобщо не биваше да си губя времето с тях. Е, това вече няма значение. Тук сте, при това благодарение на собствените ми машинации, което прави нещата само по-приятни.

Облегна се, долепи изящните си длани една до друга и ни изгледа доволно.

— Покоите ви отдавна ви чакат. Стражи, заведете гостите ми в отредените им апартаменти и се погрижете нищо да не им липсва. Почивай и се отпусни, Фицрицарин. Скоро ще те повикам отново. Дотогава имаш ли някакви въпроси към мен? Не? Жалко. Рядко благоволявам да отговоря на въпроси, но за теб ще го направя. Защото мисля, че колкото повече знаеш, толкова по-добре ще разбереш как си бил лъган и подвеждан от нашия мил мошеник. Отведете ги, но нежно, много нежно. Не искам и косъм да падне от главите им.

При входа на голямата тронна зала ни разделиха. Шута го помъкнаха на една страна, мен — на друга.

— Фиц!

Внезапният му вик ме сепна и ме накара да се опъна на стражите си. Единият изви ръката ми почти нежно. Запънах пети в леда и се запързлях, тъй като продължаваха да ме мъкнат напред. Едва чух виковете на Шута.

— Зная съдбата си! Избирам да я посрещна! Следвай пътя си и не се съмнявай! Всичко ще е, както... — Думите му завършиха с приглушен вик, след което стражите ме замъкнаха зад един ъгъл и ме поведоха по поредния леден коридор.

— Къде го отвеждат? — попитах остро и получих нов пример за идеята на стражите за нежност — удар с брониран юмрук, който ме накара да се превия.

Спряхме пред ледена врата. Един от стражите извади някакъв дълъг инструмент и го пъкна в малък отвор. Чух как нещо изщрака и вратата се отвори. Хвърлиха ме вътре и паднах върху някакви кърпени еленови кожи. Стражът ме последва и аз се претърколих, за да избегна неминуемия ритник, но той само ме хвана за вързаните китки, дръпна ги така рязко, че едва не изкрещях, и неочаквано ги пусна. Ножът, с който преряза въжетата, успя да пореже и ръката ми, но стражът не обърна внимание.

— Не вдигай шум! — предупреди ме. — На нея не ѝ харесва, а не ми се иска да идвам и да те карам да млъкнеш.

Ледената врата се затвори, преди да успея да измисля някакъв отговор. От предишния удар по главата още ми се виеше свят. Надигнах се и огледах стаята. Щом се уверих, че никакви Претопени не се спотайват по ъглите, отпуснах глава, затворих очи и се опитах да мисля...

Отворих очи. Бе минала минута, ден, може би седмица. Светлината си оставаше същата. Не ми идваха никакви полезни мисли и може би бях спал. Станах бавно, чувствах се като пребит. Но болезките ми бяха пометени от вълната безпокойство за Шута. Къде го бяха отвели и каква съдба го очакваше? Не можех да проумея защо не се съпротивлявахме по-силно, когато ни разделиха.

Бързо разучих килията си. Леглото бе дървен сандък със слама, върху която бяха метнати няколко одеяла. Кофа за естествени нужди в ъгъла. В друга имаше вода, покрита с ледена коричка. Парцалът до нея показваше, че може би е за миене. Еленови кожи по пода. Потупах дрехите си. Стражите явно бяха взели инструментите, докато съм бил в безсъзнание. Нямах никакви оръжия, дори малкият нож на Шута липсваше. Никакви прозорци, ако не се броеше процепът в заключената врата. Светлинен глобус високо на тавана, до който не можех да стигна. Никаква храна. Никакъв начин да измервам изминалото време. Отидох до „леглото“. Сетих се за стария съвет на Нощни очи — ако сънят е единственото утешение, което можеш да намериш, използвай го. Така ще си по-подготвен за онова, което те очаква.

Затворих очи и се опитах да заспя. Не се получи. Опитах се да използвам Умението. Нищо. Пресегнах се с Осезанието. Смътно усетих други човешки същества наблизно, но основното присъствие бе на дракона. В следващия миг Айсфир отново изчезна. Седнах и опрях насинения си тил в ледената стена. Пулсирането в главата ми намаля. Сигурно съм задрямал, защото когато се събудих, косата ми бе замръзнала за стената. Бавно се освободих, като се ругаех раздразнено.

На няколко пъти надничах през вратата. Нищо. После пак дойдоха стражи. Запитах се дали не трябва да се чувствам поласкан, че този път са цели трима. Бяха други, не онези, които ни заловиха.

— Легни по очи на пода! — заповяда ми единият през процепа.

Подчиних се. Бой срещу трима нямаше да се отрази особено добре на физическото ми състояние. Чух ги как влизат и единият равнодушно опря коляно в гърба ми, за да ме държи неподвижен, докато отново ми връзваха ръцете зад гърба. Изправиха ме, като ме теглеха за въжето и косата. Бяха опитен екип и нямаха нужда да разговарят, докато ме водеха по коридора.

— Къде е другарят ми? Смуглият, който беше с мен?

В отговор получих удар отляво, точно под ребрата.

Не срещнахме никого по пътя и осъзнах, че съм изгубил всякаква ориентация. Ледените коридори си приличаха като капки вода. Дори да ме пуснеха, нямаше да знам накъде да търся Шута или изхода. Засега не ми оставаше нищо друго, освен да вървя с тях.

Накрая стигнахме до ледена арка с врати от полирано дърво. Единият от стражите почука. Женски глас каза да ме въведат. Вратите се отвориха и влязохме в спалнята на Бледата жена.

Белите светещи глобуси бяха разположени по странен начин на пода и на една ниска маса; осветяваха само центъра на стаята. Железен мангал гореше без дим и добавяше лека нотка на топлина. Останалата част от помещението се губеше в сенки. Различих голямо легло в края на светлия кръг и редица слуги, чакащи мълчаливо да бъдат повикани. Бледата жена току-що бе изляза от вана с гореща вода. Самата вана сякаш бе изработена от много дебело стъкло. Водата в нея бе млечнобяла, а парата бе наситена с аромата на летни цветя. Бледата жена стоеше гола върху разкошна кожа на бяла мечка и ни гледаше спокойно, докато две безстрастни прислужнички я бършеха. Изглежда, изобщо не се смущаваше от голотата си. Беше цялата бяла, сякаш

изваяна от сняг и мрамор. Бялата ѝ коса бе прилепнала към черепа ѝ и от нея капеше вода. Само набъбналите зърна на кръглите ѝ гърди бяха бледорозови. Космите на слабините ѝ бяха бели като косата ѝ. Подобно на Шута, тя бе с дълги крайници и тънка талия, но с пищни бедра и гърди. Никой мъж не би могъл да я погледне, без да изпита възбуда. И тя го знаеше много добре. Въпреки това се показваше на пленника и стражите си, сякаш способността ѝ да показва тялото си и да остане недосегаема за намеренията им подчертаваше властта ѝ над всички нас. Стражите не реагираха на голотата на господарката си. Стояха, по един от двете ми страни и един зад мен, и чакаха.

Прислужничките я обуха в меки кожени ботуши и я наметнаха с роба от фина коприна, върху която сложиха втора, по-плътна дреха от вълна, поръбена с бяла кожа. Без да бърза, Бледата жена се настани на трон от тъмно дърво с ниска облегалка. Влезе трета жена — Хеня. Носеше чиста кърпа, гребени и фиби. Застана зад Бледата жена и започна да реше и прибира влажната ѝ коса. През цялото това време господарката не каза нито дума. Облегна се назад и се отдаде на грижите на Хеня с видимо удоволствие — очите ѝ се притвориха, докато гребенът от слонова кост бавно се плъзгаше по бялата ѝ грива. Когато дългата ѝ коса бе сресана и сплетена на множество дълги плитки, които бяха прибрани с фиби, отвори очи и огледа помещението. Погледна ме, сякаш ме забелязва едва сега, и леко се намръщи.

— Той е мръсен! Не ви ли казах да му осигурите вода за миене, преди да го доведете при мен?

Стражите се присвиха уплашено.

— Направихме го, господарке — побърза да отговори един от тях. — Но той не ѝ обърна внимание.

— Не съм доволна.

Простите ѝ думи накараха стражите да пребледнеят.

Тя премести погледа си върху мен.

— Воних като Кебал Тестото. Мислех си, че мъжете от Шестте херцогства са по-чисти. — Посочи ваната с очи. — Изкъпи се. — Облегна се назад и ме погледна предизвикателно. — Изкъпи се, Фицрицарин. Ще вечеряш с мен, а бих желала да усетя миризмата на храната, а не твоята.

Не помръднах и не позволих изражението ми да се промени. Тя се усмихна лениво.

— Да не би да те е страх да изгубиш достойнството си, като се съблечеш и умиеш? Уверявам те, повечето от слугите ми не си спомнят какво означава „човешко достойнство“, а още по-малко ги е грижа за твоето. Държиш се за вонята си, сякаш е твоята гордост. Едно ти обещавам — ако се наложи да те принудя да се изкъпеш, ще пострада далеч не само достойнството ти. Решавай бързо. Не съм от търпеливите и няма да допусна подобна миризма на масата си. — Обърна се към слугите си и отбеляза: — Човек би си помислил, че у един кралски син, пък бил той и копеле, ще има повече гордост.

— Ръцете ми са вързани — отбелязах.

Трескаво търсех изход или начин да се възползвам от ситуацията, но напразно. Думите ѝ ме накараха да осъзная, че наистина воня. За миг изпитах срам, след което разпознах тактиката ѝ. Сенч отдавна ми бе обяснил колко е полезно да пречупиш гордостта и себеуважението на човек, преди да го разпиташ. При някои това е по-ефективно и от мъченията. Отнеми достойнството на някого, затвори го като животно, после му предложи отново малките удобства на цивилизацията и често благодарността му е неимоверна. Понякога човек може да бъде спечелен просто с малко проява на добро отношение. Държан в студена и тъмна килия без храна, той ще приеме свещта и купата топла супа едва ли не като предложение за спасение. Много по-лесно е да пречупиш някого по такъв начин, отколкото с мъчения.

Тя ми се усмихна.

— А, да. Вързаните ръце правят миенето трудно. — Направи знак на стража. — Заведи го до ваната и го развържи.

Засилиха ме така, че у мен не останаха никакви съмнения, че ще ме принудят да направя всичко, което пожелае господарката им. Отказът само щеше да даде на стражите още един повод да ме пребият. Възраженията можеха да ми осигурят някакво предимство, пък било то и само да освободят ръцете ми. Стиснах зъби и се отказах от достойнството си. След като ме развързаха, се обърнах с гръб към нея и се съблякох. Успях да скрия в шепата си карфицата от Кетрикен, която носех в ризата си. Влязох във ваната и се измих бързо, като отказах да позволя на топлата вода да ме размекне прекалено. Една от жените ми поднесе ароматен сапун в купа. Някак успях да ѝ благодаря

със сериозно изражение. Тя не отговори. Когато излязох от ваната, водата бе станала сива. Две жени ме приближиха с кърпи в ръце. Взех ги и се извърнах, за да се изсуша. След малко те се върнаха с меки обувки от филц и чиста роба от бяла вълна. Окаяните ми бъкпски дрехи бяха изчезнали. Облякох каквото ми беше предложено, като скрих иглата в колана на робата, и се обвърнах. Бледата жена беше обърнала стола си така, че да може да ме наблюдава. Усмихна се като котка.

— Имаш доста интересни белези. И тяло на воин. Избръсни го, Хеня. Искам да видя изцяло лицето на мъжа, който за малко да стане крал.

Бях потресен от думите ѝ. Никога не бях мислил за себе си по такъв начин. За момент дори ми се стори, че титлата е истинска. После я отхвърлих като поредната ѝ тактика. Двете жени донесоха стол. Появи се и Хеня с купа, сапун и бръснач.

— Сам ще се избръсна — побързах да кажа. Идеята Хеня да държи бръснач до гърлото ми бе непоносима.

— Няма — каза Бледата жена с лека усмивка. — Не те подценявам, Фицрицарин. Знам като какъв са те обучили. Семейството ти те превърна в убиец, не в принц. Така и не позволиха да разбереш как са те излъгали. Но не и аз. Ще ти покажа полагащото ти се наследство, което ти откраднаха. Но докато не се уверя, че си разбрал всичко, което ти предлагам, ръката ти няма да докосне оръжие. А сега не мърдай. Хеня е опитна слугиня, но няма да я държа отговорна, ако се дръпнеш.

Мисля, че никога в живота си не съм се чувствал по-неудобно. Докато Хеня ме бръснеше и решеше мократа ми коса, две прислужнички ми изрязаха ноктите. И през цялото това време Бледата жена ме наблюдаваше, както котка наблюдава птица. Никой не ме бе ухажвал по такъв начин, но въпреки това намирах този разкош по-скоро за унизителен. Отворих уста само веднъж.

— Къде е Шутът?

Бръсначът на Хеня моментално ме поряза. Почувствах как по врата ми потече тънка струйка кръв. Хеня притисна кърпа към раната.

— Мисля, че в момента го наблюдаваме, не е ли така? — отвърна Бледата жена.

Май нямаше какво да ѝ възразя. Стражите се разхилиха прилежно, но един неин поглед ги накара да млъкнат. Докато прислужничките се въртяха около мен, а стражите стояха неподвижно със студени лица, останалите слуги приготвиха масата. Сложиха бяла покривка, тежки сребърни прибори и съдове. В средата се появи свещник с шест високи бели свещи. След това донесоха покрити блюда и супници. До носа ми достигнаха дразнещи аромати. Появи се също вино и чаши. Накрая в двата края на масата бяха поставени два меки стола. Хеня избърса лицето ми, отстъпи настрани и се поклони на господарката си. Бледата жена пристъпи към мен, но спря на известно разстояние. Наклони глава настрани и ме огледа студено от глава до пети, сякаш бях изложен за продан кон.

— Не изглеждаш зле. Ако семейството ти не беше позволило да се държат така лошо с теб, можеше да си доста красив. Е, ще вечеряме ли?

Тръгна към мястото си и единият от стражите дръпна стола ѝ, за да седне. Станах и тръгнах към масата, като си давах сметка, че друг от мъжете ме следва плътно. Тя махна с ръка да заема мястото срещу нейното. След като се настаних, махна отново. Стражът зад гърба ми се оттегли в сенките. По нейна заповед глобусите внезапно изгаснаха. Останаха да горят единствено свещите, които ни изолираха в остров от жълта светлина. Това придаваше на обстановката лъжлива атмосфера на интимност, но много добре знаех, че стражите и слугите са в тъмнината около нас и ни наблюдават.

Масата бе малка. Бледата жена напълни една купа със супа и я постави пред мен, преди да сипе и на себе си от същия супник.

— За да не си помислиш, че смятам да те троя или упоявам — обясни тя, докато вземаше лъжицата си. — Яж, Фицрицарин. Ще видиш, че е много вкусно, а знам, че умираш от глад. Засега няма да те тормозя с приказки.

Все пак я изчаках да гребне два пъти, преди да взема лъжицата.

Супата наистина се оказа изключително вкусна, гъста, кремаво бяла, със зеленчуци и крехко месо. По-добро нещо не бях слагал в устата си, откакто напуснахме Бъкип. Щях да я изгълтам моментално, но си спомних за правилата на добро поведение. Самоконтролът изглеждаше единственият ми щит срещу нея и затова се заставих да ям бавно, взех хляб от кошничката, която ми предложи, и го намазах с

масло от подноса. Тя наля бяло вино и на двама ни, а след като супата изчезна, ми предложи парчета крехко бяло месо. Беше великолепно и храната отпусна тялото ми въпреки желанието ми да съм нащрек. За десерт имаше бял пудинг с ванилия. Виното затананика в кръвта ми, намаляваше напрежението. Известно време се съпротивлявах, но после осъзнах какво чувствам. Поех дълбоко дъх и се отпуснах. Сега не бе време за битки.

Тя се усмихна. Нима беше усетила, че се предавам? Започнах да я усещам по-ясно. Беше си сложила парфюм и до мен достигна аромат на нарцис.

Приключихме и станахме. Тя махна с ръка на невидимите си слуги. Докато те излизаха от сенките да разчистят масата, някой добави гориво в мангала. До него имаше меко полукръгло канапе. Бледата жена седна в него и потупа възглавниците до себе си. Последвах я и се отпуснах, наслаждавайки се на комфорта му. Милото ѝ отношение ме обезоръжаваше, храната и виното ме бяха размекнали. Сега щеше да се опита да измъкне информация от мен с различни невинни въпроси. Помъчих се да не мисля за нищо. Задачата ми бе да остана нащрек и да измъкна колкото се може повече от нея, като в същото време ѝ казвам възможно най-малко. Тя ми се усмихна и се разтревожих, че се е сетила за замисъла ми. Но после сви крака под себе си, както би направил и Шутът, и се наведе напред. Заоблените ѝ колене сочеха към мен.

— Напомням ли ти за него? — попита неочаквано.

Беше безсмислено да се преструвам.

— Да. Много. Къде е той?

— На сигурно място. Много си привързан към него, нали? Обичаш ли го? — И сама си отговори, преди да успея да отворя уста. — Разбира се, че го обичаш. Оказва такова влияние върху хората, когато реши да го използва. Толкова е интригуващ, така очарователен. Нима не се чувстваш поласкан, че изобщо ти е дал възможност да се запознаеш с него? Танцува по ръба на разбирането ти, предлага мънички намеци за това кой е в действителност, точно както се подхвърлят месенца на куче. С всяко следващо се изпълваш с гордост, че толкова много ти се доверява. И през цялото време извлича от теб знанията, които са му нужни, излага те на опасност и болки заради

собствените си цели и взема от теб всичко, което можеш да му предложиш.

— Той е най-скъпият ми приятел. Бих искал да го видя и да съм сигурен, че към него се отнасят добре.

Думите ми прозвучаха твърдо. Но сърцето ми се свиваше. Описанието ѝ на Шута бе жестоко и точно. Това ме деморализираше и тя го знаеше.

— Сигурна съм, че искаш. Може би по-късно. След като поговорим. Каж ми. Наистина ли вярваш, че той е Белият ясновидец, дошъл да насочи света в по-добра посока?

Повдигнах рамо. Никога не бях имал ясен отговор на този въпрос. Но въпреки това се чувствах като предател, когато отговорих:

— Винаги ми е казал така.

— О, да. Но със същата лекота би могъл да ти каже, че е Изгубеният крал на Приказния остров. И на това ли щеше да повярваш?

— Никога не съм имал причина да се съмнявам в него. — Опитвах се да говоря уверено, но усещах съмнението, което пропълзя в сърцето ми.

— Нима? Разбирам. Е, тогава аз ще ти дам някои причини. — Пресегна се надолу и от някакъв невидим съд в пода взе шепя някакъв прах. Хвърли го в пламъците и от тях се надигна сладък аромат. Отдръпнах се назад и тя се разсмя. — Страхуваш се, че се опитвам да те упоя ли? Не е нужно. Собствената ти логика и здрав разум ще те убедят. Така. Твоят приятел ти е казал, че е Белият ясновидец. Макар да не може да се отрече, че вече не е бял. Нали ти е казал, че истинските Бели ясновидци си остават бели през целия си дълъг живот? Не? Е, тогава аз ти го казвам. Ние сме потомци, както вероятно си научил или не, на истинските Бели от легендите. Те били великолепен народ, отдавна изчезнали от този и от всички други светове. Бели като мляко и невъобразимо мъдри. Защото предвиждали бъдещето. Но всеки, който има достатъчно ум, за да събере две и две, може да разбере, че никое бъдеще не е твърдо установено. Във всеки миг се появяват безкрайно много възможности и всяка от тях може да бъде променена дори и от паднало листенце на роза. Въпреки това някои са по-вероятни от други, а има и толкова вероятни, че приличат на дълбоки канали, по които се носи времето. В дълбока древност,

много преди да се появите вие, ние, Белите, сме разбрали това и сме започнали да разбираме също, че чрез действията си можем да повлияем на това кое от тези бъдещи ще се сбъдне. Разбира се, не можем да го гарантираме със сигурност, но сме в състояние да използваме знанията си, за да насочим хората в посоки, които постепенно ще отклонят потока на времето в по-тихи и безопасни води, в които всички да живеят благополучно. Разбираш ли какво ти казвам, Фицрицарин?

Кимнах бавно. Въпреки думите й благоуханият дим от мангала ме предразполагаше към нея. Усещах ароматната й кожа и фината й бяла коса, прибрана на плитки. Знаех как изглежда тялото й и мисълта набъбваше в мен като пролетна пъпка. Въздъгнах и тя се усмихна. Стори ми се, че вече е по-близо до мен, без дори да е помръднала.

— Да. Така е. Помисли само как дойдохте тук, как влязохте в крепостта ми и сами ми се поднесохте на тепсия. Знаех, че един ден ще притежавам и двама ви. Но въпреки това начинът, по който попаднахте тук, беше неясен. Затова се заех да променя бъдещето, като използвах всяка възможност, която би могла да ви доведе при мен или да сложи край на живота ви. Да, агентите ми се споразумяха със Славен да се погрижи някои от средствата, които биха могли да са ти от полза, да останат недостъпни за теб. На мнозина от Претопените също им бе дадена цел — да намерят теб или Искрен и да ви убият. Всички се провалиха, но аз въпреки това не се отказах. Изпратих Хеня в Бъкип и подкупихме Петнистите да ви заловят и да ви доставят тук. Но и те не свършиха работа. Отново хвърлих мрежите си и ти пратих пая с делвенова кора, за да потисна магията ви. Но само ти яде от него и този план също пропадна. Залових хората, които Сенч бе пратил за продоволствия, тъй като знаех, че ще трябва да тръгнеш след тях. Но преди да успея да те заловя, ти най-ненадейно изчезна. Само за да дойдеш сам при мен. Това е силата на потока на времето, Фицрицарин. Идването ти при мен бе почти неизбежно. Можех да се доверя на късмета да те доведе тук. Но Белите трябва да опитат всичко възможно, за да осигурят бъдещето, което искаме да видим. И дори когато знаехме, че расата ни изчезва от света, ние се опитахме да стигнем напред във времето, за да сме сигурни, че няма да изгубим цялото си влияние. Разбираш ли, ясновидската способност на Белите ги предупредила, че един ден ще загинат и че светът ще трябва да се

лута сам напред и да прави грешки. Но един от тях, жена, чиито видения били по-ясни дори от тези на себеподобните ѝ, разбрала, че влиянието им може да продължи, ако тя доброволно смеси кръвта си с кръвта на обикновен смъртен. Така и направила. Тръгнала по света и когато намирала достоен герой, зачевала от него. Родила шест сина и шест дъщери, и всяко от децата ѝ приличало съвсем на човек. Когато си отишла от този свят, тя била напълно удовлетворена. Защото знаела, че когато потомците на децата ѝ се срещнат и се съединят в любовния акт, ще се ражда Бяло дете. Така тяхната мъдрост и пророчески дарби нямало да бъдат изгубени за света. Не е ли хубава приказка?

— Шутът каза, че на света може да има само един Бял ясновидец.

— Шутът... ах, какво очарователно галено име. — Тя се усмихна и бледите ѝ устни се извика като лък от слонова кост. — И толкова подходящо. Учудена съм, че ти позволява да го наричаш така. — Въздъхна леко. — Предполагам, трябва да си поласкан, че е бил толкова честен с теб. Да. Само един Бял ясновидец може да управлява. И за тази епоха Белият ясновидец съм аз, разбира се. Той е нещо като изрод, роден не в положеното му време. Предполагам, че именно затова потъмнява. Ако беше останал в храма до потъмняването си, нямаше да причини нищо лошо. Но пазителите му винаги бяха твърде меки с него, твърде много се доверяваха на очарователното малко създание. И така той успя да се измъкне от тях и тръгна из света да прави пакостите си. Да видим дали ние с теб ще успеем да поправим някои от тях. Кажи ми. Каква е онази ужасна съдба на света, която го плаши толкова много, че е решил да изправи жалкото си влияние срещу моето?

— Не знам точно — признах след кратко мълчание. — Време на мрак и зло.

Тя измърка като доволна котка.

— Е, аз ще говоря по-ясно от него. Страхува се от епохата на човека, когато най-силните ще владеят света и ще подчиняват на волята си хаоса и безредието. Така и не разбрах защо смята това за зло. Това е моята цел. Да имаме ред и благосъстояние, да могат силните да раждат силни деца, които да продължат след тях. Ако успея, ще се погрижа властта в света да бъде уравновесена. Моите бедни островитяни са лишени от всички добри неща. Трябва да обработват

каменисти земи през хилавите и студени лета, да преживяват от онова, което успеят да измъкнат от суровото море. Въпреки това те станаха силен народ, заслужаващ по-добра участ. Дойдох, за да се опитам да им помогна. Не можеш да отречеш, че това ще е голяма добрина за света. Но твоят смугъл приятел смята, че има по-възвишени идеи. Наред с другите глупости си мисли, че властта на хората над света трябва да бъде проверявана чрез конкуренция. Каза ли ти това?

— Спомена нещо такова.

— Наистина ли? Изненадана съм. Какво велико добро според него ще се получи от възстановяването на огромен хищник, който гледа на целия свят като на ловно поле? Хищник, който не признава граници, не се съобразява със собственост и смята човечеството в най-добрия случай за полезно, а много по-често — за източник на храна? Кажете ми. Харесва ли ти идеята сънародниците ти да се превърнат в добитък за грамадните люспести зверове?

— Не особено.

Това бе единственият възможен отговор на подобен въпрос, но отново се почувствах като предател. Внимателно подбраните й думи успяваха да засеят в мен семената на несигурността.

Тя се разсмя, доволна от чутото, и се настани още по-близо до мен.

— Разбира се, че не. Никой не би го поискал. Аз може и да съм Бяла, но родителите ми бяха хора.

Опитах се да възразя.

— Но именно ти прати островитяните с техните Алени кораби срещу нас. Те палеха, грабеха и Претопяваха сънародниците ми. Това не беше добро.

— И си мислиш, че аз съм ги подбудила ли? О, ама че сбъркана представа. Аз ги задържах, мили приятелю. Не им позволих да задържат земите, които завладяха. Видя Кебал Тестото. Прилича ли ти на човек, който е осъществил мечтите си за завоевания и грабежи? Не, разбира се. Кой го постави там, където се намира сега? Аз. Как можеш да гледаш това и да смяташ, че съм враг на народа ти?

Нямах отговор на това. Извърнах се и се загледах в мангала. Отново почувствах гъдела на Умението и чух, или поне така ми се стори, далечната музика на Шишко. Казах си, че си въобразявам — та нали Умението ми бе мъртво. Усетих докосването на хладната й ръка

по бузата си и тя обърна главата ми, за да ме погледне в очите. Замислих се за бялата колона на шията ѝ. Колко ли мека би била под пръстите ми.

Тя заговори, без да сваля очи от мен:

— Твоят Шут не те е излъгал, когато е казал, че Белите ясновидци идват, за да отклонят историята от установения път. Направих всичко по силите си. Не можех напълно да променя хода на събитията, но се опитах. Алените кораби нападнаха крайбрежието ви, но не завладяха земите ви. — Говореше просто и разумно. Усещах думите ѝ около себе си като паяжина. — Когато предатели от вашите хора продадоха на търговците на Кебал книги за вашата магия, не можех да му попреча да я изучи и да се опита да я обърне срещу вас. Но част от вината за това трябва да поемат сънародниците ти. Та нали именно те продадоха свитъците? И защо го направиха? Защото един по-млад син с безспорно кралско потекло желяеше повече власт за себе си. Знаем, че не харесваше Славен. Не го беше грижа за теб. Част от него разбираше колко необичайно създание си, каква рядкост е раждането ти във всички преплетени линии на времето. Почти инстинктивно той се опита да се отърве от теб, за да може времето да потече по определения му канал. Помисли си. Славен тайно имаше вземане-даване с островитяните. Ако беше дошъл на власт, това щеше да стане по-открито. Островитяните щяха да бъдат добре дошли на бреговете ви като търговци, а не като нашественици, и това щеше да е от полза за всички. Толкова ужасно ли изглежда? Можеше да се случи, ако не бяха машинациите на твоя Шут. Ще бъде откровена с теб. Онзи мир и благоденствие биха изисквали искрата на живота ти да угасне рано. Но можеш ли честно да кажеш, че подобна цена би била твърде висока? Ти винаги си бил готов да рискуваш живота си заради своята фамилия. Нима Славен не бе част от нея, нима не бе толкова Пророк, колкото си и ти? Ако беше умрял бързо и безболезнено заради него, нима това не би била достойна за почит жертва?

Беше взела моите представи за света, семейството ми и Шестте херцогства и ги бе изкривила в неузнаваема форма. Копринената нишка на думите ѝ ме оплиташе неумолимо, превръщаше се в нова истина, която ме обвързваше. Помъчих се да си върна всичко, което знаех допреди малко, и накрая намерих пукнатина в логиката ѝ.

— Ако не бях роден, баща ми щеше да заеме престола.

Усмивката ѝ бе нежна.

— Извърташ, при това много добре го знаеш. Баща ти щеше да умре бездетен от злополука по време на лов, още като младеж. Много пъти съм го виждала във виденията си. Искрен нямаше да се ожени и щеше да умре от треска следващата зима. Ако ти беше умрял в подходящия момент, тронът щеше да премине без никакви сътресения у Славен. Той щеше да има подкрепата и съветите на баща си и от него би станал велик владетел. Вярно, династията би прекъснала с него, но това щеше да е великолепен край, в мир и изобилие както за Шестте херцогства, така и за Външните острови. Нямам никаква причина да те лъжа. Вече е много късно за подобно бъдеще, така че какъв мотив бих имала да те заблуждавам?

Не знаех, и в същото време знаех. Умението ми отново затрептя на границата на възприятието ми. Магията бе летлива и несигурна. Знаех го. Винаги го бях знаел. Чувствах, че тя ме уверява в това. *Не обръщай внимание.*

— Нарочно ме объркваш. Противоречиш сама на себе си и извърташ моето разбиране за истина. Подиграваш се с мен.

Тя се разсмя гърлено и доволно.

— Разбира се. Също като твоя любим Шут. И ти обожаваш, когато думите му танцуват около теб и ти предлагат стотици начини да погледнеш на света. И сега, след като си мой, аз ще ти доставя това удоволствие. Защото те вземам. Трябва да го направя. Трябва да работим заедно, за да върнем света в истинския му път. Този път не чрез смъртта ти, а чрез живота, който ще ти дам. Сега ти ще си моят Изменящ, хиляди пъти по-силен от Кебал Тестото. И ще ти доставя хиляди пъти по-голямо удоволствие от онова на жалкия Шут. Защото най-сетне ние си подхождаме идеално. Няма да бъдем само Ясновидец и Изменящ, а мъж и жена, образуващи онова цяло, което движи света. Аз ще бъда всичко онова, което той тайно копнееше да бъде за теб, но не можеше. С тази разлика, че ще бъде съвършена, а той — не. Ще разбереш, че не го предаваш, а си верен на света и на всичко, което трябва да бъде. Вкуси сладостта на света. Опитай.

Лицето ѝ се доближаваше все повече до моето, докато говореше, накрая устните ѝ докоснаха моите. Бяха самата мекота, езикът ѝ — примамлива прохлада, която накара устните ми да се отворят. И говореше истината. Хладното ѝ докосване ме изпълни със замайваща

сладост, каквато не бях познавал никога. Потръпнах, докато поставях ръце на раменете ѝ и я привличах към себе си.

Похотта ме изпълни и усещането за правота и неизбежност на момента избута всички останали мисли. Не ме интересуваше, че стражите и слугините ѝ ни гледат от тъмното; не ме интересуваше нищо, освен блестящата бяла съвършеност на тялото ѝ. Единоединствено нещо все още липсваше в бъдещето, което ми предлагаше. Мислите ми се задържаха върху него.

— Детето ни ще е прекрасно — увери ме тя, докато ме пускаше и ставаше. — Ще бъдеш във възторг от сина ни. Обещавам ти.

Чувствах истината в думите ѝ и те трептяха през мен като лед и сребро в кръвта ми. Дете, щеше да ми даде дете, което да мога да прегръщам и обичам. Дете, което никой нямаше да ми отнеме. Знаеше всичко, което желях най-много, и ми го предлагаше. Създаваше в мислите ми бъдещето, за което винаги бях копнял, скроено за всяка моя потребност. Как, а и защо да се съпротивлявам на това?

Тя стана, съблече робата си и я остави да падне на пода. Копринената риза я последва. Стоеше пред мен, светлината на мангала танцуваше по тялото ѝ. Жълтото сияние докосваше белотата ѝ, позлатяваше извивките на тялото и лицето ѝ. Белите ѝ гърди бяха кръгли и тежки. Вдигна ги, за да ми ги покаже, претегли ги в ръце, покани ме да ги вкуся. Бавно се отпусна до мен, облегна се назад и отвори ръце и бедра.

— Ела при мен. Знам всичко, което си желал някога, и ще ти го дам. — Отпусна глава на облегалката на канапето. Безцветните ѝ очи гледаха през мен и отвъд мен.

Истинността на думите ѝ бучеше в мен заедно с бушуващата ми кръв. Станах и се замотах с дрехите си. Тя погледна надолу да види какво ще ѝ предложи.

И в този миг рязко вдигнах защитните си стени както никога досега и блокирах коварните пипалца на влиянието ѝ. Хвърлих се към нея, както беше очаквала, но ръцете ми се впиха в млечнобялото ѝ гърло, докато коляното ми рязко се забиваше в нежно заобления ѝ корем. Почувствах как Умението ѝ ме заблъска заедно с юмруците ѝ. Знаех, че имам само една възможност да я сграбча, и познах ледения миг, в който я изпуснах. Трябваше да се сетя, че не само прилича външно на Шута, но и притежава необичайната му сила. Не се

нуждаеше от стражите си, когато наведе брадичка надолу, за да ми попречи да я удуша. Сви ръце между лактите ми и ги разпери широко, освободи се от хватката ми, метна ме назад и аз блъснах мангала. Във всички посоки се разлетяха горящи въглини. Тя вдигна ръце и белите глобуси внезапно блеснаха и изпълниха стаята със светлина. Стражите се хвърлиха върху мен, същински порой въоръжени мъже. Със сигурност знаех, че ще бъда надвит, и би трябвало да проявя мъдрост и да се предам. Но в същия миг видях Шута със запушена уста и проснат като трофей на ледената стена, и в мен се надигна ярост, каквато не бях изпитвал от времето, когато се сражавах със секирата си срещу нашествениците от Алените кораби.

Прекатуреният мангал изгори ръцете ми, когато го сграбчих и го запратих срещу противниците си. Очаквах да ме убият и се биех без никакви задръжки. Мисля, че затова им бе нужно толкова много време, за да ме укротят. Бяха по-сдържани от мен и ми нанесоха много по-малко рани, отколкото аз на някои от тях. Знам, че счупих ключицата на един, защото чух как изхрущя, помня, че изплюх парче от ухо, но както се случва с всички битки, в които съм бил в подобно състояние, спомените ми са разпокъсани и неясни.

Ясно си спомням, че изгубих. Разбрах, че всичко е свършило, когато лежах по корем, притиснат от трима души. Устата ми бе пълна с кръв, част от нея бе моята собствена. Никога не съм се колебал да използвам зъбите си в схватка, откакто се бях свързал с вълка. Лявата ми ръка вече не ме слушаше. Когато ме вдигнаха на крака, тя увисна покрай тялото ми. „Извадена е от ставата“, помислих с отвращение и зачаках болката да се сети за мен.

Почти успях да стигна до краката на Шута. Вдигнах очи към него. Беше прикован за ледената стена като пеперуда, с широко разперени ръце; дори главата му се държеше изправена от метална скоба около шията му. Бяха затъкнали парцала толкова силно, че от ъгълчето на устата му се спускаше струйка кръв и капеше върху ризата му. Явно бяха преровили раницата му, защото носеше Петльовата корона — дървеното украшение бе нахлупено върху главата му до ушите. Очите му бяха отворени и знаех, че е видял всичко. Бледата жена бе устроила това представление, за да го измъчва — именно това бе целта на опита ѝ да ме прельсти. Когато погледите ни се срещнаха, ми стана ясно, че разбира, че не съм го предал нито за миг. Забелязах

как върховете на пръстите му помръднаха едва-едва. Той също бе усетил коварната ѝ атака срещу мен чрез моето събуждащо се Умение.

— Опитах! — извиках, докато главата му се навеждаше, доколкото позволяваше скобата, а очите му започваха да се затварят.

Стражите се бяха позабавлявали с него. Кървави петна бяха избили по дрехите му и слепваха косата му. Сега беше прикован неподвижен и със запушена уста за леда, измъчван със студа, който винаги бе ненавиждал. Дали беше предсказал такъв бавен и леден край за себе си? Затова ли така се ужасяваше от студа?

— Отведете ги в тронната зала!

Гласът на Бледата жена бе като пукащ се лед. Завъртях глава към нея. Вече беше успяла да се облече. Долната ѝ устна започваше да подпухва, няколко кичура падаха върху лицето ѝ. Това бяха плодовете на убийствената ми атака срещу нея. Въпреки това не ми беше до веселба, когато стражите ме сграбчиха грубо, без да ги е грижа, че едната ми ръка виси като чужда. Жалните викове на Шута ме последваха, докато го откъсваха от оковите му.

Коридорите изглеждаха по-дълги и по-бели в сравнение с преди, сякаш глобусите светеха по-ярко от яростта на крачещата пред нас жена. Не срещнахме много хора, но всички се свиваха покрай стените, докато тя минаваше покрай тях. Опитах се да запомня в каква посока върви и къде завива — казвах си, че когато се измъкнем с Шута, трябва да знаем накъде да бягаме. Беше безсмислено — както усилието да запомня пътя, така и да подхранвам празни надежди. Всичко бе свършило, с нас бе свършено и това бе краят. Шутът щеше да умре, аз щях да умра с него и всичко, към което се стремяхме, щеше да приключи в кръв и безполезна смърт.

— Все едно да бях умрял онзи първи път, когато Славен ме погледна и предложи на Искрен да бъде тихомълком премахнат.

Не знаех, че съм произнесъл тези думи на глас, докато единият от стражите не ме сръга грубо и не ми викна да си затварям плювалника.

Трудно ми бе да се съсредоточа, още по-трудно — да превъзможна страха си, но все пак свалих защитните си стени, събрах нищожната си сила и се опитах да се свържа с Предан, за да ги предупредя и да ги помоля за помощ. Бях като човек, който потупва дрехите си и се мъчи да открие в кой джоб е прибрал кесията си.

Магията ми беше изчезнала и не можех да я използвам. Бях лишен дори от това последно оръжие.

Когато влязохме в залата, Бледата жена вече бе заела трона си. Неколцина от слугите ѝ се бяха подредили покрай стената. Гледаха безстрастно, докато ни влачеха покрай тях. Отново ни натиснаха да паднем на колене. Бледата жена дълго ни гледа, без да каже нищо. После посочи с тясната си брадичка Шута.

— Дайте този на дракона. Може да заеме мястото на Телдо. А другият да гледа.

— Не! — изкрещях и един юмрук в ухото ми ме просна върху леда.

Докато го влачеха напред, Шутът не издаде нито звук. Когато доближиха един от окованите пленници, стражът най-прозаично изтегли меч си и го заби в нещастника. Човекът не умря бързо, но и не вдигна голяма олелия. Мисля, че по-голямата част от него вече бе преминала в дракона и от духа му беше останало съвсем малко, за да оплаква края на тялото. Умирайки, той падна върху дракона и се свлече по каменния му хълбок. Няколко мига кръвта му бе яркочервено петно върху камъка. После, както пясъкът попива водата, камъкът всмука кръвта и люспите в тази част се очертаха по-ясно от преди.

Двамата стражи се движеха вещо, като внимаваха да не докосват каменния дракон, докато сваляха оковите от трупа. Единият погледна кралицата си и когато тя кимна, отрязва едната ръка при рамото, сякаш разфасоваше пиле, преди да го сложи в тенджерата. Без да гледа, метна крайника към Кебал Тестото. Прииска ми се и аз да не бях гледал. Лудият крал опъна веригата си, сграбчи окървавената ръка и я заръфа, както гладно куче се нахвърля върху парче месо. Извърнах глава. Призля ми.

Но най-лошото тепърва предстоеше. Стражите ме хванаха по-здраво, трети пристъпи, за да хване вързаната ми на опашка коса. Стражите на Шута го поведоха напред. Той не оказа съпротива. Лицето му бе като на човек, останал почти без кръв, сякаш вече не можеше да чувства ужас или болка, а само приближаването на смъртта. Приковаха глезена и китката му към дракона. Ако стоеше полунаведен, със свити колене и лакти, Шутът можеше да избегне контакта с жадния камък. Самата поза беше мъчение и никой не можеше да издържи дълго в нея.

Рано или късно щеше да се умори, да падне върху дракона и да му даде нещо от себе си.

Очакваше го бавна смърт чрез Претопяване.

— Не — изпъшках, когато осъзнах какво става. — Не! — изревах на Бледата жена. — Каквото и да е. Ще направя каквото поискаш от мен, само го пусни!

Тя се облегна назад в кожата си.

— Ама че досада. Твърде бързо се предаваш, Фицрицарин Пророк. Дори не изчака да видиш демонстрацията. Е, аз няма да си откажа това удоволствие. Дрет! Представи го на дракона ми.

Назованият страж пристъпи напред с меч в ръка.

— Не! — изкрещях и отчаяно се опитах да се отскубна, когато Дрет опря острието в кръста на Шута и го побутна към дракона.

Задържа го само за миг. Шутът не изкрещя. Може би мечът не му причини болка. Но веднага щом мъжът отдръпна оръжието си, Шутът се дръпна от камъка, като човек отдръпва ръката си от горящ въглен. Увисна треперещ на късите си вериги, без да издаде нито звук. Видях за миг очертанието на тялото на приятеля ми върху кожата на дракона, преди той да всмуче спомените и чувствата му. После силуетът избледня.

Запитах се какво ли е изгубил Шутът от тази кратка целувка на камъка. Летен ден от детството, разговор между Умен и Сенч край камината в стаята на стария крал? Или някакво наше общо преживяване, което сега бе изчезнало завинаги? Щеше да помни, че това нещо се е случило, но Претопяването щеше да изтрие значението му. Нашето приятелство и всичко, което означавахме един за друг, бавно щеше да бъда заличено от ума му, преди да умре. Накрая нямаше дори да помни, че е бил обичан, за да стане краят му по-лек. Вдигнах очи към Бледата жена. Стори ми се, че попива страданията ми, както драконът бе всмучал откраднатите от Шута моменти.

— Какво искаш от мен? — попитах я. — Какво?

— Само да избереш най-лесния път и да изиграеш най-вероятната си роля в идващите дни — спокойно отвърна тя. — Няма да ти е трудно, Фицрицарин. В почти всяко бъдеще, което съм видяла, ти се съгласяваш с искането ми. Изпълни заръката на твоя принц, на Сенч, на нарческата. И моята. Вземи главата на Айсфир. Това е. Помисли си за доброто, което ще извършиш. Сенч ще е доволен,

твоята кралица ще получи съюз с Външните острови. Ще бъдеш герой в очите ѝ. Предан и нарческата ще могат да се наслаждават на любовта си. Не искам нищо трудно от теб, само да направиш онова, което очакват от теб приятелите ти.

— Не убивай Айсфир! — жално извика Шутът.

Бледата жена въздъхна, сякаш бе изгубила търпение от някакво невъзпитано дете.

— Дрет. Той иска отново да целуне дракона. Помогни му.

— Моля те! — изкрещях, когато онзи бавно изтегли меча си. Освободих главата си от хватката на стража и я сведох покорно. — Моля те, недей! Ще убия Айсфир. Ще го направя.

— Разбира се, че ще го направиш — сладко се съгласи тя, когато върхът на меча потъна в гърба на Шута.

Той се съпротивляваше дори когато по ризата му изби кръв.

— Фиц! Тя държи в плен майката и сестрата на нарческата. Видяхме ги, Фиц. Те са Претопени! Елиания и Пиотре изпълняват волята ѝ, за да купят смъртта им!

И после изкрещя от болка, предаде се пред меча и се просна върху дракона. Целият се разтресе, а мечът на стража сякаш го задържа цяла вечност долепен до камъка. Щях да закрия очи, ако ръцете ми бяха свободни. Затворих ги пред непоносимата гледка. Когато писъкът престана и отворих очи, тялото на приятеля ми бе очертано в сребро върху дракона. По-скъпоценните от кръвта спомени, които го правеха такъв, какъвто е, бяха потънали в бездушния камък. Шутът стоеше с напрегнати мускули и опъваше веригите, за да не докосва статуята. Чух тежкото му дишане и се замолих да не проговори отново, но той го направи.

— Тя ми ги показва! За да ми покаже какво ще направи с мен. Не можеш да ме спасиш, Фиц! Но не позволявай всичко това да е напразно. Не изпълнявай...

— Пак — каза тя с нещо средно между отегчение и развеселеност от упоритостта му.

Дрет пристъпи напред. Отново мечът, отново бавното безмилостно побутване. Наведох глава, когато приятелят ми изкрещя. Ако можех да умра в този момент, щях да го сторя. Щеше да е по-лесно, отколкото да слушам как го мъчат. Много по-лесно от ужасното бездушно облекчение, че не съм на негово място.

Когато писъците му спряха, не вдигнах очи. Не можех да го направя. Нямах да кажа нищо повече на нея или на Шута, нищо, което би могло да го провокира да заговори отново и да си навлече още наказания. Гледах как капките пот падат от лицето ми върху леда и изчезват. Точно както Шутът изчезваше в дракона. *Любими*. Опитах да излъча тази дума към него, да му дам малко от силата си, но усилието ми бе напразно. Непостоянната ми магия, отровена от елфовата кора, бе изчезнала.

— Мисля, че те убедих — сладко отбеляза Бледата жена. — Но ще го кажа съвсем ясно. Избираш сега. Животът на Айсфир или този на твоя Любим. Ще те освободя, за да убиеш дракона. Изпълни волята ми и ще ти върна приятеля. Или каквото е останало от него. Колкото по-бързо действаш, толкова повече от него ще получиш. Забавиш ли се, може да бъде напълно Претопен. Но не мъртъв. Обещавам ти. Не мъртъв. Разбираш ли ме, Фицрицарин Пророк, малки кралю-убиец?

Кимнах, без да я поглеждам. Бях награден с юмрук в ребрата и успях да вдигна глава.

— Да — отвърнах тихо. — Разбирам.

Не смеех да погледна към Шута.

— Отлично.

В гласа ѝ звучеше неприкрито задоволство. Вдигна очи към прозрачния таван и се усмихна.

— Ето, Айсфир — високо рече тя. — Той разбира. И ще те довърши.

Обърна се към стражите ми.

— Изхвърлете го през северния комин. Там го пуснете. — И сякаш усетила объркването ми, ме погледна в очите и се усмихна мило. Не знам как ще намериш хората си. Знам само, че ще успееш. И че ще убиеш дракона. Сега всичко е съвсем ясно за мен. Няма друг път. Върви, Фицрицарин. Изпълни волята ми и откупи своя Любим. Върви.

Не се сбогувах с Шута, докато ме извеждаха. Страхувах се, че по някакъв начин ще реагира на заминаването ми и ще си спечели още една целувка от каменния ѝ дракон. Стражите ме поведоха бързо през ледения лабиринт и нагоре по безкрайно стълбище, което накрая свърши в нещо като ледена пещера, кухня между скалата и ледника. Двама ме държаха на колене, докато третият разчистваше снега и

скрежа, който закриваше входа. След това ме изправиха и ме избутаха навън.

ГЛАВА 22

СЪБИРАНЕ

... че престолонаследникът Рицарин далеч не е синът, който очакваше крал Умен. Както можеш да си представиш, това наскърбяваше неимоверно добрия ми съпруг, но, както винаги, принц Славен направи всичко по силите си да бъде утеха за любимия си баща. Мое прискърбно задължение бе да съобщя на милорд и на нашия блуден син, че тъй като е напълнил страната с копелета (защото щом е налице едно, няма съмнение, че има и други), херцозите на Вътрешните херцогства изразяват съмнение, че Рицарин е достоен да наследи престола на баща си. Ето защо Рицарин бе убеден да отстъпи.

Не успях обаче да убедя милорд, че присъствието на това незаконородено дете в замъка Бъкип е оскърбление към самата мен и към всяка порядъчно омъжена жена. Той твърди, че ако бъде ограничавано в рамките на конюшната и се намира под грижите на коняря, момчето няма да се набива на очи и не би трябвало да ни безпокои като физическо доказателство за провала на лорд Рицарин.

Напразно го увещавах да намерим по-категорично решение...

Писмо на кралица Желана до лейди Божур Тилтска

Излязохме от някаква цепнатина на стръмен склон. Стражите ми се разсмяха. Преди да разбера причината за веселието им, полетях в студената тъмнина и се проснах върху замръзналия сняг. Разбих кората, успях да запазя равновесие и скочих на крака. Мракът ме заобикаляше от всички страни и още след първата крачка се препънах, паднах, пързулнах се надолу, пак се изправих, паднах и отново се

пързулнах. Бях облечен само във вълнената роба и филцовите обувки, които ми бе дала Бледата жена. Изобщо не ме предпазваха от студа. Снегът полепна по мен, разтопи се по изпотеното ми лице и бързо започна да изстива. Лявата ми ръка висеше безполезно. Успях да се изправа и погледнах назад и нагоре към мястото, от което ме бяха изхвърлили. Облаци скриваха нощното небе, духаше обичайният вятър. Не видях никакъв признак за вход в царството на Бледата жена. Ясно бе, че навятият сняг скоро ще затрупа следите ми.

Ако не се върнех веднага, никога нямаше да намеря мястото.

Но и да го направех, каква полза? Лявата ми ръка бе неизползваема, няхах никакви оръжия.

Но каменният дракон бавно поглъщаше Шута.

Станах и се запрепъвах нагоре, мъчех се да намеря собствената си следа. Склонът бе твърде стръмен. Останах с впечатлението, че драпам на едно място, а ставаше все по-студено и по-студено. Отбих от следата си и отново опитах да продължа нагоре. Вълнената ми дреха ставаше все по-тежка от полепналия сняг и изобщо не пазеше голите ми крака. Паднах и се затъркалях надолу, притиснал ранената си ръка плътно към себе си. Известно време останах да лежа задъхан. А когато с мъка се изправих, забелязах долу в ниското малка жълта светлинка.

Взирах се в нея, мъчех се да разбера какво е. Светлинката се клатушкаше в ритъма на вървящ човек. Беше от фенер и някой го носеше. Възможно бе да е някой от хората на Бледата жена. Но какво по-лошо можеха да ми направят от онова, което вече ми бяха направили? Може пък да беше някой от нашия лагер. Или пък някой съвсем друг човек.

Изкрещях през вятъра. Фенерът спря. Изкрещях отново и отново — и внезапно фенерът отново се задвижи. Към мен. Отправих молитва към всички богове, които са склонни да ми помогнат, и започнах да се плъзгам и препъвам надолу. Правех една крачка, пързях се три и скоро вече тичах, като се опитвах да подскачам, за да не се просна по лице. Фенерът бе спрял в подножието на склона, но когато бях почти толкова близо, че можех да различа силуета на човека, светлината отново се заклатушка. Отдалечаваше се, оставяше ме сам. Извиках, но човекът не спря. Изпълни ме огромно отчаяние. Не бях в състояние да вървя повече, но трябваше. Зъбите ми тракаха, цялото тяло ме болеше, сякаш студът правеше още по-чувствителни синините от побоя, а онзи

ме изоставяше. Помъкнах се с олюляване след него. Извиках още два пъти, но фенерът не спря. Опитах се да забързам, но като че ли не го доближавах. Стигнах мястото, където бе спрял за момент, след което тръгнах по неравната му следа в снега. Движението стана малко по-леко.

Нямам представа колко дълго съм вървял. Тъмнината, студът и болката в рамото превръщаха всичко в безкраен кошмар наред нощта и вятъра. Краката ме боляха, после започнаха да се вкочаняват, студът изгаряше прасците ми. Следвах светлината по склона, после по някакъв хребет и през дълбокия сняг в дерето след него, след което започна дълго и бавно катерене по нов склон. Не чувствах краката си и не знаех дали безползните обувки са все още на тях. Робата се развяваше от вятъра и шибаше прасците ми със замръзналите си краища. И през цялото това време знаех, че Шутът е все още прикован към дракона и отчаяно се мъчи да не докосва камъка, който можеше да го лиши от всичко човешко.

И тогава като по чудо фенерът спря. Който и да беше водачът ми, ме чакаше на билото, към което се изкачвахме. Извиках отново с раздраното си гърло и се напънах да вървя по-бързо. Приближавах все повече и повече, навел глава срещу вятъра, който на високото хапеше още по-зло. Когато накрая вдигнах очи да преценя колко ми остава, ясно видях кой държи фенера и ме очаква.

Черният мъж.

Изпълни ме безименен ужас, но след като го бях следвал дотук, какво друго ми оставаше, освен да продължа? Приблжих още повече — дотолкова, че когато той вдигна фенера, успях за момент да различа орловите черти под черната му качулка. Той остави фенера в краката си и зачака. Притиснах ръката си до гърдите и упорито се помъкнах нагоре. Светлината ставаше все по-ярка, но Черният мъж вече не се виждаше никъде до нея. Когато стигнах фенера, открих, че е поставен върху подаваща се от снега скала.

Черният мъж бе изчезнал.

С помощта на дясната си ръка отпуснах лявата колкото се може по-внимателно. Остра болка прониза рамото ми, когато то пое цялата ѝ тежест, но стиснах зъби и се опитах да не ѝ обръщам внимание. Взех фенера, вдигнах го високо и изкрещях. Черния мъж го нямаше никакъв, виждах единствено носения от вятъра сняг. Продължих

напред по следата му. Тя свърши на оголения от вятъра хребет. Но в следващата долина, не много далеч под мен, видях слабо осветените палатки на лагера ни и незабавно изхвърлих всякакви мисли за водача ми. Долу бяха приятелите, топлината и вероятното спасение за Шута. Запрепъвах се през снега към палатките, виках Сенч. При втория ми вик Лонгуик изрева предупредително — питаше кой идва.

— Аз съм, Фиц. Тоест — Том. Аз съм!

Съмнявам се, че е разбрал думите ми. Бях прегракнал от крещене и надвикване с вятъра. Спомням си огромното облекчение, когато видях как останалите изскачат от палатките и вдигат високо фенери. Олюлях се и се плъзнах надолу към тях, а те се хвърлиха към мен. Разпознах силуета на Сенч, после и на принца. Дундестия Шишко го нямаше и мъката се надигна в гърдите ми. Накрая се озовах достатъчно близко до тях, за да могат да ме чуят.

— Аз съм, Том. Измръзнал съм. Къде е Шишко, намерихте ли Шишко?

Между тях се появи широкоплещест мъж и закрачи напред, без да обръща внимание на опитите на Лонгуик да го спре. Изтича три крачки към мен и с потрес долових миризмата му миг преди да ме сграбчи в мечешката си прегръдка. Въпреки болката в рамото не се съпротивлявах. Отпуснах глава на рамото му и го оставих да ме крепи. От години не се бях чувствал в по-голяма безопасност. Изведнъж ми се стори, че всичко ще е наред, че всичко ще се оправи. Сърцето на глутницата бе тук и никога нямаше да позволи да ни се случи нещо лошо.

— Виж го само! — гневно заговори Бърич на Сенч през главата ми. — Винаги съм знаел, че не биваше да ти го поверявам! Винаги!

В избухналия хаос продължавах да стоя на вкочанените си крака, без да обръщам внимание на пороя въпроси.

— Спокойно, момче — заговори Бърич в ухото ми. — Тук съм да ви върна у дома, теб и моя Пъргав. Трябваше да се върнеш още преди години. Какви си ги мислил? И мислил ли си изобщо?

— Трябва да убия дракона — казах му. — Колкото се може по-скоро. Ако убия дракона, тя ще запази Шута жив. Трябва да отсека главата на Айсфир, Бърич. Трябва.

— Щом трябва, ще го направиш — успокои ме той. — Но не точно сега. — Обърна се към Пъргав. — Стига си се блещил, момче.

Донеси сухи дрехи и пригответи храна и горещ чай. Бързо.

С благодарност се оставих в силните му ръце, на които винаги се бях доверявал. Той ме поведе през насъбралите се зяпащи мъже към шатрата на принца. Заля ме вълна от облекчение, като видях Шишко — седеше сънен на постелката си. Изглеждаше просто уморен и дори сякаш се радваше да ме види, поне докато не му казаха да ми отстъпи леглото си. Излезе с Лонгуик, но бе доста намусен. Оказа се, че се е свързал със Сенч и принца веднага след като паднахме в цепнатината и Сенч незабавно пратил Лонгуик и Кокъл да го върнат. Прекарал мизерна и студена нощ на шейната, уповавайки се единствено на Умението си. Когато спасителите стигнали до него, не открили нито следа от лорд Златен и мен, с изключение на хлътналия сняг, който вече бил затрупал цепнатината.

Седнах на постелката на Сенч, замаян от студа и изтощението. Бърич говореше, докато разпалваше малкия огън в гърнето. Дълбокият му глас и ритъмът на речта му бяха позната утеха от детството. Известно време само го слушах, без да обръщам внимание на думите, после осъзнах, че ми докладва точно както аз някога бях докладвал на него. Щом решил, че трябва да ни прибере с Пъргав у дома, дошъл тук колкото се може по-бързо и съжалявал, ужасно съжалявал, че се е бил забавил толкова много. Самата кралица му помогнала да намери кораб до Аслевял, но никой от екипажа не посмял да стъпи на острова. Когато слязъл на сушата, опитал да убеди гвардейците на Сенч да го доведат при нас, но те с право отказали да напуснат палатката си на брега и пазените припаси. Така се наложило да дойде сам, следвал маркировката на Пиотре. Стигнал шейната на Шишко почти едновременно с Лонгуик и Кокъл. Само предупредителните им викове го спасили да не падне в същата пропаст, която бе погълнала Шута и мен. След като намерил начин да я заобиколи и стигнали до лагера с вестта за изчезването на Том Беджърлок и лорд Златен, Сенч го привикал насаме в палатката на принца и му казал, че под въпросните имена се крием двамата с Шута. Бърич изминал целия път до Аслевял само за да чуе за пореден път, че съм мъртъв. Гласът му бе безстрастен, докато разказваше всичко това, сякаш собствената му болка нямаше никакво значение.

— Радвам се, че са сгрешили. Отново. — Говореше, без да спира да разтрива ръцете и стъпалата ми, за да върне в тях болката и живота.

— Благодаря — рекох тихо, когато отново бях в състояние да се движа. Имаше толкова много неща да му казвам, но само насаме. Затова погледнах Сенч и зададох най-належащия за мен въпрос. — Колко остава до дракона?

Сенч седна до мен.

— По-близо сме, отколкото преди да изчезнеш, но недостатъчно — каза горчиво. — Разделихме се, след като тръгнахте. А сега е лошо. Предадени сме, Фиц. От човек, на когото всички бяхме започнали да се доверяваме. Уеб изпрати чайката си в Бинград със съобщение за търговците и молба да пратят Тинтаглия, за да ни попречи да убием Айсфир.

Погледнах изумен Предан.

— И си му позволил да го направи?

Предан ме погледна с големите си тъмни очи. На лицето му се бяха появили бръчки и очите му бяха подути, сякаш не е спирал да плаче през последните дни. Гледката бе почти непоносима.

— Не поиска разрешение от мен — с болка рече той. — Каза, че никой не се нуждае от разрешение, за да извърши онова, което е правилно. — Въздъхна. — Много неща се случиха за малкото дни, в които те нямаше. Продължихме да копаем.

Стигнахме дотам, че можем да различим огромното тъмно тяло под нас. Разбрахме, че копаем към тялото на създанието, и започнахме да прокопаваме страничен тунел покрай гръбнака му към главата. Неудобна работа, но не толкова трудна, колкото да разкопаем цялата площ. Смятаме, че онова, което виждаме сега под нас, е шията на дракона и част от главата му. Но колкото повече го приближаваме, толкова повече се засилва убеждението на Осезаващата котерия, че нямаме право да убием това създание; че в него има живот и разум, макар че никой от нас не може да усети постоянно присъствието му. Хората от Старата кръв продължават да копаят всеки ден редом с нас, но се боя, че ще застанат на страната на хетгурда, ако се опитам да убия Айсфир. — Погледна настрани, сякаш се срамуваше, че доверието му е било предадено. Гласът му стана съвсем тих. — Днес вечерта, точно преди да се появиш ти, Уеб призна, че е изпратил Риск. Разговорът бе доста разгорещен.

Надеждите ми за бързо довършване на дракона изчезнаха. Нужно бе цялото ми самообладание, на което бях учен, за да докладвам

подробно и поред злощастното си приключение. Обхвана ме ирационален срам, когато разказах как бях изоставил Хест и Ридъл. Когато им съобщих за съдбата на Шута и думите му за майката и сестрата на нарческата, Предан се олюля.

— О, сега всичко се изяснява. Твърде късно.

Знаех, че е прав, и отново ме обхвана отчаяние. Дори и да знаех как да се върна, дори да можех да ги убедя да съберем всички мъже и да нахлуем във владенията на Бледата жена, бяхме твърде малко на брой. Тя можеше да го убие или Претопи за миг и несъмнено щеше да го направи. Не можех да се надявам да убия бързо дракона и да спечеля освобождаването на Шута. Дори и да разчистехме леда, трябваше първо да се справим с хората на хетгурда, нашите от Старата кръв, а може би и с Тинтаглия.

Обещанието на Бледата жена, че Шутът няма да умре, бе едва прикрита заплаха. Той щеше да бъде Претопен. И за мен щеше да остане задачата да взема каквото е останало от живота му. Не можех дори да мисля за това.

— Ако тайно се промъкнем до ямата, можем ли да убием Айсфир? Тихомълком? Още тази нощ? — Това бе единственият план, който ми идваше наум.

— Невъзможно — каза принцът. Гласът му бе сив като лицето му. — Ледът между нас и него е прекалено дебел. Трябва да копаем още дни, преди да го достигнем. А се боя, че Тинтаглия ще пристигне преди това. — Затвори очи за момент. — Мисията ми се провали. Доверих се не на когото трябва.

Погледнах Сенч.

— С колко време разполагаме? С колко време разполага Шутът?

Той поклати глава.

— Колко бързо може да лети една чайка? Колко бързо ще реагират бинградските търговци на съобщението на Уеб? Колко бързо може да лети дракон? Никой не знае. Но мисля, че принцът е прав. Изгубихме.

Стиснах зъби.

— Има и други начини да се справим с леда — казах и погледнах многозначително Сенч.

Очите на стареца светнаха. Но преди да успее да отговори, отвън се чу гласът на Пъргав:

— Господарю! Донесох нещата на Том Беджърлок, храната ще е готова след малко. Мога ли да вляза?

Предан кимна на Бъррич и той повика сина си.

Момчето влезе. Поклонът му към принца бе сковано официален и Пъргав не погледна към баща си или към мен. Болеше ме да го гледам как се измъчва заради разрива между принца и Осезаващата му котерия. По заповед на Бъррич Пъргав се зарови в багажа ми, за да намери сухи дрехи. Момчето не изглеждаше благоразположено към баща си, но му се подчиняваше. Бъррич видя, че ги наблюдавам, и след като Пъргав излезе, рече тихо:

— Пъргав не се зарадва особено, когато ме видя. Още не си е изял заслужения пердах, но изгърпя на няколко пъти езика ми. Не че отговори кой знае колко — знае, че си го е заслужил. Хайде. Сваляй я тая мокра дреха.

Докато се мъчех да си обуя гамашите, Бъррич внезапно се наведе напред и впери замъглените си очи в мен.

— Какво ти става? Какво не е наред с ръката ти?

— Извадена е от ставата — отвърнах задавено.

Гърлото ми се сви. Колко ли виждаше с тези пердета? Как бе успял изобщо да се добере дотук през снега?

Той затвори очи и поклати глава.

— Ела тук — заповяда ми грубо.

Завъртя ме и ме настани на пода в краката си. Пръстите му се плъзнаха по рамото ми и болката, която събудиха, бе странно окуражаваща. Знаеше какво прави. Ясно беше, че ще боли, но също така знаех, че ще ме излекува. Усещах го от пръстите му, също като онзи път, когато Гален едва не ме уби.

— Донесохме храната. Може ли да влезем?

Гласът отвън бе на Уеб. Принцът кимна отсечено със стиснати устни и Бъррич отново вдигна покривалото на входа. Уеб влезе.

— Радвам се да те видя жив, Том Беджърлок — поздрави ме той. Само кимнах, не знаех какво да му кажа. Той ме погледна в очите и прие враждебността ми. Принцът се извърна от него, без изобщо да скрива обидата си. Сенч му се намръщи. Изражението на Уеб си остана вежливо и спокойно както винаги.

Малкото котле в ръката му миришеше на телешко вместо на очакваната риба. Пъргав стоеше зад него с чайник.

Бърич продължи да преглежда рамото ми, сякаш ги нямаше. Не обърна внимание на Уеб, но майсторът на Осезанието го наблюдаваше внимателно. Когато Бърич заговори, думите му бяха насочени към Предан.

— Принц Предан, милорд. Ще ми бъдете от голяма помощ, ако нямате нищо против. Трябва някой да го държи здраво през гърдите, докато направя каквото трябва. Ако седнете тук и го хванете ето така... По-високо. Да, точно така.

Принцът седна зад мен и ме хвана, а Бърич ми каза:

— Ще дръпна много рязко. Не ме гледай, докато го правя. Гледай право напред и се отпусни колкото се може повече. Не се стягай от страх заради болката, защото ще ми се наложи да дърпам втори път, при това още по-силно. Спокойно. Дръжте го здраво, милорд. Хайде, момче, довери ми се. Довери ми се. — Докато говореше успокояващо, бавно бе вдигнал ръката ми. Слушах думите му, оставях ги да потушат болката, докосването му ме изпълваше със спокойствие и доверие. — Спокойно, спокойно... Така!

Изревах от внезапната болка, а в следващия миг Бърич бе коленичил пред мен и големите му мазолести ръце придържаха здраво рамото ми. Беше пламнало и болеше, но болеше правилно. Наведох се и се опрях на него, останал без сили и изпълнен с облекчение. Макар и задъхан, забелязах как държи болния си крак настрани. Коляното му едва се сгъваше. Помислих си какво ли му е струвало да измине целия този път, почти сляп и наполовина окуцял. Стана ми срамно.

Бърич ме прегърна и заговори тихо в ухото ми:

— Станал си зрял мъж през тези години, но когато те виждам ранен, кълна се, все едно си на осем и си мисля: „Обещах на баща му да се грижа за него. Обещах“.

— И го направи — уверих го. — Направи го.

— Изумен съм — тихо рече Уеб с дълбокия си глас. — Това е част от магията на Старата кръв, която смятах за изгубена. Виждам съм няколко пъти като дете да се лекуват животни по подобен начин, преди старият Бендри да загине във Войната на Алените кораби. Но никога не съм виждал да се прилага върху човек, особено така ловко. Кой те е научил? Къде си бил през всичките тези години?

— Не използвам Зверската магия — натъртено рече Бърич.

— Знам какво видяха очите ми — непреклонно отвърна Уеб. — Наричай го с каквато си искаш мръсна дума. Ти си я владееш по начин, който е почти изгубен за нас. Кой те е учил и защо не си предал наученото?

— Никой на нищо не ме е учил. Махай се. И стой по-далеч от Пъргав. — В гласа на Бърич се четеше мрачно предупреждение и почти страх.

Уеб запази спокойствие.

— Ще се махна, защото си мисля, че Фиц се нуждае от почивка и време да поговори насаме с теб. Но няма да позволя синът ти да остане невежа. Той е получил магията си от теб. Трябвало е да го научиш на уменията си.

— Баща ми е Осезаващ? — Пъргав изглеждаше потресен до дъното на душата си.

— Сега всичко се изяснява — тихо рече Уеб. Наведе се към Бърич и го погледна така, сякаш го гледаше не само с очите си. — Главният коняр. И майстор в Осезанието. С кои същества можеш да разговаряш? Кучета? Конете? Какви други? Откъде си дошъл, защо си се крил?

— Махай се! — кипна Бърич.

— Как си могъл? — възмутено викна Пъргав и внезапно очите му се напълниха със сълзи. — Как си могъл да ме караш да се чувствам толкова мръсен и низък, щом е дошло от теб, щом и ти го имаш! Никога няма да ти го простя. Никога!

— Не ми трябва прошката ти — с равен глас рече Бърич. — А само подчинението ти. И ако се наложи, ще го получа насила. А сега и двамата изчезвайте. Имам работа и ми пречите.

Момчето остави чайника и се запрепъва към изхода. Чух сподавените му хлипания, когато избяга в нощта.

Уеб стана по-бавно и внимателно остави котлето със супа.

— Ще се махна, човече. Сега не му е времето. Но ще дойде време да поговорим и ще ме изслушаш, та дори ако се наложи преди това да се посбием. — Обърна се към мен. — Лека нощ, Фиц. Радвам се, че не си мъртъв. Скърбя, че лорд Златен не се върна с теб.

— Знаеш кой е? — откъсна се от Бърич.

— Да. Знам. И покрай него знам ти кой си. Знам също кой е използвал Осезанието да го изтръгне от смъртта и да го вдигне от

гроба. Ти също знаеш. — И с тези думи Уеб остави покривалото на входа да падне след него.

Бърич остана загледан след него, после примигна и затвори очи.

— Този човек е заплаха за сина ми — отсеке той. — Може и *наистина* да се стигне до сбиване. — После сякаш загърби грижата си и завъртя глава към Сенч и Предан. — Трябва ми парче плат, кожа или нещо друго, за да превържа рамото му за през нощта, докато отокът не спадне и ръката не се намести добре.

Предан вдигна робата от Бледата жена. Бърич кимна и принцът отрязва ивица от долната ѝ част.

— Благодаря. — Бърич се обърна към мен. — Можеш да ядеш със здравата си ръка, докато те превързвам. Храната ще те стопли. Само гледай да не мърдаш много.

Предан му даде ивицата плат и започна да пресипва супата в купа и да ми налива чай, сякаш бе мой паж.

— Нищо повече не мога да направя. Опитвам се да измисля нещо, но нищо не ми идва наум.

Настъпи мълчание. Започнах да ям. Бърич превързваше рамото ми. После седна на постелката и изпъна неловко болния си крак. Сенч сякаш бе остарял с десет години. Явно се бе замислил върху думите на принца, защото рече бавно:

— Имаш няколко възможности, принце. Утре можем просто да си тръгнем. Признавам, че това ме изкушава, дори само защото ще изоставим всички онези, които ни излъгаха и предадоха. Но това е нищожно отмъщение и в крайна сметка няма да спечелим нищо. Друг вариант е да последваме плана на Уеб и да направим всичко по силите си да освободим дракона, като забравим за съюза с Външните острови и се надяваме вместо него да спечелим благоволенieto на Тинтаглия и бинградските търговци.

— И да изоставим Шута — добавих тихо.

— А също Ридъл и Хест. И майката и сестрата на Елиания. И да наруша думата, която дадох. И то не само пред моите собствени херцози, но и пред островитяните. — Предан скръсти ръце и погледна нещастно. — Чудесен крал ще излезе от мен.

— Нищо не може да се направи за Шута — каза Сенч. Изрече думите колкото се може по-меко, но те въпреки това ме прободоха. — Изоставянето на роднините на Елиания и нарушаването на дадената

дума може да бъде простено, тъй като те получиха обещанието ти с измама. Както винаги, много ще зависи от това по какъв начин се представят нещата.

— Измама — тихо рече Предан. — Какво бихме направили ние? Майката и малката сестра на Елиания. Нищо чудно, че в очите ѝ има толкова мъка. Значи за това годишната церемония в майчиния ѝ дом бе толкова странна и майка ѝ отсъстваше по време на преговорите. Мислех си, че Претопяването е останало в миналото зло. Не съм си представял, че може да засегне и моя живот.

— Но го засегна. И обяснява до голяма степен поведението на Пиотре и нарческата — каза Сенч.

Заряхах всякаква предпазливост. Залозите бяха твърде високи, за да търпя размислите на Сенч за възможния развой на събитията.

— Тръгваме още сега, само двамата с Предан, тайно. Сенч е създал експлодиращ прах със силата на мълния. Ще го използваме, за да убием дракона. Ще си върнем по един или друг начин хората си от нея. И когато те са в безопасност... — „мъртви“, помислих си студено, — ще намеря начин да се добера до нея и да я убия.

Сенч и принцът ме зяпнаха. После старият убиец кимна бавно. Принцът ме гледаше, сякаш се чудеше кой съм всъщност.

— Мисли! — внезапно ми викна Бърич. — Мисли с ума си! Има много неща, в които не виждам никакъв смисъл, много въпроси, на които трябва да се отговори, преди сляпо да изпълниш желанието ѝ, независимо по какъв начин те заплашва. Защо тя самата не е убила дракона? Защо кара теб, а после те изхвърля от владенията си, когато би било по-лесно да ти помогне да стигнеш до него? — И промърмори, без да се обръща към никого конкретно: — Мразя това. Мразя да мисля по този начин, мразя интригите и заговорите. Винаги съм ги мразил. — Загледа се невидящо към тъмния ъгъл на шатрата. — Всички тези заплетени интриги за власт, амбициите и желанието на Пророците да задействат силите и да ги яхнат. Всички тайни. Това уби баща ти, най-финия мъж, когото съм познавал. Това уби неговия баща, уби и Искрен, мъжа, на когото се гордея, че съм служил. Трябва ли да убие още едно поколение, трябва ли да прекъсне целия ви род, за да престанете? — Обърна се към принца и сякаш го видя съвсем ясно. — Сложете край, милорд. Умолявам ви. Дори с цената на живота на Шута, дори с цената на годежа си. Сложете край още сега. Сложете

край на загубите, които и без това са твърде много. Смъртта е единственото, което можете да купите от семейството на нарческата. Махнете се от всичко това. Напуснете това място, върнете се у дома, оженете се за добра жена и си родете здрави деца. Оставете островитяните да оправят кашата, която са забъркали сами. Моля ви, принце, кръв от кръвта на най-скъпия ми приятел. Оставете това. Да се приберем у дома.

Думите му потресоха всички ни, но най-вече принца. Буквално виждах как мислите на Предан препускат бясно, докато се взираше в Бърич. Беше ли му минавало през ума, че може да направи подобна стъпка? Погледна ни един по един, после стана. Нещо в лицето му се промени. Никога не бях виждал това, никога не бях предполагал, че един-единствен миг може да превърне момче в мъж. Сега го виждах. Предан отиде до входа на шатрата и викна:

— Лонгуик!

Лонгуик пъкна глава вътре.

— Принце?

— Намери лорд Черната вода и нарческата. Незабавно да дойдат тук.

— Какво правиш? — тихо попита Сенч, след като Лонгуик изчезна.

Предан не отговори директно, а попита:

— Колко от онзи вълшебен прах имаш? Може ли да направи онова, което каза Фиц?

В очите на стареца заиграха онези пламъчета, които така ме ужасяваха през годините, когато бях негов чирак. Знаех, че не е съвсем наясно на какво е способна сместа му, но че е готов да рискува.

— Две буренца, принце. И да, мисля, че ще е достатъчно.

Чух скърцането на снега отвън. Замълчахме. Лонгуик вдигна покривалото.

— Принце — лорд Черната вода и нарческа Елиания.

— Пусни ги — рече Предан.

Остана прав. Скръсти ръце на гърдите си. Изглеждаше суров, но подозирах, че го направи, за да скрие треперенето на ръцете си. Лицето му сякаш бе изсечено от камък. Когато двамата влязоха, не ги поздрави, нито ги покани да седнат, а заговори направо:

— Знаем с какво ви държи Бледата жена.

Елиания ахна. Пиотре само кимна.

— Когато твоят човек се върна, предположих, че ще научиш. Тя ми прати вест и каза, че не смята, да разкрива тази тайна, но след като вече е известна, мога открито да те помоля да ни помогнеш.

Пое дълбоко дъх и си помислих, че разбирам какво струва на този горд мъж да падне бавно на колене.

— И ето. Моля те.

Сведе глава и зачака. Запитах се дали досега е коленичил пред някого. Елиания пребледня, после внезапно пламна. Пристъпи напред и сложи ръка на рамото на вуйчо си. После бавно коленичи до него. Гордата ѝ млада глава се сведе, черната ѝ коса закри лицето ѝ.

Гледах ги и ми се искаше да ги мразя заради интригите и предателството им. Не можех. Много добре знаех на какво щяхме да сме способни със Сенч, ако Кетрикен бе взета за заложница. Помислих си, че принцът ще я помоли да се изправи, но той само стоеше и се вираше в тях. Накрая Сенч заговори.

— Тя ти е пратила вест? Как?

— Има си начини — кратко отвърна Пиотре, все така на колене. — И все още ми е забранено да говоря за тях. Съжалявам.

— Съжаляваш? Защо не беше откровен с нас от самото начало? Защо не ни каза, че действате по принуда, че нямате интерес от съюза и брака? Какво те кара да продължаваш да пазиш тайните ѝ? Забранено му било да говори! Какво по-лошо може да ти направи от онова, което вече ти е направила?

Болката и гневът в гласа на принца не можеха да се предадат просто с думи. Вече знаеше, също като всички нас, че е бил само инструмент за нарческата и че нито за миг не я е било грижа за него. Това го унизяваше, но още повече го нараняваше. Знаех, че си е позволил да се влюби в нея, въпреки всичките им различия.

— Точно този въпрос не ми дава да мигна нощем — със стиснати зъби отвърна Пиотре. — Знаеш само за нейната последна и най-жестока атака срещу клана на Нарвала. Дълго понасяхме ударите ѝ и си мислехме: „Вече направи най-лошото и го издържахме. Няма да ѝ се покорим“. И всеки път тя ни показваше, че грешим. Какво по-лошо може да ни стори ли? Не знаем. И именно това незнание е най-жестокото ѝ оръжие срещу нас.

— Никога ли не си помислял, че трябваше да ми кажеш, че са замесени и заложници? Или си мислиш, че не бих се съгласил да помогна? — остро попита Предан.

Пиотре поклати тежко глава.

— Никога не би приел условията, които ни наложи. Твърде много чест има у теб.

Принцът подмина този странен комплимент.

— И какви са тези условия? — сурово попита Сенч.

— Ако успеем да накараме принца да убие дракона, тя ще убие Ертре и Коси. На мъченията и позора им ще бъде сложен край — отвърна Пиотре. После вдигна глава, погледна ме засрамено, но каза истината. — И обеща, че ако ѝ предадем теб и смуглия човек, ще ни даде телата им. Да бъдат върнати на родна земя.

Затърсих гнева си, но намерих само отвращение. Нищо чудно, че така се бяха зарадвали да открият, че Шутът ни чака на Аслевял. Бяхме продадени като добитък.

— Мога ли да говоря?

Елиания вдигна глава. Сигурно отдавна носеше тази огромна мъка в себе си, но никога не бях виждал такъв срам, който сега бе изписан на лицето ѝ. Беше още младо момиче, но очите ѝ бяха като на умираща жена. Погледна Предан и сведе очи пред нескритата му болка.

— Мисля, че мога да разясня много от нещата. Тази отвратителна лъжа отдавна ми тежи. Но дългът към семейството ми изисква да ви кажа това. Майка ми и сестра ми... трябва... Ние... — Млъкна задавено, после заговори с мъка: — Мисля, че не мога да ви накарам да разберете колко е важно. Те трябва да умрат и телата им трябва да бъдат върнати в майчиния ми дом. За един островитянин, за една дъщеря на клана на Нарвала няма друга възможност. — Стисна треперещите си ръце. — Никога не е имало честна възможност — успя да каже и млъкна.

— Изправете се и седнете някъде — тихо рече Предан. — Проблемът ни явно е общ.

Докато Пиотре и Елиания се настаняваха, Бърич тръсна ризата ми и ме наметна с нея. Едва не се усмигнах. Каквото и да ставаше, той нямаше да ми позволи да обидя дама, като седя гол до кръста в нейно

присъствие. Като внук на роб Бърч винаги бе много по-чувствителен към обноските от мен.

Гласът на Елиания бе уморен и изпълнен със срам. Раменете ѝ бяха прегърбени.

— Питаш какво друго би могла да ни стори? Много неща. Не знаем със сигурност кой ѝ принадлежи. От години ловува нашите мъже и момчета. Воините ни заминават и не се връщат. Малки момчета изчезват, докато пасат стадата — и това в земите на собствения ми клан! Дете след дете, тя окастри семейството ми. Някои бяха убити. Други излизаха да си играят и се връщаха като бездушни чудовища. — Погледна косо към Пиотре, който се вираше в нищото. — Убивахме децата на клана си със собствените си ръце — прошепна тя.

Принцът тихо изстена. Елиания млъкна, пое треперливо дъх и продължи:

— Хеня бе в домакинството ни от години, преди да ни предаде. Все още не знаем как така лесно успяха да отмъкнат майка ми и малката ми сестра. Щом като отвлякоха тях, значи всички останали са уязвими. Великата майка е възрастна и умът ѝ трепти като угасващ пламък на свещ, както сами видяхте. Цялото ѝ знание трябваше вече да е предадено на майка ми. А нея я няма, за да го получи. И затова тя се държи, прави всичко по силите си да се грижи за дома въпреки бремето на годините. Може би я смятате за жалка. Но ако ни напусне, с майчиния ни дом е свършено. Родът ми ще престане да съществува. Ето защо много страдаме от отсъствието на майка ми и от раздорите, които породил то. Какво е един майчин дом, ако в него няма майка?

Зададе въпроса риторично, но принцът внезапно се изпъна и попита напрегнато:

— Но в такъв случай, ако дойдеш в Бъкип като моя съпруга, това не означава ли, че напускаш майчиния си дом? Тоест, коя ще бъде Велика майка, когато дойде твоят ред да поемеш тази роля?

В очите на Елиания блеснаха гневни искрици.

— Братовчедка ми вече си се представя в тази роля, както сам видя — рече тя презрително. — Опитва се да накара другите да си мислят, че титлата е нейна по право, а не заради това, че мен няма да ме има. — За миг я видях войнствена и избухлива, каквато бе онази вечер на родния си остров. После въздъхна и махна безпомощно с

ръка. — Но ти си прав. Когато се съгласих да се омъжа за теб, аз се отказах от всички надежди да стана онова, за което съм родена. Тази загуба е цената, която плащам, за да купя смъртта на сестра ми и майка ми и да сложа край на мъченията и позора им.

Отново замълча и раменете ѝ се отпуснаха. После стисна юмруци и видях на челото ѝ да избива пот.

— Но защо не е поискала *вие* да убиете дракона? Или защо не го направи сама? — попита Сенч.

— Тя вярва, че е велика пророчица, която може не само да вижда бъдещето, но и да определи на кое бъдеще му е писано да се осъществи — отвърна Пиотре. — По време на войната каза, че родът на Пророците трябва да изчезне напълно, иначе ще призват драконите да се спуснат срещу нас, също както в древните времена. Някои ѝ повярваха и се опитаха да изпълнят волята ѝ. Но се провалиха, а предсказанието ѝ се сбъдна. Вие стоварихте гнева на драконите върху нас, пратихте ги да унищожат селата и корабите ни.

— Но ако не сте ни били нападнали с вашите Алени кораби... — започна разярено Предан.

— Сега тя казва, че все още има възможност да възвърнем честта си — продължи Пиотре, без да го слуша. — Твърди, че нашият дракон заслужава да умре, защото не се е надигнал да ни защити. Нещо повече — че заслужава да умре от ръцете на Пророците, тъй като вие сте врагът, от който не ни е предпазил. Но най-вече казва, че Пророк трябва да убие Айсфир, защото това е видяла във виденията си за бъдещето. За да се изпълни то според волята ѝ, делото трябва да се извърши от вас.

— А на мен това ми се струва много основателна причина, да не го правим — тихо ми прошепна Бърич.

Принцът се оказа с доста остър слух.

— Но най-добрата причина да не убием дракона е, че това може да се окаже невъзможно — горчиво рече той. — Знаете, че някои от моите хора започват да се съмняват в мисията ми. Колкото повече доближаваме Айсфир, толкова по-ясно го усещат — не само мъждукащия живот в него, но и мощта му. Разума му. А сега откривам, че мои приятели са действали против мен. Лорд Черната вода, нарческа Елиания, аз се провалих. Мои доверени приятели са изпратили съобщение до бинградските търговци. Те ще пратят своя

дракон да ни се противопостави. Възможно е Тинтаглия вече да бърза насам.

— Не разбирам — прекъсна го Пиотре. — Знам, че в групата ви имаше съпротива срещу убиването на дракона. Но какви са тези приказки за „усещане“?

— Не сте единствените с тайни, а тази засега ще запазя за себе си. Също както вие спестявате тайната за това как Бледата жена се свързва с вас. Тя се опита да отрови Фи... Том с пая, който ни донесохте, нали?

Пиотре стисна устни. Предан кимна отсечено.

— Да. Тайни. Ако не бяхте решили да ги пазите толкова ревниво, може би щяхме да действваме заедно от самото начало, но не срещу дракона, а срещу Бледата жена. Ако само ми бяхте казали...

На нарческата внезапно ѝ стана нещо. Падна със стон настрани, потръпна и замря.

Черната вода коленичи до нея.

— Не можехме! — възкликна горчиво. — Не можете дори да си представите каква цена плати тази вечер мъничката, за да говори така открито с вас. Езикът ѝ беше заключен, моят също. — Обърна се неочаквано към Бърич. — Стари войнико, ако е останала поне мъничко милост в теб, ще ми донесеш ли малко сняг?

— Аз ще донеса — казах тихо, тъй като не знаех доколко може да вижда Бърич.

Но той вече бе станал и излизаше от шатрата с котле в ръка. Черната вода обърна Елиания по корем и безцеремонно издърпа туниката ѝ нагоре. Принцът ахна от гледката, а аз се извърнах. Татуираният дракон и змиите на гърба ѝ бяха възпалени, по някои имаше избили капки кръв, други бяха подути и влажни като пресни мехури от изгаряне.

— Един ден излезе на разходка с върната си прислужница Хеня — каза Пиотре през зъби. — След два дни Хеня я върна с тези татуировки на гърба и с жестоките условия на Бледата жена. Хеня ни ги каза, тъй като Елиания не може да говори за това какво ѝ се е случило, без драконите да я наказват. Дори споменаването на Бледата жена е достатъчно, за да се получи това.

Бърич се върна с котлето. Остави го до легналата по очи Елиания и впери ужасен поглед в нея.

— Възпаление на кожата ли? — попита колебливо.

— Отравяне на душата — горчиво отвърна Пиотре.

Взе шепа сняг и го положи върху гърба на Елиания. Тя леко се размърда и клепачите и затрептяха. Помислих си, че е на ръба на съзнанието, но тя не издаде нито звук.

— Освобождавам ви от всички уговорки между нас — тихо рече Предан.

Поразеният Пиотре вдигна поглед към него, но принцът продължи:

— Няма да искам да изпълнява никакви обещания, които е дала под принуда. Но въпреки това все пак ще убия вашия дракон. Тази нощ. А после ще направя всичко по силите си да приключа веднъж завинаги с Бледата жена. — Пое дълбоко дъх, сякаш се страхуваше от подигравки, и добави: — И ако оцелея, ще застана пред Елиания и ще я попитам дали ще ме вземе за съпруг.

Гласът на Елиания бе съвсем слаб:

— Ще те взема. По своя воля.

Не мисля, че на Пиотре и Сенч им хареса, но и двамата премълчаха. Нарческата даде знак на Пиотре да махне снега, тръсна глава и успя да седне. Все още я болеше. Видът ѝ бе такъв, сякаш е получила смъртоносна рана.

Сенч ме погледна.

— Значи ще действаме. Тази нощ. — Погледът му обходи всички ни, след което старият убиец захвърли всякаква предпазливост. — Не можем да чакаме, защото никой не знае с каква скорост може да лети един дракон. Ако действаме тази вечер и по-бързо, може би ще успеем да свършим работата и да се махнем, преди Тинтаглия да е пристигнала. — Внезапно се изчерви и не успя да скрие усмивката си. — Вярно е.

Създадох прах, който има мощта на мълния. Взех малко от него, когато дойдохме тук. Не е толкова, колкото се надявах да използвам за задачата. По-голямата част от запасите останаха на брега. Но може би ще се окаже достатъчно. Ако бъде запечатан в нещо и хвърлен в огъня, експлодира силно, досущ като гръмотевица. Ако го поставим в тунела и го взривим, определено ще разчистим много лед. Дори може да убие дракона. А и да не го убие, ще ни даде достъп до него.

Станах и попитах Бърич:

— Да ти се намира излишно наметало?

Той не ми обърна внимание, продължаваше да гледа Сенч.

— Това ли използва в нощта, когато умря Умен? Каквото и да направи на свещите, то не подежда толкова надеждно, колкото очакваше. Какъв е рискът сега?

Но ентузиазмът на Сенч да изпита чудния си прах вече бе надхвърлил всякаква предпазливост. Беше като момче с чисто ново хвърчило или корабче.

— Няма нищо общо с онова. Тогава трябваше много прецизно измерване, а се налагаше да го направя по-бързо, отколкото ми се искаше. Имаш ли представа какво беше да обработя всички онези свещи без ничия помощ? Никой не го оцени, нито което и да е от другите чудеса, които измислих за Пророците. Но както и да е, сега е различно. Всичко е много по-мащабно и мога да използвам толкова от праха, колкото смятам за необходимо. Този път няма да има половинчати мерки.

Бърич поклати глава и загледа как освобождавам лявата си ръка от превръзката и внимателно я пъхам в ръкава на ризата. Болеше, но можех да я използвам. Стига да внимавам. Перспективата, че драконът може да бъде убит тази нощ, ме беше възбудила. Спокойната част от мен знаеше, че разполагам единствено с думата на Бледата жена, че ще освободи Шута веднага щом Айсфир умре. Едва ли можеше да ѝ се вярва, но това беше единствената възможност, с която разполагах. И ако прахът на Сенч наистина успееше да унищожи звяра, но това не доведеше до освобождаването на Шута, втора доза до тялото на дракона като нищо можеше да ни осигури проход до царството на Бледата жена под леда. Засега запазих тази мисъл за себе си.

— Какви са опасностите? — попита Предан.

Сенч махна пренебрежително с ръка.

— Правих доста опити. Копаех дупки на брега, палех огънове на дъното, след което хвърлях кутия в тях и бягах. Взривът изравя същински ями, чиито размери зависят от количеството прах. Защо да очакваме нещо различно от снега и леда? Да, определено са по-тежки и плътни, но точно затова ще използваме по-голямо количество взрив. Колкото до огъня...

— Лесна работа — обадох се. Бях намерил някакво наметало на Сенч и го наметнах на раменете си. — Трябва ни някакъв по-голям

съд. Котелът за каша ще свърши работа. Палим малък огън на дъното, после добавяме горящото масло на Шута. Държи го при шатрата си, така че още е там. Ще пропълзя в тунела, ще запаля огъня, ще сложа праха и ще се разкарам. Възможно най-бързо.

Двамата със стареца се ухилихме един на друг. Вече бях заразен от ентузиазма му.

Но после Сенч се намръщи.

— Но котелът няма да е достатъчно голям, за да побере цялото съдържание на буренцето. Момент, нека помисля. Сетих се. Няколко пласта пушена кожа под котела. Когато огънят се разгори, обръщаш котела върху кожата. Тя ще поддържа огъня достатъчно добре за краткото време, което е нужно. После хвърляш буренцето в огъня. И се измъкваш от тунела. Възможно най-бързо.

И пак ми се ухили, сякаш всичко това бе някаква чудесна шега. Пиотре изглеждаше разтревожен, нарческата — объркана. Бърич се мръщеше, лицето му бе потъмняло като буреносен облак. Принц Предан сякаш се разкъсваше между момчешкото желание да се действа и монархическата нужда всичко да бъде обсъдено най-подробно. Когато заговори, разбрах коя страна е победила.

— Аз трябва да ида, не Фи... Не Том Беджърлок. Ръката му още не се е оправила. Освен това казах, че аз ще го направя. Това е мое задължение.

— Не. Ти си наследникът на трона на Пророците. Не можем да те излагаме на риск! — отсече Сенч.

— Аха! Значи признаваш, че има риск! — изръмжа Бърич, докато се мъчех да обуя ботушите на Сенч. Бяха ми прекалено големи. Не знаех, че кльошавият старец има толкова големи крака.

Умът ми кипеше от планове.

— Трябва ми котелът, маслото от запасите на Шута, подпалки и огниво, две обработени кожи. И буренцето.

— А също и фенер. Ще трябва да виждаш какво правиш в тъмното. Аз ще го нося — каза Предан. Беше пренебрегнал предупреждението на Сенч.

— Не. Не фенер. Добре де. Може би някой по-малък. Слизаме веднага и тихо. Ако останалите от твоята Осезаваща котерия разберат какво кроим... сецаш се. Просто не бива да разберат.

Докато се борех с ботушите, си дадох сметка, че някой трябва да ми помогне. Рамото ме болеше и при най-малкото напрежение. Принцът щеше да го направи. Щях да му кажа да се маха от тунела веднага щом огънят се разпали. Можеше да стои до мен край ямата, докато буренцето гръмне. Това определено щеше да е достатъчно да изпълни думата си на Пророк, че ще вземе главата на дракона.

— Осезаваща котерия!? — избухна Бърич.

Взех меката шапка на Сенч и казах:

— Да. Групата Осезаващи, които служат на краля. Да не мислиш, че Умението е единствената магия, която може да се използва по този начин? Питай Пъргав за подробности. Той е на път да стане един от тях. И въпреки че Уеб е предал плана ни, не мисля, че идеята е лоша. — Бърич се втренчи възмутено в мен, изгубил дар слово, а аз се обърнах към Сенч. — Прати Лонгуик сам да събере нещата. Може да мълчи и е лоялен. Няма да каже на никого.

— Ще ида с него — каза Предан. Не изчака ничие съгласие, а направо грабна наметалото си. Спря за момент при Елиания. Не я погледна в очите. — Давам ти думата си. Ако мога да осигуря чиста смърт за майка ти и сестра ти, ще я получат.

И излезе.

— Принцът на Пророците използва магия ли? — остро попита Пиотре, докато гледаше след него.

Сенч набързо скалъпи лъжа.

— Том нямаше предвид това. Принцът има приятели, които могат да използват Осезанието, което в Шестте херцогства понякога се нарича магията на Старата кръв. Дойдоха тук, за да му помогнат.

— Магията е мръсна работа — заяви Пиотре. — Мечът поне е честен и човек вижда, когато идва смъртта му. Магията е начинът, по който Бледата жена пороби хората ни и ни посрами. И чрез магия продължава да ни принуждава и сега да изпълняваме долните ѝ заповеди.

Бърич бавно кимна.

— Иска ми се да използваме срещу нея магията на меча. Не подобава силен мъж да стане жертва на коварство, особено на коварството на зла и амбициозна жена.

Знаех, че говори за баща ми и как интригите на кралица Желана бяха довели до смъртта му. Не знам как изтълкува думите му Пиотре.

Кемпратата на клана на Нарвала бавно се изправи, сякаш обхванат от някаква неспокойна мисъл. Нарческата също се изправи и застана до него.

— Моля ви, кажете на принца, че се сбогувам — тихо рече тя, без да се обръща към никой конкретно.

— И аз — с дълбок глас рече Пиотре. — Много съм опечален, че се стигна дотук. Искане ми се да имаше по-добро решение за всички ни.

Излязоха бавно, Пиотре вървеше така, сякаш на плещите му тежи огромен товар. След малко Предан се върна с част от нещата. Лонгуик донесе останалото. Личеше си, че иска да зададе въпроси, но никой не му обясни нищо и накрая Сенч му благодари и го освободи.

Имаше малко забавяне, тъй като Сенч реши, че огънят върху положените върху леда кожи няма да е достатъчно силен, за да взриви праха му. Направи експеримент с котела, за да види колко голям пакет може да се побере в него. Това наложи бърз преглед на възможните съдове, за да намерим някой, който можеше да се побере в котела и същевременно да съдържа достатъчно количество взрив. Накрая се спря на буркана с глинена запушалка, в който държеше билките си за чай. От сърдитото му мърморене, докато изсипваше съдържанието, заподозрях, че чаят е някоя от специалните му смеси. След това отвори буренцето, което бях домъкнал от брега, и внимателно напълни буркана. Направи го доста далеч от пламъчето на свещта.

— Малко е влажен — каза недоволно, докато ми подаваше вече запушения буркан. — Но пък и манерката, която сложихме в камината ти, също беше малко влажна отвътре, а все пак проработи. Не че очаквах да гръмне толкова силно, но пък явно така се учат нещата. Добре, дръж това нещо далеч от огъня, докато не се разгори много добре, ти ще прецениш кога. После го сложи в котела, но така, че да не задуши пламъците. И изчезвай колкото се може по-бързо.

Толкова заръки за мен. Той се обърна към принца.

— Ти излизаш веднага щом тръгне огънят. Не чакаш Фиц да сложи буркана — просто излизаш и го чакаш възможно по-далеч от ръба на изкопа. Разбра ли ме?

— Да, да — нетърпеливо отвърна Предан: събираше подпалките в една торба.

— Обещай ми. Обещай, че ще се махнеш веднага щом той запали огъня.

— Казах, че ще убия дракона. Трябва да остана поне докато не видя буркана сложен в котела.

— Ще се махне преди това — казах на Сенч. — Аз ти го обещавам. Да вървим, Предан. Утрото приближава.

— Да ти помогна с носенето? — попита Бърич.

Погледнах го неразбиращо, после се сетих какво е намислил.

— Няма да дойдеш, Бърич. Изчакай ни тук. Няма да се бавим много.

— Трябва да поговорим. Двамата. За много неща.

— Ще говорим. Дълго. И аз имам да ти казвам много неща. Но щом е можело да изчака толкова години, ще изтърпи още малко. После ще имаме време да седнем заедно. Сами. — Натъртих върху последната дума.

— Младежите винаги са убедени, че по-късно ще има повече време — каза Бърич на Сенч и небрежно протегна ръка да вземе част от товара на Предан. — Старите обаче знаят по-добре. Помним дните, когато ни се е струвало, че ще има още време, а го е нямало. Всички неща, които си мислех да кажа някой ден на баща ти, останаха в сърцето ми, но неизказани. Да вървим.

Въздъгнах. Предан стоеше като закован и гледаше Бърич със зяпнала уста. Свих рамене и казах:

— Безсмислено е да спориш с Бърич. Все едно да спориш с майка ти. Да вървим.

Излязохме от шатрата и се запромъквахме в мрака. Движехме се тихо като Осезаващи, дори единият да отричаше, че е такъв. Бърич положи леко ръка на здравето ми рамо — единственото признаване на отслабналото му зрение. Не казах нищо. Погледнах назад и видях Сенч да стои на входа на шатрата и да се взира към нас. Явно се смути, че го гледам, и спусна покривалото. Но вече знаех, че е разтревожен, и се опитах да не се чудя доколко е изпитал гърмящия си прах. Лонгуик също гледаше след нас.

Изкопът се намираще над нас. Преди катеренето не ми се бе видяло трудно, но събитията от последните дни си казваха думата. Сега пътят ми се виждаше тежък и бях запъхтян, когато стигнахме рампата. Спряхме и аз взех маслото от Бърич.

— Чакай ни тук.

— Не е нужно да се тревожиш, че ще ви последвам. Зрението ми за нищо не става и не искам да ви излагам на опасност. Искам обаче да ти кажа нещо, преди да слезеш. Насаме, ако нямаш нищо против.

— Бърич. С всяко забавяне Шутът може да изгуби още повече от себе си.

— Синко, със сърцето си знаеш, че вече е твърде късно да го спасиш. А аз знам, че трябва да опиташ.

Завъртя глава към принца и макар да не го различаваше, сякаш го виждаше. Погледнах умоляващо Предан и той се отдалечи на няколко крачки. Въпреки това Бърич говореше съвсем тихо.

— Дойдох да върна теб и Пъргав у дома. Обещах на Копривка, че ще върна брат й жив и здрав, че ще убия дракона, ако се наложи, и че всичко ще е каквото си е било. В известен смисъл тя е все още дете и вярва, че татко й винаги ще може да се грижи за нея. Бих искал да продължи да го вярва, поне още малко.

Не бях сигурен какво иска от мен, но твърде много бързах, за да извъртам.

— Ще направя всичко възможно да е така — уверих го. — Бърич, трябва да вярва.

— Знам. Но... разбираш, че и двамата смятахме, че си мъртъв. Двамата с Моли. Знаеш го, нали?

— Разбира се, че го знам. Може би по-късно пак ще поговорим за това.

От болката и гнева, които събудиха в мен думите му, внезапно разбрах, че никога няма да поискам да говорим за това. Не исках дори да си помислям за подобен разговор. Но въпреки това поех дъх и изрекох онова, което си бях повтарял толкова често.

— Ти си по-добър мъж за нея. Спях добре като знаех, че се грижиш за Моли и Копривка. А след това... не се върнах. Защото не исках да си мислиш, че, че...

— Че съм те предал — тихо довърши той.

— Бърич, слънцето скоро ще изгрее. Трябва да вярва.

— Чуй ме! — с внезапна ярост рече той. — Чуй ме и ме остави да го кажа. Тези думи ме давят, откакто научих какво съм направил. Съжалявам, Фиц. Съжалявам за всичко, което съм ти отнел, без да имам представа, че съм го направил. Съжалявам за годините, които не мога да ти върна. Но... но не мога да съжалявам, че направих Моли

моя съпруга, нито пък за децата и живота, който имахме. Който имаме. Не мога да съжалявам. Защото *наистина* бях по-добър мъж за нея. Точно както Рицарин бе по-добър за Търпение, когато ми я отне, без да подозира. — Въздъхна тежко. — Еда и Ел. В каква жестока спирала се въртим само...

Устата ми сякаш бе пълна с пепел. Не знаех какво да му кажа.

— Ще се върнеш и ще ми я отнемеш ли? — тихо, много тихо попита той. — Ще я отведеш ли от дома ни, от децата ни? Защото знам, че можеш да го направиш. Тя пази в сърцето си лудото момче, което е обичала. Аз... аз никога не съм се опитвал да променям това. А и как бих могъл? Аз също го обичах това момче.

Цял живот, завъртян от вихрушката. Шепнеше ми какво можеше, какво трябваше да бъде. И все още можеше. Но нямаше да се осъществи.

— Няма да се върна и да ти я отнема — казах най-сетне. — Изобщо няма да се връщам. Не мога.

— Но...

— Бърич, не мога. Не можеш да искаш това от мен. Какво, въобразяваш си, че мога да ти дойда на гости, да седна на масата ти, да изпия чаша чай, да си играя с малкия ви син, да гледам конете ти и да не мисля, да не мисля...

— Ще е трудно — рязко ме прекъсна той. — Но можеш да се научиш да го правиш. Както аз се научих да го търпя. Колко пъти съм яздил след Търпение и Рицарин, когато излизаха на разходка с конете, гледал съм ги и...

Вече не можех да го слушам. Знаех, че никога няма да имам подобен кураж.

— Бърич. Трябва да вървя. Шутът разчита на мен.

— Тогава върви! — В гласа му нямаше гняв, само отчаяние. — Върви, Фиц. Но ще говорим за това. Ще намерим начин да разплетем възела. Обещавам ти. Няма да те изгубя отново.

— Трябва да вървя — казах за последен път, обърнах се и избягах от него. Оставих го да стои там, сам и сляп на студения вятър, и да вярва, че ще се върна.

ГЛАВА 23

СЪЗНАНИЕ НА ДРАКОН

Праотците били многоброен народ. Макар от тяхното време да са достигнали малко писания и да не можем да четем изцяло руните им, някои от нашите собствени писмени знаци произлизат от онези, които те изписвали на своите карти и монолити. От малкото известни ни неща излиза, че те явно са се смесвали с обикновените хора, понякога живеели в едни и същи градове с тях и голяма част от знанията ни може би дължим на тази връзка. Планинският народ притежава стари карти, които почти със сигурност са копия на още по-древни свитъци и отразяват познания за много по-големи територии от онези, които заема сега. Пътищата и градовете, отбелязани върху тях, или вече не съществуват, или са толкова далечни, че приличат на легенди. Може би най-странното е, че поне една от тези карти показва градове, разположени от земите на днешна Беарния на север до Прокълнатите брегове на юг.

Книжник Федрен, „Трактат за изгубения народ“

Не казах нищо на Предан и той предпочете да не задава въпроси. Тръгнахме надолу по рампата. Изкопът бе станал доста по-дълбок и тесен, откакто за последен път бях копал тук. Личеше как са съсредоточили усилията си, след като са видели сянката на създанието в леда под тях. Присъствието на Айсфир отново заля като неочаквана вълна Осезанието ми и след това изчезна. Беше изнервящо да усещам толкова силно онзи, когото бях дошъл да убия.

Последвах Предан в тунела, изсечен в единия ъгъл на ямата. Отначало беше висок човешки бой и достатъчно широк, за да могат да

се разминат двама души. Малко по-нататък обаче се стесняваше и скоро се наложи да се движа приведен, от което рамото ме заболя още повече.

Докато вървах, внезапно нещо казано от Бърич пренареди част от представите ми. Беше дошъл тук да убие дракона, ако се наложи, да направи всичко, но да върне Пъргав у дома. Копривка бе казала на Шишко, че баща ѝ е заминал да убие дракон. А това означаваше, че тя не знае за мен. Не знае абсолютно нищо. Разкъсвах се между облекчението, че не съм ѝ казал нищо, и мрачното предчувствие, че никога няма да съществувам наистина в живота ѝ. Внезапно мракът, ледът и студът сякаш ме захлупиха и за един шеметен миг се почувствах притиснат в ледника. Сякаш бях хванат в капан. И поисках да умра, но бях неспособен да сторя дори това. Изпълни ме срам, че съм пожелал собствената си смърт.

После задушавашото причерняване отмина и продължих с мъка напред. Оставих настрана мислите за Копривка, Бърич и Моли, загърбих миналото си и се съсредоточих единствено върху онова, което трябваше да направя — да убия дракона. Следвах Предан все по-надълбоко и си повтарях, че може би все още мога да спася Шута. Лъжех сам себе си.

Малкият фенер не показваше нищо, освен противно блестящите стени и силуета на Предан. Внезапно тунелът свърши. Предан се обърна към мен и приклезна.

— Тук долу е главата му. Така мислим — каза и посочи неравния лед под краката си.

Загледах се.

— Нищо не виждам.

— С по-голям фенер щеше да видиш. Просто ми повярвай. Главата му е точно под нас.

Смъкна торбата от гърба си и я сложи пред себе си. Приклезнах срещу него. Имаше свободно място колкото той да прекрачи котела и да се промъкне покрай мен, след като запалим огъня.

Студът бе пропълзъл в рамото ми и го бе схванал, насиненото ми лице се бе превърнало в студена подпухнала маска. Нямахше значение. Дясната ми ръка все още ме слушаше. Колко му е да запалиш огън и да пъхнеш буркан в него? Дори аз щях да се справя.

Първо бяха кожата. Предан ги постла помежду ни, сякаш бяхме войници, готвещи се да играят на зарове. Бяха дебели, едната на ледена мечка, другата — на морж. И двете воняха. Поставих котела в средата и дръпнах по-надалеч маслото и буркана. За подпалки бяхме взели дърва и парцали. Направих от тях малко гнездо на дъното на котела. Направих три неуспешни опита с огнивото и накрая Предан ме изгледа с любопитство.

— Не можем ли просто да го запалим с фенера?

Погледнах го кръвнишки и той се ухили. Светлината подчертаваше зачервените му бузи и напуканите устни. Хич не ми беше до усмивки, но някак успях да пусна една. Припомних си, че и неговите млади рамене носят тежки товари — и един от тях бе, че убиването на дракона е в известен смисъл предателство към Старата кръв и Осезаващата му котерия. Не че това щеше да изпълни мечтата му. Момичето, в което се бе влюбил, се оказа просто примамка, която да го накара да изпълни желанието на Бледата жена. Елиания му се беше предложила не от любов, не за да скрепи съюза, а само за да купи смъртта на майка си и сестра си. Не ми се виждаше обещаваща основа за брак, но въпреки това бяхме тук. Отдръпнах се малко назад и казах:

— Добре, запали го. И после се махай оттук. А, да. Отведи Бърич по-далеч от изкопа. Не вижда добре.

— Сериозно? Аз пък си мислех, че е съвсем сляп.

Типичен черен сарказъм на младеж, който не се бои, че някога може да го сполети участта, над която се подиграва. Вече не можех да му се усмихвам, но Предан като че ли не забеляза. Взе парче плат от котела и го приближи до пламъка на фенера. То се запали моментално и Предан бързо го пусна в котела върху другите подпалки. Платът угасна.

— Май обичаме да ни е трудно — отбелязах след третия неуспешен опит.

Наложи се да наклоня котела на една страна и Предан опари пръстите си, докато пъхаше последното парче плат под треските. Зачакахме със затаен дъх и накрая мъничкото пламъче плъзна по подпалките. Подхраних го с още трески и реших, че няма да върна котела в първоначалното му положение, за да не изгася огъня, а просто ще сложа вътре буркана, все едно че слагам хляб в пещ. Закашлях се от надигналия се пушек.

— Време е да тръгваш — казах на принца.

— Сложи го и ще се махнем заедно.

— Не. — Нямах да кажа, че искам да съм сигурен, че се е отдалечил на безопасно разстояние, преди да сложа праха. — Бърич е много важен за мен. И много горд. Ще иска да изчака, докато се върна, преди да се махне. Хвани го за ръка и му кажи, че идвам, че ме виждаш. И го дръпни по-далеч от изкопа. И двамата знаем, че понякога измишльотините на Сенч действат много по-добре от очакваното.

— Искаш да го излъжа? — Предан се втрещи.

— Искам да го отведеш на безопасно място. Коляното му не е наред и не може да тича като теб и мен. Така че го отведи. Ще ти дам малко време, после ще сложа буркана и ще се разкарам.

Подейства. Принцът нямаше да ме остави, ако рискуваше само своята безопасност. Щеше да го направи заради Бърич. Благодарих от сърце на Кетрикен, че е възпитала така сина си. Заслушах отдалечаващите се стъпки, мъчех се да преценя кога ще излезе от ямата при Бърич и ще го отведе. Не бързай, казах си. Все още не е нужно да се рискува. След малко драконът ще е мъртъв. И може би Шутът ще бъде спасен.

Легнах по корем, за да избегна кълбящия се пушек и да подклаждам огъня. Искаше ми се да направя добър слой въглини. После щях да сложа праха. С неохота реших, че ще трябва да излея и маслото, та пламъците да могат да обхванат буркана. Отворих бутилката и се приготвих. Всичко щеше да е наред. Бе минало доста време, преди прахът да гръмне в камината ми. Естествено, това беше преди Сенч да усъвършенства изобретението си.

„Не мисли за това. Не мисли, че можеш да умреш тук, изгорен и смазан“. Нали можех да попадна в капан в леда и студът да се просмуква все по-дълбоко и по-дълбоко в мен, докато не дойде краят ми. Замислих се за подобна смърт.

Изглеждаше ми почти като страхливост. Но пък какво друго ми оставаше? Бях сам, без другар. Но пък нима смъртта в леда е толкова жестока участ?

Студена капка от тавана падна върху тила ми и отново насочи мислите ми към това какво трябва да направя. Кожите около котела вече започваха да тлеят и воняха още по-ужасно. Изгорих пръстите си, като поизправих малко котела, за да мога да излея маслото в нужния

момент. Изругах и докоснах леда, за да ми мине. И тогава, подобно на приливна вълна, драконът нахлу в мен.

Не мисля, че го направи нарочно. Беше по-скоро като човек, който задържа дъха си и си мисли, че ще може да сложи край на собствения си живот. Но в последния миг тялото надвива волята и поема онази дълбока глътка въздух, която принуждава разума да продължи напред. В мига, когато той изгуби контрол, умовете ни се докоснаха. Не беше нито Осезание, нито Умение — беше нещо друго. Познах го и разбрах, че е характерно за драконите. Бях го усещал и преди, когато Тинтаглия нахлуваше в сънищата ми чрез Копривка. Мислех си, че е само неин трик, но явно не беше така. Айсфир също го правеше. Тинтаглия бе по-добра, или може би се беше научила как да внушава мислите си, след като бе общувала достатъчно дълго с хора. Драконът се понесе в съзнанието ми и ме погълна. Не използваше човешки думи или представи; не се опитваше да общува с мен. В това изригване на мисли, емоции и познание научих за него много повече, отколкото ми се искаше. Когато се оттегли от ума ми, все едно ме изхвърли на брега полуудавен, изведнъж открих, че лакътят ми е поддал и лежа проснат по корем на леда, а лицето ми е опасно близко до горещия котел.

Краткият миг, в който споделих спомените на дракона, ми се струваше по-истински от целия ми живот. Айсфир определено бе жив. И в съзнание — но то бе обърнато дълбоко в него. Желаяше смъртта. Беше дошъл тук, за да я намери. Драконите са много жизнени. Могат да умрат от болест, от нараняване или в битка със себеподобни, но като изключим това, никой не знае колко дълго могат да живеят. Айсфир беше силно и здраво създание, пред което имаше още много години. Но небесата останали празни, в тях вече нямало други като него, а змиите, които трябвало да се върнат, за да попълнят броя им, също изчезнали. Драконите и повечето от техните слуги Праотците загинали, когато земята се разтърсила и разцепила, а планините забълвали пламъци и отровен пушек. Взривът повалил дърветата и изгорил всичко зелено.

Много от драконите и техните помощници загинали през първите няколко дни на катастрофата, изгорели, задушени или погребани от сипещата се пепел. Други измрели в суровите времена след това, тъй като през тази година нямало пролет и някога широката

и бърза река се превърнала в немощен поток, пробиващ си път до морето през пепелищата. Дивечът измрял, защото ливадите били погребани от сгурията, а малкото оцелели растения били недостатъчни и покрити с прах.

Били тежки времена. Част от останалите живи дракони твърдели, че трябва да напуснат земите на предците си. Някои го направили, но не се разбрало какво се е случило с тях, тъй като никой не се върнал. Съперничеството за храна отслабило мнозина и станало причина за смъртта на други, докато се сражавали за оскъдните остатъци дивеч. Злачната някога земя била изгорена и покрита с дебел слой пепел; съвсем малко растения успявали да си пробият път през нея. Хората измрели и дори сродните им Праотци се предали на бавната смърт. Стадата загинали заедно с двуногите си господари. Малкото градове, които не били погребани от пепелта, се издигали пусти, рушащи се и сухи като гнездо със счупени яйца.

Но дори тогава никой от тях не се страхувал, че това е краят на драконите. Хората и Праотците можели да загинат, дърветата да изсъхнат и дивечът да измре, но не и драконите. Пет поколения змии оставали в морето. Щяло да има пет сезона миграции и пет периода на преобразяване. Змиите щели да излязат от черупките си като дракони, а рано или късно земята щяла да се излекува. Така смятал Айсфир. Дори когато минавали сезон след сезон и той единствен разпервал криле в небето и очаквал завръщането на змиите. Но нито една от тях не се появила в местата за преобразяване. Той ги очаквал, като често се лишавал от храна, тъй като се боял, че ще пристигнат и ще открият, че няма дракони, които да им помогнат да снесат яйцата си и да им направят черупките от черния пясък и собствената си слюнка. Слюнката и отровата му трябвало да се смесят с пясъка, за да им предадат спомените му, които обхващали времето много преди да се роди самият той. Новите дракони нямало да оцелеят без тях. Единствено с негова помощ щели да получат спомените на всички дракони, когато излязат от яйцата в разгара на лятото.

Но змиите така и не дошли.

И когато разбрал, че няма да дойдат никога, че никога няма да се завърнат, когато разбрал, че е последният от вида си, Айсфир се замислил за собствения си край. Не искал да умре позорно, от глад или от рани, и тялото му да стане храна за нисши твари. Не. Щял сам да

избере часа и мястото на смъртта си и искал да го направи по такъв начин, че тялото му да се запази непокътнато.

Такъв бил замисълът му, когато пристигнал на ледения Аслеваля. Видях го с неговите очи — остров, почти изцяло скован под леда. Разбрах разочарованието му, че е така, но не можех да схвана причината. Може би по онова време морето е било по-плитко или зимите по-студени, защото водите около острова били замръзнали и той по-скоро усещал, отколкото виждал сушата под леда. Прелетял над нея, толкова блестящо черен, колкото тя била бяла, но не можел да намери входа, който търсел. Накрая се задоволил с цепнатина в леда, вмъкнал се в нея и се отдал на съня, като знаел, че от него до смъртта има само една крачка.

Но тялото винаги избира живота. То никога не може да бъде убедено от разумните доводи или чувствата. Животът се превърнал в мъждукане, но Айсфир не можел да се отдели от тялото си. Колкото и да се опитвал, имало моменти, когато отново идвал на себе си и чувствал, че е премръзнал, скован и ужасно гладен. Ледът притискал и огъвал тялото му, но не можел да го смаже. Айсфир не можел да пречупи самия себе си.

Копнеел да умре. Сънувал как умира. Отново и отново се хвърлял към смъртта, но предателското му тяло поемало поредната глътка въздух, глупавите му сърца правели по още един удар. Идвали хора и се въртели около него като мухи около умиращ елен. Някои се опитвали да открият ума му, други — да прободат плътта му. Всичките им опити били напразни. Не можели дори да му помогнат да умре.

Усетих, че поемам дъх, и се запитах кога съм го правил за последен път. Сякаш някой бе отворил капаците на прозорец на кръчма, за да ми покаже какво става вътре, а след това рязко ги бе затворил. Бях замаян от всичко, което така ненадейно бях научил за драконите. Айсфир ме бе погълнал до такава степен, че сякаш се бях превърнал в него. Лежах проснат на леда, потопен в нежеланото осъзнаване на разума на скованото същество под мен.

Вкопчих се с облекчение в желанието му да умре. Всъщност проявявах милост към него. Надигнах се на колене и изстенах, когато нараненото ми рамо пое повече тежест, отколкото би му се искало. Погледнах котела и се наведох, за да раздухам огъня. Червените

въглени засветиха по-силно. Добавих още няколко съчки и внимателно ги подредих така, че да поставя в средата буркана с праха.

Знаех какво е да копнееш за смъртта. Бях се опитал да умра, когато се намирах в ръцете на Славен. Измъчван, премръзнал, сам и гладен, бях готов да посрещна с радост бързата смърт, каквато и да е тя. Бях дошъл тук твърдо решен да убия дракона и сега знаех, че той ще приеме тази милост. Нямаше причина да се колебая. Взех буркана и разрових въглените с една пръчка. Какво значение би могъл да има един дракон за света? Най-вероятно вече бе твърде слаб, за да оцелее, дори и да го освободим.

Разбира се, ако бях умрял в тъмницата на Славен, както ми се искаше, тогава Кетрикен най-вероятно нямаше да открие Искрен и да призове каменните дракони да защитят Шестте херцогства. Не. Твърде голямо значение си придавах. Щеше да тръгне сама да търси краля си. Но щеше ли да може да събуди драконите, ако Нощни очи и аз не бяхме там? Ако Нощни очи не ловуваше за нея, щеше ли да успее? Кетъл щеше ли да оцелее, за да помогне на Искрен при извайването на неговия дракон? Дали Шутът не бе прав, че съдбата на целия свят зависи от действията на всеки един човек, всеки ден?

Въглените в котела чакаха, бурканът бе в ръцете ми. Някъде в залата на Бледата жена под мен Шутът се напрягаше да стои по-далеч от паметния камък, който продължаваше да го Претопява с всяко докосване. Трябваше да побързам.

Не можех.

Изстенах и за пореден път прецених изборите си. Освобождавам дракона и какво печелим? Нищо. Може би Айсфир ще се издигне в небето и ще се чифтоса с Тинтаглия; може би в света отново ще се появят дракони. Шутът никога не бе обещавал, че това ще бъде за добро, с изключение на убеждението му, че драконите и Праотците са свързани по някакъв начин. Освобождаването на дракона не ми гарантираше нищо, освен бавното Претопяване на Шута и продължаващия позор на майката и сестрата на нарческата. А ако убиех Айсфир, Предан щеше да спечели любовта и благодарността на Елиания. Щяха да се оженят, да управляват дълго, да имат много деца и щяхме да бъдем в мир с Външните острови...

„Мисли с ума си“ — бе казал Бърич. Макар и сляп, той все пак виждаше нещата по-ясно от мен и Сенч. Бяхме се втренчили в

осигуряването на годежа и убиването на дракона. Но сега, може би твърде късно, приложих онова, на което ме бе учил Сенч преди години. „Запитай се — какво следва? Кой има полза?“ Избутах мислите си от коловоза им, сякаш бутах заседнала каруца. Убивам дракона. Бледата жена дарява смърт на майката и сестрата на нарческата и освобождава Шута. И после какво? Кой има полза?

Пророк убива дракона на Външните острови. Какво следва? Видях го така ясно, сякаш имах дарбата на Шута. Това оскърбление към островитяните не само елиминираше всички шансове драконите да се завърнат в света, но и щеше да обедини Външните острови срещу Шестте херцогства. Вместо да гарантира брак и продължителен мир, убиването на Айсфир ще е искрата, която да запали отново пожара. Сенч, Предан и аз бяхме последните мъжки представители на рода на Пророците; съмнявах се, че някой от нас ще напусне острова жив. А Копривка? Ако Кетрикен разкриеше на дъщеря ми истината за нейния произход и я провъзгласеше за наследница на Пророците, щяха ли островитяните да ѝ позволят да управлява в мир? Едва ли. Несигурният мир, който бе постигнат през последните петнайсет години, щеше да бъде пометен. Клането щеше да започне на Аслевял и да се разпростре. Този път нямаше да има кой да събуди каменните дракони, Праотците нямаше да ни се притекат на помощ. Унищожението и Претопяването щяха да се завърнат по бреговете ни. Бледата жена щеше да управлява без съперници в бъдещето, което сама бе направила.

Сърцето ми заби бясно при мисълта за това, което едва не бях направил. Както беше предрекъл Шутът, изборът бе мой. Бях дошъл тук да осъществя мечтите на Бледата жена. Пръстите ми докоснаха отпечатъците на Шута върху китката ми.

— Прости ми — замолих го. — Прости ми, че правя онова, което се надяваше да направя.

Проснах се на леда, напрегнах всичките си сили и насочих цялото си съзнание, Осезание и Умение към дракона.

Умението ми бе слабо като пърхаща пеперуда, но Осезанието ми бе силно. Почувствах как Айсфир долавя присъствието ми. Усетих опасност в погледа му, точно както дивечът рязко вдига глава, когато усеща дебнещия го хищник. Но не трепнах пред него, а изревах със силата на тялото си, както един звяр предизвиква друг за територия. С

Осезанието не можех да му предам мислите си, но може би той щеше да се пресегне към мен. Може би, ако умовете ни се докоснеха, щеше да научи онова, което знаех аз. Че има друг дракон, женски дракон, който в този момент лети към нас, воден от чайка.

Разбрах, че ме усети, но за него бях като гарван — нито дивеч, нито глутница, недостоен за вниманието му. Мислите му ме заляха и се оттеглиха от мен; той отново се гмурна към смъртта и забравата.

Обхвана ме паника. Точно когато ми бе най-нужно, Умението потъмня като угасващ въглен. Не бях достатъчно силен, за да мога сам да достигна съзнанието на дракона. Беше прекалено решен да потъне в самозабрава. Опитах отново, превърнах Умението си в стрела и заръчках с нея към Айсфир.

А, ето те! Мислех, че си умрял! Откога те търся. Какво става, защо изчезна?

Мощното послание на Копривка улови немощото ми Умение като силни ръце, хванали удавник. Задържа мислите ми при своите. Отблъснах я.

Копривке, не сега. Върви си. Точно сега не ми е до теб.

И в мига, когато тя се отдръпна обидена и възмутена, си дадох сметка за глупостта си и закрепях:

Не, върни се! Чакай, имам нужда от теб!

Тя спря на ръба на възприятието ми. Виждах откъслечни картини от съня ѝ. Хвърлих се към нея.

Върни се! Моля те! Трябва да ми помогнеш!

За какво? — студено попита тя.

Бях я наранил с грубото си пренебрежение. Едва ли си спомняше, че тя първа бе барикадирала мислите си срещу моите. Искаше ми се да имам време за обяснения, но нямах. Присъствието на дракона в Осезанието ми вече започваше да избледнява. Съвсем скоро щях отново да го изгубя.

Помогни ми да събудя дракона! — замолих я. — Потопя се дълбоко в сънищата си и търси смъртта. Но ако успееш да го достигнеш, може би ще можеш да го изтръгнеш от мъртвешкия му сън.

Но... Сенковълк? Изменящ? Наистина ли си ти, че ме молиш да направя това? Досега винаги си ме предупреждавал да се пазя от дракона и дори да не казвам името ѝ. А сега искаш да я събудя?

За друг дракон става дума. — И понеже знаех колко малко време остава, се хвърлих там, където никога досега не се бях осмелявал да стъпя. — Моля те. Направи го за мен, довери ми се, без да задаваш въпроси. Няма време. Щях да ти обясня, ако имаше! Ще ти разкажа, след като всичко приключи. Засега само те моля да ми се довериш. Събуди дракона. Помогни ми да говоря с него.

Кой дракон?

Този! — Посочих трескаво с Осезание и Умение, но Айсфир отново беше изчезнал. — Чакай, чакай! В момента отново е потънал, но е тук, честна дума. Чакай и гледай с мен. След малко ще се върне.

Добре ли си? Защо не излизаш? Сложи ли праха? — Паникьосаният Предан нахълта в отчаяните ми мисли към Копривка.

Още малко, принце. Трябва да направя нещо. — И когато драконът внезапно отново се върна, завиках към Копривка: — Ето! Ето го. Събуди го, достигни до него! Кажу му, че не е последният от вида си, кажи му за Тинтаглия. Кажу му, че идва при него, идва да го събуди и да върнат драконите в небето и на земята.

И тогава, подобно на съдбовен тътен, в разговора се намеси Сенч.

Фиц, какво правиш? Нима ще ни предадеш? Нима ще предадеш мен след всички тези години? Нима ще предадеш трона на Пророците и собствената си кръв?

Правя каквото съм длъжен! — отвърнах. Усещах как силата на магията ми отслабва и ме напуска.

Не знам дали някой успя да ме чуе. Свестих се проснат в ледения тунел. Драконът отново се беше оттеглил. Котелът до главата ми се бе нажежил до червено. Бурканът с праха беше в ръката ми. Призовах магията си, изковах я като нажежено желязо и я запратих в света. Замолих се, надявах се Копривка да ме чуе.

Кажу му да загърби смъртта и да избере живота. Да избере борбата, мъките, болката и сладкия, сладкия живот. Говори му и му кажи, че Тинтаглия е жива. Говори му вместо мен.

Ще опитам — колебливо се съгласи тя. Беше запазила връзката. Усещах мисълта ѝ, но вече не я виждах. — Не виждам дракона, за който говориш. Но ако можеш да ми го покажеш, да ми покажеш съня му, може би ще успея да вляза в него и да го намеря.

Задържах не особено силна защитна стена срещу заплахите, клетвите и увещанията на Сенч и объркания Предан, докато се притисках в леда и търсех дракона, който вече не ме долавяше. Не можех да го достигна. Времето едновременно препускаше и едва се влачеше. Трябваше да го достигна възможно най-бързо, преди Сенч да предприеме действия против мен, били те физически или чрез Умението. Не се съмнявах, че ще ме спре, стига да може.

Спомних си за мястото, в което съзнанието ми бе докоснало това на дракона и бях влязъл в съня му. Не исках да се връщам в онова време и онази памет. Внезапно осъзнах, че това е било повратна точка във времето, също като тази. Едно от кръстопътищата на Шута — място, където решението на един променя всичко нататък. От любов към мен Бърич бе избрал да използва магията, която му бе омразна. Аз бях избрал да се доверя на вълка и да прегърна смъртта, която не бе смърт. И така несъзнателно бях избрал да продължа да живея.

Намерих мястото, където преживяното от мен съвпаднаше с преживяното от Айсфир. Намерих студа, тъмнината и отчаянието, намерих копнежа за смърт, до която не можех да достигна сам. Върнах душата си в тъмницата на Славен, при мъченията и изолацията.

Едно беше да знам, че съм бил на подобно място. Съвсем друго — да го достигна, да вкуся отново старата кръв по клатещите ми се зъби, да надуша вонята на гниещите ми рани и да усетя вкочаняващия студ на каменните стени, студ, който така и не можеше да притъпи болките на измъчената ми плът.

Върнах душата си в онова тяло и отново познах отчаяното търсене на смърт, която така и не идваше. Избутах живота от тялото си и го задържах на ръба, само за да го оставя отново да се върне в мен в мига, в който се отпусна за малко.

Мила Еда, наистина ли си бил затворен така? А аз си мислех, че е просто един от кошмарите ти!

Ужасът на Копривка едва не ме изтръгна от отчаянието, но точно тогава усетих как драконът отново се връща стремително към своите брегове на живота. И тогава се докоснахме. Моят кошмар и неговият се превърнаха в едно цяло и почувствах как съзнанието на Копривка премина от мен в мрачния сън на дракона.

В следващия миг схванах каква ужасна грешка съм направил. Сънят на Айсфир се затвори около нея и я повлече, когато той отново

се отдалечи от живота си. Чух отдалечаващия се вик на Копривка, погълната и понесена от напълно чуждо съзнание.

Имах време само да изпъшкам. После тя изчезна, потъна в непрогледния мрак.

Напразно насочих Умението си след нея. Беше като да напипаш нещо в ледена черна вода. А после дори присъствието на дракона изчезна и дъщеря ми се понесе надолу с него към така жадуваната смърт.

Навремето бях видял как някаква пъстра риба изскочи от водата, улови една птица и я повлече със себе си. Същото стана и сега. В един момент Копривка беше с мен, готова да изпълни молбата ми и да се хвърли напред. А сега беше изчезнала, отвлечена на място, което дори не можех да си представя. Бях я рискувал — беззащитна, необучена в Умението. Не можех да поема дъх, не бях в състояние дори да премигна.

Бях нахранил дракон с дъщеря си.

Опитах се да не повярвам на случилото се, да върна времето с усилието на волята си. Невъзможно бе такава страшна трагедия да се случи така внезапно, невъзможно бе подобна ужасна грешка да е необратима. Самата ѝ несправедливост бе невъзможна. Копривка с нищо не бе заслужила подобен край. Вината бе моя и аз трябваше да я понеса. Изпълнен с ужас, задрасках с нокти по твърдата като желязо действителност. Какво ме бе обладало, защо не бях спрял да помисля, преди да я запрата в съня на дракона?

Смътно улових присъствието на останалите.

Къде отиде тя? Какво стана? — Това беше от Предан.

Отиде в дракона. Бях там. Музиката е голяма, но той не те пуска. Не те намира и не го е грижа за теб. Трябва да си неговата музика там долу. Няма място за своя собствена. — Шишко бе преизпълнен с благоговение и страх.

Но най-лоши бяха жалните вопли на Сенч.

Ох, Фиц, какво направи? Какво направи?

Исках да умра, ако смъртта можеше да ме освободи от срама и разкаянието. Трябваше да умра, защото не можех да живея с тези чувства.

И изведнъж отново докоснах дракона. Докоснах го и разбрах, че е получил съобщението ми от Копривка. Получил го е и е поискал от

нея повече, поискал е да научи неща, които тя не знаеше. Беше я разкъсал и изкормил, за него тя бе безполезно младо момиче, пълно с маловажните си мисли и фантазии. И я беше захвърлил в Умението като ненужен отпадък. Беше се освободил от нея както лекомислено дете, което маха с грубите си ръце праха от крилцата на мъртва пеперуда. Неподготвена, тя се разпръскваше, подобно на капка бледо мастило в бурен поток.

И тогава драконът ме намери и с рев нахълта в мен, раздра ме отворен за Умението, сякаш раздираше белега от стара рана. Онова, което свързваше умовете ни, не бе Умение, а нещо сродно с него. Бях безпомощен. Имах знанието, което му бе нужно, и той го взе. Разкъса ума ми като стара кесия, изсипа спомените ми като купчина странни вехтории и нетърпеливо прерови живота ми, за да открие онова, което търсеше. И още не беше приключил, когато съдбата ни, съдбата на всички хора, беше решена. Ревейки като буря, Тинтаглия внезапно се втурна през мен, използваше връзката си с мен да намери Айсфир. Двамата сякаш се срещнаха в тялото ми; аз бях техен проводник, но само за кратко, докато не се познаха един друг. След това склучиха съзнанията си едно в друго и ме захвърлиха — ненужен, незабележим, без никакво значение. Използван от тях, аз бях разкъсан и се понесох в буйните потоци на Умението. Вече не можех да намеря самия себе си, а и не ме беше грижа да се опитвам.

Лежах като изкормена риба и Умението се носеше покрай мен, отнасяше парченца от мен. Изведнъж ми се стори, че стените ми не са защита, а прегради, които ме отделят от всичко най-хубаво. Не беше дори заради това, че потокът на Умението бе шеметен и опияняващ; краят, за който винаги бях копнял, сега изглеждаше неизбежен. Потокът щеше да ме изличи и да ме накара да забравя какъв съм бил и какво съм сторил. Безпристрастна милост, но аз жадувах за нея.

Искрен бе някъде тук. Долавях го като почти забравен аромат, който напомня за себе си, донесен от лукавия вятър. Искрен, да. А също и други, по-стари, по-мъдри и спокойни. Тъй спокойни. Старейшините на потока на Умението. Всичко бе мирно и спокойно. После усетих трескаво движение и някой заговори нещо на някого, но толкова бързо, че не можех да следя мислите. Търсеха някой изгубил се — момиче, не, мъж, не, момиче и мъж, отнесени от течението. Жалко, но това нямаше нищо общо с мен. Нищо общо с мен. Искаше

ми се да престанат да се тревожат, да се отпуснат и да се присъединят към нас. Защо им е да се съпротивляват на покоя и единството, които можеха да намерят тук?

Засрами се. — Той впи зъби в мен и ме заръфа. — Засрами се, остави кутрето да се удави. Би тръгнал след мен и аз не бих те оставил. Засрами се, остави нея. Не сме ли една глутница? Направиш ли това, изоставяш и мен. Знаеш ли го? Грижа ли те е? И бил ли си изобщо вълк някога?

Този въпрос ме прониза по-силно и от зъбите и ме събуди за борба. Сенч, Предан и Шишко бяха тук, свързани като котерия, и ни търсеха. Правеха всичко неправилно, подобно на човек, който се мъчи да улови риба със сито в морето. Сенч търсеше напосоки Копривка, но никой, освен Шишко не познаваше добре формата ѝ в течението, а нито на Сенч, нито на Предан му хрумна да помоли дребния човек да я открие. Помъчих се да намеря достатъчно от себе си, за да достигна до тях. Беше като да работиш в сън, където последователността на събитията е лишена от смисъл и всеки миг действителността се променя. Накрая докоснах Шишко едва-едва, подобно на конец, падащ върху ръкава му.

Намери жената, която помогна на котето — прошепнах му. — Тук тя изглежда точно така. Намери я!

И той я намери. Знаехме, че е силен, но никога не го бяхме преценявали тук, където значение имаше единствено ориентирането в Умението. Той запя песента, която бе Копривка, и тя се оформи около тоновете. Не толкова я търсеше, колкото я призова да изпълни формата, която бе направил за нея. И после, сякаш слепваше стъклена фигурка, внимателно я възстанови в съня си. Никога не бях виждал по-нежнo отношение към жена. За миг успях да надзърна във фургона и тогава котето каза на проснатата до него жена: *Всичко е наред. Почивай. Знаеш как да се прибереш у дома от това място. Почини си, после се прибери. Сега си в безопасност. Знаеш, че те обичам.*

Имах само миг да се възхищавам как бе успял да постигне това, при това с такава лекота. После той явно усети присъствието ми и ме изхвърли от съня си. Нямах място там. Но дори това действие бе разпознаване на формата ми. Беше ме събрал в едно цяло, за да ме прогони от света си. И изведнъж Предан ме сграбчи.

Фиц! Ето те! Мислехме, че сме те изгубили.

Защо ни предаде? Какво направи? Къде е момичето? — намеси се Сенч.

Копривка е добре. Поправих я. Сега ще поправа и него — отвърна спокойно Шишко.

И най-безцеремонно ме запрати обратно в тялото ми.

Лежах задъхан в ледения тунел. Светът бе червено и черно. После съобразих, че гледам тлеещото съдържание на котела. Усетих буркана с праха в ръката ми. Той се изплъзна от пръстите ми, докато пълзах по-надалеч от жегата. Мисленето за каквото и да било ми се струваше твърде непосилна задача. Някъде около мен, в мен и под мен драконите си говореха. Общуването им отекваше като гръм в дробовете ми. Не исках да участвам в тази беседа. Вече едва не бях умрял от нея. Събрах всичките си сили. Можех да изплъзня навън.

Три неща се случиха едновременно. Чух Предан да ме вика от входа на тунела. Усетих как ледът внезапно се пропука под ръката ми. Назъбена линия се понесе към светлината на утрото. И Бледата жена нахлу в съзнанието ми.

Притежаваше Умението. Трябваше да се сетя да съм внимателен. Сега тя гледаше през душата ми с безцветните си очи и ме пронизваше с омразата си. Думите ѝ бяха като плесник.

Ти избра, кралю копеле. Избра дракона пред своя Любим. И ще живееш с този избор. Както и той. Поне за известно време. Докато не ти покажа какво си избрал!

И изчезна, като ме остави окаян и залят с мръсотия от контакта с ума ѝ. Омраза и злоба като тези не признават граници и знаех, че съм осигурил на Шута всяка болка, която тя ще успее да му нанесе, преди умът му да изчезне. Проснах се на леда, нямах нито воля, нито сили да продължа. Отново почувствах смътното раздвижване под себе си и чух писъците на оплакващия се лед. После отново се възцари тишина. Копнеех да се хвърля в нея като Айсфир, да намеря смъртта си, но Предан вече бе коленичил до мен и ме тресеше като обезумял.

— Ставай, Фиц. Ставай! Трябва да се махаме отгук. Драконът се размърда и ледът се пропуква. Ще пропаднем долу. Ставай!

Сграбчи ме за яката и ме повлече навън към изкопа и нагоре по рампата в света на светлината и хората.

ГЛАВА 24

ЗАПОВЕДТА НА ТИНТАГЛИЯ

И когато останал без сили от точенето на меча си върху непробиваемата броня на дракона, превърналият се във воин пастир отстъпил назад, задъхан и облян в пот. Но в момента, в който можел отново да го проклина, той се нахвърлил отново срещу него и казал, че ще отмъсти тройно на създанието, изяло цялото му стадо.

Тези думи сякаш събудили дракона от сития му сън. По-бавно от изгряващото слънце той вдигнал глава и отворил очи. Погледнал надолу към човека и меча му и в огромните му зелени очи се появили вихрушки. Някои казват, че били като водовъртежи и че всмукали душата на Пастира и я направили слуга на дракона. Други твърдят, че човекът застанал твърдо пред погледа му и едва когато вдишал дъха му, бил покорен от създанието. Трудно е да се намери истински свидетел на станалото, защото събралите се да гледат как Пастира се мъчи да убие дракона не посмели да приблизят, а се скупчили на границата на пасището.

Било с поглед или с дъх, драконът взел сърцето на човека. Пастирът внезапно захвърлил меча и щита си и викнал: „Прости ми, изумрудени, създание от скъпоценни камъни, пламък и истина. Не знаех колко величествен и могъщ си, когато дойдох при теб. Прости ми и ми позволи да ти служа и да те славя“.

„Легенда за роба на дракона“

Светът се оказа ослепително бяло и студено място. Намерих краката си, изправих се на тях и дори се сетих как да ги накарам да

закрачат. Отнякъде се появи Бърич и ме хвана за другата ръка. После тримата с него и Предан се запрепъвахме през утринната светлина към сгушилите се една в друга палатки. Видях Сенч да тича към нас. Шишко се мъкнеше на значително разстояние зад него, следван от Лонгуик и останалите гвардейци. Членовете на Осезаващата котерия се бяха изсипали полуголи от палатката си, стояха на снега, сочеха нагоре и викаха, докато навличаха палта и ботуши. Воините на хетгурда стояха отстрани, взираха се и кимаха умно, сякаш бяха очаквали да ни сполети подобна съдба. Първият опит на Айсфир да разбие леда бе като слабо земетресение, но той продължаваше опитите си, докато бързахме да се ометем по-далеч. Усещахме и чувахме как драконът се мъчи да се освободи от ледения си затвор. Въздухът се изпълни с трясък и скърцане на лед. Въпреки това ми се стори, че всеки следващ опит е по-слаб от първия. А когато бяхме преполовили склона, трясъкът престана. Продължавах да долавям силно Айсфир с Осезанието си, но то ми казваше, че създаването се е изтощило ужасно и е на път да рухне.

— Би било иронично, ако след всички години копнеж по смъртта умре в опит да живее — задъхано рекох на Бърич и Предан.

— Всички умираме в опит да живеем — изсумтя Бърич.

— Какво стана? — попита Предан. — Защо го събуди, вместо просто да го убиеш? Прахът ли не се задейства? Какво те накара да промениш решението си?

Преди да успея да отговоря, Сенч стигна до нас. Тресеше се от ярост.

— Как можа? — викна с треперещ глас. — Как можа да предадеш собствената си кръв по такъв начин? Беше пратен да убиеш дракона. Какво право имаш да решаваш противното? Как можа да се обърнеш срещу собственото си семейство?

— Не съм се обърнал срещу семейството ми. Оставих Шутът да бъде Претопен заради Пророците — отвърнах. Изричането на суровата истина на глас, под яркото утринно слънце, изведнъж я превърна в реалност. Трябваше да млъкна, за да си поема дъх. Продължих потихо: — Гледала ни е като марионетки, Сенч, докато не забравихме, че е тук и дърпа конците. Да, Бледата жена иска драконът да е мъртъв. Може би ако го бяхме убили, дори щеше да ни върне Шута, но само за

да види как се рушат всичките му надежди. Само за да стане свидетел на края на рода на Пророците.

Без да ме е грижа за хората, които приближаваха и можеха да ни чуят, изложих доводите си пред Предан и Сенч. В последвалото мълчание ги чух как обмислят чутото и го намират за основателно. Обърнах се към Предан.

— Наруших дадената от теб дума и те лиших от годеницата ти. Но не мога да кажа, че съжалявам. Боя се, че това щеше да е брак, основан на смърт, чийто единствен плод щеше да е отново смърт. Поне засега избрахме живот. Живот за дракона. И вероятно един по-солиден мир между Шестте херцогства и Външните острови, отколкото можехме да създадем със смъртта на Айсфир.

— Хубави думи! — разбушува се Сенч. — Великолепни думи, но ти нямаш представа какво си избрал. Нито пък аз! Ако онова нещо се измъкне навън и е гладно, дали ще „избере живот“ за нас? Или ще предпочете обилна трапеза? Признавам, че съм бил късоглед. Може би е било мъдро от твоя страна да не го убиваш. Но това не означава, че е мъдро да го будиш. Кой ще ти благодари за това, Фицрицарин, когато този дълъг ден приближи края си?

— Фицрицарин? — чух да се обажда Любезен зад Сенч. — Фицрицарин? Така ли го нарече? Том Беджърлок е Фицрицарин, Осезаващото копеле?

Обърна се към Уеб и сграбчи невярващо ръката му, настояваше за отговор. Очите му станаха като паници, бе останал без дъх от изненада. Приятелят на Предан се взираше в мен, сякаш никога досега не ме бе виждал, но в очите му нямаше възхищение. Приличаше на човек, на който са откраднали легенда и му показват обикновена пръст там, където е очаквал да види блясъка на злато.

— Млък! — Уеб се опитваше да запази тайна, която се бе измъкнала изпод покривалото си. — Не сега. По-късно ще ти обясня. Сега не му е времето. Той събуди Айсфир. А наша работа е да го освободим.

Измери ме с поглед и сякаш остана доволен от видяното. Кимна ми — кимането му бе почти поклон — и мина покрай нас.

Едва сега забелязах, че Осезаващата котерия носи кирки, лопати и лостове. Новата им цел ги бе съживила. Пъргав и Кокъл мъкнеха

шейната, с която да извозват леда. Пъргав не погледна нито към мен, нито към Бърич. Въпреки това Бърич го сгълча:

— Внимавай, синко. Никой не знае какво е събудил Фиц, нито какви ще са чувствата му към нас.

После погледна мен. Никога не бях предполагал, че забулени от пердета очи могат да са толкова пронизващи.

— *Какво направи? И защо?*

Може би бе дошло времето и за тази истина.

— Не бях аз. Или не само аз. Знаех, че драконът е жив, но не можех да го достигна с Умението, само с Осезанието си. Умението ми не беше достатъчно силно. Но тогава Копривка ме намери. И...

— И го събуди! — щастливо заяви Шишко, най-сетне бе стигнал до нас. — А аз я спасих и я сложих на сигурно място. Тя ме обича.

— Какво? — изрева Бърич, обзет от ярост и болка. — Копривка? Моята Копривка? Осезаваца? Невъзможно! Не може да бъде!

— Не. Не е Осезаваца. А Умела — каза изгубилият търпение Сенч. — Но необучена. Опасно необучена. Друго последствие, за което трябва да благодарим на Фиц и приумиците му. Едва не я изгубихме в потока на Умението, но Шишко я познаваше достатъчно добре, за да я намери и да я измъкне от него. Сега тя е в безопасност, Бърич. Може би е много объркана от случилото се, но е в безопасност.

— А, не! Не мога да понеса повече. — Бърич уж ме държеше за ръката, но ето че сега аз го подкрепях. Пое с мъка дъх. — Подозирах, че носи в себе си нещо от магията на Рицарин. Подозирах отдавна, а когато ми каза за вълка в съня си... тогава разбрах, че трябва да ида при Кетрикен, да разбера какво означава това и да уредя Копривка да бъде обучавана. — Усмихна ми се странно, разкъсван между гордостта си от нея и опасенията за бъдещето ѝ. — Значи е била достатъчно силна, за да събуди дракон?

И в същия миг бяхме разтърсени от толкова силен мисловен удар, че Сенч се олюля и падна на колене. В умовете ни зазвуча реч на дракон. Тинтаглия ни беше намерила.

Идете и му помогнете! Изкопайте Айсфир, но и люспа да не падне от него. Идвам бързо като пожар. Докоснах умовете ви и знам къде сте, вече не е нужно да ме води птица! Предупреждавам ви: не съм далеч и когато пристигна, очаквам да го видя как ме посреща. Ако ли не, тежко ви!

Не беше нито Умение, нито Осезание, но въпреки това удари съзнанието ми със силата на могъщо Умение. Айсфир беше използвал ума ми и сега той бе чувствителен към Умението, а силата на мисълта на Тинтаглия ме накара да се олюлея. Предполагам, че онези от нас, които притежавахме Умението, бяхме по-податливи на мислите ѝ от останалите. Определено цялата Умела котерия на Предан бе зашеметена. Членовете на Осезаващата реагираха по различни начини — някои като че ли разбраха напълно думите ѝ, други се оглеждаха озадачено, а Кокъл като че ли изобщо не ги бе доловил.

— Всички я чухте! — викна Любезен. — Тинтаглия заповядва да изкопаем Айсфир! Да го направим!

И се втурна нагоре по склона, сякаш повеждаше войници в атака.

Един от островитяните се бе проснал на леда, може би убеден, че е чул гласа на някой бог или демон. Двама сезираха някъде в далечината, сякаш се чудеха дали са чули нещо. Останалите не реагираха. Бърич, когото баща ми отдавна бе изолирал от Умението, за да го спаси, изглеждаше объркан за момент, сякаш бе на път да си припомни нещо. Може би благодарение на Осезанието си смътно бе усетил посланието, без да разбере самото му съдържание.

Имах само миг за мислене. После Шишко се втурна с късите си крачка нагоре по склона с широка радостна усмивка.

— Идвам! — изкрещя. — Идвам да те изровя, Айсфир!

Приписах ентузиазма му на доскорошното влияние на Айсфир върху простия му ум и на успешното спасяване на Копривка, което несъмнено му бе подействало опияняващо. Тръгнах след него, рамо до рамо с принца. Сенч тръгна след нас.

— Махнахме голяма част от леда над гърба му — промърмори Предан. — Несъмнено там ще пробие най-напред леда. Не ни е останала много работа!

Зачудих се на внезапния му ентузиазъм.

— Значи не споделяш надеждата на Сенч, че можем просто да оставим дракона както си е?

— Да. Споделям я. Споделях я. Но това бе... преди. Преди Копривка да го събуди. Не. Преди... Но Тинтаглия заповядва така. Тинтаглия... — Забави крачка и ме погледна смаяно. — Това е... беше... почти като твоята заповед чрез Умението. Но не съвсем точно. Тази мога да пренебрегна. Така ми се струва. — Хвана ръката ми и ме

накара да спра. Изражението му бе странно. — Тя заповяда и за момент не можех да направя нищо, освен да ѝ се подчиня. Странно. Това ли имат предвид под чар на дракон?

Сепнах се, когато Бърич заговори. Почти бях забравил за него, а ето че той някак успяваше да не изостава от нас.

— В старите легенди се казва, че чарът на дракона идва от дъха му. Какво съм пропуснал? Някакво послание чрез Умението ли?

— Нещо подобно — замислено отговори Предан. — Почти като заповед чрез Умението, но не съм сигурен. Мисля, че исках да помогна на Айсфир и преди тя да нареди. Мисълта ми се струва моя собствена. И все пак...

Сенч ни задмина, като си мърмореше.

— Прахът. Прахът ще го направи; ще успее да го освободи. Само трябва да го заложим на друго място. Или може би в по-малки съдове...

Двамата с Предан се спогледахме и побързахме да го настигнем. Хванах го за ръкава, но той се дръпна. Отново го сграбчих.

— Сенч, вече не можеш да го убиеш. Твърде късно е. Тинтаглия всеки момент ще пристигне, а и много от нашите хора са твърдо решени да го освободят. Няма да се получи.

— Аз... Да го убивам ли? — Изглеждаше потресен от подобна мисъл. — Не, не искам да го убивам. А да взривя леда и да го освободя, глупако.

Погледнах разтревожено принца.

— Защо? — меко попитах Сенч.

Той ме погледна, сякаш озадачен от невежеството ми. После за миг видях нещо друго да минава през лицето му — нещо, което ме уплаши. Затърси отговор. Но както и да бе замъглила съзнанието му Тинтаглия, Сенч бе опитен майстор в измислянето на причини да ме накара да правя онова, което е решил, че трябва да се направи.

— Трябва ли да ти припомням, че насам лети разгневен женски дракон, научил за нас благодарение на теб? И какво друго ни остава? Ако го убием сега, тя ще избие всички ни. Сама го каза, съвсем недвусмислено. За съжаление това означава, че трябва да помагаме на дракона. Ако измъкнем Айсфир преди пристигането на Тинтаглия, може да приеме усилията ни за проява на добри намерения от наша страна. Ти самият каза, че може да ни съдейства за сключването на

съюз с Бинград. Докато не научим каква е силата ѝ, ще е най-добре да ѝ угаждаме както можем. Не мислиш ли?

— И смяташ, че най-добрият начин да го освободим е с твоя прах?

— Един взрив може да свърши работата на десет мъже с лопати. Повярвай ми, Фиц. Знам какво правя.

Сега изглеждаше изгарящ от желание да освободи Айсфир, точно както преди това жадуваше да го взриви. Колко ли силно му бе въздействала заповедта на Тинтаглия? Може би със силата на заповед чрез Умението, на която човек трябва да се подчини безпрекословно, независимо от собствената си преценка?

Какво обаче ставаше с Шута? Претопен ли беше вече? Или мъртъв? Внезапната мисъл се стовари върху мен неочаквано като леденостудена вълна и ме накара да забравя моментните си тревоги. Олюлях се. Бях направил онова, което се надяваше, че ще направя. Бях събудил дракона и сега усилията ни бяха насочени към това да го освободим и да го съединим с Тинтаглия. Когато го направих, това ми се струваше съвсем правилно. Но сега угризенията започваха да гризат душата ми. Не можех да се върна във времето и да променя решението си, а ето че то неочаквано ми се стори твърде тежък и мъчителен товар, за да мога да го нося през оставащите ми дни. Отпечатъците от пръстите му опариха с леден пламък китката ми.

Въпреки това краката ми продължаваха да ме носят напред с останалите. Стигнахме изкопа. Показа се, че напъните на дракона не са постигнали особен резултат. Ледът над гърба му бе напукан отдолу, част от тунела над шията и главата му се бе срутила. Осезаващата котерия вече атакуваше цепнатините — с много ентузиазъм и малко работна ръка. Хората на хетгурда вече се присъединяваха към тях. За пръв път всички в лагера бяха обединени от общата цел да освободим дракона жив. Но никакъв ентузиазъм не бе в състояние да замести работната сила.

Сенч ме наруга за идиотската ми постъпка да изоставя буркана при бягството ми от тунела. Нареди на двама души да разчистят срутилата се част, след което напълно обърка подозрителната Осезаваща котерия, като им нареди да изкопаят дълбоки тесни дупки по дължината на дракона.

— Ще поставим по-малки заряди покрай цепнатината, която е направил. Няма да са достатъчно мощни, за да го наранят, а само колкото да разчупят леда, за да можем да изнесем по-големите парчета. Фиц, ще ми трябваш за отмерването и пакетирането на праха. Предан, ти също. Доведи Лонгуик. Ще ни трябват повече съдове, в които да запалим огън. Ще е сложно да ги гръмнем, но съм убеден, че почти едновременни взривове ще свършат най-добра работа.

Сенч беше в стихията си, организираше и импровизираше. Осъзнах, че по свой начин той е великолепен войник и стратег, също като Искрен. Винаги беше най-жизнен, когато успяваше да захвърли всичките си задръжки и се впускаше в превръщането на идеите си в дела.

Върнахме се в шатрата на Сенч. Бърич дойде с нас, защото не можеше да помогне особено с копаенето. Беше тъжно да видя, че прекрасно разбира това. Напомняше ми донякъде на стар пес, който знае, че вече не може да върви по следа с глутницата, и затова се придържа към стремето на господаря си с вярата, че ще участва в убиването на дивеча. Хвърлих поглед към него, докато внимателно се отпускате върху постелката на Сенч. Старият убиец отваряше поредното буренце. Коленичих на пода пред предварително опънатата кожа и се заех да разпределям праха на купчинки с приблизителната големина на онази, която Сенч ми изсипа за пример. Видът на праха ме разтревожи — не беше с равномерен цвят и част от него изглеждаше по-фино стрит от останалия, но Сенч вече бе махнал с ръка на въпросите ми.

— По-нататък ще го усъвършенствам. Ще свърши работа и така, а това е единственото, което има значение, момче. Къде е принцът? Пратих го да събере подходящи съдове от палатките. Трябваше вече да се е върнал. И Лонгуик с котлите. Имаме доста работа, така че колкото по-рано започнем, толкова по-добре.

— Сигурен съм, че скоро ще дойде — казах и се обърнах към Бърич. — Много си мълчалив. Да не би да е защото си дошъл да убиеш дракона, а сега всички се мъчим да го спасим?

Той свъси тъмните си вежди.

— Мислиш, че съм дошъл да убивам дракони ли? — Изсумтя и поклати глава. — Изобщо не вярвах в дракона. Помислих си, че Копривка е сънувала кошмар, и затова не ми бе трудно да я успокоя, че

ще я защитя от него. Отведох я в Бъкип и там научих, че е възможно наистина да има нещо такова. Но когато дойдох тук, целта ми беше да прибера теб и Пъргав у дома. Защото там ти е мястото, независимо какво може да ни струва и на двама ни. — Въздъхна. — Фиц, винаги съм бил прост човек, търсец прости решения на проблемите си. А ето ме сега тук, да се мъча да разбера как да оправя забърканата от двама ни каша, как да защитя Копривка от дракон, който знае името ѝ, и как да набия малко разум в главата на Пъргав относно Зверската магия. Знаеш ли, мислех си, че си умрял заради Осезанието. Кралицата се опита да ми разкаже каквото знае за онази история, как се е получило, че един Претопен да носи ризата, която ти уших, все още с карфицата на крал Умен в яката... Като си помисля каква мъка изпитвах, докато погребвах онзи нещастник...

Но мислите му бяха прекъснати от нахълталия в шатрата Предан.
— Изчезнали са! Не мога да ги намеря!

— Съдовете ли? — Сенч вече мислеше само за конкретната задача. — Какво, всичките ли са изчезнали?

— Не! Нарческата и Пиотре! Изчезнали са, постелките им са празни. Май не са лягали в тях, след като говорихме снощи. Мисля, че след това са заминали, а ако е така...

— Ако е така, има само едно място, където може да са отишли. — Въпреки одевешните си уверения, че нямало значение колко фино е стрит прахът, Сенч се мръщеше и го достриваше с пръсти. — Отишли са при Бледата жена. И са ѝ казали, че Фиц се е върнал при нас и че вече знаем истинските залози в играта. — Внезапно се сети още нещо. — Споменахме пред тях за чайката на Уеб и че Тинтаглия идва насам. Със сигурност са ѝ казали и това. Значи вече знае какво мислим за нея и къде сме уязвими. Знае, че ако иска да предприеме нещо против нас, трябва да действа бързо. Единствената ни възможност е да сме още по-бързи. Трябва да извадим дракона от леда.

— Но защо им е да правят това? Защо да се обръщат срещу нас, след като знаеха, че съм готов да убия дракона? — с болка попита принцът.

— Нямам представа — неумолимо отвърна Сенч. — Но за нас е най-сигурно да приемем, че са ни предали и че всичко казано снощи вече е съобщено на Бледата жена. И сега трябва да видим как това ни прави уязвими.

— Но от снощи всичко се промени! Снощи двамата с Фиц смятахме да изпълним волята ѝ. Защо трябва да отиват при Бледата жена и да ѝ го кажат, защо да не изчакат. — Предан се намръщи. — Когато си тръгнаха, Пиотре нямаше вид на човек, който ще се уплаши от врага.

— Не знам. — Сенч нито за миг не откъсна вниманието си от работата си. — Фиц, прахът да е точно като този... Нямам представа, Предан. Но мой дълг е да приема, че ти мислят лошото, и трябва да реша какво да предприемем, за да осуетим намеренията им. — Поправи една от купчинките ми със стъргалка. — След като драконът бъде освободен — добави, сякаш го казваше на себе си. Вдигна очи към Предан. — Все пак ще ни трябват съдове.

— Ще донеса — отвърна тихо момчето.

— Добре. Засега забрави за момичето и Пиотре. Ако са се измъкнали през нощта, вече са твърде далеч, за да можем да направим нещо по въпроса. Да се заемем с належащата криза, после ще мислим за другата.

Предан кимна и излезе. Беше ми мъчно за него.

— Наистина ли смяташ, че са отишли да ѝ докладват?

— Може би. Но не ми се вярва. Както казах на Предан, трябва да приемем най-лошата възможност и да изградим защитата си спрямо нея. А най-добрата ни защита може да се окаже освобождаването на дракона, който събуди. — Съвси замислено вежди, но купчинките като че ли му бяха по-интересни. — Ще му мислим, след като освободим Айсфир.

Започнах да се опасявам, че заповедта на Тинтаглия се е загнездила прекалено здраво в съзнанието му. Искаше ми се да вярвам, че Сенч мисли ясно, но не бях много сигурен.

Лонгуик пристигна с котлите, а не след дълго се появи и Предан, мъкнеше най-различни съдове. Веднага щом получи всичко необходимо, Сенч ги прати обратно при изкопа да видят докъде са стигнали с изкопаването на шестте дупки по дължината на дракона. Запитах се дали просто не се опитва да създава работа на принца. Видя ми се много придирчив, докато подбираше съдовете — първо избираше онези, в които да сипе праха, проверяваше колко плътно се затварят капациите им, а след това намираше подходящи по размери котли и котлета. Предложих да му помогна, но той отказа.

— Някой ден ще измисля идеалния съд за този прах. Трябва да може да гори, но не прекалено бързо, за да може слагащият го в огъня да се отдалечи на безопасно разстояние. Трябва да е достатъчно плътен, за да не пропуска влага. И освен това трябва да може да се пълни лесно, без да остава прах по външните стени. А по-нататък ще намеря по-добър начин да го запаля...

Беше напълно съсредоточен върху работата си като майстор, който все още се занимава с новото си изобретение и не иска да го повери на ръцете на калфата си. Отдръпнах се от него и седнах на постелката на Предан до мълчаливия Бърич. Той изглеждаше потънал в мисли. Все още изпитвах ужасното чувство, че трябва да се действа спешно, исках всичко вече да е свършило. Не можех да определя дали Тинтаглия е впечатала заповедта си в мен, или се измъчвам заради Шута. Мислите ми сами се насочваха към него. Опитах се да не се питам какво ли понася в момента — или дали вече е отвъд всякакво понасяне. Докосването на дракона като че ли бе възстановило Умението ми, но когато се мъчех да доловя тънката като копринена нишка връзка с Шута, не го усещах. Това ме плашеше.

— Правя онова, което искаше — тихо му рекох. — Ще се опитам да освободя дракона.

Сенч беше погълнат от заниманията си с праха и съдовете и като че ли не ме чу, за разлика от Бърич. Може би наистина има нещо вярно в твърденията, че отслабващото зрение изостря слуха. Постави ръка на рамото ми. Може би ако Уеб не го бе споменал, никога нямаше да го забележа. Но беше прав. Почувствах как спокойствието му ме изпълва. Не мислите му достигаха до мен, а усещането за връзка с него. Не бе силна колкото връзката между човек и животно, но въпреки това я имаше.

— Отдавна правиш това, момче — тихо ми каза той. — Правиш онова, което искат другите. Поемаш задачи, с които никой друг не иска да се занимава.

Беше твърдение, не присъда.

— Също като теб.

Той помълча малко.

— Да. Прав си. Като куче, на което му трябва стопанин. Май някой така ми каза преди години.

Острите думи, които му бях отправил навремето, сега предизвикаха горчивите ни усмивки.

— Може би същото се е отнасяло и за мен — признах аз.

После и двамата замълчахме, намерили момент на покой в окоото на бурята около нас. Отвън се чуваха приглушените звуци на работещите. Чувах далечните им гласове в студения въздух, глухия звън на метал върху лед, глухите тупвания на откъртените парчета върху шейната. Сенч си мърмореше нещо и отмерваше внимателно праха. Настроих се за дракона и усетих присъствието му, но някак по-слабо, сякаш пазеше силите си и вече не можеше да направи друго, освен да остане жив и да очаква спасение. Ръката на Бърич продължаваше да лежи на рамото ми. Внезапно заподозрях, че и той като мен търси дракона.

— Какво ще правиш с Пъргав? — попитах го неочаквано и за самия себе си.

— Ще го върна у дома — почти небрежно отвърна Бърич. — Ще опитам да го направя порядъчен човек.

— Искаш да кажеш, да не използва Осезанието си.

Бърич изсумтя, но не бях сигурен дали отговаря положително, или иска да оставим тази тема. Не можех да я оставя.

— Бърич, всичките онези години в конюшните, всичките ти умения да лекуваш, успокояваш и обучавааш животните. Това Осезание ли е? Беше ли обвързан с Лиска?

Не побърза да ми отговори. Накрая го направи с въпрос.

— Всъщност ме питаш дали правя нещо, а искам от теб обратното, така ли?

— Да.

Той въздъхна.

— Фиц. Бях пиянде. Не исках да видя теб или синовете ми да тръгвате по същия път. Отдавал съм се и на други страсти, като много добре си давах сметка, че от това няма да излезе нищо добро. Аз съм такъв, какъвто съм. Но това не означава, че бих поощрявал подобни пороци у момчетата ми. Ти би ли го направил? Кетрикен ми каза, че имаш приеман син. Зарадвах се да науча, че не си съвсем сам. Но не научи ли нещо за самия себе си, докато го възпитаваше? Че собствените ти недостатъци, които ти се струват отблъскващи,

изглеждат още по-ужасяващо, когато ги видиш да се проявяват у сина ти?

Много точно го формулира. Но въпреки това не се отказах.

— Използваше ли Осезанието, докато беше главен коняр?

— Реших да не го правя.

Помислих си, че няма да каже нищо повече, но след малко той прочисти гърлото си.

— Но е точно както го каза навремето Нощни очи. Мога да реша да не отговарям, но не мога да остана глух. Знаем как ме наричаха хрътките. Дори съм го чувал от твоите уста. Сърцето на глутницата. Знаех как ме наричат и бях наясно с тяхното... отношение към мен. Не можех да скрия от тях, че усещам радостта им от предстоящия лов. Споделях тази радост и те го знаеха. Преди много време ми каза, че не си избирал Нощни очи. Че той те е избрал и се е свързал с теб, като не ти е оставил много възможности. Същото беше с Лиска и мен. Беше болнаво кутре, изтърсак от иначе здраво кучило. Но в нея... имаше нещо. Упоритост. И ум да намери начин да заобиколи всяко препятствие. Скимтеше не към майка си, когато братята ѝ я избутваха от цицката, а към мен. Какво можех да направя? Да се преструвам, че не чувам молбите ѝ за правото да живее? Така че се погрижих да получава своя дял мляко. А когато стана достатъчно голяма, за да се оправя сама, тя се прикрепил към мен. И признавам, че след време започнах да разчитам на нея.

Още тогава го чувствах по някакъв начин. Не знам защо ми се искаше да го признае.

— Значи си ми забранил онова, което си направил самият ти.

— Май да.

— Имаш ли представа колко нещастен ме направи?

Той не трепна.

— Горедолу толкова, колкото ме направи ти, когато не ме послуша. Но пък сигурно нямаш представа за какво говоря. Несъмнено никога не си забранявал на твоя Хеп нещо, което ти самият си правил. И той винаги се вслушва в мъдростта ти, нали?

Беше много добър. Сарказмът бе налице, стига само да го потърся.

Това ме накара да млъкна за известно време. Но оставаше и още един въпрос.

— Но защо, Бърич? Защо така презираше и продължаваш да презираш Осезанието? Уеб, на когото се възхищавам, не вижда никаква вреда или опасност в магията си. Как може собствената ти дарба да те отвращава?

Той отметна все още черната си коса от лицето си и разтърка очи. Заговори с неохота.

— Ох, Фиц, това е много дълга и стара история. Когато откри, че съм опетнен, баба ми беше ужасена. Нейният баща го имал. И когато трябвало да избира между това да спаси жена си и малките си деца от търговците на роби или да изведе партньора си от горящата конюшня, избрал второто. И така търговците хванали близките му. След това прабаба ми живяла кратко и мизерно. Баба ми казваше, че била много красива. Малко неща са по-лоши от робството. Господарите ѝ я използвали, а господарките я малтретирали от ревност. Баба ми и двете ѝ сестри виждали всичко. И израснали като робини, използвани и насилвани. Защото човекът, който трябвало да се обвърже преди всичко със съпругата и децата си, предпочел вместо тях един кон.

— Един човек, Бърич. Един човек, взел неправилно решение. А и кой знае какво е минало през главата му. Може пък да е смятал, че ако спаси коня, ще може да отведе с него жена си и децата си? Или да препусне срещу поробителите? Не можем да знаем. Това не ми се вижда основателна причина да проклинаш цялото Осезание.

— Фиц — изсумтя той. — Неговото решение е проклело три поколения от рода му. Това е доста основателна причина за всеки, който трябва да носи бремето. И баба ми се страхуваше, че ако ми се позволи да продължа по този път, ще се случи същото. Ще намеря животно, ще се свържа с него и ще го поставя над всичко останало. А след като умря, се оказа права. Направих точно това. Както и ти. Не ти ли се е случвало да погледнеш собствения си живот и да се запиташ какво е щяло да се промени, ако бе махнал Осезанието? Помисли си. Ако Носльо не бе застанал между теб и мен, нямаше ли да сме по-близки, когато беше момче? Ако не се бе обвързал със Смити, нямаше ли да се справяш по-добре с уроците по Умение? Ако Нощни очи го нямаше, щеше ли Славен да намери причина да те осъди на смърт?

За момент успя да ме притисне в ъгъла, но намерих отговор.

— Но ако Осезанието не бе смятано за нещо позорно, нищо от това нямаше да е истина. Ако беше разговарял за това със Старата кръв

и ме бе научил защо не бива да се обвързвам, ако Осезанието се ценеше високо като Умението, тогава всичко щеше да е наред.

Лицето му потъмня и за миг зърнах някогашния избухлив нрав на Бърич. Но ми отговори с търпение, на което можеше да го научи единствено времето.

— Фиц. Това е нещо, на което съм научен откакто баба ми откри, че съм опетнен. Осезанието е позорна магия и е позорно човек да я използва. Говориш за хора, които я практикуват открито и не намират в това нищо долно. Какво пък, аз съм чувал за места, където мъжете се женят за сестрите си и създават деца, където жените ходят с разголени гърди, където не е срамно да зарежеш половинката си само защото красотата ѝ е повехнала. Би ли учил децата си, че подобни постъпки са добри? Или ще предпочетеш да живеят по начина, по който си бил научен и ти?

Най-неочаквано Сенч се намеси в разговора.

— Във всяко общество има неписани правила. Повечето от нас никога не ги поставяме под въпрос. Но със сигурност ти се е случвало да се запиташ на какво си бил научен, Бърич. Никога ли не ти е минавало през ума, че следва да определяш сам за себе си дали магията си заслужава?

Бърич го погледна със замъглените си очи. Какво ли виждаше? Силует, сянка или само долавяше стареца с Осезанието?

— Винаги съм знаел, че си заслужава, лорд Сенч. Но бях зрял човек и знаех цената ѝ. Вземете принца. Каква цена ще трябва да плати той за своята полезна и заслужаваща си магия, ако се разчуе, че е Осезаващ? Отричате, че я има, за да го предпазите от омразата и предразсъдъците. Да не ме обвинявате, че съм се опитал да предпазя сина на Рицарин?

Сенч погледна ръцете си и не отговори. Беше свършил. Шест съда, от манерки до солници, бяха напълнени с гърмящия му прах и сложени в котлета или гърнета.

— Готов съм — рече той. Погледна ме и се усмихна странно. — Да идем да освободим дракона.

Не можех да разчета зелените му очи. Не можех да реша дали наистина смята да освободи дракона от леда, или смята да го направи на парчета. Може би и самият той не знаеше. Но решимостта му сякаш

бе заразителна и изведнъж почувствах, че е крайно време да се сложи край на това.

— Опасно ли е? — попита Бърич.

— Толкова, колкото беше и снощи — ехидно отвърна Сенч.

Бърич протегна ръка и пръстите му леко докоснаха гърнетата.

— А не шест пъти повече? — попита той. — Как ще го направите? Един човек ли ще ги гръмне всичките? Или шестима?

Сенч се позамисли.

— Шестима, които да запалят огньовете. И Фиц, който да мине по редицата и да постави взрива във всяко гърне.

Кимнах. Ако шестима трябваше да решават кога да слагат взрива и да бягат, като едното нищо можеха да си попречат.

— Ще го направя.

Взех три гърнета, Сенч вдигна останалите три. Бърич се натовари с торбата подпалки и едно котле с въглени от нощния огън на гвардейците.

— Сигурен ли си, че Копривка е в безопасност? — попита ме Бърич, докато се изкачвахме по склона. — Не разбирам какъв риск е поела, но май уплаши всички ви.

Преглътнах и признах вината си.

— Помолих я да влезе в съня на дракона и да го събуди. Най-силният ѝ талант е в преправянето на сънища. Така и не си помислих, че може да е опасно, че сънищата на драконите могат да са много по-различни от сънищата на хората.

— И тя въпреки това е отишла? — В гласа на Бърич се долавяше тиха гордост.

— Да, направи го. Защото я помолих. Срам ме е, че я изложих на риск.

Той помълча няколко крачки.

— Така значи. Тя те познава, при това достатъчно добре, за да ти се довери. Откога е така?

— Не съм сигурен. Трудно е за обяснение, Бърич. — Усетих как се изчервявам, но се усилих да продължа. — Аз... ви наглеждах понякога. Рядко. Само когато ставаше толкова... Не биваше да го правя.

Този път мълчанието му бе по-дълго.

— Сигурно е било сериозно мъчение за теб. Защото през повечето време бяхме щастливи.

Поех дълбоко дъх.

— Да. Прав си. Но така и не осъзнах, че го правя чрез Копривка. Тя беше моята... не знам, може би точката, върху която да се съсредоточа. След време тя започна да долавя присъствието ми. Научи за мен в сънищата си, виждаше ме като човек-вълк. — Млъкнах смутено.

Бърич почти успя да скрие усмивката си.

— Аха. Това обяснява някои наистина странни кошмари, когато беше малка.

— Не знаех, че го правя. Едва по-късно се усетих, че е тя. В сънищата ми. Разговаряхме там, в приказните светове, които създаваше. Трябваше ми време да осъзная, че проявява Умението си, при това по начин, който никога не бях виждал да се използва. Но така и не... Тоест тя не знае... — Не можех да продължа, гърлото ми сякаш смачка думите ми.

— Знаем. Ако й беше казал, че не съм й баща, щях да разбера.

Кимнах мълчаливо. Странно бе да видя как възприема нещата. Аз си мислех как да й кажа кой е баща й; Бърич — кой не е.

Той смени темата.

— Ще трябва да се научи как да управлява магията си, в противен случай Умението може да открадне ума й. Знаем го от Рицарин.

— Копривка трябва да се учи — съгласих се. — Опасно е да продължава, без да е наясно с рисковете. А ще продължи, ако не се намесим. Трябва да бъде обучена.

— От теб ли? — веднага попита той.

— От някого — поправих го.

С това разговорът приключи. Заслушах се в звъна на инструментите по леда и в непрестанния вой на вятъра над ледника. Беше като странна музика, върху която се наслаждавах гласовете на работещите. Но когато стигнахме изкопа, работата моментално спря.

Сенч застана на ръба на ямата и взе думата. Обясни за гърмящия си прах и как смятаме да го използваме. Чувствах се странно откъснат от всичко това. Погледът ми се местеше от лице на лице. Видях загрижената физиономия на Уеб и заинтригуваното изражение на

Кокъл. Някои от мъжете тутакси станаха отново момчета, изпълнени с детския ентузиазъм да изпробват нещо непознато. Сенч слезе по рампата и аз го последвах. Той огледа дупките, изкопани по заповед на Предан и Лонгуик. Поиска една да бъде направена по-дълбока, отказа се от друга и заръча да се изкопае нова, по-близо до входа на срутилия се тунел. Всички трябваше да са в една редица покрай най-дълбоките пукнатини, направени от дракона. Сенч смяташе, че там ледът е по-слаб и взривът ще подейства най-ефективно. Избра шестима да запалят огън в котлите и Бърич бавно ги обходи, като им даваше подпалки, огниво и въглени. После Сенч му каза да излезе от ямата. Самият той остана вътре и прегледа всеки котел, за да се увери, че е поставен добре в дупката си и че на дъното му има достатъчно въглени за взрива. Докато избраните мъже палеха огъня, на няколко пъти повтори, че прахът е в малки количества, които няма да навредят на дракона, а само ще доразбият леда около него.

Всеки от мъжете се изправяше, когато смяташе, че огънят му се е разпалил достатъчно. Всеки път Сенч минаваше по редицата, добавяше още дърва и масло и пращаше човека при останалите край изкопа. Всеки съд с праха беше поставен върху леда на две педи от огъня. Когато долу останахме само двамата, Сенч заговори тихо:

— Ще отида при другите горе. Щом ти кимна, минаваш бързо покрай дупките и пускаш съдовете. После бягаш. Бързо. Ще е нужно малко време огънят да достигне праха, но ще е по-добре да не се заседяваш тук.

— И аз съм на същото мнение.

Той млъкна, сякаш се канеше да каже още нещо, но после само поклати глава. Отново се запитах дали не действа против волята си. Докато го гледах как се изкачва по рампата и се присъединява към останалите, ми хрумна, че разделящите ни стени вече ги няма. Хората на хетгурда, гвардейците и Осезаващата котерия се бяха смесили. Бърич стоеше до Сенч. Пъргав — до Уеб. Котаракът на Любезен беше легнал на леда и ме гледаше с любопитство.

Поех дълбоко дъх, отидох в края на редицата, взех първия съд и го пуснах в горящия котел. Разхвърчаха се искри. С втория бе същото; третият не падна добре и трябваше да го донатикам в пламъците. Чух как горе замърмориха. Четвъртият мина гладко. Петият беше замръзнал за леда и сякаш мина цяла вечност, преди да го вдигна.

Капакът му се отвори и част от праха се изсипа. Прибрах го и избърсах съда. Когато го поставих в котела, пламъците бързо плъзнаха по изцапаната страна. Посипаха се бели искри. Припомних си как манерката на Сенч гръмна в камината ми. Шестият мина като първия, след което се оставих на инстинкта си и си плюх на петите. Изтичах нагоре по рампата и се присъединих към останалите. Внезапно петият котел избухна в пламъци, искри и серни пари. Чуха се изумени и изплашени възклицания, но докато стигна до ръба на ямата, пламъците намаляха и утихнаха. Гърнето се спуска с трясък и чухме съскане, когато вода и огън се срещнаха.

Сенч клатеше глава.

— Тази е пропилян — рече сърдито. — Топките на Ел! Искра ми се да имах повече време да изпробвам сместа и да измисля подходящ съд. Но пък виж как пламъкът мина по праха, за да стигне до гърлото. Можем ли да използваме това? Мислех си, че прахът трябва да е вътре в съда, за да...

И тогава гръмна първата експлозия. Не беше от първото гърне. Май бе второто, явно огънят бе стигнал по-бързо до праха. Трудно е да се каже, защото в същия миг гръмнаха още едно или две гърнета.

Вторият взрив бе много по-силен от първия и направо ме оглуши. Никога не бях преживявал подобно нещо. Сякаш въздухът ме зашлеви и някой стовари юмруци върху ушите ми. Малки парчета лед ужилиха лицето ми. Примигнах. Помислих, че съм ослепял, но се оказа, че във въздуха се е вдигнала мъгла от невъзможно фин сняг.

Около мен се чуваха гневни и смаяни викове. Всички отстъпиха от ръба. Ужасеният котарак на Любезен профуча покрай мен, следван от господаря си. Усетих яростната вълна откъм скования в леда дракон.

Опитваме се да те освободим! — излъчих чрез Умението, но той не отговори.

Бърич ме сграбчи за рамото, оглеждаше се трескаво. Лицето му бе изкривено от паника.

— Пъргав! Къде е синът ми? — извика той, докато поредната експлозия разтърсваше леда под краката ни. Рухнах на колене, Бърич се просна до мен. Въздухът се изпълни с ледени кристалчета, Бърич се задави, плюх и отново закрещя: — Пъргав! Пъргав, къде си, момче?

— Тук съм, татко! — извика той и се хвърли през мъглата в прегръдката му.

— Слава на Еда, жив си! Стой до мен. Проклети очи! Фиц, какво става? Очаквах огън, искри и пушек, но не и това! Какво направи онзи побъркан старец?

— Все едно цепеница да се пръсне в огъня, Бърич, нищо повече. Прахът се взриви и разби леда. Не мислех, че ще е точно така, но вече свърши. Успокой се.

Но още докато изговарях тези думи и се мъчех да успокоя както него, така и себе си, земята отново се надигна под краката ни. И в същото време усетих свирепата мислена атака.

Ще си платите, жалки предателски мърлювци! Кръвта ви ще се лее, по една кофа за всяка негова люспа. Идвам! Гневът на Тинтаглия ще се стовари върху вас! Всички ще умрете!

— *Опитваме се да му помогнем, не да го нараним!* — извиках с глас, с Умение и Осезание. Тя не отговори.

А когато примигнах, за да махна полепналия по миглите ми сняг и погледнах в ямата, нещо долу се раздвижи. Ледените кристали го скриваха, но под мъглата се надигаше нещо тъмно, досущ като издигащ се към повърхността кит. Чух скърцането и трясъка на разбития лед и до мен достигна миризмата на уловена в капан плът, вонята на влечуго. Надигнах се и се приближих до ръба.

Долу се водеше бавна титанична битка. Част от измършавелия гръб на дракона се показваше навън. Опашката му се мяташе почти като отделно същество, докато се мъчеше да освободи края ѝ от леда. Видях огромен заден крак, грамадните нокти оставяха в леда дълбоки разрези. После се появи крило и полетяха парчета лед, когато се разгъна като разръфано платно на изоставен кораб. Размаха се отчаяно и миризмата на болно животно ме задуши. Айсфир се бореше, главата и шията му все още бяха в плен на ледника. Когато ледената мъгла се разнесе, хората приближиха ръба и впериха погледи в дъното на изкопа, някои зяпнали от изненада, други вцепенени от ужас. Физиономията на Сенч не можеше да се опише. Не знаех дали е втрещен от разрушителната мощ на изобретението си, или от размерите на съществото.

Бърич пръв наруши мълчанието.

— Горкото животно.

Вдигна ръце, с широко разперени пръсти, и направи нежно движение, сякаш буташе въздуха пред себе си. Често го бях виждал да

прави така, когато приближава неспокоен кон. Запитах се дали по този начин не ги е успокоявал. А после каза високо:

— Трябва да му помогнем. Вземете лопати и кирки, но много внимавайте. Лесно можем да го нараним, докато се опитваме да помогнем. Не му давайте повод да се дърпа.

Постави ръка на рамото на Пъргав, протегна другата напред и се запрепъва към ръба на ямата.

— Спокойно, спокойно — говореше и изпълнените му с успокояващо Осезание думи бяха насочени към дракона. — Идваме. Спри да се дърпаш, така само ще се нараниш. Или ще нараниш нас. Спокойно. Ще ти помогнем.

Отново усетих потока успокоение, който течеше заедно с думите му. Драконът като че ли също се повлия от тях. Или пък изтощението бе причина опитите му да се освободи да станат по-мудни и накрая да спрат.

— Внимавай с ръба на изкопа, Бърич. Рампата е натам! Пъргав, помогни на баща си да слезе!

Челото на Уеб бе разкъравено, вероятно от отхвъркнало парче лед. Той мина покрай нас с лопата в ръка, без да обръща внимание на болката си. Едва сега видях, че взривът е ранил някои от нас. Човек на хетгурда лежеше в безсъзнание, от носа и ушите му течеше кръв. Един от другарите му бе коленичил до него и го гледаше объркано. Любезен бе успял да улови съскацията си котарак и го прегръщаше неловко, опитваше се да го успокои. Огледах се за Предан. Той вече бързаше надолу по рампата към дракона, опираше се на един лост като на тояга. Дъното на изкопа беше разбито и приличаше на парчета лед върху неспокойно море.

— Принце! Внимавай! Може да е опасен! — извика Сенч и също забърза надолу.

Осезаваци и не-Осезаваци се събраха около заклещеното в леда създание и започнаха да махат разбитите парчета лед. Беше рисковано — драконът продължаваше да се мятта в опитите си да се освободи.

Въздухът беше изпълнен с ужасната воня на изгладняла спяща змия. Бърич като че ли не я забелязваше. Пристъпи напред и постави ръце върху черните люспи.

— Спокойно. Изчакай да махнем леда, преди да опиташ отново. Хич няма да е хубаво, ако точно сега си счупиш крило.

Айсфир замря. Чрез Осезанието почувствах паниката му. Задушаваше се. Усетих, че вниманието му е насочено другаде, и предположих, че общува с Тинтаглия. Надявах се да ѝ каже, че се опитваме да му помогнем.

— Трябва да освободим главата му. Не може да поеме достатъчно въздух, за да се бори — каза Бърич.

— Знам. И аз го усетих. — Опитвах се да скрия подигравателната си усмивка. — И аз съм Осезаващ, нали знаеш.

Не си дадох сметка, че Пъргав ще ме чуе. Може би бях изрекъл думите по-високо заради пищящите ми уши. Но той впери в мен изпълнен с жадно любопитство поглед.

— Значи *наистина* сте Фицрицарин? Осезаващото копеле. Вярно ли е, че баща ми ви е отгледал в конюшната?

В гласа му имаше странна възхита, сякаш внезапно най-неочаквано бе открил връзка със славата и легендите в собственото си семейство. Може би беше така, но реших, че не е много здравословно.

— По-късно ще говорим за това — казахме с Бърич почти едновременно. Пъргав ни зяпна, после се засмя. Всъщност какво друго да направи?

— Разчистете леда около лявото му рамо — извика Уеб и няколко души, сред които и Пъргав, се хвърлиха да изпълнят нареждането му.

Но Уеб с рязко движение спря Пъргав и се обърна към нас.

— Щом е „по-късно“, значи може да изчака. Все ще дойде време, когато и двамата ще трябва да дадете обяснения на това момче.

В думите му нямаше укор и дори ми се стори, че на лицето му играе лека усмивка. Поклони се на Бърич и продължи:

— Извинявай, ако те обиждам. Знам, че зрението ти не е добро, но раменете и гърбът ти все още изглеждат силни. Ако синът ти те води, можеш много да ни помогнеш с извозването на леда с шейните. Ще ни помогнеш ли, Бърич?

Помислих, че Бърич ще откаже. Знаех, че иска да е по-далеч от Уеб и всичко, което представляваше той. Но молбата бе отправена любезно, а и Бърич наистина можеше да помогне в работата. Виждах колко е раздразнен, че трябва да стои безпомощно, докато другите се мъчат да освободят дракона. А и предложението на Уеб поставяше Пъргав под неговата опека. Видях как Бърич направи нелек компромис.

— Отведи ме до шейната, момче, и да запретнем ръкави.

Оказах се сам, след като баща и син се заеха да изпълнят заръката на Уеб. Гледах ги как дърпат въжетата редом с Любезен и Кокъл. Натоварената шейна потегли нагоре по рампата. Дори си помислих, че на Бърич му харесва — за разлика от Пъргав. Дали Уеб не се опитваше да запълни пропастта между тях, като в същото време се мъчеше да промени отношението на Бърич към Осезанието?

И тъкмо си помислих за това, когато избухна последният взрив.

Сега си мисля, че малкото котле, което бях зарязал така лекомислено, докато се изнасях от тунела, е продължило да гори. Дали в крайна сметка не бе подпалило кожата и огънят бе стигнал до маслото и буркана с праха? Или маслото се бе изсипало, когато по-слабите взривове разтърсиха леда? Впрочем, задаването на подобни безполезни въпроси си е чиста загуба на време.

Зарядът бе по-голям, целта му бе да убива. Експлозията вдигна във въздуха тавана на тунела, разлетяха се парчета лед. И хора. Аз самият се озовах чак в другия край на изкопа. Заваляха остри като стрели кристали. Усещах ударите на леда. Всичко около мен бе бяло. Помислих си, че съм ослепял и оглушал. После ледената мъгла започна да се разнася и разкри пълен хаос. Видях Уеб да се препъва покрай мен, запушил ушите си с ръце. Видях Орела затиснат от огромни парчета лед. Виждах крецящи хора, но не ги чувах. Запитах се дали изобщо някога ще чуя нещо.

Вдигнах очи и видях Сенч и Предан — гледаха ужасени надолу от ръба на изкопа. В следващия миг осъзнах, че теглещите шейната също са се спасили от най-лошите поражения на взрива. Но точно когато успях да се изправа и реших, че нямам нищо счупено, последва нов трус. Земята под мен се разтърси, надигна се, появиха се нови пукнатини и изведнъж ледът поддаде. Над парчетата се надигна черна плът.

Свободен!

Това бе най-отчетливата мисъл, която бях получавал от Айсфир — по-скоро тържествуващ вик, отколкото дума.

Огромната му черна глава се надигна на дългата шия. Използваше полусвитите си криле като допълнителни крайници, за да се измъкне от леда. Видът на така дълго скованото му тяло събуди съжаление у мен въпреки ужаса от това какво се е стоварило върху

другарите ми. Костите напиреха под малкото останала плът, покритата с люспи кожа висеше като лошо ушита дреха. Когато разпери криле, видях по тях разпрани места и дупки — досущ като великолепно наметало, разкъсано от бодливи храсти.

Айсфир изпълзяваше от леда, като от време на време спираше, за да изреве и да освободи крак или връх на крило. Не обръщаше внимание на проснатите около него хора, но това ни най-малко не ме успокои — внезапно събудилият се глад се излъчваше от него като топлина от огън. За първи път в живота си инстинктивно се почувствах като дивеч, и то пред огромен хищник. Думите ми биха оказали толкова влияние на мислите му, колкото бясното мятане на заек върху мислите на вълк. Двамата с Нощни очи никога не се опитвахме да говорим с храната си, докато беше жива; това създание също нямаше да го направи.

— Шуте, какво отприци в света? — изстенах.

Драконът се напъна отново и се измъкна още малко от рушация се лед. Намери по-стабилна опора върху останките от доскорошната си гробница и издърпа от дупката и опашката си. Излизаше сякаш безкрайно, бе невъзможно дълга, докато накрая не се уви около него като бич. Внезапно той отметна глава и нададе крясък, който започна като дълбок рев и започна да се повишава, докато не ме проглуши. Това бе първият звук, който чух след взрива. Стори ми се като ново сетиво — ликуващият вик на дракона отекваше вътре в мен.

А после ноздрите му се разшириха и клиновидната глава се спусна към тялото на Орела. Макар човекът да бе мъртъв, онова, което щеше да го сполети, ме изпълни с ужас. Айсфир подуши тялото и избута ледените канари, които го бяха смачкали. Подхвана го внимателно, после го вдигна и го тръсна, за да махне последните парчета лед, точно както Нощни очи махаше сухи листа от уловена и измъкната на брега риба. Драконът се хранеше като чайка — подхвърли нагоре месото, което доскоро бе човек, отвори широко челюсти и падащото тяло се озова в гърлото му. След миг Орелът се превърна в буца, плъзгаща се надолу по дългата шия.

Вълкът в мен не виждаше в това нищо особено — мъртвият човек беше месо като всяко месо и драконът просто го бе изял. Аз самият го бях правил в моменти на голям глад, случвало ми се беше да откъвам остатъците от улова на мечка, докато тя спи с пълен стомах.

Но Орелът бе човек и лидер на хора, човек, който се бе хранил до мен и с когото бяхме говорили до лагерния огън. А сега бе станал просто храна за съществото, което събудихме. Това преобърна представите ми.

Смътно осъзнах какви огромни последици за света ще имат действията ни. Това не бе каменен дракон, наситен с душите на герои и събуден да ни спаси. Това бе огромно създание от плът и кръв, с апетит, желаниа и волята да ги задоволи заради собственото си оцеляване, без значение какво може да струва това на нас, хората.

Вдигнах замаяно очи, търсех път за отстъпление. Не се намирах директно срещу Айсфир, но бях съвсем близо до него и като едното нищо можех да се превърна в улов. Бях потресен, когато видях как спътниците ми приближават ръба на изкопа, за да гледат слисани онова, което бяха освободили. Бърич бе сред тях, сложил ръка върху рамото на Пъргав, Любезен също; Кокъл се взираше с алчния поглед на менестрел. Напразно търсех с очи Сенч и Предан и се уплаших, че са загинали. Видях нечий обут в ботуш крак недалеч от мен и се надявах, че все още е прикрепен към скритото под снега тяло. Кой беше това? Забелязах как Пъргав ме сочи и говори тревожно на Бърич. Старият глупак отвори уста и разчетох думите по устните му още преди да долетят до мен.

— Фиц! Фиц, бягай!

Главата на дракона се завъртя в посока на вика. Видях как сребристочерните му очи се спират върху човека, който ме бе отгледал, как главата в края на дългата шия се вдига.

— Не! — изревах; чувах и собствения си вик като шепот.

Бърич явно разбра, че е привлякъл вниманието на дракона, защото се обърна и блъсна силно Пъргав, който полетя и се просна по очи в снега. После се обърна с голи ръце срещу дракона.

И в този миг изгубих равновесие от нов трус. Ледът под мен започна да пропада. Айсфир също се мъчеше да се задържи. Разпери широко оръфаните си криле и впи нокти в ръба на изкопа. Хората побягнаха, докато се измъкваше навън. В същия миг ледът под него пропадна и зейна пропаст. Още докато се мъчех да се задържа за нещо, разбрах какво се е случило. Опитите на Айсфир да се освободи, а може би и експлозивите на Сенч, бяха отслабили тавана на тронната зала на Бледата жена. И сега той рухваше върху нея.

Яростно се надявах Бледата жена да бъде смазана под леда. Погледнах надолу към падащите в двореца парчета. Запитах се дали няма да се отвори проход към залата, дали не мога да скоча в дупката, да оцелея някак от това падане и да спася Шута, докато е все още жив. Най-вероятно срутилият се таван щеше да унищожи всичко. „Поне краят му ще е бърз“, помисли си някаква част от мен.

— Не! — изревах. — Не, не, не! Любими! Шуте! Не!

И сякаш в отговор на вика ми нещо в леда под мен се размърда. Вперих ужасен поглед в него, неспособен да проумея силата на онова, което се движеше под лавината. После то спря.

Притиснах се към ледения ръб и извиках от изненада, когато ръката на Предан неочаквано ме сграбчи за китката.

— Излизай! — изкрещя той и изведнъж осъзнах, че ми е викал и преди това, опитвал се е да откъсне вниманието ми от падащия лед и мъчещия се да се освободи дракон. Айсфир почти бе излязъл от ямата. Останалите май бяха избягали — с изключение на две неподвижни тела, които не успях да разпозная.

Предан исумтя и ми помогна да изпълзя горе.

— Къде е Сенч? Трябва да бягаме! — изревах.

Предан махна с ръка — като че ли ми казваше, че останалите са избягали надолу към лагера. После зяпна, зяпна още повече и очите му едва не изскочиха от орбитите от ужас. Обърнах се и погледнах надолу към ямата. Подобно на някаква гигантска жаба, събудила се от зимния си сън, нагоре пълзеше драконът на Бледата жена. Животът не му бе придал изящество. Все още бе грубо оформено създание, изпълнено с живота на най-различни хора, кафеникаво като неизпечена глина. Почувствах с Осезанието огромния му глад. Беше изпълнен с него и щеше да погълне всичко, до което се добере. И тогава вълната на Умението ме заля и едва не рухнах на колене. Това не бе просто глад на ненаситен звяр. Една личност доминираше в дракона, който ревеше и пълзеше под нас. Явно Бледата жена го бе хвърлила в каменния си дракон в последен опит да го събуди. И беше успяла.

Тестото идва! Идвам да завладявам, да убивам и да поглъщам. Искам плътта на селяните. Дойде часът на отмъщението! — Погледът му се спря върху Айсфир. — Драконе на Шестте херцогства, днес ще умреш!

Хвърли се напред и огромните каменни челюсти захапаха опашката на Айсфир. Заби късите си крака в леда и започна да тегли черния дракон обратно в ямата.

ГЛАВА 25

ДРАКОНИ

По време на Войната на Алените кораби много от майчините домове били заставени да плащат данък на Кебал Тестото и Бледата жена, като им жертвали мъже от клановете си. Онези, които отказвали насилствения набор, били наказвани чрез „Претопяване“, както е известно в Шестте херцогства. На него били подложени предимно жените и момичетата на клановете. Така мъжете оставали в много трудно положение. Претопените жени били срам и безчестие за клана, но никой майчин дом не можел да позволи на мъж от своите да убие жена, без да го сполети същата участ. За мъжете било по-добре да станат воители на Тестото, отколкото да рискуват и да доведат до пълно унищожение на клана си. Онези, които накрая се върнали в родните си места, били сякаш други създания. Мнозина от тях умрели в съня си след войната. Някои казват, че ги отравяли жените от собствения им майчин дом, защото вече нямали духа на доблестни синове.

Кокъл, „Кратка история на Алените кораби“

Синьо-сребрилата мълния падна от безоблачното небе. Хвърли се направо в ямата, цялата мятаща се опашка и глава, широко отворените ѝ челюсти разкриваха редове остри като бръснач зъби. Стовари се като разярена котка върху дракона, който бе Кебал Тестото, и челюстите ѝ се склучиха върху шията му непосредствено зад четвъртитата му глава. Ноктите застъргаха по каменните люспи, докато се мъчеше да го захване здраво и да се задържи на гърба му. Атаката го изненада и го накара за миг да забрави Айсфир. Отвори челюсти да изреве и черният дракон се освободи.

Отдръпни се от него. Изкатери се нагоре, литни във въздуха. Не се опитвай да се биеш с него на земята!

Беше Тинтаглия. Крясъкът ѝ не беше език, но звуците бяха изпълнени със смисъл и ги възприех като реч. Едва ли всички наоколо разбраха какво е казала. Айсфир със сигурност разбра, че се обръща към него, защото изрева нещо в отговор, но не успях да схвана какво. Може би предишните ми сблъсъци с Тинтаглия бяха усилили възприемчивостта ми към нея. Така или иначе, видях как черният дракон запълзя към ръба на ямата, по-далеч от мятащото се кълбо от плът и камък под него. Знаех, че Тинтаглия няма да може да задържи дълго Тестото. Беше женска и предполагам, че именно затова бе значително по-малка от Айсфир.

Каменният дракон бе огромен и ръбат, и тежък, а Тинтаглия — изящна, лека и гъвкава. В сравнение с Тестото тя бе като нападащ бик сокол. Беше въплъщение на бързината, но като че ли не можеше да го нарани. Зъбите ѝ бяха потънали в шията му, но не видях кръв. Мощните ѝ нокти оставяха по хълбоците му само бели драскотини, сякаш момче търкаше два камъка един в друг. Изглежда, не причиняваше болка на Кебал Тестото. Той разтърси туловището си, за да се освободи от нея, но тя се държеше здраво и продължаваше да го атакува напразно, с оръжия, които не му причиняваха вреда. Ноктите ѝ бяха като женски маникюр, драскащ кожената броня на воин. Дали Кебал имаше кръв, която може да се пролее? Или целият бе камък, съживен от воля?

А и какво можеше да убие каменен дракон? Щом кожата му бе непробиваема за такова мощно създание като Тинтаглия, какво можеше да го спре?

Омразата на Тестото се носеше на вълни в Умението. Усетих объркването и яда му, докато се мъчеше да свикне с тромавото си, но силно тяло. Макар и съживен, той все пак си оставаше някак недовършен. Краката му драскаха по разбития лед, без да го измъкват от ямата. Разпери неловко едно крило, но явно не можеше да го размаха, нито да го прибере отново край тялото си, и то остана да стърчи безполезно. Заклати бавно глава в напразен опит да се освободи от яростната женска.

Сребърните очи на Тинтаглия се вдигнаха към Айсфир. А той беше ужасно бавен. С мъка се надигна от ямата. Когато се отпусна на

задните си лапи, пораженията от дългия му затвор станаха още по-очевидни. Виждах как подобната на кил гръдна кост изпъква през люспестата кожа. Приличаше на птичи труп, прояден от мравки. Разпери орфаните си криле и когато ги размаха, усетих полъха и вонята на болно животно. Разлюля дългата си шия и размаха опашка няколко пъти, подобно на човек, мъчещ се да облече отдавна окъсели му дрехи. Не бързаше, сякаш борбата в ямата изобщо не го засягаше. Докосна с нос крилете си, досущ като чистещ се с клюн птица, после ги размаха — бавно, още веднъж, а третия път изплющя с такава сила, че снегът полетя под тях, а в дупките им засвири вятър. Внезапно ги задържа разперени и мощните му задни лапи го засилиха напред и нагоре. Откъсна се тежко от леда като тромава чайка, но веднага щом ноктите му се озоваха във въздуха, сякаш някой разкъса задържащата го досега верига и той започна да се издига.

Зърнах кръжащата високо в небето Риск и се зачудих какво ли изпитва при вида на такова грамадно същество, приближаващо към нея. Тинтаглия явно реши, че Айсфир вече е в безопасност от тромавия каменен дракон, рязко пусна Тестото и подскочи с лекотата на гущер. Сребристосините ѝ криле се разпериха изящно и само с два удара започнаха да я издигат в небето.

Тестото със закъснение осъзна, че атаката срещу него е спряла. Отметна глава, изрева омразата си към нас и обърна мътното си като кал око към небето. Шията му бе по-къса и по-дебела от тези на истинските дракони. От гърлото му се разнесе глух грохот.

Умението на Бледата жена бе изпълнено с ярост. Не аз бях целта на мислите ѝ и те само минаха покрай мен, но въпреки това ги разчетох без проблем. Силата ѝ изглеждаше намалеля, сякаш освобождаването на дракона я бе изтощило. Насочи мислите си през тресавище от болка.

Убий драконите, поне един от тях, който и да е! Не обръщай внимание на хората. Нищо не могат да ти направят. По-късно ще ги погълнеш, ако искаш. Но преди това си отмъсти на Шестте херцогства. Убий драконите им, Тесто!

И той извъртя тежката си глава и ухапа с каменните си челюсти мятащия се край на опашката на Тинтаглия. Дръпна я рязко. Тя изкрещя. Айсфир изви глава към тях, изплющя с криле, зави и се гмурна към земята. Каменният дракон все така дърпаше Тинтаглия

надолу. Без да пуска опашката ѝ, размаха криле и се опита да се вдигне във въздуха. Съпротивляващата се Тинтаглия се мяташе като хвърчило на въже. Нададе пронизителен писък и внезапно се обърна да нападне противника си. Това беше грешка. Въпреки огромните си размери тя беше като пеперуда, връхлитаща върху гущер. Вятърът от крилето ѝ хвърли ледени кристали в лицето ми и ме повали, но изобщо не впечатли Тестото. Той я заблъска с тежките си криле, нанасяше ѝ съкрушителни удари.

Щеше да я убие.

В следващия миг разбрах какви ще се последиците. Бледата жена пак щеше да излезе победител. Въпреки всичко щеше да сложи край на драконите в света. И вече никой не можеше да спре това. Щом ноктите на Тинтаглия не успяха дори да одраскат каменния дракон, какво можеха да му сторят нашите оръжия?

Сякаш цял живот мина само между два удара на сърцето ми. Забелязах, че принцът стои вцепенен до мен, и се наругах за глупостта си.

— Изчезвай! — изревах. — Нищо не можем да направим. Бягай!

Но той продължаваше да стои със зяпнала уста, хипнотизиран от яростната битка.

И тогава Айсфир атакува като черна мълния. Огромното му тяло удари каменния дракон с такава сила, че ледът се разтресе като от експлозиите на Сенч. Двамата с Предан рухнахме на земята. Когато успях да се изправя на колене и да избърша очи, Тинтаглия беше излязла от битката. Изпълзя настрани, влачеше криле по земята. Гъстата ѝ кръв капеше по снега и димеше. Осезанието ми усети вълните болка от нея. Сигурно никога не бе изпитвала подобна агония; ужасът буквално я зашеметяваше.

Колкото и да не беше за вярване, биещите се мъжки дракони се издигнаха от рушащата се яма. Вдигнатият от крилето им вятър на няколко пъти ни събори, докато се мъчехме да се отдалечим. Почти влачех принца.

А после изведнъж вятърът утихна. Спрях и погледнах назад. И нагоре.

Те продължаваха да се издигат и да се бият, размахваха криле почти в унисон. Сякаш изпълняваха странен танц — ноктите се мъчеха да се захванат за нещо, главите се стрелкаха непрекъснато като

нападащи змии. Но силата на опърпаните криле на Айсфир ги задържаше във въздуха повече, отколкото напъните на каменния дракон. Вкопчени един в друг, двата дракона продължиха да се издигат, докато не се превърнаха в черни силуети на синия фон на небето.

— Фиц! Виж!

Викът на Предан бе като шепот в пищящите ми уши. Това идиотче се беше върнало при изкопа и сочеше нещо долу. Изтичах до него и погледнах и аз.

Нагоре по несигурния сипей се катереше Елиания — и теглеше верига, за която бе завързано някакво пищящо съпротивляващо се момиче. Косата му беше сплъстена и прилепнала, мърлявите дрипи едва покриваха тялото му, но въпреки това приликата си личеше. Елиания бе намерила сестра си. Пиотре почти плъзеше нагоре след нея: държеше окървавения си меч в едната си ръка и влачеше някаква измършавяла жена с другата. Успя да се изправи, сграбчи жената и се опита да се затича нагоре по склона, но коварните парчета лед се плъзнаха под краката му и той рухна на колене. Дишаше на пресекулки, сякаш бе на края на силите си. А после пусна сестра си и се обърна да посрещне преследвачите си, които излизаха на четири крака от дупката. Ертре Черната вода се свлече, изгубила съзнание или мъртва, и започна да се плъзга надолу.

Елиания успя да стигне до нас. Погледна назад и изпищя, когато видя какво прави Пиотре.

— Дръж! — заповяда на Предан и му хвърли веригата. Той я улови инстинктивно и зяпна изумен разчорлената си годеница. В ръката ѝ имаше къс меч. Тя рязко се обърна и се хвърли надолу към Пиотре. Предан остана да държи вързаното Претопено момиче. После изкрещя също като Елиания:

— Дръж!

И метна веригата на мен.

Тя падна, преди да успея да я уловя, но успях да я настъпя, за да попреча на момичето да избяга. То обаче нямаше никакво намерение да бяга. Вместо това се хвърли към мен с широко отворена уста. За Осезанието ми я нямаше, но когато я хванах и се опитах да отбия атаката ѝ, плътта ми усети ударите.

Бил съм се с много мъже, но никога не ми се е налагало да се справям с хилаво десетгодишно момиче, което не изпитва абсолютно

никакви страхове и не го е грижа за собственото му оцеляване. Със зъби, нокти и колене тя отчаяно се опитваше да ме разкъса или поне да ме одере жив, при това постигна известен успех, като изподра лицето ми и впи зъби в китката ми, преди да успея да я съборя. Затиснах я с тяло и успях да я обърна по корем. Улових лактите ѝ, извих ръцете ѝ и ги кръстосах на гърба ѝ. Тя продължи да ме рита, но беше боса и дебелината на панталоните ми притъпи ударите. Отметна глава, захапа ръкава ми и го тръсна, сякаш бях уловен дивеч, но в устата ѝ имаше само вълна, така че я оставих да дъвче. Когато и хапането не помогна, тя отметна глава назад и ме заудря с тила си по гърдите. Не беше приятно, но вдигнах брадичка и успях да го понеса.

Храбро надвил хилавата си противничка, погледнах да видя какво става под нас. Елиания бе стигнала до майка си. Беше се навела над Ертре с вдигнат меч, докато Пиотре се сражаваше с двама от пустооките стражи на Бледата жена. Не знаех дали Елиания се готви да отблъсне нападащите, или да нанесе смъртоносен удар на майка си, преди да са я отнели. Ужасих се, че не виждам Предан. После го видях до Пиотре. Стоеше срещу дупката, от която се бяха появили нарческата и вуйчо ѝ. Ножът му бе окървавен — който и да се бе опитал, не бе успял да мине покрай него.

Нападнаха ни!

Предупреждението на Сенч стигна до мен в мига, в който чух виковете. Погледнах надолу към лагера. Неизвестно откъде се бяха появили слугите на Бледата жена и се бяха нахвърлили върху и без това намалелия ни и разнебитен отряд.

Сякаш се опитваха да попречат някой да отиде на помощ на Тинтаглия, макар самите те да не смееха да атакуват падналия дракон. Никога не бях виждал по такъв начин стария си наставник. Стоеше редом с Лонгуик с изваден меч. Шишко се бе свил зад тях и се държеше за главата.

Шишко! Отблъсни ги, както отблъскваше мен! Не всички ще отстъпят, но пак е нещо. Бий се! Кажу им: махайте се, не ни виждате! Моля те, Шишко!

Отчаянието ме заля, докато държах все още съпротивляващото се момиче. Не смеех да я пусна.

Реших, че Шишко няма да реагира на призивите ми. И изведнъж видях как дребният човек вдига едната си ръка и наднича през пръсти

като уплашено дете. После долових ехото от насоченото към нападателите Умение.

Махайте се, махайте се, махайте се!

Видях поне двама от воините на Бледата жена да правят точно това — изведнъж обърнаха гръб и се отдалечиха от битката, сякаш са се сетили за някакви неотложни задачи. Неколцина като че ли изгубиха хъс и преминаха в отбрана, все едно се чудеха какво търсят тук и защо ни нападат.

Направи го пак, Шишко! Помогни ми!

Слабият призив беше от Сенч. Мечът му тежеше, а и той никак не обичаше да гледа в очите онези, които убива. Почувствах рязката болка, когато нечие острие се плъзна малко под лакътя му. Видях как Шишко отскача назад и сграбчва собствената си ръка.

Сенч! Блокирай болката си! Шишко я усеща. Шишко! Кажу на болката да се маха. Дай я на лошите. Можеш да го направиш!

Силният порив на вятър отгоре ме накара да се свия като полска мишка, усетила прелитащ над нея бухал. Драконите се връщаха, биеха се в ужасяваща тишина, нарушавана само от пляскането на криле и глухите удари, които си нанасяха. Бяха се издигнали високо в небето, вкопчени един в друг. Взирах се уплашено нагоре и ми се стори, че разбирам стратегията на Тестото. Беше се притиснал в Айсфир и бе впил зъби в шията му. Черният дракон изразходваше по-голямата част от силите си в усилия да се задържи във въздуха. Много добре знаеше, че няма шанс да победи каменния си противник на земята. Айсфир се гърчеше и мятеше, за да се измъкне от смъртоносната хватка на Кебал Тестото.

Щяха да рухнат право върху нас!

— Бягайте! — изревах на Предан. — Драконите падат!

Сепнат, Предан погледна нагоре и отскочи, за да избегне меча на противника си. Изкреця нещо на Пиотре и нарческата. Пиотре бе довършил един от нападателите, а другият отстъпваше. Нарческата сграбчи майка си за глезена и я помъкна навън от ямата, без да пуска меча си. Протегнах ръка към нея, когато доближи, хванах дясната ѝ китка и я изтеглих през ръба. Елиания пък издърпа майка си. Миг покъсно трябваше отново да усмирявам малката ѝ сестра, която пак се замята. Нарческата замъкна майка си встрани от ръба и изпищя:

— Махайте се! Падат!

Предан и Пиотре побягнаха, мъчеха се да се изкатерят по несигурния лед и сняг. Елиания продължаваше да влачи майка си за глезените и отстъпваше, като отчаяно крещеше на принца и вуйчо си да бързат. Наведох се, сграбчих малкото момиче и я последвах. Знаех, че не ми оставаше нищо друго, но въпреки това се чувствах страхливец. Предан ме задмина, догони нарческата и метна майка ѝ на раменете си. В следващия момент ръката на Пиотре ме блъсна напред. Сенките на падащите дракони се разпълзяваха около нас. За миг ми се зави свят. Настигнахме Предан и жените. Елиания мълчаливо посочи нагоре.

Айсфир бе успял да се освободи. Бясно размахващите се криле го издигаха все по-нависоко и по-нависоко, а Кебал Тестото се носеше надолу.

Ударът разтърси леда. Тестото се стовари наполовина в ямата и наполовина навън, точно там, където бях допреди малко. Надявах се, че е мъртъв, но той бавно се изправи и разтърси криле. Ъгловатата му глава започна да се върти на дебелия шия. Мощните му крайници се размърдаха и той изпълзя от ямата като гуцер от тиня. Опашката му се мяташе гневно и разбиваше леда зад него. Обърна се право към мен и се смразих от погледа му. После мътните му очи, така различаващи се от живото сребро на Тинтаглия, се спряха върху поваления женски дракон и той бавно тръгна към нея, сумтеше гневно. Усетих, че Бледата жена го призовава чрез Умението да убие женската и че всичко ще се оправи, че после може да засити гнева и глада си както му се хареса. Но първо да убие женската. Вече нищо не стоеше между него и победата. Тинтаглия не можеше да се мери с него.

Но Бледата жена грешеше. Сърцето ми се сви, когато видях, че Тинтаглия все още има двама защитници. Полуслепият Бърич стоеше до нея и притискаше навитото си наметало в шията ѝ, за да спре кръвенето. Тъканта пушеше и се зачудих какво ли представлява кръвта на дракон. И двамата като че ли не забелязваха тежко пристъпващата към тях смърт.

Но Пъргав я виждаше. Стоеше пред тях, досущ като мравка, опитваща се да защити замък. Ярво оцветената стрела на Шута излетя от лъка му, но се пръсна на трески в каменния дракон. Пъргав непоколебимо извади от колчана си втора и опъна тетивата. С поразителен за такова малко момче кураж направи две крачки напред

към дракона. Пусна стрелата, но резултатът бе същият. Въпреки това той не помръдна и извади трета. Тестото щеше да го стъпче, за да се добере до Тинтаглия. Пъргав извърна глава и викна на баща си да бяга. Можех само да гледам безпомощно как неумолимият поглед на каменния дракон се спря върху момчето. А после Тестото затича в тронав галоп. Пъргав погледна смъртта си и устата му се отвори широко — в крясъка му се смесваха ужас и предизвикателство. Лъкът се затресе в ръцете му, върхът на сивата стрела трепереше неудържимо, но той не помръдна.

Бърич вдигна глава. Обърна се. И до днес помня всеки миг от случилото се. Видях го как поема дъх и до пищящите ми уши достигна яростният му рев, че нещо може да заплашва сина му.

Никога не го бях виждал да тича толкова бързо. Скочи към Пъргав и дракона, изпод ботушите му захвърчаха лед и сняг. Тинтаглия повдигна глава, но беше само немощен наблюдател. И Бърич се озова между момчето си и дракона и извади ножа си, без да спира да тича. Най-нелепата и храбра атака, която съм виждал. Вдигна ножа и се хвърли срещу дракона. Острието стана на парчета, когато удари каменната плът. И в същия момент усетих *отблъскването* на Осезанието, което бе насочил срещу дракона. Беше като някоя от експлозиите на Сенч, като яростта на жребец, защитаващ табуна си, като свирепостта на вълк или мечка, чиито малки са в опасност. Силата му идваше повече от любовта към онова, което пази, отколкото от омразата. И беше насочена срещу дракона, и огромната ѝ мощ накара каменния звяр да рухне на колене.

Но докато падаше, Тестото замахна с тежкото си крило и помете Бърич, все едно беше муха. Тялото му се превъртя няколко пъти във въздуха.

— Не! — изкрещях, но вече бе късно.

Бърич падна тежко, плъзна се като парцалена кукла. Тестото се надигна тронаво, тръсна тежката си глава и го видях как се мъчи да поеме дъх. После тръгна с отворена паст към Пъргав и Тинтаглия.

Пъргав се вираше невярващо в баща си. Обърна се към дракона и изкрещя. Викът му бе изпълнен с ненавист. Опъна тетивата така, че ми се стори, че лъкът ще се скърши. Видях го как става едно цяло със стрелата. Гледаше приближаващия се дракон в очите.

И пусна тетивата.

Блестящата сива стрела полетя, върна като бащината любов. Видях как Тестото вдигна предната си лапа, за да я посрещне. И изведнъж замря, сякаш слушаше някого. Усещах Умението, което насочваше към него Бледата жена, истеричните ѝ заповеди да сложи край на това, да убие стрелеца, да убие женската и после да прави каквото пожелае, всичко, каквото пожелае. Помислих си, че е спрял да я чуе. Но той не помръдна повече. Бозавият цвят на живота изчезна от тялото му и се смени с еднообразната сивота на камък. И той остана така — с леко повдигнати криле, с предната лапа, посегнала да изтръгне стрелата от окоето му, със зейнала паст. Възцари се изумена тишина. Каменният дракон бе мъртъв.

Миг по-късно момичето в ръцете ми се съживи. Присъствието ѝ в Осезанието ми разцъфна като цвете. Беше спряла да се съпротивлява в мига, в който каменният дракон бе умрял.

— Студено ми е. Гладна съм — изплака тя и избухна в сълзи.

— Ей сега, милото ми, ей сега — казах ѝ.

Колкото и да не ми се искаше, свалих я боса на леда. Смъкнах наметалото на Сенч и я увих в него. Стигна чак до петите ѝ и докато я вземах отново на ръце, тя сви крака в него и се сгуши на трепереща топка.

— Дай ми я, дай ми я! — извика Пиотре. По лицето му се стичаха сълзи и оставяха дири в засъхналата кръв. — Ох, малка рибке, ох, Коси! Елиания, виж, виж, нашата Коси се върна!

Дадох му я и силите му сякаш го напуснаха. Той рухна на колене, притискаше детето към гърдите си и му мърмореше нещо.

Елиания ни погледна. Очите ѝ бяха изпълнени с болка. После се обърна към проснатата в краката ѝ жена, коленичи до нея и се заплака.

— Спасихме едната от вас. Коси. Майко, направих всичко по силите си. Опитавме.

Предан, който вече бе коленичил от другата страна на жената, вдигна очи към Елиания.

— Не. Спаси и двете. Тя е в безсъзнание, Елиания, но също се върна. Долавям я с Осезанието си. Майка ти също се върна.

— Но... сигурен ли си? — Нарческата впери поглед в лицето на майка си. Все още не смееше да се надява, че това е истина.

Предан ѝ се усмихна.

— Да, сигурен съм. Това е стара магия на Пророците, дар по бащина линия. Да я занесем на топло и завет. И да я нахраним. Битката май приключи. Поне засега.

Всички спряха да се бият, след като драконът умря — потвърди Сенч, когато се изправих и огледах бойното поле долу. — Сякаш изведнъж изгубиха дух.

Не. Върнаха си го. Трудно е да се обясни, Сенч, но го чувствам с Осезанието. Слугите ѝ бяха частично Претопени, но със смъртта на дракона всичко, което им е било отнето и вложено в него, се върна при тях. Същото се случи с майката и сестрата на нарческата. Вече не са Претопени. Кажу на островитяните да говорят с нападателите. Предложете им храна и гостоприемство. И ги успокойте. Сигурно са много объркани.

Погледът ми обходи бойното поле и потвърди предположението ми. Всички воители на Бледата жена, до последния човек, бяха хвърлили оръжията си. Един стоеше и плачеше, запушил ушите си с длани. Друг бе прегърнал свой другар през раменете, смееше се като луд и му говореше нещо. Малка група се бе скупчила около каменния дракон. Лишен от живот, той бе замрял върху ледника като уродлива статуя.

Но най-странното бе, че Тинтаглия бе успяла да се изправи. Тръгна предпазливо като котка към каменния дракон. Внимателно проточи грациозната си шия към него. Подуши го, побутна го предпазливо и неочаквано го удари с предната си лапа. Каменният дракон се заклати, но не се прекатури. Въпреки това Тинтаглия вдигна високо глава и гръмка извести триумфа си над врага. Кръвта все още течеше от ухапванията и драскотините ѝ, но победата бе нейна. И хората около нея нададоха възторжени викове. Дори да е имало нещо по-странно от това дракон да ликува заедно с хора, никой менестрел не е разказал за него.

В отговор високо отгоре се разнесе друг тържествуващ рев. Очукан и разръфан, Айсфир описваше широка спирала над нас. Присви криле, плъзна се надолу и закръжи по-ниско. Тинтаглия отметна глава и отново изрева. Люспите около гърлото ѝ неочаквано се вдигнаха като грива, гребенът на главата ѝ, който досега едва се забелязваше, щръкна като сребърна корона. Вълна от цветове премина през нея, от най-тъмносиньо до искрящо бяло. Събралите се около нея мъже се дръпнаха назад. Тинтаглия скочи във въздуха с лекотата на

котка, скачаща върху маса. Крилете ѝ се разтвориха и с три замаха я издигнаха нагоре.

Айсфир моментално зави и запляска лудо с криле, но женската го изпревари с лекота. Той изрева страстно след нея, но тя не си направи труда да му отговори. Крилете ѝ я издигаха все по-високо и по-високо, докато не заприлича на сребриста чайка в небето. Айсфир, почти два пъти по-голям от нея, се втурна да я преследва. Примигнах, когато прелетяха пред слънцето.

Закръжиха заедно. Дълбокият рев на Айсфир бе предизвикателство към целия свят, а нейните високи крясъци сякаш го дразнеха и му се подиграваха. За момент той се озова над нея, но тя наклони криле да му се измъкне. Или поне така ми се стори. Той обаче сви крилете си и падна върху нея, широко отворената му паст бе алена и дори от това разстояние видях как зъбите му се впиха в изпънатата ѝ шия. После по-широките му криле закряха нейните и изведнъж двамата се задвижиха в общ ритъм. Той я притисна към себе си, дългата му опашка се уви около нейната.

Знаех какво виждам. След този полет в небесата ни отново щеше да има дракони. Взирах се в това чудо, в ликуването на завърналия се живот, и се запитах какво сме възстановили в света.

— Не разбирам! — ужасено възкликна нарческата. — Измина целия път дотук, за да го спаси, а сега той я напада. Вижте ги как се бият!

— Не мисля, че това е точно бой — обади се Предан.

— Но... Точно това си е! Виж го как я хапе! Защо я е сграбчил така, ако не за да я нарани?

Елиания заслони очи с длан и се загледа учудено в небето. Тъмната ѝ коса се спускаше върху раменете и по гърба ѝ, вдигнатата ѝ брадичка оголваше бялата колона на шията. Туниката се изпъваше на гърдите ѝ. Предан само изпъшка и се обърна към мен и Пиотре. Вуйчото на нарческата прегръщаше сестра си през раменете и държеше Коси в другата си ръка. Принцът май реши, че мнението ни вече не го засяга. Пристъпи до Елиания и я прегърна.

— Ще ти покажа — каза ѝ и с това я слиса съвсем. Притисна я до себе си и впи устни в нейните.

Въпреки всичко, което ми се бе случило този ден, въпреки загубите, които бях понесъл, открих, че се усмихвам. Онова, което

ставаше между драконите в небето, неминуемо се отразяваше на всеки човек, притежаващ Умението. Нарческата най-сетне прекъсна целувката. Сведе глава на рамото на Предан и се засмя. После вдигна отново лице, за да я целуне пак. Извърнах очи.

Но не и Ертре. Беше възмутена. Въпреки че бе дрипава и мръсна, реакцията ѝ бе кралска.

— Пиотре! Позволяваш на някакъв селянин да целува нашата нарческа?!

Той се разсмя гръмко и се потресох, когато осъзнах, че за пръв път го чувам да се смее.

— Не, сестро. Тя му позволява и му дава онова, което си е спечелил. — Усмихна се. — Що за мъж може да се противопостави на волята на жена?

— Това е непристойно — твърдо заяви Ертре и въпреки сплъстената ѝ коса и мръсните ѝ дрехи, думите ѝ бяха думи на нарческа от Външните острови.

Изведнъж се сетих, че ако Шутът е все още жив, със смъртта на дракона Претопяването му също ще е изчезнало. Изпълни ме дива надежда, светът се завъртя около мен.

— О, Шуте! — възкликнах.

Пиотре ме погледна неодобрително. Май си помисли, че се подигравам на принца.

— Не той. Смуглият — обясних. — Лорд Златен. Може да е все още жив!

Обърнах се и се втурнах по втвърдения сняг към изкопа. Борбата на драконите бе превърнала ямата в коварно място. Отвора, от който бяха излезли Пиотре и нарческата, вече го нямаше. Падането на Тестото и опитите му да излезе от ямата бяха заличили входа към двореца на Бледата жена. Но знаех къде е и определено не можеше да е много дълбоко. Заспусках се по нестабилния склон, като се мъчех да бързам и в същото време да запазя равновесие по леда, който се раздвижи и после се заплъзга около мен. Спрях и се насилих да вървя по-внимателно. Заслизах бавно, а ми се искаше да тичам с все сили. Всяко парче лед, което размествах, после трябваше да го махам. Отворът бе в най-дълбокия ъгъл на изкопа. Почти бях стигнал до него, когато някой ме извика. Спрях и се обърнах. Пиотре стоеше на ръба и ме гледаше. Поклати глава. Очите му бяха изпълнени със съжаление.

— Откажи се, Беджърлок. Мъртъв е. Другарят ти е мъртъв. Съжалявам. Видяхме го, докато претърсвахме килиите за своите. Ако беше жив, щяхме да измъкнем и него. Но не беше. Закъсняхме. Съжалявам.

Стоях и се вирах в него. Контрастът между ярката светлина на деня и тъмния му силует сякаш ме ослепяваше. Студът запълзя по мен, последван от пълно вцепеняване. Помислих си, че ще припадна.

— Сигурен ли си? — зададох най-тъпия въпрос в живота си.

Пиотре кимна.

— Да. Те... — И млъкна. Когато заговори отново, гласът му беше безизразен. — Беше мъртъв. Не е преживял това. Мъртъв е. — Пое дъх и бавно издиша. — Викат те в лагера. Момчето, Пъргав. При умирацията. Искат да идеш при тях.

Умирацията. Бърич. Върна се в мислите ми с трясъка на експлозия. Да. Щях да изгубя и него. Това бе прекалено, направо непоносимо. Скрих лицето си с ръце, клекнах и се разридах. Прекалено. Прекалено.

— Мисля, че трябва да побързаш.

Гласът на Черната вода идваше някъде отдалеч. После чух нечий друг глас, който каза тихо:

— Погрижи се за своите хора. Аз ще се погрижа за моите.

Някой слизаше по склона към мен, но не ми пукаше. Просто клечах и исках да умра, да се махна от този живот, в който бях подвел всички, на които държах. Нечия тежка ръка легна на рамото ми.

— Ставай, Фицрицарин — рече Уеб. — Пъргав има нужда от теб.

Поклатих глава като дете. Никога, никога вече нямаше да допусна някой да зависи от мен.

— Ставай! — остро рече той. — Днес изгубихме достатъчно хора. Няма да губим и теб.

Вдигнах глава и го погледнах. Чувствах се като Претопен.

— Отдавна съм изгубен — казах. Поех дълбоко дъх, изправих се и тръгнах след него.

ГЛАВА 26

ИЗЦЕЛЕНИЯ

Халкидската практика робите да се татуират със специалния знак на собственика започнала като мода сред аристократите. Отначало по този начин се бележели само най-ценните роби, онези, които се очаквало да останат при господаря си през целия си живот. Обичаят се разпространил особено много, когато влиятелните благородници лорд Грарт и лорд Порте започнали да си съперничат кой е по-богат. По онова време мерило за богатството били скъпоценностите, конете и робите и лорд Грарт решил всичките му коне да бъдат белязани на видно място, а робите му — татуирани. И едните, и другите го съпровождали навсякъде. Казват, че лорд Порте решил да подражава на противника си и купил стотици евтини роби с почти никакви умения в занаятите или науките само за да може да ги татуира и да ги показва.

По онова време в Халкида някои роби майстори, занаятчии и куртизанки получавали от господарите си право да приемат външни поръчки. Случвало се някои от това привилегировано малцинство да спечелят достатъчно, за да откупят свободата си. Естествено, много от господарите не желяели да се разделят с такива ценни роби. Тъй като татуировките за собственост не можели да се махнат от лицето, без да останат сериозни белези, а документите за освобождаване масово се подправяли, за бившите роби било трудно да докажат, че са заработили свободата си. Робовладелците се възползвали от това и въвели скъпи „халки на свободата“ — златни или сребърни обеци, често инкрустирани със скъпоценни камъни и уникална за фамилията изработка, с които се показвало, че робът е заслужил свободата си. Често се случвало след откупването

си робът да служи години наред, за да си позволи скъпата обещане, която да доказва, че наистина е свободен и може да се движи в Халкида както си пожелае.

Книжник Федрен, „История на робовладелските обичаи в Халкида“

Знам какво е след битка. Вървял съм по окървавена земя и съм прекрачвал разсечени тела. Но дотогава не бях стъпвал на място, където така ясно да личи безсмислието на войната. Бойци превързваха рани, които сами бяха нанесли на доскорошните си противници, островитяните, които допреди малко се сражаваха с нас, сега жадно разпитваха хората на хетгурда за роднини и отдавна напуснати родни земи. Бяха като събудили се от легендарен сън, мъчеха се да уловят изгубения живот, да прекосят пропастта на годините. Очевидно бе също, че много добре си спомнят всичко, което са вършили като слуги на Бледата жена. Разпознах един от стражите, който ме бе завлякъл при нея. Човекът побърза да извърне поглед. Не му се сърдех. Пиотре вече ми беше казал единственото, което ми бе нужно.

Тръгнах през лагера, който се приготвяше за заминаване с почти неприлична бързина. Двама лошо ранени мъже от хората на Бледата жена вече бяха натоварени на шейните, сваляха се палатки. Над трима убити набързо беше струпана могила от лед. И тримата бяха от доскорошните ни противници. Айсфир беше изял Орела и за него нямаше да има гроб. Другите двама, които бяхме изгубили — Лисугера и Дефт, — бяха затрупани при срутването на ямата. Нямаше смисъл да ги изравяме, за да ги погребваме отново. Изглеждаше някак грешно да зарязваме падналите, но така трябваше. Всички искахме да се махнем, сякаш колкото по-скоро напуснем това място, толкова по-бързо Бледата жена ще се превърне в създание от миналото. Надявах се и тя да е погребана под изсипалата се ледена лавина.

Докато вървахме с Уеб, отнякъде дойде Сенч. Ръката му беше превързана.

— Насам — каза и ме поведе към мястото, където лежеше Бърич.

Пъргав бе коленичил до баща си в снега. Не бяха опитали да местят Бърич. Имаше нещо неестествено в начина, по който лежеше тялото му. Гръбнакът не се извива по такъв начин. Коленичих до него и с изненада видях, че очите му са отворени. Ръката му зашари слабо по снега. Хванах я и я стиснах. Съвсем лекичко. Той дишаше плитко, сякаш се опитваше да се скрие от дебнещата в долната половина на тялото му болка.

— Само ти — успя да изрече.

Погледнах Уеб и Сенч. Без да кажат нито дума, те се оттеглиха. Бърич погледна към Пъргав, но момчето се заинати. Баща му пое дъх малко по-дълбоко. Кожата около устата и очите му бе странно потъмняла.

— Само за малко — каза на сина си. Пъргав сведе леко глава и се отдалечи.

— Бърич... — почнах, но едно почти рязко движение на ръката му ме накара да млъкна.

Видях го как събира остатъците от силите си. Заговори на пресекулки, на всяка фраза спираше, за да си поеме дъх.

— Прибирай се у дома — нареди ми. — Грижи се за тях... Моли... Момчетата.

Понечих да поклатя глава и да кажа, че иска от мен невъзможното, но за момент пръстите му стиснаха моите със сянка от някогашната му сила.

— Да. Ще го направиш. Трябва. Заради мен. — Още един дъх. Намръщи се, сякаш вземаше важно решение. — Малта и Руди. Когато се разгони. Не Грубиянин. Руди. — Вдигна пръст, сякаш очакваше да оспоря решението му. Пое дъх по-дълбоко. — Де да можех да видя това жребче. — Примигна бавно. — Пъргав.

— Пъргав! — извиках и момчето веднага хукна към нас.

Малко преди да дойде, Бърич заговори отново. Почти се усмихваше.

— Бях по-добрият мъж за нея — прошепна. Пое си дъх. — Но въпреки това тя щеше да избере теб. Ако се беше върнал.

Точно тогава Пъргав се хвърли на колене до Бърич и му отстъпих мястото си. Сенч и Уеб също идваха, носеха одеяло.

— Ще изгребем снега под теб и ще те отнесем с одеялото до шейната — каза Уеб. — Принцът вече пусна птицата да извика

корабите, които ще ни откарат до Цайлиг.

— Няма значение — отвърна Бърич. Хвана ръката на Пъргав и затвори очи. След няколко мига видях, че ръката му се отпусна.

— Да го преместим сега — предложих. — Докато е в безсъзнание.

Помогнах им да изринем снега под Бърич и да подпъхнем одеялото. Въпреки че се опитвахме да сме колкото се може повнимателни, той изстена при преместването и Осезанието ми за него мъничко избледня. Не казах нищо, но бях сигурен, че Пъргав също го е усетил. Натоварихме Бърич на шейната заедно с другите двама ранени. Преди да тръгнем, погледнах небето. От драконите нямаше и следа.

— Дори едно благодаря не казаха — измърморих на Уеб.

Той само сви рамене. Тръгнахме.

През останалата част от деня или крачех до шейната, или я теглех. Пъргав през цялото време крачеше до баща си, но очите на Бърич май не се отвориха отново. Увитият в одеяло Шишко се взе в задната част и се взираше в ранените. Коси и Ертре бяха в другата шейна. Дърпаше я Пиотре, който си тананикаше нещо, а нарческата и Предан вървяха до нея. Бяха пред нас. Не чувах какво говори нарческата на майка си, но можех да се досетя. Тя вече не гледаше така враждебно Предан, но погледът ѝ се задържаше по-дълго върху дъщеря ѝ и в него се четеше гордост. Оцелелите представители на хетгурда вървяха отпред и проверяваха снега за пукнатини. Уеб, а после и Сенч дойдоха да повървят известно време до мен. Нямаше какво да си кажем, така че мълчахме.

Броях наум, най-вече защото мислите ми непрекъснато се въртяха около това. Принцът бе довел тук дванайсет души, без да се броят Пъргав и Шишко. Намирахме се под надзора на шестима представители на хетгурда. Общо двадесет. Добавяме Шута и Бърич. Двадесет и двама. Бледата жена бе убила Хест, Ридъл и Шута. Бърич умираше от удара на нейния дракон. Орелът бе умрял от пороя ледени парчета при експлозията на Сенч. Същото се отнасяше за Лисугера и Дефт. Шестнадесет души щяхме да се върнем в Цайлиг. При положение, че Чъри и Дръб бяха оцелели на брега. Поех дълбоко дъх. Връщахме също майката и сестрата на нарческата. Това със сигурност бе нещо. Освен тях в домовете си щяха да се върнат осем островитяни, смятани от семействата си за отдавна мъртви. Опитах се да намеря

някакво удовлетворение, но не успях. Тази последна и най-кратка битка бе донесла най-много загуби за мен.

Когато притъмня, Пиотре нареди да спрем. С две от палатките издигнахме около шейната импровизиран заслон, за да не се налага да местим ранените. Двамата можеха да говорят и да се хранят, но Бърич все още не помръдваше. Донесох на Пъргав храна и поседях с него, но след малко усетих, че предпочита да остане насаме с баща си. Оставих го и излязох да повървя под звездите.

По онези земи няма истински нощен мрак. Само най-ярките звезди се виждаха в небето. Нощта бе студена и вятърът не спираше да духа, навяваше сняг върху заслоните. Не можех да реша къде искам да ида и с какво да се заема. Сеч и принцът се бяха натикали в шатрата на нарческата заедно с Пиотре, майка ѝ и сестра ѝ. Там тържествуваха и се радваха; и двете чувства ми бяха чужди. Хората на хетгурда и дошлите на себе си островитяни сякаш се събираха след дълга разлъка. Минах покрай малкия огън, при който Бухалът най-прозаично изгаряше татуировка с дракон и змии от нечия ръка. Вятърът донесе миризмата на печено месо, мъжът изсумтя, после закрещя от болка. Осезаващата Котерия без Пъргав се беше натъкнала в една малка палатка. Докато минавах, чух плътния глас на Уеб и за миг проблесна котешко око. Несъмнено споделяха тържеството на принца. Бяха освободили дракона и Предан бе спечелил разположението на нарческата.

Лонгуик седеше самичък край малкия огън пред тъмната палатка. Запитах се къде ли е намерил брентито, което надушвах. Щях да го подмина с мълчаливо кимане, но нещо в изражението му ми каза, че мястото ми е при него. Клекнах и протегнах ръце към слабите пламъци.

— Как е, капитане — попитах.

— Капитан на какво? — кисело отвърна той. Завъртя глава, при което прешлените му изпукаха, и въздъхна. — Хест. Ридъл. Дефт. Какво добро може да се каже за командир, чиито хора са мъртви, а самият той е останал жив?

— Аз също съм жив — напомних му.

Той кимна, после посочи с брадичка към палатката.

— Твоят слабоумен спи. Стори ми се съвсем отпаднал, така че го прибрах.

— Благодаря.

За миг се почувствах виновен и се запитах трябва ли да оставя Бърич, за да се погрижа за Шишко. И си помислих, че може би най-доброто за Лонгуик е да има някой, когото да наглежда. Той ми подаде войнишката си манерка. Беше очукана и издраскана, пълна с личните му запаси бренди — дар, който трябваше да се уважи. Отпих глътка и му я върнах.

— Съжалявам за приятеля ти. За Златен.

— Благодаря.

— Явно се познавахте отдавна.

— От момчета.

— Сериозно? Наистина съжалявам.

— Благодаря.

— Надявам се оная кучка да е умряла бавно. Ридъл и Хест бяха добри момчета.

— Да.

Запитах се дали наистина е умряла, или е все още жива и може да представлява някаква заплаха за нас. Вече не разполагаше с дракона и Претопените си слуги. Имаше Умението, но не виждах как би могла да го използва срещу всички ни. Ако беше жива, бе съвсем сама, също като мене. Дори се замислих кое предпочитам — да е мъртва или да е останала жива и да страда. Накрая установих, че съм твърде уморен, за да ме е грижа.

Лонгуик попита:

— Наистина ли си онзи? Копелето на Рицарин?

— Да.

Той кимна бавно, сякаш това обясняваше нещо, и каза тихо:

— С повече животи, отколкото котка.

— Отивам да си лягам — казах.

— Лека нощ. — Разсмяхме се горчиво.

Легнах си, но не успях да заспя. Всякакви безсмислени неща се мотаеха в главата ми. Какво бе направила с Шута? Как го беше убила? Напълно Претопен ли е бил, преди да умре? Ако го е дала на каменния дракон, означаваше ли това, че е изпитал някаква последна болка, когато Тестото умря? Глупави, ужасно глупави въпроси.

Шишко се размърда тежко до мен и измърмори:

— Не мога да я намеря.

— Коя? — попитах остро. Бледата жена бе запълнила изцяло мислите ми.

— Копривка. Не мога да я намеря.

Съвестта ме загриза. Човекът, който бе отгледал собствената ми дъщеря, умираше, а аз дори не се бях сетил да се свържа с нея.

— Мисля, че я е страх да заспи — рече Шишко.

— Е, не мога да я виня.

Можех да виня единствено себе си.

— Сега прибираме ли се?

— Да.

— Не убихме дракона.

— Да. Не го убихме.

Възцари се мълчание и си помислих с надежда, че отново е заспал, но Шишко попита тихо:

— С кораб ли ще се връщаме у дома?

Въздъгнах. Детинската му тревога само ме товареше още повече. Опитах се да изпитам съчувствие към него. Трудно беше.

— Това е единственият начин да се приберем, Шишко. Знаеш го.

— Не искам.

— Не те виня.

— И аз теб. — Въздъгна и помълча. — Значи това бе приключението ни. Принцът и принцесата се оженили, заживели щастливо и си родили много деца, които да ги гледат на старини.

Сигурно хиляди пъти бе чувал тази фраза. Обикновено с нея менестрелите завършваха приказките си за герои.

— Може би — рекох предпазливо. — Може би.

— А какво ще стане с нас?

Лонгуик влезе в палатката и тихо започна да разпъва постелката си. От движенията му заподозрях, че е довършил брентито.

— Ще продължаваме нататък, Шишко. Ти ще се върнеш в Бъкип и ще служиш на принца. Когато стане крал, ще си до него. — Опитах се да намеря щастлив край за него. — И ще живееш добре, ще имаш много сладкиши с розова глазура и нови дрехи всеки път, когато ти потрябват.

— И Копривка — доволно каза той. — Копривка сега е в Бъкип. Ще ме научи как се правят хубави сънища. Поне така ми обеща. Преди дракона и всичко останало.

— Така ли? Това е хубаво.

Скоро дишането му стана по-бавно и ритмично и той заспа. Затворих очи и се запитах дали Копривка не може да научи и мен как да правя хубави сънища. И дали изобщо ще намеря смелост да я срещна. Не исках да мисля за нея тъкмо сега. Това означаваше, че трябва да мисля как да ѝ кажа за Бърч.

— А ти какво ще правиш, лорд Фицрицарин? — В тъмното въпросът на Лонгуик сякаш идваше от небето.

— Това не съм аз — отвърнах тихо. — Ще се върна в Шестте херцогства и ще си остана Том Беджърлок.

— Май вече доста хора знаят тайната ти.

— Мисля, че знаят и как да си държат езика зад зъбите. И ще го направят, заради принц Предан.

Той се размърда под одеялото си.

— Някои биха го направили и заради лорд Фицрицарин.

Разсмях се, макар изобщо да не ми беше смешно.

— Лорд Фицрицарин високо ще оцени това.

— Добре тогава. Но мисля, че е жалко. Заслужавах повече. Ами славата? Ами хората, които знаят какво си направил и кой си, и ти отдават заслужената почит за успеха ти? Не искаш ли да бъдеш запомнен със стореното?

Не ми се налагаше да мисля дълго. Кой не е играл тази игра късно нощем, докато се взира във въглените? Толкова често бях вървял по този път, че познавах всичките му кръстопътища и капани.

— Бих предпочел да забравят нещата, които мислят, че съм направил. И бих дал всичко, за да забравя нещата, в които се провалих.

С това разговорът приключи.

Явно съм заспал, защото когато отворих очи, навън сивееше утрото. Изпълзях тихо от завивките, за да не събудя Шишко, и незабавно отидох при Бърч. Пъргав спеше свит до него и държеше ръката му. Осезанието ми каза, че Бърч ни напуска. Скоро щеше да умре.

Отидох при Сенч и Предан и ги събудих.

— Искам нещо от вас.

Предан ме погледна сънено. Сенч се надигна бавно. От тона ми беше усетил, че въпросът е сериозен.

— Какво?

— Искам котерията да се опита да излекува Бърч. — Когато не казаха нищо, добавих: — Още сега. Преди да се е отдалечил още повече.

— Другите ще разберат, че ти и Шишко не сте онова, което изглеждате — посочи Сенч. — Точно затова оставих раната си. Не че може да се сравнява с положението на Бърч.

— Така или иначе всичките ми тайни излязоха наяве на този остров. Щом ще трябва да живея с последиците, бих искал да направя нещо, което си заслужава. Заради всичко, което изгубих тук. Искам Пъргав да се върне при Моли заедно с баща си.

— Искаш да кажеш с мъжа й — тихо каза Сенч.

— Да не мислиш, че не го знам и че не виждам всички възможни последици?

— Иди да събудиш Шишко — каза Предан, докато отмяташе завивките. — Знам, че искаш да побързаме, но те съветвам да му осигуриш добра закуска, преди да опитаме това. Не може да се съсредоточи върху нищичко, когато е гладен. И сутрините не са любимото му време. Така че поне да го нахраним.

— Не е ли по-добре да обмислим това, преди... — започна Сенч, но Предан го прекъсна.

— Това е единственото, което Фиц е искал от мен. И ще го получи, лорд Сенч. Още сега. Е, веднага след като Шишко закуси.

Започна да се облича. Сенч отметна със стон завивките си.

— Държете се така, сякаш не съм мислил по въпроса. Мислил съм, и то много. Рицарин е изолирал Бърч за Умението. Някой друг, освен мен да си спомня това?

— Нищо не пречи да опитаме — упорито отвърна Предан.

Така че опитахме. Сякаш мина цяла вечност, докато приготвя закуска за Шишко, а докато я поглъщаше по своя бавен и внимателен начин, се помъчих да обясня на Пъргав какво искам. Страхувах се да му вдъхвам прекалено много надежди и в същото време исках да разбере рисковете от онова, което се канехме да направим. Възможно бе опитът ни да излекуваме Бърч да не успее и той да умре. Не исках момчето да остане с впечатлението, че сме го убили ние.

Мислех си, че ще ми е трудно да му обясня. Опитах се да го повикам настрана и да говоря с него, защото Мечокът бе наблизил, грижеше се за ранените островитяни. Пъргав обаче отказа да се отдели

и за миг от баща си, така че накрая ми се наложи да говоря на място. Още щом споменах, че принц Предан би могъл да използва магията на Пророците, за да излекува баща му, Пъргав така се развълнува, че със сигурност всичките ми предупреждения и уговорки минаха покрай ушите му. Попита само:

— Кога ще започнете?

— Веднага щом дойдат останалите — казах и почти в същия момент Сенч вдигна покривалото и влезе.

Предан и Шишко се вмъкнаха след него. В грубия заслон около шейната стана толкова тясно, че палатката всеки момент можеше да се срути. Предан махна нетърпеливо с ръка.

— Дайте да махнем това нещо. Повече ще ни разсейва, отколкото да ни пази.

И докато Пъргав дъвчеше нетърпеливо устни, двамата с Лонгуик свалихме платнището и го навихме. Когато приключихме, слухът за това какво ще правим вече бе плъзнал и всички се събраха да гледат. Не бях особено очарован от перспективата да работя пред хора, нито пък ми се искаше да разкривам в какви близки отношения съм с принца. Но нищо не можеше да се направи.

Събрахме се около Бърич. Оказа се трудно да убедя Пъргав да отстъпи и да ми позволи да положа ръце върху баща му, но Уеб най-сетне го дръпна настрана. Застана зад него и го прегърна, сякаш беше съвсем мъничък. Прегърна го и с ръце, и с Осезание. Погледнах го с благодарност. Той кимна в отговор и ме прикани с поглед да започваме.

Сенч, Предан и Шишко се хванаха за ръце, сякаш искаха да играят някаква детска игра. Потръпнах от ужас от това какво се каним да направим и се опитах да не обръщам внимание на любопитните зрители. Менестрелът Кокъл се беше напрегнал, за да не пропусне нещо. Представителите на хетгурда и спасените островитяни ни гледаха подозрително. Пиотре стоеше малко настрана с Елиания, майка ѝ и сестра ѝ. Лицето му бе сериозно и съсредоточено.

Бях една-две години по-голям от Пъргав, когато по предложение на Бърич се опитах да почерпя от него сила по начина, по който го бил правил баща ми. Бях се провалил, но не само защото не знаех какво точно правя. Баща ми бе използвал Бърич като кралски човек, като източник на сила за своето Умение. Но всеки използван по този начин се превръща също и в проводник към Умелия, поради което Рицарин

бе изолирал Бърич за останалите Умели, така че никой да не може да го шпионира или атакува чрез него. Днес трябваше да премеря силата си и силата на котерията на Предан срещу старата преграда на баща ми и да видя дали мога да я пробия и да вляза в душата на Бърич.

Протегнах ръка към котерията и Шишко я хвана. Другата си ръка поставих на гърдите на Бърич. Осезанието ми показва, че не му се иска да се задържа в тялото си. Животното, в което обитаваше Бърич, бе безнадеждно ранено. Ако тялото му беше кон, Бърич вече щеше да е сложил край на страданията му. Пропъдих тази обезпокоителната мисъл, опитах се да загърбя Осезанието и да наточа Умението си като бръснач. Престанах да мисля за всичко останало и затърсих някакво място, през което да проникна в него.

Не намерих. Усещах останалите от котерията, безпокойството и готовността им, но не можех да открия накъде да насоча желанието им за действие. Долавях Бърич, но възприятието ми се плъзгаше по повърхността, без да е в състояние да проникне вътре. Не знаех как го е изолирал баща ми и няхах представа как мога да премахна бариерата. Не знам колко дълго съм се опитвал да преодолея защитните му стени. Знаем само, че по някое време Шишко пусна ръката ми, за да избърше изпотената си длан в дрехата си.

— Този е много труден. — После каза: — Дайте да оправим онзи, по-лесния.

Не поиска разрешение от никого, а направо се наведе през Бърич и сложи ръка на рамото на един от ранените. Дори не държах Шишко, но веднага почувствах островитянина. Сам не знаеше от колко години е бил роб на Бледата жена. Питаше се как ли се представя синът му в майчиния му дом, чудеше се какво ли става с тримата синове на сестра му. Преди много години им бе обещал да ги научи да въртят меча. Питаше се дали някой друг се е заел да изпълни дълга му вместо него.

Тези мисли го измъчваха също толкова, колкото и раната, нанесена му от Мечока. Ударът на меча бе разсякъл дълбоко гърдите и рамото му. Беше изгубил много кръв. Но ако намереше сили да живее, тялото му щеше да се излекува.

И изведнъж плътта му започна да се възстановява. Мъжът изрева и понечи да притисне ръка върху раната, която се затваряше сама, все едно невидими ръце зашиваха скъсана дреха. Онова, което бе мъртво или не можеше да се възстанови, беше изхвърлено. Почти с ужас

гледах как част от плътта по лицето му се стопява. За наше щастие островитянинът беше як мъж и притежаваше резервите, които тялото му сега изгаряше.

А после той седна на сламеника, скъса пропитите със засъхнала кръв бинтове и ги хвърли настрана. Присъстващите ахнаха. Излекуваната кожа блестеше, но не с мъртвия блясък на белега, а със здравето на детско тяло. Бледа гладка ивица по мургавото му тяло. Мъжът впери поглед в тялото си, изсмя се невярващо и потупа с юмрук гърдите си, сякаш да се увери, че са здрави. След това скочи от шейната и заподскача бос в снега. Сграбчи Шишко, вдигна го във въздуха и го завъртя, после го пусна да стъпи в снега. Започна да му благодари на родния си език, наричаше го Ръцете на Еда — местна фраза, която не разбирах. Тя обаче явно означаваше нещо за Мечока, защото той моментално отиде при другия ранен на шейната, отметна завивките му и направи знак на Шишко да се приближи до него.

Шишко дори не ни погледна, но не ми беше до него. Погледът ми не се откъсваше от Пъргав, който се взираше в мен с пусти, изгубили надежда очи.

— Съжалявам — казах, докато около нас се раздаваха изумените и радостни възгласи от второто изцеление. — Запечатан е. Баща ми го е изолирал за другите Умели. Не мога да достигна до него и да му помогна.

Той се извърна. Разочарованието му бе толкова дълбоко, че граничеше с ненавист — не задължително към мен, а към момента, към другите, които се надигаха излекувани, и към онези, които ликуваха заедно с тях. Уеб се бе отдръпнал от Пъргав, за да му даде възможност да остане заедно с гнева си. Не виждах смисъл да се опитвам да казвам нещо.

Шишко явно овладя трика на изцеляване чрез Умението и под скромния надзор на Предан се зае да излекува двамата, чиито татуировки бяха изгорени снощи. Сълзящата покрита с мехури плът се смени с гладка бледа кожа. От обект на презрение Шишко изведнъж се превърна в принц в очите им и в живо възплъщение на Ръцете на Еда. Досега не бяха знаели, че притежава дара на Еда, но вече разбираха защо Предан го цени толкова много и защо е трябвало да го вземе със себе си. Заболя ме, че Шишко неочаквано се къпеше във възхищението на островитяните точно както се бе свивал пред презрението им.

Почувствах се някак предаден, че може толкова бързо да забрави доскорошното им отношение. Въпреки това се радвах, че може да го направи. Почти ми се прииска да бях прост като него и да приема, че хората наистина изпитват онова, което е изписано на лицата им.

Сенч застана зад мен и постави ръка на рамото ми. Обърнах се с въздишка, очаквах да ме натовари с някаква задача. Но вместо това старецът ме прегърна и заговори тихо в ухото ми:

— Съжалявам, момче. Опитахме. Съжалявам също и за смъртта на Шута. Случвало се е двамата с него да се разминаваме. Но онова, което направи за Умен, не можеше да направи никой друг. За Кетрикен също. Макар да се оказахме противници на острова, бъди сигурен, че никога не съм забравял делата му. А и се получи така, че той излезе победител. — Сенч вдигна очи към небето, сякаш очакваше да види драконите. — Победи и ни остави да се оправяме с онова, което спечели. Не се съмнявам, че ще е непредсказуемо като самия него. А също и че това би му харесало.

— Той ми каза, че ще умре тук. Така и не му повярвах напълно. Много неща не успях да му кажа.

Въздъгнах. Внезапно си дадох сметка, че е безполезно да мисля за всичко, което съм искал да направя и не съм направил. Затърсих някаква разумна мисъл или чувство в себе си, но не намерих нищо, за което да мисля или да говоря.

Продължихме. Бърич вече бе сам в шейната, все така неподвижен и мълчалив, чезнеше все повече и повече. Пъргав вървеше от едната му страна, аз — от другата, но не разменихме нито дума. По време на почивките капвах по малко вода в устата на Бърич. Преглъщаше я. Въпреки това знаех, че умира и не скрих това от Пъргав.

Вечерта, когато спяхме, на Шишко вече не му липсваха приятели, готови да се погрижат за него, и той определено се наслаждаваше на вниманието към себе си. Опитах се да не се чувствам изоставен. От толкова време ми се искаше да не ми се налага да се грижа за него, а ето че сега това занимание ми липсваше. Дойде Уеб. Носеше храна за Пъргав и ми кимна да ида да си почина.

Седнах при огъня на Лонгуик и той сподели научените новини. Някои от освободените островитяни били при Бледата жена още от Войната на Алените кораби. Навремето били много повече, но тя

безмилостно хранила с тях драконите. Отначало основното селище било на брега недалеч от кариерата, но след войната тя започнала да се бои, че островитяните ще се обърнат срещу нея. А и от самото начало била твърдо решена да убие Айсфир. Според легендата залите и тунелите под ледника съществували от поколения. Тя изчакала най-ниския годишен отлив, за да намери прочутия вход към тях. След като се озовала вътре, накарала хората си да разбият тавана и да направят таен вход, който да може да се използва при почти всеки отлив. Унищожила селището на брега и заповядала на слугите си да преместят по-големия от двата каменни дракона в голямата зала и да го сглобят там. Задачата била много тежка, но не я било грижа нито колко хора ще загинат, нито колко време ще отнеме.

След войната живеела на острова, като вземала данък от клановете, които все още се страхували от нея или се надявали да си получат заложенниците. Сключвала жестоки сделки — за цял товар храна можела да върне труп. Или да обещае, че заложникът никога няма да бъде пуснат, за да посрами фамилията си. Когато го попитах дали според него на Външните острови са знаели къде точно живее Бледата жена, Лонгуик поклати глава.

— Останах с впечатлението, че темата е срамна. Никой от плащащите не би говорил за това.

Кимнах. Едва ли мнозина в клана на Нарвала знаеха какво точно се е случило с Ертре и Коси — вероятно знаеха само, че са изчезнали. От друга страна, наистина големите тайни са обикновено загадъчни.

Та значи Бледата жена изградила кралството си с труда на наполовина Претопените воители. Когато някой получавал тежка рана, остарявал или проявявал неподчинение, го давали на дракона. Животът на мнозина отишъл в камъка в безплодните ѝ опити да го оживи. Бяхме пристигнали, когато властта ѝ вече залязваше. Вместо стотиците ѝ служеха десетки. Драконът и тежката работа бяха погълнали останалите.

Бледата жена се опитала да убие Айсфир сама, но не постигнала нищо повече от това да го измъчва. Страхувала се да махне леда около него, а и не успяла да открие оръжие, което да може да пробие застъпващите се люспи и дебелията му кожа. Робите разказвали легенди за омразата и страха ѝ от Айсфир.

— Още не разбирам — казах тихо, докато се взирахме в пламъчетата на гаснещия огън. — Защо са ѝ служили? Как е успяла да накара Претопените да ѝ се подчиняват? Онези, които видях в Бък, не изпитваха вярност към никого.

— Не знам. Участвах във Войната на Алените кораби и знам за какво говориш. Онези, с които разговарях, казаха, че спомените им за службата при нея са замъглени. Спомнят си само болка. Знаят само, че са изпълнявали заповедите ѝ, защото така им е било по-лесно. Непокорните ги давали на дракона. Мисля, че става въпрос за по-сложно Претопяване от онова в Шестте херцогства. Един ми каза, че след като му отнела цялата вярност и любовта към дома и семейството му, имал чувството, че тя е единственото същество, на което може да служи. И служил, въпреки че сега спомените за стореното от него го карат да се срамува.

Когато оставих Лонгуик и тръгнах към Бърич, забелязах между палатките Предан и нарческата. Държаха се за ръце, склонили глави един към друг. Запитах се как ли ще приеме майка ѝ предстоящия брак. Със сигурност неочакваният съюз със старите врагове ѝ се виждаше странен. Дали щеше да го подкрепи, щом той означаваше, че дъщеря ѝ трябва да напусне майчиния дом, за да стане кралица в далечна земя? Запитах се какво ли изпитва самата Елиания. Съвсем наскоро си бе върнала майка си и сестра си; дали щеше да е склонна да ги напусне и да замине за Шестте херцогства?

Уеб седеше с Пъргав при Бърич. Мъката бе превърнала момчето почти в мъж. Седнах тихо до тях на края на шейната. Отново бяха издигнали импровизираната палатка, за да я пази от нощните ветрове. Осветяваше я самотна свещ. Въпреки одеялата ръцете на Бърич бяха студени.

— Не можете ли да опитате пак? — тихо попита Пъргав. — Другите... толкова бързо се излекуваха. И сега седят и се смеят с другарите си около огъня. Защо не можете да излекувате баща ми?

Казах му. По-скоро повторих.

— Защото преди години Рицарин го е изолирал за Умението. Знаеше ли, че баща ти е служил на принц Рицарин? Че е бил негов кралски човек, източник на сила, когато кралят реши да използва магията си?

Пъргав поклати глава. В очите му имаше съжаление.

— Малко неща знам за баща си, освен че ми е баща. Никога не ни е разказвал за детството си. Майка разказва истории за Бъкип и за баща си. Татко ме научи как да се грижа за конете, но това беше преди да... — Млъкна, после се насили да продължи. — Преди да разбере, че съм Осезаващ. Като него. След това се опита да ме държи настрана от конюшнията, колкото се може по-далече. А това означаваше, че прекарвах малко време с него. Не ми каза много и за Осезанието, освен че ми забранява да докосвам с ума си каквото и да било животно.

— Беше абсолютно същият и с мен, когато бях момче — казах. Почесах се по врата. Изведнъж се почувствах уморен и несигурен. Какво от миналото принадлежеше на мен? И какво — на Бърич? — Когато пораснах, започна да ми говори повече и ми обясни някои неща. Мисля, че след време и на теб щеше да разкаже повече за себе си.

Поех дълбоко дъх. Държах ръката на Бърич. Запитах се дали би ми простил онова, което щях да направя, дали би ми благодарил.

— Спомням си първия път, когато видях баща ти. Бях някъде петгодишен. Един от хората на принц Искрен ме поведе по коридора към столовата на старата казарма в Лунно око. Принц Рицарин го нямаше, но баща ти беше останал, тъй като още се възстановяваше от рана в коляното. Същата, от която куца. Пострадал, защото скочил между един глиган и баща ми, за да не позволи на звяра да го изкорми с бивните си. Така. И значи, седи Бърич в пълната със стражи кухня, млад мъж в разцвета на силите си, чернокос, див и с твърд поглед. И изведнъж ме тропосват в ръцете му, без никой да го предупреди. Можеш ли да си го представиш? И досега се чудя какво ли е минало през ума му, когато стражът ме изправи пред него и съобщи на всеослушание, че съм малкото копеле на Рицарин и че оттук нататък Бърич ще трябва да се грижи за мен.

На лицето на Пъргав заигра неволна усмивка. Така продължи вечерта — разказвах му истории за грубоватия млад мъж, който ме беше отгледал. Известно време Уеб седя при нас; така и не разбрах кога се е измъкнал. След като свещта догоря, легнахме от двете страни на Бърич, за да го топлим, и продължихме да разговаряме тихо в тъмното, докато Пъргав не заспа. Стори ми се, че през тези часове присъствието на Бърич в Осезанието ми се засили, но може би беше, защото си припомнях всичко онова, което беше той за мен. Спомнях си как ме окуражаваше и обучаваше, как с право ме наказваше и хвалеше.

Вече разбирах по-ясно как един млад неженен мъж загърбва живота си заради някакво си момче. И със смирение осъзнах, че зависимостта ми от него сигурно е оформила неговия живот толкова, колкото бе повлияла и на моя.

На следващата сутрин клепащите на Бърич потрепнаха, докато му давах вода. Погледна ме за миг. В очите му имаше нещастие и безизходност.

— Благодаря — прошепна, но не мисля, че го каза за водата.

— Тате? — развълнувано се обади Пъргав, но Бърич вече отново бе изгубил съзнание.

Този ден напредвахме добре и привечер решихме да продължим и да опитаме да излезем от ледника, преди да спрем за нощувка. На всички ни бе омръзнало да спим на леда, но разстоянието, което трябваше да изминем, се оказа по-голямо от предполагаемото. Продължавахме да крачим напред и напред, без да обръщаме внимание на умората, и упорито отказвахме да признаем грешката си.

Беше късна нощ, когато приближихме брега. С благодарност видяхме стражевите огньове и преди умореният ми ум да съобрази, че един огън би трябвало да е достатъчен за двама души, чухме предизвикателния вик на Чъри. Предан отговори и чухме радостните викове на няколко души. Никой не очакваше да чуе гласа на Ридъл. Когато си спомних как го бях видял за последно, настръхнах. За един безумен миг изпитах надеждата, че Шутът също е тук. Но после си спомних думите на Пиотре и мъката ме заля.

Посрещнаха ни Ридъл и седемнайсет оцелели островитяни от двореца на Бледата жена, дошли на себе си вероятно в момента, в който бе издъхнал драконът. Ридъл и другите пленници били освободени от тъмницата от един от стражите. Всички с общи усилия намерили изход и Ридъл успял да ги отведе до брега. Всички бяха много объркани и не знаеха каква е причината за възстановяването и освобождаването им. Е, обяснихме им какво се е случило.

На следващия ден Сенч ме извика в шатрата на принца, за да чуя пълния доклад на Ридъл. Изслушах разказа му как войниците на Бледата жена се нахвърлили върху него и Хест и ги заловили, защото ги били видели как излизат от таен вход в царството ѝ. Ридъл не бе в състояние да опише смислено как точно е бил Претопен. Било свързано по някакъв начин с дракона, но всеки път, когато се опитваше

да говори за това, се разтреперваше и не бе в състояние да продължи. Накрая, а и за мое облекчение, Сенч се отказа от опитите си. Честно казано, май е по-добре това знание да си остане изгубено.

Ридъл беше изумен, когато научи, че двамата с Шута сме го видели в тъмницата. Каза, че не ме вини, че съм го оставил; ако сме били разбили вратата, със сигурност щял да ме нападне заради топлите ми дрехи. В очите му обаче се четеше толкова дълбок срам, че някой го е видял в подобно състояние, че се усъмних, че завързалото се помежду ни приятелство ще оцелее. А и на мен не ми се струваше вероятно да се чувствам удобно, като гледам човека, когото бях оставил да умре.

Зачудих се дали Ридъл отново ще стане онзи весел млад мъж, когото бях познавал. Беше погледнал в тъмно ъгълче на душата си и щеше да носи тези спомени до края на дните си. Призна пред всички ни, че всъщност именно той убил Хест. Взел му ризата и си увил ръцете, за да се стопи, докато другите Претопени в тъмницата спели. Каза също, че Бледата жена им казала, че това било един вид изпитание — че оцелелите през първите две седмици щели да бъдат пуснати, за да й служат, и щели да получават редовно храна. Ухили се безумно, докато го казваше. Зъбите му бяха стиснати, сякаш се мъчеше да задържи гаденето, че точно тогава не е можел да си представи по-добра участ от тази да й служи и да му дават да яде.

Двама от върналите се с Ридъл островитяни бяха от клана на Нарвала: били изчезнали отдавна и ги смятали за мъртви. Пиотре ги посрещна с радост. Бледата жена бе изстребвала клана им повече от десетилетие и накрая ги бе хвърлила в пълно отчаяние, като бе отвлякла управляващата нарческа и по-малката ѝ дъщеря. Връщането на тези воители в клана само направи принца още по-голям герой в очите им.

Когато Сенч приключи с въпросите, зададох онези, които изгаряха мен. Отговорите бяха разочароващи. Ридъл изобщо не бе виждал Шута нито по време на плена си, нито при бягството си. Не бил видял и Бледата жена, след като бил освободен от тъмницата.

— Но не мисля, че трябва да се тревожим заради нея. Ревке, който дойде и ме освободи, видял края ѝ. Нещо внезапно я накарало да полудее. Започнала да крещи, че всички са я предали, всички, че ѝ бил останал единствено драконът и че той нямало да я предаде. Заповядала

да домъкнат поне двайсет души. Били насила долепени до дракона и заклани там. Ревке каза, че камъкът попивал кръвта им. Но дори това не я задоволило. Била съвсем побесняла и закрепцяла, че трябвало да влязат напълно в дракона, че той нямало да се събуди, докато някой целият не влезе в него.

Погледна объркано смаяните ни лица.

— Не говоря добре езика на Външните острови. Знам, че звучи невероятно да е искала някой да влезе в камък. Но ми се стори, че Ревке каза точно това. Може и да греша.

— Не. Мисля, че си го разбрал съвсем правилно. Продължавай — казах.

— Накрая заповядала да дадат на дракона Кебал Тестото. Обаче, когато стражите свалили оковите му и го повлекли към дракона, той внезапно се хвърлил в обратната посока, към Бледата жена. Сграбчил я за китките, почнал да се смее и да крещи, че ще влязат заедно в дракона и ще го съживят, та Външните острови да възтържествуват. Само така можели да победят. И я помъкнал към дракона, а тя пищяла и ритала. А после... — Ридъл млъкна. — Само предавам каквото ми разказа Ревке. Изглежда безсмислено, но...

— Продължавай! — нареди Сенч.

— Тестото вървял с гръб към дракона. Като че ли се разтворил в него, но държал здраво Бледата жена и я завлякъл след себе си.

— Значи е влязла в дракона? — възкликнах.

— Не. Не цялата. Тестото изчезнал в камъка и я дърпал след себе си, така че ръцете ѝ се озовали вътре до китките. Тя пищяла на стражите да ѝ помогнат и накрая двама се осмелили да я хванат и да я издърпат назад. Но... но ръцете ѝ се стопили. Изчезнали в дракона.

Принцът вдигна ръка пред устата си. Аз целият треперех.

— Това ли е всичко? — попита Сенч. Зачудих се откъде ли намира това спокойствие.

— В общи линии. Онова, което останало от ръцете ѝ, било като изгорено. Не кървяло, просто било изгорено, така каза Ревке. И тя стояла и гледала чуканчетата си. Драконът междувременно оживявал. Когато започнал да се движи, вдигнал главата си прекалено високо и от тавана започнали да падат големи парчета лед. Ревке каза, че всички побягнали и от рушация се таван, и от дракона. — Ридъл млъкна, после продължи с мъка: — Не мога да ви опиша какво е. Бях в

килията, с гръб към стената, и се опитвах да остана буден, защото ако заспах, другите щяха да ме убият. Погледнах надолу и видях мъртвия Хест на пода. И изведнъж се ужасих, че е мъртъв, нали беше мой приятел. — Поклати глава и гласът му премина в шепот. — А после си спомних как го убих.

— Не си виновен — тихо рече принцът.

— Но аз го направих. Аз бях, аз...

Прекъснах го, преди мисълта за стореното съвсем да го е подлудила:

— И как успяхте да се измъкнете?

Ридъл посрещна въпроса ми почти с благодарност.

— Ревке ни отключи и ни поведе през двореца. Прилича на огромен лабиринт под леда. Излязохме през отвор, който приличаше на цепнатина в леда. Никой не знаеше какво да правим. Аз обаче видях морето и им казах, че ако стигнем до него и продължим по брега, рано или късно ще стигнем до лагера, та дори да се наложи да обиколим целия остров. Изкарахме късмет. Избрахме по-късия път и пристигнахме тук преди вас.

Имаше един последен въпрос, но той му отговори, преди да съм го задал.

— Знаеш какъв е вятърът нощем, Том. Снегът сигурно вече е засипал всички следи. Дори и да искам, едва ли бих могъл да намеря обратния път. — Пое дълбоко дъх и добави неохотно: — Може би някой от островитяните ще се съгласи да опита. Но не и аз. В никакъв случай. Не искам дори да доближавам до онова място.

— Никой не те кара да го правиш — увери го Сенч и имаше право.

Оставих нещата така.

Когато се върнах при Бърич, утрото приближаваше. Пъргав спеше до баща си. Забелязах, че Бърич се е движил през нощта — едната му ръка беше отвита. Докато я завивах с одеялото, видях, че е стиснал дървена обица. Познах я. Беше дело на Шута и знаех, че вътре в нея се намира робската обица на свободата, спечелена с толкова трудности от баба му. Фактът, че бе намерил сила да я свали, показваше колко важен е накитът за него. Помислих си, че знам какво е смятал да направи с нея.

Предан бе пуснал пощенския гълъб, който щеше да отлети до Цайлиг и да извести хетгурда, че мисията ни е приключила. Въпреки това щяха да минат няколко дни, преди корабите да стигнат до нас. Дотогава се налагаше да съкратим дажбите, за да изхраним увеличилния се отряд. Не се очертаваше особено приятна перспектива, но предполагам, че повечето просто не ѝ обърнаха внимание след всичко, през което бяха минали.

Успях да остана насаме с Пъргав до гаснещия Бърич. Разказах му историята на обичата, докато се мъчех да я извадя от дървения обков. Дърворезбата на Шута се оказа твърде сложна за мен, така че се наложи да я счупя, за да я отворя. Обичата сияеше в синьо и сребърно точно както в деня, когато ми я подари Търпение. Също като нея пробих ухото на Пъргав, за да може да я носи. Бях малко по-нежен с него, отколкото тя с мен — преди пробиването сложихме сняг на ухото, за да стане по-безчувствено.

— Винаги я носи — казах на момчето. — И помни баща си.

— Ще го помня — тихо отвърна Пъргав.

Докосна предпазливо обичата. Много добре си спомнях тежестта ѝ и как се люлееше на току-що пробитото ми ухо. Той избърса кръвта от пръстите в панталона си и каза:

— Съжалявам, че я използвах. Ако беше още у мен, щях да ти я дам.

— Кое?

— Стрелата, която ми даде лорд Златен. Стори ми се грозна, но я взех от вежливост. После, когато всички останали отскочиха от дракона, сивата се заби. Никога не бях виждал подобно нещо.

— Не вярвам някой да е виждал — отвърнах.

— Може би той е виждал. Каза, че е грозно парче дърво, но че може да ми свърши работа в труден момент. Освен това каза, че бил ясновидец. Мислиш ли, че е знаел, че сивата стрела ще убие дракона?

Успях да се усмихна.

— Дори докато беше жив, така и не бях сигурен дали наистина знае какво ще се случи, или просто подбира думите си хитроумно, за да изглежда, че знае. В този случай обаче ми се струва, че е бил прав.

— Да. А видя ли баща ми? Видя ли какво направи? Събори дракона на колене. Уб каза, че никога не бил виждал подобна сила на *отблъскване*. — Погледна ме, сякаш ме предизвикваше да му забраня

да говори на тази тема. — Каза, че подобна сила понякога се срещала у Старата кръв. И че може би ще я наследя, ако използвам магията си разумно и след обучение.

Потупах го по бузата и усетих студения допир на обичата в дланта си.

— Да се надяваме, че ще стане така. Светът се нуждае от сила като тази.

Лонгуик надникна в заслона и каза:

— Принц Предан те вика, Том.

— Идвам — казах и се обърнах към Пъргав. — Нещо против?

— Върви. И без това нищо не можем да направим, освен да гледаме.

— Ще се върна — обещах и последвах Лонгуик през лагера.

Шатрата на принца бе пълна с народ. Предан, Сенч и Шишко бяха вътре заедно с Пиотре, Ертре, Коси и нарческата. Долната устна на Шишко беше издадена и усетих, че е смутен. Нарческата седеше на пода с гръб към мен, наметната с одеяло. Поздравих всички и зачаках.

— Има проблем с татуировките на Елиания — каза принцът. — Иска да ги махнем, но Шишко не успя да се справи с тях. Сенч си помисли, че щом се справи със собствените си белези, може би ще успееш да помогнеш.

— Белегът е нещо доста по-различно от татуировката — отвърнах. — Но съм готов да опитам.

Принцът се обърна към нарческата.

— Елиания? Може ли да ги види?

Тя не отговори. Гърбът ѝ бе изпънат, а на лицето на майка ѝ ясно се четеше неодобрение. После, без да каже нито дума, Елиания бавно наведе глава и остави одеялото да се свлече по гърба ѝ. Коленичих, за да виждам по-ясно. Стиснах зъби и веднага разбрах защо са си помислили за мен.

Сияещата красота на змиите и драконите бе изчезнала. Татуировките бяха хлътнали в гърба ѝ, кожата се беше опънала, сякаш изображенията бяха жигосани. Предположих, че това е последното отмъщение на Бледата жена.

— Продължават да я болят — тихо рече принцът.

— То е от спомена — казах. — Може би Шишко не може да я излекува, защото нараняването е старо. Друго е да помогнеш на тялото

да завърши онова, което и без това се опитва да направи. Но тези рани са стари и тялото ѝ е свикнало с тях.

— Но твоите белези изчезнаха, когато те излекувахме — каза принцът.

— Те не са нейни — начумерено рече Шишко. — Не искам да ги докосвам.

Не обърнах внимание на неясната му забележка.

— Мисля, че Шутът ме възстанови във вида, в който ме е виждал винаги. Без белези.

Не ми се говореше повече по темата, но мисля, че всички ме разбраха.

— Тогава ги изгорете и после ги излекувайте — каза Елиания. Гласът ѝ трепереше. — Не ме е грижа какво ще ми струва, просто искам да се махнат. Няма да нося белезите ѝ върху тялото си!

— Не! — възкликна ужасен принцът.

— Чакайте. Моля ви. Нека опитам. — Вдигнах ръка, но се сетих, че е редно да попитам. — Мога ли да те докосна?

Тя сведе глава още повече и видях как всеки мускул на гърба ѝ се напряга. После кимна рязко. Пиотре се извиси над нас със скръстени на гърдите ръце. Погледнах го и очите ни се срещнаха. После седнах зад нарческата и внимателно положих длани върху гърба ѝ. Наложих се да ги задържа там с усилие на волята. Дланите ми усещаха топлия гръб на младото момиче, но Умението долавяше как драконите и змиите се гърчат под пръстите ми.

— Не само мастило има под кожата ѝ — казах. Но не знаех какво точно има.

— Направи мастилата от собствената си кръв — изпъшка Елиания. — За да ѝ принадлежат завинаги и да ѝ се подчиняват.

— Лоша е — сърдито рече Шишко.

Елиания ни бе съобщила онова, което трябваше да знаем. Но въпреки това работата се оказа дълга и изтощителна. Не познавах добре Елиания, а Шишко не искаше да се докосва до нея. Даде ни силата си, но се наложи всяка сложна фигура да бъде премахвана отделно. Майка ѝ и сестра ѝ седяха и гледаха мълчаливо. Пиотре остана известно време, после излезе навън, върна се и отново излезе. Не можех да го виня. Искаше ми се и аз да не съм тук. Вонящото мастило с мъка се процеждаше от порите на гърба на нарческата. По-

лошото бе, че ѝ причиняваше болка. Елиания стисна зъби и заблъска мълчаливо земята. Дългата ѝ черна коса, която беше отметната напред, за да не ми пречи, натежа от пот. Предан седеше срещу нея с ръце на раменете ѝ, докато аз старателно проследявах всяка рисунка с върха на пръстите си и призовавах кожата ѝ да изхвърли мръсотията на Бледата жена. Докато работех, отново видях гърба на Шута, татуиран също така пищно и жестоко, и благодарих на боговете, че рисунките са били създадени преди Бледата жена да усвои и изврати Умението. Не можех да разбера защо татуировките се съпротивляват толкова упорито. Когато и последната ноктеста лапа бе премахната от кожата на Елиания, бях останал без сили, но гърбът ѝ бе гладък и чист.

— Готово — рекох уморено и вдигнах одеялото да я завия. Тя си пое дъх или по-скоро изхлипа, а Предан я прегърна.

— Благодаря — каза ми тихо и се обърна към нея. — Всичко е свършено. Тя вече никога няма да те нарани.

За миг се запитах с безпокойство дали наистина е така. Но преди да успея да споделя съмненията си, отвън се чу радостен вик.

— Кораб! Два кораба! Единият е със знака на Глигана, а другият — на Мечката!

ГЛАВА 27

ВРАТИ

Колкото повече се занимавам с аферите и връзките на лорд и лейди Грейлинг, толкова повече се убеждавам, че подозренията Ви са напълно основателни. Макар че приеха „поканата“ на кралицата младата лейди Сидел да прекара известно време в Бъкип, не дадох с готовност съгласието си. Баща ѝ бе по-твърд по този въпрос от майка ѝ. Последната бе наистина скандализирана, че я изпраща без нито една дреха, подходяща за ежедневието на двора, още по-малко за празненства и танци. Издръжката, която той ѝ отпусна, е недостатъчна дори за някоя доячка. Предполагам, че се надява дъщеря му да се изложи достатъчно в двора, за да я върнат у дома.

На жената, която баща ѝ избра за нейна прислужница, не може да се има доверие. Предлагам да се намери някакъв повод Опал да бъде отпратена от Бъкип колкото се може по-скоро. Погрижете се също сивата ѝ домашна котка да се махне заедно с нея.

Самата Сидел изглежда виновна само в това, че е млада и лекомислена. Не вярвам да знае, че родителите ѝ са се обявили за Петнисти, нито пък има представа за интригите им.

Анонимен шпионски доклад

Благоприятните течения докараха корабите по-рано, отколкото очаквахме. И макар да се изненадахме от бързото им пристигане, екипажите бяха не по-малко смаяни от големината на групата, която ги очакваше на брега.

Надигна се врява като по време на битка. Всеки се надпреварваше да разкаже историята по свой начин на изумените новодошли. Най-гръмогласен и весел бе Аркон Кърлавия меч, който ликуваше за победата на Нарвала. Срещата му с Ертре бе по-сдържана и официална, отколкото очаквах. Макар да бе баща на Елиания, той нямаше брак с майка ѝ, нито бе заченал Коси. Затова се радваше на завръщането им като приятел, а не като баща и съпруг. Приличаше ми повече на удовлетворението на воин от триумфа на съюзник.

По-късно щях да науча, че нарческата е обещала на баща си голяма част от реколтата, търговски отстъпки и други блага. Земите на клана на Глигана били скалисти и стръмни, чудесни за отглеждане на свине, но не и за земеделие. Кърлавия меч трябвало да се грижи за осем племенници от своя клан и победата на Нарвала определено му помагаше.

Но радостта и ликуването около мен и младия Пъргав правеше мъката ни само още по-голяма. Още по-лошото бе, че предишната нощ бях взел решение — толкова точно и вярно, че нищо не можеше да ме накара да се откажа. Така че докато хората отвън се радваха и надвикваха един друг, поговорих тихо с Пъргав — седяхме в полумрака на палатката до Бърич, който продължаваше да е в безсъзнание.

— Няма да дойда с вас. Ще можеш ли да се грижиш за баща си без мен?

— Ще мога ли... Какво искаш да кажеш? Как така няма да дойдеш с нас? Какво ще правиш?

— Ще остана тук. Трябва да се върна в ледника, Пъргав. Искам да намеря начин да вляза в двореца. Най-малкото искам да намеря тялото на приятеля си и да го изгоря. Винаги е мразил студа. Не би искал да бъде погребан завинаги в ледена гробница.

— И какво друго искаш да направиш? Премълчаваш нещо.

Поех дълбоко дъх, помислих да излъжа, но се отказах. Стига лъжи в този живот.

— Надявам се да намеря и тялото на Бледата жена. Надявам се да я намеря мъртва, да съм сигурен, че е умряла заради всичко, което ни направи. А ако я намеря жива, се надявам да я убия.

Такова просто и малко обещание си бях дал. Съмнявах се, че ще ми е лесно да го изпълня, но това бе единствената утеха, която можех

да си предложи.

— Изглеждаш различен, когато говориш така — приглушено рече Пъргав. Наведе се към мен. — Очите ти стават... все едно вълчи.

Поклатих глава и се усмигнах. Или поне показах зъбите си.

— Не. Никой вълк няма да си губи времето с отмъщение, а аз искам тъкмо отмъщение. Най-обикновено и просто отмъщение. Когато хората изглеждат най-жестоки, онова, което виждаш, не е животинската им страна. А свирепост, която могат да проявят единствено хората. Когато ме виждаш верен на семейството ми, виждаш вълка.

Той докосна обичата си и се намръщи.

— Искаш ли да остана с теб? Не бива да се изправяш сам срещу това. Нали видя, че не лъжа. Добър съм с лъжа.

— Наистина си добър. Но имаш други, по-важни задължения. Бърич няма абсолютно никакви шансове за оцеляване, ако остане тук. Качи го на кораба и го върни в Цайлиг. Там може да има добри лекари. Ако не друго, ще го настанят на топло, с добра храна и чисто легло.

— Баща ми ще умре, Фицрицарин. Знаеш го.

Ох, каква сила има в наричането на нещата с истинските им имена.

— Прав си, Пъргав. Но не е нужно да умира на студа, под някакво плющящо на вятъра платнище. Можем поне това да му спестим.

Пъргав се почеса по тила.

— Искам да изпълня волята на баща си. Мисля, че щеше да ми каже да остана с теб. Че ще съм по-полезен на теб, отколкото на него.

Замислих се.

— Може би наистина щеше да ти каже така. Но не мисля, че майка ти би се съгласила. Смятам, че трябва да останеш при него. Може да се свести преди края и последните му думи да са безценни за теб. Не, Пъргав. Иди с него. Остани с него заради мен.

Той не отговори, но сведе глава.

Навън вече разваляха лагера и товареха багажа. Мисля, че Пъргав се смая, когато за него и Бърич дойдоха островитяни. Мечокът сериозно се поклони на момчето и помоли за честта да го качи заедно с баща му на кораба на хетгурда. Нарече ги „победители на демони“ и

Пъргав бе поразен, когато осъзна, че е бил оставен да тъгува сам от уважение, а не от пренебрежение. Бухалът го изпрати с песен и макар да кълчеше думите на езика на бардовете, успях да чуя възславянето на мъжа, съборил дракона-демон на колене, и момчето, което го повалило, за да освободи пленниците на Бледата жена. Забелязах, че Уеб замина със същата лодка — явно щеше да пътува в един кораб с Пъргав. Това донякъде ме успокои. Не исках момчето да остане само сред непознати; а и се страхувах, че Бърич няма да доживее до Цайлиг.

После дойде принцът и попита с кой кораб ще пътувам.

— Добре дошъл си и на двата, но който и да избереш, пак ще е тясно. Не са очаквали, че ще трябва да превозват толкова много хора. Ще сме натъпкани като солена риба в каца. Сенч с цялата си мъдрост реши да ни раздели с нарческата, така че ще пътувам с кораба на Мечката. Самият Сенч ще е на кораба на Глигана с Пиотре и жените. Надява се по пътя да довърши преговорите относно съюза.

Усмихнах се, въпреки че ми бе тежко на сърцето.

— Още ли го наричаш съюз? На мен започна да ми прилича на сватба. Да не си дал на Сенч някакъв повод да реши, че е по-добре да те отдели от Елиания по пътя до Цайлиг?

Предан повдигна вежда и ъгълчето на устата му потрепна.

— Не бях аз! Елиания заяви, че е удовлетворена, че съм изпълнил предизвикателството ѝ и съм достоен за нея, след което каза, че ме смята за свой съпруг. Майка ѝ май не е особено радостна, но Пиотре не възрази. Сенч се опита да обясни на Елиания, че е нужно да ѝ дам клетвата си в моя „майчин дом“, но тя не поиска да го слуша. Попита го: „Що за мъж може да се противопостави на волята на жена по този въпрос?“

— Определено бих искал да чуя какво ѝ е отговорил.

— Каза: „Честно казано, не зная. Но волята на моята кралица е, че синът ѝ няма да легне с вас, докато не застанете пред нея и благородниците ѝ в дома ѝ и не обявите, че той е достоен за вас“.

— И как го прие тя?

— Не много мило. — Принцът определено бе поласкан от нетърпението на бъдещата си невеста. — Но Сенч ме накара да обещавам, че ще се въздържам. Не че Елиания ми помага в това отношение. Както и да е. Така че аз ще плавам на кораба на Мечката, а тя — на Глигана. Сенч ще е при нея, вероятно и Шишко, тъй като

островитяните страшно го почитат като Ръцете на Еда. Та значи кой избираш? Ела на Мечката. Така ще си с Бърич, Пъргав и мен.

— Нито единия, нито другия. Но се радвам, че ще си на кораба на Мечката с Пъргав. Момчето преживява труден момент. Може да го понесе по-леко, ако е сред приятели.

— Как така нито единия, нито другия?

Време беше да му кажа.

— Оставам тук, Предан. Трябва да се върна и да намеря тялото на Шута.

Той примигна, замисли се и с разбиране, което ме стопли, просто прие онова, което трябваше да направя.

— Ще остана с теб, разбира се. И ще ти трябват повече хора, ако искаш да прокопаеш тунела през ямата на драконите.

Бях трогнат, че не оспори намеренията ми и че предлага да забави собствения си триумф.

— Не. Ти трябва да заминеш. Трябва да се ожените с нарческата, да създавате съюзи. Няма да ми трябват хора, тъй като се надявам да вляза през мястото, откъдето са излезли Ридъл и останалите.

— Това са празни надежди, Фиц. Никога няма да го намериш. Слушах Ридъл толкова внимателно, колкото и ти.

Усмигнах се.

— Мисля, че ще го намеря. Доста съм упорит в подобни неща. Единственото, за което моля, е да ми оставите достатъчно храна, стига да можете да си позволите, както и топли дрехи.

— Лорд Фицрицарин, прости, че го казвам, но може да се окаже, че напразно рискуваш живота си. Лорд Златен вече не чувства нищо. Малко вероятно е да намериш входа, още по-малко — тялото му. Не мисля, че трябва да позволя това.

Подминах последните му думи.

— Има и още нещо. Чака те достатъчно хаос и неразбории. Едва ли ще ти е нужен и един възкръснал лорд Фицрицарин, който само да усложни положението. Кажи на всички да си мълчат за мен. Вече говорих с Лонгуик. Не мисля, че е нужно да се тревожа за Ридъл. Останалите са мъртви.

— Но... островитяните знаят кой си. Чуха да се обръщат към теб с това име.

— То не означава нищо за тях. Ще запомнят истинското ми име толкова, колкото аз — името на Мечока или на Орела. Просто ще съм лудият, който е останал на острова.

Предан разпери отчаяно ръце.

— За колко дълго? Докато не умреш от глад ли, или докато не откриеш, че мисията ти е толкова напразна, колкото и моята?

Замислих се за момент и казах:

— Дай ми две седмици. Уреди да пратят кораб за мен. Ако не успея за две седмици, ще се откажа и ще се прибера у дома.

— Не ми харесва това — измърмори той. Помислих си, че ще продължи да възразява, но той не го направи. — Две седмици. И няма да те слушам, така че не се опитвай да ме увещаваш за още малко време. След две седмици на този бряг ще те чака кораб. И независимо от резултата, ще го посрещнеш и ще се качиш на него. А сега да побързаме, преди да са натоварили всичко.

Оказа се, че страхът му е напразен. Екипажите всъщност разтоварваха вещи от корабите, за да направят място за неочакваните пътници. Сенч мърмореше и ругаеше ината ми, но накрая се предаде — най-вече защото останах непреклонен, а всички бързаха да отплават.

Беше странно да стоя на брега и да гледам отдалечаващите се кораби. Зад мен се издигаше купчина с всевъзможни неща. Разполагах с твърде много палатки и шейни за един човек, както и порядъчен, макар и еднообразен запас храна. Във времето между изчезването на корабите и падането на нощта разглеждах какво са ми оставили и напълних старата си раница с неща, които можеха да ми свършат работа. Сложих допълнителни дрехи, достатъчно храна, както и перата от брега на Другите. Лонгуик ми беше оставил съвсем приличен меч; предполагам, че беше на Дефт. Разполагах също и с ножа на капитана. И с шатрата и постелката на Шута, както и с готварските му принадлежности — освен че бяха неговите, бяха и най-леки. С изненада открих, че Сенч ми е оставил малко буренце гърмящ прах. Сякаш бих рискувал да се занимавам отново с това чудо! Слухът ми още не се беше оправил напълно. Но накрая все пак напълних един буркан и го прибрах в раницата.

Вечерта си запалих хубав огън. Плавеите не бяха много, но огънят беше само за мен, така че не се ограничавах. Очаквах да намеря покоя, който обикновено ми носеше уединението. Дори когато

настроението ми бе най-мрачно, самотата и природата винаги ме утешаваха. Но тази вечер не изпитах това. Непрестанното бръмчене на потъналия каменен дракон бе като къкрещо напомняне за злините на Бледата жена. Искаше ми се да има начин да го заглуша, да пречистя ужасната статуя и отново да я превърна в обикновен камък. Направих си каша и най-безразсъдно я подсладих с ечемичните бонбони, които ми бе оставил Предан.

Тъкмо лапах първата лъжица, когато чух стъпки зад себе си. Задавих се и скочих, измъкнах меча си. Шишко пристъпи в светлината на огъня и се ухили стеснително.

— Гладен съм.

Олюлях се.

— Какво правиш тук? Трябваше да си на кораба, на път към Цайлиг!

— Не. Вече никакви кораби. Какво има за вечеря?

— Как успя да останеш? Сенч знае ли? А принцът? Шишко, това е невъзможно! Имам работа, много важна работа. Не мога да се грижа за теб.

— Те още не знаят. И мога сам да се погрижа за себе си! — намусено рече той.

Бях наранил чувствата му. И сякаш за да го потвърди, Шишко отиде до купчината изоставен товар и започна да рови, докато не намери купа. Седнах и се загледах в огъня. Чувствах се напълно победен от съдбата. Шишко се върна, седна на един камък срещу мен и си сипа повече от половината каша.

— Лесно стана — обясни той. — Просто казах *със Сенч*, *със Сенч* на принца и *с принца*, *с принца* на Сенч. Повярвах ми и се качиха на корабите.

— И никой друг не е забелязал, че те няма? — попитах скептично.

— А, на другите просто им казах *не ме виждате*, *не ме виждате*. Лесна работа.

Явно бе много доволен от хитрия си номер.

— А ти как успя да ги изиграеш и да останеш? — попита ме с пълна уста.

— Не съм ги изигравал. Останах, защото имам да свърша една работа. Ще се върнат за мен след две седмици. — Хванах се за главата.

— Шишко. Много лош номер ми скрои. Знам, че не е нарочно, но въпреки това наистина е лош номер. Какво ще правя с теб? Защо остана тук?

Той сви рамене и отговори, без да престава да лапа.

— За да не се кача на кораба. А ти?

— Аз смятах да тръгна на дълъг път, обратно до ледения дворец. Да убия Бледата жена, ако успея да я намеря. И да върна тялото на лорд Златен, стига да го открия.

— Добре. Ще се справим. — Шишко се наведе и надникна в котлето. — Ще го ядеш ли това?

— Май не.

Апетитът ми беше изчезнал наред с надеждата за покой. Гледах го как лапа. Имах две възможности. Знаех, че не мога да го оставя сам на брега и да тръгна на лов за Бледата жена. Все едно да оставя малко дете само да се грижи за себе си. Можех да остана две седмици на брега, докато не дойде обещаният от Предан кораб, да натоваря Шишко на него и да се опитам да продължа със задачата си. Дотогава щеше да е настъпила есен. Щеше да завали сняг и съвсем да скрие всички следи от тайни входове. Другият вариант бе да го помъкна със себе си, да понасям мудното му темпо и да го изложа на опасност. Както и да го пусна в една много лична част от живота ми. Не исках да присъства, докато вземам тялото на Шута. Исках и имах нужда да бъда сам, когато го правя.

Но Шишко бе тук. Зависеше от мен. Споходи ме неканен спомен за физиономията на Бърич, когато бях поверен на грижите му. Същото е било за него навремето. Гледах го как обира остатъците от кашата и облизва лепкавата лъжица.

— Шишко. Ще е трудно. Ще трябва да ставаме рано и да вървим бързо. Отново отиваме в студа. Без много огън и със страшно еднообразна храна. Сигурен ли си, че искаш да дойдеш с мен?

Не знам защо му предложих този избор.

— По-добре е, отколкото кораб — сви рамене той.

— Но накрая пак ще трябва да се качиш на кораб. Когато дойде за мен, ще напусна острова.

— А, не — пренебрежително рече той. — Никакви кораби. В хубавата палатка ли ще спим?

— Трябва да съобщим на Сенч и принца къде си.

Той ми се намръщи и си помислих, че може да се опита да ми попречи с Умението, но накрая, когато се пресегнах към тях, беше с мен и много се радваше на номера, който им е изиграл. Вбесиха се и ми съчувстваха, но не предложиха да обърнат корабите. Всъщност не биха и могли да го направят. Вест като тази, която носеха, не можеше да чака. Никой от корабите нямаше да обърне, тъй като отсъствието на нарческата или на принца нямаше да се приеме от хетгурда. Трябваше да продължат. Сенч предложи да прати кораб веднага щом стигнат Цайлиг, но му казах да изчака и че ще се свържа с тях, когато сме готови да тръгнем. *Не с кораб*, натъртено уточни Шишко и никой от нас не тръгна да спори с него. Бях сигурен, че щом ме види да тръгвам, ще замине с мен. Дотогава най-вероятно щеше да е много уморен и отегчен от живота тук. Едва ли щеше да поиска да остане сам на острова.

Докато утрото приближаваше, си помислих, че в известен смисъл е може би по-добре, че е тук. Когато си лягах, Шишко ми изглеждаше като натрапник в шатрата на Шута, толкова не на мястото си, колкото крава на танци. Но пък ако го нямаше, със сигурност щях да изпадна в дълбока меланхолия и непрекъснато да си мисля за всички, които бях изгубил. А ето че той отвличаше вниманието ми и макар да ме дразнеше, въпреки това беше и другар. Покрай грижите ми за него нямаше да ми остане време да задълбавам в болката си. Вместо това трябваше да приготвя раница и за него и да я напълня с припасите, които можеше да носи. Сложих предимно топли дрехи и храна — за нищо на света не би изхвърлил храната. Но докато се приготвях за сън, вече се ужасявах от утрешния ден и от това как ще ми се наложи да го влача след себе си.

— Ще спиш ли? — попита Шишко, когато се завих презглава.

— Да.

— Харесва ми тази палатка. Хубава е.

— Да.

— Напомня ми фургона, когато бях малък. Мама правеше нещата хубави, с всякакви цветове, ленти и мъниста.

Премълчах с надеждата, че ще се унесе.

— Копривка също обича хубавите неща.

Копривка. Призля ми. Бях я изложил на опасност и едва не я изгубих. И оттогава не бях направил опит да се свържа с нея. Срамувах

се от начина, по който я бях рискувал, и че не бях аз онзи, който я бе спасил. И дори да намерех смелост да я помоля за прошка, нямаше да ми стигне кураж да ѝ кажа, че баща ѝ умира. Имах чувството, че вината за това е моя. Ако не бях тук, Бърич щеше ли да дойде на Аслевял? Щеше ли да се изправи срещу дракона? Това бе мерилото на малодушието ми. Можех да тръгна с меч в ръка и с надеждата да убия Бледата жена. Но не можех да се изправя пред дъщеря си, пред която имах грях.

— Тя добре ли е? — попитах.

— Малко. Ще ѝ покажа палатката, става ли? Ще ѝ хареса.

— Сигурно ще ѝ хареса. — Поколебах се, накрая се осмелих да направя още една крачка. — Още ли се страхува да заспива?

— Не. Да. Е, страх я е, ако ме няма. Обещах ѝ, че няма да позволя отново да падне там. Че ще я наглеждам и ще я пазя. Аз пръв влизам в съня. Тя идва после.

Говореше така, сякаш се срещаха в някаква кръчма, сякаш „сън“ е някаква стая в града или крайпътен хан. Когато се обади отново, се мъчех да проумея какво ли означават тези прости думи за него.

— Е, трябва да заспивам. Копривка ще ме чака.

— Шишко. Кажи ѝ... не. Радвам се. Радвам се, че можеш да си до нея.

Той се надигна на дебелия си лакът и ме погледна сериозно.

— Всичко ще е наред, Том. Тя пак ще намери музиката си. Ще ѝ помогна. — Пое дълбоко дъх и въздъхна сънено. — Сега си има приятелка.

— Така ли?

— Аха. Сидел. Дошла е отдалеч, самотна е, много плаче и няма хубави дрехи. И се е сприятелила с Копривка.

Научих много повече, отколкото бих искал да знам. Дъщеря ми се страхуваше да заспи, вечер бе нещастна и самотна и се беше сприятелила с момиче, чиито родители бяха Петнисти и почти се бяха отказали от нея. Хеп сигурно също бе затънал в проблеми. Съвсем се вкиснах. Опитах се да се успокоя с мисълта, че Кетрикен е извадила Сидел от незаслужена изолация. Не беше лесно.

Малката маслена лампа на Шута примигна помежду ни и угасна. Тъмнината, или каквото минава за тъмнина в тази част на света през лятото, обгърна шатрата в шепите си. Лежах неподвижно, заслушан в

дишането на Шишко, плясъка на вълните и тревожното мърморене на каменния дракон под водата. Затворих очи, но ме беше страх да заспя. Боях се, че ще открия или няма да открия Копривка. След време започна да ми се струва, че сънят наистина е място и съм забравил как се стига до него.

Накрая явно съм заспал, защото когато отворих очи, през цветната тъкан на шатрата искреше светлината на утрото. Бях спал повече, отколкото смятах, а и Шишко още не се бе събудил. Излязох да се облекча и донесох вода от ледения поток. Шишко се надигна едва когато надуши миризмата на каша. Протегна се радостно и ми съобщи, че цяла нощ с Копривка ловили пеперуди и че тя му направила шапка от тях, обаче шапката отлетяла. Глуповатата история ме развесели, макар и да бе в рязък контраст с плановете ми.

Опитах се да го накарам да побърза, но не постигнах кой знае какъв успех. Шишко се размотаваше по брега, докато развалях шатрата и я прибирах в раницата. Наложих се да го убеждавам да нарами багажа си и да ме последва. Тръгнахме покрай брега в посоката, откъдето бяха дошли Ридъл и другарите му. Знаех, че са вървели покрай брега около два дни. Надявах се, че ако направя същото и се оглеждам за мястото, където са се спуснали на брега, ще намеря пътя до цепнатината, водеща към владенията на Бледата жена.

Но не бях взел предвид, че Шишко ще е с мен. Отначало ме следваше радостно, като изследваше останалите от прилива локви, плавеи, пера и водорасли. Естествено, намокри си краката, замърмори и освен това скоро огладня. Очаквах го и бях подготвил малко сухари и солена риба. Не беше точно каквото му се искаше, но след като ясно му дадох да разбере, че ще продължа да вървя, независимо от желанията и намеренията му, взе храната и я задържа, докато вървеше.

Прясна вода не ни липсваше. Малки ручейчета прорязваха брега и мокреха отвесните скали. Оглеждах се за прилива — нямах никакво желание да ме свари на такова място, че да не можем да се дръпнем от него. Но водата не се надигна много и дори бях възнаграден със следи над линията на прибоа. Бяха от групата на Ридъл и настроението ми се подобри.

Привечер събрахме изхвърлените по брега плавеи, издигнахме шатрата по-далеч от линията на прилива и запалихме огън. Ако не ми беше толкова тежко на сърцето, вечерта щеше да е приятна — в небето

увисна лунният сърп и Шишко се вдъхнови да извади свирката си. За пръв път имах възможност да се отдам напълно и на двете му музики, защото чувах както пискливата мелодия на свирката, така и музиката на Умението му. Тя се състоеше от вездесъщия вятър, крясъци на чайки и плясък на вълни. Звучите на свирката се преплитаха в нея като ярка нишка в гоблен. Можех да се докосна до ума му и затова чувах музиката изцяло. Сигурен съм, че без Умението изпълнението му щеше да е дразнещо и разпокъсано.

Вечерята бе проста — супа от сушена риба с малко пресни водорасли от брега и сухари. Ястието насищаше — може би това бе най-доброто, което можеше да се каже за него. Шишко го изяде най-вече защото бе гладен.

— Де да имахме сладкиш от кухнята — рече с тъга, докато търках котлето с пясък.

— Е, на такова нещо ще се радваме чак когато се приберем в Бък. С кораб.

— Не. Никакви кораби.

— Шишко, няма друг начин да стигнем дотам.

— Ако просто продължим да вървим, може и да стигнем.

— Не, Шишко. Аслева е остров. Навсякъде около него има вода. Не можем да се приберем пеш. Рано или късно ще се наложи да се качим на кораб.

— Не.

Пак се почна. Уж схващаше толкова много неща, но рано или късно се появяваше нещо, което или отказваше, или не можеше да приеме. Отказах се да споря и си легнах. Отново го гледах как влиза в съня с лекотата, с която плувец скача във водата. Не намерих кураж да говоря с него за Копривка. Запитах се какво ли си мисли за отсъствието ми и дали изобщо го е забелязала. После затворих очи и се унесох.

На втория ден от прехода Шишко вече бе отегчен от еднообразието. На два пъти ме остави да се отдалеча толкова напред, че едва не го губех от поглед. И всеки път ме настигаше, като пуфтеше и бързаше по мокрия пясък. И настояваше да научи защо трябва да бързаме толкова. Не можех да измисля отговор, който да го задоволи. Всъщност знаех само, че трябва да бързам. Че това е нещо, което трябва да се свърши, и че няма да намеря покой, докато не го направя.

Случваше ли ми се да си помисля за Шута като за умрял или да си представя как тялото му е захвърлено нейде в онова ледено място, болката ставаше толкова силна, че едва не припадах. Знаех, че няма да осъзная смъртта му, докато не видя трупа му с очите си. Беше като да гледаш загниващ крак и да знаеш, че трябва да бъде отрязан, за да може тялото да започне да се лекува. Бързах да се срещна с агонията.

Нощта ни завари на тесен плаж под окичена с ледени висулки отвесна скала, по която се стичаше вода. Реших, че има място точно колкото да пренощуваме и че всичко ще е наред, стига да не се надигне буря. Разпънахме шатрата и я укрепихме с камъни, запалихме огън и приготвихме безвкусната вечеря.

Тази вечер луната бе наедрияла и останахме известно време навън, взирахме се в морето. Намерих време да се запитам как ли я кара Хеп, дали е успял да превъзмогне опасното си увлечение по Сваня, или е напълно погълнат от него. Можех само да се надявам, че е запазил здравия си разум и преценки. Въздъгнах тревожно.

— Коремът ли те боли? — съчувствено попита Шишко.

— Не. Не точно. Безпокоя се за Хеп. Сина ми в Бъкип.

— О. — Явно не проявяваше особен интерес. И после добави, сякаш го бе обмислял от дълго време: — Все си някъде другаде. Никога не свириш музиката, в която се намираш.

Изгледах го и свалих постоянните си стени за музиката му. Когато се отворих за нея, все едно пуснах в очите си вечерта, когато здрачът се спуска над земята и времето е идеално за лов. Отпуснах се за момент, отдадох се на вълчата радост от момента, радост, която не бях изпитвал от толкова дълго време. И преди долавях водата и лекия вятър. Сега чух шепота на пясъка и снега, а дълбоко под него — бавното скърцане на ледника върху острова. Изведнъж бях в състояние да надуша солта на океана, йода от водораслите на брега и ледения дъх на стар сняг.

Беше като отваряне на врата към някакво минало, към по-старо място. Погледнах Шишко и изведнъж го видях като едно цяло, тъй като се беше слял с всичко около себе си. Седеше, радваше се на вечерта и не му липсваше нищо. Почувствах как устните ми се разтягат в усмивка.

— От теб би станал добър вълк — казах му. А когато се унесох, Копривка ме намери. Трябваше ми известно време да я доловя, защото

седеше на ръба на съня ми. Морският бриз развяваше косите ѝ, докато тя се взираше през прозореца на някогашната ми детска стая в Бъкип. Когато най-сетне погледнах към нея, Копривка пристъпи през прозореца и се озова на брега.

— Е, ето че се срещнахме.

Почувствах как всички извинения и обяснения се надигат в мен и си съперничат кое да бъде казано първо. Копривка седна до мен на пясъка и погледна към морето. Вятърът рошеше косата ѝ, все едно че бе вълча козина на врата. Спокойствието ѝ така контрастираше с бурята в мен, че си дадох сметка що за неприятен тип съм и как винаги изпълвам атмосферата около себе си с бърборене и тревоги. Открих, че седя до нея и опашката ми е увита около лапите.

— Обещах на Нощни очи, че ще ти разказвам истории за него, а ето че не съм го направил.

Мълчанието изтъка паяжина помежду ни.

— Бих искала да чуя някоя — рече тя.

И ѝ разказах за тромавото тъпоносо вълче, което подскача високо, за да лови непредпазливите мишки, и как се бяхме научили да се доверяваме един на друг, да ловуваме и да мислим като едно цяло. Слушаше ме цялата нощ, а при някои истории накланяше глава и казваше:

— Това май си го спомням.

Когато отворих очи, утрото осветяваше пъстроцветните създания по стените на шатрата и за момент забравих, че съм изпълнен с мъка и желание за мъст. Виждах единствено блестящ син дракон с широко разперени криле, носещ се по вятъра, а под него от водата се надигаха алени и пурпурни змии. Едва по-късно чух хъркането на Шишко и си дадох сметка, че вълните се плискат непосредствено до шатрата. Звукът ме разтревожи и побързах да надникна навън. С облекчение установих, че водата се оттегля. Бях проспал истинската опасност — морето бе стигнало само на две стъпки от входа.

Изпълзях навън, протегнах се и се загледах в морето. Испитвах странен покой. Мъчителната мисия все още ме чакаше, но бях върнал част от живота си, част, която смятах за провалена. Отдалечих се да се облекча и почти се радвах на студения и мокър пясък под босите си крака. Но когато се върнах при шатрата, цялото ми спокойствие изчезна.

На педя от входа на шатрата видях на пясъка гърнето с мед на Шута.

Моментално го познах и си спомних как беше изчезнало през първата нощ на острова. Трескаво огледах плажа и скалите, търсех следи. Нямаше нищо. Приблжих предпазливо гърнето, сякаш можеше да ме ухапе, като през цялото време се оглеждах и за най-малкия знак от онзи, който бе дошъл така тихо да го остави. Но вълните бяха заличили следите му. Черният мъж за пореден път ми се бе изплъзнал.

Накрая вдигнах гърнето. Свалих капака, без сам да зная какво да очаквам, но гърнето бе съвсем празно, без никакъв спомен от някогашното му съдържание. Внесох го в шатрата и го прибрах заедно с останалите вещи на Шута. Чудех се какво ли може да означава това. Помислих си да съобщя на Сенч и Предан за странното си откритие, но накрая реших, че засега е по-добре да мълча.

Тази сутрин намерих съвсем малко дърва, така че се наложи да се задоволим със солена риба и студена вода за закуска. Запасите, които изглеждаха повече от достатъчни за сам човек, сега като че ли намаляваха главоломно. Поех си дъх и се помъчих да бъда вълк. Ето, времето беше чудесно и имаше достатъчно храна за днес, така че по-добре да се възползвам от това и да продължа пътя си, без да скимтя за още. Шишко изглеждаше в чудесно настроение, докато не започнах да прибирам шатрата. Тогава започна да мърмори, че все съм искал да вървя по брега. Задържах езика си зад зъбите и не му напомних, че сам беше решил да остане на острова и да ми се лепне без покана. Казах му само, че не ни остава още много път. Това като че ли го окуражи, тъй като не споменах, че ще търся откъде Ридъл и останалите са слезли на плажа. Беше споменал отвесна скала и се надявах да е останала някаква следа, която вятърът и вълните все още да не са изтрили.

И тъй, продължихме да крачим напред и се помъчих да се наслажда на свежестта на деня и вечно променящото се море, като в същото време следях скалите. Но знакът, който ме поздрави неочаквано, определено не беше дело на Ридъл и другарите му. Беше прясно надраскан върху камъка, все още недокоснат от вятър или вода. Значението му бе недвусмислено. Грубо изрисуван дракон, лудуващ над извиваща се змия. А над тях — сочеща нагоре стрелка.

Авторът на рисунката явно бе избрал сравнително лесно място за изкачване по скалите. Въпреки това тръгнах сам и без багаж, докато Шишко чакаше кротко на плажа. На върха на брулените от вятъра скали имаше тясна ивица гола земя, по която се виждаха упорити туфи и мъх. След нея имаше подобие на ливада с хилава трева, покрити с лишеи камъни и унили храсти. Бях се изкатерил с нож в зъбите, но никой не ме чакаше. Посрещна ме единствено студеният полъх на вятъра откъм надвисналия ледник.

Върнах се на плажа, за да кача първо багажа, а после и Шишко. Той се справи добре с катеренето, макар че ниският ръст и шкембето го позабавиха.

— Добре — рече той, след като спря да пуфти. — А сега какво?

— Не съм сигурен — отвърнах и се огледах.

Който и да бе оставил знака долу, едва ли щеше да ни изостави тук. Нужно ми бе малко време, за да я забележа. Едва ли беше прикрита нарочно, просто нямаше много материал, с който да се работи. Тънка линия от камъчета, събрани на плажа. Единият край сочеше мястото, от което бяхме дошли, другият — към вътрешността на острова.

Подадох на Шишко раницата му и нарамах своята.

— Хайде. Тръгваме натам.

Той проследи пръста ми и поклати разочаровано глава.

— Защо? Там има само трева. А след нея — сняг.

Нямах лесно обяснение. Прав беше. В далечината тревата отстъпваше на снега. По-нататък се виждаше покрита със скреж и лед скала.

— Защото тръгвам натам — заявих и закрачих.

Не вървах бързо, но и не се оглеждах назад. Предпочетох да се ослушвам и да го следя с Осезанието си. Следваше ме, но не особено охотно. Забавих крачка, за да може да ме настигне. Когато се изравни с мен, отбелязах дружески:

— Е, Шишко, май днес ще получим отговори поне на някои от въпросите си.

— Какви въпроси?

— Кой или какво е Черният мъж.

— Не ми пука — упорито рече Шишко.

— Какво пък. Денят е хубав. И вече не искам да вървя по брега.

— А към снега.

Прав беше. Скоро стигнахме края на поляната. А по-нататък ясно се виждаха следите на Черния мъж. Тръгнах по тях, без да кажа нищо. Шишко се помъкна след мен.

— Не мушкаме снега — отбеляза след известно време. — Може да пропаднем.

— Мисля, че няма такава опасност, докато вървим по следите — отвърнах. — Още не сме на самия ледник.

В ранния следобед голата заснежена равнина остана зад нас и стигнахме до отвесната скала, която се извисяваше дръзко и сякаш предизвикваше вятъра. Ледът бе образувал колони и дълбоки цепнатини по повърхността. В подножието ѝ следите завиваха на запад. Продължихме да ги следваме. Свечеряваше се и небето посивя, но упорито продължих напред, като давах на Шишко парчета солена риба, когато започваше да се оплаква, че е гладен. Здрачът продължаваше да се сгъстява и дори любопитството ми започна да намалява заедно с енергията ми. Накрая спряхме.

— Е, явно сгреших — признах малко смутено. — Ще опънем шатрата тук, става ли?

Той издаде напред долната си устна и ме погледна разочаровано.

— Защо?

Огледах се безпомощно.

— Нали все пак трябва да спим някъде. Ти какво предлагаш?

— Да идем там! — възкликна той и посочи.

Проследих шишкавия му пръст и дъхът ми секна.

През цялото време бях гледал следите и не бях вдигал очи към отвесната скала. Пред нас се виждаше широка пукнатина, препречена с врата от сиво дърво. Останалата част бе запълнена с камъни с различна големина. Вратата беше откряната и се виждаше жълтата светлина на огън. Вътре имаше някой.

С нови сили тръгнахме по следата, която внезапно обърна назад и започна да се изкачва по стръмна пътека. Всъщност трудно можеше да се нарече и пътека. Налагаше се да вървим един зад друг и раниците ни се допираха в скалата. Въпреки това си личеше, че е доста използвана и добре поддържана, без камъни и коварен лед. На места ледените потоци, опитали се да я пресекат, бяха изсечени и махнати. Стори ми се, че почистването е направено неотдавна.

Въпреки признаците на гостоприемство, когато се озовах пред вратата, бях изпълнен с трепетно безпокойство. Беше изработена от плавеи, парчетата бяха грижливо наложени и заковани едно за друго. Отвътре се носеше топлина и миризма на готвено. Поколебах се, макар вратата да бе открехната. Шишко обаче не се замисли. Промуши се покрай мен и я бутна.

— Ей — обади се с надежда. — Дойдохме и сме измръзнали.

— Моля, влизайте — отговори нисък приятен глас. Акцентът бе странен, гласът изглеждаше дрезгав като на болен човек, но гостоприемният тон не можеше да се сбърка. Без колебания Шишко пристъпи вътре. Последвах го, но доста по-бавно.

След вечерния сумрак огънят в каменното огнище ми се видя ослепителен. Отначало можех да различа само седящия на дървен стол силует. После Черният мъж бавно се изправи и се обърна към нас. Шишко рязко пое дъх, но бързо и много изненадващо дойде на себе си и дори си спомни за доброто възпитание и каза:

— Добър вечер, дядо.

Черният мъж се усмихна. Изтритите му зъби бяха като жълта кост на черното му лице. Около устата му имаше бръчки, очите му бяха хлътнали и приличаха на блестящи абаносови топчета. Заговори на езика на Външните острови.

— Не знам откога съм тук. Но едно е сигурно. За първи път някой влиза тук и ме нарича „дядо“.

Стана без никакви усилия, гърбът му беше изправен. Въпреки това възрастта му беше изписана навсякъде върху него и се движеше като човек, който пази тялото си от ненужни изпитания. Посочи малката маса.

— Рядко имам посетители, но ще ви предлага гостоприемството си, макар че посрещането ми е скромно. Моля. Приготвил съм храна. Заповядайте.

Без да чака втора покана, Шишко пусна раницата си на пода.

— Благодарим — отвърнах бавно, свалих и моята раница и сложих и двете до стената.

Очите ми свикнаха със светлината. Не зная дали това можеше да се нарече пещера или голяма пукнатина. Не виждах тавана и предположих, че димът се издига нагоре, но не излиза навън. Мебелите бяха прости, но много добре изработени — с майсторството и

вниманието на човек, който е имал много време да овладее занаята и да го приложи на дело. В ъгъла имаше легло, шкаф за храна, кофа, бъчва и плетена кърпа. Някои от вещите вероятно бяха намерени и прибрани от брега, други явно бяха изработени от оскъдните запаси на острова. Очевидно собственикът им живееше тук отдавна.

Самият той беше висок колкото мен и толкова плътно черен, колкото бял бе навремето Шутът. Не попита за имената ни, нито съобщи своето, а направо поднесе супа в три каменни купи, които се грееха край огъня. Отначало говореше малко. Използвахме езика на Външните острови, макар че и за двама ни бе чужд. Шишко говореше на езика на Шестте херцогства, но Черният мъж някак успяваше да го разбере. Масата бе ниска, седяхме на удобни напълнени с трева възглавници, върху които имаше покривки от плетена тръстика. Лъжиците бяха изработени от излъскана кост. В супата имаше риба, но тя беше прясна, както и сварените корени и оскъдната зеленина. Беше много вкусна след дългите дни сушена и солена храна. Тънкият хляб, който извади домакинът ни, ме изненада и той се усмихна на изумения ми поглед.

— От нейния килер в моя — каза, без да се извинява. — Взимах каквото ми трябваше. А понякога и повече. — Въздъхна. — А сега това свърши. Животът ми ще е по-прост. А твоят — май по-самотен.

Изведнъж ми се стори, че сме наскоро дълъг разговор и двамата вече знаем — без да го казваме с думи — защо сме се събрали. Затова просто отвърнах:

— Дойдох за него. Мразеше студа. Не мога да оставя тялото му там. И трябва да се уверя, че с това е приключено. Че тя е мъртва.

Той кимна сериозно.

— Такъв е твоят път и трябва да го извървиш.

— Това означава ли, че ще ми помогнеш?

Той поклати глава — не със съжаление, а твърдо.

— Твоят път — повтори. — Пътят на Изменящия принадлежи единствено на теб.

Побиха ме тръпки от начина, по който ме нарече. Въпреки това не се предадох.

— Но не знам как да вляза в двореца й. Ти със сигурност знаеш, видях те там. Можеш ли да ми посочиш поне това?

— Пътят ще те намери — увери ме той и се усмихна. — Не може да се скрие в тъмното.

Шишко вдигна празната си купа.

— Вкусно беше!

— Искаш ли още?

— Да, моля! — възкликна дребният човек и доволно въздъхна, докато домакинът му сипваше.

Яде втората порция по-бавно. Черният мъж мълчаливо стана и сложи на огъня очукано старо котле с вода. Сложи още дърва и се загледах как по тях плъзват разноцветни пламъчета. Черният мъж отиде до шкафа и замислено погледна трите малки дървени кутии на него. Станах забързано и отидох до багажа ни.

— Моля, нека да допринесем с нещо за вечерята. Нося билки за чай.

Той се обърна към мен и разбрах, че съм предположил вярно. Сякаш му предлагаш скъпоценности и злато. Без да се колебая, отворих малките пакети на Шута и му ги подадох. Той се наведе да ги помирише, затвори очи и на лицето му се появи блажена усмивка.

— Щедро сърце имаш! — възкликна. — Спомен за цветя има тук. Нищо не събужда по-добре спомените от сладкия аромат.

— Задръж ги всичките — предложих му и той грейна от удоволствие, а черните му очи заблестяха.

Направи чая с огромно внимание. Стри старателно билките, изсипа ги в чайника и го затвори плътно. Когато махна капака и се вдигна ароматна пара, се разсмя радостно и се присъединихме към него досущ като големите, когато чуват детски смях. Около домакина ни имаше очарователна непосредственост, която почти ме накара да забравя тревогите и страховете си. Той наля чая и започнахме да го пием на малки глътки, наслаждавахме се на аромата и вкуса. Когато приключихме, Шишко вече се прозяваше широко. Изведнъж усетих, че съм ужасно уморен.

— Място за сън — каза домакинът ни и му посочи кревата.

— Моля те, имаме си постелки. Не е нужно да ни отстъпваш леглото си — намесих се аз, но той потупа Шишко по рамото и отново посочи кревата.

Шишко не се нуждаеше от още покани. Вече беше свалил ботушите си. Седна на леглото и чух скърцането на въжена рамка.

Пъхна се под завивките и затвори очи. Мисля, че заспа моментално.

Започнах да приготвям постелката си при огъня. Част от нея бе от нещата на Шута, направени от Праотците. Старецът ги огледа внимателно и тъжно докосна фината тъкан.

— Толкова си мил, толкова мил. Благодаря ти. — Погледна ме с тъга. — Пътят те чака. Дано съдбата е благосклонна към теб, а нощта — добра.

И се поклони, сякаш се сбогуваше с мен.

Малко объркан, погледнах към вратата. Когато се обърнах отново към него, той бавно кимна и каза:

— Аз ще пазя.

Продължавах да го гледам объркано. Черният мъж пое дъх и замълча. Усещах го как се опитва да превърне мислите си в разбираеми за мен думи. Докосна с пръсти бузите си, след което протегна към мен черните си длани.

— Навремето бях Белият. Ясновидецът. — Усмихна се на изуменото ми изражение, но в тъмните му очи имаше тъга. — Провалих се. Дойдох тук с древните. Бяхме последните и го знаехме. Другите градове бяха опразнени и мъртви. Но аз бях видял, че все още има шанс, съвсем малък шанс, че всичко може отново да стане такова, каквото бе някога. Когато пристигна драконът, отначало ми вдъхна надежда. Но той бе изпълнен с отчаяние, мъчеше го като болест. Изпълзя в леда. Опитах се. Посещавах го, молих го... убеждавах го. Но той се извърна от мен, за да търси смъртта. И нищо не ми остана. Никакви надежди. Единствено чакането. Много дълго нямах нищо. Не виждах нищо. Бъдещето потъмняваше, възможностите ставаха все по-малко и по-малко. — Събра длани и погледна между тях, сякаш надничаше през цепнатина, за да ми покаже колко стеснени са станали виденията му. Не вдигна отново поглед към мен. Сигурно объркването ми го разочарова. Поклати глава и продължи с видимо усилие. — Остана ми само едно видение. Съвсем малко... не! Съвсем смътна картина на онова, което би могло да бъде. Не бях сигурен, но все пак беше възможност. Можеше да дойде друг. С друг Изменящ. — Протегна ръка към мен и я сви в юмрук, като остави съвсем малка дупка между пръстите си. — Съвсем малък шанс. Толкова нищожен, толкова малко вероятен. Но все пак го имаше.

Загледа ме напрегнато.

Насилих се да кимна, макар че все още не бях сигурен, че разбирам какво ми казва. Значи е бил Бял ясновидец и се е провалил? Но в същото време е предвидил, че двамата с Шута ще дойдем тук?

Кимането ми явно го окуражи.

— Пристигна. Отначало си помислих: „Тя е! Води своя Изменящ“. Надеждата се събуди. Тя каза, че търси дракона. А аз бях глупак. Показах ѝ пътя. И после — предателство. Тя искаше да убие Айсфир. Аз не давах, но тя беше по-силна. Прогони ме и трябваше да избягам по път, по който не можеше да ме последва. Тя ме мислеше за мъртъв и си присвои всичко тук. В тази част на острова не идват хора. Знаех, че тя не е истински ясновидец. Исках да я сваля. Но промените не са моята роля. А моят Изменящ... — Гласът му изведнъж стана подрезгав. Беше му трудно да изговаря думите. — Тя умря. Умря преди много години. Кой може да си представи, че смъртта е много по-продължителна от живота? И тъй, останах само аз. И не можех да извърша нужната промяна. Оставаше ми само да чакам. И чаках. Надявах се. И тогава го видях, но не бял, а златен. Зачудих се. После дойде и ти. Него го познах от пръв поглед. А теб — когато остави дара за мен. Сърцето ми... — Докосна гърдите си, след което вдигна високо ръце и се усмихна блажено. — Много ми се искаше да помогна. Но не мога да бъда Изменящ. Мога да правя съвсем малко неща, в противен случай всичко ще се провали. Разбираш ли ме?

— Мисля, че да — отговорих бавно. — Нямах право да бъдеш онзи, който извършва промените. Бил си Белият ясновидец на своето време, а не Изменящ.

— Да. Да, точно така! — Усмихна се. — А това време не е мое. А твое, да бъдеш Изменящ, и негово, да вижда пътя и да те насочва. Ти се справи. И новият път е намерен. А той плати цената.

Гласът му замря, но не от мъка, а от признателност. Сведох глава. Той ме потупа по рамото и вдигнах очи. Усмихна ми се, сякаш ми се усмихваше древността.

— И тръгваме по него — увери ме той. — В нови времена! По нови пътища, отвъд всякакви видения. Тези времена никой не е виждал, нито аз, нито онази, която ме измами. Тя никога не е видяла това. Само твоят Ясновидец е виждал пътя — новия път след завръщането на драконите.

Въздъхна дълбоко.

— Висока бе цената за теб, но ти я плати. Върви. Намери каквото е останало от него. Да остане там... — Древният старец поклати глава. — Няма да стане. Върви, Изменящ. Дори сега не смея да променям нещата. Докато си жив, това е единствено твоя работа. Хайде, върви. — Посочи раницата ми и вратата. Усмихна се.

И без да каже нищо повече, легна на постелката на Шута и се опъна край огъня.

Чувствах се странно раздвоен. Бях уморен, а Черният мъж създаваше точно такъв остров на уют и покой, какъвто и Шутът. Но докато правех това сравнение, отново почувствах належащата нужда да сложа край на всичко това. Искаше ми се да предупредя Шишко, че го напускам, така че да знае какво да очаква. Но в същото време не ми се вярваше да се разтревожи, когато се събуди и открие, че ме няма.

Чувствах, че е неизбежно да го оставя. Облякох все още студените си връхни дрехи и нарамих раницата. Погледнах отново мъничкия дом на Черния мъж и неволно го сравних с великолепието на ледения палат на Бледата жена. И отново сърцето ми се сви при мисълта, че тялото на приятеля ми все още лежи захвърлено някъде там. Излязох тихо в тъмносивата нощ и затворих вратата след себе си.

ГЛАВА 28

ИЗМЕНЯЩ

Тук, в блатистите райони на реката недалеч от град Дъждовити равнини, лежат огромни трупи от така нареченото магьосническо дърво. Морякът ми каза, че това са нещо като обвивки, в които се обличат змиите, преди да се превърнат в дракони. На това „дърво“ се приписва голяма магическа сила. Изработените от него предмети могат след време да получат собствен живот; говори се, че живите кораби на бинградските търговци първоначално били правени от него. Ако любовници го стрият на прах и си го разменят, можели да сънуват едни и същи сънища. Твърди се, че в по-големи количества било отровно. Когато попитах защо толкова ценен материал се оставя да лежи в коритото на реката, морякът ми каза, че драконът Тинтаглия и котилото ѝ го пазят, сякаш е злато. Една тресчица била по-скъпа от човешки живот, твърдеше той. Опитите ми да го подкупя, за да ми осигури малко от него, завършиха със съкрушителен неуспех.

Анонимен шпионски доклад до Сенч Звездопад

Черният мъж беше прав. Никаква нощ не можеше да скрие пътя ми от мен.

Въпреки това бе истинско предизвикателство да следвам в тъмното тясната пътека по стръмната скала. Докато му бях гостувал, по нея бяха текли малки поточета, за да се превърнат в ледени змии под краката ми. На два пъти едва не паднах и когато стигнах равното, погледнах нагоре и не можех да повярвам, че съм слязъл, без да си счупя врата.

И видях пътя си. Или поне началото му. По-нагоре и встрани от вратата на Черния мъж от покрития с лед камък се лееше бледа светлина. Познах я и потръпнах от ужас, после въздъхнах и отново тръгнах по стръмната пътека.

Дори през деня катеренето щеше да бъде отвратително. Кратката ми почивка в пещерата на Черния мъж сякаш по-скоро бе изсмукала силите ми, отколкото да ги възстанови. Неведнъж ми се прииска да се върна в топлината и удобството на дома му и да се наспя до сутринта. Не възприемах това като нещо, което мога да направя, а по-скоро като нещо желано. Сега, когато бях толкова близо до целта си, изпитвах странно нежелание да се заема с нея. Бях издигнал малка защитна стена между мъката и себе си. Знаех, че тази нощ ще погледна загубата си в очите и ще изпитам пълните последици от нея. Но колкото и да е странно, искаше ми се най-после всичко да приключи.

Най-сетне стигнах мястото, от което се лееше меката светлина. Цепнатината бе толкова тясна, че едва можех да се провра в нея. Течащата по камъка вода замръзваше и постепенно затваряше входа. Предположих, че Черният мъж ежедневно е трябвало да почиства цепнатината, за да може да я ползва.

Извадих ножа си и разбих достатъчно от ледената завеса, за да се промуша. Раницата ми едва не се заклеци. След като минах леда, трябваше да се извърна и да вървя странично към бледата светлина, мъкнех раницата след себе си. Цепнатината постепенно се разширяваше и когато погледнах откъде съм дошъл, изобщо не ми приличаше на изход. Ако не знаех, бих предположил, че цепнатината просто свършва, без да излиза навън. Проходът се стесни и леко зави, преди да се пресече с един прорязан в камъка коридор. В него светеше един от глобусите на Бледата жена; именно неговата разсеяна светлина издаваше входа към това място.

Огледах внимателно коридора, преди да изляза от цепнатината. И в двете посоки всичко бе абсолютно неподвижно и толкова тихо, че можех да различа далечния звук на капеща вода и стоновете на ледника. Осезанието ми каза, че всичко е пусто, но на подобно място това не беше особено успокояващо. Каква гаранция имах, че всички Претопени са се освободили? Вдигнах глава и подуших въздуха като вълк, но долових единствено смътната миризма на пушек. Зачудих се коя посока да избира и импулсивно реших да поема наляво. Преди да

тръгна, издрасках знак на височината на очите ми върху камъка — малко уверение, че смятам да се върна.

Отново вървах по мразовитите коридори на Бледата жена. Залите бяха ужасно познати и същевременно непознати, тъй като изглеждаха съвсем еднакви. Напомнях ми за място, на което съм бил, но не мога да си спомня точно. Тук нямаше начин да определя колко време е минало. Светлината от глобусите бе равна и неизменна. Открих, че стъпвам леко и тихо и приближавам с предпазливост всеки завой. Имах чувството, че изследвам гробница — и не само защото търсех тялото на Шута. Може би беше заради движението на въздуха в студените тунели, но сякаш непрекъснато някой шепнеше на ръба на възприятията ми.

Личеше си, че тази част от владенията на Бледата жена отдавна не е била използвана. Повечето помещения бяха абсолютно празни. В едно намерих купчина боклуци — стар чорап, счупена стрела, разръфано парче от одеяло и спукана купа върху пращия каменен под. В друга стая бяха разхвърляни малки кубчета паметен камък, явно паднали от дългите тесни лавици покрай стените. Запитах се кой и кога ли е обитавал тези помещения. Може би тук бяха живеели екипажите на Алените кораби между набезите си? Или, както бе казал Черният мъж, това място е било създадено от други? Реших, че стаите и коридорите са съществували много преди Войната на Алените кораби. Високо на стената, където не можеше да стигне протегнатата ръка, видях останки от барелефи. Забелязах тясно женско лице, летящ дракон, висок строен крал. Бяха запазени само откъслечни фрагменти и се запитах дали Бледата жена е наредила унищожаването им, или просто Претопените са си запълвали времето, като са заличавали великолепните изображения. Постепенно започнах да разбирам това място и накрая се запитах дали тя е искала да изтрие всички спомени, че коридорите някога са били на Праотците? Те ли бяха „древните“, които бяха загинали тук според Черния мъж?

Коридорът неусетно премина от черен камък в син лед. След още десетина крачки минах през пищно украсен портал и се озовах в огромна ледена зала. По масивните сини колони, поддържащи високия купол на тавана, бяха изрязани цъфтящи лози. Времето и бавното топене бе омекотило очертанията им и на места едва се различаваха, но изяществото им си оставаше. Беше сумрачно, ледена градина,

осветена от вграден в тавана голям полумесец, заобиколен от съзвездия. Женската градина в замъка Бъкип би се поместила два пъти в тази зала. Явно бе замислена като място на покой и красота, но в по-ниските части по фантастично изваяните ледени фонтани и декоративни пейки личаха следи на вандализъм. Приличаше на осквернение, дело на движени от ненавист и отвращение хора. От един дракон върху леден стълб се бе запазило само тялото. Крилете му бяха счупени, главата — разбита на десетки парчета. Миризмата на урина бе силна и основата на стълба бе проядена и жълта, сякаш унищожаването на изображението е било недостатъчно.

Прекоших ледената градина и се озовах пред виеща се стълба, която водеше надолу. Някога по нея бе имало изрязани стъпала и може би парапет, но времето и топящият се лед ги бяха превърнали в неравен и коварен склон. Паднах на няколко пъти, забивах нокти в стените да забавя хлъзгането и прехапвах устни, за да не изрева от болка. Съсипването на залата горе ми напомни за ненавистта, на която бе способна Бледата жена. Още се боях, че може би се спотайва някъде в ледения лабиринт. Когато стигнах дъното, целият бях в синини. Не ми се мислеше как ще се изкатери обратно.

Широкият прав коридор се губеше в синята далечина. На равни интервали бяха разположени глобуси, които осветяваха празните ниши в стените. В една забелязах остатъци от крака, в друга — столчето на ваза. Явно в тях някога бе имало скулптури и се намирах в нещо като галерия. От нея излизаше неукрасен страничен проход. Тръгнах по него. Изпитвах почти облекчение, че оставям разбитата красота зад себе си. Вървах дълго. Коридорът се спускаше плавно. На следващото кръстовище завих надясно — стори ми се, че вече знаех къде се намирам.

Грешах. Озовах се в лабиринт от пресичащи се ледени коридори. В някои имаше врати, но бяха плътно замръзнали и без прозорци. Оставях знаци на завоите, но скоро започнах да се чудя дали ще намеря обратния път. Опитвах се винаги да избирам по-широките и използвани коридори, по които се виждаха изхвърлени неотдавна боклуци. Следите ставаха все повече, докато се спусках в ледения град. Вече бях сигурен, че е точно град. Сега, като си спомням преживяното, се питам дали Праотците просто не са приели и оформили леда, когато е настъпил в града им, или са го построили в

скалата и после са го разширили към ледника. Открих коридорите и залите, използвани от Бледата жена и Претопените ѝ слуги. Красотата и изяществото на Праотците останаха зад мен, спуснах се в мръсотията и разрухата на хората и изпитах срам от рода си.

Помещенията започнаха да показват признаци на доскорошно обитаване. Пълни кофи с изпражнения и помия се виждаха в ъглите на района, който явно бе служил като казарма. По пода сред обичайните боклуци се въргаляха кожени постелки. Не видях обаче характерните за стражите дреболии — нямаше зарове или пулове за игра, нямаше амулети за късмет от любимите, нито пък грижливо сгънати ризи за вечерното посещение на някоя кръчма. Стаите говореха за суров и прост живот, лишен от всякаква човечност. Претопени. Отново изпитах съжаление към хората, изгубили години от живота си в служба на Бледата жена.

По-скоро късметът, отколкото паметта ме отведе до тронната зала. Видях двойната врата и ме обхванаха мрачни предчувствия. Точно тук за последен път бях видял Шута. Дали окованото му тяло все още лежеше проснато на пода? При тази мисъл главата ми се замая и за момент ми причерня. Спрях и задишах бавно, докато премаляването ми премине, след което насилих краката си да се задвижат отново.

Една от високите врати беше отворена и в коридора се беше изсипал малко сняг и лед. При вида му сърцето ми замря. Може би мисията ми щеше да приключи тук, ако огромното помещение се бе срутило и запълнило с лед. Изсипалият се сняг беше като рампа, водеща към залата; от срутването ѝ бяха минали денонощия и всичко бе сковано в твърда студена маса. Само горната третина от входа бе свободна. Изкачих се с мъка и надникнах вътре. За момент останах поразен и изпълнен с благоговение в приглушената синкава светлина.

Централната част на тавана бе рухнала. Сняг и лед се бяха изсипали в залата и бяха затрупали средата ѝ, но по краищата пораженията бяха по-малки. Светлината идваше от няколкото оцелели глобуса и проникваше несигурно изпод падналия лед. Зачудих се колко ли дълго ще продължат да светят глобусите. Дали бяха дело на магията на Бледата жена, или и те бяха реликви от Праотците?

Пристъпих с предпазливостта на плъх, изследващ непознатата стая, промъквах се покрай стените, където ледът бе най-малко.

Прескачах отделни парчета и се страхувах, че пътят ми ще се окаже блокиран. Накрая обаче успях да се добера до отсрещната страна, където се намираше тронът.

Падналият лед беше пощадил тази част на залата. Лавината бе спряла само на няколко стъпки от трона. Той бе прекатурен и разбит, но вероятно това бе дело на оживелия каменен дракон. Кебал Тестото явно бе излязъл през отвора в средата, не отгук. Останките на двама мъже се подаваха от лавината. Може би бяха телата на онези, с които се бе сражавал Предан, или просто бяха извадили лошия късмет да се озоват на пътя на дракона. От Бледата жена нямаше и следа. Надявах се да я е сполетяла същата участ.

Изпопадалите глобуси осветяваха слабо района. Всичко около мен бе лед и сини сенки. Обиколих преобърнатия трон и се опитах да си спомня къде точно беше прикован Шутът. Сега ми се струваше, че е невъзможно драконът да е бил толкова грамаден, колкото ми се бе видял. Напразно се оглеждах за паднали окови или за тялото на приятеля си. Накрая се изкатерих върху ледената купчина и огледах залата.

Почти моментално забелязах познатия водовъртеж от цветове и форми. Стомахът ми се свиваше, докато бавно слизах и вървах към него. Накрая спрях и вперих поглед пред себе си, неспособен да изпитам никаква мъка, а единствено изгарящ ужас и изумление. Скрежът не скриваше нищо. Накрая се отпуснах на колене, но не зная дали го направих, за да го видя по-добре, или защото треперещите ми крака се огънаха.

Драconi и змии се преплитаха в изхвърлените гънки. Очертаваше ги ален скреж. Нямаше нужда да я докосвам; не можех да събера сили да я докосна, но и не бе нужно да го правя, за да знам, че е замръзнала здраво в пода. Веднага щом топлината я бе напуснала, тя се бе превърнала в едно цяло с леда.

Бяха одрали татуираната кожа от гърба му.

Коленичих до нея като поклонник. Несъмнено бяха действали бавно и методично, за да не я повредят. Въпреки че се беше нагънала при падането, знаех, че кожата е едно парче, покривало целия му гръб. Не исках да си представям как са го държали и кой го е драл старателно. И тогава ми дойде нова мисъл, която измести ужасната картина. Бледата жена не беше отнела живота му по този начин, за да

си отмъсти, когато разбра, че не ѝ се подчиних и събудих дракона. Беше го направила за забавление, може би беше започнала да дера бавно кожата му веднага след като ме изведоха от залата. И я бе оставила да замръзне на пода като захвърлена мръсна риза. Не можех да откъсна очи от нея. И през цялото време си представях всеки мъчителен миг от бавната му смърт. Точно това бе видял той; това беше краят, от който така се ужасяваше. Колко пъти го бях уверявал, че ще дам живота си, преди да видя как изтръгват неговия? А ето че стоях на колене тук. Жив.

По някое време дойдох на себе си. Не бях изгубил съзнание и не зная къде са били мислите ми, само че сякаш се събудих след дълго пребиваване в непрогледен мрак. Изправих се вдървено. Нямаше да се опитвам да освободя от леда ужасния ѝ трофей и да го отнеса със себе си. Това не бе част от моя Шут. А жестокото клеймо, което му бе сложила тя, постоянното ѝ напомняне, че накрая ще трябва да дойде при нея и да ѝ върне онова, което е изписала върху кожата му. Така че нека си лежи завинаги в леда. С разпалваща се ненавист и засилваща се мъка с внезапна увереност разбрах къде ще намеря тялото на приятеля си.

Когато се изправих, видях някаква заоблена повърхност, хвърляща сиви отблясъци. Намираше се недалеч от захвърлената кожа. Коленичих, магнах скрежа и разкрих покрито с кръв парче от Петльовата корона. Скъпоценният камък намигна от изваяното птиче око. Това взех със себе си. То принадлежеше и на двама ни с Шута. Нямаше да го оставя тук.

Напуснах разрушената зала и тръгнах по замръзналите като сърцето ми коридори. Проходите изглеждаха еднакви във всички посоки и не можех да се съсредоточа и да си спомня как точно ме довякоха до нея, още по-малко къде се намираше тъмницата, в която ме бяха затворили. Но знаех със сигурност накъде да вървя. Трябваше да стигна до първия коридор, в който бяхме влезли с Шута.

Търсенето ми отне повече от остатъка от нощта. Вървах, отдавна забравил за умората. Студът ме смущаваше, ушите ми се напрягаха да чуят въображаеми звуци. Нямаше и следа от живо същество. Накрая дори очите ми се умориха да стоят отворени и реших да почина. Оставих раницата си в ъгъла на малък склад за дърва за огрев и опрях гръб в нея. Стиснах мечата си и отпуснах глава на коленете си. Задряхнах

неспокойно, докато кошмарите не ме събудиха и не ме накараха да продължа.

Накрая открих спалнята ѝ. Замръзналите мангали бяха осеяни с висулки. Глобусите светеха ярко и можех да видя цялата стая, богато украсените гардероби, елегантната маса с огледало и гребени, накитите, проблясващи върху сребристо дръвче. Явно някой беше разграбил помещението — един от гардеробите беше отворен и по пода бяха разхвърляни дрехи. Зачудих се как ли са пропуснали скъпоценностите. Меките завивки на леглото ѝ бяха покрити със скреж. Не се задържах тук дълго. Не исках да гледам забитите в стената празни окови срещу леглото ѝ, нито кървавите петна по ледената стена.

Зад спалнята зееше друга врата. Хвърлих поглед, докато минавах край нея, после спрях и се върнах. В средата на стаята имаше маса, а покрай стените се издигаха библиотечни рафтове. Бяха запълнени, а свитъците — навити и завързани по приетия в Шестте херцогства начин. Знаех какво ще намеря, но въпреки това се чувствах странно. Взех напосоки един свитък и го развих. Точно така. Работа на майстор Трийний. Свитъкът бе посветен на правилата за поведение на кандидатите за обучение. Строго се забраняваше погаждането на номера с помощта на Умението. Пуснах го да падне на ледения под и взех друг. Този беше по-нов и разпознах закръгления почерк и наклонените букви на Настоятелност. Думите се закривиха пред насълзените ми очи. Оставих свитъка също да падне на пода. Вдигнах очи и огледах стаята. Това бе изчезналата библиотека на замъка Бъкип, продадена според слуховете от Славен, за да осигури средствата за разточителния си живот в Трейдфорд. Работещите за Бледата жена и Кебал Тестото търговци бяха купили от най-младия принц знанията за магията на Пророците. Наследството ни бе заминало на север при островитяните, след което бе попаднало тук. Тук Бледата жена се бе учила как да обръща собствената ни магия срещу нас, тук бе чела за създаването на каменен дракон. Сенч би платил прескъпо за един-единствен следобед на това място. Намирах се в съкровищница на изгубено знание. Но с него не можеше да се купи онова, което желях най-много — възможност да постъпя другояче. Поклатих глава, обърнах се и излязох.

Накрая намерих тъмниците, в които бяха държали майката и сестрата на нарческата. Пиотре бе оставил вратите отворени, когато бе освобождавал роднините си. В следващата килия ме очакваше позловеща гледка. Трима мъртъвци се търкаляха на пода. Запитах се дали са свършили като биещи се помежду си Претопени, или смъртта на дракона ги е превърнала отново в хора и са загинали от студ и глад, след като разумът и чувствата отново са се върнали при тях.

Вратата на килията на Ридъл и Хест беше отворена. Тялото на Хест лежеше по очи на пода. Насилих се да погледна лицето му. Студът и смъртта го бяха направили черно. След кратко колебание се наведох и го хванах за раменете. Беше трудно, но успях да освободя тялото му от пода. Работата не бе от приятните — беше здраво замръзнал в леда. Извлачих го до килията на Ертре и го положих на дървеното легло. Събрах всичко, което можеше да гори — старите постелки и сламата по пода. Натрупах подпалките около тялото му и пожертвах половината от маслото, което бях взел, за да изгоря останките на Шута. Мина малко време, преди сламата да се запали, но след това пламъците обхванаха маслото и плъзнаха по подпалките. Изчаках, докато огънят се разгори около тялото, след което отрязах кичур коса и го хвърлих в кладата — традиционната жертва в Шестте херцогства, когато се прощаваш с другар.

— Не е било напразно, Хест. Не е било напразно — казах му, но докато се отдалечавах от горящия му труп, се запитах какво всъщност сме постигнали. Само времето можеше да покаже, а аз все още не бях готов да мисля, че освобождаването на дракона е триумф за човечеството.

Така оставаше последната стая. Разбира се. Точно така Бледата жена бе искала да унизи за последно Шута, да му се подиграе още веднъж и тържествуващо да се освободи от него. Намерих приятеля си в стаята, пълна с изпражнения и отпадъци, до купчина помия и мръсотия.

Бил е жив, когато са го изхвърлили тук. Искала е да знае за последното си унижение. Беше успял да изпълзи в един относително чист ъгъл. И там бе умрял, свит под някакво мръсно зебло. През целия си живот моят Шут бе изключително чистопътен и не се съмнявам, че да умре сред мръсотията е било допълнително мъчение за него. Не зная дали някой бе метнал платнището отгоре му, или го е намерил

сам, преди да умре свит на кълбо върху ледения под. А може би бяха увидели тялото му в него, за да го мъкнат по-лесно. Кръв и телесни течности бяха пропили грубата тъкан и тя бе полепнала по смалилото се тяло. Беше свил колене и прибрал брадичка до гърдите си, лицето му бе изкривено от болка. Блестящата му коса бе разпиляна и сплъстена, виждаха се петна кръв.

Поставих длан върху студеното му чело. Не знаех какво ще направя, докато не го направих. Пресегнах се към него с цялото си Умение и го затърсих. Намерих единствено неподвижност. Опрях и двете си ръце върху бузите му и проникнах в него. Проучих тялото, пробивах си с мъка път там, където навремето свободно бе текъл живот. Опитах се да го излекувам, да го събудя за живот. *Тръгни!* — заповядах на кръвта му, *Живей!* — на плътта.

Но тялото му твърде дълго бе стояло неподвижно. С неохота признах онова, което много добре знае всеки ловец. Гниенето започва от момента на смъртта. Малките частици, които образуват плътта, се превръщат в мърша, освобождават се една от друга, за да намерят свобода и да се превърнат в нещо друго. Кръвта му бе гъста, кожата бе станала просто торба, пълна с разлагаща се плът. Останал без дъх, аз продължавах да я бутам, заповядвах ѝ да живее, но бе все едно да се мъча да раздвижа ръждясали и клеясали панти. Частите, които преди се движеха самостоятелно, сега представляваха едно неподвижно цяло. Сега действаша други сили, които разделяха най-дребните частици и ги разрушаваха подобно на стривано на брашно зърно. Всички малки връзки бяха разкъсани. Въпреки това не се предавах. Опитах се да задвижа ръката му. Помъчих се да накарам тялото му да поеме дъх.

Какво правиш?

Беше Шишко, леко раздразнен, че съм нарушил съня му. Изведнъж изпитах дива радост, че го усещам до себе си.

Шишко, намерих го. Шута, моя приятел, лорд Златен. Намерих го. Помогни ми да го изцеля. Моля те, дай ми силата си.

Отнесе се към молбата ми със сънлива търпимост.

Добре. Шишко ще се опита. — Изобщо не се опита да скрие широката си прозявка. — *Къде е той?*

Тук! Точно тук! — посочих чрез Умението неподвижното тяло пред себе си.

Къде?

Ето тук! Тук, Шишко. Под ръцете ми.

Там няма никой.

Напротив, има. Докосвам го, ето виж. Моля те, Шишко. — И в отчаянието си се обърнах към всички. — Предан, Сенч. Моля ви. Дайте ми сила и Умение за изцеление. Моля ви.

Кой е ранен? Само не Шишко! — веднага се обади паникьосаният Сенч.

Не, нищо ми няма. Иска да излекува някой, който го няма.

Тук е. Намерих тялото на Шута, Сенч. Моля те. Вие успяхте да ме върнете. Моля ви. Помогнете ми да го изцеля, помогнете ми да го върна!

Фиц, всички сме тук и знаеш, че ще го направим за теб — успокояващо рече Предан. — Може да се окаже по-трудно, щом сме разделени, но ще опитаме. Покажи ни го.

Тук е! Точно тук, докосвам го. — Изведнъж ме обхвана яростно нетърпение. Защо се държаха като тъпаци? Защо не ми помагаша?

Не го усещам — след дълго мълчание каза Предан. — Докосни го.

Та аз го докосвам! — Наведох се над Шута и прегърнах свитото му тяло. — Държа го. Моля ви. Помогнете ми да го изцеля.

Това ли? Това не е човек. — Шишко явно беше объркан. — Не можеш да изцелиш боклук!

Побеснях.

Той не е боклук!

Всичко е наред, Шишко — меко рече Предан. — Не се обиждай. Не си казал нищо лошо. Зная, че не си искал да засегнеш никого. — После се обърна към мен. — О, Фиц, ужасно съжалявам. Но той е мъртъв. И Шишко е прав, по своя пряк начин. Той се превръща в... в нещо друго. Не мога да го усетя като тяло. А само като... — Млъкна, неспособен да произнесе думите.

Мърша. Леш. Разлагащо се месо. Боклук.

Сенч заговори спокойно, сякаш ми припомняше начален урок.

Изцелението е функция на живото тяло, Фиц. Умението може да го ускори, но го прави тялото. Когато е живо. Това, което държиш, не е Шутът, Фиц. А празната му обвивка. Не можеш да го накараш да живее, както не можеш да вдъхнеш живот на камък. Няма начин да го съживиш.

Дори и да го накараш да заработи отново, няма кого да сложиш вътре — прагматично добави Шишко.

Мисля, че тогава най-сетне осъзнах реалността. Трупът, който държах, вече не бе Шутът. Духа му го нямаше.

Сякаш мина много, много време. После Сенч отново заговори меко:

Фиц. Какво правиш в момента?

Нищо. Просто седя. Провалих се. Отново. Точно както с Бърич. Той е умрял, нали?

Почти виждах примирението на лицето на стареца. Знаех, че ще въздъхне и ще каже, че отново държа да събере всичката си болка на една купчина и да я приема цялата.

Да. Умря. Синът му беше до него. Уеб също. Всички го почетехме. Спряхме корабите, за да сме заедно, когато го пуснаха в морето. Точно както ти трябва да пуснеш Шута.

Не исках да се съгласявам с думите му, нито да отговарям. Придобитите за цял живот навици са силно нещо. Отклоних вниманието на Сенч.

Намерих свитъците. Откраднатата библиотека. Тук, в крепостта на Бледата жена. Само дете не мисля, че това място е наистина нейно. Видях някои неща и те ме навеждат на мисълта, че тук някога са живели Праотци.

Сенч ме изненада.

По-нататък, Фиц. Ще имаме предостатъчно време да обмислим как да си върнем свитъците. Сега искам да ме изслушаш. Почети тялото на приятеля си, както намериш за подобаващо. Освободи го. После двамата с Шишко побързайте обратно към брега. Ще бъда на кораба, който ще дойде да ви вземе. Направих грешка. Май не трябваше да те оставяме сам с такава мъка.

Грешеше. Мъката създава своя самота и знаех, че трябва да я преживея. Отстъпих, тъй като това бе единственият начин да го накарам да ме остави на мира.

С Шишко ще бъдем на брега за кораба. Не е нужно да идваш. Няма да позволя да ни се случи нещо лошо. Но засега предпочитам да остана сам, ако нямаш нищо против.

Никакви кораби! — решително отсече Шишко. — Никога повече. Не. Предпочитам да си остана завинаги тук, отколкото да се кача на

кораб.

Шишко не е ли с теб? — неспокойно попита Сенч.

Не. Той ще ти обясни. Имам още една задача, Сенч. Благодаря. На всички ви. Благодаря, че се опитахте.

Вдигнах стените си и се изолирах от тях. Усетих как Предан се опитва да стигне до мен, но в момента не можех да понеса дори неговото нежно докосване. Отделих се, докато Шишко сънено им разправяше, че Черният мъж готви чудесно. В последния момент почувствах едва доловимо докосване. Може би Копривка се опитваше да ме утеши.

Но за мен нямаше утеха и не исках да я излагам на болката си. Скоро щеше да си има своя, при това предостатъчно. Спуснах преградата. Време беше да се заема със смъртта.

Отделих тялото на Шута от пода — останаха очертание от свитото му тяло и кичур златни коси да отбележат мястото, където е умрял. Усещах го като плътна и студена тежест в ръцете си. Мъртъв сякаш тежеше по-малко, отколкото приживе, сякаш при заминаването си духът му бе взел със себе си значителна част от него.

Притисках го свит към гърдите си. Изцапаната му златна коса бе под брадичката ми, пръстите ми усещаха грубото зебло. Вървах празен по ледените коридори. Минахме помещението, в което продължаваше да гори Хест. Димът от кладата пълзеше по тавана над нас и изпълваше неподвижния въздух с миризмата на печено месо. Можех да положа тялото на Шута при неговото, но не ми се видя правилно. Приятелят ми трябваше да изгори сам, да се сбогуваме насаме. Продължих напред, подминавах останалите килии.

След време осъзнах, че му говоря на глас.

— Къде? Къде искаш да извърша това нещо? Мога да те сложа на леглото ѝ и да те изгоря сред всичките ѝ богатства... би ли пожелал това? Или ще кажеш, че всяко докосване с нещо нейно ще те омърси? Къде бих искал да изгорят мен? Вероятно под нощното небе, за да пращам своите искри към звездите. Това ще ти хареса ли, Шуте? Или би предпочел да бъдеш в шатрата на Праотците със собствените си вещи, затворен в уединението, което така обичаше? Защо никога не сме разговаряли за тези неща? Човек би трябвало да знае подобни неща за най-добрия си приятел. Но в края на краищата има ли изобщо някакво значение? Смъртта е смърт, пепелта — пепел... но бих

предпочел нощният вятър да разнесе пушека ти. Би ли ми се смял за това? Богове. Би ли могъл да ми се смееш за каквото и да било вече?

— Колко трогателно.

Насмешливата жилка, острият като бръснач сарказъм и гласът, който така приличаше на неговия, накараха сърцето ми да спре. Стегнах стените си още повече, но не последва атака. Обърнах се с оголени зъби към нея. Стоеше на входа на спалнята си. Беше облечена в хермелинова мантия, бялата козина се прекъсваше от мъничките черни опашки, създаващи неравномерна шарка. Увиваше я от раменете до пода, скриваше цялото ѝ тяло. Въпреки богатата дреха изглеждаше измършавяла. Съвършеното като на статуя лице бе хлътнало до костите, бялата ѝ коса бе невчесана и разпиляна като суха слама около лицето. Безцветните ѝ очи бяха изгубили блясък, приличаха на очите на изхвърлена на пясъка риба.

Стоях пред нея, притиснал трупа на Шута до гърдите си. Знаех, че е мъртъв и че не може да го нарани повече, но въпреки това отстъпих назад, сякаш все още трябваше да го пазя от нея. Сякаш някога съм успял да го предпазя!

Тя повдигна брадичка, оголвайки бялата колона на шията си.

— Хвърли това нещо. И ела да ме убиеш.

Дали заради това нейно предложение първоначалното ми намерение сега ми се струваше толкова лоша идея?

— Не.

Изведнъж ми се прииска единствено да остана съвсем сам. Исках да остана насаме със смъртта. А тя най-малко можеше да бъде свидетел и да се наслаждава на мъката ми.

— Махай се — казах ѝ и сам не познах ниското ръмжене, излязло от гърлото ми.

Тя се разсмя — като разбиващи се в камък висулки.

— Махай се! Това ли е всичко? Махай се? Какво страшно отмъщение е приготвил Фицрицарин Пророка за мен! О, това трябва да се опише в легенди и балади! „Изправи се той, прегърнал свой любим, и рече на врага си: «Махай се!»“

Разсмя се, но в смеха ѝ нямаше мелодичност, а сякаш камъни се търкаляха по скалист склон. Когато не отговорих, смехът ѝ замря. Впери поглед в мен и за момент като че ли се обърка. Наистина си

мислеше, че може да ме накара да го пусна и да я напада. Наклони глава, изгледа ме и заговори отново. Този път гласът ѝ бе по-нисък.

— Чакай малко. Разбирам. Още не си отворил малкия ми подарък за теб. Не си видял всичко, което му сторих. Чакай да видиш ръцете му и онези негови изкусни и изящни пръсти! О, а също зъбите му и езика, който говореше така остроумно, за да те забавлява. Направих го специално за теб, Фицрицарин, за да можеш в пълна мяра да съжалиш, че ме отхвърли така презрително. — Млъкна за момент, след което каза, сякаш ми напомняше: — Хайде, Фиц. Тук заявяваш, че ще ме убиеш.

Тъкмо се канех да изрека тези думи. Преглътнах ги. Беше успяла да ги направи празни и детински. Наместих товара си, обърнах ѝ гръб и продължих напред. Защитните ми стени бяха вдигнати, но дори и да ги бе атакувала, не го усетих. Гърбът ми бе незащитен и си признавам, че ми идеше да побягна. Запитах се защо всъщност наистина не я убих. Отговорът ми се виждаше твърде прост, за да е истина. Не исках да оставям тялото му на пода ѝ, докато го правя. Нещо повече — не исках да правя каквото и да било, което тя очакваше от мен.

— Викаше те! — заговори тя след мен. — Предполагам си мислеше, че е на крачка от смъртта. Разбира се, че не беше. Знам си работата! Но той си мислеше, че болката ще го убие, и те викаше. „Любими! Любими!“

Имитацията на агонизиращия му глас бе съвършена. Настръгнах, сякаш Шутът ми бе проговорил от оня свят. Въпреки решимостта си забавих крачка. Притиснах тялото му към гърдите си и сведох глава над неговата. Мразех, че думите ѝ извикаха сълзи в очите ми. Трябваше да я убия. Защо не го направих?

— Имал е предвид теб, нали? Ама разбира се, че теб, макар че може и да не си го знаел. Не вярвам да си запознат с обичаите на народа му; знаеш ли, че разменят имената си, за да покажат създадените за цял живот връзки? Наричал ли си го някога със своето име, за да му покажеш, че ти е толкова скъп, колкото собственият ти живот? Или си се показал като прекалено голям страхливец, за да му го признаеш? Така ли е?

Страшно ми се искаше да я убия. Но трябваше да оставя тялото му, а нямаше да направя това. Бледата жена нямаше да ме накара отново да го изоставя. Нямаше да го оставя на леда и да погледна

назад към нея. Изгърбих се, сякаш да се защитя от шипащите ѝ думи, и продължих.

— Така ли е? Така ли е? Така ли е?

Очаквах гласът ѝ да заглъхне с отдалечаването ми от нея. Но вместо това той зазвуча по-силно и тонът ѝ ставаше все по-гневен и все по-гневен, докато мятеше омразния въпрос към мен. Не след дълго разбрах, че ме следва. Думите ѝ вече приличаха на дрезгав писък. Така грачат гарваните, когато се призовават на пиршество на бойното поле.

— Така ли е? Така ли е? Така ли е?

Дори когато я чух да тича зад мен и знаех, че ще ме нападне, не можех да пусна тялото на Шута. Задържах го и се извърнах, за да посрещна безумната ѝ атака с рамо. Май не очакваше точно това. Може би се надяваше, че ще я посрещна с изваден меч. Опита се да спре, но леденият под я предаде. Подхлъзна се и се блъсна в мен. Продължавах да държа Шута, когато се блъснах в стената, но някак успях да се задържа на крака. Не и тя. Просна се на леда и изпъшка. Изгледах я тъпо, чудех се как едно падане може да ѝ причини такава мъчителна болка. И докато се опитваше да се изправи, видях какво е криела от мен.

Разказът на Ридъл бе верен. Взирах се в почернелите съсухрени чукани, с които се мъчеше да си помогне. Не можеше нито да се изправи, нито да ги скрие под робата си. Погледнах в безцветните ѝ очи.

— Ти си страхливката — казах студено. — В последния миг не си могла да се отдадеш, нито дори да завършиш видението си за това какъв трябва да е светът. Нямах неговия кураж. Той прие цената, която съдбата му бе подготвила. Прие болката и смъртта си. И победи. Той тържествува. А ти се провали.

Бледата жена издаде нещо между скимтене и писък и ме изгледа с ненавист и ярост. Заблъска стените ми, но не успя да ги пробие. Може би бе черпила силата за магията си от Кебал Тестото? Гледах я как се опитва да се изправи. Полите на дългата мантия се бяха заплели в краката ѝ и ѝ пречеха. Черните останки от ръцете ѝ бяха безполезни. От лакътя надолу бяха съсухрени и завършваха с овъглени краища. Виждаха се костите. От дланите и пръстите не бе останало нищо. Драконът ѝ ги бе взел, преди да успее да се откъсне от него. Спомних си как бяха изчезнали Искрен и Кетъл, как се разтопиха в дракона,

който бяха създали с такава любов за доброто на хората си. Обърнах се и тръгнах.

— Спри! — заповяда ми тя. Гласът ѝ бе изпълнен с ярост. — Убиваш ме тук! Видях го, виждала съм го стотици пъти в кошмарите си. Убий ме веднага! Такава е съдбата ми, ако се проваля. Ужасявах се от нея, но сега я призовавам! Виденията ми винаги са били истина. Съдбата ти е да ме убиеш.

Заговорих през рамо, без изобщо да обмислям думите си.

— Аз съм Изменящият. Променям нещата. И не само това. Времето, в което сме сега, е онова, което избра Шутът. Аз живея в неговото бъдеще. В неговото видение аз те оставям. И ти умираш бавно. Сама.

Тя закрещя. Крещя, докато не остана без дъх. Чух хрипливото ѝ дишане. Продължих напред.

— Ти все още си Изменящият! — изкрещя тя след мен. В гласа ѝ вече имаше единствено отчаяние и изумление. — Ако няма да ме убиваш, то се върни и използвай Умението си, за да ме изцелиш. Ще ти се подчинявам във всичко! Можеш да ме използваш както пожелаеш и ще те науча на всичко, което зная от свитъците! Ти имаш силата да владееш тази магия! Изцели ме и ще ти покажа пътя към силата. Ще станеш законен крал на Шестте херцогства, на Външните острови, на целите Прокълнати брегове! На всичко. Ще изпълня всичките ти мечти, ако се върнеш!

Мечтата ми бе мъртва в ръцете ми. Продължих да вървя.

Чух драскането на черните ѝ чукани по леда. Приличаше ми на преобърнат бръмбар в леген, който отчаяно размахва крака, за да се изправи. Не погледнах назад. За миг се запитах дали е видяла този момент, дали си е представяла как гледа гърба ми, докато се отдалечавам. Не, неочаквано разбрах аз. Черният мъж го беше казал. Сега вървах в света на Шута, в бъдещето, което той беше оформил. Тук тя не можеше да вижда, не можеше да предсказва. Това време не беше нейното. А онова, което беше избрал той.

Не мисля, че по природа съм жесток, но все пак не изпитах абсолютно никакви угризения за постъпката си. Чух я как изрева като попаднало в капан животно, но не се обърнах. Завих на една пресечка и продължих по пътя, по който бях дошъл.

Бях неописуемо уморен, измръзнал и гладен. Но никоя от тези несгоди не можеше да се сравнява с мъката ми. В един момент от очите ми потекоха сълзи. Капеха върху златната коса на Шута и превръщаха тунелите пред мен в безизразен лабиринт. Може би в замаяното си състояние съм пропуснал някой от знаците на стената. Разбрах го и се върнах назад, но се озовах в непознат коридор. Стигнах до стълбище с изронени стъпала и се опитах да се изкача, но не успях с товара в ръцете си. Обърнах се и продължих да вървя, докато не се изгубих съвсем.

По едно време проснах наметалото си на пода и поспах, прегърнал с една ръка замръзналото му тяло. Когато се събудих, порових в раницата, намерих малко сухари и ги изядох. Отпих вода от манерката, после намокрих края на наметалото и избърсах кръвта и мръсотията от разкривеното му лице. Не можех да избърша болката от челото му. Станах, вдигнах го и продължих напред, напълно изгубил ориентация в неизменната бледа светлина. Може би бях малко полудял.

Стигнах до място, където едната стена на коридора бе от лед, а другата — от камък. Трябваше да обърна назад, но последвах водещия нагоре проход като привлечена от светлината на фенер нощна пеперуда. Стигнах до изсечени в камък стъпала и започнах да се изкачвам. Синкавата светлина на блестящите глобуси си оставаше все същата, така че носех тялото на Шута през намиращ се извън времето лабиринт от полегати стъпала, които се виеха безкрайно нагоре. На една площадка спрях да си поема дъх. На нея имаше дървена врата, дъските ѝ бяха сухи и се цепеха. Отворих я с надеждата да намеря гориво за кладата му.

Дори да имах някакви съмнения, че това ледено царство някога е принадлежало на Праотците, помещението пред мен окончателно ги разсея. Бях виждал и преди подобни мебели, нахвърляни из запустелите руини на града до реката. Бях виждал и карта като намиращата се в стаята, макар че тази приличаше по-скоро на карта на света, отколкото само на един град и околностите му. Намираще се върху маса в центъра на помещението. Беше кръгла, но не плоска, нито пък беше начертана на хартия. Всеки остров, всеки бряг, всеки гребен на вълна беше изваян. Мънички планини се издигаха във вериги,

морето беше накъдрено. Блестящи реки се извиваха през зелени равнини.

Точно в центъра на картата се намираше остров, най-вероятно Аслевял. Около него морето бе изпъстрено с други парчета суша. На югозапад видях крайбрежието на Шестте херцогства, макар на доста места да ми се видя малко неточно. На север имаше някаква неизвестна ми земя, а от другата страна на широкото море, в източния край на картата, се виждаше брегова линия — там, където според традицията имаше само безкраен океан. По картата бяха разхвърляни мънички скъпоценни камъни, всеки отбелязан с руна. Някои сякаш светеха с вътрешна светлина. Една проблясваше в бяло на самия Аслевял. Четири, разположени в квадрат, искряха в Бък, недалеч от устието на реката. Имаше още няколко из Шестте херцогства, някои ярки, другите — помръкнали. Виждаха се също и в Планинското царство, както и на равни интервали покрай Дъждовитата река, макар че много от тях не светеха. Кимнах бавно. Ама разбира се.

Смътно усещах болката в ръцете и гърба, но така и не ми мина през ум, че мога да оставя за момент товара си и да си почина. Както можеше да се очаква, в ъгъла имаше врата, водеща към друго стълбище. Беше по-тясно от предишното и стъпалата бяха по-стръмни. Изкачих се бавно, без да гледам в краката си. Светлината бавно се променяше. Синкавото сияние постепенно се сменяше със сумрачната светлина на деня. Накрая се озовах в помещение на кула със стъклени прозорци. Единият панел бе пукнат и всички прозорци бяха покрити със скреж. По тавана можеше да се съди, че отгоре се издига висок връх и стръмни стрехи. Надзърнах през пукнатината. Сняг. Носен от вятъра сняг. Не се виждаше нищо друго.

Стълбът на Умението се издигаше в центъра на помещението. Руните по него изглеждаха като изрязани вчера. Бавно обиколих стълба, докато не намерих руната, която търсех. Кимнах. Притиснах Шута до гърдите си.

— Да се връщаме — тихо рекох в изцапаната му с кръв коса.

Разтворих длан и влязохме в стълба.

Може би Умението ми бе станало по-силно, а може и този стълб да работеше по-добре от другите, които бях срещал. С Шута в ръце прекрачих от зима в лято, от каменна кула в останките от пазарски площад. Около мен шепнеше зелена гора. Направих още две крачки и

паднах на колене, едновременно от умора и благодарност. Ето че тук не ми се виждаше като светотатство да оставя тялото му върху чистия камък и земя. Седнах до него да си почина. Цареше тишина, нарушавана единствено от крясъците на птици и бръмченето на насекоми. Погледнах обраслия път, минаващ като тунел през зелената гора. Знаех, че ако тръгна по него, ще изляза в Каменната градина, където спяха драконите на Праотците. Вдигнах очи към изронената колона, върху която навремето бе кацнал младият Шут и го бях видял как се е превърнал в бяло момиче с петльова корона.

— Добро място — прошепнах. — Радвам се, че се върнахме тук. Легнах по гръб и затворих очи. Заспах.

На топлината ѝ трябваше време, за да проникне в мен. Когато се събудих, вече ми беше горещо. Замръзналото тяло на Шута се топеше и омекваше под слънчевите лъчи. Свалих зимните си дрехи като стара кожа и останах само по туника и гамаши. След като бяхме тук, сами и заедно, усещането, че трябва да бързам, започна да изчезва. Тук имаше време. Време, което принадлежеше единствено на него и на мен, време, в което можех да направя нещата както подобава.

Донесох вода от потока, от който бяхме пили някога. Нежно измих лицето му, избърсах кръвта от устните му и пригладих косата над разкъсаното му ухо. Когато намерих сили да го направя, свалих зеблото от оголената му плът. Онова, което видях, ме замая. Да. Тя беше права. Наистина съжалих, че съм ѝ обърнал гръб, вместо да ѝ дам мъчителната смърт, която заслужаваше. Но докато изправях, доколкото можех, измъчените и вкочанени крайници и бършех със зелени листа и трева мръсотията и засъхналата кръв, цялата ми ненавист изчезна. Това бе моят Шут и щом не бях успял да го спася от смъртта, можех поне да го изпратя достойно.

Беше се свил, сякаш за да прикрие с тялото си последното си съкровище. Безжизнените му ръце стискаха Петльовата корона. Внимателно измъкнах сивото дърво от пръстите без нокти. Мъчителите му бяха счупили короната, може би докато го бяха пребивали, но той я бе поправил, преди да умре. Призля ми, когато видях как го е извършил, как е използвал собствената си съсирваща се кръв, за да съедини парчетата. В пръстена имаше дупка! Запитах се дали това го е натъжило.

Бавно извадих от кесията си парчето, което бях намерил на пода в тронната зала. Само то липсваше. Потопах ръбовете в топящата се кръв и го долепих до останалите, за да завърша короната. Мокро от кръвта, дървото се изду и се закрепих, сякаш никога не е било чупено. Не знаех какво точно съкровище е това. Каквото и да означаваше за него, щях да го изпратя от този свят с короната на главата.

Оставих я, за да събера борови иглички, сухи клони и трева. Докато се занимавах с това, неусетно приближи вечерта. Когато бях готов, опънах наметалото си върху погребалната му кладя. Тъмносиньото небе блещукаше над нас и лятото сякаш затаи дъх в очакване на първите звезди. Искрите от горящото му тяло щяха да се присъединят към тях. Повдигнах го и го положих върху наметалото. Опитът ми казваше, че боровите иглички ще горят добре и огънят ще го погълне. С натежало сърце седнах на един камък наблизо с Петльовата корона в скута. Липсваше й само едно нещо, за да бъде завършена.

Извадих рулото от раницата си и внимателно го развих. Бавно извадих перата от брега на Другите. Вдигах ги едно по едно и за пореден път се възхитих на изкусната им изработка. Въпреки дългия път, който бяха изминали с мен, перата си оставаха непокътнати. Така и не разбирах защо майсторът е избрал такъв лишен от блясък материал. Дървото бе матово и безизразно като стрелата, която Шутът бе дал на Пъргав.

Отне ми известно време, докато поставя всяко перо на съответното му място. Едва сега забелязах, че по краищата им има различни бразди и всяко едно влиза в точно определения му отвор. Когато поставих и последното на мястото му, уморените ми очи сякаш видяха по короната и перата да преминава вълна от цветове. Може би бе просто дъга, появила се за миг в напирещите ми сълзи. Избърсах нетърпеливо очи. Време бе да приключя с това.

Короната зажува тревожещо между пръстите ми, подобно на уловена в шепя муха. Запитах се какво държа. Каква мощна магия на Праотците бе уловена тук, задържана през цялото време до смъртта на Шута? За момент погледът ми се задържа върху меките очертания на петльовите глави по короната. Или Шутът така и не бе намерил време да я боядиса както си я спомняхме, или боята не се бе задържала. Тук-там в по-дълбоките бразди все още се виждаха остатъци цвят. Малките

скъпоценни камъни все още намигаха в две от очите; останалите бяха безизразни и пусти. Виждаха се тъмните жилки там, където короната бе счупена и залепена с кръвта на Шута. Почуках внимателно една от тях, за да видя дали държи здраво. Държеше и Шутът внезапно се появи в съзнанието ми. Споменът за него бе толкова ярък и цял, че се сгърчих от обхваналата ме мъка.

Седнах тежко на кладата до него. От трупното вкочаняване тялото му си оставаше все така свито. Нищо не можех да направя. Искаше ми се да мога да махна изражението на ужас и болка от лицето му, преди да го изпратя от този свят. Пригладих златните му коси от смуглото чело.

— Ох, Любими.

Наведох се и целунах челото му за сбогом. И тогава, разбрал колко е правилна онази чуждоземна традиция, го нарекох със своето име. Защото знаех, че когато го изгоря, това ще е край и за мен. Човекът, който бях, нямаше да преживее тази загуба.

— Сбогом, Фицрицарин Пророк.

Взех короната с двете ръце да я поставя на главата му. И изведнъж почувствах, че сякаш целият ми живот ме е насочвал към този момент. Беше жестоко, че най-силното течение в него ме е водело към този абсолютен край и загуба. Но няхах други възможности за избор. Някои неща не могат да се променят. Беше време да коронясам краля на шутовете и да го изпратя по пътя му.

Спрях.

Имах чувството, че като правя това, заставам сам срещу съдбата и хвърлям предизвикателство на потока на времето. Знаех какво трябва да направя. Трябваше да коронясам моя Шут и да изсипя върху кладата останалото масло. Една, най-много две искри щяха да са достатъчни за изсъхналите дърва. От него нямаше да остане нищо, димът му щеше да се развее от летния вятър в страната отвъд Планинското кралство. А след това щях да се върна през стълба на Аслевиал, да прибера Шишко и да се върна в малкия залив, за да чакам кораба. Това бе правилното, това бе неизбежното, това бе каналът, по който искаше да тече целият свят. Животът щеше да продължи без Шута, защото той бе мъртъв. Виждах съвсем ясно всичко това, сякаш винаги бях знаел, че ще се стигне дотук.

Той бе мъртъв. Нищо не можеше да промени това.

Но аз бях Изменящият.

Рязко се изправих. Вдигнах бръмчащата корона високо над главата си и я разтресох към небето.

— Не! — изревах. И до днес не зная към кого се обръщах. — Не! Нека бъде различно! Не по този начин! Каквото и да искаш от мен, вземи го! Но не позволявай всичко това да завършва така! Нека той вземе моя живот и да ми даде смъртта си. Нека той да бъде мен и аз — него. Приемам смъртта му! Чуваш ли ме? Приемам смъртта му за моя!

Вдигнах короната към слънцето. През сълзите ми тя засвети във всички цветове на дъгата, перата сякаш се развяваха леко на летния ветреца. И тогава, с почти физическо усилие, я откъснах от предназначения път на времето. Сложих я решително на главата си. Докато светът се въртеше около мен, легнах на погребалната си клада, прегърнах приятеля си и се отдадох на онова, което ме чакаше.

ГЛАВА 29

ПЕРА В ШУТОВСКА КОРОНА

Тя била най-богатото момиче на света, защото не само имала благороден баща, множество копринени рокли и толкова много огърлици и пръстени, че и дузина момичета не можели да ги носят всичките, но също и малка сива кутийка, направена от драконов пашкул. А вътре в нея, стрити на фин прах, били всички щастливи спомени на най-мъдрите принцеси, живели някога. Така че когато се натъжавала дори и най-малко, било достатъчно само да отвори кутийката и да смръкне съвсем мъничко от спомените — и готово! Отново ставала щастлива, както може да бъде щастливо само едно момиче.

Стара джамайлийска приказка

Препънах се в тъмното. Точно на това ми заприлича неочакваното накланяне.

— Кръвта е памет. — Кълна се, че някой го прошепна в ухото ми.

— Кръвта е онова, което сме — съгласи се с говорещия млада жена. — Кръвта си спомня кои сме били. Чрез кръвта ще бъдем запомнени. Вгради го дълбоко в дървото от драконов пашкул.

Някой се разсмя — старица с малко останали зъби.

— Повтори го бързо шест пъти! — изкряка тя. И го направи. — Вгради го дълбоко в дървото от драконов пашкул. Вгради го дълбоко в дървото от драконов пашкул. Вгради го дълбоко в дървото от драконов пашкул. Вгради го дълбоко в дървото от драконов пашкул. Вгради го дълбоко в дървото от драконов пашкул. Вгради го дълбоко в дървото от драконов пашкул.

Останалите се разсмяха, развеселени от бързия ѝ език.

— Хайде опитайте вие! — предизвика ни тя.

— Вгради го дълбоко в дървото от драконов пашкул — повторих послушно.

Но не бях аз.

Вътре в мен имаше петима други, които гледаха през собствените ми очи, движеха езика в устата ми, почесваха наболата ми брада с неподдържани нокти. Дишаха с моя дъх и се радваха на миризмата на гора в нощния въздух. Тръскаха коси. Отново живи.

Петима поети, петима шутове. Петима разказвачи на приказки. Петима бърборещи менестрели, които подскачаха и се гърчеха от радост, благодаряха за освобождаването си, сгъваха и разгъваха пръстите ми, разкършваха гласа ми и вече се караха и бореха за вниманието ми.

— Какво желаеш? Песен по случай рождения ден? Помня цял куп и няма проблем, няма абсолютно никакъв проблем да преправя някоя с името на рожденика!

— Некадърност! Безсрамна некадърност, това дялкане и преправяне на стари реликви, това гиздене на стари кости в нови одежди! Позволи ми да използвам гласа ти и ще ти изпея песен, която ще повдигне духа на воините ти и ще накара момичетата да треперят от нова страст! — Това беше мъж и той напълни дробовете ми до пръсване, за да изреве думите си. Всяка фраза, всеки глас излизаше от собственото ми гърло. За тях бях като кукла на конци, като флейта, на която да се упражняват.

— Страстта е само подмокрен момент, порив и край! — пренебрежително рече тя. Беше млада жена и си спомняше луничките по носа си. Странно бе да чуя как думите ѝ излизат от гръкляна ми. — Искаш любовна песен, нали? Нещо вечно, нещо по-старо от разпаднали се планини, нещо по-ново от прораснало в богата почва зърно. Такава е любовта.

— Късмет ти желая! — ужасено възкликна някой с презрителния тон на конте. — Чуй само. Ла-ла-ла-ла... ох, безнадеждно е! Този има гърло като моряк и тяло от дърво. И най-чудната песен ще бъде като грачене на гарван, ако излезе от този гръклян. И се обзалагам, че никога през живота си не е правил кълбо напред. Кой е този и как съкровището ни е попаднало у него?

— Менестрели — глухо рекох. — Менестрели, акробати и бардове. Ох, Шуте, *това* щеше да е твоето съкровище. Група клоуни.

Тук няма помощ за нас.

Скрих лице в дланите си. Усетих грубото дърво на короната под пръстите си. Опитах се да я сваля, но тя упорито си остана на мястото. Беше се стегнала около челото ми.

— Току-що дойдохме — засегна се беззъбата старица. — Нямаме намерение да се махаме веднага. Ние сме велик дар, великолепен дар, който се дава само на онзи, който е доставил най-голямо удоволствие на краля. Ние сме хор от гласове от всички възрасти, ние сме дъга от история. Защо ни отказваш? Какъв изпълнител си ти?

— Не съм никакъв изпълнител — въздъгнах тежко.

За момент си върнах напълно контрола върху тялото си. Стоях до погребалната клада. Не си спомнях как съм станал от нея. Нощта се бе спуснала и щурците нагласяха гласовете си. Усетих богатата миризма на горска пръст в прохладния въздух. Разлагащото се тяло на Шута добавяше към него сладникав привкус. През целия си живот той бе Лишеният от миризма за Нощни очи. А сега, когато бе мъртъв, го надушвах. Миризмата не беше противна. В мен имаше достатъчно от вълка да приема миризмата му такава, каквата е. Промяната събуждаше болезнените спазми, защото бе неизбежното доказателство, че тялото му ще се превърне отново в пръст и ще стане част от естествения цикъл на гниене и възраждане. Опитах се да намеря утеха в това, но петимата в мен бяха твърде нетърпеливи, за да стоят неподвижно. Завъртяха ме бавно, вдигнаха ръцете ми, пробваха еластичността на краката ми, пълнеха дробовете ми с въздух. Усещах как поглъщат нощта, как се наслаждават на вкуса, миризмата, звуците и усещането от горския въздух в лицето ми. Бяха жадни за живот.

— Каква помощ ти трябва? — попита луничавото момиче и в гласа ѝ се долавяше съчувствие и готовност да ме изслуша. А под него се спотайваше едва прикритият глад на всеки менестрел за чуждата мъка. Искаше обратно и тази част от живота. Нямах намерение да я споделям.

— Не. Махайте се. Не можете да ми помогнете. — И после им го казах, противно на себе си. — Приятелят ми е мъртъв. Искам да го съживя. Може ли менестрел да ми помогне с това?

Замълчаха почтително за миг, докато гледах трупа на Шута.

— Съвсем мъртъв е, нали? — боязливо попита луничавото момиче.

— Да, съвсем — заяви гръмогласният и добави: — Мога да ти съставя такава песен, с която ще го помнят и след хиляда години. Това е единственият начин, по който простосмъртните могат да надживеят плътта. Дай ми спомените си за него и ще започна веднага.

— Ако знаехме как да победим смъртта, щяхме ли да бъдем каквото сме сега, пера, в шутовска корона? — разсъдливо рече старицата. — Имаме късмет, че е останало и това от нас. Жалко, че приятелят ти не е имал благоволенieto на дракон, може би и той щеше да получи този дар.

— Какво сте вие? — рязко попитах аз.

— Ние сме сладки песни, запазени така, че да можем отново да усетим вкуса на лятото в зимата на смъртта. — Беше младежът, така загрижен за образа си, че направо го съсипа в очите ми.

— Някой друг! — замолих, след като той млъкна.

— Ние сме любимци на дракони — спокойно рече някой.

Не се беше обаждала досега. Гласът ѝ бе като дълбоко спокойно езерце, по-дрезгав от гласа на повечето жени. Чух я с ума си, докато гърлото произнасяше думите.

— Живеех край река от черен пясък в малко градче на име Веселба. Един ден отидох до реката за вода и там срещнах дракона си. Беше млада, едва в края на първото си лято, а и аз бях в пролетта на годините си. О, бе зелена, хиляди нюанси на зеленото, с очи като дълбоки паници с разтопено злато. Стоеше в реката и водата се пенеше около нея. Тогава ме погледна и сърцето ми потъна в очите ѝ, за да не изплава никога повече. Трябваше да ѝ пея; говоренето нямаше да е достатъчно. Така тя ме очарова и аз ѝ запях, и очаровах нея. Бях неин менестрел и бард през целия си живот. И когато приближи краят ми, тя дойде при мен с дар, какъвто могат да дарят единствено дракони. Беше парче дърво от драконов пашкул... Знаеш ли за какво говоря? За люлките, които изтъкават за змиите, за да заспят в тях и да се появят като дракони. Случва се някои от тях да не преживеят този период и умират в съня си, между змия и дракон. Дървото бавно се разпада и драконите забраняват на хората да го докосват. Но за мен прекрасната Димнокрила донесе малко парченце. Заръча ми да го напоя със собствената си кръв и да втрия кръвта с пръстите си, като си мисля за перо. Знаех какво означава този дар. Дава се на малцина, дори не на всички менестрели, служили добре на драконите си. Така щях да заема

място в короната менестрели, така че песните, словата и мислите ми да продължат да звучат много след смъртта ми. Короната е собственост на Владетеля на всичките Речни земи. Само той определя кой може да носи короната и да пее с гласовете на отдавна умрелите менестрели. Това е огромна чест, защото единствено дракон може да те избере да станеш перо и само Владетелят позволява носенето на короната. Огромна чест. Спомням си как стисках перото си, докато умирах... защото наистина умрях. Точно като приятеля ти. Жалко, че не е имал благоволенieto на драконите, за да получи същото.

Бях смазан от иронията на положението.

— А би трябвало да получи този дар. Той умря, за да събуди дракон, последния мъжки дракон в света, така че Айсфир да може да се чифтоса с Тинтаглия, последната женска. За да има отново дракони в този свят.

Настъпи мълчание. Явно ги бях впечатлил.

— Нима това не заслужава да бъде разказано? Дай ни спомените си за него и всеки от нас ще ти състави песен, защото за подобно събитие трябва да има десетки песни! — каза старицата с внезапно омекналата ми от думите ѝ уста.

— Не искам песен за него. Искам Шутът какъвто си беше, жив и здрав.

— Мъртвият си е мъртъв — отвърна гръмогласният. Но го каза меко. — Ако отвориш спомените си за нас, ще ти съчиним песни. Дори с твоя глас те ще живеят, защото истински менестрели ще ги чуят и ще пожелаят да ги изпеят така, както би трябвало. Искаш ли да направиш това?

— Не. Моля те, Фиц, недей. Остави. Нека всичко свърши.

Беше едва доловим шепот, едва различими думи. Потръпнах, изпълнен с надежда и страх.

— Шуте — прошепнах и се замолих да ми отговори по някакъв начин.

Но вместо това последва ужасна какофония, мислите не можеха да се отделят една от друга, когато петимата менестрели завикаха едновременно десетки въпроси, на които нямаше отговор. Накрая ревът на Бикогласия заглуши другите.

— Той е тук! При нас. В короната, не другаде. Вложил е кръвта си в короната!

А от Шута нямаше отговор. Обясних вместо него:

— Короната беше счупена. Използва кръвта си, за да я поправи.

— Короната е била счупена? — ужаси се старицата. — Това означава край за всички ни! Завинаги!

— Не може да остане в короната! Не е бил избран. Освен това короната принадлежи на всички ни. Ако той я вземе, няма да можем да говорим, освен чрез него. — Младият мъж бе вбесен от грубото нахълтване на Шута на негова територия.

— Трябва да се махне — заключи Бикогласият. — Много съжаляваме, но трябва да се махне. Няма правото, нито му подхожда да бъде тук.

— Не е бил избран.

— Не е бил поканен.

— Не е добре дошъл.

Не ми даваха възможност да изразя мнението си. Короната и без това стягаше главата ми, а ето че внезапно се стегна още повече. Вдигнах ръце към нея, защото ми се стори, че са напуснали тялото ми и са се върнали в короната, за да правят каквото правеха. За момент тялото ми отново ми принадлежеше. Опитах да откъсна короната от главата си, но едва успях да пхна нокът между нея и кожата си. Заля ме ужас, когато осъзнах, че се превръща в едно цяло с плътта ми, че се стопява в мен подобно на котерия, разтваряща се в каменен дракон.

— Не! — изревах.

Тръснах глава и забих нокти в нея. Короната не помръдваше. Даже по-лошо, вече не я чувствах като дърво под пръстите си. А като ивица плът. Когато замаяно докоснах перата, те се огънаха меко като истински. Призля ми.

Разтреперан седнах на погребалната клада до Шута. Не усещах борба в короната, само съсредоточеното усилие на петимата менестрели. Шутът не се съпротивляваше — той просто не знаеше как да направи онова, което изискваха от него. Вече нямах дума в ставащото. Ставащото приличаше на разправия на пазар, на сблъсък, за който си давах сметка, но не бях част от него. Щяха да го прогонят от короната и тогава той щеше да изчезне наистина и завинаги. Не можех да им попреча.

Взех тялото в скута си. Вкочаняването бе преминало и трупът беше омекнал. Ръката му се отпусна и я вдигнах за китката, за да я

сложва обратно на гърдите му. Нещо в безжизненото ѝ движение събуди стар спомен. Намръщих се. Споменът не беше мой. А на Нощни очи, който го виждаше през вълчите си очи. Беше през часовете за лов и цветовете бяха приглушени. Но и аз бях там. Някак. И тогава се сетих.

Сивият, Сенч, се подпира на лопатата, студеният въздух превръща дъха му в пара. Стои на известно разстояние, сякаш да не ни уплаши. Сърцето на глутницата е седнал на ръба на гроба ми. Краката му се клатят в дупката пред него, над разбития ми ковчег. Държи трупа ми в скута си. Подканва с ръката ми вълка да приближи. Осезанието му е силно и Нощни очи не може да не се подчини. Сърцето на глутницата ни говори и думите му се леят като спокоен поток.

— Върни се. Това е твое, Изменящ. Върни се в него.

Нощни очи се озъбва и ръмжи. Познаваме смъртта, когато я надушим. Това тяло е мъртво. Мърша, непригодна за достойна храна. Нощни очи предава мисълта на Сърцето на глутницата.

— Мирише лошо. Това е развалено месо, не го искаме. Край езерцето има по-добро месо от това.

— Ела по-близо — подканва ни Бърич.

Възприемам го едновременно като Бърич и като Сърцето на глутницата. Измъквам се от възприятието на вълка за него и се връщам към човешкия си спомен за момента. Отдавна подозирах, че наистина съм умрял въпреки уверенията на Сенч, че отровите му само са имитирали смъртта ми. Тялото ми е твърде измъчено, за да издържи каквото и да било количество отрова. В спомена вълчият ми нос е безмилостно правдив. Онова тяло е мъртво. Но по-остро Осезание на вълка ми казва нещо, което не бях предполагал дотогава. Сърцето на глутницата не просто държи плътта ми. Той я е подготвил за мен; тя е готова да заживее отново, стига само да ме придума да вляза в нея. Усещам Нощни очи като успокояващ шепот.

Осезанието. Не Умението. Бърич бе направил това с Осезанието. Но той бе много по-силен от мен в тази магия, а и много по-мъдър. Погалих отпускащото се лице на Шута, Призовавах тялото му да мине на страната на моето, но не можех да намеря начин да вляза в него. Той нямаше Осезание. Това има ли значение? Не знаех. Знаех обаче, че преди имаше начин, имаше място, където двамата с него бяхме свързани. Веднъж той ме бе измъкнал от тялото на вълка обратно в

моето. Обърнах китката си нагоре към несигурната лунна светлина и намерих отпечатъците от пръстите му. Взех обезобразената му ръка. Ноктите на тънките деликатни пръсти бяха изтръгнати. Пропъдих мисълта за агонията, която е изтърпял. Ръката ми хвърляше сянка върху неговата, докато внимателно нагласях всеки пръст към съответния отпечатък на китката ми. Затърсих тънката връзка чрез Умението, изпредена помежду ни преди толкова много години.

И я намерих — по-тънка и от паяжина, но все пак съществуваща. Събрах целия си кураж — много добре знаех, че влизам в самата смърт. Щях да го направя. Нима не бях казал, че ще го направя, че ще приема смъртта му? Чувствах как менестрелите го принуждават да се махне, как го прогонват от короната в собственото ми тяло, но няха време да чакам и да им обяснявам. Поех дълбоко дъх и последвах връзката, оставях тялото си на събуждащото му се съзнание и влизах в останките на неговото.

За съвсем кратък миг възприятията ми бяха двойни. Шутът беше в тялото ми, гледаше през моите очи. Погледна надолу към собствения си отпуснат труп в ръцете ми. Докосна четинестата ми брадичка.

— Любими! — изстена. — Ох, Любими, какво направи? Какво направи?

— Всичко е наред — тихо го успокоих аз. — Ако не успея, вземи живота ми и го изживей. По своя воля приемам смъртта ти. — И подобно на падащ в оборски тор камък, потънах в безжизнената плът на Шута.

Това тяло бе мъртво, мъртво от няколко дни.

В него не бе останал живот и съответно вече не беше тяло. Мъртво като скала, то се разпаднаше на съставните си части и се връщаше обратно в земята. Умението не знаеше какво да прави в подобна ситуация. Отблъснах импулса да го използвам, да извикам на Шишко, Сенч и Предан. Щяха само да ме върнат принудително в собственото ми тяло, за да ме спасят.

Осезанието е усещането на живота около нас. То е паяжина, мрежа, която ни свързва с всички живи същества. Някои са изпълнени със сила и сложни, големи и здрави животни, настояващи за внимание. Дърветата и растенията са по-неуловими, но още по-важни за продължаването на живота от движещите се създания. Те са основата, върху която е изтъкан светът, и без тях щяхме да се омотаем и

разпаднем. Въпреки това успявах да ги игнорирам през по-голямата част от живота си, ако не се брои някой мимолетен интерес към зеления сенчест живот на най-старите дървета. Но зад и под всичко това течеше и един още по-мъгляв живот.

Смъртта.

Смъртта, възелчетата в свързващата всички ни мрежа, не е никаква смърт. В тази оплетена и забъркана примка животът не се унищожава, а приема нови форми. Тялото на Шута кипеше от живот. Беше като котел, готов всеки момент да заври и да се прероди. Всички елементи, които заедно изграждаха тялото му като живо, бяха все още тук. Въпросът бе ще успее ли да ги убедя да се върнат към старите си връзки, вместо да приемат по-простите форми, в които се превръщаха?

Бездиханен, безгласен, безчувствен, аз се отдадох на това. По свой особен начин приличаше на потока на Умението, тъй като дърпаше струните на тялото му, като отнасяше частиците там, където могат да се използват. Бях запленил от това подредено разпадане, преразпределяне и пренареждане. Все едно да гледаш добре изиграна партия камъни. Частиците се движеха подредено. Опитах се да върна една на старото ѝ място, но тя се отдалечи, за да се присъедини към останалите.

Все същата стара игра. Но въпреки това няма да я видиш. Те не са отделни ловци, а глутница. Не налагаш своята воля на отделните индивиди. Твърде много са. Не можеш да ги спреш. Затова ги подгони. Използвай ги. Когато създадат нещо ново, сложи го на мястото на старото.

Това бе вълча мъдрост. Беше точно така, както Черният Ролф казваше, че може да бъде. Нощни очи беше с мен, но не като себе си, а като нас двамата. Неговото зрение използвах нощем, негово бе простото вълче осъзнаване, че когато ядеш месо, поглъщаш колкото плът, толкова и живот. Елегантното равновесие между хищника и жертвата се проявяваше и тук толкова, колкото и когато ловувахме заедно. Смъртта храни живота. Тялото разделя нещо на части, за да го създаде наново.

Не бе като Умелото изцеление. А насочване на промените, подреждане на частиците в шарки, каквито си ги спомнях. Едва ли можех да се сравнявам по вещина с Бърич, когато ме възкреси. Отново и отново насочваните потоци се обръщаха и трябваше да ги убеждавам

отново да градят, а не да рушат. А и Шутът не бе съвсем човешко същество. Тази нощ се сблъсках със странностите му. Дотогава си мислех, че го познавам. През часовете на възстановяване го осъзнах и приех такъв, какъвто бе. Само по себе си това бе откровение. Винаги съм вярвал, че общото между нас е повече от различията. А това просто не бе истина. Той бе човек толкова, колкото аз — вълк.

Продължих да работя и след като кръвта му отново започна да тече във вените, след бавното усещане, че отново мога да напълня дробовете си с въздух. Част от тялото му се поправи при възстановяването. Имаше две счупени ребра.

Краищата на костите се намериха и започнаха да зарастват. Тънки нишки плът затвориха най-лошите разрези по кожата. Но почти нищо не можех да направя там, където плът, кост или нокът просто липсваха. Внимателно задействах собственото му изцеление. Не смеех да пришпорвам възстановяването твърде много. Шутът вече бе изгорил запасите на тялото си. Скрих оголената плът на гърба му от болезнената целувка на въздуха. Успях да накарам разцепения език да зарасне. Два от зъбите му липсваха и не можех да направя нищо за тях. Когато разбрах, че съм направил всичко по силите си за тялото му, поех по-дълбоко дъх с дробовете му. Отворих очите му.

Нощта избледняваше в утро. По-слабите звезди вече бяха отстъпили пред пълзящата светлина на деня. Някъде пропя птица. Друга ѝ отговори. Някакво насекомо забръмча край ухото ми. Бавно започнах да усещам тялото си. Кръвта течеше в жилите ми и вкусих въздуха в дробовете си. Беше добре. Имаше болка, ужасно много болка. Но болката е вестителят на тялото, предупреждението, че нещо не е наред и трябва да се поправи. Болката ти казва, че си все още жив. Приех това послание и му се насладих. Дълго време това ми се струваше напълно достатъчно.

Примигнах и преместих поглед. Някой ме държеше в обятията си. Ръката под изтерзания ми гръб беше като алена ивица агония, но нямах сила да се отдръпна от нея. Погледнах към собственото си лице. Беше различно от това да се гледаш в огледало. Бях по-стар, отколкото си мислех. Шутът бе свалил короната, но на челото ми беше останал белег на мястото, където се бе впила в плътта ми. Очите ми бяха затворени и сълзите се стичаха изпод спуснатите клепачи по бузите ми. Зачудих се защо плача. Как някой може да плаче в утро като това?

С огромно усилие повдигнах ръка и докоснах лицето си. Очите ми рязко се отвориха и ги загледах в почуда. Не знаех, че са толкова тъмни, нито че могат да бъдат така широко отворени. Гледах невярващо себе си.

— Фиц? — Интонацията бе на Шута, но дрезгавият глас си бе мой.

Усмихнах се.

— Любими.

Прегърна ме почти конвулсивно. Опънах се от болка, но той сякаш не забелязваше. Разтресе се от ридания.

— Не разбирам! — изплака към небето. — Не разбирам. — Огледа се, на лицето ми бе изписана несигурност и страх. — Никога не съм виждал този момент. Аз съм извън времето си, отвъд момента, в който преставам да съществувам. Какво се е случило? Какво е станало с нас?

Опитах се да се раздвижа, но нямах никакви сили. Трябваше да не обръщам внимание на плача му известно време, докато преценявах тялото. Имаше много поражения, но желаше да се възстанови. Чувствах се ужасно, ужасно крехък. Поех дъх и му казах тихо:

— Кожата на гърба ми е нова и много чувствителна.

Той глътна въздух и запротестира:

— Но аз умрях. Аз бях в това тяло и тя одра кожата от гърба ми.

Умрях. — Гласът му трепна. — Помня го. Умрях.

— Беше твой ред да умреш — съгласих се. — И мой ред да те върна.

— Но как? Къде сме? Не, знам къде, но кога? Как е възможно да сме тук, живи? Как е възможно?

— Успокой се. — Говорех с гласа на Шута. Опитах веселия му тон и почти го налучках. — Всичко ще бъде наред.

Напипах китката си с ръката му. Пръстите знаеха къде да докоснат. За момент погледите ни се срещнаха, докато се превръщахме в едно цяло. В една личност. Винаги сме били една личност. Нощни очи го бе казал още навремето. Хубаво бе отново да си цял. Използвах силата ни да се вдигна, да докосна челото му до своето. Не затворих очите му. Погледите ни отново се срещнаха. Усещах уплашеното си дишане в устата му.

— Вземи си тялото — подканих го тихо.

И преминахме един в друг, но за миг станахме едно. Преградите се разтопиха. „Не поставям граници“, бе казал той, и внезапно го разбрах. Между нас нямаше граници. Бавно се оттеглих от него. Изправих гръб и погледнах надолу към Шута в ръцете ми. Гледаше ме и за миг в ясните му очи се четеше единствено почуда. После болката на измъченото му тяло рязко напомни за себе си. Стисна клепачи и трепна от докосването ми.

— Съжалявам — казах тихо. Оставих го върху наметалото. Боровите клонки, които бяха погребална клада, сега се превърнаха в дюшек. — Нямаше запаси, за да те изцеля напълно. Може би след ден или два...

Но той вече спеше. Повдигнах края на наметалото и покрих очите му, за да ги предпазя от изгряващото слънце. Подуших въздуха и ми хрумна, че е чудесно време за лов.

Ловувах цялата сутрин и се върнах с два заека и малко билки. Шутът продължаваше да лежи, както го бях оставил. Изкормих зайците и окачих месото да му изтече кръвта. Опънах шатрата му на сянка. Намерих робата на Праотците, която ми бе дал преди, и я постлах на пода. Проверих Шута. Продължаваше да спи. Огледах го по-внимателно. Насекомите вече го бяха намерили. Те и засилващото се слънце ме убедиха, че трябва да го преместя.

— Любими — повиках го тихо. Не реагира. Все пак заговорих — понякога чуваме и докато спим. — Ще те преместя. Може да заболи.

Той пак не отговори. Подпъгнах ръце под наметалото и го вдигнах възможно най-нежно. Въпреки това той извика и се загърчи в ръцете ми, опитваше се да избяга от болката. Отвори очи, докато го носех през площада към шатрата под дърветата. Погледна към мен и през мен, без да ме познае, без да се е събудил наистина.

— Моля те — рече задавено. — Моля те, спри. Не ме наранявай повече. Моля те.

— Вече си в безопасност — успокоих го. — Всичко свърши.

— Моля те! — извика той.

Трябваше да се отпусна на коляно, за да го внеса в шатрата. Той изпищя, когато тъканта докосна гърба му. Положих го колкото се може по-внимателно.

— Тук ще си на сянка и по-далеч от насекомите — казах му. Мисля, че не ме чу.

— Моля те. Стига. Каквото пожелаеш, всичко, каквото пожелаеш. Само престани. Престани.

— Престанах — казах му. — Вече си в безопасност.

— Моля те. — Клепачите му трепнаха и отново се спуснаха. Остана да лежи неподвижно. Така и не се беше събудил.

Излязох навън. Трябваше да остана сам. Сърцето ме болеше от страданията му, а към тях се добавиха и собствените ми внезапно нахлули спомени. Знаех какво е мъчение. Похватите на Славен бяха груби, но ефективни. Но аз имах един малък щит, с който Шутът не разполагаше. Знаех, че докато го държа срещу него, докато не му давам доказателство, че съм Осезавац, той не може просто да ме убие. Затова бях издържал побоите и лишенията. Не дадох на Славен онова, което искаше. В противен случай щеше да ме убие без никакви угризения, с подкрепата на херцозите. А накрая, когато знаех, че вече не мога да издържа, бях откраднал смъртта си от него и предпочетох да взема отрова, вместо да му позволя да ме пречупи.

А Шутът не бе имал нищо, което да задържи. Нищо, което да иска Бледата жена — освен болката. За какво го е накарала да моли, какво го е накарала да обещае, само за да се надсмее над капитулацията му и отново да започне да го измъчва? Не исках да научавам. Не исках да знам и се засрамах, че бягам от болката му. Но няма можех да се преструвам, че нищо не се е случило, като отказвах да приема какво е изстрадал?

Дребни задачи — винаги се заемах с тях, за да се скрия от мислите си. Напълних меха с прясна вода от потока. Взех дърва от бившата погребална клада и стъкнах малък огън. Когато се разгоря, сложих единия заек да се пече на шиш, а другия — да ври в котлето. Събрах захвърлените си зимни дрехи, изтупах част от мръсотията им и ги проснах по храстите да се проветрят. Докато вършех всичко това, намерих Петльовата корона, захвърлена от Шута. Вдигнах я от земята и я поставих в шатрата, непосредствено до входа. Върнах се при потока, изтърках се с хвоц и вързах косата си на воинска опашка. Но не се чувствах като воин. Запитах се дали нямаше да ми е по-добре, ако я бях убил. Помислих си да се върна, да довърша Бледата жена и да донеса главата ѝ на Шута.

Едва ли щеше да помогне, пък и едва ли бих могъл да го направя.

Оставих супата да изстине и изядох печения заек. Нищо не може да се сравнява с прясното месо, след като дълго си бил лишен от него. Беше сочно и с кръв по костите. Ядох като вълк, потопих се в момента и в самото хранене. Но накрая трябваше да изхвърля последната оглозгана кост в огъня и да се замисля за предстоящата вечер.

Внесох котлето в шатрата. Шутът беше буден. Лежеше по корем и се взираше в ъгъла. Косите лъчи на следобедното слънце проникваха през стените и го къпеха в цвят. Знаех, че е буден. Подновената връзка чрез Умението ми го каза веднага. Можех да блокирам физическата болка, която изпитваше. Но по-трудно бе да спра мъката му.

— Донесох ти храна — казах.

Не каза нищо.

— Любими, трябва да ядеш. И да пиеш. Донесох прясна вода.

Зачаках.

— Мога да ти направя чай, ако искаш.

Взех една чаша и я напълних с хладък бульон.

— Изпий само това и ще престана да те тормозя. Но само ако го изпиеш.

В здрача започнаха да се обаждат първите щурци.

— Любими, говоря сериозно. Няма да те оставя на мира, докато не изпиеш поне това.

Най-накрая той заговори. Гласът му бе равен. Не ме поглеждаше.

— Би ли престанал да ме наричаш така?

— Любими ли? — попитах объркано.

Той трепна.

— Да. Именно.

Останах да седя с чашата студен бульон в ръка.

— Както искаш, Шуте — отвърнах студено след дълго мълчание.

— Но въпреки това няма да те оставя, докато не изпиеш това.

Той се раздвижи в полутъмната шатра, обърна глава към мен и протегна ръка за чашата.

— Подиграваше ми се с това име — рече тихо.

— О.

Взе неловко чашата, като се мъчеше да пази разранените върхове на пръстите си. Надигна се на лакът, трепереше от болката и усилията. Исках да му помогна, но знаех, че не бива да го правя. Шутът изпи

бульона на две големи глътки и ми подаде чашата с трепереща ръка. Взех я и той отново легна по корем.

— Изпих го — каза уморено, след като продължих да седя до него.

Изнесох котлето и чашата. Долях вода в супата. Нека да къкри до сутринта. Седнах и се загледах в пламъците, припомнях си неща, за които не исках да мисля, и гризах нокътя на палеца си, докато не ме заболя. Намръщих се, погледнах мрака и поклатих глава. Можех да избягам във вълка в себе си. Като такъв не бях унижаван и опозоряван. Като вълк можех да запазя достойнството си и да управлявам живота си. Шутът нямаше къде да отиде.

Имах Бърич и неговите спокойни и познати методи. Имах изолация, покой и вълка. Помислих си за Нощни очи, станах и тръгнах на лов.

Този път нямах късмет. Прибрах се в малкия ни лагер след изгрев-слънце, без месо, но с пълна със зрели сливи риза. Шута го нямаше. Край огъня беше оставено котле с чай. Потиснах желанието да го повикам и зачаках почти търпеливо до огъня, докато не го видях да се връща по пътеката до потока. Носеше робата на Праотците и косата му бе влажна и прилепнала към черепа. Движеше се без характерната за него грациозност — куцаше, раменете му бяха отпуснати. С мъка се овладях да не стана да му помогна. Най-сетне той стигна до огъня.

— Намерих сливи — казах му.

Той взе една и я опита.

— Сладка е — отбеляза изненадано.

Отпусна се на земята с внимателните движения на старец. Видях как прокарва език през зъбите си. Трепна, когато откри двете дупки.

— Разкажи ми какво се случи — помоли ме тихо.

И аз му разказах. Започнах с това как бях изхвърлен в снега и продължих най-подробно, сякаш беше Сенч. Изражението му бавно се промени, докато разказвах за драконите. Постепенно изправи гръб. Усетих как връзката помежду ни се засили, когато се пресегна към сърцето ми да потвърди чутото, сякаш само думите не бяха достатъчни. С готовност се открих за него и му позволих да сподели изживяното през онзи ден. Когато му казах как Айсфир и Тинтаглия се

чифтосаха в небето и изчезнаха, Шутът изхлипа. Но в очите му нямаше сълзи.

— Значи... победихме — рече той невярващо. — А тя се провали. В небето отново ще летят дракони.

— Разбира се — казах и едва тогава осъзнах, че не е знаел това. — Сега сме в твоето бъдеще. Вървим по пътя, който ти начерта.

Той отново се задави. Надигна се вдървено и закрачи напред-назад. Обърна се към мен. В очите му имаше болка.

— Но... тук съм сляп. Никога не съм предвиждал това. Винаги, във всяко видение, ако има победа, тя е с цената на живота ми. Винаги умирах.

Наклони бавно глава и ме попита, сякаш се нуждаеше от потвърждение:

— Умрях ли?

— Да, умря — бавно отвърнах аз, но не успях да скрия изпълзялата на лицето ми усмивка. — Но, както ти казах в Бъкип, аз съм Изменящият. Променям нещата.

Шутът застина като статуя и когато започна да проумява станалото, беше като да гледаш как се събужда каменен дракон. Животът го изпълваше. Започна да трепери и този път не се поколебах да го хвана за ръка и да му помогна да седне.

— Останалото — треперливо рече той. — Разкажи ми останалото.

И продължих да му разказвам през остатъка от деня, докато ядохме сливи, пиехме чай и накрая довършихме заешката супа от снощи. Казах му, че познавам Черния мъж, и той се облеци. Разказах как съм търсил тялото му и как съм го намерил. Той се извърна, докато говорех, и усетих как връзката помежду ни отслабва, сякаш искаше да изчезне от погледа ми, стига да можеше. Въпреки това продължих и му разказах за срещата ми с Бледата жена. Той търкаше ръце и когато заговори, гласът му трепереше.

— Значи тя е все още жива? Не е умряла?

— Не я убих — признах аз.

— Но защо? — невярващо възкликна той. — Защо не си я убил, Фиц? Защо?

Това избухване ме смая. Почувствах се като опитващ се да се оправдае глупак.

— Не знам. Може би защото тя искаше да го направя. — Изглеждаше ми глупаво, но все пак го казах. — Първо Черният мъж, а после Бледата жена казаха, че аз съм Катализаторът за това време. Изменящият. Не исках да правя промени на онова, което си направил ти.

Възцари се мълчание. Шутът съвсем леко се олюляваше, дишаше през устата. Накрая като че ли се успокои, или може би стана безчувствен. И с усилие, което се помъчи да скрие, каза:

— Сигурен съм, че си се справил по най-добрия начин, Фиц. Нямам нищо против теб.

Може би говореше искрено, но за момента и на двама ни бе трудно да повярваме в думите му. Те помрачиха блясъка на триумфа и хвърлиха лека сянка помежду ни. Въпреки това продължих разказа си и когато споменах как сме дошли тук през Стълба на Умението, той замръзна.

— Никога не съм го виждал — призна донякъде учудено. — Дори не съм предполагал, че съществува.

Останалото бе разказано бързо. Когато стигнах до Петльовата корона и изумлението ми, че това не е някакъв могъщ магически талисман, а само петима замразени във времето поети, Шутът повдигна рамо, сякаш се извиняваше, че е желал да притежава подобна фриволна вещ.

— Не я исках за себе си — рече тихо.

Замълчах за момент, надявах се да продължи. Но той не го направи и не настоях. Дори след като приключих разказа си и осъзна колко пълна е победата му, Шутът изглеждаше странно умълчан. Сякаш триумфът му се бе случил преди години, а не само преди няколко дни. Начинът, по който го приемаше, го изкарваше като нещо неизбежно, а не като трудно спечелена битка.

Вечерта се промъкна тихомълком. Разказах му всичко, но той не си направи труда да сподели какво го е сполетяло. Не очаквах подобно нещо от него. Но въпреки това последвалото мълчание бе като разказ. Говореше за унижението и объркването му, че се му сторили нещо, което го е накарало да се чувства посрамен. Много добре го разбирах. Разбирах също, че ако се опитам да му го кажа, ще прозвучи унижително. Така че мълчанието се проточи. Малките фрази като тази, че ще донеса още вода, или забележката му, че свиренето на щурците е

наистина приятно след безмълвните ноци на ледника, сякаш се носеха като мехури в разделящата ни тишина.

Накрая Шутът каза, че си ляга. Влезе в шатрата, а аз се заех с дребните задачи из лагера. Затрупах огъня, та въглените да издържат до сутринта, разтребих разхвърляните неща. Едва когато отидох до шатрата, открих наметалото си пред нея, прилежно сгънато на земята. Взех го и го постлах до огъня — разпалих го пак. Разбирах, че Шутът още се измъчва и иска да остане сам. Но въпреки това ме болеше, най-вече защото ми се искаше да е по-излекуван, отколкото бе.

Беше късна нощ и спях дълбоко, когато от шатрата се разнесе първият писък. Скочих с разтуптяно сърце и ръката ми моментално сграбчи дръжката на меча. Преди да успея да го извадя, Шутът изскочи навън с широко отворени очи и разчорлена коса. Тресеше се от паника.

— Какво има? — попитах рязко и той отново изкрещя и отскочи назад. После явно дойде на себе си и позна сянката ми до загасения огън.

— Нищо. Просто кошмар.

Сви лакти, преви се и започна да се люлее леко, сякаш някаква ужасна болка разкъсваше вътрешностите му. След малко призна:

— Сънувах, че е минала през Стълба. Събудих се и ми се стори, че я виждам да стои над мен, в шатрата.

— Съмнявам се, че знае какво представлява Стълбът на Умението, нито пък как се използва — казах. Усетих колко несигурно е уверението ми и съжалих, че съм го изрекъл.

Той не отговори, а се приближи до огнището, трепереше в меката нощ. Без да го питам, сложих още дърва. Шутът стоеше, обвил ръце около себе си, и гледаше пламъците.

— Не мога да се върна там. Не мога.

Не казах нищо, само разгънах по-широко наметалото. Той го приближи, предпазлив като котка. Мълчаливо и тромаво седна между мен и огъня. Лежах неподвижно и го чаках да се отпусне. Огънят си мърмореше нещо и клепачите ми отново натехаха. Тъкмо започнах да се унасям, когато той заговори тихо:

— Успя ли да го преживееш? Да го преодолееш? — Попита ме настойчиво, сякаш искаше да знае дали ще настъпи ден, в който ще е свободен от тази сянка.

Дойде ред на най-тежката истина, която съм произнасял.

— Не. Не го преодоляваш. Аз не го преживях. И ти няма да го преживееш. Но продължаваш напред. То става част от теб, подобно на всеки белег. Ще продължиш напред.

По-късно, докато спяхме гръб до гръб под звездите върху старото наметало, усетих как започна да се тресе и гърчи в съня си. Обърнах се към него. По блестящите му бузи се стичаха сълзи, той се мяташе отчаяно и умоляваше нощта:

— Моля те. Спри. Каквото пожелаеш. Само престани, моля те.

Докоснах го, той изпищя диво и започна да се съпротивлява яростно. После се събуди задъхан. Пуснах го и той незабавно се отдръпна от мен. Изпъзля на четири крака до каменния площад край гората, наведе глава като болно куче и повърна. Повръщаше отново и отново, мъчеше се да изхвърли страхливите думи, които бе произнесъл. Не отидох при него. Не биваше.

Когато се върна, вече изправен, му подадох меха. Той си изплакна устата, плю, после пи. Остана да стои, гледаше в нощта, сякаш се мъчеше да намери в нея изгубените парчета от себе си. Чаках. Накрая мълчаливо се отпусна на наметалото. Легна на една страна, свит на кълбо, с гръб към мен. Продължаваше да трепери. Въздъгнах.

Опънах се до него. Приближих го и въпреки съпротивлението му внимателно го обърнах към мен и тромаво го прегърнах. Плачеше мълчаливо и избърсах сълзите от бузите му. Като внимавах за наранения му гръб, го приближих до себе си, сложих главата му под брадичката си и го целунах леко по темето.

— Заспивай, Шуте — казах му дрезгаво. — Тук съм. Ще се погрижа за теб.

Ръцете му се озоваха помежду ни и се уплаших, че ще ме отблъсне. Но вместо това той сграбчи ризата ми и се долепи до мен.

През цялата нощ го държах в обятията си, сякаш беше мое дете или любовник. Толкова близо, сякаш държах самия себе си, ранен и самотен. Прегръщах го, докато плачеше, прегръщах го и след като сълзите спряха. Оставих го да вземе утехата, която можеше да намери в топлината и силата на тялото ми. И нито за миг не се почувствах по-малко човек.

ГЛАВА 30

ЕДНО ЦЯЛО

Пиша лично тези редове и ви моля да извините планинския ми почерк, с който изписвам буквите на Шестте херцогства. Подписах официалния документ, съставен от уважаемия книжник Федрен, но предпочетох сама да напиша този свитък и да се обърна към вас като вдовица към вдовица и жена към жена, за да знаете, че разбирам, че никакви земи или титли не могат да компенсират загубата ви.

През по-голямата част от живота си съпругът ви служеше на Пророците. Вярно, трябваше да бъде награден още преди години за всичко, което направи за кралете си. За него трябва да пеят във всяка зала. Само благодарение на това, че рискува живота си, оцелях в онази мрачна нощ, когато Славен Претендентът се обърна срещу нас. С типичната си скромност той помоли делата му да останат невъзпети. Изглежда безсърдечно, че едва сега, когато загина, докато ни служеше, тронът на Шестте херцогства се сеца за всичко, което му дължим.

Опитвах се да намеря принадлежащи на короната земи, с които да наградя достойно Бърич за службата му, когато пристигна куриер от лейди Търпение. Лошите новини наистина се разнасят бързо, защото тя вече беше научила за смъртта на съпруга ви. В писмото си ми съобщаваше, че той е бил един от най-скъпите приятели на покойния принц Рицарин и че е сигурна, че нейният лорд би желал имението му във Върбов лес да премине под управлението на семейството ви. Съответната титла ще ви бъде предоставена незабавно, за да остане в рода ви завинаги.

Писмо на кралица Кетрикен до Моли Свещарката
Бърич

— Сънувах, че бях теб — тихо каза той на пламъците в
огнището.

— Нима?

— А ти беше мен.

— Ама че майтап.

— Престани — предупреди ме той.

— Кое? — попитах невинно.

— Да бъдеш мен.

Размърда се в постелката до мен. Нощта бе спуснала балдахина
си над нас, ветрецът бе топъл. Вдигна тънките си пръсти, за да отметне
падналите пред очите му златни кичури. Угасващата светлина на огъня
почти скриваше избледняващите синини по лицето му, но скулите му
все още изпъкваха твърде много.

Исках да му кажа, че някой трябваше да е него, тъй като той
самият съвсем бе престанал да го прави. Но вместо това го попитах:

— Защо?

— Изнервя ме. — Въздъхна дълбоко. — Откога сме тук?

За трети път ме будеше. Вече бях свикнал. Не спеше добре, а и
не очаквах друго. Ясно си спомням как спях само през деня и
единствено ако Бърич е край мен да ме наглежда в дните, когато се
възстановявах след тъмницата на Славен. Има моменти, когато е по-
успокояващо да спиш, усещайки слънчевите лъчи през клепачите си. И
моменти, когато тихият нощен разговор е по-добър от съня, без
значение колко си уморен. Опитах се да преценя колко време е минало,
откакто пренесох тялото му през Стълба. Странно, но бе трудно.
Нощите сън на пресекулки и слънчевите дни на почивка сякаш нямаха
брой.

— Пет дни, ако броим дните. Или четири нощи. Не се тревожи.
Още си твърде слаб. Не искам да минавам през Стълба на Умението,
докато не събереш повече сили.

— Изобщо не ми се минава през Стълба на Умението.

— Може — съгласих се. — Но в крайна сметка ще ни се наложи.
Не мога да оставя завинаги Шишко при Черния мъж. И казах на Сенч,

че ще чакаме кораба на брега. Трябва да пристигне след... пет дни, ако не се лъжа.

Бях изгубил представа за време в ледения лабиринт. Бях блокирал контакта с котерията след неуспешния опит за изцеление. На няколко пъти смътно усещах някой да драска по вратата ми, но решително не им обръщах внимание. Сигурно бяха загрижени за мен.

— Имам живот, към който да се върна — казах на глас, за да убедя сам себе си в това.

— А аз — не.

В гласа му звучеше задоволство. Това ме окуражи. През деня все още се случваше да застива неподвижен, сякаш се вслушваше в бъдещта, които вече не го подканваха. Запитах се как ли се чувства. През целия си живот се бе опитвал да насочи времето по най-добрия според него път. И го беше постигнал — живеехме в бъдеще, което бе негово дело. Мисля, че се колебаеше между задоволството от постигнатото и тревогата за собствената си роля в него — когато се замисляше за подобни неща. Понякога просто седеше с осакатените си ръце в скута и гледаше пръстта в краката си. Тогава погледът му беше отнесен и дишаше толкова бавно и плитко, че гърдите му почти не се движеха. Знаех, че в такива моменти се опитва да намери смисъл в неща, които по самата си същност са безсмислени. Не се опитвах да го отвличам; стараех се — както и сега — да съм оптимист относно бъдещето.

— Така е. Нямах живот, към който трябва да се връщаш. Нямах товари на раменете си, нямах хомот за теглене. Ти умря. Виждаш ли колко приятно нещо може да е смъртта? Щом си мъртъв, никой не очаква от теб да ставаш крал. Или ясновидец.

Той се надигна на лакът.

— Говориш от собствен опит — каза тъжно, без да обръща внимание на насмешливия ми тон.

Ухилих се.

— Именно.

Той се отпусна върху наметалото до мен и се загледа в небето. Не се усмихна. Проследих погледа му. Звездите избледняваха. Претърколих се настрана и се изправих пъргаво.

— Скоро ще настане време за лов. Утрото приближава. Чувстваш ли се достатъчно силен да дойдеш с мен?

Наложи се да чакам отговора му. Накрая той поклати глава.

— Честно казано, не. Никога досега не съм се чувствал толкова уморен, слаб и разбит. Какво си направил с тялото ми?

„Никога досега не си бил измъчван до смърт“. Не ми се видя особено подходящ отговор, така че го премълчах.

— Мисля, че ще ти трябва известно време да се възстановиш, това е. Ако имаше малко повече месо по костите, можехме да използваме Умението и да те изцелим.

— Не — категорично отказа той. Не настоях.

— Във всеки случай, писна ми от островитянски пътни дажби, а и не ни е останало много от тях. Малко прясна храна ще ти се отрази добре. Но тя няма да дойде сама, докато се излежаваме тук. Ако я искаш сготвена, опитай да разпалиш огъня, преди да се върна.

— Добре — тихо се съгласи той.

Ловът не вървеше. Тревогите за Шута не ми позволяваха да се съсредоточа. Едва не настъпих един заек и той успя да се измъкне, въпреки че тутакси му скочих. За щастие в потока имаше риба — едра, сребриста и лесна за хващане. Върнах се по зазоряване с четири парчета, целият вир-вода. Изядохме ги, докато слънцето се издигаше в небето, след което настоях да отидем заедно до потока, за да измием изцапаните си ръце и лица. Стомахът ми бе пълен и бях готов за сън, но Шутът си оставаше тъжен и замислен. Седеше до огъня и го ръчкаше.

— Какво има? — попитах го, когато въздъхна за трети път.

— Не мога да се върна.

— Е, можеш да останеш тук. По това време е доста приятно. Но зимите са сурови, повярвай ми.

— Пак говориш от собствен опит.

Усмихнах се.

— Беше на няколко долини оттук. Но иначе си прав, говоря от собствен опит.

— За пръв път през живота си не зная какво да правя — призна той. — Пренесе ме напред, във време след смъртта ми. Всеки път, когато се будя, съм смаян. Нямам представа какво ще се случи с мен в следващия момент. Не зная какво да правя с живота си. Чувствам се като кораб, развързан от пристанището и оставен да се носи по теченията.

— Толкова ли е страшно? Носи се по течението известно време. Почивай, набирай сили. Повечето от нас копнеят за подобна възможност.

Той отново въздъхна.

— Не зная как. Никога досега не съм се чувствал по такъв начин. Не мога да реша дали е добро, или лошо. Нямам представа какво да правя с допълнителния живот, който ми даде.

— Е, сигурно можеш да останеш тук до края на лятото, стига да се научиш поне малко как да се изхранваш. Но не можеш да се криеш постоянно от живота и приятелите си. Рано или късно ще трябва отново да се изправиш пред тях.

Той почти се усмихна.

— И това ми го казва човек, смятан повече от десетилетие за мъртъв. Може би трябва да последвам примера ти. Да си намеря тиха къщичка и да живея като отшелник десетина-двайсет години. И да се върна като някой друг.

Разсмях се.

— Значи след десет години ще дойда да те измъкна. Разбира се, тогава вече ще съм старец.

— А аз — не — тихо рече той. Гледаше ме в очите съвсем сериозно.

Тази мисъл беше обезпокоителна и нямах нищо против да я загърбя. Не исках да задълбавам прекалено в подобни неща. Имах си достатъчно грижи и сега. Смъртта на Бърич. Пъргав. Копривка. Хеп. И Моли, вдовицата на Бърич. Осиротелите й малки момчета. Усложнения, които не исках и с които нямах представа как да се справя. Много по-лесно бе да не ги мисля. Така и направих. И може би при мен това изолиране от очакващия ме свят се получи по-добре, отколкото при Шута — та нали бях натрупал опит. През следващите два дни живяхме като вълци, за момента. Имахме месо и вода, времето беше хубаво. Зайците бяха в изобилие, а в раницата ми бяха останали достатъчно сухари, така че ни най-малко не гладувахме. Шутът продължаваше да се възстановява и макар да не се смееше, понякога изглеждаше почти отпуснат. Бях свикнал с нуждата му от уединение, но сега в него имаше униние, което ме натъжаваше. Опитите ми за шеги не предизвикваха усмивката му. Не им се мръщеше, нито ги игнорираше. Преди винаги успяваше да намери нещо смешно и в най-

ужасната ситуация и ето че сега това ми липсваше. Все пак набираще сили и вече се движеше по-уверено. Казах си, че се оправя и че няма какво повече да желая. Но все пак започнах да ставам неспокоен и когато една сутрин ми каза, че е достатъчно силен, не спорих с него.

Събирането на багажа не отне много време. Опитах се да сваля шатрата на Праотците, но той отчаяно заклати глава.

— Не. Остави я. Остави я.

Това ме изненада. Вярно, не беше спал в нея от онзи кошмар и предпочиташе да лежи между мен и огъня, но си мислех, че ще поиска да я задържи. Не възразих. Всъщност, когато ѝ хвърлих последен поглед и видях как се веят драконите и змиите на лекия ветреца, веднага си помислих за одраната му кожа в леда. Потръпнах и се извърнах.

На тръгване вдигнах от земята Петльовата корона. Отново беше станала дървена, сякаш случилото се бе само плод на въображението ми. Сребристосивите пера стърчаха неподвижни и твърди. Но сякаш все още шепнеше и бръмчеше в ръката ми. Подадох му я.

— А това? Кръг от клоуни. Още ли я искаш? Или да я оставим на върха на стълба, за да напомня за онази, която някога я е носила?

Той ме изгледа странно.

— Казах ти — рече тихо. — Не я исках за себе си. Тя е част от сделка, която сключих преди много време. — Погледна ме внимателно и кимна. — И мисля, че е време да я изпълня.

И ето че не се върнахме направо при стълба, а отново минахме по губещия се под балдахина на дърветата път, който вървеше покрай потока и водеше до Каменната градина. Преходът ми се стори доста дълъг, а когато влязохме в сянката, ни нападнаха комари. Над нас прехвърчаха птици и сенките им пресичаха пътя ни. Гората бе пълна с живот.

Спомних си как реагирах, когато за пръв път видях каменните дракони, скрити в съня си под дърветата. Бях ужасен и изпълнен с благоговение. Макар оттогава на няколко пъти да бях минавал между тях и дори да ги видях съживени и летящи да се сражават с Алените кораби на наша страна, те продължаваха да ме поразяват със същата сила. Насочих напред Осезанието си и ги открих — тъмнозелени езерца очакващ живот под сянката на дърветата.

Тук почиваха всички каменни дракони, които се бяха надигнали да защитят Шестте херцогства от Алените кораби. Тук ги бяхме

намерили, тук ги събудихме с кръв, Осезание и Умение, тук се върнаха, след като годината на битките отмина. По стар навик ги наричах и продължавам да ги наричам дракони, но не всички бяха с тази форма. Някои изразяваха други хрумвания или хералдически зверове от легендите. По огромните фигури се виеха лози, а крилатият глиган си имаше шапка от миналогодишни листа. Бяха камък за окото ми и живи за Осезанието ми, блестящи цветове и подробности. Можех да усетя изобилието от живот дълбоко в тях, но не и да го събудя.

Сега вървах сред тях и знаех много повече, отколкото когато ги открихме. Дори ми се струваше, че мога да определя кои са дело на Праотците и кои — на котериите от Шестте херцогства. Крилатият елен беше на Шестте херцогства, място за съмнение в това нямаше. Подозирах, че повече приличащите на дракони са направени от Праотците. Естествено, най-напред отидох при Искрен. Този път не се измъчвах с опити да го събудя от каменния му сън, а свалих ризата си и почистих прахта и боклуците от люспестото чело, мускулестия гръб и прибраните криле. Синьото на Бък заблестя под лъчите на слънцето, когато излъсках каменната обвивка на онзи, който бе мой крал. След всичко изживяно напоследък спящото създание ми изглеждаше в покой. Надявах се наистина да е така.

Разбира се, Шутът бе отишъл при Момичето върху дракона. Стоеше неподвижно пред нея с короната в ръка. Другата му ръка бе положена върху рамото на дракона и забелязах, че Умелите му пръсти докосват създанието. Взираше се със застинало лице във фигурата на яхналото го момиче. Беше завладяващо прекрасна. Косата ѝ бе позлатна и от тази на Шута, падаше върху раменете ѝ и ги галеше с къдрите си. Кожата ѝ бе като сметана. Носеше жакет в ловджийско зелено, но беше боса. Драконът ѝ бе още по-грациозен, люспите му блестяха като тъмни изумруди. Притежаваше небрежната грация на спяща ловна котка. Когато я видях за последен път, тя бе полегнала и спеше върху дракона, обгърнала гъвкавата му шия. Сега седеше изправена. Очите ѝ бяха затворени, но бе вдигнала лице, сякаш се наслаждаваше на слънчевите лъчи, докосващи бузите ѝ през короните на дърветата. На устните ѝ имаше едва доловима усмивка. Смазаните растения под спящия дракон показваха, че е летяла съвсем неотдавна. Явно тя бе отнесла Шута на Аслевиал и се бе върнала тук, за да се присъедини към другарите си в съня.

Мислех си, че крача безшумно, но Шутът все пак извъртя глава към мен.

— Помниш ли как се опитвахме да я освободим онази нощ?

Сведох глава. Все още се чувствах малко засрамен, че съм бил толкова млад и нетърпелив.

— Оттогава все се разкайвам.

Бях я докоснал с Умението, като си мислех, че това може да се окаже достатъчно, за да се освободи. Но вместо това я накарах да страда.

Той бавно кимна.

— А втория път, когато я докосна? Помниш ли?

Въздъгнах тежко. Вторият път бе в нощта, когато скитах чрез Умението и видях как Моли взема Бърич за съпруг. По-късно същата вечер носих тялото на Искрен, който бе взел моето, за да си направи син. Именно тогава кралица Кетрикен зачена Предан. Не знаех, че това е намерението му. Бродех из кариерата за паметен камък. Бродих, докато с Нощни очи не се натъкнахме на занимаващия се със забранена работа Шут. Сечеше камъка при краката на дракона и се опитваше да завърши статуята и да я освободи. Дожаля ми за него, толкова силно бе съпричастието му към създаването. Знаех също какво наистина е нужно за съживяване на дракон — трябваше не само да работиш камъка с ръцете си, но и да му дадеш живота си и спомените си, любовта, болките и радостите. И така допрях посребрените от Умението пръсти на Искрен в каменната плът на Момичето върху дракона и излях в нея цялата мъка и болка на краткия си живот, за да ги вземе и да оживее с тях. Дадох на дракона спомена за изоставилите ме родители, които ме бяха дали на грижите на непознати, както и всичко, което бях понесъл от ръцете на Гален и в тъмницата на Славен. Дадох спомените си, за да ги запази, да ги задържи и да оформи себе си с тях. Дадох самотата си като дете и всяка пронизваща мъка от онази нощ. Правех го доброволно и усетих как болката ми намалява, макар че светът около мен стана някак притъпен и любовта ми малко намаля. Щях да дам много повече, ако вълкът не ме бе спрял. Нощни очи ме наруга и каза, че няма желанието да бъде обвързан с Претопен. Тогава не схванах какво има предвид. Сега, след срещата ми с воините на Бледата жена, думите му ми бяха ясни.

Помислих си, че разбирам и какво е намислил Шутът и защо е дошъл тук.

— Не го прави! — замолих го и когато той ме погледна изненадано, добавих: — Знам, че искаш да дадеш спомените си за мъченията на камъка. Момичето върху дракона може да ги вземе от теб и да ги запази затворени завинаги, така че да не могат да те измъчват повече. Ще подейства. Знам го. Но това си има цена, Шуте. Когато притъпиш болката и я скриеш от себе си...

Не довърших. Не исках да прозвучи като самосъжаление.

— Притъпяваш и радостите си.

Каза го съвсем просто. Извърна се за известно време от мен със стиснати устни. Запитах се дали не претегля едното и другото. Дали щеше да реши да се отърве от нощните ужаси с цената да се лиши от радостта от новото утро?

— Видях го в теб, след това — каза той. — Почувствах се виновен. Ако не бях работил върху Момичето, никога не би го направил. Искаше ми се да върна нещата назад. Години по-късно, когато дойдох да те видя в къщичката ти, си помислих: „Със сигурност вече се е излекувал. Няма начин да не се е възстановил“. — Погледна ме в очите. — Но грешах. Ти беше просто... спрял. В известен смисъл. Да, сигурно си станал по-стар и по-мъдър. Но сам не беше направил нито един опит да се върнеш към живот. Мисля обаче, че за вълка ти е било още по-лошо. Живееше като мишка в стената благодарение на трохите внимание, които ти подхвърляше Славей. И колкото и да е дебелокожа, дори самата тя го виждаше. Тя ти даде Хеп и ти го прие. Но ако не го бе стоварила пред прага ти, щеше ли да потърсиш някого, с когото да споделиш живота си? — Наведе се към мен. — Дори след като се върна в Бъкип и в някогашния си свят, ти странеше от него. Независимо какво правех и предлагах. Моя черна. Не можеше да се сближиш дори с кон.

Застинах. Думите му жилеха, но бяха самата истина.

— Стореното — сторено — казах накрая. — А сега мога да кажа само едно — ако си дошъл за това, не го прави. Не си заслужава.

Той въздъхна.

— Признавам, че тази мисъл ме изкушаваше. Признавам, че копнеех за подобно нещо. Дори ще ти кажа, че не за пръв път посещавам Момичето върху дракона, откакто сме тук. Мислех си да ѝ

предложа спомените си. Зная, че ще ги вземе, както взе и твоите. Но... в известен смисъл... макар и да не видях това бъдеще, струва ми се, че би трябвало да е точно такава, Фиц. Какво си спомняш от историята ѝ?

Поех дъх.

— Искрен ми каза, че била член на котерията, създала дракона. Спомням си името ѝ. Сол. Научих го в онази нощ, когато ѝ дадох спомените си. Но Сол не могла доброволно да се даде на дракона. Искала да остане част от котерията, но в същото време и отделна, да е само Момичето от Момичето върху дракона. И така ги обрекла. Защото задържала твърде много и те нямали достатъчно живот, за да полетят като дракон. Почти го оживили, но после потънали в камъка. Докато ти не ги освободи.

— Докато *ние* не ги освободихме.

Дълго мълча, след което рече:

— За мен е като ехо от сън. Сол била водачът на котерията и затова я наричали Солната котерия. Но когато се стигнало до извайването, онзи, който бил готов да даде сърце на дракона, бил Реалдър. И когато всички вярвали, че драконът може да бъде оживен, го обявили като Дракона на Реалдър. — Гледаше ме спокойно. — Ти я видя. С Петльовата корона. Рядка чест, още по-рядка за чужденка. Но тя изминала дълъг път, за да търси своя Изменящ. И подобно на мен, избрала ролята на изпълнител. На шут, менестрел, клоун. — Поклати глава. — Имах само онзи момент да съм нея. Само онзи кратък сън, когато стоях върху стълба. Бях, какъвто съм, Бял ясновидец, заставах високо над тълпата и обявих полета на Дракона на Реалдър на жителите на това градче на Праотците. Но не без съжаление. Защото знаех, че моят Изменящ ще направи онова, което му е било писано от самото начало. Да влезе в дракона, за да може години по-късно да извърши промяна.

Млъкна и на лицето му се появи горчива усмивка — първата от много дни.

— Как ли се е натъжила, когато е видяла как Драконът на Реалдър потъва и се проваля заради колебанието на Сол. Сигурно си е помислила, че и тя се е провалила. Но ако Реалдър не беше направил дракона и ако този дракон не бе провален, и ако не ги бяхме намерили все още тук, в кариерата... тогава какво, Фицрицарин Пророк? През

онзи ден гледаше в далечното минало, за да видиш Бял ясновидец, правещ се на клоун върху Стълб на Умението. Видя ли всичко това?

Примигнах бавно. Беше като събуждане от сън, или може би връщане в сън. Думите му сякаш събуждаха спомени, които не можех да имам.

— Ще дам Петльовата корона на Дракона на Реалдър. Това бе цената, която ми определи първия път, когато летях с него. Каза, че желае да носи завинаги короната, носена от Белия ясновидец в деня, когато любимата му се сбoguвала с него точно преди да влезе в дракона си.

— Цената на какво? — попитах го, но той не отговори.

Вместо това сложи короната около китката си и предпазливо се закатери по дракона. Дожаля ми, като гледах бавните му сковани движения. Почти чувствах как новата му кожа се опъва на гърба му. Но не му предложих помощта си — мисля, че това само би влошило положението и за двама ни. Накрая успя да застане зад нея. Хвана короната с две ръце и я сложи на главата ѝ. За момент тя остана каквато си беше — сребристо дърво. А след това цветовете от дракона потекоха в нея. Короната заблестя в златно, перата грейнаха в червено и скъпоценните камъни в очите заискриха. Самите пера станаха лъскави като истински и от сковаността им не остана нищо — накланяха се точно като перата на петел.

По бузите на Момичето се появи по-плътна руменина. Сякаш пое дъх. Замрях от изумление. И тогава очите ѝ се отвориха — зелени като люспите на дракона. Изобщо не ме погледна, а се обърна назад към Шута. Протегна ръка и докосна лицето му. Очите им се срещнаха. Шутът се наведе към нея, сякаш пленен от погледа ѝ. Ръката ѝ легна на тила му и Момичето го придърпа към себе. Устните им се сляха.

Целуна го дълбоко. Станах свидетел на страстта, която споделяха. Но това не приличаше на благодарност, целувката се проточи и ми се стори, че Шутът би я прекъснал, стига да можеше. Беше се напрегнал, мускулите на врата му се стегнаха. Не я прегърна, а прибра широко разперените си ръце и притисна юмруци в гърдите си. А тя продължаваше да го целува и се уплаших, че той или ще се разтопи в нея, или ще се превърне в камък в прегръдката ѝ. Уплаших се какво дава, още повече се уплаших какво тя взема от него. Нима не

бе чул нито дума от онова, което му говорех? Защо бе пренебрегнал предупреждението ми?

И тогава, толкова внезапно, колкото се бе съживила, тя го пусна. И сякаш изгубила интерес към него, се извърна и отново повдигна лице към слънчевите лъчи. Стори ми се, че въздъхна дълбоко още веднъж, след което отново затвори очи. Застина неподвижна. Сияещата Петльова корона се бе превърнала в част от Момичето върху дракона.

А Шутът, освободен от нежеланата близост, изведнъж се отпусна и започна да се свлича. Почти изгубил съзнание, падна от гърба на дракона и едва успях да го улова и да не позволя наскоро заздравелите му рани да се отворят. Въпреки това той изкрещя, когато се озова в обятията ми. Усещах го как трепери като болен от треска.

— Това е прекалено — простена жално. — Ти си прекалено много човек, Фиц. Не съм направен за подобно нещо. Вземи го от мен, вземи го или ще умра.

— Какво да взема? — попитах рязко.

— Болката — изпъшка той. — Живота си.

Застинах. Не разбирах какво има предвид. А той приближи устни до моите.

Може би искаше да е нежен. Но въпреки това приличаше повече на ухапване на змия, отколкото на нежна целувка, когато устните му докоснаха моите и потече отровата на болката. Мисля, че ако със страданието не бе смесена и любовта му, сигурно щях да умра. Беше изгаряща, изпепеляваща целувка, поток от спомени, който не можех да откажа, след като потече. Никой човек на зрели години не бива да изпитва наново цялата страст, на която е способен един младеж. С възрастта сърцата ни стават чупливи. Моето едва не се пръсна от този порой.

Беше буря от емоции. Не бях забравил майка си. Само я бях прогонил в една част от сърцето ми и отказвах да отворя вратичката към нея, но тя винаги си бе там с дългата си златна коса, ухаеща на невен. Спомних си и баба си, също от Планинското кралство, а дядо ми бе прост страж, отдавна служещ в Лунно око и приел планинските обичаи. Разбрах всичко това за един ослепителен миг и си спомних как майка ми ме викаше от пасищата, където трябваше да паса овцете, макар да бях едва петгодишен. „Кепет, Кепет!“ — звънеше ясният ѝ глас и аз тичах към нея бос по тревата.

И Моли... как бих могъл да прогоня миризмата и вкуса ѝ, сладки като мед и билки, начина, по който смехът ѝ пееше като звънчета, когато я гонех по брега, червената ѝ пола, мятаща се около голите ѝ прасци, или усещането за косата ѝ в ръцете ми, тежките кичури, преплитащи се в грубите ми длани? Очите ѝ бяха тъмни, но блестяха със светлината на свещите, когато ги поглеждах, докато се любехме в слугинската ѝ стая в замъка Бъкип. Тогава си мислех, че тази светлина ще принадлежи единствено на мен.

И Бърич. Той бе истински баща за мен, а после приятел, когато станах достатъчно висок, за да стоя до него. Част от мен разбираше как се е влюбил в Моли, след като е решил, че съм мъртъв, но друга част бе вбесена и наранена въпреки здравия разум, задето бе взел за съпруга майката на дъщеря ми. В незнанието и страстта си той ми бе откраднал жената и детето.

Удар след удар се стоварваше върху мен. Бях нажежено желязо върху наковалнята на паметта. Отново линеех в тъмницата на Славен. Усетих миризмата на гнила слама, чувствах студения допир на камъка върху разбитата си уста и буза, докато лежах и се опитвах да умра, за да не може да ме наранява повече. Като болезнено ехо се върна споменът за побоя на Гален години преди това, на върха на каменната кула, която наричахме Градината на кралицата. Беше ме нападнал физически и с Умението, а накрая бе осакатил магията и бе внедрил в ума ми, че съм некадърник и е по-добре да сложа край на живота си, отколкото да живея и да срамя фамилията си. Беше ми дал завинаги спомена за това какво е да си на крачка от самоубийството.

Всичко това бе ново, всичко се случваше едновременно, одираше душата ми и ме оставяше да съхна изкормен на соления вятър.

Върнах се в лятото и отслабващите слънчеви лъчи. Сенките под дърветата бяха станали по-тъмни. Проснах се на земята, скрих лице в ръце, неспособен дори да плача. Шутът седна до мен на окапалите листа, потупваше ме по гърба като малко дете и ми пееше някаква нежна глупава песничка на древния си език.

— Вече всичко е наред, Фиц — каза ми тихо. — Отново си едно цяло. Този път, когато се върнем, ще изминеш целия път до стария си живот. Целия.

След известно време открих, че отново мога да дишам дълбоко. Изправих се бавно. Движех се толкова трудно, че Шутът ме хвана да

ме поддържа. Но не слабостта, а учудването забавяше крачките ми. Бях като слепец, който е прогледнал отново. Очертанията на всяко листо изпъкваха ярко, когато го погледнех, виждах жилките му като тънка дантела, виждах накацалите по него насекоми. Птици се надпяваха над нас и ги долавях с Осезанието си толкова силно, че не можех да се съсредоточа върху тихите въпроси, които ми задаваше Шутът. Светлината се спускаше на потоци през балдахина от листа и озаряваше гората със златни колони. Тук-там проблясваше реещ се във въздуха пращец. Стигнахме до потока и коленичих да пия от студената сладка вода. Но когато се наведох, движението на водата върху камъните внезапно ме заплени и привлече вниманието ми към чистия възтъмен свят на дъното. Тинята се наслагваше на шарки върху огладените камъчета, водните растения нежно се люлееха в течението. Сребърна рибка се мярна между тях и се скри под потънало кафяво листо. Докоснах го с пръст и се разсмях на глас, когато рибката се хвърли да се спасява. Вдигнах очи към Шута, за да видя дали и той я е забелязал. Той ме гледаше нежно, но сериозно. Постави ръка на главата ми като баща, благославящ детето си.

— Ако си мисля за всичко случило се с мен като за свързана верига, която в крайна сметка ме довежда до това място, да те видя как си коленичил до водата, жив и едно цяло, то... то цената не е била твърде висока. Като те гледам така, това ме лекува.

Прав беше. Отново бях едно цяло.

Не напуснахме площада тази вечер. Запалих огън и прекарах по-голямата част от нощта загледан в него. Сякаш подреждах свитъци или билки за Сенч — така преминах през всичките години, откакто бях дал половината си живот, и пренаредих опита си за тях. Полустрасти. Връзки, в които не давах нищо и нищо не получавах. Отстъпления и лавирания. Оттегляне. Шутът лежеше между огъня и мен и се преструваше, че спи. Знаех, че будова с мен.

— Зло ли ти причиних? — попита ме той, когато утрото вече приближаваше.

— Не — отвърнах тихо. — Аз сам съм си причинил зло преди много години. А ти ме върна на правия път, за да го поправа.

Не знаех как ще го направя, но знаех, че ще го направя.

На сутринта угасих тлеещите въглени. Оставихме шатрата на Праотците да се издува на вятъра и избягахме от приближаващата

лятна буря. Разделихме си зимното ми облекло, след което той докосна с пръсти китката ми и влязохме в Стълба, свързани чрез Умението.

Озовахме се в стаята в ледения дворец на Бледата жена. След две олюляващи се крачки Шутът изпъшка и се свлече на колене. На мен пътуването през Стълба не ми се отрази толкова зле, макар за момент да усетих световъртеж. Студът ме сграбчи почти моментално. Помогнах на Шута да стане. Той се огледа учудено, трепереше. Дадох му малко време да се съвземе и да разгледа покритите със скреж стъкла, виелицата навън и Стълба на Умението.

— Хайде — казах му тихо.

Слязохме по стълбите и спряхме в стаята с картата. Шутът погледна изрисувания на нея свят. Дългите му пръсти се плъзнаха по вълнуващото се море и се върнаха към Бък. Посочи четирите скъпоценни камъни край Бъкип, без да ги докосва.

— Тези камъни... Стълбове на Умението ли означават?

— Мисля, че да — отвърнах. — Би трябвало да са Камъните свидетели.

Той погали тъжно и умислено крайбрежието далеч на югоизток от Бъкип. Там не блестеше нито един камък. Поклати глава.

— Там вече не живее никой, който да ме познава. Глупаво е дори да си го помислям.

— Никога не е глупаво да си помислиш за завръщане у дома — уверих го. — Ако помоля Кетрикен...

— Не, не, не — тихо рече той. — Това беше просто мимолетна фантазия, Фиц. Не мога да се върна там.

Когато приключи с разглеждането на картата, слязохме долу, дълбоко в синкавата светлина на лабиринта. Имах чувството, че се спускаме в стар кошмар. Докато вървахме, видях как безпокойството му се засилва. Стана по-блед, но не само заради студа. Изчезващите синини по лицето му изпъкнаха като сенки на властта на Бледата жена над нас. Докато обикаляхме помещение след помещение, прелестта на това място ме докосна, макар и да се тревожех за Шута, който все повече се уморяваше и не казваше нито дума. Може би не бяхме преценили добре и още не бяхме готови да се върнем на мястото, където бе преживял такива мъчения.

Много от покоите в каменното ниво изглеждаха недокоснати от вандализма и деградацията, които бях видял в ледената крепост.

Каменните греди бяха покрити с изящни изображения на гори, листа, риби и птици, мотивите се повтаряха по фризовете. Изглеждаха екзотични и чужди, цветовете бяха или твърде пастелни, или твърде замъглени за вкуса на Шестте херцогства. Човешките фигури бяха издължени, с изрисувани очи и странни знаци по лицата. Напомнях ми за Селден, бинградския търговец с неестествените люспи по лицето. Споделих го с Шута и той кимна. По-късно, докато вървахме по поредния каменен коридор, ме попита:

— Виждал ли си бяла роза, която е расла години наред до червена?

— Сигурно — отвърнах, мислех си за градините в Бъкип. — Защо?

Тъглчето на устата му се повдигна леко.

— Сигурно си ги виждал, без да ги забелязваш. След години подобна близост се стига до размяна. Най-ясно личи при белите рози, които могат да порозовеят или по чисто белите им преди листенца да се появят червени жилки. Става така, защото разменят самата си същност.

Погледнах го объркано, зачуден накъде ли се е зареял умът му и трябва ли да се тревожа. Той поклати глава.

— Търпение. Нека обясня. Драконите и хората могат да живеят заедно. Но когато го правят твърде дълго, започват да си влияят едни на други. Праотците са били в близост до драконите поколения наред. — Поклати глава малко тъжно. — Трансформацията никак не е изящна. Понякога излагането е твърде голямо и децата не оцеляват много след раждането си или пък животът им е кратък. За малцина той може да бъде продължен, но за сметка на плодовитостта. Праотците са били дълголетна раса, но не били плодови. Децата се раждали рядко и били голямо съкровище.

— И дали сме постъпили разумно, като върнахме драконите в света, за да наложат отново върху нас тази промяна?

— Да. Разумно постъпихме. — Изглеждаше напълно спокоен. — Човечеството ще научи цената да живее в близост до дракон. Някои ще я платят с радост. Праотците ще се върнат.

Известно време вървахме мълчаливо. После ми хрумна друг въпрос.

— Ами самите дракони? Те не се ли влияят от нас?

Този път помълча по-дълго.

— Предполагам, че се влияят. Но го смятат за позорно и прогонват такива същества. Бил си на острова на Другите.

Обърках се. Не знаех какво да кажа. Отново стигнахме до кръстовище. Единият коридор бе леден, другите два — каменни. Избрах напосоки един от каменните. Докато вървахме, се помъчих да примиря идеята на Шута за Праотците с моите впечатления от тях.

— Мислех, че Праотците са били едва ли не богове — казах накрая. — Далеч надвишаващи хората както духом, така и с ума си. Такива ми се сториха, когато ги срещнах, Шуте.

Той ме погледна объркано.

— В потока на Умението. Безтелесни същества с огромна сила на ума.

Внезапно той вдигна глава и се заковах до него, ослушах се. Шутът се обърна към мен. Очите му бяха станали огромни. Ръката ми посегна към меча. Не чувах нищо.

— Не се плаши — казах му. — Просто отнякъде става течение. Сякаш някой шепне в далечината.

Той кимна, но му трябваша няколко минути, докато дишането му се успокои.

— Подозирам, че Умението е останало от по-старо време — каза после. — То е остатък от таланта, развил се между дракони и хора, начин да общуват помежду си. Не разбирам какво имаш предвид, като говориш за поток на Умението, но може би тази способност позволява на човек да се освободи от необходимостта от материално тяло. Вече ми показва, че е много по-могъща магия, отколкото предполагах. Може би е резултат от дълъг живот редом с дракони и се е запазила. И дори след като драконите са изчезнали, потомците на Праотците са запазили тази способност и са я предавали на децата си. У някои се проявява съвсем слабо. У други — той ме изгледа косо — кръвта на Праотците е по-силна.

Не казах нищо и след известно време той попита едва ли не насмешливо:

— Не можеш да го признаеш на глас, нали? Дори на мен.

— Мисля, че грешиш. Нямах ли да знам тези неща, ако са истина, нямах ли да ги почувствам? Нима казваш, че съм по някакъв

начин потомък на Праотците? И какво означава това — че в мен има нещо от дракон ли?

Той се разсмя. Много се зарадвах да го чуя да се смее, пък било и на мен.

— Само ти можеш да го кажеш по такъв начин, Фиц. Не. Не искам да кажа, че в теб има нещо от дракон, а че в един момент същността на драконите е проникнала в рода ти. Някой твой предшественик може да е „вдишал диханието на дракона“, както се говори в старите легенди. И това се е предало до теб.

Продължихме да тътрим крака по камъка. Стъпките ни отекваха странно в коридорите и на няколко пъти Шутът се озърна през рамо.

— Като дългоопашато коте, родено от дълъг род котки с къси опашки ли? — попитах.

— Предполагам, че може да се каже и така.

Кимнах замислено.

— Това може да обясни защо Умението се появява на най-неочаквани места. Дори и на Външните острови, както изглежда.

— Какво е това?

Зрението му винаги е било по-остро от моето. Дългите му пръсти докоснаха някакъв издраскан на стената знак. Пристъпих напред и не повярвах на очите си. Беше мой.

— Пътят към дома — казах му.

ГЛАВА 31

ГЛАВА НА ДРАКОН

И тъмната Ертре, майка на всички тях, вдигна очи и поклати глава. И рече решително:

— Няма да стане. Не се обвързваме ние с обещаното от някакви си мъже.

Най-голямата ми дъщеря трябва да остане тук, за да управлява след мен. От жена на жена се предава властта ни.

Искаш да вземеш нарческата, за да стане твоя кралица? От всичките ни съкровища тя ще е последното, което бихме ти дали, без значение какви подвизи си извършил. Покажи ми как си изпълнил буква по буква обещанието си. С кръв написа клетвата си, че ще постъпиш, както тя е пожелала. Принце Пророк, спомни си какво се похвали: че ще положиш главата на Айсфир върху камъните пред огнището на майчиния ни дом.

Кокъл Дългошпор, „Главата на дракона“

Тръгнахме по знаците през лабиринта на Праотците и накрая излязохме през цепнатината в стената. Острият вятър изпълваше въздуха с ледени кристали, които пареха кожата. От ярката слънчева светлина очите ми се насълзиха. Шутът вървеше пред мен по стръмната пътека. Сега, на вятъра и студа, отново пролича колко е слаб и се наругах за собствената си глупост. Бях го претоварил. Когато се подхлъзна за втори път, го хванах за яката и го държах прав, докато не стигнахме вратата на Черния мъж.

— Чукай! — казах му, но когато той само ме погледна със замъглени от изтощение очи, се пресегнах през него и заблъсках с юмрук по дървото.

Вратата се отвори веднага — явно ни очакваха. Шутът замръзна и се взря в усмихвация се Черен мъж, който се изправи пред нас.

— Измръзнал е и е ужасно уморен — казах и го бутнах вътре.

Затворих вратата и с благодарност пристъпих в уютното помещение. Примигнах, за да свикна с полумрака след яркия ден. Черният мъж и Шутът се взираха един в друг сякаш не вярваха на очите си.

— Той беше мъртъв — отсече Черният мъж. — Той умря.

Очите му се бяха ококорили.

— Да. Беше — потвърдих аз. — Но аз съм Изменящият. Променям нещата.

И тогава Шишко скочи от мястото си до огъня и ме прегърна с късите си ръце. Затанцува около мен като мече.

— Върна се! Върна се! Мислех, че няма да се върнеш. Сенч каза: „Корабът идва“, а аз му казах: „Но него го няма и аз няма да се кача на кораб“. И той каза: „Така или иначе, идва“. И наистина дойде, но никой не го чакаше на брега и си замина, защото казах: „Не, няма да се връщам съвсем сам, а и изобщо няма да се качвам на кораби!“ — Спря да подскача и на лицето му се появи доволна усмивка. — Или си мъртъв, или Сенч ти е толкова ядосан, че ще ти се прииска да си умрял. Така ми каза той. Предан. А, и главата на дракона, забравих да ти кажа за главата на дракона. Копривка го направи! Прати главата на дракона в майчиния дом и всички страшно се изненадаха. Без мен. Тя ми каза, че може да го направи, може да поговори с Тинтаглия и да я накара да съжалява, ако не я послуша. И тя я послуша. И сега всичко е наред.

Последното бе казано с такава увереност, че ми бе трудно да погледна надолу към радостното му кръгло лице и да кажа:

— Май не разбрах и половината от това, което ми каза. Явно ме е нямало доста повече време, отколкото си мислех. Но се радвам, че се върнах.

Освободих се от прегръдката му. В другата половина на стаята се бе възцарила тишина. Черният мъж и Шутът се гледаха, но не враждебно, а невярващо. Сега, когато ги виждах заедно, забелязвах сходство помежду им, но то се дължеше по-скоро на древно родословие, отколкото на семейна прилика. Черният мъж заговори пръв. Съвсем тихо.

— Добре дошъл.

— Никога не съм те виждал — изумено рече Шутът. — Във всички възможни варианти на бъдещето не съм виждал нито веднъж теб.

Внезапно започна да трепери и разбрах, че е на края на силите си. Черният мъж явно също го усети, защото побутна една възглавница по-близо до огъня и забързано му направи знак да седне. Шутът по-скоро се свлече върху нея.

— Не ми е чак толкова студено — слабо каза той. — Аз съм просто... извън своето време, Фиц. Аз съм риба във въздуха или птица под водата. Намирам се отвъд живота си, вървя пипнешком всеки ден и се питам какво да правя със себе си. Трудно е. Много ми е трудно.

Гласът му ставаше все по-тих и по-тих. Погледна Черния мъж, сякаш го молеше за помощ.

Не знаех какво да му кажа. Може би негодуваше, че съм му спечелил още живот? Тази мисъл беше болезнена, но премълчах. Гледах как Черният мъж се мъчи да намери подходящите думи.

— На това мога да те науча... — Гласът му замря. На лицето му бавно като изгрев се появи усмивка. Наведе се към Шута и каза нещо на непознат език.

Шутът се отвори към него като цвете към светлина. Треперещата усмивка озари лицето му и той колебливо отговори на същия език. Черният мъж възкликна възторжено. Посочи гърдите си и бързо каза нещо, след което сякаш се сети за добрите обноски, взе котлето и една чаша, напълни я с изящно движение и я сложи пред Шута. Той му отговори с благодарствена тирада. Езикът им като че ли се нуждаеше от твърде много думи, за да изрази съвсем прости неща. Нито една негова сричка не ми се виждаше позната. Гласът на Шута започна да става все по-слаб. Накрая той пое дъх и май довърши речта си.

Почувствах се обиден като дете, на което не обръщат внимание. Шутът, изглежда, го усети и бавно се обърна към мен. Отметна косата си с треперещите си пръсти.

— Не съм чувал езика на детството ми, откакто... откакто напуснах дома си. Да го чуя отново е същински балсам.

Сенч и Предан явно бяха разбрали от Шишко, че съм се върнал, защото така заблъскаха защитните ми стени, че се почувствах подложен на обсада. С неохота реших, че е време да ги пусна. Взех

чашата чай, която вече ми бе налял Черният мъж, седнах до огъня и когато видях, че Шутът пак оживено говори с домакина ни, се предадох и свалих стените.

Гневът, страхът и отчаянието на Сенч превариха всички мисли и ме заблъскаха, сякаш съм някакъв некадърен паж. Май се подразни още повече, когато се разсмях на атаката му, макар че реакцията ми развесели Предан.

Нищо лошо не може да ти се е случило, щом се смееш така! Никога не съм те виждал толкова безгрижен.

Долових радостта и изумлението на момчето. Миг по-късно Сенч го повтори.

Какво е станало с теб? Да не си пиян?

Не. Цял съм, напълно излекуван. Шутът също. Но разказът ми ще почака. Всичко при вас наред ли е? Принцът добре ли е, успя ли да спечели невястата си? Шишко ми разказа някаква щура история за глава на дракон пред огнището на майчиния дом. Вярно ли е? Кой е убил Айсфир?

Никой не го е убивал. Просто главата му беше поставена там. Да, всичко изглежда завършено и уредено — с мрачно задоволство отвърна Сенч. — И щом знаем, че си в безопасност, можем да отплаваме още утре. Разбира се, стига Предан да намери кураж да каже на невястата си, че трябва да дойде с него.

Бих предпочел да ѝ оставя малко време, за да е сигурна, че тръгва по своя воля — твърдо отвърна Предан.

Не разбирам. Няма ли някой да започне от самото начало?

И тогава чух разказа на Сенч и Предан, с развълнуваните добавки на Шишко, как Копривка започнала да тормози Тинтаглия, мъчела я насън и наяве, вадела ѝ душата да се отплати на жалките хора, понесли такива страдания заради освобождаването на Айсфир. Накрая, както гълъбица насочва мъжкия в гнездото си, Тинтаглия подгонила Айсфир към Цайлиг, драконите се явили на все още заседаващия хетгурд и после отлетели към остров Мейл и Уислингтън.

И там кацнали пред майчиния дом на Елиания. Доколкото разбрах, не минало без поражения, но така или иначе огромният Айсфир успял да пъкне главата си в майчиния дом и плъснал за момент главата си върху камъните пред огнището, така че обещанието на Предан към Елиания било изпълнено.

Елиания нали каза, че е удовлетворена, че приема обещанието на Предан за изпълнено и че той се е показал достоен за нея, когато помогна за спасяването на майка ѝ и сестра ѝ. — Бях малко смутен защо е било нужно всичко това.

О, тия дни е наистина удовлетворена — язвително отвърна Сенч и заподозрях, че целомъдрието на Предан не е устояло на изпитанията на момичето. — Майка ѝ се оказа трудната, което ужасно разстрои Пиотре. Още преди да стигнем Цайлиг, Ертре заяви, че не смята уговореното от мъже за дъщеря ѝ за обвързващо. Смята за немислимо Елиания да напусне дома си, та дори и за да стане кралица на Шестте херцогства. Намери хиляди недостатъци в уговорката и каза, че щом е още жива и следователно е истинската нарческа, всичко това е станало без съгласието ѝ. Противопоставя се на идеята Лестра да наследи титлата; смята, че момичето не е годно да управлява след нея. И се ужасява от мисълта, че децата на Елиания и Предан трябва да останат в Шестте херцогства.

С изключение на синовете — намеси се Предан.

Така е. Беше повече от склонна да позволи Предан и Елиания да... тоест да... така де... — Сенч не успя да намери деликатен начин да изкаже мисълта си.

Предан бе по-прозаичен.

Майка ѝ е склонна да ми позволи да споделя леглото на Елиания. Изглежда възмутена от мисълта, че някой може да попречи на дъщеря ѝ да решава с кого да легне. И значи нарческа Ертре предложи заченатите синове да бъдат пратени в Шестте херцогства. След като навършат седем години.

Замълчаха, за да ми дадат време да осмисля новината. Беше неприемливо. Никой от херцозите нямаше да приеме подобен наследник.

А сега? След като Айсфир е изпълнил дословно обещанието на Предан?

Нарческа Ертре беше наистина впечатлена. То си е трудно да не се впечатлиш, когато толкова чудовище разбие къщата ти с глава и я положи пред огнището. Особено когато рамката на вратата е още на врата му. — Лесно ми бе да извиня младежкото задоволство на Предан от това отмъщение. — Мисля, че възраженията ѝ са към края си. А и дори да си останат, имаме достатъчно свидетели от

хетгурда, така че няма да издържат. Сега за тях е чест Елиания да дойде при моето огнище. Да основе нов майчин дом, както се изразяват.

Сякаш завладява Шестте херцогства, като става кралица на Предан — оплака се Сенч.

Въпреки това долових облекчението му. Ясно беше, че предстоят трудности, когато се сблъскат обичаите на двете страни. Ако родеше първо син, роднините ѝ нямаше ли да бъдат скандализирани, че ще стане наследник преди дъщерите ѝ? Оставих тази мисъл. Щеше да има достатъчно време да се безпокоим за това, когато се случи.

И как стана всичко това?

Питай Шишко. Той и Копривка скалъпиха всичко.

Усмивката ми изчезна. Трябваше да знам.

Копривка знае ли за смъртта на Бърич?

Да — кратко и мрачно отвърна Сенч.

Лично аз не бих искал да ми спестяват подобни новини — навъсено посочи Предан. Знаех, че оправдава постъпката си колкото пред Сенч, толкова и пред мен. — И затова направих онова, което ми се струва най-добро. Освен това майка ми също трябваше да научи, за да се погрижи за нуждите на семейството на човека, служил ни така добре и толкова дълго. И още нещо. Когато застана очи в очи с братовчедка си, нямам желание да го правя с торба мръсни тайни на гърба.

Това прозвуча рязко и усетих, че между Предан и Сенч е имало разправия. Реших, че не е времето да изразявам собственото си мнение. А и станалото вече не можеше да се промени. Затова се опитах да сменя темата.

Така значи. Вече няма да има възражения срещу сватбата.

Да. Предан настоя да останем тук, докато не получим вест от теб. Или докато не решим, че си мъртъв, и тогава да изпратим спасителен отряд за Шишко. Не че на него му харесва идеята да бъде спасяван и връщан у дома. Но щом си там, незабавно ще пратим кораб. И щом пристигнете тук, заминаваме за дома.

Никакви кораби! — твърдо рече Шишко.

Принцът не му обърна внимание, а възрази на Сенч:

Чакането на Фиц не беше загубено време. Няма да е уместно незабавно да отмъкнем нарческата от семейството ѝ. Елиания е била

твърде дълго разделена от майка си и сестра си. Радвам се да ги видя заедно. А когато погледне от сестра си към мен... Фиц, тя ме мисли за герой. Местните бардове вече съчиняват песни за нас.

При това много дълги песни — уточни Сенч. — Почти всяка вечер ни се налага да ги слушаме с учтиви усмивки.

Отдадохме се на доволно мълчание. Принцът беше спечелил невестата си. Между Шестте херцогства и Външните острови щеше да има мир. После Предан каза сериозно:

Дано през това време да си преживял загубата си. Съжалявам, Фиц.

Успя ли да намериш тялото на Шута? — тихо попита Сенч.

Настана моментът на моя триумф.

Не тялото. Него.

Мислех, че е мъртъв! — Мрачният тон на Предан моментално се смени с изумление.

Аз също — отвърнах и изведнъж реших да не се впускам в подробности. Не беше трудно да ги отвлека от допълнителни въпроси относно Шута. — Съжалявам, че пропуснахме кораба. Но не е нужно да пращате друг. С Шишко имаме по-лесен начин да стигнем до Бъкип. Такъв, при който няма да се наложи да се качваме на кораб.

Изумлението им от новината за работещ Стълб на Умението не можеше да се сравни с радостта на Шишко, че може да се прибере, без да се качва на кораб. Сграбчи ме през кръста, задърпа ме и започна да подскача около мен така диво, че не можех да се съсредоточа върху Умението. Наложих се да го стисна за раменете, за да го спра. Черният мъж ни гледаше учудено и развеселено. Шутът бе твърде уморен, за да се изненадва.

— Току-що разбра, че можем да се приберем през Стълба на Умението — обясних им. — Шишко мрази корабите. И се радва, че пътуването ни може да продължи само няколко мига, вместо цели дни.

Черният мъж ме погледна неразбиращо. Шутът каза нещо на родния си език и домакинят ни каза едно дълго „аааа“ и кимна. Обяснението като че ли му напомни някакъв друг случай, защото започна дълъг монолог, предназначен за Шута.

Шишко внезапно спря и наклони глава настрани.

— Свитьците, казва Сенч, вземи свитьците. — Спря и се намръщи, докато слушаше заръките на стария убиец. — Но не веднага!

Не трябва да тръгваме веднага за дома, нека първо намери начин да обясни какво е станало. Но скоро. Копривка се уморява от всички тези съобщения.

Бях дал на Сенч много материал за размисъл и за мое облекчение той се оттегли. Предан се опита да ми обясни как Копривка е успяла да убеди Айсфир да представи главата си на нарческата, но Шишко бе твърде развълнуван, за да ни позволи да разговаряме. Усетих и нетърпението на принца — явно имаше по-добри начини да си прекара времето от това да говори с мен. Отпратих го със строгото предупреждение да внимава. Сигурен съм, че изобщо не ми обърна внимание.

Шутът кимаше уморено на Черния мъж, който надълго и нашироко му обясняваше нещо. Това бе най-непознатият език, който бях чувал — не можех да разбера нито дума. Шишко настоя да ми разкаже как е прекарал с Черния мъж — най-подробно обясни какво са яли, колко ядосан и разтревожен бил Сенч и как той си намерил чудесна пързалка съвсем наблизо. Кръглото му лице грееше от задоволство. Беше забележителен човек. Приемаше съвсем спокойно, че съм се върнал, че Шутът вече не е мъртъв и че скоро ще се приберем у дома, без да се качваме на кораби. Радостта му от пързаянето беше равна на радостта от завръщането ми. Завидях на лекотата, с която приемаше промените и бъдещето.

Докато той бърбеше, се опитах да помисля какво крие бъдещето за мен. Щяхме да се върнем в Бъкип и имах задачата да пренеса там библиотеката на Умението. Вече се ужасявах от мисълта колко пъти ще ми се наложи да минавам през Стълбовете. Но тази задача изглеждаше съвсем проста в сравнение с онова, което щеше да последва. Трябваше да се запозная с Копривка. И да разкрия на Моли, че съм жив. Заля ме такава вълна от копнеж, че почти останах без дъх. Като бе възстановил всичките ми спомени, Шутът бе върнал сърцето ми във времето до онзи момент, когато за пръв път научих, че съм я изгубил. Мъката и любовта ми към нея бях толкова пресни и силни, колкото и тогава. Ужасявах се от мисълта за първата ни среща и за всички обяснения, които трябваше да дам. Ужасявах се, че ще се изправя пред мъката ѝ за изгубения съпруг, но знаех, че трябва. Бърич се бе грижил за дъщеря ми, когато бях „мъртъв“. Нима можех да не отговоря със същото за малките му синове? И все пак нямаше да е лесно. Нищо нямаше да е

лесно. Но пък в същото време осъзнах, че го очаквам и вярвам, че след споделената мъка от смъртта на Бърич може в края на краищата да има и нещо друго. Почувствах се повърхностен и алчен при тази мисъл, но въпреки всичко нея си я имаше. Сякаш бяха минали години, откакто за последен път бях гледал напред и бях виждал надежди и възможности. Внезапно разбрах, че искам промяна и живот и че съм готов да приема опасностите и да се опитам отново да спечеля любовта на Моли.

Шишко разтърси рамото ми и викна радостно:

— Е? Искаш ли да отидем?

— Да — отговорих неочаквано за себе си и осъзнах, че се усмихвам и кимам на описанието му на пързалката.

Радостта му беше толкова голяма, че не можех да я стъпча, а и изведнъж се оказа, че всъщност нямам какво друго да правя. Шутът щеше да си почива, пък и явно се наслаждаваше на разговора си с Черния мъж. Така че се облякохме и излязохме навън. Смятах да се пусна един-два пъти с Шишко, колкото да не го разочаровам, но пързалката се оказа дълга и лъкатушеща като пързалка на видра — и също толкова примамоваща. През последните няколко дни Шишко бе успял направо да я полира. Пуснахме се по корем, после отново, но този път върху наметалото ми, и крещяхме като деца, без да ни е грижа колко ще се измокрим и ще измръзнем.

Беше игра, чиста и непосредствена. Игра, за която не помня от кога не бях имал време. Игра, която подминавах като ненужна и смятах за прекъсване на всички прагматични задачи на подредения живот. Кога бях забравил как да се наслаждавам на подобни прости радости? Забравих самия себе си в играта и със стряскане се върнах в света, понеже чух някой да ме вика. Тъкмо бях стигнал края на пързалката и когато се обърнах към Шута, Шишко се тресна в мен отзад. Полетях и се прекатурих, без да ми стане нищо, а Шишко тупна върху мен. Разплетохме се криво-ляво и видяхме, че Шутът ни гледа развеселен и с любов, от която ми се сви сърцето. Но в очите му се четеше и съжаление и печал.

— Трябва да опиташ — казах му, донякъде смутен, че съм хванат да лудувам като момче на първия сняг за годината. Станах и помогнах на Шишко да се изправи. Той се хилеше.

— Гърбът ми — тихо рече Шутът и аз кимнах, внезапно усмирен.

Знаех, че не е само заради наскоро излекувания гръб и останалите болезки и незаздравици напълно рани. Душата му бе покрита с белези и скована повече от тялото му. Запитах се колко ли време ще мине, докато отново възвърне гъвкавостта си.

— Ще се справиш — уверих и двамата ни, докато се изкачвах към него. Искаше ми се да бях по-уверен.

— Прилкоп сготви — каза той. — Дойдох да ви кажа, че храната ни чака. Викахме ви от вратата, но не ни чухте. — Помълча. — Слизането изглеждаше лесно. Но не беше. Сега не ми се мисли, че трябва да се изкачвам отново.

— Стръмно е — съгласих се и тръгнахме нагоре. Щом чу за храна, Шишко ни задмина в тръс. — Прилкоп?

— Така се казва Черният мъж. — Шутът вървеше до мен към стръмната пътека в скалата. Едва си поемаше дъх. — Трябваше му известно време, за да си го спомни. От много време не е говорил с никого, а от още повече — на родния си език.

— Май ви хареса и на двамата — отбелязах с надеждата, че не проявявам ревност.

— Да — съгласи се той. Почти се усмихна. — Толкова отдавна не е бил у дома, че когато му разказах за детството си, остана в почуда колко много неща са се променили. И двамата се чудим какво ли е сега там.

— Е, мисля, че вече може да се върне у дома, ако иска. Искам да кажа, тук вече не го задържа нищо. Нали?

— Не.

Повървахме малко в мълчание, после Шутът каза тихо:

— Фиц, домът е хора. А не място. Ако се върнеш там, след като хората са си отишли, ще видиш там само онова, което вече го няма. — Постами ръка на рамото ми и спрях. — Чакай да си поема дъх — замоли се, но продължи да говори. — Ти си онзи, който трябва да се върне у дома — каза ми сериозно. — Докато все още можеш. Докато има хора, които ще те познаят и ще се радват на завръщането ти. Нямам предвид само Бъкип. А Моли. И Търпение.

— Знам. И смятам да го направя. — Погледнах го объркано. Изненадах се, че си мисли, че мога и да не постъпя така.

Сега бе негов ред да се изненада.

— Наистина ли? Ще го направиш?

— Разбира се.

— Сериозно говориш, нали? — Погледна ме изпитателно. За миг ми се стори, че виждам в очите му сянка на разочарование. Но после той сграбчи ръката ми. — Много се радвам за теб, Фиц. Наистина се радвам. Каза, че ще го направиш, но ми се стори, че не си съвсем сигурен. Реших, че може и да размислиш.

— Че какво друго ми остава?

Той се поколеба за момент, сякаш се канеше да каже нещо, но после сякаш се отказа и изсумтя.

— Да си намериш някоя пещера и да живееш сам още десетина години, че и повече.

— Защо? Защо да се оттегля от живота, без възможност да променя нищо към по-добро... О!

И бях награден със старата му усмивка, която бавно плъзна по лицето му.

— Помогни ми да се кача — каза той и с радост му помогнах.

Той се облягаше на мен по-тежко, отколкото очаквах. Когато стигнахме пещерата на Прилкоп, го накарах да седне.

— Алкохол? Бренди? — попитах Прилкоп и когато Шутът със слаб глас преведе, Черният мъж поклати глава. Приблужи се до Шута, наведе се и се вгледа в лицето му. Пипна го по челото и отново поклати глава.

— Ще направя чай. Чаят ще му помогне.

Ядохме и си разказвахме истории. Шутът и Прилкоп като че ли бяха поутолили жаждата си да разговарят на родния си език. Приготвих постелка за Шута и настоях да легне край огъня. Опитах се да разкажа на Прилкоп цялата история за пристигането ни на Аслевял. Той слушаше внимателно, кимаше и мръщеше чело. От време на време Шутът накратко му обясняваше някоя подробност, която той не успяваше да разбере, но предимно лежеше неподвижно и слушаше със затворени очи. Когато се намесваше, ми бе чудно да чуя как излага нещата — направи го да изглежда така, сякаш целта ни винаги е била да събудим Айсфир и да върнем истинските дракони в света. Предполагам, че за него си беше точно така. Но за мен бе странно да погледна на собствения си живот в подобна светлина.

Стана късно и Шишко вече бе задрямал. Прилкоп ни пожела лека нощ. Почувствах се малко неловко, когато постлах одеялата си отделно

от Шута. Място за спане имаше много, не бе нужно да споделяме постелките си. Но бях спал до него толкова ноци подред, че се зачудих дали няма да се чувства по-спокойно, ако съм до него и го пазя от нощните му ужаси. Не можех обаче да намеря начин да го попитам. Затова просто подложих ръка под главата си и го гледах как спи. Лицето му бе отпуснато, но болката продължаваше да го мъчи. Знаех, че след всичко преживяно ще му е нужно да прекара известно време без мен, да остане сам със себе си, за да открие отново кой е всъщност. Но в същото време най-егоистично не ми се искаше отново да се отделя от мен. Подновила се бе не само любовта ми към Моли, но и момчешката ми привързаност към Шута. Да сме отново най-добрите приятели, да не обръщаме внимание на различията помежду ни, да се наслаждаваме на всеки ден и да посрещаме оптимистично трудностите; той ми бе дал всичко това и се заклех, че няма да позволя отново да го загубя така нехайно. Че той и Моли ще направят живота ми такъв, какъвто трябва да бъде. И Търпение, помислих си учудено. Щях да си върна и нея, каквото и да ми струва.

Може би защото Шишко беше до мен, а може би защото за първи път от влизането ми във владенията на Бледата жена се чувствах по-спокойно, спях достатъчно дълбоко, за да сънувам свои собствени сънища. Както и да е, Копривка ме намери. Или може би аз намерих нея. Беше привечер. Намирах се на място, което почти си спомнях, но в същото време бе толкова променено, че не бях сигурен къде точно съм. В сумрака блестяха цветни лехи. Някъде приглушено шуртеше фонтан. Вечерният ветрец смесваше благоуханията на разтворените цветчета.

Копривка седеше сама на каменна пейка. Беше облегла глава на стената зад себе си и се взираше към небето. Трепнах, когато я видях. Прекрасната ѝ коса беше остригана до кожа. Това е най-старият знак на траур в Шестте херцогства и жените рядко прибягват до него. Клекнах на камъните пред нея във вълчия си образ. Тя се размърда и ме погледна.

— Знаеш ли, че баща ми е мъртъв?

— Да. Съжалявам.

Пръстите ѝ се заиграха с гънките на тъмната ѝ пола.

— Беше ли там?

— Когато си отиде — не. Но бях, когато получи нараняването, което го уби.

Настъпи кратко мълчание.

— Защо се чувствам толкова неловко да питам, сякаш е непристойно да се интересувам? Знам, че принцът мисли, че е по-добре да заобикаля тази тема, и казва само, че баща ми е герой и е паднал като герой. Но това не ми е достатъчно. Искам да знам как е умрял... как е бил ранен. Искам... трябва да науча всичко, до най-малката подробност. Защото се хвърлили тялото му в морето и никога няма да го видя отново, нито жив, нито мъртъв. Знаеш ли какво е? Да ти кажат, че баща ти е мъртъв — и толкова?

— Много добре зная какво е — отвърнах. — Същото стана и с мен.

— Но накрая са ти разказали, нали?

— Разказаха ми лъжата, която разказваха на всички. Не. Така и не научих как е умрял в действителност.

— Съжалявам — съвсем искрено рече тя и ме изгледа с любопитство. — Променил си се, Сенковълк. Ти... звъниш. Все едно... като камбана, когато я ударят. Каква е думата?

— Отеквам? — предположих и тя кимна.

— Усещам те по-ясно. Все едно че си истински.

— Аз съм си истински.

— Имам предвид тук.

Искаше ми се да е така.

— Колко искаш да знаеш? — попитах я.

Тя повдигна брадичка.

— Всичко. Абсолютно всичко. Той ми беше баща.

— Беше — принудих се да се съглася. Събрах кураж. Време беше. И тогава ми дойде друга мисъл. — Къде си в момента? Когато си будна?

Копривка въздъхна безнадеждно.

— И сам виждаш. В Градината на кралицата, в замъка Бъкип. Кралицата ми позволи да се върна у дома за три дни. Извини се на мен и на майка ми, но каза, че може да ми даде повече време за оплакване. Откакто се научих да сънувам истински, дори нощите не ми принадлежат. Винаги съм на разположение на трона на Пророците и се очаква да му посветя целия си живот.

— В това отношение си съвсем като баща си — казах. Подбирах думите си внимателно.

Тя внезапно пламна и цялата градина се озари от гнева ѝ.

— Той даде живота си за тях! И какво получи в замяна? Нищо. Да, някакво имение след смъртта му, в някакъв си Върбов лес, за който не съм и чувала. Какво ме интересува земята и титлата? Сега ме наричат лейди Копривка, сякаш съм дъщеря на благородник. А зад гърба ми ме наричат лейди Драка, защото винаги казвам онова, което мисля. Изобщо не ми пука какво им е мнението за мен. При първа възможност ще се махна оттук и ще се върна у дома. В истинския си дом, в къщата, която е построил баща ми, при неговите плевни и пасища. Да си вземат Върбов лес и да го разрушат камък по камък, не ме интересува. Искам да си върна баща си.

— И аз. Но въпреки всичко имаш повече права върху Върбов лес от всеки друг. Баща ти е служил на принц Рицарин и онова имение е било от любимите му. Това, че го получаваш, те прави наследница на Рицарин.

И бях сигурен, че намерението на Търпение е било точно такова. Спокойно бе могла да преброи годините и месеците и да разбере, че детето на Моли е от мен. И явно беше направила всичко по силите си, за да види как част от земите на дядо ѝ преминават у Копривка. Сърцето ми се стопляше, че е направила така. Внезапно разбрах защо Търпение е чакала Бърич да умре, за да предаде земята на Копривка. Защото е уважавала претенциите му за бащинство и не би направила нищо, което да ги постави под въпрос. Сега излизаше, че Бърич е спечелил правото на земята за семейството си, а не че имението се предава в наследство на внучка ѝ. Финесът на ексцентричната ми мащеха винаги ме е изумявал и възхищавал.

— И въпреки това бих предпочела баща си. — Подсмръкна и се извърна настрана. Заговори на мрака: — Няма ли да ми разкажеш какво точно стана?

— Ще ти разкажа. Но се чудя откъде да започна.

Претеглих предпазливост и кураж, а после внезапно осъзнах, че решението ми в някакъв случай не бива да се основава на *моите* чувства. Колко може да понесе една самотна и скърбяща девойка? Сега не бе време да променям представата ѝ за самата себе си. И без това

промените ѝ бяха предостатъчно. Нека мъката ѝ да остане свободна от въпросите, които биха предизвикали моите откровения.

— Баща ти загина в служба на трона на Пророците, това е истина. Но когато само със силата на волята си накара цял дракон да рухне на колене, не го направи заради своя принц. А защото каменният дракон заплашваше любимия му син.

— Пъргав? — изумено попита тя.

— Естествено. Той дойде тук именно заради Пъргав. За да вземе сина си и да го прибере у дома. Не беше и помислял, че ще му се наложи да се изправи срещу истински дракон.

— Чакай, много неща не разбирам. Каза „каменен дракон“. Какво е това?

Заслужаваше да знае. И ѝ разказах героична легенда, пълна с тъмната магия на Бледата жена и за мъжа, който дойде полусляп и сам, за да се изправи срещу дракон заради блудния си син. Разказах ѝ също как Пъргав застана срещу атакуващия дракон и прати стрелата, която го уби. След това говорих за верността на момчето към умиращия ѝ баща. Дори обясних за обичата, която Пъргав щеше да носи, когато се върне при тях. Тя плачеше, докато разказвах, черните ѝ сълзи изчезваха, когато падаха. Градината ѝ избледня, около нас задуха пронизващият вятър на ледника и осъзнах, че силата на разказа ми е такава, че тя вижда всичко станало през очите ми. Едва когато свърших, градината отново се появи около нас. Ароматите бяха по-остри, сякаш освежени от наскоро паднал дъжд. Край нас запърха пеперуда.

— А Пъргав кога ще се прибере? — тревожно попита тя. — На майка ѝ е достатъчно тежко, че татко е мъртъв. Не бива да се тревожи и за Пъргав, дали ще се прибере жив и здрав. Защо се бавят толкова много, след като задачата им е изпълнена?

— Пъргав служи на принца. Ще се върне, когато се върне и Предан — уверих я. — Все още уговарят брака, който ще ознаменува мира между страните ни. А тези неща отнемат доста време.

— Какво му е на онова момиче? — гневно попита Копривка. — Да не е полудяла? Или няма и капка чест? Би трябвало да спази думата си. Получи главата на дракона пред огнището. Лично се погрижих!

— Чух нещо такова — отбелязах иронично.

— Много му бях ядосана — доверително сподели тя. — И това бе единственото, за което се сетих.

— Била си ядосана на Айсфир?

— Не! На принц Предан. Все трепери, все се чуди. Харесва ли ме, обича ли ме, няма да я принуждавам да спазва дума, дадена под принуда, аз съм толкова, толкова благороден... Не може ли просто да каже на тая капризна островитянка: „Платих цената и ще мина по моста“. Аз лично бих направила точно така!

Възмущението ѝ внезапно отшумя. — Нали не мислиш, че е предателство да говоря така за него? Не искам да прозвучи неуважително. Аз съм толкова вярна поданичка на прославения ни принц, колкото и всеки друг. Просто когато говориш с някого с ума си, трудно можеш да помниш през цялото време, че е принц и стои много по-високо. Понякога ми се струва дръвник като някой от братята ми и ми иде да го одрусам! — Въпреки твърденията ѝ за вярност към трона го каза като момиче, на което му е дошло до гуша от момчешки глупости.

— Е, и какво направи?

— Ами, онези островитяни бяха вдигнали голям шум, че не бил сложил главата на дракона пред огнището на майчиния ѝ дом. Сякаш спасяването на майка ѝ и сестра ѝ не струват колкото някаква воняща кървава глава пред камината! — Усетих колко усилия са ѝ нужни да се съдържи. — Виж сега, знам за тези неща само защото трябва да ги предам на кралицата. Аз съм онази, която трябва да застава всяка сутрин пред нея и да ѝ предава новините такива, каквито ги съобщават чрез мен. Да не си мисли, че ми е приятно? И значи една сутрин, след като оставих кралицата разтревожена, че бракът може и да не се състои, си помислих, че може би аз мога да направя нещо. Познавам добре Тинтаглия, въпреки фукането и заплахите ѝ. А може би именно заради тях. И както тя ми досаждаше, така и аз започнах да я тормозя. Защото при всичките ѝ посещения в сънищата ми беше оставила нещо като пътека, по която можех да стигна до нея. Ако ме разбираш какво искам да кажа.

— Разбирам. Но съм изумен и възхитен, че някой е в състояние да „тормози“ подобно създание.

— О, в света на сънищата всички сме равни, както може би си спомняш. Не ми се вярва да долети чак дотук само за да стъпче

някакъв си човек. А за разлика от мен, тя предпочита да спи дълбоко, след като се е наяла или чифтосала. И затова реших да ѝ досаждам точно тогава.

— И си я помолила да накара Айсфир да отиде на Мейл и да положи главата си пред огнището на нарческата?

— Помолила ли? Не. Заповядах ѝ. И когато ми отговори, че няма да го направи, казах, че е срамота след всичко, което хората направиха, за да спасят Айсфир, и че той е абсолютен неблагодарник. И тя също. И че не смее да го накара, защото, макар и да твърди, че е кралица, го е оставила да надделее над нея и да я управлява. Казах, че чифтосването ѝ е размътило мозъка. Това направо я разпени, вярвай ми.

— Но откъде си знаела, че ще стане така?

— Не знаех. Просто ѝ се ядосах и казах първото, което ми дойде наум. — Въздъхна. — Имам един недостатък, който не ме прави особено популярна в този двор. Доста ми е остър езикът. Но си мисля, че това е най-добрият начин да разговаряш с дракон. Казах ѝ, че щом не може да накара Айсфир да направи каквото трябва, не бива да се фука, че е едва ли не всемогъща. Мразя, когато хората ми се дуют, а на мен ми е пределно ясно, че с нищо не са по-добри от мен. — Замълча за момент. — Или пък дракони. Във всички легенди те са или мъдри, или невероятно могъщи, или...

— Те са невероятно могъщи — прекъснах я. — Повярвай ми!

— Може би. Но Тинтаглия донякъде е като... мен. Жегни гордостта ѝ и веднага ще тръгне да доказва, че може да направи онова, което твърдиш, че не може. Отвратителна досада е, когато си мисли, че може да се отърве ей така. И само защото живее толкова дълго и е родена да помни толкова много, се държи с нас така, сякаш сме някакви мравки или мушици и не заслужаваме уважението ѝ.

— Май сте имали повече от един разговор на тази тема.

Копривка помълча малко, после каза:

— Тинтаглия е интересно създание. Едва ли ще се осмеля някога да я нарека приятел. Самата тя смята точно така. Или по-точно май смята, че съм длъжна да съм ѝ вярна и да я почитам просто защото е дракон. Но е трудно да наричаш някого приятел, когато знаеш, че смъртта ти ще означава за него точно толкова, колкото означава за мен изгорялата в пламъка на свещта пеперуда. Ах, умря. Колко жалко.

Сякаш съм някакво животно! — Рязко отскубна едно цвете от саксията до пейката, сякаш искаше да го накъса на парченца.

Трепнах. Тя го усети.

— Не, имах предвид буболечка или риба. А не вълк. — И добави, сякаш току-що ѝ е хрумнало: — Ти не си такъв, какъвто те виждам. Сега го знам. Ти не си вълк. Искам да кажа, не мисля за теб просто като животно. Да не би да те засегнах? — И забързано възстанови цветето.

Засегна ме, но не можех да го обясня дори на себе си, още по-малко на нея.

— Няма нищо. Знам какво имаше предвид.

— И когато се върнеш с останалите, най-сетне ще мога да те видя такъв, какъвто си, така ли?

— Най-вероятно ще се срещнем, когато се върна.

— Но как ще те позная?

— Ще ти кажа, че съм аз.

— Добре. — И добави колебливо: — Липсваше ми, докато те нямаше. Искях да говоря с теб, когато ми казаха, че баща ми е мъртъв. Но не можех да те намеря. Къде беше отишъл?

— Един много важен за мен човек беше в беда. Отидох да му помогна. Но сега всичко е наред и скоро ще се приберем.

— Някой важен за теб? Ще го видя ли?

— Разбира се. Мисля, че ще го харесаш.

— Кой си ти?

Не очаквах този въпрос. Свари ме неподготвен. Не исках да ѝ разкривам, че съм Фицрицарин или Том Беджърлок. И най-ненадейно се чух да казвам:

— Аз съм някой, който познаваше майка ти, преди тя да срещне Бърич и да се омъжи за него.

Реакцията ѝ не бе такава, каквато очаквах.

— Толкова ли си дърт? — Беше потресена.

— Лично аз си мислех, че просто съм пораснал — отвърнах със смях.

Но тя не се разсмя. Отговорът ѝ бе сух.

— Значи когато се върнеш, май ще бъдеш приятел по-скоро на майка ми, отколкото на мен.

И през ум не ми бе минавало, че може да се стигне до подобно усложнение. Ревността ѝ бе повече от очевидна. Опитах се да я успокоя.

— Копривке, отдавна ме е грижа и за двете ви. И винаги ще е така.

— Да не би да се опиташ да заемеш мястото на баща ми? — още по-студено попита тя.

Почувствах се като пълен глупак. Затърсих отговор и накрая се принудих да се изправа пред истината, която се мъчех да избегна.

— Копривке. Те бяха заедно колко, шестнайсет години ли? Имат седем деца. Мислиш ли, че някой би могъл да заеме мястото му?

— Важното е ти да го разбираш — отвърна тя, донякъде успокоена. И после ме отпрати. — А сега трябва да те изчистят от сънищата си, ако принцът поиска да ме намери. Почти всяка нощ той или лорд Сенч имат някакво съобщение за кралицата. Вече ми остава малко време за собствени сънища. Лека нощ, Сенковълк.

Благоуханната градина и нежният сумрак избледнях и останах в тъмнина. Отне ми малко време да осъзная, че изобщо не спя, а просто лежа на пода в пещерата на Черния мъж и се вирам в смътните сенки, хвърляни от тлеещите въглени в огнището. Отново премислих какво бях казал на Копривка и реших, че е глупаво да ѝ разкривам, че някога съм обичал Моли. Как така не бях предвидил, че децата ѝ, в това число и Копривка, могат да ме приемат като чужд човек, намърдал се в семейството им? Страшно се обезсърчих и се замислих дали съвсем да не избягам от всичко това.

Но открих в себе си желязна решителност. Не. Нямах да избягам от хаоса, в който бях превърнал живота си. Все още обичах Моли, а може би и тя изпитваше някакви чувства към мен. Дори и да не беше така, бях обещал на Бърич, че ще се погрижа за по-малките му деца. Нужен бях там, та дори и да не ме посрещнат добре отначало. Можеше и да се проваля; възможно бе Моли да ме изгони. Но нямах да се предам, преди да съм опитал.

Да, прибирах се у дома.

ГЛАВА 32

ПРЕЗ КАМЪНИТЕ

Камъните свидетели, или Свидетелстващите камъни, стоят от незапомнени времена, преживели бури и земетресения, на хълма Свидетел недалеч от замъка Бъкип. Не се знае кой ги е издигнал. Някои казват, че са древни като основите на самия замък. Други — че са още по-стари. Редица поверия са свързани с тях. Често на това място отиват двойки, за да изрекат брачните си клетви, тъй като се твърди, че ако някой говори лъжливо пред камъните, ще бъде наказан от самите богове. Говори се също, че ако там се срещнат мъже, за да разрешат спор в двубой, камъните ще се погрижат победителят да е онзи, който е прав.

Подобни изправени камъни има и на други места в Шестте херцогства и извън тях. Всички, изглежда, са изсечени от една и съща черна скала. Всички са поставени така, че да издържат на всякакви стихии. Върху някои са изписани руни. Други изглеждат съвсем неукрасени, но при по-внимателен оглед обикновено се вижда, че някога и върху тях е имало знаци, които или са се изтрили с времето, или са били заличени нарочно.

Макар да не открихме да се споменават в свитъците за Умението, с които разполагаме, почти сигурно е, че са били използвани от Праотците като средство за бързо пътуване от едно място до друго. Съставих карта на известните Стълбове на Умението, както ще ги наричам. Към нея добавих легенда, която ясно показва кои руни за кое място се отнасят. Макар някои от Стълбовете да изглеждат без руни, опитният Умел може да ги използва. Не се препоръчва на по-младите Умели да използват камъните сами. Трябва да го правят единствено заедно с опитен наставник, при това само когато е крайно необходимо. За

новака преминаването може да се окаже трудно изживяване, водещо до изтощение, а при прекомерно използване — и до загуба на разсъдъка.

Сенч Звездопад, „За Стълбовете на Умението“

Крехкото възстановяване на Шута се срути в малките часове. Събудих се в мрака, понеже го чух да се мята в съня си. Челото му гореше. Не можех да го изтръгна от кошмарите му. Седнах до него, хванах го за ръка и му заговорих тихо, опитвах се да успокоя сънищата му. Имах неприятното усещане, че Черният мъж е буден. Лежеше в леглото си и ни наблюдаваше мълчаливо. Не виждах очите му, но чувствах погледа му. Преценяваше ни, но не знаех защо.

Преди зазоряване усетих присъствието на Сенч. Свързах се с него с неохота.

Вече можеш да се прибереш. Ето каква ще бъде историята ти. Двамата с принца сме те пратили по-рано с Шишко на търговски кораб, тъй като Шишко не се чувства добре тук и защото искаме колкото се може по-бързо да съобщиш новините на кралицата. Мисля, че ще ти повярват. Просто избягвай да се впускаш в подробности. Ще се радвам да си там. Копривка е чудесно момиче, но трябва да сме много предпазливи в докладите си чрез нея, както и да внимаваме да не я натоварваме повече, отколкото са способностите ѝ. Абсолютно задължително е да имам на място доверен човек, който да е посветен в информацията, която трябва да се съобщи на кралицата.

Не мога да замина, Сенч. Шутът е болен. Не може да пътува.

Сенч помълча известно време.

Но от думите ти излиза, че не се налага да го носиш много надалеч. Само до Стълба на Умението, а после да го прибереш у дома, при лечителите и на топло.

Де да беше толкова просто. Пътят до Стълба е много коварен и студен. А самото пътуване през камъка е много изтощително за него. Не смея да го излагам на риск. И без това мина през твърде много изпитания.

Разбирам. — Усетих го как преценява думите ми. — Мислиш ли, че ще е по-добре след едно денонощие? Мога да ти отпусна още

толкова.

Постарах се мисълта ми да прозвучи твърдо.

Не знам. Но ще са му нужни дни, докато се излекува, Сенч. Няма да го излагам на риск.

Добре тогава. — От мисълта му струеше раздразнение, но и приемане на положението. — *Щом така трябва.*

Именно трябва — отвърнах твърдо. — *Ще тръгнем, когато Шутът се поправи. Не по-рано.*

Утрото ме завари изпълнен с тревога. Много добре знам, че мнозина от ранените на бойното поле умират дни след битката от треска, диария или инфекции. Идването тук бе изстискало силите на Шута и бе зачеркнало многото дни почивка. Спеше тежко и се събуди след пладне с подпухнали очи и измъчено лице. Пи вода чаша след чаша. Прилкоп настоя да се премести от пода на леглото му. Шутът едва преодоля краткото разстояние, сви се в леглото на Черния мъж и почти моментално заспа пак. Кожата му бе топла на пипане.

— Може пък да е само един от периодите му на промяна — казах на Прилкоп. — Надявам се да е така. Ще е по-добре, отколкото някаква инфекция. Ще е трескав и слаб няколко дни, след което кожата му ще се обели като изгоряла. Новата кожа под нея ще е по-тъмна. Ако е това, няма какво да направим за него, освен да се постареем да му е удобно и да чакаме.

Прилкоп докосна бузите му и ми се усмихна.

— Точно това подозирах и аз. Случва се при някои от нас. После минава. — Погледна Шута и добави: — Стига да е само това. — Поклати глава. — Раните му са твърде много.

Въпросът се оформи сам и го зададох, без да си помисля дали не е неучтиво.

— Защо се променят? Защо Шутът се е променил? Бледата жена си остана бяла.

Той разпери объркано ръце.

— О, много пъти съм си мислил за това. Ясновидците, които си остават бели, често говорят много, но вършат малко. А той и аз на младини предсказахме много промени. И после се заехме да ги извършим. И така може би сме променили и себе си.

— Но Бледата жена също действаше, за да направи промени.

Той се усмихна с мрачно задоволство.

— Опита се. И се провали. Ние победихме. Ние променихме. — Наклони глава. — Може би. Така мисли старецът. — После погледна спящия Шут и кимна замислено. — Нуждае се от почивка. От сън и добра храна. И тишина. Идете с Шишко за риба. Прясната риба ще му дойде добре.

Поклатих глава.

— Не искам да го оставям в това състояние.

Прилкоп постави приятелски ръка на рамото ми.

— Ти го безпокоиш. Усеща тревогата ти. Ако искаш да си почине, по-добре си иди.

— Трябва да си идем вкъщи — обади се Шишко от мястото си край огъня. — Искам си вкъщи.

Шутът изграчи името ми:

— Фиц.

Моментално се озовах до него с чаша вода. Не искаше да пие, но настоях.

— Искаш ли още нещо? — попитах го, след като се напи.

Очите му бяха неестествено ярки от треската.

— Да. Искам да си идеш у дома.

— Не знае какво говори — казах на Прилкоп. — Не мога да го взема в това състояние.

Шутът пое дълбоко дъх и заговори с усилие:

— Не. Напротив. Зная какво говоря. Вземи Шишко. Върви си у дома. Остави ме тук.

Закашля се и ми направи знак за още вода. Пи на малки глътки и отново пое дълбоко дъх. Помогнах му да легне отново.

— Няма да те оставя в това състояние — казах. — Ще останем тук толкова, колкото е нужно. Не се безпокой за нищо. Ще съм до теб.

— Не. — Изглеждаше раздражителен по характерния за болните уморен начин. — Чуй ме. Трябва да остана. Тук. Известно време. С Прилкоп. Трябва да разбере... кога съм, къде съм... Трябва да... Фиц, той може да ми помогне. Знаеш, че няма да умра. Това е само един от периодите на промяна. Но онова, което трябва да науча, трябва да го науча сам. Трябва да остана сам за известно време. Трябва да помисля. Сам. Разбираш ме. Знам, че ме разбираш. Бях теб.

Вдигна ръце да разтърка челото и бузите си. Сухата кожа се олющи под изтънелите му пръсти и отдолу се видя нова, по-тъмна

кожа. Завъртя очи към Прилкоп.

— Трябва да си иде — каза му, сякаш Прилкоп можеше да ме накара насила. — Нужен е у дома. И той има нужда да е у дома.

Седнах на пода до леглото. Разбих го. Спомнях си дългите дни на моето възстановяване след тъмницата на Славен. Помнех колко неуверен се чувствах. Мъченията карат човек да се срамува. Да се пречупи и да пици, да се моли, да дава обещания... Може би никой не би простил подобно нещо, освен ако сам не е минал през него. Шутът трябваше да остане сам известно време, за да прецени отново как вижда самия себе си. Докато се възстановявах, не исках Бърч да ми задава хиляди въпроси; не исках дори да бъде грижлив и внимателен. Той го разбра инстинктивно и ме остави дни наред да седя и да се вирам мълчаливо в поляните и хълмовете. Трудно ми бе да призная, че съм човек, а не вълк; още по-трудно бе да призная, че още съм самият себе си.

Шутът протегна тънка ръка изпод одеялото. Потупа неловко рамото ми и прокара пръсти по брадясалата ми буза.

— Върви у дома. И да се обръснеш. — Успя да се усмихне измъчено. — Остави ме да си почина, Фиц. Просто ме остави да си почина.

— Добре. — Опитах се да не се чувствам като отпратен. Обърнах се към Шишко. — Е, в такъв случай ще те заведа у дома. Облечи се по-топло, но не е нужно да прибиращ багажа си. Ще бъдем в Бъкип, преди да е минала нощта.

— И пак ще сме на топло? — нетърпеливо попита Шишко. — И ще има топъл хляб и масло, мляко и ябълки, сладкиши и стафиди? Сирене и бекон? Тази вечер?

— Ще направя всичко възможно. Приготвяй се. И кажи на Сенч от мое име, че тази вечер се връщаме у дома. Аз ще кажа на стражата при портата, че сме се прибрали по-рано, с първия кораб. Защото ти е било студено.

— Ами то си ми е студено — каза той. — Но никакви кораби. Обеща.

Нищо не му бях обещавал, но все пак кимнах.

— Никакви кораби. Приготвяй се, Шишко. — Обърнах се към Шута. Отново беше затворил очи. Заговорих тихо: — Е, стана твоята. Май както винаги. Ще прибера Шишко у дома. Няма да ме има един

ден. Най-много два. Но после ще се върна и ще донеса хляб и вино. Искаш ли нещо по-конкретно? Нещо за ядене?

— Имаш ли кайсии? — попита ме той с несигурен глас. Явно не бе разбрал напълно какво му казвам.

— Ще се опитам да намеря — отвърнах, макар да ме съмняваше. Пригладих косата му. Беше твърда и суха на пипане, челото му гореше. Погледнах Прилкоп. Той бавно кимна на мълчаливата ми молба. Хубаво го завих, преди да тръгна. Наведох се и въпреки че беше затворил очи, опрях чело в неговото.

— Скоро ще се върна — обещах.

Той не отговори, може би вече спеше. Оставих го така.

— Грижи се за него — казах на Черния мъж. — Ще се върна утре. Погрижи се да яде.

Той поклати глава.

— Не се връщай толкова бързо. Използваш порталите твърде много, твърде начесто. — Направи жест, сякаш извличаше нещо от гърдите си. — Те вземат от теб и ако не оставиш достатъчно за себе си...

Впери поглед в мен, сякаш искаше да се увери, че съм го разбрал. Не бях, но все пак кимнах.

— Ще внимавам.

— Сбогом, шишкаво човече. Сбогом, шутовски Изменящ. — Кимна към Шута и добави тихо: — Ще го наглеждам. Никой от нас не може да направи нещо повече от това. — И попита смутено: — Малкият човек сирене ли каза?

— Сирене. Да. Ще ти донеса сирене. И чай, и подправки, и плодове. Колкото мога да нося.

— Когато бъде безопасно да дойдеш, ще е много мило.

Усмиваше се, докато му благодарихме отново за всичко, което бе направил за нас, след което излязохме. Отново бе излязъл вятър и нощта бе мразовита. Шишко категорично отказа да остави раницата си, така че вървеше натоварен зад мен по стръмната тясна пътека до цепнатината в скалата. Течащата вода отново беше замръзнала и отново се наложи да извадя мечата си и да сека лед в тъмното. Шишко се оплакваше от мрака и вятъра и продължаваше да настоява, че иска вкъщи.

Накрая успях да се промъкна. Дръпнах Шишко след себе си и макар че се заклеци, успя да се провере някак. Тръгна след мен, но постепенно забави крачка, докато приближавахме неестествената светлина.

— Не ми харесва това — заяви. — Това не е пътят за вкъщи. Това отива в скалата. Трябва да се върнем.

— Не, Шишко, бъди спокоен. Това е просто стара магия. Всичко ще е наред. Просто върви след мен.

— Дано да си прав.

Тръгна след мен, оглеждаше се на всяка крачка. Колкото по-навътре влизахме, толкова по-предпазлив ставаше. Когато стигнахме първите барелефи на Праотците, ахна и отстъпи назад.

— Сънищата на дракона. Тези бяха в сънищата на дракона! — възкликна и промърмори, сякаш съм се опитал да го изиграя: — О, бил съм вече тук. Сега вече знам. Но защо е толкова студено? Преди не беше.

— Защото сме под леда, затова. Хайде, стига си се влачил.

— Не и този студ — отвърна загадъчно той и отново ме последва, но не ускори темпо.

Мислех си, че съм запомнил пътя, но въпреки това на два пъти завих погрешно. Налагаше се да се връщам. Шишко започна да се съмнява в мен. Но накрая, въпреки влаченето му и лъжовната ми памет, стигнахме до стаята с картата.

— Не пипай нищо — предупредих го.

Разгледах картата и руната до четирите малки скъпоценни камъни край Бъкип. Бях убеден, че означават Камъните свидетели. Открай време те се смятаха за място на сила и истина, за портал към боговете. Помислих си, че вече зная произхода на тази легенда. Запомних добре руната.

— Хайде, Шишко. Време е да си идем у дома.

Той не отговори и когато докоснах рамото му, погледна бавно към мен. Беше седнал на пода. Бе успял да изтрие прахта от една плочка и се взираше в някаква пасторална сцена. Изглеждаше малко замаян.

— Харесвало им е тук — рече тихо. — Свирели са много музика.

— Вдигни стените си, Шишко — казах му, но той май не ме чу.

Хванах го за ръка и го поведох. Не бях сигурен, че ме слуша, но докато вървахме нагоре, на няколко пъти му обясних, че трябва да не се отделяме един от друг и да минем през Стълба, за да се приберем у дома. Дишането му бе станало дълбоко и равномерно, сякаш спеше дълбоко. С безпокойство се запитах дали самият град не му влияе.

Не тръгнах да се чудя дали древните очукани Камъни свидетели ще действат като Стълбове на Умението. Та нали Шутът бе използвал един от тях, а неговото Умение бе много по-слабо от моето. Поех дълбоко дъх, тръснах леко ръката на Шишко с надеждата да привлека вниманието му и решително влязох в Стълба, като го помъкнах след себе си.

Отново последва онази бездиханно дълга пауза в същността ми, която вече ми бе почти позната. Сякаш прекосихме незнайно колко голяма черна бездна, обсипана със звезди, след което се озовах на тревистия склон на хълма край Бъкип. Шишко беше с мен. За миг ми се зави свят, а Шишко залитна и седна на земята. Топлината докосна кожата ми и ароматите на лятната нощ напълниха ноздрите ми. Стоях неподвижно и чаках очите ми да свикнат с тъмното. Камъните свидетели се издигаха зад мен към нощното небе. Поех дълбоко въздух. Долових миризмата на пасящи наблизко овце и по-далечния аромат на морето. Бяхме си у дома.

— Всичко е наред. У дома сме. Нали ти казах. Все едно да прекрачиш през прага.

В следващия миг светът се завъртя и се строполих на земята по очи. Полежах малко така, като се мъчех да не повърна.

— Добре ли сме? — нещастно попита Шишко.

— След малко — уверих го задъхано. — След малко ще ни мине.

— Беше лошо като с кораб — обвинително рече той.

— Но много по-кратко — отвърнах. — Много по-кратко.

Въпреки уверенията ми мина известно време, преди да дойдем на себе си и да се изправим на крака. До портите на замъка имаше доста път и Шишко започна да пуфти и да мрънка много преди да стигнем до тях. Замръзналият град на Праотците и пътуването през Стълбовете го бяха объркали и уморили. Чувствах се като злодей, докато го карах да бърза, като го изкушавах с обещания за чудесна храна, студена бира и топло меко легло. Изгряващото слънце ни помогна да не се препъваме много. Не след дълго вече носех раницата

на Шишко, а после и наметалото и шапката му. Сигурно щеше да свали още дрехи, ако го бях оставил. Когато стигнахме портите, вече бяхме плувнали в пот, навлечени в зимни дрехи в чудесната утрин.

Стражите май познаха Шишко преди мен. Бях небръснат и разчорлен. Казах им, че са ни пратили по-рано на мръсно търговско корито от Външните острови, че пътуването било отвратително и че страшно се радваме, че сме у дома. Шишко с готовност потвърди мнението ми за корабите. Стражите започнаха да задават хиляди въпроси, но им казах, че сме тръгнали преди доста време, че пътуването ни е било продължително и ми е заповядано да докладвам на кралицата, преди да разправам клюки. Пуснаха ни.

В този ранен час бяха будни само стражите и прислугата. Успях да заведа Шишко само до кухнята. Стражите се бяха научили да търпят любимеца на принца. Щяха да се шегуват грубо с него, да слушат разказите му и да си правят преценки. Всякакви хвалби за дракони, магически стълбове или Черни мъже щяха да се приемат като партенка. Знаех, че трябва да го оставя и че може би това е най-безопасното място. Пък и предполагах, че устата му ще е все пълна и няма да приказва много. Оставих го с топла храна и предупреждението, че след като се наяде, трябва или да си легне в стаята, или да намери Сада, да се изкъпе и да ѝ обясни, че никой не е умрял от морска болест.

Взех парче топъл хляб и го излапах, докато вървах към казармата. Топлият летен въздух изглеждаше наситен с миризми след дългите месеци студ. Нашата част от дългата ниска казарма беше прашна и пуста. Отървах се от тежките вълнени дрехи. Страшно ми се искаше да се измия и избръсна, но се задоволих само да облека чиста униформа. Още повече ми се искаше да се хвърля в леглото си, но знаех, че трябва да видя кралицата колкото се може по-скоро. Знаех също, че тя все още не ме очаква.

Отидох до коридора към килерите и складовете на кухнята. Изчаках наоколо да няма хора и се промъкнах в килера, в който имаше шкаф с фалшива задна стена. Тук се държеше шунката и саламите, така че взех една наденичка, преди да затворя тайната врата и да започна уморителното катерене по тъмното стълбище. Вървах опипом, защото беше тъмно като в рог. Довърших наденичката, преди да стигна стаята на Сенч. Отворих вратата и влязох.

Посрещна ме мрак и миризма на мухъл. Блъснах се в работната маса, изругах и успях някак да се добера до занемарената камина. Напипах огниво в края на лавицата. След като най-сетне успях да запаля огъня, побързах да запаля и остатъците от свещи в свещника. Подхраних огъня, по-скоро за светлина, отколкото за да се стопля. Стаята бе мрачна, прашна и усойна след дългите седмици, през които камината не бе палена. Огънят щеше да освежи въздуха.

Усетих Гили миг преди да се втурне в стаята от един от своите тайни проходи. Беше изпълнен с ентузиазъм, че най-сетне се е появил някой, който да му донесе наденичка. Когато откри, че само мириша на месо, облиза мазните ми пръсти, хапна ме укорително и се опита да се покатери по крака ми.

— Не сега, приятелю. После ще ти донеса нещо вкусно. Първо трябва да видя кралицата.

Бързо оправих косата си и я вързах на воинска опашка. Искаше ми се да имах време да се приготвя по-добре, но знаех, че Кетрикен по-скоро ще понесе неугледния ми вид, отколкото бавенето ми. Влязох в тайните коридори и стигнах до вратата, водеща към личните покои на кралицата. Спрях и се ослушах. Не исках да я изненадвам, ако има посетители. Едва не паднах, когато Кетрикен рязко отвори.

— Чух стъпките ти. Сякаш те чакам цял ден. Много се радвам, че се върна у дома, Фиц. Най-сетне да видя някой, с когото мога да говоря свободно.

Не беше спокойната разсъдлива кралица, която познавах. Изглеждаше изпита и тревожна. В обикновено подредената стая цареше едва ли не безпорядък. Фитилите на белите свещи на ниската ѝ масичка трябваше да се подрежат, до тях бе забравена недопита чаша вино. На масата ни чакаше чайник, около който бяха разсипани натрошени сухи билки. В ъгъла бяха изоставени два свитъка за Външните острови и техните обичаи.

По-късно разбрах, че се тревожи не само заради спорадичните и завоалирани съобщения, които ѝ пращаха Сенч и Предан чрез Копривка, но и от сблъсъците между Старата кръв и Петнистите, избухнали навсякъде из Шестте херцогства в наше отсъствие. През последните три седмици ѝ се наложило да се занимава с убийства и отмъщения, следвани от нови кланета. Макар през последните шест дни да нямало съобщения за убийства, все още се ужасявала, че всеки

момент на вратата ѝ ще почукат и ще ѝ представят поредните мрачни новини. Каква ирония на съдбата — бе принудила благородниците да проявят търпимост към Осезаващите, а те самите се обърнаха едни срещу други.

Но онази сутрин не разговаряхме за това. Кетрикен ме помоли да ѝ разкажа най-подробно всичко, за да има по-добри основания за решенията, които изискваха от нея Предан и Сенч. Послушно започнах доклада си, но тя веднага ме прекъсна с въпроси как се отнася хетгурдът към случващото се, дали смятам, че сънародниците на Елиания няма да негодуват, че я отвеждаме да я направим наша кралица, и дали самата нарческа доброволно застава на страната на Предан.

След петото прекъсване се усети и се извини. Седеше на ниска пейка до масата. Видях разочарованието ѝ, че не съм присъствал при отпътуването от Аслева и връщането в майчиния дом на Елиания. Не можех да ѝ разкажа за реакцията на островитяните при вида на дракона, тъй като не бях присъствал.

Понечи да попита още нещо, но вдигнах ръка.

— Не мога ли просто да се свържа с принц Предан или лорд Сенч? Нали затова се върнах. Нека отговорят на въпросите и ако е нужно, ще докладвам обстойно за всичко.

Тя се усмихна.

— Вече приемаш магията като даденост. А мен продължава да ме изненадва. Копривка прави всичко по силите си и е чудесно момиче. Но Сенч е твърде потаен, а съобщенията на Предан изглеждат тромави. Би ли се свързал със сина ми? Моля те.

Последва най-уморителната сутрин, посветена на Умението. Бях набрал сили за магията, но за пръв път през живота си разбрах как точно котериите от миналото са служили на владетелите. Тъй като знаех кое я притеснява най-много, най-напред се свързах с Предан, който се зарадва да научи, че съм се прибрал благополучно. Последва порой думи за майка му и едва успях да не изоставам. Отначало беше неловко, защото говореше с нея като син с майка си, с характерната за подобна връзка, но трудна за мен близост. Не беше лесно и да се съдържам да коригирам предаваните новини, тъй като неговото виждане на нещата не съвпаднаше напълно с моето, което си бе съвсем естествено.

Предан съобщи, че е предложил да освободи Елиания от дадената ѝ дума. Станало, след като едва не се счепкали. Тя не виждала причина да не се оженят и в същото време да си остане нарческа на Нарвалите, а Предан да идва и да си отива, също както останалите съпрузи и любовници. Била много засегната, сподели Предан чрез мен, когато ѝ казал, че няма да се откаже от трона си, за да бъде неин съпруг.

„Че защо не?“ — попита ме тя. Нима аз не съм искал същото от нея? Да остави дом, семейство и титла, за да стане моя съпруга на непознато място, че даже повече — да лиши клана си от децата, които по право му принадлежат? Трудно бе, майко. Накара ме да видя всичко в различна светлина. Дори сега се замислям дали постъпваме правилно.

— Но тя ще бъде кралица тук! Нима не разбира каква чест и власт вървят с такава титла?

Предадох думите на Кетрикен и чух огорчения отговор на сина ѝ.

Тя вече няма да е от клана на Нарвала. Отначало, когато майка ѝ отказваше да я пусне, много се разгневи. Заплаши да напусне клана без позволение на майка си. Беше много грозна сцена. Пиотре застана на страната на Елиания, но почти всички жени от клана скочиха срещу нея. Майка ѝ каза, че ако напусне, това означава, че се отрича от тях, че ще стане... имат си дума за това. Много недостойно определение за една жена. Отнася се за човек, който е откраднал от своите, за да го даде на чужди. Много от правилата им, в това число и на гостоприемството, настояват, че родът винаги е на първо място. Така че подобна постъпка е страшно оскърбление.

Предадох загрижеността на Кетрикен:

Но вече е уредено, нали? Ще напусне сънародниците си, без да изгуби честта си?

Мисля, че да. Майка ѝ и Великата майка се съгласиха. Въпреки това знаеш, че някои неща могат да се кажат, без да ги вярваш наистина. По същия начин някои от нашите благородници проявяват търпимост към Старата кръв. Спазват буквата на закона, но самите те не го приемат.

Много добре знам какво искаш да кажеш. Тук стана трудно, докато ви нямаше, Предан. Правя всичко по силите си, но с нетърпение очаквам завръщането на Уеб. Кръвопролитията бяха

ужасни и мнозина от по-дребните благородници мърморят, че станало точно както били казали, че Осезаващите не са по-добри от животните, с които се чифтосват, и че след като са свободни от преследване, с радост започват да се колят помежду си. Жаркият устрем, с който Старата кръв унищожават Петнистите, очерня репутацията на Осезаващите, вместо да я изчисти.

И разговорът им продължи, прескачаше от една тема на друга. След време сякаш почти забравиха за мен. Започнах да преграквам, докато повтарях на Кетрикен всичко, което искаше да ѝ разкаже Предан. Усетих облекчението му, че нито Сенч, нито Копривка присъстват на разговора. Сподели много съмнения, но и малките сладки триумфи при ухажването на невестата си. Обичала определен нюанс на зеленото и Предан най-подробно го описа, защото се надяваше този цвят да присъства в личните ѝ покои в Бъкип. Имаше много оплаквания от това как Сенч е провел последния кръг от преговорите и принцът посочи много области, в които искаше кралицата да озапти главния си съветник. По този въпрос не стигнаха до пълно съгласие и отново ми стана трудно да играя ролята само на посредник, без да намесвам собствените си възгледи.

И постепенно, докато използвах магията ми за доброто на трона, започнах да долавям течението на Умението.

Придърпваше ме по нов начин. Не беше онова познато импулсивно изкушение да се гмурна в него и да се загубя завинаги, а по-скоро приличаше на музика, звучаща от някоя съседна стая — приятна музика, която отвлича вниманието ти от онова, което трябва да правиш, докато изцяло не се потопиш в нея. Отначало беше далечна като грохота на водопад някъде далеч нагоре по река. Привличаше ме, но не много силно. Струваше ми се, че не му обръщам внимание. Думите на принца и отговорите на кралицата протичаха през мен и едва обръщах внимание на това какво съм казал.

Започна да ми се струва, сякаш самото Умение тече през мен, сякаш съм река. Дойдох на себе си едва когато кралицата се наведе към мен и ме разтърси.

— Фиц! — извика тя.

Фиц! — надлежно предадох на Предан.

— Събуди го някак. Полей го с вода, оципи го. Боя се, че ако се оттегля сега, съвсем ще потъне.

И още докато изговарях думите на Предан, кралицата взе чашата си със студен чай и го плисна в лицето ми. Изпръхтях, закашлях се и дойдох на себе си.

— Съжалявам — извиних се, докато бършех лицето си с ръкав. — Никога досега не ми се бе случвало. Или поне не по такъв начин.

Кралицата ми подаде кърпичка.

— Имахме подобни трудности и с Копривка. Това бе една от причините Сенч да иска да се върнеш тук колкото се може по-скоро.

— Спомена нещо такова. Жалко, че не беше по-конкретен. Щях да намеря начин да дойда по-рано.

— Тя трябва да се обучава на Умението, Фиц. И обучението ѝ трябва да започне скоро. Всъщност е трябвало да започне отдавна.

— Вече го знам — признах смирено. — Много неща трябваше да са започнали отдавна. Вече съм у дома и смятам, да се заема с тях.

— Защо не още сега? — спокойно попита Кетрикен. — Ще кажа на прислужницата си да извика Копривка. Можеш да се срещнеш с нея веднага.

Обхвана ме ужас.

— Не! — И побързах да замажа избухването си: — Не и в този вид, милейди. Искам поне да се измия и избърсна. И да си почина. — Поех дъх. — И да хапна — добавих. Помъчих се да не прозвучи като укор.

— Ох, Фиц, извинявай! Заради собствените си нужди и желания забравих за твоите. Егоистична постъпка. Извинявам се.

— Необходима постъпка — успокоих я. — Да се свържа ли отново с Предан? Или със Сенч? Знам, че има още много за разказване.

— Не точно сега. Мисля, че е най-добре да се въздържаш известно време от Умението.

Кимнах. Оставен сам на себе си, се чувствах едва ли не празен, сякаш не можех да родя и една своя мисъл. Явно ми личеше, защото кралицата се наведе напред и постави ръка върху моята.

— Малко бренди, лорд Фицрицарин?

— Да, благодаря — отвърнах и кралицата стана да ме обслужи.

След известно време отворих очи. Бях наметнат с шал, брадичката ми се опираше в гърдите. Брендито ме очакваше на масата. Кетрикен седеше тихо и гледаше отпуснатите си ръце. Разбрах, че

медитира, и не ми се искаше да я безпокоя. Но тя сякаш веднага усети, че съм се събудил. Усмихна ми се уморено.

— Ваше величество, моите най-смирени извинения.

— Отдавна не си почивал — отвърна тя и скри прозявката си. — Поръчах закуска и дадох на прислужницата да разбере, че умирам от глад. Ще поиска да подреди стаята, преди да сервира. Скрый се, докато не ти почукам.

Наложи се да почакам малко на стъпалата в тъмното зад тайната врата. Затворих очи, но не заспах. Не ме мъчеха мисли за проблемите на трона — за тяхното решаване аз бях просто оръдие, което използваха. Смятах да закуся с Кетрикен, да се изкъпя, да се избърсна, да поспя малко и да намеря начин да се измъкна от замъка и да се върна при Камъните свидетели, като преди това направя посещение на килерите, за да намеря сирене, плодове и вино за Шута и Черния мъж. Малко хубава храна нямаше да им навреди. Усмихнах се, като си помислих как ще се зарадват на разнообразяването на менюто. Може би Шутът щеше да е вече по-добре и да е в състояние да пътува. Можех да върна и двамата в Бъкип и щях да съм сигурен, че Шутът е на сигурно място. И най-накрая щях да съм свободен да ида при Моли и да се опитам да запълня някак образувалата се през годините пропаст помежду ни. Чух как кралицата почука по стената.

Беше се възползвала от времето да поправи прическата си и да се преоблече. На ниската маса беше сервирана храна, достатъчна за няколко души. От чайника се надигаше ароматна пара, долових миризмата на топъл хляб, месо и гореща каша. Имаше и купа гъста жълта сметана.

— Ела да закусиш — каза тя. — И ако са ти останали думи, да ми разкажеш през какво си минал и как с Шишко сте намерили такъв бърз начин за пътуване.

И тогава осъзнах до каква степен ми вярва. Много неща ѝ бяха спестени в съобщенията чрез Копривка в името на опазването на тайните на Сенч. Само по смътните им намеци се досетила, че трябва да ме очаква, но твърдо вярвала, че ще пристигнем. И така открих, че отново докладвам, докато закусувахме. Кетрикен бе добър слушател и през годините неведнъж бях споделял лични неща с нея. Може би именно затова ѝ разказах много повече от истината, отколкото бих разкрил на друг човек. Разказах как търсех тялото на Шута в града и

по бузите ѝ потекоха сълзи, когато описах как съм го намерил. Светлите ѝ очи се изпълниха с почуда, докато разказвах как се озовахме на запустелия площад. Единствено с нея споделих пътешествието си в смъртта. Единствено от нея не скрих нищо за посещението ни при драконите и възстановяването на Петльовата корона.

Прекъсна ме само веднъж, докато ѝ разказвах как изчистих листата от Искрен дракона. Пресегна се през масата и сграбчи ръката ми с хладните си пръсти.

— Ако ме държиш за ръката, можеш ли да ме отведеш до него през тези стълбове? Поне само веднъж? Зная, зная че там няма да има нищо за мен. Но дори само да докосна камъка, който го държи... О, Фиц, нямаш представа какво ще означава това за мен!

— Да превода през стълб човек, който няма Умението... Нямам представа как ще се отрази това на разума ви. Може да е мъчително и опасно, кралице.

Не ми се искаше да го правя, а още по-малко исках да я разочаровам.

— Предан — каза тя, сякаш изобщо не бе чула предупреждението ми. — Предан също трябва да се изправи поне веднъж пред дракона на баща си. Така жертвата на Искрен ще стане истинска за него и ще може да гледа по-леко на своята собствена жертва.

— Жертвата на Предан ли?

— Нима не чу онова, което той премълча? Че като мъж е готов да остане там с Елиания, да бъде неин съпруг и да бъде приет в семейството ѝ. Но като принц не може да го направи. Това не е малка жертва, Фицрицарин. Вярно, Елиания ще дойде тук с него. Но между тях завинаги ще остане една малка преграда. Ти самият знаеш колко мъчително може да е това, да разочароваш любимата жена заради дълга си към своя народ.

Заговорих, без да се замислям дали е умно да го правя:

— Скоро ще се върна при нея. Времето за тази жертва е към края си. Бърич го няма и вече не стои между нас. Ще взема Моли за своя жена.

Последва мълчание и разбрах, че е потресена.

— Радвам се, че най-сетне си намерил решимост — нежно рече тя. — Говоря като жена и като приятел. Не прибързвай да отидеш при Моли. Нека семейството ѝ да се излекува от ужасната рана. После я приближи, но като себе си, а не като мъж, дошъл да заеме мястото на Бърич.

Моментално разбрах мъдростта на думите ѝ. Но сърцето ми виеше от желание да се втурна към Моли при първа възможност, да започнем колкото се може по-скоро да наваксваме изгубените години. Исках да я утеша в мъката ѝ. Сведох глава, осъзнал колко егоистичен е този подтик. Макар и да ми бе трудно да стоя настрана и да чакам, трябваше да го направя заради синовете на Бърич.

— Същото се отнася и за Копривка — неумолимо продължи Кетрикен. — Скоро ще разбере, че нещо се е променило, след като престана да я викам да предава съобщения на Предан от мое име. Но ако си готов да ме послушаш, не се втурвай към нея. И в никакъв случай не се опитвай да заместиш баща ѝ. Защото Бърич бе именно такъв за нея, Фиц, макар че вината за това не е твоя. Ще трябва да намериш друга роля в живота ѝ и да се задоволиш с нея.

Горчиви думи, но още по-горчива бе необходимостта да се съглася.

— Зная. — Въздъгнах. — Ще я обучавам на Умението. Така ще мога да съм с нея.

Продължих разказа си и когато стигнах края, чайникът вече бе празен. Малко се смутих, когато открих, че съм опразнил подносите. Кетрикен бе хапнала съвсем малко. Примигнах и се помъчих да потисна огромната си прозявка. Кетрикен ми се усмихна уморено.

— Върви да спиш, Фиц.

— Благодаря. Точно това ще направя. — И като много добре си давах сметка, че от мен не се очаква да знам самоличността ѝ, добавих: — Ако можете да поговорите с новия ученик на Сенч, много ще ми помогнете. Оставяше припаси в третия килер в източния коридор, за да може Шишко да ги качва в стаята в кулата. Смятам да върна Шута в Бъкип веднага щом е в състояние да пътува. Стаята в кулата ще е най-доброто място за него, докато се освободи от личността на лорд Златен. Ученичката на Сенч би могла да подготви... — И прехапах езика си, когато разбрах, че съм се издал от умора.

Кралицата ми се усмихна.

— Ще кажа на лейди Розмарин да се погрижи. А ако ми потрябваш?

Позамислих се и видях очевидното.

— Нека Копривка да се свърже с Шишко.

Тя поклати глава.

— Смятам да пратя Копривка у дома за известно време. Имат нужда от нея. Не е честно да са разделени в такъв момент.

Кимнах.

— Е, Шишко нали е тук. Можете да го вземете при вас. Освен това така ще е зает и няма да може да приказва много за това как се е прибрал.

Тя кимна сериозно. Поклоних се. Изведнъж се почувствах ужасно уморен.

— Върви, Фиц, заедно с благодарностите ми. О!

Рязкото ѝ възклицание ме накара да застана нащрек.

— Какво има?

— Очакваме лейди Търпение. Съобщи за визитата си, когато сподели, че желае да прехвърли Върбов лес на лейди Копривка. Предупреди ме и че би искала да се посъветва с мен „за някои сериозни въпроси относно наследството, които вече би трябвало да са уредени“.

Нямаше смисъл от подобни игри на думи.

— Сигурен съм, че знае, че Копривка е моя дъщеря. Еда да е на помощ на горкото дете, ако Търпение реши да се заеме с образованието ѝ. — Усмихнах се при спомена за обучението ѝ.

Кетрикен кимна. И попита сериозно:

— Как беше онази поговорка? Всички пилета се върнаха, защо да не ги изпечем?

— Май точно така. Но колкото и да е странно, ваше величество, нямам нищо против.

— Радвам се да го чуя. — И ми кимна, че съм свободен.

Изкачването до кулата на Сенч ми се видя безкрайно. Добрах се до стаята и легнах. Затворих очи и се опитах да заспя, но изведнъж ми се стори, че потокът на Умението бушува някъде съвсем наблизо. Може би се дължеше на дългата сутрин. Отворих очи и усетих, че мириша. Въздъгнах тежко и реших, че няма да е зле да се изкъпя преди сън.

Отново забродих из огромния стар замък, като гледах да стоя подалеч от помещението на стражите и неизбежната лавина от въпроси. По това време на деня банята бе почти празна. Двамата стражи вътре не ме познаваха и макар да ме поздравиха дружески, не тръгнаха да ме разпитват. С огромно облекчение магнах четината от лицето си. Изтърках се от глава до пети, останах в банята, докато едва не се сварих, и накрая излязох чист и готов за сън.

Пред банята ме чакаше Копривка.

ГЛАВА 33

СЕМЕЙСТВО

Затова ще трябва да пътувам до Бъкип в разгара на лятото, тъй като не смея да доверя на куриер нито новината, която нося, нито нещата, които трябва да бъдат прехвърлени. Милата стара Лейси заяви, че ще пътува с мен въпреки проблемите с дишането, които я сполетяха напоследък. Умолявам Ви заради нея да ни намерите покои, които не изискват изкачване на твърде много стъпала.

Ще поискам да се срещнем насаме, тъй като дойде времето да разкрия една тайна, която пазя от много години. Тъй като не сте глупава жена, предполагам вече сте се сетили отчасти за нея, но въпреки това бих искала да седнем и да обсъдим какво може да се направи за доброто на замесената млада жена.

Писмо на лейди Търпение до кралица Кетрикен

Моментално я познах по късо подрязаната коса. Но с това приликата ѝ с образа от съня приключваше. Пътната ѝ рокля бе зелена, скроена за езда, върху нея носеше практически кафяво наметало. Явно смяташе, че прилича на майка си, и в сънищата ми се явяваше именно като нея. На мен ми приличаше по-скоро на бащата на Моли, но с някои черти на Пророците. Фиксира ме на излизане именно с погледа на Пророк и моментално разби надеждите ми, че мога да се промъкна незабелязан покрай нея. Заковах се на място.

Не смеех да мръдна и тъпо чаках какво ще последва. Тя продължи да ме наблюдава спокойно. Накрая рече тихо:

— Да не си мислиш, че ако стоиш неподвижен, няма да те позная, Сенковълк?

Усмигнах се глупаво. Гласът ѝ бе нисък, по-плътен, отколкото може да се очаква от момиче, точно като на Моли на нейната възраст.

— Аз... Не, разбира се. Знам, че ме виждаш. Но... как така ме позна?

Тя направи две крачки към мен. Огледах се и се отдалечих от банята — много добре си давах сметка за клюките, които биха плъзнали, ако видят млада благородница да си бърби не принудиено с по-възрастен от нея гвардеец. Копривка тръгна до мен, без да задава въпроси. Поведох я към една закътана пейка в Женската градина.

— О, много лесно. Обеща, че ще ми се откриеш, нали така? Знаех, че ще се връщаш. Снощи Предан ми каза, че скоро ще бъде освободена за известно време от задълженията си. Така че когато кралицата ме извика и ми каза, че мога да се върна у дома за известно време, за да бъда утеха на майка ми, разбрах какво означава това. Че вече си тук. А после — на лицето ѝ се появи искрена усмивка — се натъкнах на Шишко, който отиваше при кралицата точно когато си тръгнах. Позна ме от пръв поглед. Как ме прегърна само! Лейди Сидел беше потресена, но ще ѝ мине. Попитах Шишко къде е спътникът му. Той затвори за момент очи и ми каза: „В банята“. И ето ме тук.

Ох, Шишко можеше поне да ме предупреди.

— И ме позна щом ме видя?

— Видях смаяната ти физиономия — точно на някой, когото са спипали. Никой от другите излизащи не ме зяпаше така.

Погледна ме косо, доста доволна от себе си, но в очите ѝ играеха искри. Зачудих се дали и моите изглеждат така, когато съм ядосан. Говореше спокойно и уверено, точно както Моли понякога, преди да избухне. След кратък размисъл реших, че има основания да ми е сърдита. Бях обещал да ѝ се откроя, когато се върна. А смятах да се измъкна от обещанието си.

— Така значи. Намери ме — смотолевих и моментално разбрах, че точно това не биваше да казвам.

— Не и благодарение на теб! — Копривка седна на пейката. Останах прав и ѝ се наложи да вдигне глава към мен, но въпреки това успя да ме изгледа отвисоко. — Как се казваш, господине?

И се наложи да ѝ кажа името, под което ме познаваха в синята униформа.

— Том Беджърлок, милейди. От гвардията на принца.

Тя изведнъж заприлича на котка, хванала мишка.

— Много добре се получава. Кралицата каза, че ще прати страж, който да ме изпрати по пътя до дома. Избирам теб.

Беше си направо предизвикателство.

— Нямам възможност да го направя, милейди. — Прозвуча като извинение и побързах да добавя: — Поемам вашите задължения, както се сетихте. Ще съм посредник за лорд Сенч, принц Предан и милостивата ни кралица.

— Шишко определено може да се справи с това.

— Магията му е силна, но той си има своите ограничения, милейди.

— Милейди! — презрително изсумтя Копривка. — А аз как да те наричам? Лорд Вълк? — Тръсна сърдито глава. — Знам, че казваш истината. Толкова по-зле за мен. — Отпусна рамене и младостта и мъката ѝ изведнъж проличаха по-ясно. — Тежка вест нося на майка си и братята си. Но трябва да знаят как е умрял баща ни. И че Пъргав не го е изоставил. — Машинално прокара пръсти по късата си коса и тя щръкна като бодлите на таралеж. — Това Умение се оказва много тежък товар. Магията ме откъсна от дома ми и ме държи тук точно когато майка ми има най-много нужда от мен. — Изгледа ме обвинително. — Защо аз? Защо избра да дадеш магията тъкмо на мен?

Бях поразен.

— Не съм. Не съм те избирал. Ти си я имаш, родена си с нея. И по някакъв начин се свързахме. Дълго време дори не осъзнавах, че си някъде наблизо и наблюдаваш живота ми.

— Понякога това беше очевидно — отбеляза тя, но преди да се запитам какво ли съм разкрил неволно за себе си, добави: — И сега я имам като някаква болест, която ме принуждава завинаги да служа на кралицата. И на крал Предан, когато я наследи. Не можеш дори да си представиш какъв товар е това за мен.

— Имам известна представа — отвърнах тихо. И след като тя продължи да седи мълчаливо пред мен, попитах: — Не трябва ли да тръгваш? По-добре е да пътуваш денем, по светло.

— Току-що се срещнахме, а ти вече гориш от желание да се разделим. — Сведе очи към земята. Поклати глава и внезапно се превърна в Копривка от сънищата ни. — Изобщо не си представях първата ни среща по такъв начин. Помислих си, че ще се зарадваш да

ме видиш, че ще се смеем и ще бъдем приятели. — Изкашля се и призна срамежливо: — Преди много време, когато за пръв път започнах да сънувам за теб и вълка, често си въобразявах, че наистина ще се срещнем някой ден. Представях си, че ще си на моята възраст и красив по някакъв вълчи начин, и че ще ме намериш за хубава. Глупаво, нали?

— Съжалявам, че те разочаровам — казах внимателно. — Но определено си хубава.

Тя ме изгледа така, че да разбера, че подобни комплименти от застаряващ страж я карат да се чувства неудобно. Илюзиите ѝ създаваха преграда, която не бях очаквал. Пристъпих към нея и клекнах, за да я погледна в очите.

— Какво ще кажеш да започнем отново? — Протегнах ѝ ръка. — Аз съм Сенковълк. Копривке, не можеш да си представиш откога копнея да се срещна с теб.

Гърлото ми внезапно се стегна. Надявах се, че очите няма да се напълнят със сълзи. Дъщеря ми се поколеба и пое ръката ми. Нейната беше нежна като на истинска лейди, но загоряла от слънцето, а дланта ѝ бе мазолеста. Докосването засили връзката ни чрез Умението и сякаш стисна сърцето, а не пръстите ми. Дори да исках да скрия какво чувствам към нея, не бих могъл. Мисля, че това разруши някаква нейна стена срещу мен.

Тя погледна лицето ми, което сега бе на едно ниво с нейното. Погледите ни се срещнаха и изведнъж долната ѝ устна затрепери като на малко дете.

— Татко е мъртъв! — изхлипа тя. — Татко е мъртъв и не знам какво да правя! Как ще я караме? Рицарин е още съвсем малък, а мама нищо не разбира от коне. Вече говори да ги продадем и да се преместим в някой град. Казва, че не може да живее там, след като баща ми явно го няма! Всичко ще се разпадне... Аз ще се разпадна! Не съм толкова силна, колкото всички очакват от мен. Но трябва.

Изправи гръб и ме погледна.

— Трябва да съм силна — повтори решително, сякаш това можеше да превърне костите ѝ в желязо.

Като че ли проработи. Нямаше сълзи. Това бе храброст на отчаянието. Прегърнах я и я притиснах към себе си. За пръв път в моя и нейния живот прегръщах дъщеря си. Орязаната ѝ коса бодеше

брадичката ми и единственото нещо, за което можех да мисля, бе колко много я обичам. Отворих се и оставих любовта ми да се излее в нея. Усетих смайването ѝ, както от дълбочината на чувствата ми, така и от факта, че относително непознат може да я докосва по такъв начин. Опитах се да обясня.

— Ще се грижа за теб — казах ѝ. — Ще се грижа за всички вас. Обещах... Обещах на татко ти, че ще го направя. Че ще се грижа за теб и за малките ти братя. И ще го направя.

— Не можеш. Не и като него — рече тя, но веднага се опита да смекчи думите си. — Наистина вярвам, че ще опиташ. Но на света няма никой друг като татко ми. Никой.

Остави ме да я прегръщам още малко, след което внимателно се освободи. Изглеждаше поуспокоена.

— Конят ми е оседлан и чака. И пратеният от кралицата страж ще ме чака. — Пое дълбоко дъх, задържа го и издиша бавно. — Трябва да вървя. Вкъщи има много работа. Мама не може да се оправя с децата така лесно без татко. Трябва да съм с нея.

Намери кърпичката си и избърса сълзите, които така и не се бяха появили.

— Да. Наистина трябва. — Поколебах се. — Татко ти ми заръча да предам нещо. Може да ти се стори странно или неуместно, но за него бе важно.

Копривка ме погледна въпросително.

— Когато Малта се разгони, да ѝ се качи Руди.

Тя закри уста с длан и се изсмя нервно.

— Откакто кобилата дойде при нас, двамата с Рицарин все спореха за това. Ще му кажа. — Отстъпи две крачки и повтори: — Ще му кажа.

После се обърна и тръгна.

Останах в Женската градина. Чувствах се ограбен. После се усмигнах тъжно. Седнах на пейката. Беше лято и ароматите на билки и цветя изпълваха въздуха, но въпреки това усещах уханието на косата на дъщеря ми и го вдишвах с наслада. Вперих поглед в далечината над един люляк и се замислих. Явно щеше да ми трябва много повече време от очакваното, за да опозная дъщеря си. Може би никога нямаше да настъпи подходящо време да ѝ кажа, че аз съм баща ѝ. Но точно това сега не ми се струваше толкова съществено, колкото преди. Много

по-важно бе да намеря начин да вляза в живота им, без да причиня болка и раздори. Нямах да е лесно. Но щях да го направя. Някак.

Сигурно съм заспал. Когато отворих очи, беше късен следобед. За момент нямах представа къде съм, знаех единствено, че съм щастлив. Това бе толкова рядко чувство за мен, че просто останах да лежа, загледан в синьото небе, надничащо между листата. После усетих, че гърбът ми се е схванал от лежането на каменната пейка, а след това се сетих, че смятах още днес да занеса вино и храна на Шута. Какво пък, не беше късно за това. Станах, протегнах се и се разкърших.

Пътеката към кухнята водеше през билковите лехи. Точно сега бе времето на лавандулата и копъра и тази година ми се виждаха по-избуяли от обичайното.

— Само виж как са занемарили градината! — чух кисел женски глас. Много познат глас. — Срамота. Махни онзи бурен, ако можеш да го стигнеш.

А после чух гласа на Лейси.

— Това май не е бурен, мила. Мисля, че е невен... Както и да е, каквото и да беше, вече успяхте да го изкорените. Дайте да го хвърля в храстите, за да не го намерят.

Ето ги и тях, двете мили стари дами. Търпение беше с лятна рокля и шапка от времето, когато баща ми още е бил престолонаследник, а Лейси, както винаги, бе в простата роба на прислужница. Търпение държеше пантофите си в едната ръка и изтръгнатия невен в другата. Погледна ме с късогледите си очи. Може би видя само синьото петно на униформата.

— На това не му беше мястото тук! — заяви сурово и тръсна изкубнатото цвете. — Точно това е бурен, млади човече — растение, което расте не където му е мястото, така че стига си ме зяпал така! Майка ти не те ли е научила на обноски?

— О, Еда! — възкликна Лейси.

Помислих си, че все още имам някакъв шанс да се измъкна, обаче Лейси, флегматичната, надеждна Лейси бавно подбели очи и припадна направо насред лавандулите.

— Какво правиш, скъпа? Изпусна ли нещо? — възкликна Търпение. И понеже Лейси си остана да лежи неподвижно, се обърна вбесена към мен. — Видя ли какво направи! Уплаши горката старица

до смърт! Не стой като истукан, глупак такъв! Вдигни я от лавандулите, преди съвсем да ги е смазала!

— Да, госпожо — казах и се наведох.

Лейси винаги е била пищна жена и годините не я бяха направили по-стройна. Все пак успях да я вдигна, отнесох я на сянка и я сложих на тревата. Търпение вървеше след нас, клатеше глава и мърмореше колко съм непохватен.

— Припада и от най-малкото нещо! Горката ми тя. По-добре ли ти е, мила?

Наведе се и я потупа по ръката. Клепачите на Лейси потрепнаха.

— Да донеса ли вода?

— Да. И по-живо. И не си помисляй да избягаш, млади човече. Ти си виновен за всичко това.

Изтичах в кухнята за чаша и я напълних от кладенеца. Когато се върнах, Лейси вече седеше, а лейди Търпение ѝ вееше и я гълчеше и ѝ съчувстваше едновременно.

— ... и знаеш не по-зле от мен, че на нашата възраст очите правят номера. Че нали миналата седмица се опитах да прогоня шала си от масата, защото го взех за котката. Заради начина, по който се беше навил, нали разбираш.

— Милейди, не. Погледнете го хубаво. Или е той, или призракът му. Одрал е кожата на баща си на същата възраст. Вижете го само.

Коленичих до нея със сведен поглед и ѝ подадох чашата.

— Малко вода, госпожо, и съм сигурен, че ще ви стане по-добре. Сигурно е от жегата.

Докато Лейси взимаше чашата, Търпение се пресегна и хвана брадичката ми.

— Погледни ме, млади човече! Погледни ме, казах! — И докато се навеждаше все по-близо и по-близо към мен, възкликна: — Моят Рицарин никога не е имал такъв нос. Но очите ми... напомнят. Ох. Ох, синът ми, синът ми! Не може да бъде. Не може да бъде!

Пусна ме и и тя седна. Лейси ѝ предложи чашата и Търпение я взе машинално. Отпи, обърна се към прислужницата си и каза спокойно:

— Не би посмял. Не би го направил.

Лейси продължаваше да се взира в мен.

— Та нали чухте слуховете, милейди. И онзи Осезаващ менестрел ни пя песента за драконите и как Осезаващото копеле станал от гроба, за да служи на краля си.

— Не би посмял — повтори Търпение. Погледна ме и езикът ми замръзна за небцето. — Помогни ми да стана, млади човече. И на Лейси. Напоследък често ѝ се случва да припада. Мисля, че е от прекаляването с рибата. При това с речна риба. От нея ѝ треперят краката. Така че ни придружи до покоите ни.

— Да, госпожо. Ще се радвам да помогна да стане.

— Не се и съмнявам, че ще се радваш. Докато не се озовем зад затворена врата. А сега я хвани за ръката и ѝ помогни.

Беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи, защото Търпение се вкопчи в другата ми ръка, сякаш можеше да я отнесе река, ако се пусне.

Лейси наистина залиташе и се почувствах виновен, че я бях стреснал така. Не ми продумаха нито дума, макар че Търпение на два пъти посочи гъсеници по розите и заяви, че подобно нещо навремето било немислимо. Влязохме в замъка, но ни предстоеше дълъг път през Голямата зала, а после нагоре по широкото стълбище. Бях благодарен, че се изкачваме само до първата площадка, защото Търпение ругаеше ужасно на всяко стъпало, а коленете на Лейси тревожно скърцаха. Продължихме по коридора и Търпение махна с ръка към една от вратите. Това бяха едни от най-добрите покои в Бъкип и ми стана изключително приятно, че кралица Кетрикен ѝ е оказала такова уважение. Пътният сандък на лейди Търпение вече беше отворен наред стаята, на лавицата над камината бе кацнала шапка. Кетрикен дори си бе спомнила, че лейди Търпение предпочита да се храни в покоите си — до прозореца имаше два стола и маса, огрявана от слънчевите лъчи.

Помогнах им да се настанят и когато седнаха, ги попитах необходимо ли им е още нещо.

— Шестнайсет години — рязко отвърна Търпение. — Можеш да ми донесеш шестнайсет години! Затвори я тая врата. Не мисля, че ще е добре из цял Бъкип да плъзнат слухове. Шестнайсет години и ни вест, ни кост. Том, Том, какво си мислил?

— Най-вероятно изобщо не е мислил — обади се Лейси и ме погледна с очи на мъченица.

Думите ѝ ме жегнаха — когато бях дете, Лейси винаги заставаше на моя страна, когато си имах проблеми с Търпение. Изглежда, съвсем се беше оправила от припадъка. Бузите ѝ отново бяха поруменели. Надигна се с мъка от стола и отиде в съседната стая. След малко се върна с малък поднос, върху който имаше три чаени чаши и гарафа бренди. Постави го на масичката и трепнах при вида на подутите ѝ кокалчета и изкривени пръсти. Възрастта бе съсипала чевръстите ръце, които навремето така умело плетяха дантели.

— Мисля, че всички трябва да пийнем по глътка. Уф, страшно ме изплаши в градината. Без да броим годините скръб.

— Шестнайсет — уточни Търпение, ако случайно съм успял да го забравя. Обърна се към Лейси. — Нали ти казах, че не е мъртъв! Когато приготвихме тялото му за погребение, докато миех студените му крака, ти казах, че не може да е мъртъв. Не знам откъде знаех, но бях сигурна. И се оказах права!

— Мъртъв си беше — възрази Лейси. — Милейди, дъхът му не замъгляваше огледалото, сърцето му изобщо не биеше. Мъртъв си беше. — Посочи ме треперещ пръст. — А сега не си. Дано да имаш добро обяснение, млади човече.

— Беше идея на Бърич — започнах аз, но преди да успея да кажа още нещо, Търпение възкликна:

— Трябваше да се сетя, че той е в дъното на всичко това! Твоето момиче отглеждаше през всички тези години, нали? Три години след като те погребяхме, чухме слух. Тенекеджията Котълсби, дето продаваше такива хубави игли, ни каза, че видял Моли в някакво градче с малко момиченце. Помислих си: колко малко? Защото когато Моли така внезапно напусна, казах на Лейси, че повръща и спи като бременна жена. И изчезна преди дори да успея да ѝ предложа да ѝ помогна с детето. Твоята дъщеря, моята внучка! По-късно чух, че Бърич се е събрал с нея, и когато поразпитах, се оказа, че според Бърич всичките им деца са от него. Така значи. Трябваше да се сетя. Трябваше да се сетя.

Изобщо не предполагах, че Търпение е била толкова добре осведомена. А трябваше да се сетя. В дните след смъртта ми тя въртеше замъка Бъкип и бе създала значителна мрежа осведомители.

— Май малко бренди няма да ми се отрази зле — казах тихо.

Посегнах към гарафата, но Търпение ме плесна през ръката и викна сърдито:

— Аз ще наляя! Виж го ти! Преструва се на мъртъв и изчезва от живота ми за шестнайсет години, а после преспокойно се появява и ще си налива от собственото ми бренди! Ама че нахалство!

Отвори гарафата, но ръката ѝ трепереше толкова силно, че заплашваше да олее цялата маса. Взех я от ръката ѝ и тя се разхълца. Докато наливах, вече хлипаше. Косата ѝ, която и без това не търпеше дълго време прически, се беше разрошила. Кога бе успяла да побелее толкова? Коленичих пред нея и се усилих да я погледна в помътнелите очи. Тя скри лицето си с ръце и се разхлипа още по-силно. Внимателно свалих ръцете ѝ.

— Моля те, повярвай ми. Изборът не беше мой, майко. Ако можех да се върна при теб, без да изложа на риск любимите си хора, щях да го направя. Знаеш го. А начинът, по който подготви тялото ми за погребението, спаси живота ми. Благодаря ти.

— Чуден момент да ме наричаш „майко“ след толкова години — изсумтя тя, после подсмръкна. — Бърич не разбира от нищо, освен ако не е с четири крака и копита.

Но ме хвана с мокрите си от сълзи длани, придърпа ме и ме целуна по челото. После ме пусна и ме изгледа сурово. Върхът на носа ѝ бе много червен.

— Ще се наложи да ти простя. Еда знае, утре мога да се строполя мъртва, но колкото и да съм ти сърдита, не искам да изживееш остатъка от живота си и да съжаляваш, че съм умряла, преди да ти простя. Но това не значи, че ще престана да съм ти ядосана, нито пък Лейси. Заслужаваш си го.

Подсмръкна още по-силно. Лейси ѝ подаде носна кърпичка и ме погледна укорително. Съвсем ясно виждах как годините са заличили границите между господарка и прислужница.

— Да. Заслужавам си го.

— Е, ставай тогава. Нямам желание да си кривя врата, докато те гледам да клечиш на пода. И откъде го измисли да се облечеш като страж? И каква е тази глупост да се върнеш в замъка? Нима не знаеш, че все още има хора, които с радост биха те видели мъртъв! Тук не си в безопасност, Том. Когато се върна в Трейдфорд, идваш с мен. Може би ще успея да те представя за градинар или за сина на някоя блудна

братовчедка. Не че ще ти позволя да докоснеш растенията ми. Нищо не разбираш от цветя и градини.

Исправих се бавно. Не успях да се сдържа.

— Мога да ти помогна с плевенето. Знам как изглеждат невените дори и когато нямат цветчета.

— Ето! Видя ли, Лейси? Аз му прощавам, а той тутакси почва да ми се подиграва!

Внезапно закри уста, сякаш за да не се разхлипа отново. Сухожилията и сините вени изпъкваха на ръката ѝ. Пое рязко дъх.

— Май ще си изпия брeндитo. — Вдигна чашата и отпи. Погледна ме над нея и очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Остави чашата и поклати глава. — Ти си тук и си жив. И аз не зная защо плача. Освен за тези завинаги изгубени шестнайсет години и за внучката ми. Как можа, негодник такъв! Разказвай. Разказвай какво толкова важно си правил, че не си успял да намериш време да се прибереш у дома.

И изведнъж всички толкова основателни причини да не съм отишъл при нея ми се сториха тривиални. Можех да намеря начин.

— Ако не бях дал болката си на каменния дракон, сигурно щях да намеря начин, колкото и да е рисковано — чух се да казвам. — Може би трябва да задържиш болката и загубата си, за да знаеш, че можеш да преживееш всичко, което ти стовари животът. Може би, ако не намериш място за болката в себе си, се превръщаш в страхливец.

Търпение плесна по масата и изохка от болка.

— Не ми трябва лекции по морал, а отчет. Без никакви извинения!

— Никога няма да забравя ябълките, които ми пускаше през решетките на килията. Двете с Лейси бяхте невероятно храбри да дойдете при мен в тъмницата и да застанете на моя страна, когато малцина други смееха да го направят.

— Престани! — възмутено изсъска тя и очите ѝ отново се напълниха със сълзи. — Така ли обичаш да се развличаш напоследък? Като караш стари дами да плачат за теб?

— Не е нарочно.

— Тогава разказвай какво е станало с теб. От последния път, когато те видях.

— Милейди, бих го направил с най-голяма радост. И ще го направя, обещавам. Но когато ви срещнах, бях тръгнал на належаща

задача. Трябва да я изпълня, докато още е светло. Пуснете ме и обещавам, че утре ще се върна и ще ви разкажа всичко.

— Не. Разбира се, че не. Каква задача?

— Спомняте ли си моя приятел Шута? Разболя се. Трябва да му занеса билки, храна и вино.

— Онова момче с клисавото лице? Винаги е бил болнаво дете. Ядеше твърде много риба, ако питаш мен. Само от това е.

— Ще му предам. Но трябва да ида при него.

— Кога го видя за последен път?

— Вчера.

— Аз пък не съм те виждала от шестнайсет години. Може да изчака реда си.

— Но той не е добре.

Търпение тресна чашката си в чинийката.

— И аз не съм добре! — възкликна и по лицето ѝ отново потекоха сълзи.

Лейси я потупа по рамото и каза:

— Не винаги е с ума си. Особено когато е уморена. Пристигнахме сутринта. Казах ѝ, че трябва да почива, но тя поиска да подиша чист въздух в градината.

— И какво лошо има в това? — остро попита Търпение.

— Нищо — побързах да отговоря. — Абсолютно нищо. Ела. Ела да си легнеш, а аз ще седна до теб и ще почна да ти разказвам. Като заспиш, ще изляза и утре ще дойда пак да продължа. Шестнайсет години не могат да се разкажат за един час, нито дори за ден.

— За да разкажеш шестнайсет години, ще ти трябва поне още толкова — отсече Търпение. — Хайде, помогни ми. Още съм схваната от пътуването, нали разбираш.

Облегна се на ръката ми и я заведох до леглото. Тя седна със стон и когато пухеният дюшек се огъна под нея, измърмори:

— Много е меко. Никога не съм могла да спя в такова нещо. Какво, да не съм някаква квачка? — Легна и докато ѝ помагах да вдигне краката си на леглото, отбеляза: — Да знаеш, съсипа ми изненадата. Дойдох тук, готова да извикам внучката си, да ѝ разкрия, че и в нейните вени тече благородническа кръв, и да ѝ предам някои неща на баща ѝ. Ох, помогни ми да се събуя. Кога краката ми отидоха толкова далеч от ръцете?

— Ти си боса. Май си остави пантофите в градината.

— И кой е виновен за това? Да ни стряска така. Ха, чудно как не съм си забравила и главата там.

Кимнах и се въздържах да отбележа, че е обула различни чорапи. Търпение никога не се задълбочаваше в подробностите.

— За какви неща става въпрос?

— Вече няма значение. Щом си жив, смятам да ги задържа.

— И все пак?

— Уф. Една картина, която ми подари, не помниш ли? А когато умря, отрязах кичур от косата ти. Оттогава си го нося в един медальон. Останах без думи. Търпение се надигна на лакът.

— Лейси, ела да полегнеш и ти. Знаеш, че не обичам да си далеч, когато ми потрябваш. Слухът ти не е като навремето. — Обърна се доверително към мен. — Дадох ѝ едно тясно легълце в стаичка, дете прилича по-скоро на килер. Бива, ако прислужницата ти е младо и тънко момиче, но едва ли подхожда за зряла жена. Лейси!

— Тук съм, мила. Не е нужно да викаш.

Възрастната прислужница застана от другата страна на леглото. Изглеждаше малко смутена от перспективата да си легне пред мен, сякаш мога да си помисля, че има нещо неприлично в това да споделя леглото на господарката си. Напълно я разбирах.

— Уморена съм — призна тя и седна. Беше взела шал, с който зави краката на Търпение.

Домъкнах един стол до леглото, обърнах го с облегалката напред и седнах.

— Откъде да започна?

— От това, че ще седнеш прилично! — И след като се подчиних, добави: — Не ми разказвай какво ти направи онзи гнусен претендент. Видях достатъчно по тялото ти и едва го понесох. Кажи ми как оцеля.

Замислих се за момент, после казах:

— Знаеш, че съм Осезаващ.

— Предполагах — призна тя. Прозя се. — И?

И започнах. Разказах ѝ как потърсих убежище във вълка и как Бърич и Сенч ме върнаха в тялото ми. Разказах за бавното си възстановяване и за посещението на Сенч. Помислих си, че е задрямала, но когато понечих да стана, тя рязко отвори очи.

— Сядай — заповяда ми и след като се подчиних, ме хвана за ръката, за да не ми позволила се измъкна. — Слушам те. Продължавай.

Разказах ѝ за заминаването на Бърич и за Претопените. Обясних ѝ как Бърич е повярвал, че съм умрял, и се върнал при Моли, за да защитава нея и нероденото ѝ дете. Разказах за дългото си пътуване от Бък до Трейдфорд и за Кралския кръг на Славен. Тя отвори око.

— Сега е градина. Засадох дървета и цветя от целите Шест херцогства, че и от по-далеч. Маймунски лози от Джамайлия, храст със сини игли от Островите на подправките. И чудесен куп билки точно в средата, където им е мястото. Ще ти хареса, Том. Ще ти хареса, когато дойдеш да живееш при мен.

— Сигурен съм, че ще ми хареса — казах, като гледах да не засягам въпроса къде точно смятам да живея. — Да продължавам ли, или искаш да поспиш? — Откъм Лейси се носеше тихо хъркане.

— Продължавай. Изобщо не ми се спи. Продължавай.

Но задряма наред разказа ми как се бях опитал да убия Славен. Поседях още малко, докато ръката ѝ не се отпусна, след което станах.

Отидох на пръсти до вратата. Докато вдигах резето, Лейси се повдигна на лакът. Нищо ѝ нямаше на слуха и заподозрях, че въпреки изкривените си пръсти още крие нож в ръкава си. Кимнах ѝ и се измъкнах.

Слязох в помещението на стражите и се наядох хубаво. След дълга диета на солена риба нищо не може да се сравни с хляба, маслото и студеното пилешко. Насладата ми от храната донякъде се помрачи, когато видях, че настъпва вечер. Стражите по правило са вечно гладни и никой не започна да мърмори, когато си тръгнах с половин хляб и солидно парче сирене. Отидох направо в склада и взех кошница и две наденици. Замъкнах плячката в стаята на Сенч. Шишко бе там. Беше позабърсал масата и бе сложил на нея купа плодове. В камината гореше слаб огън. В сандъка имаше дърва, на масата свещи и вода в бъчвата. Поклатих учудено глава. След всичко, през което бе преминал, още на следващия ден след пристигането си се бе сетил за старите си задължения. Добавих в кошницата шепа жълти и сини сливи и наместих между хляба и сиренето бутилка вино от запасите на Сенч. Тъкмо завивах в хартия сушена лайка и елфова кора, когато Сенч ме потърси.

Какво?

Трябва да говоря с кралицата, Фиц.

Не можеш ли да използваш Шишко? Тъкмо тръгвам към Стълбовете на Умението.

Няма да отнеме много време.

Трябва да намеря начин да се срещна с Кетрикен насаме.

Вече се свързах с нея чрез Шишко. Отговори ми — да, незабавно. Ако отидеш в личната ѝ дневна, след малко ще дойде.

Добре.

Да не си сърдит?

Тревожа се за Шута. Взех някои неща, които искам да му занеса. Пресни плодове и билки за треската.

Разбирам те, Фиц. Но това няма да отнеме много време. Пък после ще се наспиш хубаво и ще отидеш на сутринта.

Добре.

Прекъснах връзката. Какво друго можех да кажа? Шишко трудно би схванал и още по-трудно би предал много от нещата, които Предан бе казал на майка си. Опитах се да не негодувам за откраднатото време. Шутът ще се оправи, казах си. Минавал бе през подобни промени и друг път, а и кой би могъл да се погрижи по-добре за него от Черния мъж? Пък и ми беше казал, че иска да остане сам за известно време, за да помисли. И да не вижда лицето на някой, който много добре знае какво го е сполетяло. И освен това е по-добре аз да върша тази работа, а не Копривка, казах си сурово. Семейството ѝ има нужда от нея. Намерих чиста кърпа и покрих хляба. Слязох по дългото тъмно стълбище да изчакам Кетрикен.

Не отне малко време. Сенч и Предан, се караха и Сенч се бе опитал да вземе преднина, като пръв се свърже с кралицата. Двата бяха на кораба, който трябваше да отплава утре следобед. Нарческата трябвало да замине с тях, но днес през деня отишла при Предан и го измолила за още три месеца при семейството си, преди да го напусне и да дойде в Бъкип, Принцът се бе съгласил насаме с нея, без да се посъветва със Сенч.

Много насаме — кипеше Сенч и се зачудих дали държи да съобща на кралицата, че разговорът се е състоял в обстановка на интимност, която не одобрява.

— Въпросът е бил обсъден много дискретно между принца и нарческата — предадох.

— Ясно — отвърна тя и се запитах дали наистина ѝ е ясно.

Засега нищо не е оповестено официално. Не е късно да се откажем от обещаното. Боя се, че всичките ни планове ще отидат на вятъра, ако на момичето се позволи да остане тук. Най-малкото това ще означава, че когато пристигне, ако изобщо спази думата си и го направи, това ще стане по времето на зимните бури, а не на сватбите около есенната жътва. Принцът ще се върне при благородниците си без невеста и без нищо, което да оправдае времето и разходите за експедицията. Ако наистина желаете да притиснете херцозите да го обявят за престолонаследник, моментът няма да е от най-подходящите. Разказите за освободени дракони и техните глави пред огнища няма да означават кой знае какво за аристократи, които не са виждали и люспа на дракон, нито пък за невеста, спечелена с подобни подвизи. Боя се също, че колкото по-дълго нарческата се мотае с тукашните жени, толкова по-трудно ще ѝ е да се раздели с тях. Нежеланието им да я дадат расте с всеки час. Оплакват я, сякаш е умряла, сякаш ще изчезне завинаги от този свят.

— Може би ще е по-добре да ѝ се даде повече време да сбoguва със своите — отговори кралицата, след като предадох мислите на Сенч. — Добави много уверения, че гостите винаги са добре дошли тук и че тя също ще навестява дома си. Разшири ли поканата за всеки от клана ѝ, който желае да я съпроводи не само за сватбата, но и да остане тук, в случай че нарческата се почувства самотна?

Докато предавах думите ѝ, много ясно си припомних самата Кетрикен, която пристигна от планините съвсем сама, дори без лична прислужница. Дали си спомняше първите си дни тук, сама в чужд двор, където никой не говори родния ѝ език и не познава обичаите на родината ѝ?

Това е част от проблема. Доколкото разбирам, връзката на жената със земята ѝ е свещена. Жените, които трябва да управляват майчините си домове, рядко я напускат. Живеят на нея, умират на нея и се връщат в нея. Всичко, което влиза в жената или излиза от нея, се очаква да остане в земите ѝ. Затова никоя притежаваща власт жена няма да бъде с нарческата, когато тя дойде в Бъкип. Пиотре ще я съпроводи, може би заедно с един-двама роднини. Аркон Кързавия меч също ще дойде, както и доста лидери

от другите кланове, за да потвърдят търговските договори, сключени с нашите благородници. Но Елиания няма да има антураж от прислужнички и дами.

— Разбирам — замислено отвърна Кетрикен.

Седяхме сами в дневната ѝ. Беше наляла вино, чашите стояха забравени на ниската маса. Помещението беше подредено в сравнение с миналия път. Както винаги, Кетрикен търсеше покой в простотата. В ниска ваза имаше едно-единствено цвете, свещите изпускаха успокояващ аромат, но кралицата бе напрегната като принудена да се спасява на дърво котка. Забеляза, че гледам как се е вкопчила в ръба на масата, и внимателно отпусна ръце.

— Сенч чува ли всичко, което ти казвам? — попита ме тихо.

— Не. Не е при мен по онзи начин, по който го правеше Искрен. За това е необходимо огромно съсредоточаване. И изисква пълно откриване на мислите. Не съм го канил да прави това. Затова чува само онова, което ми поръчвате да му кажа.

Раменете ѝ се поотпуснаха с облекчение.

— Понякога със съветника ми имаме разногласия. Когато разговаряхме чрез Копривка... Трудно беше, защото и двамата трябваше да говорим с много заобикалки и да внимаваме да не я въвлечем в неща, които нито може, нито е нужно да разбира. Но сега ти си тук. — Погледна ме и почти се усмихна. — Черпя сила от теб, Фицрицарин. — Изправи рамене. — Кажете на Сенч, че в случая думата, дадена от принца на годициката му, не може да не се спазва. Ако той смята, че зимата е неподходящо време за сключване на брак, нека предложи да почакаме до пролетта, когато пътуването несъмнено ще е по-безопасно и по-приятно за нарческата. Колкото до официалното обявяване на принца за престолонаследник, това винаги е зависело от херцозите. Ако трябва да доведе вкъщи жена като трофей, за да решат, че е достоен, тогава титлата не означава нищо за мен. Рано или късно той ще ги управлява. Смятам, че проявената от него доброта и загриженост към бъдещата му съпруга може само да подсили съюза, а не действията ми да се разглеждат като слабост. — Млъкна замислено и стисна устни. — Предай му това, моля. — Взе чашата си и отпи глътка вино.

Това е неразумно, Фиц. Не можеш ли да я разубедиш? Принцът направо е омагьосан от Елиания. Трябва да го накараме да разбере, че

за бъдещето и на двамата е по-важно да се изпълнят желанията на херцозите, а не на майка ѝ. Колкото по-рано бракът стане реалност, толкова по-скоро всички ще гледат на него като на мъж, на когото предстои да заеме трона, а не просто като на момче. Прекалено е прибързан, следва поривите на сърцето си, а за доброто на Шестте херцогства трябва да взема решения единствено главата му. Фиц, накарай я да разбере, че прекарахме цялото лято в изпълняване на волята на нарческата и че вече е време херцозите да разберат, че сърцето на принца е все още с тях и че тяхното мнение е по-важно за него, отколкото настояванията и традициите на Вънните острови.

Замислих се за момент над думите му. Кралицата ме гледаше неспокойно.

— Ето какво мисли Сенч — казах и предадох същината на съобщението му.

Кетрикен не се хвана.

— А ти какво мислиш, Фицрицарин?

Сведох глава.

— Мисля, че вие сте кралицата. И че принц Предан един ден ще е крал.

— Значи ми препоръчваш да не послушам съветника си и да подкрепя сина си?

— Милейди, много съм радостен, че не ми се налага да ви съветвам в тази област.

Тя се усмихна.

— Ще го направиш, ако те помоля.

Известно време мълчах, мислех трескаво.

— Столът ли ти е неудобен? — мило попита тя. — Въртиш се, сякаш си седнал на мравуняк.

Седнах нормално и взех решение.

— Лично аз бих потърсил междинно решение, милейди. Херцозите ще са доволни, ако принцът се ожени и бъде обявен за наследник, но той все още е твърде млад и не е навършил нужната възраст, за да стане крал. Може би сватбата и титлата могат да почакаат. Нека нарческата прекара повече време с майка си и сестра си. Бях при тях и видях как се упражнява властта там. Макар Ертре да е все още нарческа, тъй като е жива, заминаването на Елиания е абдикация,

точно като отказа на баща ми от короната в полза на Искрен. Ще започнат спорове коя да наследи титлата. Докато е там, Елиания може да укрепи правата на по-малката си сестра. И мисля, че ще е в интерес на Шестте херцогства семейството ѝ да остане твърдо на власт. Херцозите могат да бъдат умилоствени и по други начини. Търговията пълни хазните им, а Нарвалът и Глиганът не са единствените кланове, интересуващи се от онова, което можем да им предложим. Отворете широко портите. Поканете техните кемпра, военните им лидери. Тъй като са мъже, те няма да имат скрупули да напуснат майчините си домове, ако това ще им донесе търговска печалба. Нека по този начин отпразнуваме есенната жътва. Започнете отсега да планирате празника така, че да им покаже богатствата на Шестте херцогства. Поканете херцозите да дойдат със семействата и благородниците си. Отпразнувайте търговския съюз сега, а нека сватбата да бъде ключовият му камък, когато дойде време за нея.

Кетрикен се облегна в стола си и ме погледна внимателно.

— И кога си се научил да си толкова далновиден, Фицрицарин?

— Един умен старец ме научи, че дипломатията е кадифена ръкавица, криеща юмука на властта. Убеждението действа по-добре и по-дълго от силата. Сключете този съюз така, че да е в интерес на херцозите, и те с готовност ще посрещнат и почетат нарческата, когато пристигне.

Не добавих, че старецът ме бе научил на това по времето, когато се задоволяваше да ходи по тайните проходи в стените на замъка и да манипулира трона, оставайки невидим.

— Би трябвало все още да си спомня това. Предай му мислите си, но така, че да изглеждат като мои.

Нямах никакво желание да участвам в пазарлъците на Сенч с кралицата, но нямах и избор. Видях по-ясно, отколкото ми се искаше, изтънчения начин, по който се бореха за трона на Пророците. Възрастта и познаването на Шестте херцогства бяха на страната на Сенч. На няколко пъти трепнах, когато настояваше, че планинското възпитание на Кетрикен я е направило сляпа за политическата необходимост да се демонстрира силна воля пред Външните острови. Знаех, че Сенч е натрупал власт за себе си. Не мисля, че желаше злото на когото и да било; вярвам, че искрено смяташе, че се бори за интересите на Шестте херцогства. Ако и аз бях манипулирал трона

толкова дълго, несъмнено също щях да смятам, че имам пълни права над него. В същото време ясно разбирах, че ако Кетрикен не прояви твърдост, Предан може да наследи само една титла и нищо повече.

И тъй, въпреки волята си, застанах на страната на Кетрикен и започнах да я съветвам как да надхитри Сенч. Сигурен съм, че Сенч бързо се сети, че стоя зад всичко това. Но въпреки това лукавият дъртак като че ли се наслаждаваше още повече на играта и започна да трупа все нови и нови възражения и възможности. Дойде полунощ, започнаха да изтичат и малките часове. Старецът изглеждаше неуморен, но не и аз, а и кралицата ставаше все по-бледа.

Накрая, по време на една пауза насред много заплетен спор, в който Сенч определяше кои херцози и кемпра на каква позиция ще застанат, изтощението ми си каза думата.

— Просто му кажете не — предложих. — Кажете му, че принцът е дал думата си на своята годеница и че тя не може да се анулира от вас или от Сенч. Кажете му, че ако има грешка, тя е на принца, а поуката от грешки е един от най-добрите уроци за млад владетел.

Бях прегракнал и устата ми бе пресъхнала от приказване. Главата ми изведнъж стана твърде голяма и тежка за врата ми, в очните ми кухини сякаш имаше пясък. Понечих да наляя още малко вино за двама ни, но когато протегнах ръка, Кетрикен я задържа в своите. Погледнах я учудено. Никога не бях виждал сините ѝ очи да горят по такъв начин. Изглеждаха по-тъмни и малко безумни.

— Ти му кажи, Жертво. Не казвай, че думите са мои. Искам да разбере, че решението е твое. В качеството си на законен, макар и некоронован крал.

Примигнах изненадано.

— Аз... не мога.

— Защо?

Отговорът не ме накара да се чувствам храбрец.

— Заема ли тази позиция, няма да мога да се откажа от нея. Заявя ли се веднъж пред Сенч, ще трябва винаги да пазя от него това свое право на последна дума.

— Докато Предан не стане крал. Да.

— Но тогава животът ми никога няма да бъде мой.

— Това е животът, който винаги те е очаквал. Това е твоят живот, твоята собствена съдба, от която винаги си се отказвал. Приеми я сега.

— Обсъждали ли сте това с Предан?

— Той знае, че гледам на теб като на Жертва. Когато му кажа, няма да възразява.

— Кралице, аз...

Притиснах длани към пулсиращите си слепоочия. Искях да кажа, че никога не съм се замислял за подобна роля. Но това не бе вярно. Бях на крачка от нея в нощта, когато умря крал Умен. Тогава бях готов да изляза напред и да взема престола. Не за себе си, а за да го пазя за кралицата до завръщането на Искрен. Колебаех се дали да приема короната в сянка. Наистина ли бе нейна, за да ми я предлага?

Сенч прекъсна мислите ми.

Късно е, а аз съм стар човек. Достатъчно. Кажу й...

Не. — Не можеше да ми я предлага. А аз можех да я взема. — *Не, Сенч. Нашият принц е дал думата си и тя няма да се отмени от който и да било от нас. Ако е грешка, тя е на принца, а поуката от грешки е един от най-добрите уроци за млад владетел.*

Това не са думи на кралицата.

Да, не са. Мои са.

Последва дълго мълчание. Усещах присъствието на Сенч, почти чувах равномерното му дишане, докато обмисляше думите ми от всеки възможен ъгъл. Когато отново се докоснахме с умове, долових усмивката му и — колкото и да е странно — изпълващата го гордост.

Виж ти. Нима след петнайсет години най-сетне отново имаме истински Пророк на трона?

Запазих мълчание. Чаках. Чаках подигравка, предизвикателство или открито неподчинение.

Ще кажа на принца, че решението му е потвърдено. И ще предам поканата ни към всички кемпра от Външните острови. Както заповядаш, крал Фиц.

ГЛАВА 34

ЗАДЪЛЖЕНИЯ

Загубата ни е огромна и се дължи единствено на глупавия облог между новаци с ум като на малки деца. По заповед на майстор Трийний всички знаци върху Камъните свидетели ще бъдат заличени. По заповед на майстор Трийний на всички кандидати и новаци се забранява да отиват при Камъните свидетели, освен ако не ги съпровожда самият майстор. По заповед на майстор Трийний отсега нататък единствено кандидатите за майсторски чин ще имат достъп до знанието за използването на Камъните свидетели.

Възстановен свитък

Бях смъртно уморен. В главата ми нямаше нито една свързана мисъл, която да си е лично моя. Сенч и Предан щяха да отплават за дома днес следобед. Всеки кемпра от всеки клан щеше да бъде поканен за Празника на жътвата. Кетрикен щеше да се заеме с подготовката на най-грандиозното празненство, чествано някога в замъка Бъкип. Покани до херцозите и техните благородници, храната, настаняването на гостите, менестрели, жонгльори и дресъори — от всичко това главата ми се въртеше и страшно ми се искаше да легна и да заспя. Вместо това, щом стигнах в стаята си, добавих дърва в гаснещата камина, напълних кана вода от бъчвата, излях я в стария умивалник и потопих лицето си в нея. Затърках очи и се избърсах. Погледнах в малкото огледало и се зачудих кой се вижда в мен от него.

Внезапно разбрах какво ми беше казал Шутът. Бях се озовал на място и във време, което не бях предсказал, място и време отвъд моята смърт. Пред мен изникваха варианти на бъдещето, за които не бях и подозирал, а аз няхах представа към кой от тях да се стремя. Бях

направил крачка към заемането на трона — на практика, макар и не открито. Запитах се дали това не означава, че съм зачеркнал възможното бъдеще, в което мога да живея заедно с Моли.

Мечът на Рицарин лежеше там, където го бях оставил — над камината. Свалих го. Пасваше в ръката ми, сякаш бе изработен специално за мен. Вдигнах го високо и попитах празната стая:

— И какво ще кажеш сега за копелето си, крал Рицарин? О, забравих. Та нали и ти никога не си слагал корона. Никой никога не те е наричал крал Рицарин. — Насочих върха на меча към пода и казах на съдбата: — Никой никога няма да подгъва коляно пред мен. Но все пак смятам да оставя някакъв знак след себе си.

Странна тръпка мина през мен и ме успокои. Побързах да върна меча на мястото му и избърсах потните си длани в ризата. Чудесен крал, помислих си, крал, който бърше потта си в гвардейска униформа. Умирах за сън, но нямах време да спя. Крал Фиц, монархът копеле. Бях взел решение и нямаше го променя. Добавих бутилка хубаво бренди в кошницата, покрих я с кърпа, взех едно тежко наметало и излязох.

Пътят ми минаваше през кухнята и ми се прииска да спра и да се нахраня, но вместо това си взех едно прясно изпечено хлебче и го изядох, докато вървах. Минах през портата без проблеми — момъкът на пост само ми кимна сънено. Помислих си, че бих могъл и дори трябва да променя това, но прогоних тази мисъл. Продължих напред. Отбих от главния път към града и поех по отъпканата пътека, която се виеше през гората и продължаваше по полегатия склон на хълма. В светлината на ранното утро Камъните свидетели рязко се открояваха на синьото небе и ме очакваха. Около тях пасяха овце. Докато приближавах, те ме изгледаха с онази типична за тях липса на любопитство, която така често се бърка с глупост, и бавно се отдалечиха.

Стигнах до Камъните свидетели и бавно ги обиколих. Четири. Всеки с четири страни. Шестнайсет възможни посоки. Колко често са били използвани през годините? Огледах се от върха на хълма. Трева, дървета, а ето там, стига да се загледаш малко по-внимателно, останки от древен път. Дори някога да бе имало развалини от постройка, те отдавна бяха погълнати от земята или по-вероятно отнесени, за да станат отново част от постройка някъде другаде.

Огледах стълбовете. Реших, че руните са били заличени нарочно, преди много време. Зачудих се защо са го направили и предположих, че сигурно никога няма да разбере. И това бе почти утеха.

Кошницата започна да ми тежи, слънцето започна да пече прекалено силно. Нагласих тежкото наметало на рамото си. Там, където отивах, щеше да е студено. Пристъпих към стълба, от който се бях появил при последното ми пътуване, опрях длан в него и преминах.

Спънах се, когато се появих в стаята на Праотците. Главата ми се замае и седнах на прашните плочки, докато ми мине.

— Недоспал съм и използвах два пъти камъните за твърде кратък срок. Лошо. Глупаво — казах на глас.

Опитах се да стана, но все пак реших да си седя и да изчакам кулата да престане да се върти. И след известно време осъзнах, че подът вече не е студен. Опрях длани в него, сякаш исках да се убедя със сигурност. Не беше нито топъл, нито студен. Станах и забелязах, че дебелият скреж по прозорците е изчезнал. Стори ми се, че чувам шепот зад себе си, и рязко се обърнах. Никой. Може би някакъв заблуден летен вятър бе стигнал до острова от юг. Много странно. Нямах време обаче да се занимавам с това.

Тръгнах с кошницата през ледения лабиринт. Главата ми се пръскаше. Каква беше тази промяна в температурата? В един коридор водата бе превърнала каменния под в плитко поточе. Лекото затопляне на помещенията и коридорите намаля и накрая престана, когато стигнах разклонението, където каменните стени преминаваха в ледени. Пред очите ми танцуваха черни петънца. Спрях да почина и опрях чело в леда. Петънцата изчезнаха и лека-полека дойдох на себе си. Студът като че ли помагаше. Когато излязох от цепнатината и стъпих на тясната пътека към пещерата на Черния мъж, вече бях плътно увит в наметалото.

Почуках на вратата. Никой не отговори. Почуках отново, поколебах се и натиснах дръжката. Вратата се отвори и влязох.

Огънят едва гореше. Шутът спеше дълбоко до огнището. Прилкоп не се виждаше никъде. Тихо затворих вратата, оставих кошницата на масата и свалих наметалото. Отидох на пръсти до Шута, клекнах и погледнах лицето му. Кожата му вече бе видимо потъмняла. Прииска ми се да го събудя и да го попитам как е, но се сдържах.

Намерих дървена дъска за хляба и сиренето и ги извадих. Извадих и плодовете. Напълних котлето и го сложих да заври.

Мисля, че именно ароматът на чая събуди Шута. Той отвори очи и се взря в огъня. Не помръдна, докато не се обадох.

— Шуте? По-добре ли си?

Той се стресна и рязко се обърна към мен, сви се на кълбо, сякаш да се предпази. Съжалих, че го изплаших. Много добре разбирах реакцията му.

— Върнах се и донесох храна. Гладен ли си?

Той отметна одеялата и се надигна, после отново се отпусна.

— Оправям се. Чаят ухае хубаво.

— Няма кайсии, но ти донесох сливи.

— Кайсии ли?

— Помислих си, че бълнуваш, когато ме помоли да ти донеса кайсии. От треската, нали разбираш. Но ако имаше, щях да ти донеса.

— Благодаря — рече той и впери поглед в мен. — Изглеждаш различен. И не само защото си чист.

— Защото се чувствам различен. Но и чистотата помага. Жалко, че не мога да домъкна и банята на Бъкип. Не би ти се отразила зле. Но щом успееш да станеш, ще те върна у дома. Казах на Кетрикен, че ще те настаним за известно време в старата стая на Сенч, докато не се възстановиш и не решиш какъв искаш да си по-нататък.

— Какъв искам да съм... — Засмя се тихо.

Отчупих парче хляб, сложих в средата сирене и когато чаят се запари, му налях. Дадох му и една слива.

— Къде е Прилкоп? — попитах. Бях малко раздразнен, че е оставил Шута сам.

— А, обикаля някъде. Проучва крепостта на Праотците, за да види какви поражения са й нанесени. Имахме достатъчно време да говорим, докато те нямаше. Имам предвид, когато бях буден. Разказа ми истории за стария град — те сякаш са преплетени със сънищата ми. Сигурно е там. Каза, че оглежда какво е разрушила тя и какво може да се оправи. Подозирам, че навремето се е опитал да направи града по-негостоприемнен с надеждата да я прогони. Сега смята да го върне в предишното му състояние. Попитах го за кого, а той отговори, че просто иска нещата да бъдат както трябва. Живял е сам тук много години. Наистина много. Не ги е броил, но съм убеден, че е тук от

много дълго. Зарадвал се на пристигането на Бледата жена, защото си помислил, че е дошла със своя Изменящ да постигне тъкмо неговите цели.

Пое дъх и отпи от чая.

— Първо яж, после разказвай — казах аз.

— Ти разказвай, докато ям. С теб се е случило нещо много важно. Личи си и по осанката, и по очите ти.

И аз му разказах всичко, което ме бе сполетяло. Той се усмихваше, но изглеждаше натъжен и кимаше на себе си, сякаш потвърждавах неща, които вече е знаел. Когато свърших, метна костилката на сливата в огъня и рече тихо:

— Хубаво е да знам, че последното ми пророческо видение се е оказало вярно.

— И какво, ще живея дълго и щастливо, както пеят менестрелите ли?

Шутът сви устни и поклати глава.

— Ще живееш сред хора, които те обичат и очакват много от теб. Това ще направи живота ти ужасно труден и те страшно ще те тормозят през половината време. А през другата половина ще те дразнят. И ще те радват. — Извърна се, взе чашата си и погледна в нея като гадателка, предсказваща по листенцата. — Съдбата изгуби срещу теб, Фицирцарин Пророк. Ти спечели. В бъдещето, което намери, е вероятно да доживееш до дълбока старост, отколкото да бъдеш пометен от игралната дъска при първа възможност.

Опитах се да обърна нещата на шега.

— Малко взе да ми писва да ме връщат от прага на смъртта, че и оттатък.

— Да, гадно е. Вече зная колко. Показа ми го. — На лицето му се появи подобие на някогашната му усмивка. — Да решим, че сме квит, и да спрем дотук, става ли? Един път е повече от достатъчно, нали?

Кимнах. Шутът продължи, сякаш се страхуваше, че ще го прекъсна:

— С Прилкоп говорехме за това какво предстои.

— Нов план за спасяване на света ли? Който не включва толкова чести умирения от моя страна?

— Който изобщо не те включва — тихо рече той. — Би могъл да кажеш, че един вид си отиваме у дома. Там, където сме оформени

такива, каквито сме.

— Ти каза, че там никой няма да те помни. Че няма смисъл да се връщаш. — Започнах да се тревожа.

— Не става въпрос за родината ми. Сигурен съм, че там вече никой не ме помни. А на мястото, където бяхме подготвени да посрещнем съдбата си. Би могло да се каже, че е нещо като училище. Говорил съм ти за него. Дори ти казах, че избягах, когато отказаха да видят истината в онова, което им казах. Там ще ме помнят. Ще помнят и Прилкоп. Помнят всеки Бял ясновидец, учил там.

— Ами хубаво, нека да те помнят. Доколкото помня аз обаче не са се отнасяли добре с теб. Защо да се връщате?

— За да се погрижим подобно нещо никога да не се повтаря с друго дете. За да направим онова, което не е правено никога — да се върнем и да им разтълкуваме старите пророчества в светлината на онова, което вече знаем. Да прочистим от библиотеките им всички лъжи, които е оставила Бледата жена, или поне да ги покажем от друг ъгъл. Да ги запознаем с опита си от света.

Помълчах. После попитах:

— И как ще стигнете там?

— Прилкоп твърди, че можем да използваме Стълбовете. Можем да стигнем доста на юг, след което да намерим друг начин. Но ще стигнем. Рано или късно.

— Прилкоп може да използва Стълбовете? — Бях поразен. — Но тогава защо е останал тук през всички тези години, в студ и самота?

Шутът ме изгледа, сякаш питам очевидни неща.

— Може да ги използва, но се ужасява от тях. Дори в нашия език има понятия за Праотците, които му е трудно да ми обясни. Магията на Стълбовете отнема по нещо от теб всеки път, когато минаваш през тях. Дори Праотците са ги използвали предпазливо. Куриер на важни вести можел да използва един или дори два Стълба, но след това го замествал друг. Но не това е причината да остане. Бил е тук, за да пази дракона. И да дочака идването на Белия ясновидец и Изменящия, който може би биха завършили задачата му. В края на краищата това бил смисълът на живота му, нали разбираш.

— Не. Не мога да си представя подобна всеотдайност.

— Нима? Мисля, че можеш.

Вратата изскърца и Прилкоп влезе. Изненада се да ме види и каза нещо на Шута. Той преведе.

— Изумен е, че си се върнал толкова бързо, и пита каква належаща работа те е принудила отново да рискуваш със Стълбовете.

Махнах пренебрежително с ръка.

— Исках да ви донеса храна. Ето, има хляб и сирене, както искаше, а също вино и сливи. Надявах се да сте готови да идем до Бъкип, но Шутът все още е слаб.

— Да идем до Бъкип? — повтори той.

Кимнах с усмивка.

Прилкоп се обърна към Шута и тихо му заговори на техния език. Отговорът на Шута бе по-кратък. После се обърна към мен и рече неохотно:

— Фиц. Приятелю. Моля те. Ела и седни до мен. Трябва да поговорим.

Изправи се сковано, наметна се с одеяло и се премести на натъпканата с трева възглавница до огнището. Настаних се до него. Прилкоп се зае да изучава храната. Отчупи парченце сирене, лапна го и примигна от удоволствие. Кимна ми с благодарност. Кимнах му и аз, доволен, че съм успял да го зарадвам. Обърнах се към Шута. Той си пое дълбоко дъх и каза:

— Прилкоп няма да дойде с теб в Бъкип. Аз също.

— Но защо? Задачата му тук е изпълнена, твоята също. Защо да оставате на такова сурово място? Студено е, макар че още е лято! Животът тук е труден и пълен с лишения. Когато дойде зимата... Дори не мога да си представя какви са тукашните зими. Няма абсолютно никаква причина да оставате тук и има хиляди причини да дойдете в Бъкип. Защо ви е да оставате? Знам, че искате да се върнете във вашето „училище“, но определено първо можете да се отбиете в Бъкип. Да починете и да се възстановите, а после да продължите с кораб.

— С Прилкоп обсъдихме подробно това. И двамата не знаем много неща за тази ситуация, за този живот след времето ни като Бели ясновидци. Той е живял в това състояние много по-дълго от мен. Останал е тук, тъй като това е последното място, където е имал видение за себе си. Останал е с надеждата, че пророчеството му за друг ясновидец и Изменящ е вярно. Така и се оказа. Последното му

видение се сбъдна. — Загледа се в огъня. — Аз също имах последно видение. За това какво ще се случи след смъртта ми.

Чаках.

— Видях теб, Фиц. Видях те такъв, в какъвто се превръщаш в момента. Не ми се стори, че винаги ще си щастлив, но изглеждаш някак... по-завършен.

— Това пък какво общо има?

— Има общо. С онова, което не видях. Аз, разбира се, трябваше да съм мъртъв. Съвсем ясно видях, че смъртта ми е част от твоето бъдеще. Знаем, това звучи жестоко, сякаш смъртта ми е замислена от теб. По-правилно е да се каже, че смъртта ми е решителен момент в твоето пътуване. Ти я преживя и продължи към своя живот.

— Наистина преживях смъртта ти. Но — нали ти самият ми го повтаряше непрекъснато — аз съм Изменящ. И те върнах обратно.

— Да. Върна ме. Никога не бях предвиждал подобно нещо. Нито, пък Прилкоп. И нищо от онова, което сме чели и запомняли по време на обучението си, не загатва за подобно нещо. — Шутът се усмихна унило. — Трябваше да се сетя, че единствено ти си способен на промяна, която да ни отнесе извън всяко бъдеще, видяно някога от Бял ясновидец.

— Но... — започнах, но той вдигна дългия си показалец и ме накара да млъкна.

— С Прилкоп обсъдихме това. И двамата сме на мнение, че за мен ще е рисковано да се навъртам прекалено много около теб. Мога да направя някоя сериозна грешка. Много по-сигурно ще е, ако не се върна с теб.

— Не разбирам. Грешка? Каква грешка? Още си трескав и говориш безсмислици.

Бях разтревожен и едновременно с това раздражен. Размърдах се ядосано и той докосна ръката ми. Допирът бе почти хладен. Все още бе слаб от периода на промяната, но определено не бълнуваше. Гласът му бе суров, сякаш бе старец, а аз — вироглав младок.

— Напротив. Разбираш. Не искаш да го приемеш, но го знаеш. Ти си все още Изменящ. Доказал си го дори през краткия си престой в Бъкип. Промяната кипи около теб като водовъртеж. Вече си възстановен и не бягаш от нея, а сякаш я привличаш. А сега аз съм сляп и не мога да предвидя какви огромни промени може да

предизвика влиянието ми върху теб. — Замълча. — Няма да дойда с теб. Не, чакай, не говори. Нека този път аз да говоря.

Но вместо да продължи, отново замълча. Седях, гледах го и си мислех колко се е променил. Момчето с лице като бледа луна, гъвкавият и слаб юноша вече се бе превърнал в мъж. Неотдавнашните изпитания бяха изострили чертите му, синините около очите му все още личаха ясно. Но това бе само тялото. Погледът бе станал по-строг и сериозността му не изглеждаше временно настроение, а ново състояние на духа. Изчаках го да подбере думите си, без да бърза. Виждах, че се мъчи да вземе решение и че макар да твърди, че е направил избора си, сърцето му все още се колебае.

— Фиц, срещнах се със смъртта си, може би не чак толкова храбро, но решително. Защото бях видял какво може да стане след това и прецених, че цената си заслужава. Реших да дойда на този остров и да задвижа събитията, които ще завършат със събуждането на дракона. Знаех, че ме чака ужасна смърт, с болка и студ. Но освен това видях шанс за света да познае отново драконите, шанс да се появят същества, арогантни и прелестни като хората, така че едните да уравнисяват другите. Мечтаех за свят, в който хората няма да господстват над цялата природа и да й налагат своя ред. В този свят няма да цари мир и е възможно някои да ме проклинат заради ролята ми. Това ще е свят, в който хората и драконите ще са толкова заети едни с други, че няма да могат да покварят всичко. Именно това видях в по-широк план.

— Чудесно! — Беше ми дошло до гуша от тези приказки за дракони и все още се тревожех що за сила сме отприщили на бял свят. — Значи вече ще има дракони. При това много дракони, ако се съди по онова, което видях в небето. Но защо не можеш да се върнеш в...

— Престани! — сурово ме прекъсна той. — Да не мислиш, че ми е лесно? Да не мислиш, че тази благородна причина е единствената? Да не мислиш, че ми е лесно да те оставя? Не. В раздялата ни има лична причина. Видях те след смъртта ми, как се радваш на неща и хора, от които толкова дълго си се лишавал. Видях как след смъртта ми живееш живота, който е трябвало да живееш. Ти ми даде още живот. Нима трябва да го използвам, за да ограбя твоя? — Помълча и добави: — Мога да те обичам, Фиц, но не бива да позволявам на тази любов да унищожи теб и твоята същност.

Разтърка лице и възкликна раздражено, като погледна олюцилата се под пръстите му кожа. Изтръска я, отново разтърка енергично цялото си лице, после отпусна ръце в скута си и се загледа в огъня. Чаках, объркан и намръщен.

Зад нас Прилкоп се движеше тихо из помещението. Чух някакво тракане и се обърнах. Беше отворил торбичката си и изваждаше от нея малки кубчета от камък. Паметен камък, изсечен в еднакви кубчета като онези, които бях видял в стаята на Праотците. Вдигна едно от тях до слепоочието си, усмихна се и го остави, взе второ, после трето. Бързо забелязах, че ги реди в различни купчинки. Усети, че с Шута го наблюдаваме, усмихна се и вдигна едно кубче.

— Музика. — Друго кубче. — Малко поезия. История. Пак музика.

Протегна едно към мен, но аз не го взех. Шутът обаче го докосна със сребристия от Умението връх на пръста си. Отдръпна се, сякаш се беше опарил, после ми се усмихна.

— Наистина музика. Като бурен поток. Трябва да опиташ, Фиц.

— Разговаряхме — напомних му тихо. — За връщането ти в Бъкип с мен.

— Не. Разговаряхме, че няма да се върна. — Опита се да се усмихне, но не се получи.

Продължих да го гледам мълчаливо. Той каза нещо на Прилкоп. В същия момент с мен се свърза Сенч.

Трябва да говоря с кралицата.

В момента не мога. Пробвай с Шишко.

Много добре знаеш защо няма да ми свърши работа. Моля те, Фиц. Няма да отнеме много време.

Така каза и миналия път. Освен това не съм при кралицата. Минах през Стълба. При Шута съм.

Какво? Без да ни предупредиш? Без да се посъветваш с нас?

Доколкото знам, моят живот си е мой.

Не — отсече Сенч. — Не е, сир. Снощи ти тегли граница и усетих, че го направи с одобрението на кралицата. Не можеш в един момент да поемаш тази отговорност, а в следващия да я захвърляш. Короните не се свалят така лесно.

Не съм истински крал и ти много добре го знаеш.

Твърде късно е за подобна позиция, Фиц! — ядосано отвърна Сенч. — Твърде късно. Кралицата ти предложи властта и ти я прие.

Не се предадох. А и не можех да реша дали съм съгласен с него, или не.

Дай ми малко време. Вече би трябвало да сте в открито море. Какво толкова важно може да има, след като сте отплавали?

Ще се наложи да почака, така е. Но не бива да изчезваш, без да ни предупредиш.

Да не би да съм слуга, който да не разполага с време за себе си?

По-лошо. Ти си крал. И Жертва. За всички.

Прекъсна връзката, преди да успея да отговоря. Примигнах и осъзнах, че току-що съм чул вратата да се затваря. Прилкоп беше излязъл. Шутът ме гледаше — беше разбрал, че използвам Умението, и чакаше отново да насоча вниманието си към него.

— Извинявай. Беше Сенч. Бърза както винаги. Искаше да говори с кралицата. Твърди, че щом ме е признала за Жертва, макар и само временно, имам всички задължения и отговорности на крал. Това е нелепо.

— Нима?

— Много добре знаеш, че е нелепо!

Защитната ми реакция отприщи порой думи. Сякаш се бяха събирали като вода зад бент, докато ме бе чакал.

— Фиц. Върни се към живота, който трябва да живееш. И го обичай без никакви резерви. Точно това видях да правиш. — Засмя се, но в смеха му имаше истерична нотка. — Това дори ми помагаше, докато умирах. Да знам, че ще живееш така след смъртта ми. Когато болката ставаше непоносима, съсредоточавах мислите си върху това как те видях и я оставях да мине през мен.

— Но... тя каза, че си ме викал. Докато те е измъчвала.

Веднага съжалих за думите си. Шутът изведнъж стана... стар и болен.

— Може и да съм те викал — въздъхна той. — Никога не съм твърдял, че съм храбрец. Но фактът, че е успяла да изтръгне това от мен, не променя нищо, приятелю. Нищо. — Загледа се в огъня, сякаш е изгубил нещо в него. Засрамах се, че съм му припомнил за мъченията. На никого не бива да се напомня, че е пищял пред хора, които са получавали удоволствие от това. — Може би това би трябвало да ме

научи, че в много отношения не съм толкова силен, колкото би ми се искало. И че не бива да се поставям в положение, в което слабостта ми да навреди и на двама ни.

Внезапно сграбчи ръката ми. Стреснах се и вдигнах очи. Погледите ни се срещнаха.

— Фиц. Моля те. Не ме изкушавай да те последвам и да се намеся в бъдещето, което видях за теб. Не ме изкушавай да излизам от времето си и да се опитам да взема нещо, което никога не е било предназначено за мен.

Потръпна, сякаш беше задухал мразовит вятър. Пусна ме и протегна ръце към огъня. Ноктите му вече започваха да растат. Потри ръце и кожата му се олющи като бяла пепел. Новата отдолу ми заприлича на полирано дърво.

— Би ли ти харесало да живееш с Нощни очи сред вълци? — попита ме съвсем тихо.

— Не бих имал нищо против да опитам — отвърнах упорито.

— Дори ако женската му не те приеме напълно?

— Можеш ли поне веднъж да кажеш простичко онова, което искаш да кажеш?

Той ме погледна, сякаш наистина го обмисляше. После се усмихна тъжно.

— Не. Не мога. Не и без да разбия нещо безценно за мен. — И сякаш изобщо не бяхме сменяли темата, попита: — Ще кажеш ли някога на Предан, че твоето тяло е заченало неговото?

Не ми хареса да го чуя изречено, въпреки че бяхме само двамата. Поради силната ни връзка чрез Умението Предан сякаш изглеждаше винаги близо до мен.

— Не — отвърнах. — Ще започне да гледа по различен начин на твърде много неща. Ще го нарани, без от това да излезе нищо добро. Ще разруши представата му за баща му, чувствата към майка му, дори към мен. Каква полза от това?

— Именно. Значи винаги ще го обичаш като син, но ще се отнасяш към него като към принц. На една крачка от мястото, за което копнееш. Може би дори ако му кажеш, никога не би могъл да си негов баща.

Отново започнах да се ядосвам.

— Ти не си мой баща.

— Не съм. — Загледа се в огъня. — Нито пък твой любовник.
Внезапно се почувствах уморен и вкиснат.

— Това ли било? Заради леглото? Няма да се върнеш в Бъкип, защото няма да спя с теб, така ли?

— Не! — Не изкрещя, но нещо в тона му ме накара да млъкна. Гласът му бе нисък, почти дрезгав. — Винаги задълбаваш в тази посока, сякаш това е единствената възможна кулминация на една любов.

Въздъхна и ме погледна преценяващо.

— Каж ми, обичаше ли Нощни очи?

— Разбира се.

— Безрезервно.

— Да.

— Значи — по твоята логика — си искал да се чифтосаш с него, така ли?

— Да се... Глупости!

— Тъй ли? Но може би само защото и той е мъжкар? И не е имало нищо общо с другите ви различия?

Облещих се. Той успя да задържи сериозно-въпросителната си физиономия още НЯКОЛКО мига. После се разсмя искрено, както не го бях чувал да се смее от дълго време. Исках да съм обиден, но бе такова облекчение да го чуя да се смее, пък и било то на мен, че не можех.

Накрая успя да си поеме дъх.

— В това е въпросът. Всичко е съвсем просто, Фиц. Казах ти, че не поставям граници на любовта си към теб. И не го правя. Но никога не съм очаквал от теб да ми предложиш тялото си. Исках сърцето ти, цялото, само за мен. Макар че никога не съм имал право на него. Защото ти ми го даде още преди да си ме видял. — Поклати глава. — Преди много време ми каза, че Моли никога не би могла да търпи връзката ти с вълка. Че щяла да те принуди да решаваш между нея и него. Още ли МИСЛИШ така?

— Ами... да всъщност.

— А как мислиш, че би реагирала на мен? — Замълча за момент. — Кого би избрал? И какво би изгубил при този принудителен избор, независимо какъв е той? Именно върху тези въпроси трябваше да мисля. И ако се върна с теб и направя този избор част от бъдещето ти,

какво друго ще промени моят Изменящ при вземането на решението си? Ако напуснеш Шестте херцогства с мен, какво неизвестно бъдеще ще предначертаем?

Поклатих глава и отместих поглед. Но потокът думи не спираше и ушите ми ги чуваха.

— Нощни очи е избрал. Избрал е между глутницата, която би го приела, и връзката си с теб. Не зная дали изобщо сте обсъждали какво му е струвало това решение. Съмнявам се. От малкото, което знам за него, най-вероятно е избрал и е бил верен на избора си. Не искам да те засрамвам. Но не е ли вярно, че Нощни очи е платил по-високата цена за връзката ви, за любовта помежду ви? Какво му е коствало обвързването му с теб? Отговори ми честно.

Трябваше да се извърна, защото *наистина* бях засрамен.

— Костваше му живота в глутницата и възможността да бъде изцяло вълк. Да има женска и малки. Точно както ни каза Ролф. Защото не поставяхме граници на връзката ни.

— Ти си познал радостната възбуда от споделянето на вълчата му същност. От това да станеш дотолкова вълк, доколкото е способен един човек. И в същото време... прости ми... но не мисля, че той някога е търсил човека в себе си с такава страст.

— Така е.

Шутът отново хвана ръката ми. Обърна я и погледна отпечатъците от пръстите си, които носех от толкова години.

— Фиц. Дълго мислих за това. Няма да ти отнема женската и малките. Моят живот ще е дълъг — в сравнение с него на теб не ти остава чак толкова. Няма да отнема на теб и на Моли годините, които са пред вас. Защото съм сигурен, че отново ще сте заедно. Знаеш какво съм аз. Бил си в това тяло, както и аз в твоето. И почувствах — богове, помогнете ми да издържа този спомен! — почувствах какво е да си човек, изцяло човек, в миговете, когато държах в себе си твоята любов, болка и загуба. Ти ми позволи да съм толкова човек, колкото е възможно за мен. Възстанови десетократно онова, което ми отнеха учителите ми. Бях дете с теб. Възмъжах с теб. С теб... Точно както Нощни очи ти позволи да си вълкът.

Гласът му замря. Останахме да седим мълчаливо, сякаш думите му бяха свършили. Не пусна ръката ми. Докосването засили усещането ми за съществуващата помежду ни връзка чрез Умението. Предан се

опита да привлече вниманието ми. Игнорирах го. Това бе по-важно. Опитах се да схвана от какво точно се бои Шутът.

— Мислиш, че ще пострадам, ако се върнеш с мен в Бъкип. Че това ще ми попречи да живея живота, който си видял.

— Да.

— Страхуваш се, че ще остаряя и ще умра. А ти — не.

— Да.

— Ами ако ми е все тая? Ако не ме интересува цената?

— На мен няма да ми е все тая.

Задах следващия си въпрос със свито от болка сърце, обхванат от ужас от евентуалния отговор.

— Ами ако кажа, че ще те последвам? Ако реша да зарежа другия си живот и да тръгна с теб?

Думите ми като че ли го зашеметиха. Прошепна:

— Не бих го позволил. Не мога да го позволя.

Последва дълго мълчание. Огънят догаряше. И тогава зададох последния, най-ужасния въпрос.

— А след като те оставя тук, ще те видя ли отново?

— Може би не. Ще е неразумно.

Вдигна ръката ми, нежно целуна дланта ми и продължи да я държи. Това бе сбогуване. Знаех го и знаех, че по никакъв начин не мога да го спра. Чувствах се все по-кух и студен, сякаш Нощни очи умираше отново. Губех го. Той напускаше живота ми и имах чувството, че кръвта ми изтича, а заедно с нея и животът ми. Изведнъж осъзнах колко близко до истината е това.

— Престани! — извиках, но вече бе късно. Той пусна ръката ми, преди да успея да я дръпна. Китката ми бе чиста. Отпечатъците от пръстите му бяха изчезнали. Някак бе успял да си ги вземе и сега свързващата ни нишка беше разкъсана.

— Трябва да те пусна да си отидеш — зададено прошепна той. — Докато мога. Остави ми това, Фиц. Нека аз прекъсна връзката. Нека да не вземам онова, което не е мое.

Затърсих го пипнешком. Виждах го, но не можех да го почувствам. Нито с Осезание, нито с Умение, нито с обоняние. Шута го нямаше. Другарят от детството ми, приятелят от младостта ми беше изчезнал. Беше извърнал от мен тази страна на личността си. Някакъв мъж със смугла кожа и лешникови очи ме гледаше съчувствено.

— Не можеш да направиш това — викнах.

— Направено е — отвърна той. — Свърши се.

С тези думи силите му сякаш го напуснаха. Извърна глава, сякаш можеше да скрие, че се е разплакал.

— Просто съм уморен — каза с тих треперещ глас. — Много уморен. Трябва да си легна.

Шишко без никакви усилия проникна в ума ми.

Фиц. Кралицата те търси.

След малко. В момента съм при Шута.

Свързано е със Старата кръв. Казва, моля, побързай.

Ще побързам — отвърнах сърдито.

И щом Шишко напусна ума ми, Сенч вече ме тупаше по рамото.

Щом така или иначе си там, вземи поне част от свитъците, които си намерил. Мисля, че ще ни потрябват.

Ще взема. Моля те, искам малко време за себе си. Моля те.

Добре — кисело се съгласи той, но после омекна. — *Какъв е проблемът? Още ли е толкова болен?*

Всъщност вече е по-добре. Но ми трябва време да помисля.

Добре.

Обърнах се отново към Шута, но той или беше заспал, или се преструваше толкова убедително, че не можех да намеря в себе си сили да го събудя. Наистина ми трябваше време да помисля. Реших, че все трябва да има някакъв начин да го накарам да размисли, стига само да разбере как.

— Ще се върна — казах му и излязох.

Реших, че няма да е зле да обиколя лабиринта на Праотците и да събера малко свитъци. Така все щях да съм зает с нещо. Изкачих се по стръмната пътека и видях, че не ми се налага да се промушвам през цепнатината. Може би честото ми минаване през нея я бе разширило. Но не бях изминал много път под изкуствената светлина на глобусите, когато забелязах някой да върви към мен. За миг се сепнах, но после видях, че е Черният мъж. Носеше пушен бут на рамо. Внимателно го свали на пода и каза:

— Крадях от запасите й. Много пъти. Но не чак така. Мъничко тук, мъничко там. А сега вземам каквото ми хареса. — Наклони глава настрани. — А ти?

— Горедолу същото. Преди години от моя крал бяха откраднати свитъци, важни писания. Тук са в една стая до спалнята ѝ. Смятам да ги върна у дома.

— А, онези ли? Видях ги преди доста време.

— Да, точно те.

— Ще ти помогна.

Не ми трябваше помощ, но бе неучтиво да му отказвам. Тръгнахме заедно по коридорите. Прилкоп клатеше глава при вида на осквернените изображения и празните ниши, в които някога бе имало произведения на изкуството. Разказваше ми за онези, които живели тук по негово време. Шишко бе прав — в миналото каменните коридори били затопляни. Праотците идвали тук да се насладят на леда и снега, който никога не стигал до по-топлите им земи. Опитах се да си представя що ли за удоволствие може ти донесе толкова студено място, но подобна идея се оказа напълно чужда за мен.

Прилкоп бе успял по някакъв начин да освободи затоплящата камъка магия. Беше се опитал също така да лиши Бледата жена от светлина, но безуспешно. Дори след като топлината изчезнала, Бледата жена останала тук. Принудила го да се крие и показала презрението си към него и свързаните с драконите Праотци, като унищожавала изкуството им.

— Но е оставила стаята с картата — казах.

— Може би не е знаела за нея. Или не я е интересувано, тъй като е нямала представа как да я използва. Аз минах веднъж, само веднъж, за да избягам от нея. — Поклати глава. — Бях толкова слаб, толкова премаял, толкова... Не знаех как да се върна. А когато се върнах, тя вече ми беше отнела града. Но сега си го връщам.

Познаваше добре лабиринта. Повече ме по различен път, през по-тесни коридори, които вероятно бяха за слуги, и бързо се озовахме в коридора, който минаваше покрай спалнята ѝ. Надникнах вътре. Някой бе влизал след последното ми идване. Спрях, за да огледам по-добре. Всичко в стаята беше разместено. Ковчеже за скъпоценности бе изляло поток от перли, сребърни верижки и блестящи бели камъни по пода. Някои лежаха в бавно топящия се сняг. Прилкоп спокойно влезе в стаята и каза:

— Това ще свърши работа.

И дръпна копринената завивка от леглото ѝ.

Завърза краищата и направи голям чувал. Схванах какво прави и направих същото с друга завивка. Преметнахме импровизираните торби през рамо и продължихме към стаята със свитъците.

Изобщо не бях готов за онова, което видях. Рафтовете бяха бутнати към средата на стаята и съдържанието им беше изсипано. До свитъците се търкаляше счупена кана, от която бе протекло масло. Бледата жена лежеше на пода. Мъртва. Почернелите чукани на ръцете ѝ приличаха на краката на буболечка. От студа и смъртта лицето ѝ бе потъмняло. Беше умряла с отворена уста, приличаше на съскаща котка. До пропитите с масло ръкописи лежеше светлинен глобус на Праотците, изтръгнат от гнездото си, очукан, сякаш е бил ритан и блъскан.

— Опитала се е да запали огън, за да се стопли — казах, макар да не го вярвах — със свитъците.

— Не. Искала е да ги унищожи. Винаги е желала единствено това. Да унищожи драконите. Да унищожи другите ясновидци. Красотата. Познанието. — Побутна един от свитъците до трупа ѝ. — Унищожава онова, което не може да контролира или да притежава. — Погледна ме. — Не успя обаче да контролира твоя Шут.

Сложихме непокътнатите свитъци в единия чувал, като гледахме да сме възможно най-внимателни, тъй като някои бяха много стари и лесно можеха да се разпаднат. Пропитите с масло събрахме отделно. И двамата се стараехме да стоим по-далеч от Бледата жена. Когато ми се наложи, да преместя трупа ѝ, за да измъкна свитъците под него, Прилкоп отстъпи назад и се извърна. Когато свършихме, погледнах тялото ѝ и попитах:

— Какво да направя с нея?

Той ме погледна, сякаш не ме беше разбрал. После бавно кимна.

Увих я в една от меките кожи от леглото ѝ и я повлякох по коридора. Прилкоп ми показва една малка врата, която иначе нямаше да забележа. Зад нея имаше улей и далече долу се чуваше прибойт. Посочи ми да я пусна по улея.

Върнахме се в библиотеката. Свитъците се оказаха изненадващо тежки. Трепвах всеки път, когато се удряха по стъпалата. Представях си как би ме гълчал Сенч, ако види как се отнасям с тези безценни ръкописи. Е, така или иначе него го нямаше.

За годините си Прилкоп изглеждаше пъргав като младеж. За пръв път се замислих колко ли дълго може да живее Шутът. После си зададох още по-странния въпрос в кой етап от живота си се намира. Дали все още беше младеж? Дали това изобщо имаше някакво значение за него? Веднъж ми бе казал, че е по-стар, отколкото аз и Нощни очи заедно... Пропъдих тази мисъл. Не исках да се задълбочавам върху това колко сме различни. Приятелството беше заличило тази граница и ни бе направило едно цяло.

Точно както връзката ми с Нощни очи ни беше направила едно цяло. И все пак... Въздъгнах, докато вървах след Черния мъж към стаята с картата. И все пак не бяхме еднакви. Аз си оставах човек, с човешки поглед към света, и не можех да живея напълно в настоящето като Нощни очи, нито пък да продължа живота му повече, отколкото му е отредено.

Дали и Шутът гледаше на мен по такъв начин?

Изсумтях. Прилкоп ме погледна през рамо, но не каза нищо. Когато спряхме при картата, вдигна вежда и я посочи.

Докоснах четирите камъка край Бъкип.

— Бъкип — казах. — Моят дом.

Той кимна. После докосна земята далеч на юг, както бе направил Шутът.

— Дом. — Посочи един дълбок залив. — Клерес.

— Вашето училище — сетих се. — Мястото, където искате да се върнете.

— Да. Нашето училище. — Погледна ме тъжно. — Където трябва да се върнем. За да се запише онова, което научихме. За другите, които ще дойдат. Това е много важно.

— Разбирам.

— Не. Не разбираш. — И заговори сякаш на себе си: — Раздялата е трудна. Но трябва да го направите. И двамата. Да се разделите. Ако ли не, това ще доведе до още промени. Слепи промени. Ако промените, които извършиш, са заради него, тогава какво ще излезе от тях? Никой не знае. Дори и най-малката промяна. Носиш му хляб. Той го изяжда. Ако не му го занесеш, ще го изяде някой друг. Ето, има промяна. Малка промяна. Даваш му времето си, думите си, приятелството си. Тогава кой няма да получи твоето време? А? Това е

голяма промяна, поне така мисля. Остави го, Изменящ. Времето ви заедно приключи. Свърши.

Това не бе негов проблем и едва се сдържах да не му го кажа. Но той ме гледаше така мило и съчувствено, че гневът ми утихна почти мигновено.

— Да се връщаме — каза той.

Понечих да кимна, но Шишко отново нахлу в мислите ми.

Фиц? Свърши ли? Кралицата чака.

Въздъгнах уморено.

Свърших. Ще донеса свитъците. Чакай ме при Камъните свидетели, за да ми помогнеш.

Не! Ям малинов пай! Със сметана.

Значи изяж го и ела.

Прилкоп ме гледаше.

— Ще трябва да ида у дома — казах му. — Моля те, кажи на Шута, че ще се върна при първа възможност. И ще донеса още храна. Плодове и хляб.

Прилкоп се разтревожи.

— През камъните портали? Толкова скоро? Това е неразумно. Даже глупаво. Изчакай поне два дни.

— Не мога. Трябва да тръгна веднага.

— Можеш ли да го направиш? Правил ли си го преди?

— Да. Няколко пъти.

— Не бива да се прави толкова често. Не бързай да се връщаш. Почини си.

— Вече съм го правил — настоях аз. Спомних си как влизах и излизах от Стълбовете на Умението с Предан през онзи ден, когато бягахме от брега на Другите. — Не се бой за мен.

Въпреки храбрите си думи се запитах дали не е глупаво от моя страна отново да минавам през камъните. Всеки път, когато се връщам към този момент, се питам какво ме бе обсебило. Болката, че Шутът е прекъснал връзката помежду ни? Честно казано, едва ли. Вероятно причината бе в това, че съм недоспал и изтощен.

Тръгнах нагоре към стаята със Стълба. Черният мъж ме следваше неспокойно.

— Сигурен ли си? Напълно ли си сигурен?

— Няма страшно — казах. — Кажи на Шута, че ще се върна.

Хванах чувалите с едната си ръка. Другата притиснах в стълба. И
прекрачих в звездната нощ.

ГЛАВА 35

ВЪЗОБНОВЯВАНЕ

*И в този последен танц на избор
аз няма да съм с теб.
Встрани стоя и пак те гледам,
но не танцувам с теб.*

*И в този последен танц на избор
аз се сбогувам с теб.
Дано да те окриля тя —
аз се сбогувам с теб.*

*И в този последен танц на избор
без теб танцувам с теб.
Щастлив бъди, не ме помни,
аз се сбогувам с теб.*

*И в този последен танц на избор
сърцата си четем.
И няма мъка, няма скръб,
а — с богом. Нека спрем.*

Съдбата ми нанесе последния си удар. Точно така мисля сега за това. Може би боговете бяха пожелали да подсилят предупреждението на Прилкоп.

Видях безкрайна чернота, в която бяха пръснати ярки светлинки. Сякаш лежах по гръб на върха на кула през лятото и се вирах в нощното небе. Не че тогава го възприемах по този начин. Имах чувството, че летя сред звездите. Но не падах. Не мислех, не си задавах въпроси. Просто бях там. Появи се някаква по-ярка звезда и бях

привлечен към нея. Не можех да кажа дали аз съм я доближил, или тя ме доближи. Не можех да кажа нищо, защото, макар и да осъзнавах всичко ставащо, то ми се струваше незначително. Сякаш бях престанал да живея, не проявявах интерес, не проявявах абсолютно никакви чувства. Когато звездата се приближи, се опитах да се прикрепя към нея. Опитът ми не включваше абсолютно никаква проява на воля или намерение от моя страна. По същия начин малката капка вода се слива с по-голямата, която се намира наблизо. Но тя ме измъкна от себе си и докато ме оглеждаше, отново започнах да осъзнавам самия себе си.

Какво? Пак ли ти? Наистина ли си толкова решен да останеш тук? Още си твърде малък, да знаеш. Незавършен. В теб няма достатъчно, за да съществуваш тук сам по себе си. Знаеш ли го?

Знаеш ли го? — Повторих последните й думи като малко дете, опитващо се по този начин да разбере значението им. Милото й отношение към мен ме очароваше и копнеех да се потопя в нея. За мен тя бе изтъкана от любов и приемане. Ако ми бе разрешила, щях да изляза от границите си и същността ми просто щеше да се слее с нейната. Повече нямаше да разбирам, да мисля и да се страхувам.

Тя сякаш разбираше мислите ми и без да ги изричам.

И наистина ли желаеш това, мъничкият ми? Да престанеш да си себе си, преди още да си се завършил? Можеш да си много по-голям.

Да съм — казах и изведнъж тези прости думи ме накараха отново да започна да съществувам. Познах момент на пълно осъзнаване, сякаш бях излязъл на повърхността след дълго гмуркане и отново бях поел дъх. Моли и Копривка, Предан и Хеп, Търпение и Шишко, Сенч и Кетрикен — всички се стовариха върху мен във вълната от възможности. Страхът се смеси с надеждата за това какво мога да стана чрез тях.

Аха. Помислих, че може би е останало още нещо за теб. Значи искаш да се върнеш?

Да се върна.

Къде?

Бъкин, Моли. Копривка. Приятели.

Едва ли тези думи имаха някакво значение за нея. Тя бе над всичко това, над разделянето на любовта на някакви личности или места. Мисля обаче, че разпозна копнежа ми.

Добре тогава. Хайде, връщай се. Следващия път бъди по-внимателен. А най-добре е да няма следващ път. Не и докато не си готов да останеш.

Изведнъж отново получих тяло. Беше проснато по очи в тревата на мразовит склон. Неизвестно как продължавах да стискам здраво праметнатите през рамо чували, които сега бяха отгоре ми. Затворих очи. Тревата гъделичкаше лицето ми, в носа ми влизаше прах. Вдишвах аромата на пръст и растения, овце и тор и те ме омаяха. Мисля, че съм заспал.

Когато отворих очи, вече се съмваше. Треперех от студ, въпреки че чувалите със свитъци лежаха отгоре ми като одеяла. Бях схванат, по мен имаше роса. Седнах със стон. Светът се завъртя мързеливо около мен, така че ми се наложи пак да легна. Овцете бяха повдигнали учудено глави и ме гледаха. Застанах на четири крака, успях да се изправа, огледах се като новородено жребче и се помъчих да свържа живота си в едно цяло. Задишах бавно, но не ми помогна особено. Реших, че храната и истинското легло ще ми се отразят добре и че ще успея да ги намеря в замъка Бъкип.

Метнах на рамо единия чувал, другия повлякох зад себе си. Или поне такива бяха намеренията ми. Направих три крачки и се строполих. Ако не друго, чувствах се по-зле, отколкото след излизането от Камъните. С неохота реших, че Прилкоп е прав, и се запитах тревожно колко ли време ще мине, преди да се осмеля да пътувам отново през порталите. Но в момента имах по-належащи проблеми.

Помъчих се да се пресегна с Умението. Едва успявах да се съсредоточа и когато открих музиката на Шишко и после самия Шишко, той вече се бе свързал с Предан и Сенч. Опитах да се включа и не успях. Мислите им с трясък се блъскаха в моите. Сякаш не си предаваха информация, а правеха някакво упражнение. Долових Копривка — носеше се като слаб благоуханен аромат. Завъртя се около другите, задържа се за миг, но после отлетя настрана. В разочарованата тишина след неуспешния ѝ опит успях някак да намеря място за слабото си Умение.

Шишко. Не ми е добре. Можеш ли да ме посрещнеш при Камъните свидетели? Доведи пони или по-добре магаре с каручка. Едва ли ще мога да яздя. А и нося и два големи чувала със свитъци.

Почувствах мълчаливото им изумление, след което се посипа градушка въпроси:

Къде си?

Къде беше?

Ранен ли си? Нещо да не те е нападнало?

Плениха ли те?

Току-що минах през Камъните. Нямам сили. Лошо ми е. Прилком каза, че не бива да се използват толкова често.

Нямах сили да продължа. Утрото беше студено, така че придърпах един от чувалите-одеяла върху себе си и останах да треперя на тревата.

Всички дойдоха. Чух някакви звуци, отворих очи и видях, че гледам обувките и полата за езда на Копривка. Някакъв лечител ме ядоса, като ме опипа целия за счупени кости и взе да наднича в очите ми. Попита ме дали са ме нападнали. Успях да поклатя глава.

— Питай го къде е бил през последния месец — каза Сенч. — Очаквахме тези свитъци, откакто се върнахме в Бъкип.

Затворих очи и продължих да мълча. Лечителят и помощникът му ме качиха в някаква каруца. Натовариха и чувалите. Каруцата потегли. Сенч и Предан яздеха до нея, навъсени. Шишко ги следваше на някакво пони, с което се справяше доста добре. Копривка яздеше кобила, явно от конюшната на Бърич. Процесията завършваха неколцина стражи, които несъмнено бяха очаквали да срещнат враг и все още хранеха угасващи надежди за сблъсък. Мълчах, защото се страхувах да не изгърся нещо, което не е за чужди уши.

Умът ми бе като затънал в калта впряг, теглец старите легенди за изправените камъни. Любовници избягали в тях от разгневени родители и се върнали година или десетилетие по-късно, когато всичко било забравено. Камъните били порти към страната на пексите, където една година минавала като ден. Или денят — като година. Смътно си спомних за звездната пустота. Колко време беше минало? Седмици? Сенч спомена месец. Явно достатъчно време, за да се върнат в Бъкип от Мейл. Защото бяха тук. Усмихнах се слабо на постижението на „бързата“ си логика.

Когато стигнахме Бъкип, Сенч нареди на стражите да отнесат чувалите със свитъците. Принцът ме хвана за ръката и ми благодари за добре свършената работа, сякаш бях обикновен гвардеец, рискувал

живота си и изпълнил трудна задача. Докосването бе съпроводено с натиск на Умението. Едва го чух.

Скоро ще дойда да те видя. Сега почивай.

Занесоха ме в лечебницата. Нямах нищо против да лежа неподвижно и да не мисля. Като че ли минаха няколко дни. Трудно бе да следя такива неща като времето. Главоболието и световъртежът изчезнаха, но мътилката си оставаше. Бях се озовал някъде, бях се натъкнал на нещо огромно и го знаех, но не можех да го опиша с думи, не можех да го обясня дори на самия себе си. Беше толкова грамадно и чуждо, че подлагаше на изпитание всичките ми представи, нарушаваше реда в живота ми. Незначителни детайли отвлечаха вниманието ми — танцът на пращинките в слънчев лъч, преплетените вълнени нишки на одеялото ми, жилките на дървената рамка на леглото. Не че не можех да използвам Умението — по-скоро не виждах смисъл да го правя, нито пък ми се искаше да събирам сили и да се съсредоточавам.

Хранеха ме добре. Посетителите идваха и си отиваха, без да оставят у мен почти никакви спомени. Веднъж отворих очи и видях Лейси да ме гледа строго и неодобрително. Пак ги затворих. Лечителят не можеше да направи нищо за мен и често го чувах да обявява на всеослушание, че ме смята за мързелив симулант, опитващ се да изклинчи от задълженията си. Доведоха някаква старица да ме види. След като погледите ни се срещнаха, тя закима енергично.

— О, да, очи като на наяден от пексите. Отвлекли са го под земята и са се хранили с него. Знае се, че имат дупка някъде при Камъните свидетели. Случва се да отмъкнат някое агне или дете, дори и силен мъж, ако е прекалил с чашката и се е замотал там. — Кимна многозначително. — Давайте му ментов чай и месо с чесън, докато не започне да вони. Пексите не понасят тези миризми и ще го оставят. Когато ноктите му пораснат и ги изрежете, ще го пуснат.

Така че ме тъпкаха с овнешко с чесън и ментов чай, след което ме обявиха за излекуван и ме разкараха от лечебницата. Ридъл вече ме чакаше. Уведоми ме, че приличам на малоумен. Замъкна ме в банята, която бе претърпана с прекалено гръмка смеещи се стражи, след което реши да ме пречисти както подобава на войник, хвърли ме в пълния хаос на столовата и без усилие ме накара да пия бира с него, докато не се наложи да изляза с олюляване навън и да повърна. Високите

разговори и смехът ме караха да се чувствам странно самотен. Някакъв младок ме попита шест пъти къде съм бил и накрая отговорих просто, че съм се загубил на връщане, което ме направи най-остроумния тип на масата за следващия час. Дори да бяха очаквали да измъкнат нещо от мен, не успяха. И въпреки това се почувствах по-добре, сякаш протестите на тялото ми ме убедиха — да, аз съм човек и трябва да се погрижа за себе си. На следващия ден се събудих вонящ и потен в казармата и отново отидох в банята. Избръснах се, изтърках се със сол и се полях със студена вода. Облякох чиста униформа от сандъка, който бе пристигнал с багажа на гвардейците, след което хапнах малко каша в оживената шумна столова. Откъм съседната кухня се вдигаше врява като при сражение, целият персонал беше запретнал ръкави.

Чувствах се значително по-добре. Влязох в лабиринта на Сенч и се качих в работната стая.

Масата беше покрита с пропити с масло свитъци, разстлани за почистване и преписване. В една кошница до камината имаше ябълки. При последното ми посещение тук ябълките още не бяха узрели. Тази дребна подробност ме потресе повече, отколкото очаквах. Седнах, съсредоточих се и се пресегнах към Сенч.

Къде си? Трябва да докладвам. Трябва ми някой, който да ми помогне да разбера всичко това.

А! Отлично, че те чувам. С нетърпение очаквам доклада ти. Ние сме в кулата на Искрен. Можеш ли да се справиш с катеренето?

Мисля, че да. Но не много бързо. Изчакайте ме.

Справих се с катеренето, но наистина им се наложи да почакаат. Когато влязох зад камината, получих поредния шок. Лейди Копривка — определено лейди Копривка, — облечена в зелена рокля с дантелена яка, седеше до грамадната маса заедно със Сенч, Предан и Шишко. Изглеждаше само леко изненадана да ме види да се появявам от тайния проход. Махнах паяжината от лицето си и изтърсках ръце в камината. После, несигурен в ролята си, направих гвардейски поклон към всички и застанах мирно в очакване на заповеди.

— Наистина ли си добре? — попита ме Предан и стана, за да ме съпроводи до мястото ми на масата.

Бях твърде горд да поема протегнатата му ръка и дори след като се настаних, нямах представа какво следва. Сенч забеляза как скришом хвърлям погледи към Копривка и избухна в смях.

— Фиц, тя вече е член на котерията. Би трябвало да очакваш, че ще се стигне дотук.

Погледнах я. Погледът и бе като нож, думите, с които ме прободеше — студени и остри.

— Знам името ти, Фицрицарин Пророк. Знам дори, че съм незаконородената ти дъщеря. Майка ми не познава никакъв Том Беджърлок, нали разбираш. Така че докато ти беше в лечебницата, отиде да види кой твърди, че е неин стар приятел. А когато се върна, ми разказа всичко. Всичко.

— Тя не знае „всичко“ — отвърнах. И изведнъж изгубих дар слово. Сенч забързано стана и ми наля бренди. Ръката ми така трепереше, че едва успях да вдигна чашата до устата си.

— Майка ти *определено* ти е дала подобаващо име — ехидно й рече Предан.

— Също като твоята — сладко отвърна Копривка.

— Престанете и двамата — твърдо ги прекъсна Сенч. — После ще се изяснявате. Сега Фиц да каже къде е бил, докато стражите преобръщаха цялото кралство.

— Значи Моли е тук? В Бъкип?

— Всички са в Бъкип. Целият свят се е събрал за Празника на жътвата. Утре вечер. Трябва да помагам на пресата за ябълки — доволно рече Шишко.

— Майка ми е тук. И всичките ми братя. Те не знаят нищо за това и с майка ми решихме, че е най-добре да си остане така. Дойдоха, защото баща им ще бъде почетен на празника за ролята му при убиването на дракона. Както и Пъргав и останалите от Осезаващата котерия.

— Радвам се да го чуя — казах съвсем искрено, но думите ми излязоха някак кухи.

Не беше само шокът, че утре е Празникът на жътвата. Чувствах се с ограбено достойнство и неспособен да контролирам живота си. И в същото време странно свободен. Бяха ми отнели решението кога и как да кажа на Моли, че съм жив. Тя ме беше видяла. Знаеше, че съм жив. Може би следващият ход бе неин. И при следващата мисъл пред мен зейна пропаст. Може би вече бе направила този ход. Отишла си е.

— Фиц?

Осъзнах, че Сенч ме е повикал поне няколко пъти, преди да ме докосне. Трепнах и си спомних, че около мен има хора. Предан ме гледаше съчувствено, Копривка бе отчуждена, а Шишко — отегчен. Сенч леко стисна рамото ми.

— Би ли докладвал пред котерията къде беше и какво се случи с теб? Имам някои подозрения, но бих искал да ги потвърдя.

По навик започнах от последния път, когато се бяхме чули. Разказах за жилището на Черния мъж, но внезапно разбрах, че не ми се иска да споделям всичко казано от Шута. Така че забих поглед в ръцете си и предадох разговора ни най-общо, като пропуснах колкото се може повече от личните подробности. От седящите около масата може би единствено Сенч имаше представа какво означава за мен раздялата ми с Шута.

— Но не се върнах при тях, а вие казвате, че ме е нямало повече от месец. Не зная какво ще си помислят за отсъствието ми. Искам да се върна, но ме е страх от Стълбовете. Наистина.

— И с пълно право, ако може да се вярва на онова, което пише в донесените от теб свитъци. Но за това по-късно. Разкажи останалото.

Разказах им как събрах свитъците и изхвърлих тялото на Бледата жена. Сенч беше запленил от магията за светлина и топлина на Праотците и ме засипа с въпроси за кубчетата паметен камък, въпроси, на които не можех да отговоря. Виждах, че изгаря от нетърпение сам да замине и да изследва онова заредено с магия царство. Продължих със сбогуването си с Прилкоп и безкрайното си минаване през Стълбовете. Когато разказах за съществуването, което ме спаси, Предан се изпъна като струна.

— Като онези от брега на Другите?

— И да, и не. Мисля, че на брега умовете ни бяха в техния свят. А при пътуването през Стълбовете тялото ми също бе там. Откакто се върнах, се чувствам... странно. По-жив в известен смисъл. По-свързан и с най-дребните неща в този свят. И в същото време сам.

Замълчах. Май нямаше какво да добавя. Погледнах Копривка. Тя ме изглежда неутрално, сякаш ми казваше, че не означавам и никога не съм означавал нещо за нея.

Сенч явно бе събрал достатъчно материал за размисъл, защото избута стола си назад като човек след обилна вечеря.

— Добре. Този разказ ще отнеме доста време за разясняване и извличане на поуки. Всички сме претрупани със задачи около Празника на жътвата. Довечера в Голямата зала ще има събиране с музика, жонгльори, танци и менестрели. Ще присъстват мнозина от приятелите ни от Външните острови, както и всички херцози. Не се съмнявам, че ще се срещнем там.

Останалите продължиха да седят и да го гледат.

— А сега искам да говоря насаме с Фиц — добави натъртено Сенч.

Шишко стана. Копривка също.

— След като аз поговоря насаме с Фиц — спокойно заяви Предан.

Шишко изглеждаше малко объркан, но незабавно каза:

— И аз.

— А аз не — хладно рече Копривка, докато вървеше към вратата. — Не мисля, че имам какво да му кажа.

Шишко стоеше като закован, очите му се стрелкаха между Копривка и Предан. Явно не знаеше какво да прави. Успях да му се усмихна.

— По-късно ще поговорим надълго и нашироко, Шишко. Обещавам.

— Да — веднага се съгласи той и успя да стигне вратата, преди да се е затворила напълно след Копривка.

Предан изгледа многозначително Сенч и съветникът отиде да гледа морето през прозореца. Ясно бе, че Предан не искаше точно това. Нямаше съмнения, че борбата за власт между съветника и принца продължаваше. Предан придърпа един стол съвсем близо до мен и седна. Заговори съвсем тихо. Очаквах, че ще сподели тревогите си около нарческата и сватбата.

— Говорих й много за теб. В момента ти е ядосана, но ако й дадем време, може би ще се успокои достатъчно, за да те изслуша.

Трябваше ми малко време, за да схвана.

— Копривка ли?

— Естествено.

— Говорил си й много за мен?

Усмигнах се кисело.

— Налагаше се — заоправдава се той. — Приказваше неща от сорта на „Изоставил майка ми бременна и нито един път не дойде да ме види“. Не можех да позволя да говори такива неща, още по-малко да им вярва. Затова ѝ разказах истината, както я научих от самия теб. Фиц, слушаш ли ме изобщо?

— О. Извинявай. Благодаря ти. — Дори не можех да си спомня за какво мислех.

— Братята ѝ ще ти харесат. Рицарин е малко надут, но ми се струва, че го прави нарочно, защото е уплашен от всички промени. Чевръст няма нищо общо с Пъргав. Никога не съм виждал по-различни близнаци. Стабилен заслужава името си, а Справедлив бърбори като кречетало. А Пламен, най-малкият, през цялото време тича, смее се и се опитва да накара братята си и Копривка да се борят с него. Не се бои от нищо и никого.

— И всички са тук за Празника на жътвата.

— По покана на кралицата. Заради почестите към Бърч.

— Ясно. — Забих поглед в масата. Аз вместилах ли се някъде във всичко това?

— Е, май това е всичко. Радвам се, че си по-добре. И си мисля, че Копривка ще поомекне, ако ѝ се даде време. Сега се чувства изиграна. Предупредих те, че ще е така. Странно, но май се ядоса най-много, когато изчезна. Прие го някак лично. Но съм сигурен, че ако ѝ дадеш време, ще промени мнението си за теб.

— Имам ли друг избор?

— Да, май наистина нямаш. Но не исках да си мислиш, че всичко е безнадеждно, да се откажеш и да избягаш някъде, за да не я виждаш. Мястото ти е в Бъкип. Както и нейното.

— Благодаря.

Предан погледна настрани.

— Не мога да ти опиша какво означава за мен присъствието ѝ в двора. Говори открито и направо. Никога не съм бил приятел с момиче, особено като нея. Мисля, че е защото сме братовчеди.

Кимнах, без да съм сигурен дали това е истинската причина. Но въпреки това се радвах. Щом си беше спечелила приятелството на принца, Копривка имаше могъщ закрилник в двора.

— Трябва да вървя. Пропуснах две проби на костюми за празника. Кълна се, че си го изкарват на Шишко, като го бодат

„случайно“ с игли, ако не съм там да го защитавам. Така че по-добре да побързам.

Кимнах и на това. Предан изчезна, преди да съм се усетил как успя да го направи. Сенч тропна чаша бренди пред мен. Погледнах я, после вдигнах очи към него.

— Може да ти потрябва — кротко рече той. — Шутът беше тук преди две седмици. Готов съм да платя какво ли не, за да науча как успява да идва и да си заминава така незабелязано, но го направи. Късно през нощта някой почука на вратата на личните ми покои. Отворих и го видях. Променен, разбира се. Кафяв като ябълкова семка, от глава до пети. Изглеждаше уморен и болнав, но сигурно е било от пътуването му през Стълба. Не говореше за Черния мъж и за нищо друго, само за теб. Явно очакваше да те намери тук. Това ме уплаши.

Оставих празната чаша на масата. Сенч я напълни отново, без да ме пита.

— Когато му казах, че не съм те виждал, остана поразен. Разказах му как те търсим под дърво и камък и споделих подозренията си, че си заминал с него. Попита дали сме те търсили чрез Умението. Отговорих, че сме го направили, разбира се, но не сме намерили нито следа от теб. Даде ми името на странноприемницата, в която щял да отседне за седмица, и ме помоли незабавно да му съобщя, ако науча някакви новини за теб. В края на седмицата се появи отново. Изглеждаше остарял поне с десет години. И той поразпитал тук-там, но без резултат. После ми каза, че трябва да заминава, но че иска да ми остави нещо за теб. И двамата не вярвахме, че ще се появиш да го вземеш.

Не се наложи да го питам какво е. Сенч остави на масата запечатан свитък с големината на детски юмрук и малка торбичка от тъкан на Праотците. Познах, че е от робата. Погледнах ги, но не ги докоснах. Сенч ме гледаше.

— Каза ли нещо? Имам предвид, някакво съобщение за мен.

— Мисля, че тези неща са точно това.

Кимнах.

— Хеп дойде да те види, докато лежеше в лечебницата. Разбра ли?

— Не. Как е научил, че съм тук.

— Май напоследък прекарва доста време в онази кръчма на менестрелите. Естествено, съобщихме и на тях, докато те търсехме. Отчаяно се надявахме да чуем каквато и да било вест за теб и така разбрал, че сме очаквали да открием Том Беджърлок в Бъкип, а него го нямало. А след като се появи, менестрелите също научиха, както може да се очаква. И той покрай тях. Трябва да го видиш скоро и да го успокоиш.

— Често посещава кръчмата на менестрелите ли?

— Така чух.

Не попитах от кого или защо Кралският съветник се информира за навиците на някакъв чирак.

— Благодаря, че си го наглеждал.

— Казах ти, че ще го наглеждам. Не че се справих особено добре. Фиц, съжалявам. Не зная подробностите, но доколкото разбрах, си е навлякъл неприятности и е изгубил мястото си. Сега живее с менестрелите.

Поклатих съкрушено глава. Трябваше да се грижа повече за Хеп. Определено бе време да се заема с младежа. Реших да издиря Славея и да разбера къде мога да намеря момчето си. Чувствах се виновен, че не го бях направил досега.

— Някакви други новини, които трябва да знам?

— Лейди Търпение ме зашлеви доста здраво с ветрилото си, когато откри, че от няколко дни лежиш в лечебницата, без никой да ѝ е съобщил.

Разсмях се.

— Пред хора?

— Не. С възрастта е станала малко по-дискретна. Извика ме на среща насаме в покоите си. Лейси ме чакаше. Влязох, Лейси ми предложи чай, след което се появи Търпение и си изядох боя. — Разтърка глава над ухото си и добави жално: — Трябваше да ми кажеш, че знае, че си жив и се представяш за страж. Между другото, намира това за ужасно възмутително.

— Нямах възможност. Така значи. Ядосана ли ми е?

— Естествено. Но не толкова, колкото на мен. Нарече ме „дърт паяк“ и заплаши да ме нашиба с камшик, ако не престана да се меса в живота на сина ѝ. Как е успяла да установи връзката между теб и мен?

Поклатих глава.

— Винаги е знаела повече, отколкото казва.

— Определено. Същото беше и когато баща ти бе все още жив.

— Ще ида да я видя. Е, май животът ми си остава оплетен както винаги. Иначе какво става в Бъкип?

— Плановете ти се осъществиха доста добре. Херцозите са доволни, че имат възможност да сключат договори с пристигналите кемпра. Някои смятат, че печалбите ще са толкова високи, че ще успеят да убедят хетгурда да сложи край на набезите. Не знам дали кемпра имат подобни правомощия, но ако всички херцози категорично заявят, че търговските съглашения ще се изпълняват само ако се сложи край на нападенията, те ще престанат. Сигурно ще се изненадаш, но дори се говореше за бракове между наши благородници и представители на клановете. Досега кемпра предлагаха да се присъединят към нашите „майчини домове“ и се наложи да предупредим благородниците, че представата на островитяните за брака е доста по-различна от нашата. Но все пак може да се получи нещо. Неколцина от по-изтъкнатите аристократи имат млади синове, които биха могли да предложат на клановете.

Наля си бренди.

— Възможно е дори да има продължителен мир, Фиц. Мир с Външните острови, по мое време. Честно казано, никога не съм мислил, че ще доживея подобно нещо. — Отпи. — Макар че е по-добре да броим пилците наесен. Чака ни доста път. Бих искал да видя Предан обявен за престолонаследник преди края на зимата, но за това ще са нужни малко усилия. Момчето все още е импулсивно и прибързано. Все му повтарям, че короната лежи на главата на краля, а не на сърцето му. Нито пък по-надолу. Трябва да покаже на херцозите си мъжки разсъждения и трезва мисъл, а не момчешки страсти. Тилт и Фароу вече казаха, че предпочитат да го видят женен няколко години, за да поулегне, преди да го признаят за престолонаследник.

Побутнах чашата си напред и Сенч я напълни.

— Не казваш нищо за драконите. Значи не представляват проблем?

Той се усмихна криво.

— Май жителите на Шестте херцогства са малко разочаровани, че не видяха и една люспа от тях. Страшно биха се израдвали, ако Айсфир направи портите ни на трески, за да тресне главата си пред

кralицата. Или поне така си мислят. Колкото до мен, ситуацията ме задоволява. Отдалеч драконите са изумителни и благородни създания от легендите. Опитът ми от близкия контакт с тях ме кара да си мисля, че биха се оригинали благородно, след като ме излапат.

— Мислиш ли, че са се върнали в Бинград?

— Определено не. Миналата седмица пристигна пратеник от търговците, търсеше вести за Тинтаглия. От съобщението не успях да разбера дали са разтревожени за благополучието ѝ, или са полудели при мисълта, че сами трябва да се грижат за няколко приковани към земята дракона. Канех се да им кажа, че нямаме представа какво е станало с тях, след като Айсфир се яви пред майчиния дом на Нарвала. Тогава се обади Копривка. Каза, че Тинтаглия и Айсфир ловуват и се чифтосват, и че са изцяло погълнати от тези две дейности. Не може да каже къде точно се намират. Контактът ѝ с Тинтаглия е кратък и непостоянен, а и географските представи на един дракон сигурно са много по-различни от нашите. Но все пак ловували морски мечки. Така че мисля, че са някъде на север. Може и да ги видим, ако решат да отлетят обратно до Бинград.

— Имам чувството, че тепърва ще чуваме за тях. А как стоят вътрешните дела? Има ли някакво развитие около Старата кръв?

— Старата кръв са пролели доста кръв, докато ни е нямало. Доста хора бяха потресени, че Осезаващите сред благородниците са повече, отколкото се признаваше досега. Носят се дори слухове, че може би Мигновена Беарнийска гледа през очите на сокола си. Потресаващо. Разкритията се появиха, когато ситуацията се нажежи и убийствата зачестиха. Кетрикен бе принудена да въведе ред. Но важното е, че Старата кръв като че ли успя напълно да се отърве от Петнистата болест. Уеб бе ужасен. Сега най-много от него зависи дали Старата кръв ще бъде уважавана. Донякъде кръвопролитията бяха удар срещу него. Малко е сложно, но той предложи да се основе градче на Старата кръв, където да могат да покажат, че са добросъвестни и лоялни поданици. В смисъл да докажат, че са безобидни. Когато не ги провокират, разбира се. Кралицата все още го обмисля. Определянето на място се нуждае от доста обсъждане и преговори. Напоследък мнозина се страхуват от Осезанието още повече.

— Е, не всичко може да върви по мед и масло. Поне сега ще са на открито.

Замислих се над чутото. Мигновена Беарнийска да е Осезаваща? Изключено. Но ето че вече не бях толкова сигурен.

— А лорд Фицрицарин Пророк? Той ще излезе ли най-сетне на светло?

— Какво, само лорд ли? Не ставаше ли дума за крал?

Разсмях се — никога не бях виждал Сенч толкова слисан.

— Не — казах. — Мисля, че ще оставим лорд Фицрицарин Пророк да почива в мир. Важните за мен хора знаят. Това е единственото, което ме интересува.

Сенч кимна замислено.

— Бих искал историята ти да завършва с щастлив край в стил „много любов и деца“, както разказват менестрелите, но май няма да е така.

— Нито пък за теб.

Сенч ме погледна.

— Имах теб. Ако не беше ти, може би щях да умра като „дърт паяк“, криещ се в стените. Да си се замислял за това?

— Не, не съм.

— Имам работа — ненадейно се разбърза Сенч и стана. — Оправяш се, нали?

— Доколкото може да се очаква.

— Е, тогава ще тръгвам. — И добави: — Ще се опиташ ли да си по-внимателен? Не ми бе леко, докато те нямаше. Помислих си, че си избягал от Бъкип и дълга на кръвта, а когато се появи Шутът, си помислих, че си умрял някъде. Пак.

— Ще съм толкова внимателен, колкото и ти със себе си — обещах му. Сенч вдигна вежда и кимна.

Останах да седя известно време, загледан в торбичката и свитъка. Най-напред отворих свитъка. Веднага познах изящния почерк на Шута. Прочетох го два пъти. Стихотворение за танц и сбогуване. Сигурен бях, че го е написал, преди да открие, че съм изчезнал. Значи не беше променил решението си. Дватамата с Прилкоп бяха спрели тук само за да се сбогуват с мен, а не защото е размислил.

Торбичката се оказа доста тежка. Когато я развързах, на масата се търкулна паметен камък колкото юмука ми. Беше изваян от Умелите пръсти на Шута. Побутнах го предпазливо, но усетих само камък. Вдигнах го да го разгледам. Имаше три лица, които

преминаваха едно в друго. Нощни очи беше там, аз и Шутът. Нощни очи ме гледаше с щръкнали уши и отпусната муцуна. На другата страна бях аз като млад, без белези, с огромни очи и леко отворена уста. Наистина ли съм бил толкова млад? А Шутът бе изобразил себе си като шут, с островърха шапка, дълъг пръст пред свитите си устни и подигравателно вдигнати вежди.

Чак когато стиснах камъка в ръката си той се събуди и разкри спомените, които Шутът бе запечатал в него. Три прости спомена. Ако пръстите ми докосваха вълка и моето изображение, виждах как двамата с Нощни очи спим в леглото ми в къщата. Нощни очи лежеше проснат край огъня на Шута в Планинското кралство, когато докосвах тях двамата. Последното отначало беше обърквашо. Докоснах себе си и Шута. Примигнах неразбиращо. Трябваше ми малко време, преди да го разпозная като спомен на Шута. Точно така изглеждах, когато той допря чело до моето и погледна в очите ми. Оставих камъка на масата и Шутът ми се усмихна подигравателно. Усмихнах се в отговор и импулсивно докоснах челото му. Тогава чух гласа така ясно, сякаш беше в стаята.

— Никога не съм бил разумен.

Поклатих глава. Последното му съобщение пак бе една от загадките му.

Събрах съкровищата си, изпълзях зад камината и затворих тайната врата. Върнах се в работната си стая и ги скрих там. Появи се Гили с куп въпроси за липсващи наденички. Обещах му, че ще се погрижа. Той заяви, че е крайно време да го направя, и ме ухапа по пръста, за да не забравя.

Промъкнах се в коридорите на Бъкип. Знаех, че Славей ще се навърта около събралите се менестрели, и слязох в залата, където обикновено се провеждаха репетициите им и винаги се намираха напитки и храна. Помещението бе пълно с актьори, съревноваваха се по характерния си буен и дружески начин. Но от Славей нямаше и следа. Потърсих я в Голямата зала, после в Малката, но пак без успех. Отказах се и реших да сляза до града — и я зърнах в Женската градина. Разхождаше се бавно в компанията на няколко дами. Изчаках, докато се уверя, че ме е забелязала, и отидох до една закътана пейка. Сигурен бях, че ще ме намери. Не се наложи да чакам дълго. Щом се настани до мен, тя каза:

— Не е разумно. Ако ни видят, ще тръгнат приказки.

Никога не я бях чувал да се притеснява от подобни неща и останах силно изненадан и донякъде засегнат.

— Тогава направо ще си задам въпроса и тръгвам. Слизам в града да потърся Хеп. Чух, че често се отбивал в някаква кръчма на менестрели и си помислих, че знаеш в коя точно.

Тя ме погледна изненадано.

— Не, не знам! От месеци не съм била в кръчма на менестрели. От четири месеца всъщност. — Облегна се, скръсти ръце и ме погледна очакващо.

— Можеш ли да предположиш?

Тя за момент се замисли.

— „Пеликанова гуша“. По-младите менестрели се събират там да пеят неприличните си песнички и да им съчиняват нови куплети. Доста шумно местенце.

Каза го с неодобрение. Вдигнах учудено вежди.

— Става за младежи да попеят и поразказват, но едва ли е прилично за мен — уточни тя.

— Прилично? Откога се интересуваш кое е прилично и кое — не, Славея?

Тя извърна поглед и поклати глава.

— Вече не бива да фамилиарничиш така с мен, Том Беджърлок. — Не ме погледна в очите. — Нито ще се срещам с теб отново по такъв начин, насаме. Онези времена отминаха.

— Какво става с теб? — изгърсих. Бях поразен и дори малко обиден.

— Какво ми става ли? Сляп ли си, човече? Я ме виж.

Изправи се гордо и сложи ръце на корема си. Бях виждал и по-големи шкембета, но стойката ѝ бе по-красноречива от размерите.

— Ти си бременна? — попитах невярващо.

Тя пое дъх и на лицето ѝ се появи плаха усмивка. Внезапно се превърна в предишната Славея и думите изригнаха от устата ѝ.

— Истинско чудо е. Знахарката, която лорд Рибар нае да ме наглежда, казва, че понякога жена може да зачене малко преди времето ѝ за това да отmine. И с мен стана точно това. Ох, Фиц, ще си имам бебе, мое собствено дете. Вече го обичам толкова много, че денем и нощем не преставам да мисля за него.

Изглеждаше сияйно щастлива. Премигнах. Понякога говореше с горчивина, че е неплодна, че неспособността ѝ да зачене означава, че никога няма да има сигурен дом или верен съпруг. Но никога не бе споменавала и думичка за дълбокия си копнеж да има дете — а несъмнено го бе имала през всичките тези години. Бях поразен.

— Много се радвам за теб — казах съвсем искрено.

— Знаех си, че ще се зарадваш. — Докосна леко ръката ми. Дните на прощаване с прегръдка бяха отминали. — И знаех, че ще разбереш защо трябва да променя поведението си. Никакви скандали и слухове за непристойни постъпки на майката не бива да помрачават бъдещето на детето ми. Трябва да стана благоприлична съпруга и да се грижа единствено за дома си.

Последва момент на черна завист от моя страна.

— Желая ти всички радости на дома — рекох тихо.

— Благодаря. Значи разбираш тази раздяла?

— Разбирам я. Всичко добро, Славея. Всичко добро.

Останах да седя на пейката и да гледам след нея. Не вървеше, а буквално се плъзгаше, поставила ръце на корема си, сякаш вече държеше нероденото си дете. Моята алчна и буйна птичка се бе превърнала в гнездяща майка. Бодна ме чувство за загуба, докато се отдалечаваше. По свой начин Славея винаги бе човек, към когото можех да се обърна в труден момент. А ето че вече я нямаше.

Мислех си за времето със Славея, докато слизах към града. Запитах се дали щях изобщо да ѝ дам нещо от себе си, ако не бях дал болката си на дракона. Не че споделяхме кой знае колко помежду си. Спомних си как точно се бяхме събрали и се зачудих на себе си.

„Пеликанова гуша“ се намираще в една нова част на града — отначало улицата се изкачва нагоре, после се спуска, а самото заведение бе наполовина построено върху пилони. Кръчмата бе нова — в смисъл, че не съществуваше по времето, когато бях хлапе, но въпреки това гредите изглеждаха доста опушени и масите бяха очукани като в повечето кръчми, в които се събират менестрели, винаги готови да скочат отгоре им, за да пеят или да издекламират нещо.

Явно часът бе твърде ранен за менестрелите, тъй като заведението бе доста празно. Съдържателят седеше на висок стол до поръбения със солени пръски прозорец и гледеше морето. Хеп седеше

сам на една маса в ъгъла. Беше сложил няколко парченца дърво пред себе си и ги движеше, сякаш играеше с тях някаква игра. Беше си пуснал къса къдрава брада по линията на челюстта. Тутакси не ми хареса. Отидох в ъгъла, заставах срещу масата и зачаках, докато той не вдигна глава и не ме видя. Моментално скочи, стресна задрямалия кръчмар с вика си и се хвърли да ме прегърне.

— Том! Толкова се радвам да те видя! Тръгна мълва, че си изчезнал. Дойдох да те видя, когато научих, че си се появил, но ти спеше като мъртвец. Лечителят даде ли ти бележката, която му оставих?

— Не.

От тона ми разбра, че не изгарям от радост.

— А. Виждам, че си чул лошите новини за мен, но не и добрите, обзалагам се. Сядай. Надявах се, че си прочел бележката ми и няма да е нужно да разказвам пак. Започна да ми омръзва да повтарям отново и отново едни и същи думи, особено щом го правя толкова често напоследък. Марн? — подвижна. — Две халби. И хляб... Сядай — подкани ме и седна. Седнах срещу него. Той ме погледна в очите. — Ще ти разкажа набързо. Сваня взе парите ми и ги похарчи за тоалети и гримове, които привлякоха вниманието на един по-възрастен мъж. Сега е госпожа Карфичкова. Омъжи се за търговеца на плат, който като едното нищо е два пъти по-стар от мен. Богат и улегнал. Солиден човек и прочее. Така че онова свърши.

— А чиракуването ти? — попитах тихо.

— Изгубих си мястото — също толкова тихо отвърна той. — Бащата на Сваня се оплака от поведението ми на майстора. Гиндаст каза, че трябва да се променя или да напусна. Постъпих глупаво. Напуснах. Опитах се да убедя Сваня да избяга с мен в старата ни къща. Казах ѝ, че няма да ни е лесно, но че можем да живеем с любовта си и тя ще ни направи богати. Беше бясна, че съм напуснал, и ми каза, че съм луд, ако си мисля, че ще живее вдън гората и ще гледа пилци. След четири дни вече се разхождаше под ръка с господин Карфичков. Прав беше за нея, Том. Трябваше да те послушам.

Прехапах език, преди да съм се съгласил с него. Седях, гледах масата и се питах какво ли ще стане сега с момчето ми. Бях го оставил да се оправя сам точно когато най-много имаше нужда от баща. Замислих се какво да правя.

— Ще дойда с теб — казах. — Ще идем заедно при Гиндаст, може и да размисли. Ще го помоля да те вземе пак.

— Не! — ужасено възкликна Хеп. После се разсмя. — Не ми даде да разкажа останалото. Както винаги, хващаш се за лошото и си мислиш, че друго няма. Том. Аз съм тук, сред менестрелите. И съм щастлив. Виж.

Побутна парченцата дърво към мен. Формата беше все още груба, но личеше, че ако се съберат заедно, ще се получи арфа. Бях прекарал достатъчно време със Славей, за да знам, че изработването на примитивна арфа е сред първите стъпки на начинаещите менестрели.

— Никога не съм знаел, че мога да пея. Е, знаех, разбира се, но никога не бях предполагал, че пея достатъчно добре, за да съм менестрел. От дете слушах Славей и й припяхах. Не можех да повярвам колко много нейни песни и стихове съм научил наизуст просто докато съм я слушал. Сега между нас има различия и Славей изобщо не одобрява, че съм тръгнал по този път. Каза, че ще стовариш вината за това върху нея. Но въпреки това се застъпи за мен и даде да се разбере, че мога да пея песните й, докато не започна да съчинявам свои собствени.

На масата се появиха халбите и прясно изпечен хляб с хрупкава коричка, от който все още се вдигаше пара. Хеп отчупи едно парче и го захапа, а аз все още се мъчех да схвана думите му.

— Значи ще ставаш менестрел?

— Да! Славей ме запозна с един човек, Сотонг. Има ужасен глас, но в начина, по който дърпа струните, има нещо божествено. И е малко старичък, така че няма да му навреди някой младок като мен да носи багажа и да поддържа огъня, докато пътуваме от едно място на друго. Разбира се, ще останем в града за Празника на жътвата. Довечера ще свири, а аз ще пея на по-ранните веселби за децата. Том, никога не съм знаел, че животът може да е толкова хубав. Сега много обичам това, което правя. Без изобщо да го е искала, Славей ме е научила на толкова много неща, че вече имам репертоар на калфа. Макар че малко закъснявам с направата на мой собствен инструмент. И, разбира се, засега имам малко свои собствени песни. Но те ще дойдат. Сотонг казва, че трябва да съм търпелив и да не се опитвам да съчинявам песни, а да изчакам те сами да дойдат при мен.

— Никога не съм предполагал, че ще станеш менестрел, Хеп.

— Аз също. — Той сви рамене и се ухили. — Идеално ми подхожда, Том. Никой не го е грижа кои са били или не са били майка ми и баща ми, или дали едното ми око е като другото. Няма го безкрайното блъскане като в дърводелската работилница. Вярно, може и да се оплаквам понякога от постоянното декламирање на едни и същи неща, докато всяка дума не прозвучи точно както иска Сотонг, но не е чак толкова трудно. Никога не съм знаел, че имам такава добра памет.

— А след Празника на жътвата?

— О. Това е единствената тъжна част. След празника заминавам със Сотонг. Винаги прекарва зимата в Беарния. Ще пеem и свирим по пътя натам и ще останем при покровителя му на топло през зимата.

— И без съжаления.

— Само дето ще те виждам по-рядко, отколкото през това лято.

— Но си щастлив?

— Хм. Толкова близо до щастието, колкото може да бъде човек. Сотонг казва, че когато се отпусне и следва съдбата си, вместо да се опитва да насочва и управлява живота си, човек открива, че щастието само го следва.

— Дано бъде точно така с теб, Хеп. Дано.

Поговорихме известно време за дреболии, докато допивахме бирата. Вътрешно се възхищавах, че е получил толкова много удари и въпреки това е успял да остане на крака. Стана ми интересно, че Славея се е застъпила за него, без да ми каже нищо. Щом му беше позволила да пее нейните песни, значи наистина смяташе да изостави досегашния си начин на живот.

Можех да си говоря цял ден с Хеп, но той погледна през прозореца и каза, че трябва да иде да събуди майстора си и да му занесе закуска. Попита дали ще съм на празненствата довечера и му казах, че не съм сигурен, но се надявам да се забавлява. Отговори, че определено ще се забавлява, след което се сбогувахме.

На връщане минах през пазара. Купих цветя от едно място, бонбони от друго и отчаяно се помъчих да измисля какъв друг подарък би могъл да умилостиви донякъде Търпение. Така и не реших, и бях ужасен, когато открих колко време съм пропилял в обикаляне от сергия на сергия.

Към замъка Бъкип се беше запътило огромно множество. Вървах зад пълен с бъчви бира фургон и пред група жонгльори, които

репетираха в движение. Едно от момичетата ме попита дали цветята са за любимата ми и когато казах, че са за майка ми, всички се разсмяха съчувствено.

Открих Търпение в покоите ѝ. Седеше в креслото с вдигнати крака. Ругаеше ме и плачеше, че съм толкова безсърдечен и я карам да се тревожи, докато Лейси поставяше цветята във ваза и поднасяше бонбоните с чай. Разказът ми какво ми се бе случило я умилостиви, но все пак се оплака, че имам да ѝ разказвам за повече от десет години от живота си.

Докато се опитвах да си спомня докъде бях стигнал, Лейси рече тихо:

— Моли ни посети преди няколко дни. Беше много приятно да я видим отново, след толкова много години. — Забеляза, че мълча като треснат, и отбеляза: — Дори в роклята на вдовица си остава красива жена.

— Казах ѝ, че не е трябвало да крие внучката ми от мен! — заяви Търпение. — О, извади стотици основателни причини, но не толкова основателни за мен.

— Скарахте ли се? — попитах ужасен. Нима можеше да стане още по-лошо?

— Не. Разбира се, че не. На следващия ден ми прати момичето. Копривка. Какво име за дете, моля ви се! Но пък говори прямо. Харесвам това у нея. Каза, че не иска Върбов лес и каквото и да било друго само защото си ѝ баща. Аз ѝ казах, че това няма нищо общо с теб, а с факта, че е внучка на Рицарин, така че кой друг да се установи там? Така. Мисля, че ще разбере, че съм по-упорита от нея.

— Не чак толкова — доволно отбеляза Лейси. Изкривените ѝ пръсти потропваха по ръба на масата. Липсваше ми безкрайното ѝ плетене на дантели.

— Моли каза ли нещо за мен? — попитах, изпълнен с ужас от евентуалния отговор.

— Нищо, което би искал да чуеш. Знае, че си жив. Аз обаче нямам пръст в това нещо. Знаем как да пазя тайна. И явно доста по-добре от теб! Мисля, че дойде готова за караница, но когато откри, че и аз съм страдала през всички тези години и съм те смятала за мъртъв, намерихме доста общи теми за разговор. И милият Бърч, разбира се. Милият упорит Бърч. И двете си поплакахме за него. Той беше

първата ми любов, знаеш го. И не мисля, че човек си връща частицата от сърцето, което е дал на първата си любов. Тя нямаше нищо против, че го казах — че все още част от мен обича онзи ужасен твърдоглавец. Казах ѝ, че колкото и отвратително да се е държала първата ти любов, тя винаги има място в сърцето ти. И тя се съгласи, че е точно така.

Замръзнах.

— Съгласи се — потвърди Лейси и очите ѝ се стрелнаха към мен, сякаш се мъчеше да прецени колко тъп може да съм.

Търпение продължи да бърби, но ми бе трудно да следя думите ѝ. Сърцето ми бе другаде, вървеше по ветровити хълмове с момиче с развяваща се червена пола. Накрая осъзнах, че ми казва, че трябва да си вървя; трябвало да започне да се облича за вечерните празненства, тъй като напоследък това ѝ отнемало повече време. Попита дали ще съм там и отвърнах, че най-вероятно не, че все още ми е трудно да се появявам на сбирки на благородници, където някой може да си спомни за мен и да ме познае. Тя кимна утвърдително, но добави:

— Променил си се повече, отколкото предполагаш, Фиц. Ако не беше Лейси, щях да мина покрай теб, без изобщо да те позная.

Не знаех дали това трябва да ми послужи като утеха, или не. Лейси ме изпрати до вратата.

— Е, май всички сме доста променени — каза, докато вървахме. — Бих познала Моли при всички положения, но аз не съм жената, която бях навремето. Дори самата Моли се е променила. Каза ми: „Представи си, Лейси, настаниха ме във Виолетовите покои, в южното крило. Аз, която бях слугиня в горните етажи, сега спя във Виолетовите покои, където живееха лейди и лорд Фликър. Представи си само!“

Старческите ѝ очи се стрелнаха към мен.

Кимнах бавно.

ГЛАВА 36

ПРАЗНИКЪТ НА ЖЪТВАТА

Както поискахте, пращам ви пратеник да ви съобщи, че синият дракон Тинтаглия и черният Айсфир са били видени. Изглеждат здрави и с добър апетит. Предадохме им, че сте загрижени за благополучието им и за благополучието на младите дракони, оставени на вашите грижи. Както може би сами се досещате, не можем да сме сигурни, че разбраха колко сериозно и належащо е желанието ви. Изглеждат толкова погълнати един от друг, че нямат никакво желание да разговарят с хора.

Писмо от кралица Кетрикен до Съвета на бинградските търговци

Вечерта ме завари на стария ми пост зад стената. Този път обаче шпионирах заради собственото си любопитство, а не по заръка на Сенч. Бях се запасил с бутилка вино, хляб, ябълки, сирене, наденички и порче в кошницата до мен, както и с възглавница за седене. Приблжих око до цепнатината и загледах как благородниците от Шестте херцогства се запознават и смесват с гостите от Външните острови.

Нямаше много официалности. Тържествените церемонии щяха да се проведат утре. Имаше изобилие от храна, но масите бяха избутани покрай стените, за да се отвори повече място за танци. Тази вечер даваше възможност на по-младите и второстепенни менестрели, жонгльори и кукловоди да покажат уменията си. Цареше небрежен хаос и веселие, гостите оживено разговаряха за очакваната реколта. Простолюдие и благородници се смесваха във всички зали и дворове на крепостта. Сигурно можех спокойно да се разхождам сред тях, но

нямах желание за това. Така че предпочетох да се скрия и да се наслаждавам на забавленията на другите.

Заех поста си достатъчно рано, за да чуя представянето на Хеп. Пееше за децата, които се бяха събрали по-рано, защото скоро щяха да си лягат. Избра две прости песнички: за мъжа, който ловувал луната, и една за жена, която засадила чаша, за да порасне вино, вилица за месо и тъй нататък. Винаги се смееше, когато му ги пееше Славея, а сега се смееше и публиката му. Като че ли изпитваше огромно и искрено удоволствие от това, а и майсторът му изглеждаше много доволен. Въздъгнах тихо. Момчето ми да стане менестрел. Никога не си бях помислял подобно нещо.

Видях и траурно остригания Пъргав, разговаряше с Уеб. Момчето изглеждаше пораснало от последния път, когато го видях — не външно, а по поведение. Вървеше след Уеб и се зарадвах, че си има такъв наставник. Погледът ми се зарея и забелязах сред танцуващите Любезен. Въртеше се с някакво момиче и бях потресен, когато разпознах Копривка. Гледах ги и дъвчех до края на танца, когато Предан заведе при Любезен лейди Сидел и му отне Копривка за следващия танц. Принцът ми се виждаше малко нещастен. Съмнявах се, че му се танцува именно с дамата на своя приятел или с братовчедка си. Колкото до Копривка, тя танцуваше добре, но леко сковано, и се запитах дали не се притеснява за стъпките, или от високото положение на партньора си. Роклята ѝ бе проста, както и празничният костюм на принца. Личеше си, че Кетрикен има пръст в това.

Мисълта за кралицата ме накара да се огледам за нея и я открих на един висок стол да наблюдава празненствата. Изглеждаше уморена, но доволна. Сенч не беше до нея и това ми се стори странно, докато не забелязах, че той също танцува с някаква жена с огненочервена коса, която бе сигурно на една трета от годините му.

Един по един издирвах и откривах всички, които бяха изиграли най-съществена роля във важните моменти от живота ми. Славея, вече лейди Рибар, седеше на тапициран стол. Нейният лорд не се отделяше от нея и лично ѝ донесе храна и напитки от масите, сякаш за подобна отговорна задача не можеше да се разчита на слугите. Появи се лейди Търпение — носеше повече дантели от всички останали дами, взети заедно — съпровождана от Лейси. Намериха свободни места на една

пейка недалеч от сцената на кукловодите, настаниха се и започнаха да се побутват, да сочат и да си шепнат като момиченца. Лейди Розмарин разговаряше с двама кемпра от Външните острови. Не се усъмних, че чаровната ѝ усмивка и пищният ѝ бюст ще осигурят за лорд Сенч предостатъчно информация, върху която да мисли утре.

Аркон Кървавия меч също бе тук, нагизден в мантия от лисици, и обсъждаше оживено нещо с херцогинята на Беарния. Тя го слушаше вежливо, но се съмнявах, че съществува търговско споразумение, което да я накара да промени отношението си към островитяните. Край масите разпознах още трима души от хетгурда, както и неколцина други, които стояха и гледаха объркано кукленото представление. Погледът ми отново се насочи към Копривка, която се мотаеше сама из празнуващата тълпа. Доближи я набит младеж. По късо подстриганите къдри реших, че е Рицарин, най-големият син на Бърич. Двамата спряха и започнаха да разговарят наред шума и смеха. Появи се и някаква жена в проста тъмносиня рокля, водеше дърпащо се момче за ръка. Трепнах при вида на остриганата глава на Моли. Абсолютно сигурен бях, че Бърич никога не би одобрил начина, по който се бе отнесла към косата си. Голата ѝ глава я правеше странно млада. Държеше здраво Пламен и сочеше друго момче — явно казваше на Рицарин да ѝ помогне да събере децата за лягане. Вместо това Копривка грабна най-малкия си брат и го завъртя по дансинга. Радостните му викове, че се е измъкнал от майка си, накараха не една двойка да се усмихне. Рицарин вдигна успокояващо ръка към Моли и кимна на нещо казано от нея. После една трупа акробати сякаш нарочно застана така, че да ми попречи да виждам. Когато приключиха с номерата си, Моли беше изчезнала.

Останах да седя в тъмното. *Наденички?* — обади се Гили.

Затърсих опипом в кошницата, но намерих само парченца месо. Беше разпердушинил наденичките в опитите си да ги убие. Подбрах едно по-голямо парче и му го предложих. Порчето с радост го грабна от ръката ми.

Така мина вечерта за мен. Гледах как най-скъпите ми хора се въртят на дансинга под звуците на музика, която едва достигаше до мен през дебелите стени. Облегнах се за малко назад, за да дам почивка на уморения си гръб. Тънък лъч светлина се процеждаше през шпионката към мен. Улових го в дланта си и се загледах в петънцето.

Метафора на живота ми, помислих си. После пропъдих самосъжалението си и отново се наведох напред.

Шишко се беше запасил с няколко плодови пити. Музиката му бе силна и радостна, движеше се в такт с нея, такт напълно различен от такта, който чуваха всички останали. Но поне е при тях, помислих си. Той поне може да се показва и да е сред останалите. Импулсивно ми се прииска да зарежа всякаква предпазливост и да отида при него, но поривът изчезна толкова бързо, колкото и се появи. Не.

Децата на Моли си бяха харесали един жонгльор и се бяха подредили в полукръг да го гледат. Копривка държеше за ръце Стабилен и Пламен. Рицарин наглеждаше Справедлив. Чевръст и Пъргав стояха един до друг. Уеб стоеше недалеч от тях, без да се натрапва. Погледът ми се зарея из тълпата, но не откри онова, което търсех. Станах. Оставих кошницата и възглавницата на порчето и тръгнах през тесните проходи.

Знаех, че има шпионка към Виолетовите покои. Не се възползвах от нея. Напуснах тайния лабиринт, като преди това изтупах в един килер праха и паяжините от себе си, и закрачих със сведен поглед през оживените коридори и зали на Бъкип. Никой не ми обърна внимание, никой не ме повика по име и не ме спря да се поинтересува как я карам. Със същия успех можех и да съм невидим. Когато тръгнах да се изкачвам по стълбите, тълпата оредя. Коридорите в жилищните части на замъка бяха пусли. Всички бяха слезли долу за празненството. Всички, освен мен — и може би и Моли.

Три пъти минах покрай вратата на Виолетовите покои. На четвъртия път си заповядах да почукам и го направих — получи се по-енергично, отколкото бе намерението ми. Сърцето ми туптеше бясно, треперех. Отговори ми тишина. И после, тъкмо когато си помислих, че напразно съм събирал кураж и че никой няма да отговори, чух Моли да пита тихо:

— Кой е?

— Аз — отвърнах тъпо.

И докато търсех име, с което да се нарека, тя ясно ми даде да разбере, че знае кой е този „аз“.

— Махай се.

— Моля те.

— Махай се!

— Моля те.

— Не.

— Обещах на Бърич, че ще се грижа за теб и за децата ти. Обещах му.

Вратата се отвори едва-едва. Видях едното ѝ око.

— Странно. Точно това каза и той, когато започна да носи неща пред вратата ми. Че ти бил обещал, преди да умреш, че ще се грижи за мен.

Нямах отговор на това. Вратата започна да се затваря. Пъхнах крака си в пролуката.

— Моля те. Пусни ме. Само за малко.

— Махни си крака или ще го счупя. — Говореше сериозно.

Реших да рискувам.

— Моля те, Моли. Моля те. След толкова години няма да ми дадеш възможност да ти обясня? Поне възможност?

— Времето за обяснения беше преди шестнайсет години. Тогава можеше и да има значение.

— Моля те. Пусни ме.

Тя рязко отвори вратата. Очите ѝ горяха.

— Искам да чуя само едно нещо от теб. Разкажи ми за последните часове на съпруга ми.

— Добре — отговорих тихо. — Дължа ти това.

— Да — рече тя и отстъпи, колкото да успее да се провра. — Дължиш ми го. И не само това.

Беше по нощница, с шал отгоре. Тялото ѝ бе по-едро, отколкото го помнех, фигурата ѝ бе на жена, а не на момиче. Но това не означаваше, че не е привлекателна. Стаята миришеше на нея, не само на парфюма, който си бе сложила, но и на плътта ѝ и на восък за свещи. Роклята ѝ бе прилежно сгъната върху сандъка до леглото. До него имаше легло на колелца — явно момчетата ѝ щяха да спят при нея. Четката и гребенът ѝ лежах на масата, по-скоро по навик, отколкото по необходимост.

Първото тъпо нещо, което изтърсих, бе:

— Той не би искал да си режеш косата.

Тя несъзнателно вдигна ръка към главата си.

— И откъде знаеш пък това? — попита възмутено.

— Първия път, когато те видях, много преди да те вземе от мен, направи забележка за косата ти. „Има малко червено в козината й“, така каза.

— Типично в негов стил — рече тя. — Никога не ме е „вземал“ от теб. Мислехме, че си мъртъв. Накара ни да си мислим, че си мъртъв, и бях отчаяна. Нямах нищо, освен дете, което изцяло зависеше от мен. Ако някой е вземал някого, аз взех него. Защото го обичах. Защото беше добър с мен и с Копривка.

— Зная.

— Радвам се. Сядай. Каж ми как умря.

Седнах на един стол, тя се настани върху сандъка с дрехите си и й разказах за последните дни на Бърич. Това бе последният разговор, за който бих си помислил в подобна ситуация. Беше ужасно. Но в същото време изпитвах ужасно облекчение. Имах толкова нужда да й разкажа, колкото и тя да чуе. Слушаше жадно, сякаш всяка дума бе миг от живота на Бърич, миг, който можеше да запази за себе си. Поколебах се да говоря за Осезанието на Бърич, но нямаше начин да не го включа. Сигурно знаеше, защото не показа нито изненада, нито отвращение. Разказах й по начин, по който не би могъл да го направи Пъргав, защото можех да й кажа, че накрая беше очевидно колко много обичаше Бърич сина си и че когато умря, между тях вече нямаше пропаст. Разказът ми се получи различен от онзи, който бях разказал на Копривка. Моли много добре разбираше какво означава молбата на Бърич да се грижа за нея и за малките й синове. Повторих всичко, което ми бе казал — че е по-добрият мъж за нея, — и й казах, че съм се съгласил.

— Чудесно — рече горчиво тя. — Значи двамата сте били на едно мнение. Случайно да ви е хрумвало да се посъветвате с мен? Случайно да ви е минало през главите, че това решение може би принадлежи на мен, а не на вас?

И тези думи ми отвориха възможност да се върна назад в годините и да й разкажа какво съм правил, къде и как съм научил, че се е събрала с Бърич. Докато говорех, тя гризеше нокътя си, без да ме поглежда. Когато свърших, настъпи мълчание.

— Мислех си, че си мъртъв — рече тя. — Ако знаех, че не си, ако той знаеше, че не си...

— Знам. Но нямаше безопасен начин да ти пратя вест. А после, след като ти... беше твърде късно. Ако дойдех, всичко около вас щеше да се разпадне.

Тя се наведе напред. Очите ѝ бяха затворени, изпод клепачите ѝ се стичаха сълзи.

— Какво направихме... Какво направихме с живота си...

Имаше стотици отговори на това. Можех да възразя, че не ние сме направили нещо, а животът. Но изведнъж осъзнах, че това ще изисква повече сили, отколкото имах. Отказах се.

— Вече е твърде късно да оправяме нещата.

— Ох, Фиц. — И макар да бе укор, да чуя името си от устните ѝ беше неимоверно мило. — За теб винаги нещо е или твърде късно, или твърде рано. Винаги някой друг път. Винаги утре или след като изпълниш поредния последен дълг към краля си. Жените искат нещо да се случи *сега*. И аз го исках. Съжалявам, че имахме толкова малко такива моменти.

Поседяхме мълчаливо още малко, всеки потопен в собствената си мъка. После тя тихо каза:

— Рицарин скоро ще доведе малките. Разреших им да останат до последното куклено представление. Няма да е добре да те сварят тук. Няма да разберат, а аз не бих могла да им обясня.

Така че си тръгнах. Поклоних ѝ се на прага. Не бях докоснал дори ръката ѝ. Чувствах се по-зле, отколкото докато се опитвах да почукам. Тогава имаше някаква мъничка надежда. А сега оставаше единствено реалността. Твърде късно.

Слязох по стълбите към тълпите и глъчката. Шумът внезапно се засили и хората заговориха възбудено. Чувах се въпроси, повтаряха се слухове.

— Кораб! От Външните острови!

— Не е ли късно за приставане?

— Флагът на Нарвала ли?

— Току-що пристигна пратеникът! Видях жезъла му.

Тълпата ме повлече към Голямата зала. Опитах се да се добера до стената на коридора, но си спечелих само ръгане с лакти в ребрата, ругатни и настъпени пръсти. Отказах се и се пуснах по течението на жадната за новости тълпа.

Пратеникът току-що бе стигнал до кралицата. Мина малко време, преди тълпата да се успокои. Оркестърът до дансинга спря пръв, после кукловодите прекъснаха представленията си. Жонгльорите оставиха бухалките и топките. Тълпата забръмча като разтревожен очакващ кошер, а в залата продължаваха да влизат хора. Все още задъханият пратеник стоеше пред кралицата. Продължаваше да държи жезъла си, който ясно показваше, че носи вести за кралицата и не бива да бъде спиран. Сенч мигом се озова до Кетри кен, след малко Предан също се качи на подиума. Кралицата отвори свитъка така, че и двамата да могат да го прочетат. После го вдигна високо и в залата се възцари тишина.

— Добри новини! В пристанището е влязъл кораб с герба на Нарвала — каза Кетрикен. — Изглежда, кемпра Пиотре от клана на Нарвала ще вземе участие в утрешния Празник на жътвата.

Новината беше чудесна. Ентусиазираният вик на Аркон Кървавия меч се разнесе над вежливото мърморене на херцози и херцогини. Някакъв островитянин тупна херцога на Тилт по гърба. Принцът кимна доволно на събралото се множество и направи знак на музикантите, които веднага засвириха радостна мелодия. Място за танцуване почти нямаше, но хората явно нямаха нищо против просто да поскачат на място. После тълпата се поразреди — част от събралите се излязоха за глътка чист въздух и да поклюкарстват. Кукленото представление свърши и видях как Рицарин и Копривка събират братчетата си и ги извеждат от залата. Другите деца също си тръгнаха. Точно когато си помислих, че ще успея да се добера до вратата, без ребрата ми да пострадат, отвън се надигна втора вълна развълнувани гласове. Почти в същия миг народът отново се втурна към залата. Усетих някой да ме дърпа за ръкава и когато се обърнах, се озовах пред Лейси.

— Ела с нас, момче. Ще те скрием.

След малко се озовах на пейката между Търпение и Лейси. Със същия успех можете да пуснете лисица в кокошарник и да се надявате, че няма да се набива на очи. Свих рамене, скрих лицето си зад халба сайдер и зачаках да науча причината за вълнението.

Пиотре застана на прага. Но шумът отвън бе по-голям, отколкото заслужаваше появата му, а и самият Пиотре изглеждаше така, сякаш предстои нещо изключително важно. Вдигна високо ръце и извика:

— Моля, отдръпнете се! Сторете път!

Беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи в тази блъсканица, но въпреки това народът се постара. Пиотре влезе пръв с премерена крачка, а зад него се появи видение, каквото малцина бяха виждали дотогава. Елиания носеше синьо наметало с качулка, поръбена с бяла кожа, която рязко открояваше блестящите ѝ черни коси и очи. Самото наметало се спускаше до пода и дори се влачеше малко зад нея. Беше в синия цвят на Бък и цялото бе украсено с подскачащи елени и нарвали. Очите им бяха изработени от мънички бели скъпоценни камъни, сякаш внасяше в залата небето в лятна вечер.

Принц Предан все още беше на подиума до майка си. Погледна я и всички видяха каква радост го изпълва. Не каза нито дума на Сенч или на кралицата. Дори не си направи труда да се спусне по двете стъпала, а скочи право на пода. Щом го видя, Елиания отметна качулката си и се затича към него. Срецнаха се в центъра на Голямата зала. Хванаха се за ръце.

— Не можех да чакам — с ясен звънлив глас възкликна Елиания. — Не можех да дочакам зимата, та какво остава за пролетта. Дойдох да се омъжа за теб и ще направя всичко по силите си, за да живея според вашите обичаи, колкото и странни да са те.

Принцът не откъсваше очи от нея. Лицето му бе озарено от радост, но после видях как се поколеба. Видях как се мъчи да реши какво да каже, какъв трябва да е подobaващият отговор пред всички събрали се. Елиания го гледаше и светлината на лицето ѝ започна да помръква.

Намесих се решително.

Кажу ѝ, че и ти не можеш да чакаш. Кажу ѝ, че я обичаш и че ще се ожениш за нея още сега. Любов, изминала толкова дълъг път и платила такава цена, не бива да се отклонява! Всяка жена се нуждае от обич.

Лицето на Сенч се бе превърнало в усмихната маска на ужас. Кралицата се изправи, затаила дъх. Пиотре стоеше абсолютно неподвижно. Знаех, че се моли принцът да не нарани или унизи момичето.

Предан заговори ясно и високо:

— Ще се оженим още тази седмица. Не само пред херцозите, но и пред всички тук. Ще се оженим и ще празнуваме жътвата като съпруг и съпруга. Съгласна ли си?

— Ел и Еда, Море и Суша! — изкрещя Кървавия меч. — Еленът и Нарвалът! В самото начало на новата година. Добър знак за всички ни!

— Тъй да бъде! — извика Пиотре и на лицето му се изписа почуда.

— Съгласна съм.

Прочетох думите по устните ѝ, но не ги чух — потънах сред възторжените викове на стотиците гости. Сенч затвори за миг очи, после се усмихна и погледна с обич импулсивния си, прибързан принц. Но прикритата горчивина в погледа му бе напълно победена от онова, което блесна в очите на Елиания. Дори да ѝ бе нужно потвърждение, Предан току-що ѝ го бе дал. Запитах се какво ли е струвало на нея и на клана решението ѝ да дойде тук. Облеклото ѝ бе украсено с нарвали и елени и се съмнявах, че го е изработила сама. Някои от майките ѝ я бяха подкрепили.

— Тази седмица ли ще се женят? — попита Търпение.

Кимнах.

— Този Празник на жътвата ще се запомни — отбеляза тя. — Най-добре още сега да пратят пратеници из цялата страна. Никой няма да иска да пропусне подобно нещо. Не сме имали хубава сватба в Бъкип, откакто се оженихме двамата с Рицарин.

— Не мисля, че ще се оженят веднага. Подготвиха се за Празника на жътвата все пак, а не за сватба. Готвачите ще побеснеят! — обади се Лейси.

Беше права, разбира се.

Успях да се измъкна от хаоса, който сам бях създал, и дори успях да поспя няколко часа в работната стая. Боя се, че малцина са успели да последват примера ми. Слугите работиха през цялата нощ. Имаха късмет, че бяха напреднали с подготовката за честванията и замъкът вече бе украсен с гирлянди. Добре бе също, че херцозите и херцогините вече се бяха събрали за Празника на жътвата — щеше да настане голям фурор, ако заради прибързаното решение на принца да се жени някой от висшите благородници пропуснеше събитието.

На следващия ден едва не закъснях. По време на продължителната церемония стоях в задната редица на гвардията на принца. Лонгуик бе попълнил оределия ни състав, но така още по-болезнено усещах липсата на онези, които бяха тръгнали с нас да

открием дракона. Ридъл стоеше до мен и мисля, че се чувстваше по абсолютно същия начин. Но въпреки това беше удоволствие да гледам принца и невестата му.

Бяха облечени като крал и кралица на жътвата. Беше минало доста време от последното изпълнение на стария ритуал — отдавна в Бъкип не бе имало кралска двойка. Явно шивачката не беше мигнала през нощта. Елиания отново беше със своето наметало с нарвали и елени, а костюмът на принца идеално подходеше на тоалета ѝ. Простата корона на Предан бе заменена от пищната корона на жътвата. Забелязах в това умелата ръка на Сенч, който показваше принца като крал пред херцозите му. Макар да бе само церемония, никой не пропусна да долови посланието. Елиания също носеше корона. Но докато принцът бе с позлатени еленови рога, на нейната имаше един рог на нарвал в син емайл и сребърен обков. Докато танцуваха сами в центъра на покрития с пясък дансинг, приличаха на оживяла двойка от някоя легенда.

— Като самите Еда и Ел — обади се Ридъл и аз кимнах.

Благородници и простолудие бяха еднакво заплени от зрелището.

През следващите няколко дни замъкът и градът се напълниха с толкова народ, колкото не се бе събирал от години. На церемонията се събраха много повече хора, отколкото се очакваше. Кокъл трябваше да разкаже историята. Представи се чудесно и бе много по-точен, отколкото бих очаквал от менестрел. Може би защото самият той бе Осезавац, не искаше да излезе, че разкрасява историята. Разказът му бе изпълнен с трогателна простота. Той не се задълбочаваше в магията, използвана от Бърич и котерията, а вместо това наблюдаваше на това как всички са били готови да се жертват за принца си.

Кокъл, Пъргав, Уеб и Любезен бяха официално обявени за Осезаваца котерия на принца. Това се посрещна с известно мърморене — по-старите благородници добре помнеха, че тази дума навремето се използваше единствено за кръга Умели, които помагаша на краля. Сенч ги увери, че ще има и истинска котерия веднага щом бъдат открити и подбрани подходящите кандидати.

Кралицата предаде Върбов лес на Моли вместо на Копривка, така че да изглежда като дарено на рода на Бърич за върнатата му служба. Доходите от имението щяха да са повече от достатъчни за

издържането на семейството. Лейди Копривка бе представена като най-новата придворна дама на кралицата, а Пъргав бе официално обявен за ученик на Майстора на Осезанието Уеб. Самият Уеб произнесе кратка, но въздействаща реч за силата на магията на Бъррич и изказа съжалението си, че човек като него е трябвало да крие своята дарба, вместо да обучи сина си. Изрази надежда, че никога вече няма да се стигне до пропиляване на такъв талант. След това даде отговор на загадката, която ми бе дал на заминаване към Външните острови. Каза, че Бъррич дошъл на себе си малко преди да умре, колкото да се сбoguва със сина си и да си отиде с Воинската молитва на уста. Последната му дума била „Да“, а всички знаят, че това е върховната молитва, която човек може да отправи към живота. Приемане.

Размишлявах върху това вечерта, докато седях в работната си стая. Ръцете ми бяха хлъзгави от маслото, което се бе просмукало в свитъците и бе направило много от буквите размазани и нечетливи. Работата бе обезсърчителна и уморителна. Избутах свитъците настрана, избърсах се с някакъв парцал и си налях още бренди.

Не бях сигурен, че споделям вижданията на Уеб, но въпреки това ми се струваше, че „да“ е била думата на Бъррич за живота. Определено има малко достойнство и удовлетворение да му кажеш „не“. Бях го правил достатъчно пъти, за да знам от собствен опит.

Напразно търсех възможност да разговарям насаме с Моли. Сякаш винаги беше заобиколена от децата си. Докато седях край камината, бавно започнах да осъзнавам, че те са част от нея. Най-вероятно нямаше да успея да я открия сама. Така дълго отказваната ми възможност сега бе налице, но бързо ми се изплъзваше.

На следващата сутрин отидох в банята рано. Изкъпах се и се обръснах най-внимателно. Върнах се в стаята, прибрах косата си във воинска опашка и огледах дрехите, които ми бе поръчал Шутът. Облякох бяла риза и син жакет, както и сини гамаши. Определено бях жител на Бъкип, но вече не приличах на слуга или гвардеец. Погледнах се в огледалото и се усмихнах тъжно. Търпение би одобрила външния ми вид. Опасно приличах на баща си. Събрах смелост и преместих сребърната игла от външната страна на яката си. Малката лисица ми намигна. Усмихнах ѝ се.

Излязох от тайния лабиринт и тръгнах по коридорите на Бъкип. На няколко пъти усетих погледи върху себе си, а веднъж някакъв мъж

се закова на място и присви очи към мен, сякаш се мъчеше да си спомни нещо. Минах покрай него. Замъкът беше пълен с бързаци слуги и водещи светски разговори благородници. Стигнах до Виолетовите покои и почуках решително.

Отвори Копривка. Не бях подготвен за това — мислех, че най-напред ще ми се наложи да се изправа пред младия Рицарин. Дъщеря ми се вторачи в мен и видимо се сепна. Не каза нищо, докато не попитах:

— Мога ли да вляза? Бих искал да говоря с майка ти и братята ти.

— Не мисля, че е разумно. Върви си — отвърна тя и понечи да затвори, но Рицарин хвана вратата.

— Кой е този? — попита я той и се обърна към мен. — Не й обръщайте внимание, господине. Може да е облечена като лейди, но се държи като селянка.

Стаята беше претъпкана. Никога не си бях давал сметка колко много са седем деца. Пъргав и Чевръст седяха на пода пред камината и играеха на камъни, а Стабилен гледаше. Пъргав вдигна глава, видя ме и зяпна изненадано. Близнакът му го смушка.

— Какво има? Твой ред е.

Пламен и Справедлив се боричкаха в леглото и не ми обърнаха внимание. Изведнъж осъзнах мащабите на обещанието, което бе изискал от мен Бърич — на практика седем пъти по-голямо, отколкото бе поискал от него Рицарин, когато ме е дал за отглеждане на най-верния си човек. Борещите се момчета се бяха оплели в завивките и свещникът на нощната масичка беше в опасност. И тогава, преди Копривка да успее да затвори или Рицарин да ме покани да вляза, от съседната стая се появи Моли. Спря и впери поглед в мен.

Мисля, че щеше да ме изхвърли, ако имаше възможност. Пламен се изправи в леглото и скочи върху брат си, той се дръпна и насмалко да падне. Направих две бързи крачки и го улових. Той моментално се измъкна от ръката ми и отново се хвърли в сражението. Изведнъж ми заприличаха на кутрета. Усмихнах се.

— Обещах на Бърич, че ще се грижа за синовете му. Не мога да го правя, ако не ги познавам. Дойдох да се представя.

Пъргав бавно се изправи. Въпросът в очите му бе съвсем ясен. Поех дъх. Намерих отговора. Да.

— Аз съм Фицрицарин Пророк. Израснах в конюшните на Бъкип. Баща ви ме научи на всичко, което според него трябва да знае един мъж. И сега бих искал да предам наученото на синовете му.

Рицарин бе доловил безпокойството на Копривка, а името ми го разтревожи още повече. Застана така, че да е между братята си и мен. Постъпката му бе толкова инстинктивна, че се усмихнах, въпреки че каза:

— Мисля, че и аз мога да предам на братята си на какво ме е учил баща ми, господине.

— Не се съмнявам. Но ще се наложи да мислиш и за други неща. Кой се грижи за животните и конюшните ви сега, докато ви няма?

— Оксуърти. От нашето село е, идва понякога, когато има тежка работа. Може да се справи за няколко дни, макар че ще трябва да се върна веднага след сватбата на принца.

— Това не е негова работа! — възмутено се намеси Копривка. Имаше предвид мен.

Знаех, че или трябва да я поставя на мястото ѝ, или да ѝ позволя да ме изгони.

— Обещах, Копривке. Пъргав беше свидетел. Не мисля, че баща ти би поискал това от мен, ако не е държал аз да възпитавам синовете му. Така че решенията не ги вземаш ти.

— Но това не се отнася за мен — твърдо рече Моли. — И по ред причини смятам, че е неразумно.

Събрах сили и поех дъх. Обърнах се към Рицарин.

— Обичам майка ти. Обичам я от години, много преди тя да избере баща ти. Но обещавам, че няма да се опитвам по никакъв начин да заемам мястото му. А само да направя онова, което ме помоли. Да се грижа за всички ви.

Погледнах отново Моли. Лицето ѝ бе бяло като платно и си помислих, че ще припадне.

— Без тайни — казах ѝ. — Без никакви тайни помежду ни.

Моли се отпусна тежко на леглото. Двамата ѝ малки синове незабавно отидоха при нея. Пламен се настани в скута ѝ. Тя го прегърна инстинктивно.

— Мисля, че е по-добре да си вървиш.

Стабилен отиде до майка си и я прегърна.

Пъргав внезапно скочи.

— Без тайни? Тогава ще им кажеш ли, че си Осезавац?

Това бе открито предизвикателство. Усмихнах му се.

— Май току-що го направи вместо мен. — Поех дъх и погледнах Копривка. — Освен това ще обучавам сестра ти на Умението. — Рицарин ме изглежда неразбиращо и обясних: — Кралската, старата магия. Тя я има. Копривка говори с драконите. Трябва да поприкажете някой път за това. Именно заради магията бе извикана в Бъкип — за да служи на принца. Мисля, че баща ти също е имал донякъде Умението, защото служеше като кралски човек на престолонаследника Рицарин. Човекът, чието име носиш.

Пъргав ме гледаше несигурно.

— Уеб каза, че не бива да казваме кой си. Че имало хора, които искали да те видят мъртъв. Че животът ти е в наши ръце.

— Да. Поставям живота си във вашите ръце. — Погледнах Копривка и добавих: — Ако наистина искаш да се отървеш от мен, можеш да го направиш съвсем лесно.

— Моля те, Фиц — отчаяно рече Моли. — Върви си. Трябва да поговоря насаме с децата. Не биваше да издаваш такава тежка тайна пред малките. Едва успявам да ги накарам да си мият вратовете всеки ден, та какво остава за толкова сериозни неща.

Почувствах се малко глупаво и не ми оставаше друго, освен да се поклоня и да кажа:

— Както желаете, Моли.

И си тръгнах. Успях да направя пет крачки след затварянето на вратата, преди коленете ми да се разтреперят толкова силно, че се наложи да се облегна на стената. Някакъв прислужник загрижено ме попита дали не ми е зле, но побързах да го уверя, че всичко е наред. Но след като събрах сили и продължих по коридора, се запитах дали наистина е така.

И тогава внезапното послание на Копривка се стовари отгоре ми като чук.

Драконите идват! Тинтаглия казва да им приготвим живо месо на „обичайното“ място!

Късметът ни доведе драконите в сватбения ден на принца и по предложение на Копривка заповедническото искане на Тинтаглия бе

наречено Пирът на драконите. Злополучните телета, украсени със сини ленти и затворени на оградено място недалеч от Камъните свидетели, очакваха участта си. Тинтаглия и Айсфир не се явиха на самата церемония, което идеално ни устройваше. Гостите, събрали се да видят как принцът и Елиания си разменят брачните клетви в центъра на Камъните свидетели, се бяха събрали на склона. Младоженците бяха великолепни в синьо-белите си одежди. Застанаха в центъра под ясното синьо небе и с високи ясни гласове произнесоха клетвите си.

Бях сред стражите, които бяха направили верига да пазят ограденото за добитъка място. Драконите се появиха в небето точно когато принцът завърши клетвите си към своята невеста и херцозите. Спуснаха се и тълпата започна да охка и ахка, сякаш бяха акробатска трупа, дошла специално, за да ги забавлява. Ставах все по-големи и по-големи и скоро не беше необходимо да пазим района отцепен — хората започнаха да осъзнават колко са грамадни. Тълпата се смълча, когато стана ясно, че Тинтаглия се спасява от страстно преследващия я Айсфир. Завъртяха се и проведоха шеговито сражение над Камъните свидетели, спуснаха се толкова ниско, че вятърът от крилете им развя коси и шалове. Издигнаха се почти вертикално нагоре, сияеха в черно и сребристосиньо. А след това Айсфир успя да улови женската си и се съвкупиха с изпепеляваща страст за радост на събралото се множество — това бе добър знак за принца и принцесата. Никой, притежаващ поне капка Умение, не можеше да остане равнодушен към страстите на огромните същества.

Драконите изобщо не се интересуваха от това. Съвкупиха се няколко пъти с гръмки резове и игриви предизвикателства, след което се нахвърлиха върху телетата. Оградата не успя да задържи изпадналите в паника добичета. Един страж бе стъпкан и мнозина от тълпата се спасиха с бягство, преди Тинтаглия и Айсфир да приключат с избиването и да започнат да се хранят. Зрелището бе толкова кърваво, че дори онези, които бяха останали, предпочетоха да се върнат в замъка или да гледат от безопасно разстояние.

Но макар драконите да не обърнаха особено внимание на сватбата, присъствието им бе триумф за принца. Преди да си заминат, херцозите се срещнаха и се съгласиха да признаят Предан за престолонаследник. Краят на приключенията му бе достоен за балада и се появиха много песни, които се радваха на огромна популярност.

Пировете и празненствата в Бъкип продължиха цели двадесет дни, докато не започна да застудява и благородниците не решиха да се върнат в именията си, преди пътуването да е станало съвсем неприятно. В замъка постепенно стана по-спокойно и нещата потекоха по обичайния начин. Но през цялата зима той си остана оживен. Престолонаследникът и невястата привличаха не само младите благородници на Шестте херцогства, но и по-младите кемпра от Външните острови. Сключиха се съюзи, които нямаха нищо общо с търговията, появиха се немалко планове за бракове. Сред обявилите намерението си бяха лорд Любезен и лейди Сидел.

Но наред с това бе време и за раздели. Сбогувах се с Хеп и наставника му, които заминаваха да презимуват при своя лорд. Хеп ми изглеждаше щастлив и макар да не ми бе приятно да се разделям с него, се радвах, че е направил избор, който му доставя такова удоволствие. Уеб взе Пъргав със себе си — заяви, че било време момчето да се запознае със собствения си народ, да разбере по-добре всички нюанси на Осезанието и да подхожда към него разумно. Обяснението ми в любов към майката на Пъргав издигна нова стена между мен и момчето. Не бях сигурен, че ще успея да я пробия скоро, но въпреки това се чувствах по-добре, че съм говорил с него открито. Уеб се опита да ме убеди да тръгна с тях, каза, че и за мен щяло да е от полза, но отклоних поканата му и го уверих, че някой ден наистина, ама наистина ще намеря време. Той се усмихна и ми напомни, че никой не намира време, а само използва разумно онова, което му е дадено. Обещах му, че ще се опитам да го правя, и им махнах за сбогом при портите на Бъкип.

С появата на първия скреж драконите си заминаха. Нямахме нищо против — всеки от тях изяждаше по две говеда на ден. Копривка ни предупреди още в началото, че ако не им осигуряваме храна, най-вероятно сами ще си вземат онова, което си искат. Една нощ доста се забавлявах, когато подслушах разговор между Копривка и Тинтаглия. В съня си Копривка я яздеше, а Тинтаглия летеше на юг в нощта, малко зад Айсфир. Прохладният вятър, ярките звезди в небето и наситените миризми от спящата земя бяха опияняващи.

А зад онази пустиня ще намерите едни от най-тлъстите стада в тази част на света. Поне така съм чувала — небрежно каза Копривка.

Пустиня? Сух пясък? Откога жадувам за хубава прашна баня. Мокрият пясък полепва под люспите ми, а водата не може да измие съсирената кръв и да ги лъсне хубаво.

Мисля, че там ще намериш пясък в изобилие. Чувала съм, че говедата в Халкида са почти два пъти по-едри от нашите и са толкова тлъсти, че месото им се подпалва, ако го печеш на открит огън.

Сънят на Копривка се изпълни с миризмата на печено месо и капеща мазнина. Почти огладнях.

Никога не съм чувал говедата в Халкида да са чак толкова тлъсти — възразих.

Не разговаряме с теб — сурово отсече Копривка. — А каквото знам за Халкида, съм го научила от разказите на баща ми. Мисля, че посещението на гладни дракони няма да им се отрази зле.

И ме изхвърли от съня си. Събудих се на пода до леглото.

С Предан, Сенч, Копривка и Шишко продължихме да се срещаме рано сутрин, за да се упражняваме и да разширяваме знанията си за Умението. Копривка беше любезна, но говореше с мен само когато ѝ бе крайно наложително. Не се опитвах да пробия тази стена, а ги обучавах като група. Скоро пролича, че предимството ми пред тях е минимално, и продължихме да работим като котерия. Наученото от спасените свитъци ни накара да напредваме по-бавно, защото бързо стана ясно, че използваме магията така, както момче размахва меч, без да имаме реална представа за опасностите ѝ. Сенч страшно много искаше да експериментира с Камъните портали — градовете на Праотците и чакащите го там съкровища го бяха обсебили. Единствено крайното отвращение, което показвахме двамата с Шишко, го убеди, че трябва да изчака, докато не овладее по-добре магията, преди да предприеме подобна стъпка. Може би най-положителният резултат бе, че Сенч се съгласи през пролетта да организира Призив според старата традиция и да подберем кандидати, които да бъдат обучени според точните процедури, описани в свитъците.

Зимата се точеше бавно. Моли напусна Бъкип с петима от синовете си в деня след сватбата, без да се сбогува с мен. Три дни страдах мълчаливо и накрая, поради липса на други изповедници, излях мъката си пред Търпение и Лейси. Изслушаха ме внимателно, похвалиха храбростта и честността ми, наругаха ме за глупостта ми и

чак после разкриха, че Моли вече им е разказала всичко. След като ме сгълча, че съм се втурнал с рогата напред въпреки предупрежденията ѝ, Търпение заяви, че е най-добре да се върна с нея в Трейдфорд до края на зимата, да си намеря работа и да дам на Моли известно време. Едва успях да се измъкна. Все пак сбогуването с тях бе трудно и обещах, че ще им отида на гости преди края на годината.

— Ако сме още живи — бодро отвърна Търпение.

Казаха, че ще ми пращат писма всеки месец заедно с докладите до кралицата, и аз обещах да правя същото. Яхнаха конете си и потеглиха, придружени от назначените от Кетрикен стражи. И двете се отнасяха с презрение към удобствата на каретата, въпреки възрастта си. Стоях на пътя и гледах след тях, докато не се скриха зад завоя.

ГЛАВА 37

ОТТОГАВА

Призивът следва да се обяви предварително, защото хората трябва да са предупредени, преди магията да ги докосне за първи път. Отправен без предупреждение Призив може да предизвика голям страх, тъй като някои от имащите потенциал за Умението няма да знаят какво е това и ще се уплашат, че ги е сполетяла лудост или нещо още по-лошо. Затова много преди това следва да бъдат разпратени глашатая. Но не бива да им се казва точната дата. В миналото се е губело много време в опити да се събуди Умението у хора, дошли в Бъкин с твърдението, че са чули Призива, докато всъщност единственото им желание било да избягат от живота на селяни или рибари.

Нека най-силната котерия в крепостта да отправи Призива, за да стигне колкото се може по-далеч. Призивът не бива да се провежда по-често от веднъж на петнайсет години.

Трийний, „За Призоваването на кандидати“

Опитах. Но не се сдържах.

Един месец след заминаването на Търпение се поддадох на импулса. Изпратих на Моли делва зимни ягоди. Помолих Ридъл да е мой посланик. Той изглеждаше изненадан, че го питам дали е зает; каза, че още преди няколко седмици му било наредено да е на мое разпореждане. Сенч бе направил някои промени в положението ми, откакто започнах да играя по-активна роля в делата на Пророците. Преструвката, че съм обикновен гвардеец на принца, избледняваше, за да се смени с приемането, че служа на кралската фамилия по по-конфиденциален начин. Официално си оставах Том Беджърлок, но

рядко носех гвардейската ливрея, а карфицата от Кетрикен винаги украсяваше гърдите ми.

Ридъл изглеждаше развеселен от поръчението, но го изпълни.

— Какво каза тя? — попитах го с нетърпение, когато се върна.

Той ме изгледа неразбиращо.

— Нищо. Дадох делвата на хлапето, което отвори вратата. Казах му, че е за майка му. Нали това искаше да направя?

Поколебах се.

— Да. Точно така. Да.

На следващия месец ѝ писах, че Копривка напредва с обучението си и започва да се чувства по-добре в двора. Писах и че Уеб е пратил пощенска птица да ни съобщи, че с Пъргав най-вероятно ще зимуват при херцога и херцогинята на Беарния. Уеб изразяваше задоволството си от момчето и си помислих, че Моли ще иска да знае, че са добре и се справят отлично. В писмото ми се говореше единствено за децата. Заедно с него изпратих две подскачащи играчки, дървен мечок и торба медени бонбони.

Този път докладът на Ридъл бе малко по-окуражаващ.

— Единият от дребосъците каза, че медените бонбони ги бива, но не колкото ментовите.

Месец по-късно писмото ми за Копривка бе съпроводено от торбичка медени и торбичка ментови бонбони, наред с орехи и стафиди. Така си спечелих кратък отговор от Моли. Радвала се на новините за Копривка, но ме молела да бъда така добър да не тъпча децата ѝ със сладко.

Следващото ми писмо съобщаваше за Копривка и Пъргав, който бе изкарал шарка заедно с всички деца в Рипълкип в Беарния, но се беше оправил. Самата херцогиня проявила интерес към момчето и го научила на много неща за соколите. Лично се запитах колко ли точно, но не споделих подозренията си. Този път вместо сладки изпратих две кесии глинени топчета, един инструмент за сваляне на подкови в кожен калъф и два дървени меча.

Ридъл с усмивка докладва, че Пламен успял да удари с единия брат си Справедлив още преди да е слязъл от коня си и отказал да го размени с Чевръст срещу топчетата. Приех за добър знак, че Ридъл вече познава момчетата по име и че всички били излезли от къщата да го посрещнат.

Бележката от Моли не бе така окуражаваща. На Справедлив му излязла голяма цицина, вината за която била моя. Момчетата били разочаровани от липсата на бонбони. Естествено, пак аз бях виновен. Писмата били добре дошли, но искаше да престана да разстройвам семейството ѝ с неуместни подаръци. Имаше и бележка от Рицарин, с която отсечено ми благодареше за инструмента. Питаше ме и дали зная къде може да се намери шафранено масло, тъй като една от кобилите имала упорито възпаление на копитото, а си спомнял, че баща му използвал такова мазило.

Този път не чаках цял месец. Веднага намерих шафранено масло и го пратих на Рицарин с инструкции да измие и четирите копита на кобилата с оцет, да ги намаже и да я премести в друг яхър. Освен това го посъветвах да посипе стария ѝ яхър с пепел от огнището, да я остави за три дни, след което да я измие добре с оцет и да я остави да изсъхне, преди да настанява там други коне. И заедно с маслото и писмото дръзко изпратих ечемични сладки с молба да ги дава на братята си с мяра, за да не ги боли корем.

В отговор той ми благодари за маслото и писа, че е забравил за оцета при лечението. Питаше дали зная точната рецепта на един мехлем, който правеше Бърч, защото при него се получавал твърде рядък. И ме уверяваше, че сладките ще се раздават единствено за заслуги. Моли също прати бележка, но на нея ясно пишеше: „За Копривка“.

— Но Стабилен ми каза, че ментовите бонбони им харесвали повече — каза Ридъл, докато ми връчваше писмото от Рицарин. — Той явно е тихият. Нали знаеш, доброто момче, което често остава на заден план сред по-палавите. — И добави с усмивката на лъжец: — Аз бях такъв като малък.

— Да бе — скептично се съгласих аз.

— Ще отговориш ли? — попита ме той и му казах, че ще трябва да си помисля.

Нужни ми бяха няколко дни експериментиране, докато уцеля вярната рецепта за мехлема. Това ме накара да осъзная колко много неща съм забравил. Приготвих няколко буркана и ги запечатах добре. Сенч направи една от редките си визити в старата работна стая, която споделяхме навремето. Подуши подозрително въздуха и попита какво забърквам.

— Подкупи — признах си най-честно.

— Аха.

Не попита нищо повече и разбрах, че Ридъл продължава да работи за него.

— Виждам, че си направил някои промени — добави той, докато оглеждаше стаята.

— Предимно с метлата и парцала. Страшно бих се радвал да имам и прозорец.

Той ме изгледа странно.

— Съседната стая е винаги празна. Навремето беше на лейди Мащерка. Чувам, че още се носели слухове, че призракт ѝ живее там. Нали се сещаш, странни миризми и звуци нощем. — Ухили се. — Беше полезна дърта вещица. Преди сума време зазидах свързващата врата. Беше зад ей онзи гоблен. Можеш да разбиеш стената, стига да го направиш по-тихо.

— Да разбивам тихо стена?

— Е, може и да е малко трудно.

— Да бе, малко. Може и да опитам. Ще те уведомя.

— Или можеш да преместиш Копривка от старата си стая долу и да използваш нея.

Поклатих глава.

— Все още се надявам, че може да дойде време, когато ще поиска да използва прохода и да идва вечер да побъбрим.

— Но засега без особен напредък.

— Боя се, че си прав.

— Твърдоглава е като теб. И внимавай, ако я видиш да стои до камината с нож за плодове.

Погледнах към ножа, който все още си стърчеше дълбоко забит в гредата. Беше стар израз на момчешкия ми гняв.

— Няма да го забравя.

— Не забравяй също, че ми прости. След време.

Опитах се да пратя мехлема по Ридъл с торба ментови бонбони, ароматен чай и малък куклен елен.

— Няма да стане — рече той. — Поне да са повече, за да има за всичките.

Така и направих. Ридъл с невинен вид предложи да добавя и свирки, но възразих, че се опитвам да ги спечеля, а не да провокирам

Моли да ме убие. Той се ухили, кимна и препусна. Забави се с два дни заради разразилата се виелица.

Върна се с писма, едно за мен и едно за Копривка. Каза ми, че се е хранил със семейството и нощувал в конюшната след няколко игри на камъни със Стабилен.

— Говорих добре за теб, когато Рицарин започна да ме разпитва. Казах, че по нощите работиш със свитъците и си на път да се превърнеш в писар, ако не внимаваш. И тогава Пламен попита: „Значи е дебел?“ Явно техният писар е доста охранен. Отговорих не, тъкмо обратното. Казах, че в последно време ми се струваш отслабнал и унил. И че прекарваш сам повече време, отколкото е здравословно за един мъж.

Наклоних глава настрани.

— По-голям нещастник не успя ли да ме изкараш?

Той имитира накланянето.

— Че да не би да съм излъгал?

Писмото бе от Рицарин, който ми благодареше за мехлема и рецептата.

Не зная какво е писала Моли на Копривка. На следващата сутрин тя се задържа след урока. Предан я попита дали ще тръгва, защото с Елиания, Любезен и Сидел смятали да пояздят. Тя му каза да тръгват, бързо щяла да ги настигне, тъй като не ѝ се налагало да си конти прическата цяла вечност.

Обърна се и видя, че се усмихвам.

— Говоря му официално, когато сме сред хора. Само тук си позволявам такова отношение.

— На него му харесва. Беше страшно радостен, когато откри, че има братовчедка. Каза, че било хубаво да познава момиче, което говори открито с него.

Тя замръзна и съжалих за думите си — помислих си, че няма да каже онова, което се канеше. Но Копривка ме погледна в очите, вирна брадичка и опря юмруци на кръста си.

— Така значи. А аз мога ли да говоря открито с теб?

Не бях сигурен.

— Може да пробваш.

— Майка ми пише, че е добре и че децата много се радват на посещенията на Ридъл. Чуди се дали не се страхуваш от братята ми, че

не отиваш сам.

Отпуснах се в стола и забих поглед в масата.

— По-скоро се страхувам от нея. Навремето беше доста темпераментна.

— Хм. Доколкото знам, навремето си бил майстор в разгарянето на този темперамент.

— Права си. Е, мислиш ли, че няма да има нищо против да я посетя?

Копривка мълча дълго време, след което попита:

— И от моя темперамент ли те е страх?

— Малко — признах. — Защо питаш?

Тя отиде до прозореца на Искрен и се загледа в морето, както правеше той навремето. В тази поза приличаше не по-малко от мен на Пророк. Прокара разсеяно пръсти през косата си. Определено можеше да обръща малко повече внимание на „контенето“. Късата ѝ коса стърчеше като козината на настръхнала котка.

— Отначало си мислех, че ще станем приятели. После открих, че си ми баща. От този момент дори не си се опитвал да говориш с мен.

— Мислех, че ти не искаш да говориш с мен.

— Може пък да съм искала да видя колко се опитваш. — Обърна се и ме погледна обвинително. — А ти изобщо не се опита.

Замълчах. Тя тръгна към вратата.

Станах.

— Знаеш ли, Копривке, бях отгледан от мъж сред мъже. Понякога си мисля, че това е най-големият недостатък за един мъж, когато стане дума за отношенията му с жени.

Тя спря и ме погледна. Заговорих от цялото си сърце.

— Не зная какво да направя. Искам поне да ме познаваш като човек. Бърич бе твоят баща, при това добър баща. Може би е твърде късно за мен да имам място в живота ти. Нито пък бих могъл да намеря място в живота на майка ти. Все още я обичам толкова, колкото когато се разделихме. Тогаваш си мислех, че след като приключи с всичките си задачи, ще я открия и някак ще бъдем щастливи заедно. И ето ни сега, шестнайсет години по-късно, а аз още не съм успял да намеря пътя до нея.

Копривка постоя смутено с ръка върху дръжката на вратата.

— Може би казваш това не на подходящата жена — каза и тихо се измъкна.

След няколко дни Ридъл ме намери да закузвам в столовата на стражите и се настани на пейката срещу мен.

— Копривка ми даде писмо до майка си и братята си. Каза да го отнеса следващия път, когато ме пратиш при тях. — Пресегна се и взе парче хляб от чинията ми. — Кога ще е това?

Замислих се.

— Утре сутринта.

— Така и предполагам.

Яхнах Моя черна и слязох до пазара в града, като през целия път се препирах с нея. Половин година за нея се бе грижило конярче, чиято идея за упражнения бе да я пуска и да я оставя да тича колкото си иска. Беше станала своенравна и груба, хапеше юздечката и не обръщаше внимание на юздите. Засрамах се, че не ѝ бях отделял внимание. Отидох на пазара и купих захаросан джинджифил и червени дантели. Сложих ги в кошницата заедно с една открадната бутилка вино от глухарчетата. Цяла нощ седях и писах и успях да скалъпя три изречения. „Помня те с червена пола. Катереше се по скалите на плажа пред мен и видях голите ти, покрити с пясък прасци. Помислих си, че сърцето ми ще изскочи“. Запитах се дали изобщо ще си спомни онзи далечен пикник, когато дори не посмях да я целуна. Запечатах писмото с восък. Четири пъти чупих печата с надеждата да намеря по-добри думи. Накрая го дадох на Ридъл, както си беше, и през следващите четири дни ми се искаше да не го бях правил.

На четвъртата вечер дръпнах резето, което затваряше вратата към спалнята на Копривка. Не влязох да я повикам, както навремето правеше Сенч. Вместо това се спуснах до средата на стръмното стълбище и оставих запалена свещ. После се прибрах и зачаках.

Чакането продължи цяла вечност. Не зная какво точно я беше събудило — светлината или течението, но накрая чух как колебливо се изкачва по стъпалата. Бях разпалил камината.

Тя откряна тайната врата, видя ме, но въпреки това влезе предпазливо като котка. Бавно мина покрай работната маса с омазаните свитъци и още по-бавно покрай камината. Беше по нощница, с наметнат през раменете плетен шал. Трепереше.

— Сядай — поканих я и тя бавно се отпусна на един стол. — Тук работя — обясних ѝ. Котлето тъкмо започваше да ври. — Искаш ли чай?

— Посред нощ?

— Доста често работя посред нощ.

— Повечето хора спят по това време.

— Аз не съм като повечето хора.

— Определено.

Стана и заразглежда нещата върху лавицата на камината. Там бе резбата на вълка, направена от Шута, а до нея и паметният камък, обърнат с Нощни очи отгоре. Докосна дръжката на ножа за плодове и ме погледна объркано. После се пресегна нагоре и постави длан върху дръжката на меча на Рицарин.

— Можеш да го вземеш при теб, ако искаш. Бил е на дядо ти. Само внимавай. Тежък е.

Тя отдръпна ръка.

— Разкажи ми за него.

— Не мога.

— Поредната тайна ли?

— Не. Не мога, защото изобщо не го познавам. Дал ме е на Бърич, когато съм бил на пет или шест. Никога не съм го виждал, или поне не си спомням. Мисля, че ме е наблюдавал от време на време чрез Умението, през очите на Искрен. Но и за това не съм сигурен.

— Като нас с теб — замислено рече тя.

— Да — признах. — С тази разлика, че сега имам шанс да те познавам. Ако сме достатъчно смели да се възползваме от този шанс.

— Аз съм тук — каза тя и се настани по-удобно в стола. После замълча, а аз не знаех какво да кажа. Накрая Копривка посочи резбата на Шута.

— Това твойт вълк ли е? Нощни очи?

— Да.

Тя се усмихна.

— Изглежда точно както си го представях. Разкажи ми за него.

И аз ѝ разказах.

Ридъл се върна след три дни, оплакваше се от лошите пътища и студа. След него дойде виелицата. Едва му обърнах внимание. Взех малкия свитък от обелена кора и внимателно го отнесох в леговището

си, преди да го отворя. На пръв поглед ми заприлича на карта. Под нея имаше само няколко думи. „Копривка пише, че си имал проблем с намирането на пътя до мен. Може би това ще ти помогне“.

Навън валеше мокър сняг. Облаците пълзяха ниско над замъка и не очаквах времето да се оправи скоро. Отидох в работната си стая да си събера дрехи. Свързах се със Сенч.

Няма да ме има известно време.

Добре. Можем да приключим с преводите на ръкописите довечера.

Не ме разбра. Ще отсъствам поне няколко дни. Отивам при Моли.

Той се поколеба и усетих колко много му се иска да възрази. Имах твърде много работа, за да заминавам. Преводите, усъвършенстването на гърмящия прах, организирането на Призива. В свитъците се посочваше, че жителите на кралството трябва да са подготвени за Призива. В противен случай родители и приятели могат да помислят за луди онези, които изведнъж започнат да чуват гласове. В същото време обаче се предупреждаваше точната дата на Призива да не се обявява, за да не се появят шарлатани, които само да изгубят времето на обучаващите.

Раздразнено прогоних тези мисли и зачаках.

Върви тогава. И късмет. Каза ли на Копривка?

Сега бе мой ред да се поколебая.

Само на теб. Мислиш ли, че трябва да ѝ кажа?

Ама че глупости ме питаш! Никога не задаваш въпросите, които се надявам да чуя, а само онези, които... няма значение. Да. Кажу ѝ. Дори само защото иначе може да си помисли, че я мамииш.

Свързах се с дъщеря си.

Копривке. Получих бележка от Моли. Отивам да я видя. — И тогава ми хрумна очевидното. — Искаш ли да дойдеш?

Буря е, а и май се усилва, доколкото мога да преценя. Кога тръгваш?

Сега.

Не е разумно.

Никога не съм бил разумен. — Думите отекнаха странно в съзнанието ми и се усмихнах.

Върви тогава. Облечи се по-топло.

Ще се облека. Довиждане.

Моя черна не беше особено радостна, че я извеждам от топлата суха конюшня в бурята. Пътуването беше студено, мокро и досадно. Странноприемницата, в която се отбих, беше пълна със застигнати от лошото време пътници и се наложи да спя на пода край камината, увит в наметалото си. На следващия ден един фермер ми позволи да пренощувам в плевнята му. Бурята не спираше и пътуването стана още по-неприятно, но продължих упорито напред.

За късмет спря да вали и небето се разчисти малко преди да стигна до имението на Бърч. Яздех Моя черна по затрупания път и имах чувството, че съм попаднал в приказка. Снегът се бе натрупал по покривите на къщата и конюшните. От комина се издигаше дим. Между къщата и обора вече имаше отъпкана пътека. Спрях Моя черна и се загледах. Рицарин отвори вратата на обора и избута тарга мръсен сняг. Свирнах, за да го предупредя, че има посетител, след което подкарах Моя черна надолу по склона. Момчето стоеше неподвижно и ме гледаше. В двора пред къщата дръпнах юздите и се помъчих да измисля някакъв поздрав. Моя черна ухапа два пъти юздечката и раздражено тръсна глава.

— Тази кобила се нуждае от обучение — неодобрително отбеляза Рицарин.

— Да. — Ред бе на трудната част. — Мога ли да вляза? — Макар и само на петнайсет, сега той бе стопанинът тук.

— Разбира се. — Но отговорът не бе съпроводен с усмивка. — Ще се погрижа за кобилата.

— Предпочитам да го направя сам, ако нямаш нищо против. Занемарил съм я в последно време и си личи. Ще трябва доста да се позанимавам с нея, за да я върна във форма.

— Както желаш. Насам.

Слязох от седлото и хвърлих поглед към къщата, но дори и някой в нея да знаеше, че съм тук, не го показва с нищо. Поведох Моя черна след Рицарин към добре подредената конюшня. Чевръст и Справедлив изриваха тора. Дойде Стабилен с две кофи вода. Изведнъж се почувствах неловко и в съзнанието ми се появи призрачен спомен. Нощни очи, стоящ край събралата се глутница. Искра, страшно много иска да се присъедини към вълците, но знае, че ако приближи по неправилния начин, ще го прогонят.

— Навсякъде виждам ръцете на баща ви — казах.

Истина беше. Веднага познах, че Бърч е построил конюшната според собствените си изисквания. Яхърите бяха по-големи от тези в Бъкип. Ако капациите на прозорците бяха вдигнати, постройката щеше да е много светла и проветрена. Видях Бърч в начина, по който бяха подредени четките и сбруите. Почти чувствах присъствието му. Примигнах и се върнах в реалността — изведнъж усетих, че Рицарин ме наблюдава.

Момчетата продължиха работата си, докато се грижех за Моя черна. Напоих я, дадох ѝ зоб, изчетках я и я избърсах. Рицарин дойде да гледа и се запитах дали е останал доволен от това как съм се справил.

— Хубава е. — Това бяха единствените му думи.

— Да. Подарък от един приятел. Същият, който прати Малта на баща ти, когато разбра, че вече няма да му е нужна.

— Това се казва кобила! — възкликна Рицарин и го последвах да я видя. Видях Грубиянин, четиригодишния жребец от Руди, от който Рицарин мислеше да я заплоди. Отидох и при Руди. Мисля, че старият жребец почти си спомни кой съм. Обърна се и постави за малко глава на рамото ми. Наистина беше много остарял.

— Това сигурно ще е последното му жребче — рекох тихо. — Мисля, че затова Бърч искаше да използва именно него. Последен шанс за кръстосване на двете родословия. Беше чудесен жребец навремето.

— Спомням си, когато го доведоха. Съвсем смътно. Някаква жена слезе от хълма с два коня и просто ги даде на баща ми. Тогава нямахме дори обор, за конюшня да не говорим. Татко изкара всички дърва от навеса, та конете да не нощуват на открито.

— Обзалагам се, че Руди се е зарадвал да го види.

Рицарин ме погледна объркано.

— Много преди това Руди бе кон на баща ти. Искрен му предложи да избира между двегодишни кончета. И той избра Руди. Познаваше го, откакто се появи на бял свят. В нощта, когато кралицата трябваше да избяга от Бъкип, за да спаси живота си, Бърч я качи на този кон. Той я отнесе чак до планините. Благополучно.

Рицарин бе впечатлен.

— Не знаех. Татко не говореше много за живота си в Бъкип.

И накрая стана така, че останах да чистя тор и да храня конете, преди да отида да видя Моли. Разказвах за конете, които познавах, а Рицарин с разбираема гордост ме разведе из яхъра. Поддържаше го много добре и му го каза. Показа ми кобилата с възпаленото копито, което вече бе излекувано, след което минах през навеса да видя кравата и кокошките.

Когато тръгнахме към къщата, вече се бях запознал добре с всички.

— Мамо, имаш гост — викна Рицарин, докато отваряше.

Знаеше, че съм дошъл. Бузите ѝ бяха зачервени, подрязаната коса — сресана назад. Видя, че я гледам, и машинално прокара пръсти през нея. В този момент и двамата си спомнихме каква е причината и сянката на Бърич застана между нас.

— Е, свърших си работата и отивам при Стафман — каза Рицарин, преди да успея да я поздравя.

— И аз искам! Искам да видя Кип и да си поиграя с кутретата — викна Пламен.

— Не можеш всеки път да ходиш с Рицарин, когато отива да види приятелката си — сгълча го Моли.

— Днес може — неочаквано каза Рицарин. Погледна ме крадешком, сякаш искаше да се увери, че съм разбрал каква огромна услуга ми прави. — Ще го сложа зад мен. Понито му няма да се справи с тоя сняг. Хайде, обличай се по-бързо.

— Искаш ли чай, Фиц? Сигурно си измръзнал.

— Всъщност след дълъг път нищо не може да стопли човек по-добре от работа в конюшнията. Но иначе да, с удоволствие.

— Момчетата са те накарали да работиш в конюшнията? Ох, Риц, та той е гост!

— Знае как да върти лопатата — каза Рицарин и това явно бе комплимент. — Побързай, Пламен. Няма да те чакам цял ден.

Последва шумен хаос, очевидно необходим за подготовката на шестгодишно хлапе за излизане, тъй като аз бях единственият изумен. В сравнение с тукашната суматоха столовата на стражите изглеждаше тихо кътче. Когато двамата излязоха, Стабилен вече се бе оттеглил на тавана, а Справедлив и Чевръст седяха на масата. Чевръст се преструваше, че почиства ноктите си, а Справедлив ме зяпаше.

— Фиц, седни. Чев, дръпни стола си, направи място. Справедлив, донеси дърва.

— Само мен пращаш!

— Ами кого? Хайде тръгвай. Чев, помогни му. Почистете дървата от снега и ги пренесете под навеса да изсъхнат.

Момчетата излязоха, но не особено тихо. Когато вратата зад тях се затръшна, Моли пое дълбоко дъх. Свали котлето от огъня, сипа вряла вода върху ароматния чай и го сложи на масата. Извади чаши и бурканче мед. Седна срещу мен.

— Здравей — казах ѝ.

Тя се усмихна.

— Здравей.

— Попитах Копривка дали иска да дойде с мен, но не ѝ се яздеше в такава буря.

— Не мога да я виня. А и понякога си мисля, че ѝ е трудно да идва. Тук е доста по-скромно, отколкото в замъка.

— Можеш да се преместиш във Върбов лес. Знаеш, че вече е твой.

— Знам. — По лицето ѝ мина сянка и съжалих, че съм го казал. — Но това означава твърде много промени за твърде кратко време. Момчетата още свикват с мисълта, че баща им го няма. А и Рицарин си има приятелка.

— Струва ми се малко млад за това — осмелих се да отбележа.

— Млад мъж, но с голямо имение. Още една жена в къщата може доста да ни помогне. Защо да чака, ако е намерил момиче, което го обича? — Нямахше какво да отговоря и тя добави: — Ако се оженят, не ми се вярва Трифт да иска да се премести далеч от дома на родителите си. Много е привързана към сестра си.

— Разбирам.

И това бе истина. Внезапно разбрах, че Моли вече не е нечия дъщеря, която бих могъл да откъсна от дома на баща ѝ. Тук тя бе центърът на света, с дълбоко пуснати корени и връзки.

— Сложно нещо е животът, нали? — каза тя, когато продължих да мълча.

Погледнах я. Ръцете ѝ вече не бяха гладки и тънки. По лицето ѝ имаше бръчки, които не съществуваха по времето, когато бе моя.

Тялото ѝ бе омекнало и закръглено от годините. Вече не бе момичето с червената пола, което тичаше по брега пред мен.

— Винаги през живота си съм желал най-силно теб.

— Фиц! — възкликна тя и погледна към тавана. Внезапно осъзнах, че съм изрекъл мислите си на глас. Бузите ѝ пламнаха и тя закри уста с ръка.

— Извинявай. Зная, че е твърде рано. Каза ми го. И ще чакам. Ще чакам колкото сметнеш за нужно. Просто искам да съм сигурен, че го знаеш.

Видях я как преглъща.

— Не знам колко време ще отнеме.

— Няма значение. — Сложих ръката си с дланта нагоре върху масата. Тя се поколеба, после сложи своята в нея. Останахме да седим мълчаливо така, докато момчетата не се върнаха с мокрите дърва. Майка им ги нахока, че не са си избърсали краката.

Пихме чай, разказах за Копривка в двора и стари истории за Бърич. После оседлах Моя черна и се сбогувах с тях, преди Рицарин и Пламен да се върнат. Моли излезе да ме изпрати и ме целуна. По бузата. Три дни пътувах към Бъкип.

Ридъл продължи да разнася писма между дома ѝ и замъка. Всички дойдоха за Пролетния празник и успях един път да танцувам с Моли. Това бе първият път, когато танцувах с нея, както и първият ми танц от години. След това танцувах и с Копривка, която ме посъветва никога вече да не правя подобни опити. С усмивка.

Видях Хеп в началото на пролетта. Двамата със Сотонг минаха през Бък в началото на лятната си обиколка. Хеп беше станал по-висок и по-строен и изглеждаше доволен. Видял голяма част от Беарния и сега пътуваха към Рипон, след което щяха да посетят Шоукс. Беше съчинил две свои хумористични песни, които бяха приети добре, когато ги изпя при една от камините. Уеб и Пъргав се върнаха по-късно същия месец. Пъргав бе станал по-широкоплещест и разсъдлив. Уеб остана в Бъкип, а момчето отиде да прекара една седмица при семейството си. Върна се вестта, че Рицарин ще се жени след три месеца.

Отидох на сватбата. Завидях му, докато го гледах как застава пред Трифт и изрича клетвата си, докато тя се червеше и усмихваше, без да смее да го погледне. За тях всичко бе толкова просто. Срещали

се, влюбих се, женех се. Сигурно щяха да имат дете в люлката преди годината да е изтекла. А аз не можех да доближа Моли повече от едно докосване по ръката и целувка по бузата.

Лятото бе добро и горещо. Елиания бе бременна и всички в Шестте херцогства говореха за това. Посевите сякаш растяха пред очите ми. Моя черна научи пътя до къщата на Моли и обратно. Помагах на Рицарин с издигането на гредите за новите стаи, които строеше, след което гледах как Моли и Трифт готвят заедно. Гледах я как се занимава с домакинството, как се смее, как бърка супата и отмята вече малко по-дългите кичури от челото си. От петнайсетгодишен не се бях изпълвал с толкова желание. Нощем не можех да заспя, а когато успях, трябваше да внимавам в сънищата си. Можех да се виждам с Моли и да разговарям с нея, но това ставаше винаги в дома на Бърич или в присъствието на синовете му. Сякаш в нейния свят нямаше място за мен и това започна да ме прави раздразнителен.

Посетих Търпение и Лейси, както бях обещал. Предприех дългото пътуване в жегата и прахта в разгара на лятото. Сенч се кълнеше, че съм станал толкова нервен, че е страшно доволен да се отърве от мен. Не можех да го виня. Лейси бе станала по-болнава и Търпение бе наела две жени, които да ѝ помагат да се грижи за старата си прислужница. Разхождах се из градините под ръка с нея, видях как е превърнала кървавата земя на Кралския кръг на Славен в райска градина, в която цареше прелест и спокойствие, и това ми донесе мир за пръв път от години. Търпение ми даде някои вещи на баща ми — прост колан за меча, който предпочитал, писма от Бърич, в които се говореше за мен, и пръстен с нефрит. Пасна ми идеално. Не го свалих.

Копривка остана след първия урок след завръщането ми. Сенч също се помота, но го изгледах многозначително и той ме остави насаме с дъщеря ми.

— Дълго време те нямаше. Цели седмици — рече тя.

— Отдавна не бях виждал Търпение. А тя остарява.

Копривка кимна и каза:

— Трифт е бременна.

— Чудесна новина.

— Да. Всички сме много развълнувани. Но майка казва, че това я кара да се чувства стара. Скоро ще става баба.

Замълчах.

— Каза ми: „Времето минава по-бързо, когато си по-стар, Копривке“. Не ти ли се струва странно?

— Знам го от доста време.

— Така ли? Аз пък си мисля, че жените може би го разбират по-добре.

Погледнах я и не казах нищо.

— Може пък да греша — рече тя и си тръгна.

След четири дни отново оседлах Моя черна и потеглих към Моли. Сенч строго ме предупреди, че трябва да се върна навреме за Призива, и обещах да го направя. Денят бе великолепен, Моя черна се държеше прилично и бе в добра форма. Летните вечери бяха дълги и изминах пътя за два дни вместо за три. Оказа се, че съм добре дошъл — Рицарин тъкмо подновяваше оградата на заграденото място до конюшната. Пъргав и Стабилен помагаха за измъкването на изгнилите колове, а Справедлив и Пламен разширяваха дупките. Дватамата с Рицарин набихме новите колове. Каза ми, че ще става баща, и сподели колко се вълнува, докато не осъзна, че мълчанието ми се проточва все повече и повече. Тогава заяви, че ще заведе момчетата до потока да поплуват, защото му било писнало от работа в тая жега. Попита дали искам да дойда и аз. Поклатих глава.

Тъкмо изливах върху главата си кофа студена вода от кладенеца, когато се появи Моли с кошница в ръка.

— Трифт легна да дремне. Жегата не ѝ се отразява добре. Нормално е, когато носиш дете. Помислих си, че е по-добре да не шумим вътре, а и може да видим дали къпините не са узрели.

Изкачихме полегатия склон зад къщата. Радостните викове на момчетата в потока постепенно заглъхнаха. Минахме покрай спретнато подредените кошери, пчелите тихо бръмчаха в топлия ден. Къпините бяха над тях и Моли ме поведе към южния им край с обяснението, че там винаги узрявали най-напред. Пчелите също работеха усърдно — някои по последните цветчета, други събираха сладкия сок на презрелите плодове. Брахме къпини, докато кошницата не се напълни наполовина. Една пчела се оплете в косата ми, ядоса се и се вмъкна под яката ми. Замахнах и изругах, когато ме ужили. Запрепъвах се назад от храста и замахвах да прогоня две други пчели, които забръмчаха заплашително около главата ми.

— Махай се по-бързо — предупреди ме Моли, хвана ме за ръка и ме поведе надолу.

Друга пчела ме ужили зад ухото, преди да се откажат да ни преследват.

— Забравихме кошницата. Да ида ли да я взема?

— Не. Изчакай да се успокоят. Стига, не го търкай, жилото сигурно е още вътре. Дай да видя.

Седнах в сянката на една елша и Моли се наведе да види ужиленото място зад ухото ми.

— Вече се подува. Стой мирен да извадя жилото. — Опита се да го извади, аз трепнах и тя се засмя. — Стой мирен де. Не мога да го извадя с нокти. — Наведе се и допря уста до ужиленото. Усетих как напипа жилото с език и после го сграбчи със зъби и го извади. Махна го от устните си. — Видя ли? Цялото си го напъхал. Къде е другото?

— На гърба.

Гласът ми трепереше, въпреки че се мъчех да го овладеея. Моли спря и ме погледна. Завъртя глава и ме погледна отново, сякаш не ме е виждала от дълго време. После ми нареди с дрезгав глас:

— Сваляй ризата. Ще видя дали мога да го извадя.

Замаях се, когато устните ѝ отново ме докоснаха. Показа ми второто жило. После пръстите ѝ докоснаха белега от стрелата.

— От какво е това?

— От стрела. Преди много време.

— А това?

— Това е по-отскоро. Меч.

— Горкият ми Фиц. — Докосна белега между рамото и врата ми. — Помня кога получи този. Дойде в леглото ми все още с превръзка.

— Да.

Обърнах се към нея — знаех, че ме очаква. Въпреки това бе нужна цялата ми смелост. Целунах я, много внимателно. Целунах бузите ѝ, шията, най-накрая устата. Имаше вкус на къпини. Целувах я отново и отново, бавно, колкото можех, сякаш се опитвах да изтрия с целувките всички пропуснати години. Развързах блузата и я съблякох през главата ѝ, оставих я гола под синьото лятно небе. Гърдите ѝ бяха меки и тежки в ръцете ми. Погалих ги нежно. Полата ѝ отлетя настрана и остана да лежи като цвете. Положих любовта си във високата трева и я притиснах към себе си.

Това бе завръщане у дома, завършване и чудо, което трябваше да се повтори. Задряхме и когато се събудихме, сенките се бяха издължили.

— Трябва да се връщаме! — възкликна тя.

— Още не — възразих. Отново я притиснах до себе си, толкова бавно, колкото можех да понеса, и името ми, което прошепна в ухото ми, докато трепереше под мен, бе най-сладкият звук, който съм чувал.

Внезапно се превърнахме в хванати натясно юноши, понеже до ушите ни стигнаха викове: „Мамо? Фиц?“

Облякохме се набързо. Моли отиде да вземе кошницата. Махнахме листата и тревите от дрехите и косите си, смеехме се без дъх. Целунах я отново.

— Трябва да спрем! — предупреди ме Моли.

Отвърна топло на целувката ми и извика:

— Тук съм, ида!

Хванах я за ръка, заобиколихме къпините и слязохме при децата.

ЕПИЛОГ

Върбов лес е топла долина покрай мързеливо течаща река, прорязваща широката равнина между плавно издигащите се предпланини. Великолепно място за отглеждане на лозя, зърно, пчели и момчета. Имението е от дърво вместо от камък и се случва това да ме учудва и до днес. Спя в стаята и леглото, които някога са принадлежали на баща ми, а жената, която обичам от малък, спи от дясната ми страна.

В продължение на три години бяхме тайни любовници. Беше ни трудно, но това само правеше нещата по-сладки. Срещите ни бяха редки и несигурни и заради това — още по-скъпоценни. Моли дойде със синовете си за следващия Празник на жътвата и я отвлякох от музиката и танците, за да я отнеса в леглото си. Никога не си бях представял, че това може да се случи, и парфюмът ѝ се задържа много ноци по възглавниците и услаждаше сънищата ми. Посещенията в дома ѝ обикновено ми донасяха не повече от открадната целувка, но и тя си заслужаваше дългия път. Не мисля, че успяхме да държим Рицарин в неведение, а коментарите на Копривка ясно показваха, че знае всичко. Но въпреки това продължавахме да внимаваме заради малките ѝ синове и никога не съжалих за времето, което посветих, за да ги спечеля.

Никой не се изненада повече от мен, когато Стабилен отговори на Призива. Отначало не изглеждаше особено надарен в Умението, но скоро открихме резерви на сила и спокойствие, които го правеха идеален кандидат за кралски човек. Копривка бе горда и го закриляше, а аз бях благодарен, тъй като преместването на Стабилен в замъка даваше повод на Моли да идва по-често. Стабилен и Копривка се превърнаха в ядрото на новата кралска котерия, тъй като връзката помежду им бе изключително силна. На Призива отговориха още дванадесет души, четирима от които имаха достатъчно дарба, за да станат част от котерията на Копривка, както и осем по-слаби. Не върнахме никого, тъй като, както посочи Сенч, понякога на Умението

му е нужно повече време, за да се изяви напълно. Двамата с Шишко продължавахме да изпълняваме задълженията си като Единаци. Както винаги, Сенч бе свързващото звено между всички ни и изследваше границите на магията, като се излагаше на рискове, за които би наругал свирепо всеки друг.

Когато се роди вторият син на Рицарин, Моли неочаквано заяви, че е време Трифт да има собствено огнище и дом. Реши да се пресели с Пламен и Справедлив във Върбов лес. Чевръст предпочете да остане при по-големия си брат, тъй като сам човек трудно би могъл да върти цялото имение, а и конете му харесваха. Моли тайно сподели, че причината по-скоро е едно червенокосо момиче, дъщерята на майстора на коли от близкото градче.

Оженихме се тихо, като положихме клетвите си пред краля в присъствието на децата на Моли, Кетрикен, Елиания, Сенч, Хеп и Ридъл. Сенч плака, после ме прегърна свирепо и ми заповяда да съм щастлив. Хеп попита Копривка може ли да целуне новата си сестра и бе гръмко зашлевен от Пламен заради нахалството си. Шишко и малкият принц Благоденствие дремеха през по-голямата част от церемонията.

Отидохме да видим Търпение, която не можеше да пътува, както и да оставим цветя на гроба на Лейси. Гостувахме ѝ един месец и си помислих, че Пламен и Справедлив ще уморят Търпение с лудориите и любопитството си. Но два дни преди деня за заминаване Търпение изведнъж обяви, че ѝ е писнало от Трейдфорд, че е прекалено стара, за да върти имението, и че иска да живее с нас във Върбов лес. За мое огромно облекчение Моли се зарадва.

Пламен и Справедлив, изглежда, се наслаждават на удоволствието и абсурда да имат такава баба. Пламен обеща да поиска разрешение от Моли, преди да си направи нова татуировка, а Справедлив разви такъв интерес към растенията и билките, че дори Търпение понякога се затруднява с отговорите. Ридъл се появи в имението още преди да сме се нанесли както трябва и каза, че Сенч го е пратил да бъде мой човек. Подозирам, че все още ме шпионира за дъртия паяк, но нямам нищо против. Готов съм да дам на Сенч всичко, от което се нуждае, за да има чувството, че все още контролира света си. Отнех му малко по малко голяма част от властта му и я предадох на Предан, когато се показа готов за нея. Макар и да не носих короната на

Шестте херцогства, съм сигурен, че направих много, за да видя как се предава на новия крал цяла и непокътната.

Ридъл показва, че разбира много повече за наемане на прислуга и управление на имение, отколкото предполагах. Това е добре дошло, тъй като нито Моли, нито аз бяхме предполагали, че ще ни се наложи да се грижим за подобни неща, а Търпение твърди, че е прекалено стара, за да ѝ се занимава с това. Ридъл е стабилно момче. При последното гостуване на Копривка замърморих, че се държи прекалено фамилиарно с нея, но Моли ме извика настрани и сърдито ме посъветва да си гледам работата.

Често ме викат в Бъкип, а Предан и Елиания ни посетиха два пъти, тъй като условията за лов със соколи тук са прекрасни. Никога не съм бил любител на този вид лов и предпочетох да си играя със сина им, докато ловуваха. Благоденствие е сърдечно и здраво момче.

Сенч се упражняваше усилено според предписанията на свитъците, след което се осмели да пътешества през Камъните. Избра да отиде на Аслевалял и лично да изследва руините на Праотците. Остана десет дни и се върна с омаяни очи и торба паметни кубове. Не беше намерил пътя до пещерата на Прилкоп, а и дори да я бе открил, със сигурност щеше да се окаже отдавна изоставена. Мисля, че последния път, когато Шутът е посетил Сенч, двамата с Черния мъж са пътували на юг към училището си, за да разкажат за всичко, което са научили. Съмнявам се, че Шутът някога ще се върне.

Раздялата ни се оказва някак нескопосана. И двамата имахме намерение да се видим отново. И двамата имахме последни думи за казване. Дните ми с Шута завършиха като недоиграна партия камъни, с несигурен изход и безброй възможни ходове. Понякога ми се струва жестоко, че толкова неща помежду ни останаха нерешени; в други моменти съм щастлив, че все още остава надежда да се съберем. По същия начин добрият менестрел кара слушателите си да тръпнат в очакване по време на паузите, като оставя мълчанието да се натрупа, преди да мине към финалните стихове. Понякога една празнина изглежда като обещание, което тепърва ще се изпълни.

Често ми липсва, но по същия начин, по който ми липсва Нощни очи. Зная, че никога вече няма да изживея подобни неща. Смятам се за щастлив, че са ми се случили. Не мисля, че някога отново ще се свържа с партньор в Осезанието или ще намеря приятел като Шута.

Както каза веднъж Бърч на Търпение, на един кон не можеш да сложиш две седла. Имам си Моли и тя ми е достатъчна.

Доволен съм.

Издание:

Робин Хоб. Съдбата на Шута
Шутът и убиецът, Книга III

Американска, първо издание

Превод: Венцислав Божилов

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“

Компютърна обработка: Десислава Господинова

ИК „Бард“ ООД, София 1124, 2009

Формат 60/90/16

Печатни коли 49

ISBN 978-954-655-019-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.